

# Giới thiệu Bí Mật Thức Tỉnh

**Thể loại:** Hiện đại

**Editor:** Tinh Vân Tộc

**Beta-er:** tomuananthit, Nam Cung Nhu, Linh Ngọc, Kim Nguru 062.

Tạ Uẩn Minh: học sinh ngày nay chỉ cần cho chúng cái thang là chúng có thể leo lên trời!

Lê Lạc: Giáo sư ngày này thật đúng là loại gì cũng làm được.

Trí nhớ được tìm về, bí mật chôn sâu...Cô gái trẻ mãi không già vs giáo sư bá đạo

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1

Edit + beta: Liv Moore.

Mặt trời thành phố Lan tháng 9 như cũ chói chang hùng hực, con đường nóng rực.

Lê Lạc trên xe buýt, khí lạnh trong xe nhẹ nhàng khoan khoái bức tan một

thân nắng nóng. Buổi chiều thứ hai học sinh không nhiều lắm. Phía sau xe

buýt chật chội bây giờ còn trống vài chỗ. Nhưng mà chỉ còn 3 trạm đường, Lê Lạc lười đi về sau, cầm tay vịn an toàn bên cạnh.

Lúc cúi đầu nhìn xuống, vành mũ lưỡi trai màu đỏ che hết nửa khuôn mặt.

Lê Lạc mặc quần dài rộng thoải mái, trên đầu đội mũ che nắng, như vậy từ

trên xuống dưới ăn mặc đầy đủ, đáng chú ý nhất vẫn là làn da đẹp của cô,

trắng nõn nhẵn nhụi, còn sáng.

Kết hợp với tứ chi mảnh khảnh, thịt xương đều đều, gầy mà không thấy xương.

3 trạm rất nhanh đến, trạm này là khu viện nghiên cứu nuôi dưỡng tế bào

sinh hóa mới thành lập của thành phố Lan. Lần đầu tiên Lê Lạc trở về vẫn là

đi thăm viện nghiên cứu này, kiến trúc hình học đối xứng, hình thể mặt chính

trang trọng, khí thế to lớn. Sắc xanh tràn đầy khung cảnh xung quanh, vừa

thích hợp hiện đại hóa kiến trúc chỗ này lại tăng một phần trầm tĩnh và

thanh lịch.

Thực, không tồi a.

Hôm nay, cô mang theo thư xin học ở viện đến. Toàn bộ nghiên cứu sinh của

thành phố Lan chỉ có hai người trong danh sách học, cô là một trong số đó.

Bây giờ có một bạn đồng học gọi cho cô, một bạn nam, trong điện thoại nói

xin lỗi với cô: Bởi vì cơ thể bạn gái bây giờ không thoải mái nên anh ta mới

vội gọi đến, nếu có thể thì hy vọng cô giải thích một chút với Tạ giáo sư.

Lí do này thật sự khiến người ta không thể từ chối được.

Ngay sau đó, một loạt âm thanh truyền tới, “Thương Ngôn, anh mau tới đây để em dựa vào.....”

Quên đi, đầu năm nay, học bá\* (chỉ những bạn học rất giỏi) còn có thể làm

bạn trai tốt không nhiều lắm. Lê Lạc vẫn đồng ý: “Được, tôi sẽ giúp anh nói với Tạ giáo sư một tiếng.”

Nhưng mà, Lê Lạc cũng không thấy được Tạ giáo sư trong truyền thuyết, Tạ Uẩn Ninh.

2 rưỡi chiều, đại khái là thấy cô chờ lâu, một người phụ nữ tầm ba bốn mươi tuổi dẫn cô lên tầng 3.

Toàn bộ tầng 3 là khu vực làm việc đi vào đều cần mật mã hoặc vân tay, Lê Lạc chỉ có thể ngồi ở phòng ngoài.

Rõ ràng bên ngoài cũng có chỗ nghỉ ngơi, sô-pha vàng nhạt, bàn gỗ hồ đào, các loại tạp chí khoa học xuất bản toàn bộ sắp theo thứ tự đặt ở trên kệ tạp chí.

Tầng 3 rất yên tĩnh bất ngờ truyền đến hai tiếng “chít chít”, nhỏ mềm véo von. Lê Lạc theo tiếng mới phát hiện cửa sổ có con vật nhỏ đang nhìn mình, cái đầu nhỏ đáng yêu, mỏ nhỏ lại dài, nhìn rất thú vị.

Lê Lạc đi đến hai bước, tiếp tục đánh giá, nó là giống cái gì..... chim sơn tước\* sao?

Vật nhỏ lại kêu vài tiếng, chít chít chiêm chiêm.

Nó là thật. Lê Lạc làm một động tác bắn súng, vật nhỏ vỗ hai cánh, bay đi. Đáng tiếc lại phải tiếp tục chờ đợi, điện thoại vang lên.

Máy điện thoại treo tường đối diện, tiếng chuông vang lên. Lê Lạc do dự một hồi, liền nghe xong nó.

“Xin chào.....”

Một chút sai khiến bất ngờ không kịp đề phòng rơi xuống: “Bây giờ cô nhìn một cái sô pha bên trái gần cuối giá sách kia, có một cái ví da màu đen hay không, nếu có bây giờ cô giúp cho tôi mang lại đây..... Địa chỉ là số 87 phía nam đường Bắc Hào, nhà hàng Thánh Đình.”

Lê Lạc lặng im một lát.

Đoạn điện thoại bên kia vang lên giọng nam trầm lạnh, mang theo một chút không tập trung. Có lẽ bởi vì cô không nói, anh ta nói thêm một câu, “Tôi là Tạ Uẩn Ninh.”

Lê Lạc nhìn cái sô pha kia, phía góc trong rõ ràng có một cái ví da màu đen bỏ quên, cô lễ phép đáp lời: “Được, Tạ giáo sư.”

Lê Lạc gọi xe đi đến phía nam đường Hoài Bắc, nhà hàng Thánh Đình không dễ phát hiện, ở trên tầng 2 ngã tư đường, cầu thang xoắn bằng gỗ theo phong cách cổ xưa để lên. Ba giờ chiều, người trong quán không nhiều lắm, chỉ có hai ba bàn khách, chủ yếu là đến đây uống trà chiều.

Chỉ có một bàn gần cửa sổ, có một đôi nam nữ đang ngồi, bàn ăn cơm trưa của họ còn không hết. Cô gái đối diện tầm mắt của Lê Lạc mặt, không thể hoài nghi đó chính là đại mỹ nữ, đáng người diện mạo đều đẹp, chỉ là vẻ mặt.....Người đàn ông thì không thấy mặt, thân mình dựa vào sô pha, bộ dạng hết hứng thú.

Lê Lạc được bồi bàn dẫn qua đó. Cô gái ngẩng đầu, nhìn cô một cái. Người đàn ông hơi nghiêng đầu xuống cũng nhìn về phía cô.

Trong lòng Lê Lạc xác nhận bảy tám phần nhưng vẫn cúi đầu hỏi một lần, “Xin chào, anh là Tạ giáo sư sao?”

“Đúng.” Người đàn ông thở ra một hơi uất khí, vươn tay về phía cô.

Lê Lạc lấy từ trong túi đeo lưng một chiếc ví màu đen, để lên.

Chính xác là Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh quen thuộc lấy từ trong ví ra một cái thẻ, đưa cho bồi bàn, “Trả tiền.”

Cô gái đối diện đứng lên, bộ dáng tức giận hơn, sắc mặt còn có một chút xấu hổ. Cô nhìn Lê Lạc, lại nhìn Tạ Uẩn Ninh, châm biếm ra tiếng: “Tạ Uẩn Ninh, anh đã có bạn gái tại sao còn đồng ý gặp mặt, bây giờ cố ý diễn cho ai xem?”

Tạ Uẩn Ninh đứng lại, nghe lời nói của cô gái xong, khóe miệng bỗng dưng có ý cười, đã không còn sự khó chịu ban đầu, còn hơn một phần thông dong và ngao mạn. Anh không trả lời chất vấn của cô gái, trực tiếp mở miệng nói: “Cô Hạ, hôm nay chúng ta gặp mặt đã không thoải mái, tôi nghĩ sẽ không có lần tiếp theo. Làm phiền sau khi trở về giải thích kĩ với bố cô, chúng ta thật sự không thích hợp.”

Cô gái chán nản.

Bồi bàn thanh toán xong, trả lại thẻ cho Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh bỏ lại vào trong ví. Lê Lạc lùi hai bước, vì không muốn bị liên lụy, ánh mắt chân

thành không quên mặt dày cười tươi, hy vọng vị Hạ tiểu thư có thể nhìn ra cô thật ra chính là một người chạy việc.

Có lẽ, về mặt của cô vẫn không có làm được điều đó, Hạ tiểu thư cầm lấy túi xách, trước khi đi trừng mắt oán hận liếc cô một cái.

Lê Lạc thu hồi ý cười, việc chạy ra đỡ đạn cô đã gặp qua. Cô bây giờ như có ý chạy tới đỡ đạn, thật sự là xui tám đời a! Cho nên việc này có thể tính đến thành tích khảo sát hay không? Lê Lạc quay đầu nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh rút một tờ giấy lau bàn tay mình, tùy ý hỏi cô:“..... Em chính là học sinh Vương giáo sư giới thiệu đến?”

“Đúng vậy, Tạ giáo sư. Em tên là Lê Lạc.”

“Đi, trước hết em hãy về cùng tôi.” Tạ Uẩn Ninh gật đầu, đi phía trước.

Xe Tạ Uẩn Ninh đỗ ở bên dưới khu đỗ xe bên đường. Lúc Lê Lạc mở cửa xe ra, trong lòng lại nghĩ ngày chó gì. Vừa mới đây cô còn suy nghĩ xem chiếc xe thể thao đáng chú ý này là của vị phú nhị đại nào\* (chỉ nhà giàu)..... Thật sự là không nghĩ tới!

Lê Lạc không nói ngồi vào ghế lái phụ, đeo dây an toàn lên. Tạ Uẩn Ninh khởi động xe, xe thể thao ầm ầm chạy trên đường. Lê Lạc ngồi nghiêm chỉnh.

Tạ Uẩn Ninh muốn phỏng vấn:“Trước hết em hãy tự giới thiệu đi.”

“Vâng.” Lê Lạc chỉnh lại giọng nói,“Lê Lạc, 22 tuổi, tốt nghiệp khoa chính quy đại học New York, bây giờ là một nghiên cứu sinh hệ thống sinh hóa thành phố Lan, mục tiêu nghiên cứu chủ yếu là Telomere\* và tế bào già yếu.”

Phía trước có người qua đường, Tạ Uẩn Ninh đạp phanh, dừng lại, hỏi tiếp:“Có tham gia qua hoạt động thực tiễn tương tự không?”

“Có.” Lê Lạc dừng một lát, nói tiếp,“Lúc học tập khoa chính quy, em làm đại biểu tham gia tổ chức sinh hóa Trung-Mỹ của Đại học bang “Telomere và Telomerase”, hoạt động nghiên cứu thảo luận hạng mục Pryne..... Nó là về T-dioxygenase, DNA hydroxymethyl trong tái tạo da và tác dụng không chế điều tiết trong quá trình chữa trị tổn thương.”

“Còn không?”

Không nghĩ tới thật sự là một cuộc phỏng vấn, Lê Lạc tiếp tục nói:“Mặt khác em đã nhiều lần tham gia hoạt động bảo vệ môi trường sinh thái, cùng với một ít hoạt động dã ngoại, bồi dưỡng em chịu khổ nhọc, tính cách tích cực lạc quan..... Cho nên em tin tưởng hạng mục thực tiễn lần này, có thể thuận lợi đối mặt với thất bại và vượt qua được khó khăn.”

Một tiếng cười khinh, không chút che giấu.

Lê Lạc ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tại sao lại trở về?” Tạ Uẩn Ninh hỏi một vấn đề không liên quan.

Lê Lạc sừng sốt nửa giây, lý giải đến Tạ Uẩn Ninh hẳn là hỏi cô vì sao từ trường Đại học Mỹ trở về học nghiên cứu, thanh âm thấp nửa phần, cô trả lời,“Là lý do cá nhân.”

Xe thể thao lại dừng lại ở chỗ đèn xanh đèn đỏ.

Tay phải Tạ Uẩn Ninh rời khỏi tay lái, trả lời một cái tin nhắn. Sau đó cầm di động nói:“Cho dù em là người do Giáo sư Vương đề cử tới cũng không có nghĩa là bên này tôi sẽ muốn em. Tôi có tiêu chuẩn dùng người của tôi, em có cơ hội thực tập một tuần. Khi đó tôi sẽ nhìn biểu hiện các hạng mục của em rồi sẽ quyết định có thể giữ em lại hay không.” Cuối cùng, Tạ Uẩn Ninh hỏi xác nhận cô,“Có vấn đề gì không?”

Ấn đường khê nhúc nhích. Lê Lạc gật đầu:“..... Không thành vấn đề.”

“Vèo —” Đèn xanh sáng lên, xe thể thao chạy qua ngã tư đường.

Lê Lạc dựa lưng vào ghế, tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, khoe miệng hạ xuống. Giáo sư bây giờ, thật sự là đức hạnh gì cũng có!

Trở lại viện nuôi dưỡng tế bào sinh hóa mới, Lê Lạc nghĩ tới nhờ vả của bạn nam đồng học tên Thương Ngôn kia. Nhưng mà cô chỉ là một người ngoài cũng không thể nói rõ với Tạ Uẩn Ninh, Thương Ngôn bởi vì thân thể bạn gái không thoải mái nên không có cách nào đến đây, cho nên cô trừ đi phần bạn gái.

Tạ Uẩn Ninh đứng trước cửa tự động, vân tay mở khóa đi vào khu vực làm việc của mình, quay đầu lại hỏi:“Bị bệnh?”

Lê Lạc gật đầu.

Tạ Uẩn Ninh:“..... Là bạn gái bị bệnh đi.”

Lê Lạc quỳ.

Đi ra khỏi viện, Lê Lạc về tới thành phố Lan. Cô tạm thuê một căn hộ ở đối diện cửa bắc thành phố Lan. Căn hộ gần quảng trường Thanh Sang. Tám

giờ tối gần đây rất náo nhiệt, đến đây hơn nửa là học sinh thành phố Lan.

Lê Lạc đứng trong căn hộ, chống tay lên cửa sổ sát đất bên cạnh trên nệm yoga làm động tác “trái núi”\* (một động tác trong Yoga) 5 phút đồng hồ.

Thân thể hình tam giác, hai chân thẳng tắp đặt ở đầu của nệm yoga, máu từ từ đi lên não..... Không biết qua bao lâu, tự nhiên ngồi phịch ở nệm yoga.

Nệm yoga đặt ở giữa cửa sổ và giường, Lê Lạc nằm thẳng ngẩng mặt lên trần nhà điều chỉnh hô hấp. Trái tim chậm rãi khôi phục quy luật đập. Nhìn ra, bên ngoài cửa sổ là một mảnh cảnh đêm phồn vinh.

Thành phố ban đêm, càng sạch sẽ. Có ngọn đèn, cũng có những ngôi sao.

Lê Lạc đứng lên mặc một chiếc áo thể thao, ra ngoài ăn.

Không nghĩ khéo léo như vậy, lại gặp được Tạ Uẩn Ninh. Trong phòng ăn của một phòng trà thành phố Lan, Lê Lạc liếc mắt một cái liền thấy được Tạ Uẩn Ninh ngồi ở góc. Cô nghĩ anh lại đi xem mắt nhưng mà lần này ngồi đối diện với Tạ Uẩn Ninh là một nam sinh.

Không ai ra tay đánh một khuôn mặt tươi cười, Lê Lạc tiến lên ân cần chào hỏi, khách khí gọi một tiếng “Tạ giáo sư”. Tạ Uẩn Ninh quay đầu lại, nhúu mày liếc cô một cái, gật đầu.

Nam sinh đối diện đứng lên, vươn tay về phía cô: “Xin chào, tôi là Thương Ngôn.”

Thương Ngôn? Bạn nam hồi chiều chăm sóc bạn gái bị ốm? Thật sự là không công bằng. Ban ngày cô tân tân khổ khổ làm chân chạy đưa ví tiền, bên này hai người lại đi ăn. Lê Lạc vươn tay, cười tủm tỉm như trước năm ấy, đồng thời mở miệng nói: “Lê Lạc, sáng nay chúng ta đã gọi điện thoại.”

“Đúng vậy.” Thương Ngôn xấu hổ cười cười, sau đó nói, “Một người sao? Nếu không cùng nhau ăn đi.”

Này? Thật sự cô chỉ có một người, chẳng qua..... nhìn Lê Lạc thực sự ngại ngùng, một bộ dạng không ngồi xuống cũng không chào tạm biệt mọi người. Tạ Uẩn Ninh ngồi đối diện ngẩng đầu, Bạn học Thương đã nói với Tạ Uẩn Ninh: “Cậu, mình gọi một ít thức ăn nữa nhé.”

Cậu?!

Thì ra là thân thích..... Hừ, khó trách.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Gặp lại mọi người, cùng yêu nhau. Này, nhóm bảo bối, Đại Châu đã trở lại, cảm ơn mọi người đều trở về.

Nửa năm rồi không có viết truyện, phát hiện yêu nhất là viết chuyện như trước. Truyện mới là một câu chuyện tình cảm tương đối mạnh liệt, nam nữ tương tác lại có mang theo tình cảm, ha ha, không cần ghét Đại Châu khoe khoang, bởi vì đây là sự thật!

Cuối cùng hy vọng mọi người thích Bí Mật, đọc vui vẻ.

\*chim sơn tước\*

Kết quả hình ảnh cho chim sơn tước

\*Telomere là những trình tự lặp lại của DNA ở các đầu mút của nhiễm sắc thể. Mặc dù cũng được cấu thành từ các đơn phân nucleotide, nhưng telomere không mã hóa cho protein. Ngoài chức năng trên, chúng còn bảo vệ các nhiễm sắc thể trong quá trình phân bào, giữ cho các nhiễm sắc thể không dính vào nhau (nguồn wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2

Edit: kurinan

Beta: Liv Moore

Thương Ngôn gọi người mang thức ăn tới.

Tạ Uẩn Ninh chỉ vào vị trí bên cạnh Thương Ngôn, ý bảo cô ngồi xuống. Lê Lạc không khách khí nữa, cười tủm tỉm ngồi xuống: “Làm phiền anh rồi.”

“Không sao, tôi cũng vừa ăn.” Tạ Uẩn Ninh mở miệng giải thích qua loa một câu.

A, Lê Lạc nhếch mép. Không biết Tạ Uẩn Ninh nói những lời này là có ý nói cô tới đúng lúc hay ngụ ý bảo cô không cần để bụng?

Một quyền thực đơn được đưa tới, Thương Ngôn nói với cô: “Cứ gọi món mà cô muốn ăn.”

Lê Lạc lắc đầu, thành thật trả lời: “Tôi quả thực không muốn dùng thêm nữa, chỉ nhàm chán đến đây tìm chút thức ăn.”

“Một cô gái bình thường buổi tối đến đây tìm một chút thức ăn cái gì? Căn bản là cô rất đói bụng.” Thương Ngôn nói, song cũng không làm khó cô nữa, Thương Ngôn trực tiếp thêm vào phần ăn của cô đĩa cua xào, đĩa lòng và đĩa đầy tôm, sủi hải cảo hấp.

“Cảm ơn cảm ơn...” Lê Lạc không ngừng nói lời cảm ơn, đột nhiên nghĩ đến bản thân cũng mới đến còn ăn uống miễn phí như vậy hình như có chút không thích hợp, không ngoại trừ bữa ăn này, người tính tiền vẫn là Tạ Uẩn Ninh. Ách, Lê Lạc nhếch khóe miệng một chút, quay đầu nói một chút với Thương Ngôn, “Hẹn gặp không bằng vô tình gặp được, hôm nay chúng ta mời Tạ giáo sư... Coi như chúng ta làm tiệc tạ ơn được không?”

Giọng điệu Lê Lạc nghiêm chỉnh từng trải, không đợi cô nói xong rất khó đoán được cô sẽ nói cái gì.

Mời khách mà còn muốn tìm một người chịu thay. Việc này không gì sánh được học trò có học đề nghị, Thương Ngôn cười bằng lòng: “Được chứ, không thành vấn đề!”

“Không ngờ Lê Lạc cô vẫn luôn sống ở nước ngoài, nhưng rất hiểu văn hóa trong nước.” Thương Ngôn nói một câu còn nở nụ cười. Sau đó giống như một đứa bé chơi xấu, giải thích với Tạ Uẩn Ninh, “Cậu, vậy tối nay cháu và Lê Lạc phải kính cậu một lúc rồi.”

Tạ Uẩn Ninh không nói chuyện, nhìn một chút hai đĩa tôm hấp sủi cảo trên bàn, nói ra hai chữ: “Tùy đi.”

Lần đầu tiên mọi người đi ăn với nhau, may là cùng chuyên ngành, cho nên cũng không thiếu đề tài. Tạ Uẩn Ninh ngồi vào chỗ đối diện, Lê Lạc giới thiệu cô gần đây nghiên cứu tính chất tế bào kháng thể T gặp phải vấn đề không biết làm thế nào, bộ dáng học sinh giỏi mười phần. Nhưng mà người cùng cô thảo luận toàn là Thương Ngôn.

Tính chuyên nghiệp của Thương Ngôn rất tốt, nhìn vấn đề lại có cách giải thích độc đáo, xứng đáng làm nghiên cứu sinh tài năng hệ cao thành phố Lan.

Không thể không nói rằng lần này vào nhóm của Tạ Uẩn Ninh, thực lực Thương Ngôn so với cô lại càng mạnh hơn. Lê Lạc gấp một miếng tôm sủi cảo chấm bát dấm chua mà chủ quán mang lên, chỉ cảm thấy vị đơn thuần thơm ngon trong miệng. Cô ca ngợi một câu, vô tình chạm mắt Tạ Uẩn Ninh, cúi đầu.

Chậm rãi từ từ, lại ăn một miếng.

Điện thoại của Thương Ngôn vang lên, bạn gái gọi điện đến. Ngay cả người thân cũng không giống nhau, Thương Ngôn cầm điện thoại di động, rướn người về hướng Tạ Uẩn Ninh nói: “Cậu, cháu rút cuộc cũng hiểu vì sao mà cậu không muốn yêu.”

Tạ Uẩn Ninh thoáng cười hà.

Sau đó Thương Ngôn rời đi sớm hơn, bởi vì phải cho bạn gái nhỏ của mình đi ăn khuya. Lê Lạc ao ước nhìn Thương Ngôn rời khỏi, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Đã mời Tạ giáo sư xong đâu? Hai người đã mời nhau xong đâu?

...

Lê Lạc lấy hóa đơn, Đôi chân dài của Tạ Uẩn Ninh đã đứng ở bên ngoài, áo sơ mi trắng quần đen, diện mạo trông thật hấp dẫn. Thành thật mà nói Tạ Uẩn Ninh tỏ ra vừa lạnh lùng vừa nghiêm nghị lại không mất đi khuôn mặt dễ nhìn, đàn ông như vậy không phải hấp dẫn rất nhiều phụ nữ yêu mến hay sao?

Không hẳn là không có bạn gái a.

Lê Lạc đi tới chỗ Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh mở miệng nói với cô: “Em vừa nói tính chất tế bào kháng nguyên T có vấn đề khác thường, trong tuần lễ này viết một phần báo cáo nộp cho tôi.”

Bỗng nhiên kinh ngạc, Lê Lạc mạnh mẽ gật đầu: “Được”

Tạ Uẩn Ninh quay đầu đi. Thật sự anh bắt chẹt rất nướng tay, ăn thịt người miệng ngán. Không nói thêm nữa, Tạ Uẩn Ninh đi đến một chiếc xe cách đó không xa, một chiếc xe việt dã màu đen

Lê Lạc đứng tại chỗ, nhìn thiếu chút nữa sững sốt... lại đổi xe? Một ngày phụ nữ đổi hai bộ quần áo là rất nhiều, một ngày đàn ông đổi hai chiếc xe, thật hiếm a.

Tạ Uẩn Ninh mở cửa xe, rời đi, trước khi đi lại lần nữa xẹt qua Lê Lạc bên này. Lê Lạc nhắc tay nói lời từ biệt, cười dài.

—Tạ giáo sư, gặp lại sau.

Hai giờ sáng, Lê Lạc nằm ôm máy vi tính ở ban công đứng đưa trên chiếc võng. Cô suy nghĩ rất nhiều về biện pháp, làm sao để cho bản thân mỗi đêm đều năng đi ngủ sớm, nhưng mà hiệu quả không được tốt lắm. Mãi sau mới chậm rãi cuộn trong tấm thảm lông rồi ngủ.

Ngày thứ hai, Lê Lạc như cũ 6h15' dậy, làm một phần thức ăn ngon miệng. Hôm nay là bữa sáng thuần túy kiểu Trung Quốc, cháo khoai lang gạo kê + cần tây xào hoa bách hợp + trứng trắng đường, công thêm một quả quýt bị cắt ra. Chụp ảnh, Lê Lạc chia sẻ ảnh tới vòng bạn bè trong tài khoản một lần.

Tại sao lại phải chia sẻ ảnh với bạn bè một lần, bởi vì cô thích chia sẻ a.

Ảnh của Lê Lạc rất nhanh được xem, đây là kết quả tổ chức của cô. Một bên đang xem lướt qua tin tức điểm nóng, một bên vừa tra xét bình luận rồi nhấn lại, sau đó như trước vào khu vực tìm kiếm, đưa vào một từ “Lâm”. Mỗi ngày cô đều vào nick của “Lâm Lâm Lâm Lâm đại tỷ” nhìn trang chính một cái, kiên trì không ngừng.

Giới thiệu vắn tắt trên nick “Lâm Lâm Lâm đại tỷ”: Lâm Hi Âm, tốt nghiệp từ trường đại học Chicago, Phó tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị, người sáng lập, đại sứ từ thiện giữ gìn lợi ích chung... Rất nhiều danh hiệu.

Đêm qua, Lâm \*\* cập nhật một tin mới, là một tấm hình.

Gian phòng kiểu Nhật trang nhã lịch sự, ưu nhã cao quý chính là người phụ nữ đang cúi đầu diễn tấu một bản nhạc bằng đàn vi-ô-lông.

Không viết gì. Phía dưới ảnh chụp kéo lên người ái mộ nhấn lại, gọi thẳng “Nữ thần” và “Ngược với tự nhiên”.

Lê Lạc cầm ly nước, chậm rãi uống một ngụm nước, sau đó nhặt nhèo tắt máy tính đi. Không thể không nói, từ ảnh chụp thực sự một điểm cũng nhìn không ra tuổi Lâm đại tiểu thư, bất quá cô thật muốn đoán coi năm nay Lâm đại tiểu thư phải là bao nhiêu tuổi? Lê Lạc đi tới ban công, nhìn bình minh, bên ngoài phía chân trời hào quang dần hiện ra, chiếu sáng toàn bộ thành phố.

Thực sự rất chờ mong, cô và Lâm Hi Âm gặp mặt lần thứ hai.

Mỗi buổi sáng, Lê Lạc đều ngăn người ở thư viện thành phố Lan viết báo cáo về tính chất miễn dịch đặc biệt của tế bào kháng nguyên T.

Trong thư viện có một quán cà phê, Lê Lạc viết xong nội dung chính liền đi ra mua một ly cà phê, xếp hàng phía sau ba nữ sinh.

Cả 3 nữ sinh đều là học sinh thành phố Lan, trong lúc đó một nữ sinh đang vui đùa nói:

“Nói cho các cậu biết một việc, ngày hôm qua lúc tớ ở trường nhìn thấy Thương Ngôn nhà tớ đó ...”

“Nhớ kỹ, nam thần nhà các cậu đã có bạn gái rồi.”

“Hắc hắc hắc, tớ có thể chờ nam thần và bạn gái của anh ý chia tay.”

“Ha ha, tớ thấy thật buồn cười, Thương Ngôn hòa giải với Lâm Giai Khởi, chẳng những xứng vai xứng vế, mà họ còn là thanh mai trúc mã a.”

Nữ sinh nói thích Thương Ngôn xem chừng rất thích, quay đầu lại nói: “Lẽ nào thật sự tớ một chút cơ hội cũng không có sao?”

Người bạn thân kia không dám nhìn thẳng vào, nói ra một chủ ý:

“Những tiểu thuyết trên TV nói những học trường kia đều thích những nữ sinh ngu ngốc hay sao. Nếu không ngày mai cậu bắt đầu kiên trì không ngừng xuất hiện trước mặt Thương Ngôn giả vờ té ngã trước mắt anh ấy hoặc là tự rót mấy cốc nước cho anh ý. Nói không chừng thì Thương Ngôn có khi còn thấy được cậu đơn thuần không làm bộ. Sau đó cậu làm việc nghĩa không được phép chùn bước khiến anh ấy thích cậu, để anh ấy vứt bỏ cô gái xứng vai xứng vế kia?”

Đáng ghét! Nữ sinh thích Thương Ngôn đỏ mặt vội quay đầu. Lê Lạc suýt bật cười.

Đến lượt cô, Lê Lạc nhìn thấy hôm nay bán chạy, nói với một học sinh nam làm thuê: “Một ly Latte, sữa nóng thêm đường.”

Buổi chiều Lê Lạc đi tới viện tế bào sinh hóa, tiện đường mang theo 9 ly cà phê. Trong tổ của Tạ Uẩn Ninh có 7 người, hơn nữa cô và Thương Ngôn thêm vào nữa là 9. Quán cà phê thư viện thành phố Lan không ngờ còn có chút danh tiếng, cô chuẩn bị 9 ly cà phê, không tính là tất cả, nhưng đối với một nữ sinh mà nói là hiểu lễ độ.

Tổ viên của Tạ Uẩn Ninh, đều là đàn ông. Hơn nữa Thương Ngôn cũng là nam, chỉ có cô là con gái. Không biết những nghiên cứu viên nam này có phải đã bị Tạ Uẩn Ninh ảnh hưởng, quần áo đều vô cùng tinh tế và sạch sẽ, mặc kệ béo gầy ra sao hết thấy đều áo sơ-mi phối hợp với quần tây.

Thống nhất một loại quần áo, khiến Lê Lạc rất khó nhớ kỹ từng người, mặc dù bọn họ mỗi người một vế.

Xế chiều hôm nay có một hội nghị thí nghiệm, mọi người đến rất đông đủ. Cô và Thương Ngôn đều là bang thính (người tham gia hội nghị nhưng không được phát biểu đó), mọi người nhận lấy cà phê của cô, đều nói cảm ơn với cô. Có người không hề khách khí, nói đùa một câu

“Rốt cục cũng cảm nhận được chỗ tốt khi nữ thực tập sinh đến tổ chúng ta rồi.”

“Chu Bắc, không nên hù dọa con gái được chứ?” Nghiên cứu viên kia bị ngắt lời, dừng lại hỏi, “Em gái à, em chưa có bạn trai sao? Cần anh đây giúp một tay giới thiệu cho không, cần anh giới thiệu cho loại nào?”

Sự thực chứng minh, làm ngành nghiên cứu, không nhất định phải là một người đứng đắn. Còn lại một ly cà phê phía sau, Lê Lạc đặt nó ở vị trí đầu tiên, vị trí của Tạ Uẩn Ninh.

Nội dung kế tiếp của hội nghị thí nghiệm, vẫn rất đứng đắn.

Lê Lạc và Thương Ngôn có thể ngồi trong phòng hội nghị với tư cách là dự thính (nhưng người đến nghe thuyết trình), đều đã ký hợp đồng bảo mật. Hội nghị tiến hành được hơn một nửa, Tạ Uẩn Ninh rốt cục cũng cầm lấy ly cà phê trước mặt, ngón tay thon dài sạch sẽ cầm phía trên của ly cà phê nhấc lên, còn uống một ngụm.

Sau đó hơi nhũn mảy, đặt xuống. Ghét bỏ, không chút lưu tình nào.

Hội nghị kết thúc, Lê Lạc chủ động thu dọn bàn và cà phê còn lại. Nhưng mà Tạ Uẩn Ninh mang chén cà phê của anh đi. Lê Lạc đem toàn bộ chén cà phê uống xong vứt và trong thùng rác, đứng ở phòng giải khát nhớ tới quán cà phê ở thư viện mà vị nữ sinh kia nói tới.

Chỉ tiếc có đôi khi kết quả tốt, căn bản là đã luyện tập, không cầu liền tới.

Lê Lạc nhếch khóe miệng, rửa sạch tay. Ngẩng đầu liền nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh đi đến, tay cầm chén cà phê, rõ ràng còn nhiều cà phê nhưng lại ném đi.

Đụng mặt như vậy có chút xấu hổ. Ánh mắt Tạ Uẩn Ninh nhìn khóe miệng của cô ngừng một lúc, hỏi: “Cười ngây ngô cái gì?”

Cười ngây ngô?

Cô rõ ràng là vừa cười nhạt.

Lê Lạc đem mọi chuyện nghe được ở quán cà phê ra kể, nhất định là cách theo đuổi nam thần mỗi ngày tự đem đến trước mặt nam thần một ly cà phê có thể không giành được sự ưu ái của nam thần sao..., sau khi nói xong, cô tự bào chữa bịa ra một câu, “... Tôi cảm thấy có chút buồn cười, liền cười.”

Có lẽ là cô không biểu đạt tốt được, Tạ Uẩn Ninh hí mắt một cái, ngoài ý muốn nhìn thần sắc của cô nhiều hơn một phần.

Ách ách ách, Lê Lạc phản ứng kịp, điều cô vừa nói có phần như là đang đùa giỡn Tạ Uẩn Ninh? Thật là muốn chết vì hiểu lầm! Lê Lạc đang vội giải thích, Tạ Uẩn Ninh đã u ám cười nhạt đáp lại bằng cách thức “đùa giỡn” của cô: “Nếu như cô dám, cho phép thử một lần.”

Lê Lạc: “Tạ giáo sư, em đùa thôi.”

Tạ Uẩn Ninh thay đổi lại thần sắc: “Lần sau không nên nghe cái loại đùa giỡn của trai gái nữa, dùng ở độ tuổi của chúng ta không thích hợp.”

Trong lời nói của Tạ Uẩn Ninh, bề ngoài giống như đã tạm thời tha thứ cho cô lần này. Lê Lạc vội gật đầu, ngoan ngoãn đáp: “Em đã biết.”

Tạ Uẩn Ninh: “Ừ.”

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh trực tiếp ở trước mặt cô ném ly cà phê cô mua đi, lý do là: “Quá ngọt.”

—Ta là đây phân cách dễ thương—

Tạ Uẩn Ninh nói bọn cô thực tập trong thời gian một tuần lễ, ý là cô còn phải thông qua kiểm tra đánh giá của cá nhân anh. Lê Lạc nhìn ly cà phê, rõ ràng ly cà phê không cho cô thêm điểm nào.

Lê Lạc và Thương Ngôn đi đến phòng thí nghiệm một chuyến.

Viện nghiên cứu khoa học sinh hóa, nhiều nhất dĩ nhiên là phòng thí nghiệm rồi. Ví dụ như một mình Tạ Uẩn Ninh có phòng thí nghiệm chuyên dụng chẳng hạn. Mặt khác trong viện còn sở hữu phòng thí nghiệm cao cấp đi vào phải quét thẻ hoặc dấu vân tay riêng. Hai người Lê Lạc và Thương Ngôn đến khi có quyền hạn chỉ có thể ra vào ở một phòng thí nghiệm chính. Nhưng mà, rõ ràng cơ sở chính của viện nghiên cứu thí nghiệm sinh hóa, bố trí bên trong cũng thuộc hạng ngang hàng quốc tế, ví dụ như trước mắt cô đây là máy laser tổng hợp tiêu kính hiển vi, là loại máy tân tiến nhất để phân tích phân tử tế bào sinh vật học.

Kính quang học thế giới, là một thứ rất nhỏ mà lại kỳ diệu nhất thế giới.

Tạ Uẩn Ninh giao nhiệm vụ liền rời đi. Thương Ngôn đứng ở bên cạnh cô, dựa vào bàn thí nghiệm lên tiếng nói: “Ba mẹ tôi vẫn không thích tôi đi chuyến này, họ cảm thấy cậu chuyên nghiên cứu như vậy quá cực khổ...”

Lê Lạc hạ mí mắt.

Thương Ngôn xác nhận nét mặt của cô, tỏ vẻ thần sắc không hiểu.

Lê Lạc lắc đầu, không có gì. Nhưng mà Tạ Uẩn Ninh khổ cực sao? Thật không có nhìn ra. Tạ Uẩn Ninh anh ta vừa mới là người đầu tiên rời khỏi. “Ba

mẹ anh...như thế nào?” Lê Lạc hỏi, giọng điệu tùy ý.

“Cái gì, ba mẹ tôi sao?” Thương Ngôn sửa sang lại máy móc trong tay, suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Cũng tốt, cứ như vậy trở thành... đôi vợ chồng già.”

Lê Lạc và Thương Ngôn cùng ra khỏi phòng thí nghiệm. Lúc ra cửa chính thì gặp nhau. Thật ra không thể nói là gặp nhau, chủ yếu là vì viện nghiên cứu khoa học chỉ có một đường ra. Buổi chiều Thương Ngôn đi xe tới đây, đẩy chiếc xe đạp đi bên cạnh cô.

Có lẽ là xuất phát từ “có qua có lại mới toại lòng nhau”, Thương Ngôn cũng hỏi về ba mẹ cô. Lê Lạc không giấu diếm gì, trả lời: “Tôi là cô nhi.”

“.....Thật xin lỗi.” Thương Ngôn xin lỗi.

Mỗi tiếng nói, hành động của người này đều thể hiện anh được gia giáo tốt. Lê Lạc ừ một tiếng: “Tôi có ba mẹ nuôi.”

Thương Ngôn thở dài nhẹ nhõm.

Lê Lạc mỉm cười.

“Đúng rồi, tối hôm qua tốn bao nhiêu tiền? Tôi đưa tiền trả cô.” Cuối cùng Thương Ngôn cũng nhớ đến ở tiệc tạ ơn hôm qua anh không trả tiền, xin lỗi với cô: “Xấu hổ quá, hôm qua tôi quên mất.”

“Không sao.” Lê Lạc nói, sau đó cô nói ra một số tiền: “Anh đưa tôi một nửa là được rồi.”

Bây giờ thật sự mang rất ít tiền mặt, Thương Ngôn dừng xe lại, chuyển tiền đến tài khoản của Lê Lạc. Lê Lạc click lấy tiền, nắm lấy di động ngừng đầu, nhìn taxi dừng lại ở phía trước, một cô gái đi xuống. Cô gái mặc một bộ váy liền áo kẻ ô vuông màu hồng, vóc dáng không cao nhưng khuôn mặt lại xinh đẹp, giống như một bông hoa hồng nhỏ.

Đi thẳng ra chỗ Thương Ngôn.

Lê Lạc đứng bất động. Đột nhiên nhớ tới không ít người đánh giá Lâm Hi Âm. Một đời người thành công của Lâm Hi Âm được rất nhiều người thề muốn. Ví dụ như xuất thân tốt, gả cho người tốt, năng lực tốt....À còn có một cô con gái rất xinh đẹp, dễ thương.

Tên của cô con gái cũng rất hay: “Ngày cưới như mộng, tươi đẹp khó quên.” – Gia Khởi.

Lúc này, Lâm Gia Khởi đã đứng trước mặt cô, ra hiệu bảo Thương Ngôn giải thích hoặc giới thiệu cô. Lê Lạc khẽ mỉm cười, sau đó chủ động chào hỏi: “Xin chào!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 3

Edit: Linh Ngọc, Kurian, Thiên Linh Hoa

Beta: Dương Lam

Lần này Lan Đại đề cử hai nghiên cứu sinh đến sở tế bào sinh hóa học tập, thời gian công bố danh sách bởi vì hai người này đều là bạn cùng lớp nên làm mọi người có nhiều kiến nghị. Lâm Giai Khởi thấy trang web ký túc xá công bố ảnh chụp của Lê Lạc, bạn cùng phòng đứng ở bên cạnh nói: “Giai Khởi, tờ giấy chứng nhận này khẳng định quá giả.”

Lâm Giai Khởi cũng hiểu được, tấm ảnh này của Lê Lạc là chụp cùng đoàn xã “Đẹp nhất là tờ chứng nhận”, nước da ai cũng đều trắng tuyệt đẹp như thần tiên, nhưng người thật thì...

Tùy tiện tìm một lý do, Lâm Giai Khởi liền đi tìm Thương Ngôn.

Sự thực trước mắt Lê Lạc, không thể nào không thừa nhận Lâm Giai Khởi đích thật có vài phần quyền rũ, đáng đáp còn được hơn Phương Đắc Thể.

Từ nhỏ đến lớn nữ sinh thích Thương Ngôn rất nhiều, thế nhưng Thương Ngôn chỉ có mình cô là thanh mai trúc mã. Cô đã đáng bại thành công đám tình địch, danh chính ngôn thuận có danh bạn gái của Thương Ngôn. Nữ sinh thích Thương Ngôn, loại nào cũng có, tồn tại tâm tư gì mà Lâm Giai Khởi chưa từng thấy qua chứ, Lê Lạc giống như Bạch Liên Hoa loại học sinh nghèo mà vẫn làm bộ tự nhiên hào phóng, Lâm Giai Khởi đã thấy rất nhiều rồi.

Lê Lạc vừa chủ động chào hỏi, Lâm Giai Khởi liền lý giải đây là một loại khiêu khích.



Đàn ông thì nhìn tổng thể, còn phụ nữ thì nhìn chi tiết. Lâm Giai Khởi nhìn đôi giày thể thao của Lê Lạc, quần jean và áo sơ mi trắng, cộng thêm gương mặt trang điểm nhẹ và đồng hồ đeo tay đã phai màu, cơ bản cũng hiểu được bối cảnh gia đình và tâm tư của Lê Lạc. Lâm Giai Khởi thân mật khoác cánh tay của Thương Ngôn, trực tiếp biểu lộ thân phận: “Tôi là Lâm Giai Khởi, bạn gái của Thương Ngôn, học sinh mới của Lan Đại.

Oh, thật không? Nhìn tâm tình của nữ sinh kia như vậy cũng dễ hiểu, còn muốn làm bộ không để ý. Lê Lạc gật đầu, cũng giới thiệu bản thân: “Lê Lạc, bạn trai cô là thành viên cùng tổ với tôi.”

Lâm Giai Khởi: “Rất hân hạnh được biết cậu.”

“Tôi cũng vậy.”

Lâm Giai Khởi đến tìm Thương Ngôn để xem phim điện ảnh mới chiếu gần đây, hai người hẹn xong cũng không quên hỏi người lần đầu tiên gặp mặt, Lâm Giai Khởi hỏi Lê Lạc: “Lê Lạc, cậu có muốn xem phim cùng chúng tôi không?”

Lê Lạc lắc đầu, uyển chuyển từ chối nói: “Sau này có cơ hội sẽ đi, hôm nay tôi có việc rồi.”

Sau này có cơ hội sẽ đi... Câu từ chối này của cô lạc, làm Lâm Giai Khởi thiếu chút nữa cười thành tiếng. Sau đó, Lâm Giai Khởi ngồi phía sau xe đạp của Thương Ngôn rời khỏi, Lê Lạc cùng đi về phía Bắc của Lan Đại.

Qua giữa hè, ban ngày của tháng chín ngày càng ngắn đi. Lê Lạc băng qua đường, phía trước đèn đường đã sáng lên. Trời tối, tất cả mọi thứ trên con đường ngày càng mờ nhạt theo ánh hoàng hôn, sau đó lại xuất hiện những âm thanh nháo động trong ánh sáng của ngọn đèn. Đây chính là bộ dạng của thành phố vào buổi tối. Lê Lạc rất ghét bầu trời tối đen, bởi vì cô là người bị bệnh mất ngủ.

Được Lâm Giai Khởi mời đã cho cô một linh cảm tốt.

Lê Lạc xem phim cả đêm. Trong phòng ngủ của nhà trọ cô được cài đặt màn hình 3D, chỉ cần mở, màn ảnh tự nhiên sẽ hạ xuống ở vách tường đối diện. Khuya, Lê Lạc, đeo kính 3D, thoải mái dựa vào gối, xem liền ba bộ phim.

Điều đáng vui mừng là ngày thứ hai cô không cảm mệt mỏi như trước, tiếp tục lên tinh thần chuẩn bị bữa sáng. Ngày hôm nay bữa sáng là kiểu dáng Âu Tây, chân giò hun khói sandwich, bánh mì, ngoài ra còn thêm một phần bánh kem.

Hôm qua cô và Thương Ngôn đã kết bạn QQ. Bạn bè của Lê Lạc thấy Thương Ngôn liên lạc với nội dung: “Lại bạn gái mới”

Rất thuần túy phong cách của đàn ông.

Lê Lạc đột nhiên có chút ngạc nhiên, bạn của Tạ Uẩn Ninh là loại gì?

Ngoại ý muốn là tối qua Lâm Gia Kỳ vừa mới kết bạn với cô trên QQ, Lê Lạc nghiệm chứng qua, có thể Lâm Giai Khởi, là nữ sinh có gia đình hạnh phúc.

Mẹ là nhân viên Lan thị, ba lại có sự nghiệp thành công. Lê Lạc nhìn tấm hình cả nhà họ chụp chung, mặt cô xanh biếc, ba người, ảnh chụp như một bức tranh màu nước, sáng sủa mà vui vẻ.

Thân thể Lê Lạc nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế kế bàn ăn.

Gương mặt Lâm Giai Khởi cười rất tươi, Lê Lạc để điện thoại di động xuống, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Rửa bằng lọ mỹ phẩm tự chế. Lê Lạc về loạn nghiêm mặt, nghĩ tới lần trước Tạ Uẩn Ninh nói, rõ ràng cô cười nhạt vì sao lại đổi thành cười khúc khích?

Trong gương, khoe miệng nhếch lên, kết quả lộ ra hai má lúm đồng tiền. Lê Lạc ghét bỏ mà thu hồi ánh mắt, không biết có nên giải phẫu lúm đồng tiền này không?

--

Lê Lạc không biết tại sao Lâm Gia Khởi lại đột nhiên thân thiện mà chủ động liên lạc với mình, nhưng đối với cô mà nói thì như vậy lại càng tiết kiệm sức lực hơn. Buổi sáng, cô vẫn nghiên cứu ở trong phòng thí nghiệm, hoàn thành công việc thực nghiệm mà Tạ Uẩn Ninh giao cho ----- quan sát bằng kính hiển vi mới nhất để rút ra hoạt tính của vi sinh vật.

Quan sát rồi ghi lại kết quả, lúc này Thương Ngôn đã dọn dẹp xong bàn thí nghiệm, đang tạo nhã cẩn thận đánh giá cô, sau đó mở miệng nói: “Lê Lạc, cùng đi tới nhà ăn chứ.”

“Được, đợi tôi một chút.” Lê Lạc đồng ý, sau đó đi ra toilet công cộng rửa tay sạch sẽ. Trước bồn rửa mặt, cô dùng một cái kẹp tóc màu đen để kẹp gọn tóc sau gáy lại.

Không ý thức được tóc quá dài, cô vẫn quên chưa tìm một cửa hiệu cắt tóc để cắt sửa lại một chút.

Lê Lạc từ toilet đi ra, thấy Tạ Uẩn Ninh đang từ tầng 3 đi xuống, trên người mặc quần áo tư phục. Ngoài trừ lúc làm việc ở phòng thí nghiệm, Tạ Uẩn Ninh cơ bản là không mặc áo khoác trắng dài. Hắn cởi chiếc áo khoác trắng dài xuống, mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng đơn giản phối với quần dài màu đen, hai tay đút trong túi quần... Nào có dáng vẻ của một chuyên gia hình dạng sinh hóa, mà giống như người mới bước ra từ cửa hàng thời trang,

đang nhẩn nhả tản bộ.

Tạ Uẩn Ninh vừa nhìn thấy Thương Ngôn ngồi chờ ở ghế salon, liền mở miệng nói: “Theo cậu đi ăn cơm.” Trong giọng điệu tuy có ý ra lệnh, nhưng kiểu trò chuyện giữa bậc bề trên với người dưới này nghe qua lại rất thân mật.

Chỉ là trước loại mệnh lệnh thân thiết này của Tạ Uẩn Ninh, Thương Ngôn từ chối, nói: “... Cậu, cháu còn đợi bạn ở nhà ăn nữa.”

Chưa kịp thương lượng, Tạ Uẩn Ninh đã ném cho Thương Ngôn một câu: “Nhà ăn ở đây từ đông sang tây, cái gì cũng đều rất khó ăn.”

Thương Ngôn: “...”

Lê Lạc: “...” Cô hẳn là còn chưa có bị Tạ Uẩn Ninh đoán được.

Chưa hết, Tạ Uẩn Ninh tựa hồ có oán niệm rất nặng với nhà ăn ở viện sinh hóa, lại bổ sung thêm một câu: “Thịt gà giống như đã từng ngâm qua nước mắm lăm vậy.”

Thương Ngôn cuối cùng cũng không nói được gì: “Cậu, vậy chúng ta đi---”

“Được, đi thì đi.” Tạ Uẩn Ninh xoay người, giống như tiểu hài tử xấu xa mang Thương Ngôn rời đi.

Thương Ngôn cảm thấy không đúng lắm, quay đầu nhìn Lê Lạc đang đi ra. Có chút ngượng ngùng, hắn đứng bất động, hỏi Lê Lạc: “Lê Lạc, chúng ta cùng ra ngoài ăn đi?”

Thương Ngôn vừa nói, Tạ Uẩn Ninh lo lắng xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Lê Lạc vừa từ toilet đi ra. Thần sắc hắn tùy ý, không rõ là có muốn cô đi cùng hay không.

Không thể không nói, đối với Tạ Uẩn Ninh mà nói, mang theo một tiểu hài tử hay hai tiểu hài tử xấu xa cũng không có gì khác nhau lắm.

Nhưng mà, trong đôi mắt phải thức thời. Cô và Thương Ngôn đi theo Tạ Uẩn Ninh đều không vấn đề, thế nhưng Thương Ngôn là cháu ngoại trai của Tạ Uẩn Ninh, còn cô thì lại không phải. Lê Lạc lắc đầu, tìm một lý do thỏa đáng lại không xấu hổ: “Ngày hôm nay tôi còn nhiệm vụ chưa hoàn thành, đi ăn thì dễ dãi với bản thân quá.”

Thanh Chế quảng trường, trong phòng ăn của một nhà hàng nổi tiếng, Tạ Uẩn Ninh múc nửa chén canh cá cán\* (cán là cá trắm cỏ đó), nhìn thoáng qua khẩu vị của Thương Ngôn, không nhanh không chậm nói một câu: “Thương Ngôn, cậu thấy cháu và cô Lê Lạc kia ở chung một chỗ quả rất phù hợp.”

“Cậu, không phải như cậu nghĩ đâu.” Thương Ngôn ngẩng đầu giải thích. Lời nói gấp đến độ khiến Tạ Uẩn Ninh sững sốt.

Tạ Uẩn Ninh có chút buồn cười, cố ý hỏi lại: “Cậu nghĩ thế nào cơ?”

Sắc mặt Thương Ngôn hơi hồng, đáng vẻ rụt rè lễ phép thường ngày lại chợt có thêm vài phần khẩu khí của đàn ông. Hắn để muống canh xuống, nhìn Tạ Uẩn Ninh, nghiêm túc mở miệng: “Cậu, cháu chỉ thấy Lê Lạc có chút tội nghiệp.”

“Tội nghiệp?” Tạ Uẩn Ninh hỏi, vẻ không quan tâm.

Đáng thương?” Tạ Uẩn Ninh không chút để ý hỏi.

Thương Ngôn muốn nói lại thôi, nhất thời không biết nói gì. Anh cảm thấy mình nói ra thân thế Lê Lạc là không tốt, lại vừa muốn giải thích rõ ràng cảm tình của anh đối với Lê Lạc, do dự hồi lâu, anh nhìn Tạ Uẩn Ninh, nói: “Lê Lạc là cô nhi.”

“Cô nhi?” Tạ Uẩn Ninh vẫn thái độ thờ ơ như trước, anh rút một tờ khăn giấy lau tay, mở miệng nói: “Lê Lạc là cô nhi thì có liên quan gì tới cậu sao?”

Giữa trưa trời nắng, trong không khí luôn có một mùi rất riêng, không giống mùi nào. Rõ ràng là phát ra từ nhà ăn của viện nghiên cứu sinh hóa, khung cảnh đẹp mắt sáng sủa, chỉ là thức ăn được bán ra trông món nào cũng rất giống nhau. Lê Lạc cố ý nhìn kỹ thịt gà ở đây, thấy người ta chẳng qua là thêm một chút xì dầu vào nên hơi trắng một chút. Tạ Uẩn Ninh làm gì mà nói chúng như đã từng ngâm qua nước mắm lăm..... Tuy vậy, Lê Lạc vẫn quay đầu trở về phòng thí nghiệm.

Cô mua một chai nước cùng một phần bánh quy ở quầy bán hàng tự động.

Hiện tại, yêu cầu của cô đối với thức ăn không cao, một phần bánh quy và nước khoáng là được, vừa ăn vừa làm việc. Một bên giải quyết bữa trưa, một bên lật tạp chí sinh hóa ra xem, tiện thể giết thời gian.

Bên cạnh, điện thoại di động sáng lên một cái, một tin nhắn mới, là Lâm Giai Khởi gửi đến.

Lâm Giai Khởi tìm cô, nhờ cô so sánh hai loại mỹ phẩm, chắc là cô ấy đã thấy tên cô trong các bài báo khoa học về chăm sóc da nền tảng. Lê Lạc nhìn hai loại mỹ phẩm tiêu biểu Lâm Giai Khởi gửi tới, thuận thực hướng dẫn phương pháp sử dụng, đồng thời đưa ra một số lời khuyên cho Lâm Giai Khởi.

“Cảm ơn chị Lê Lạc.” Lâm Giai Khởi gửi đến một cái biểu cảm dễ thương, nhân tiện thêm một câu kêu ca, “Thương Ngôn cũng học phần này, nhưng hỏi cái gì cậu ta cũng không biết.”

Mẹ của Lâm đại tiểu thư không phải là phó tổng giám đốc sao? Lê Lạc không tiếp tục trả lời, nhìn vào hộp trò chuyện, biểu tình chột lóe lại chột lóe. Cô cầm lấy di động, hỏi Lâm Giai Khởi: “Tôi đang định cắt tóc ngắn, em có biết cửa hiệu cắt tóc nào tốt thì giới thiệu cho chị đi.”

-----

Thứ bảy, Lê Lạc hẹn Lâm Giai Khởi cùng đến Lan đại bác môn ở Thanh Sang quảng trường bên cạnh thư viện gặp mặt. Hôm nay, cô giúp Lâm Giai Khởi lựa chọn mỹ phẩm dưỡng da tốt, Lâm Giai Khởi dẫn cô đến cửa hiệu cắt tóc cô ấy giới thiệu.

Lâm Giai Khởi giới thiệu một cửa hiệu cắt tóc Thiên Lan ở nam thành. Rất nhanh, cô ấy đã gửi đến địa chỉ và giới thiệu vắn tắt về hiệu tóc này, sau đó hỏi cô: “Chị có thể chấp nhận giá này không?”

Lê Lạc đang bận một số việc nên không trả lời ngay.

Năm phút sau, Lâm Giai Khởi lại gửi đến một tin nhắn nữa: “..... Nếu không để em hỏi bạn học một chút xem bọn họ có biết hiệu nào khác hay không?”

Lê Lạc trả lời: “Không có việc gì, cứ đến hiệu này đi.”

Buổi sáng thứ bảy, Lê Lạc thấy mình như bị cảm mạo. Xử lý xong một ít dữ liệu trong bản sao ổ đĩa U, cô uống một chút thuốc kháng sinh, trang điểm một chút sau đó trực tiếp đi thang máy xuống bãi đỗ xe tầng một.

Đi đến trước một chiếc xe thể thao trong bãi đậu xe.

Thật ra thì dù thế nào cô cũng không thích xe thể thao, nhưng phải thừa nhận là xe thể thao rất bắt mắt. Chiếc xe thể thao này tuy so ra không được như xe của Tạ Uẩn Ninh kia, nhưng xe màu trắng tinh khiết, thật đúng là kiểu con gái thích.

Lê Lạc ngồi sau tay lái, nhấn nút màu đen trên bàn điều khiển ở giữa.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, không nóng không lạnh.

Lâm Giai Khởi nói cho Thương Ngôn biết mình hẹn Lê Lạc đi dạo phố, Thương Ngôn cũng không có phản ứng gì kì quái, nói thẳng: “Tôi đi tìm bọn Trần Thắng chơi bóng.”

Lâm Giai Khởi nghiêng đầu: “Cậu không tò mò vì sao tôi hẹn Lê Lạc cùng đi dạo phố sao?”

Thương Ngôn phối hợp hỏi lại: “Vì sao?”

Lâm Giai Khởi: “Tôi không nói cho cậu đâu.”

Thương Ngôn đành phải sùng sục đầu Lâm Giai Khởi: “Mua nhiều một chút, không đủ thì quẹt thẻ của tôi.”

Lâm Giai Khởi gật đầu: “Phải vậy chứ.”

Trước khi đi, Giai Khởi còn dẫn theo một người bạn, là con gái của Lan thị - một nhà giàu mới nổi. Tình bạn của hai người cũng thật vi diệu, từ ghét bỏ nhau lại kết bạn với nhau.

Lê Lạc từ tầng hầm quảng trường Thanh Sang đi ra, thời gian ước định của cô cùng Lâm Giai Khởi còn có ba phần chung. Ở phía trước cách đó không xa, Lâm Giai Khởi đã đang đứng bên cạnh hiệu sách chờ cô. Đi cùng còn có một cô gái, chắc là bạn cùng phòng hoặc bạn cùng lớp gì đó.

Nghe nói sinh viên mới Lâm Giai Khởi ở trường Lan vừa mới vào trường đã làm cho không ít người bị oanh động. Thứ nhất là do tin, cô là bạn gái thanh mai trúc mã của Thương Ngôn. Và thứ hai cô là học sinh đại diện trong tiệc chào mừng sinh viên mới, hoạt động trong các hoạt động tập thể. Cho nên vừa mới vào trường cô đã hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu nữ thần. Rất nhanh mọi người sẽ biết đến gia cảnh đáng để cho người ta phải hâm mộ của cô.

Hôm nay, trang phục của Lâm Giai Khởi cũng hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu của mình. Một chiếc váy mùa thu mới nhất đến từ nhà C nổi tiếng, trong tay còn mang theo túi xách cùng thương hiệu. Cô gái bên cạnh cũng mang váy cùng giày cao gót, hai người mỗi người một câu trò chuyện với nhau.

Đương nhiên, hôm nay Lê Lạc ăn mặc cũng không phải là khiêm tốn. Khả năng cô mang sai các thương hiệu là rất ít, giống như một cuộc bầu cử tốn kém. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa xe, đậu ở phía trước họ, Lâm Giai Khởi cùng cô gái lập tức có phản ứng, quay người lại nhìn.

Trong mắt Lâm Giai Khởi đầy bất ngờ được mong đợi, Lê Lạc tháo kính, khóe môi khẽ nhếch, mở miệng nói: “Lên xe đi, chúng ta xuất phát.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thúc Tĩnh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 4

Edit: Trang

Beta: Linh Ngọc, Liv Moore

Ánh mặt trời chiếu xuống, gió nhẹ ấm áp.

Trong xe thể thao màu trắng, Lê Lạc giơ tay lên vuốt lại mái tóc bị gió thổi. Đôi mắt màu đen trắng rõ ràng, vẻ mặt xinh đẹp, giống như người đẹp quảng cáo xe thể thao môi đỏ mọng, răng trắng..... Lâm Giai Khởi cảm thấy lóa mắt.

Đây mới thật là tao nhã vô hạn. Lâm Giai Khởi chưa xót quan sát, vẫn hỏi:“Chị Lê Lạc, xe này là của chị sao?”

“Ừ, đúng vậy.” Lê Lạc cười, tùy ý đáp lời.

Lâm Giai Khởi oa một tiếng:“..... Thật là giỏi nha.”

“A..... Đúng rồi, còn có một việc.” Lê Lạc nghiêng người, nói với Lâm Giai Khởi và đồng nghiệp của cô,“ Lát nữa mọi người giới thiệu cho tôi một nhà ăn, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa, có vấn đề gì không?”

Câu cuối cùng này “Có vấn đề gì không”, Lê Lạc tuyệt đối là bị lây nhiễm từ Tạ Uẩn Ninh. Mỗi lần Tạ Uẩn Ninh bàn giao nhiệm vụ đều thêm một câu “Có vấn đề gì không”, cô với Thương Ngôn giống là đứa trẻ.

Vấn đề ăn cơm, Lâm Giai Khởi gật đầu đồng ý, giọng đã yếu đi:“..... Không thành vấn đề.”

Dựa vào hướng dẫn trong xe, Lê Lạc lên cao cái. Lâm Giai Khởi dẫn bạn gái tới dò xét suy nghĩ đã gọi chị Lạc, bộ dáng chân chó nịnh nọt mười phần. Lâm Giai Khởi bĩu môi, cảm thấy mặt trời bên ngoài, mặt phoi nắng nên bỏng rát. Cô lấy điện thoại di động ra gửi cho Thương Ngôn một tin nhắn ngắn, chỉ có một câu:“Không vui.”

Sân tennis thành phố Lan, Thương Ngôn vừa chơi bóng, vừa hỏi:“Làm sao vậy?”

Lâm Giai Khởi:“Không có gì!”

Tình hữu nghị giữa nữ sinh rất khó thiết lập, tình bạn bình thường cũng rất dễ dàng. Cùng nhau ăn một bữa trưa thịnh soạn, Lâm Giai Khởi giới thiệu cho Lê Lạc trung tâm tạo mẫu tóc. Tâm trạng Lâm Giai Khởi không tốt đã nói không hay với nhân viên ở trung tâm. Lâm Giai Khởi không phải hội viên trung tâm này, nhưng mẹ cô Lâm Hi Âm là hội viên cao cấp ở trung tâm này, cho nên mỗi lần đến đây nhân viên trung tâm đều cung kính gọi cô một tiếng Lâm tiểu thư, sau đó bùng lên hồng trà tốt nhất và đồ ăn.

Trong phòng VIP, nhà thiết kế cao cấp hỏi Lê Lạc muốn kiểu tóc gì, Lê Lạc đưa điện thoại di động có hình ảnh cho nhà thiết kế xem. Nhà thiết kế nhìn kiểu tóc, cảm thán một câu:“Người đẹp, ảnh này có hơn hai mươi năm rồi.”

Lê Lạc từ trong gương quay đầu lại:“Có vấn đề sao?”

“Dĩ nhiên không thành vấn đề.” Hai tay nhà thiết kế đang nâng đầu Lê Lạc, cắn môi nói,“Tôi am hiểu nhất là kiểu tóc cổ.”

Cứ như vậy, Lê Lạc cắt một đầu tóc ngắn xinh đẹp.

Ngoài ra, cửa hiệu cắt tóc này không tính giá rẻ. Lúc Lê Lạc quẹt thẻ, dừng một chút, viết xuống tên một người khác.

Không biết vị nữ tác giả nào nói qua một câu, phụ nữ mua sắm không phá sản, chính là ở mua sắm cho trẻ con.

Trung tâm thương mại quốc tế tiếp theo, Lê Lạc cho chính mình hai bộ mới, trở lại cùng Lâm Giai Khởi với bạn học nữ mua một món đồ làm quà tặng. Xoát xoát ký tên, thần sắc Lê Lạc hốt hoảng một chút, bỗng nhiên nghĩ tới buổi tối mấy hôm trước cô xem bộ phim hài kịch mới nhất tên là ” Thay đổi vẻ đẹp “.

Phóng đại, không có ý nghĩa nhưng tràn ngập ý tứ châm chọc hàm xúc. Người con gái thay đổi rất dễ dàng, chỉ cần trong thẻ có tiền.

Đêm nay Lê Lạc đúng là thay đổi, mắt sáng tóc ngắn, môi màu cam, tự nhiên tỏa ra khí thế đáng hoàng, quả thực khiến người ta rung mình.

Khiến Tạ Uẩn Ninh ngồi ở trong xe đối diện, thiếu chút nữa không nhận ra, nếu không phải anh thấy Lâm Giai Khởi bên cạnh.

Nhấn một dây số gọi đi, Tạ Uẩn Ninh khẽ động khóe miệng, lại xác nhận - cách đó không xa, cô gái xinh đẹp đem hai chiếc lợi phẩm ném vào trong xe thể thao, thật sự là học sinh giỏi Lê Lạc với vẻ mặt nghiêm cần cúi đầu quan sát tế bào sinh vật ngày hôm qua?

Đây là..... thay đổi?

Hay là anh gặp quý.

Sự thật có người giống như thấy quý.

Trước bàn trang điểm được chạm trổ bày ra các loại chai lọ, người phụ nữ mặc áo ngủ màu tím ngồi trước gương buồn bực không vui. Gương mặt đẹp trong nháy mắt đã già, gương mặt ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Không già, nhưng cũng không trẻ.

Da thịt coi như vẫn căng mịn như cũ, tóc vì chăm sóc hợp lý nên đen bóng như cô gái.

Nhưng mà, thật sự không còn trẻ.

Lâm Hi Âm nhìn gương mặt mình, trong lòng tự dung sinh ra một phiền não. Bà mở ngăn kéo ra, lấy ra một chiếc mặt nạ đất tiền, nhìn vào gương thật cẩn thận để lên mặt, sau đó đứng dậy, đi tới trước giường lớn.

Đầu giường treo một bức tranh sơn dầu phong cách Baroque, là do Lâm Hi Âm ở buổi đầu giá nhiều năm trước mang bức tranh về. Lúc bà kết hôn, chồng bà nói treo ảnh cưới ở đầu giường, Lâm Hi Âm ghét bỏ cho là rất tầm thường không đồng ý.

Bây giờ nhìn bức tranh được mua với giá cao, Lâm Hi Âm lại nhìn ra một phần tầm thường, trong lòng tự nhiên có chút phiền não. Người phụ nữ được chiều chuộng thì sao, cũng mất đi nhan sắc theo thời gian, hôn nhân khiến người ta hâm mộ, chồng như trước đêm không về ngủ.

Buồn bã ỉu xiu ngồi ở trên giường, Lâm Hi Âm cầm lấy cái điều khiển từ xa màu đen, mở tivi 55 inch đối diện giường, dựa vào gối đầu mềm mại xem chương trình làm đẹp.

Không thú vị, Lâm Hi Âm tắt tivi.

Bạn của con gái Lâm Giai Khởi mới quen, tuổi chỉ biết đùa, bạn bè của Giai Khởi ngoại trừ Thương Ngôn còn lại tất cả đều sống phóng túng. Lâm Hi Âm mở bốn tấm hình của con gái, không khác biệt lắm, có thể thấy được con gái hôm nay xài bao nhiêu tiền.

Tấm hình cuối cùng, là ba cô gái chụp ảnh chung.

Lâm Hi Âm mở ảnh chụp ra, rất nhanh chú ý tới cô gái ở giữa, ánh mắt chột căng thẳng. Ngón tay chạm vào mặt cô gái mỉm cười, theo phản xạ run lên một chút.....

Lâm Giai Khởi trở lại ký túc xá cập nhật ảnh chụp chung ba người, là lúc giữa trưa cô cùng Lê Lạc ăn cơm chụp chung. Nếu bên người bạn trai xuất hiện một người có năng lực làm đối thủ cạnh tranh thì sao bây giờ, biện pháp tốt nhất chính là cùng đối thủ trở thành bạn bè.

Ít nhất, ngoài mặt muốn giống như bạn bè.

Khó cái là, hôm nay Lâm Giai Khởi cùng Lê Lạc đi dạo phố, tháng này vốn không có phí sinh hoạt. Định mức tiêu tiền của cô căn bản không thể giống Lê Lạc tự do tiêu phí như vậy, lần đầu tiên Lâm Giai Khởi cảm nhận được tư vị so sánh.

Lúc mẹ Lâm Hi Âm gọi điện thoại tới, Lâm Giai Khởi cùng Thương Ngôn đang nói chuyện qua video. Nghe cô oán giận, Thương Ngôn chuyển qua nói yêu thương cô, chăm chút trong ngọt ngào và không nổi, Lâm Giai Khởi nghe điện thoại của mẹ, câu hỏi nghiêm khắc thiếu chút nữa làm cho Lâm Giai Khởi co rụt lại.

“Con hôm nay cùng ai ăn cơm?” Lâm Hi Âm hỏi.

Lâm Giai Khởi trả lời mềm mại:“..... Bạn học ạ, bạn học trong đại học.”

Lâm Hi Âm hỏi tới:“Thật sự, các cô ấy là bạn học của con?”

Lâm Giai Khởi:“Mẹ, mẹ làm sao vậy..... Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Hi Âm cúp di động, cảm thấy mình là chuyện bé xé ra to. Hơn hai mươi năm qua đi, người kia đã qua đời hơn hai mươi năm, tại sao lại xuất hiện cùng con gái bà chụp ảnh chung. Trong hình cô gái cùng người kia rất giống, nhìn kỹ vẫn là bất đồng: Người nọ má trái có một nốt ruồi nho nhỏ, bạn học Giai Khởi cũng không có.

Sự thật, cho dù người kia vẫn còn sống, tại sao đáng về lại trẻ tuổi.

Chồng bà Phương Tử Văn đã trở về, say khướt được thư kí nữ dìu về nhà.

Phương Tử Văn nguyên là tổng giám tài vụ AC, đi theo Thương Vũ làm ăn mười mấy năm, mấy năm trước rồi AC tự kinh doanh, kinh doanh một công ty buôn bán bên ngoài, đã là danh xứng với thật. Hơn nữa Phương Tử Văn bề ngoài thân hình cao lớn anh tuấn, hiện tại rất có hứng thú phong lưu dù đã đến tuổi trung niên. Lâm Hi Âm mặc áo ngủ đi ra diu chồng, mặt không thay đổi trông mất liếc nhìn nữ thư kí một cái, nữ thư kí giải thích nói:“..... Lâm phu nhân, Phương tổng không cẩn thận uống nhiều rồi.”

“Không cẩn thận?” Giọng nói lạnh lẽo của Lâm Hi Âm hỏi, “Vậy cô làm cái gì, mời cô lại đây công tác không phải là chần rợ cho Phương tổng sao?”

Nữ thư ký không có trả lời, ngoài mặt không nói gì, trong lòng lại tức giận cười nhạt.

Lâm Hi Âm đỡ Phương Tử Văn lên vào cửa, thu lại nóng nảy, hỏi lại một lần: “Sao uống nhiều như vậy?”

Phương Tử Văn nâng mặt cười cười: “Hôm nay Thương tổng không ở đây sao?”

“Thương tổng tìm anh?” Lâm Hi Âm giãn mặt, dịu đi không ít.

“Đúng vậy.....” Phương Tử Văn chóng mặt được Lâm Hi Âm diu vào căn nhà cao cấp rộng 200 mét vuông này, gương mặt còn cười liên tục, vừa đi vừa dặn Lâm Hi Âm: “Tháng sau là sinh nhật phu nhân Thương tổng, quà của em xong chưa?”

“Chọn đồ tốt lắm, quên không được!” Lâm Hi Âm giận dỗi đem Phương Tử Văn để trên sofa phòng khách.

Phương Tử Văn ngồi ở sofa màu tím, bụng lộ ra bất nhã, tự tay tháo cà vạt xuống, quay đầu nói: “Chờ Giai Khôi chúng ta gả cho Thương Ngôn, chúng ta ngày lại càng tốt, càng ngày càng tốt.....”

Nói xong còn lặp lại “Càng ngày càng tốt”, Phương Tử Văn gần như hưng phấn mà miệng cười toe toét.

Lâm Hi Âm mất lạnh nhìn, bà cũng không có cách làm cho tâm tình Phương Tử Văn tốt lên, trực tiếp nhắm mắt làm ngơ về phòng ngủ, nghỉ ngơi trước.

Lâm Hi Âm gấp mòng.

Trong mòng, Thương Vũ như trước tuổi trẻ tuấn tú. Về mặt anh ta khoái trá từ trong xe bước ra, chân dài đi đến chỗ ghế lái phụ, sau đó mở cánh cửa phụ lái ra, chờ người ở bên trong đi ra.

Trong mòng, trong lòng Lâm Hi Âm níu chặt, giống như mong chờ.

Nhưng mà từ trong xe đi ra chỗ anh, không phải mình, vẫn là người kia. Khuôn mặt rõ ràng lại mơ hồ, Lâm Hi Âm lại có thể cảm nhận được đó là khuôn mặt tự tin lại không chịu bó buộc. Đúng vậy, người kia tựa như có một phần kiêu ngạo bẩm sinh.

Mãi mãi cao quý so với mình, không phải sao?

Lâm Hi Âm mở to mắt tỉnh lại. Vì cái gì, nhiều năm trôi qua như vậy, bà còn nhớ rõ bộ dạng người kia, giống như bóng đèn âm hồn không tiêu tan.

Đúng là bóng đèn âm hồn bất tán, Lê Lạc như trước, hôm nay ngủ không được. Phòng ngủ cô chiếu phim 3D lập thể cô âm thanh xung quanh, hiệu quả có thể so với rạp chiếu phim. Một người mất ngủ nhiều năm, một đêm khuya tìm người vui mừng, Lê Lạc hai chân chữ ngũ ngồi ở giữa giường lớn, nhấn vào phần mềm K ca.

Hát lên một đoạn của ca sĩ nhiều tuổi nhất Đài Loan, lầu trên ban công vang lên tiếng rống giận dữ phổ thông: “Hơn nửa đêm, cô có thể hát nhỏ không?”

Hiện tại không phải chưa tới nửa đêm sao? Lê Lạc ý thức được mình quấy nhiễu người khác, đi dép lê vào, chạy thật nhanh đến bên ngoài đáp lại một câu: “Thật có lỗi, thật có lỗi, tôi lập tức dừng lại.”

Trên lầu Lê Lạc ở là một du học sinh người Đức, tên là Frankie. Frankie nhìn Lê Lạc dưới lầu, tìm kiếm phía dưới, giọng nói lập tức thay đổi: “Hóa ra là cô a, này..... Tôi tên là Frankie.”

“Xin chào, tôi tên là Lê Lạc.” Lê Lạc vịn lan can, ngửa đầu, con ngươi giống như ánh sao. Lê Lạc còn nói, “Thật xin lỗi, lúc này thật sự có lỗi.”

Frankie cuống cuống phủ nhận: “Không có việc gì, không có việc gì! It’s my pleasure (đó là vinh hạnh của tôi).....”

Lê Lạc cười: “Vậy anh đi nghỉ ngơi sớm, chúc anh có giấc mơ đẹp.”

Frankie cảm giác mình hạnh phúc muốn chết: “Được được, mơ đẹp!”

Lê Lạc kéo khóa miệng về đến phòng, tắt âm thanh lập lại trong phòng, sau đó về mặt lạnh im ngồi ở mép giường. Làm sao bây giờ, cô rất tỉnh, ngủ không được.

Nhà trọ này cái gì cũng tốt, chỉ là cách âm kém một chút.

Thứ Hai, Lê Lạc theo xe bus xuống dưới, đúng lúc đụng phải Tạ Uẩn Ninh ngao mạn lái xe vào viện tế bào sinh hóa.

Hôm nay cô có báo cáo cần diễn thuyết, một cái sát hạch cuối tuần cũng đến thời gian, hiện tại cũng không biết Tạ Uẩn Ninh có thể nhận lấy cô hay không. Thấy Tạ Uẩn Ninh dừng xe, Lê Lạc lễ phép đi qua chào một tiếng: “Buổi sáng tốt lành, Tạ giáo sư.”

“Chào buổi sáng.” Tạ Uẩn Ninh quay lại. Trong một ngày, tâm tình Tạ Uẩn Ninh kém nhất là buổi sáng, hơn nữa tối hôm qua còn không có ngủ ngon. Anh nhìn Lê Lạc cắt tóc ngắn, kiểm chế đóng sầm cửa xe.

Xem ra, ngày hôm qua anh không có nhìn lầm người.

Hôm nay lần đầu tiên Lê Lạc mặc váy cùng tất, phối hợp với áo sơ mi thoải mái cùng giày cao gót, với tóc ngắn, duyên dáng yêu kiều.

Lê Lạc cắt tóc ngắn thật sự nhìn rất đẹp, phối hợp cùng ngũ quan của cô, làn da trắng mịn, thanh tú động lòng người.

Hôm nay Thương Ngôn phải tới viện làm báo cáo học tập, cũng là toàn thân mặc tây trang thêm cà vạt. Nhìn quần áo, hẳn là do mẹ anh chuẩn bị.

Buổi chiều, Lê Lạc cùng Thương Ngôn ở lầu hai làm báo cáo. Thương Ngôn tiến lên phía trước, cô ngồi chờ ở phía dưới. Bên cạnh nghiên cứu viên nói một câu với Tạ Uẩn Ninh: “Tiểu Ngôn đứa nhỏ này, thật sự là tuổi trẻ tài cao.”

Tạ Uẩn Ninh nhìn phía trước, cười với nghiên cứu viên nói: “Đúng vậy, trừ ánh mắt chọn bạn gái thiếu chút, cái khác cũng được.”

Lê Lạc: “.....” Nếu Thương Ngôn ngồi ở bên cạnh nghe được, hẳn là học máu. Nhìn về phía trước, Thương Ngôn dịu dàng đứng nói báo cáo trước bữa tiệc, cả người cao ngất mà khỏe mạnh.

Bề ngoài Thương Ngôn hẳn là càng giống mẹ anh nhiều một chút, nhất là một đôi mắt hẹp dài. Đàn ông ánh mắt dài như vậy, có thể tỏ ra vẻ thanh tú và ôn nhu.

Bởi vì, Tạ Uẩn Ninh cũng có ánh mắt vậy. Nhưng mà, Thương Ngôn cùng Tạ Uẩn Ninh cho dù mặt mày giống nhau, nhìn vẫn có bất đồng. Đại khái là khí chất khác biệt quá lớn.

Hôm nay kết quả báo cáo vẫn có quy định chấm điểm.

Chẳng qua so với báo cáo đạt được, Lê Lạc càng để ý mình có thể ở lại tổ Tạ Uẩn Ninh hay không. Còn không cho dù cô như cũ ở lại sở thực tập tế bào sinh hóa, nếu bị Tạ Uẩn Ninh đá ra khỏi tổ, thử nghĩ cũng rất bức bối.

Hôm nay Lê Lạc báo cáo nội dung là vấn đề miễn dịch đặc biệt của kháng thể T, cô dựa nền móng căn bản đưa ra ý tưởng cho mình, trích dẫn số liệu bộ phận thực nghiệm.

Nội dung hết sức có quy tắc. Đương nhiên cô cũng có chỗ tự tin, khả năng diễn thuyết của cô sẽ có thêm điểm.

Nhưng mà, cô vẫn là không biết mình có thông qua sát hạch của Tạ Uẩn Ninh hay không.

Lê Lạc chống má ngồi ở phòng thí nghiệm đối diện bàn nhiệm vụ. Thương Ngôn từ bên ngoài đi tới, anh cởi áo khoác tây trang, một sắc áo trắng somi như trước ngay ngắn chỉnh tề, anh ngồi xuống vị trí của mình, cười với cô nói: “Lê Lạc, hôm nay cô diễn thuyết rất tốt.”

“Cám ơn.” Lê Lạc nâng mắt, trả lời một câu, “Báo cáo của anh giống như trước rất xuất sắc.”

“Tôi, cũng được.....” Thương Ngôn cầm lấy bút một chỉ, thấy cô dường như không để ý, nói cho cô chuyện đáng giá hưng phấn, “Đúng rồi, Giáo sư Chu nói cho tôi biết, cuối tuần chúng ta tổ chức liên hoan, nói là hoan nghênh chúng ta gia nhập.”

Lê Lạc: “À, rất tốt a.”

Nhưng mà, cô cũng không biết mình có thể ở lại tổ Tạ Uẩn Ninh hay không, đừng nói tham gia tụ họp. Hai người vừa rảnh rồi nói chuyện vài câu, Lê Lạc cầm lấy điện thoại di động một bên, thấy được Lâm Giai Khởi tới hôm qua đôi ảnh chụp mới, khen một câu.

Sau đó, đứng lên rồi đi.

-

“Chị, em đã biết. Đợi lát nữa em đi qua liền, cứ như vậy, cúp máy trước.....”

Có lẽ cúp di động, Tạ Uẩn Ninh quẹt thẻ từ khu làm việc của mình đi ra ngoài, còn chưa đi hai bước, nhìn Lê Lạc đứng ở bên ngoài góc. Đầu cúi xuống, lặng im làm người ta giống như mặt đau buồn, nào có nửa phần cuối tuần địa hạ bãi đỗ xe thấy bộ dáng.

Tạ Uẩn Ninh đợi lát nữa còn có một buổi xem mắt, tâm tình có chút phiền toái. Hai tay bỏ túi đi theo cầu thang xuống, chịu đựng nóng nảy hỏi Lê Lạc: “Không quay về, ở chỗ này làm cái gì?”

Lê Lạc ngẩng đầu, chậm nửa nhịp trả lời: “..... Chờ ngài a.”

Chờ anh? Chờ anh cùng đi thân thiết sao Tạ Uẩn Ninh thở ra một hơi sâu kín.

Sợ bị hiểu lầm, Lê Lạc vội vàng nói: “Tạ giáo sư, tôi thông qua sao?”

Tạ Uẩn Ninh sững sốt.

Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, tiếp tục hỏi: “Ngài nói tôi không phải có một tuần sát hạch sao? Hôm nay đã đến giờ..... Tôi không biết tôi có được thông

qua không.”

Nói thật ra, Tạ Uẩn Ninh thiếu chút nữa đã quên sát hạch chuyện này. Anh ban đầu nói muốn sát hạch Lê Lạc chủ yếu là Vương giáo sư tăng người vào. Nhưng mà, từ nước Mỹ trở về cô gái trừ bỏ nhất trương lưu có ấn tượng xinh đẹp, tư liệu cung cấp cá nhân rất ít tin tức.

Anh gần như không tra được thông tin về con người cô.

Ngày đó ở trong xe phòng vấn tạm thời, anh tìm kiếm cô theo như lời hạng mục cùng hoạt động, tất cả lại tất cả đều chi tiết phù hợp. Trừ những thứ này, trong một tuần lễ, cô thao tác thí nghiệm cùng tổng hợp lại năng lực đều biểu hiện rất tốt.

Lê Lạc còn đang chờ, về mặt khẩn trương; Tạ Uẩn Ninh liếc mắt nhìn một cái, đối với ánh mắt Lê Lạc chờ mong anh nói ra kết quả sát hạch:“Qua.”

“yeah!” Lê Lạc lập tức nhảy nhót, vui vẻ, thiếu chút nữa hoa chân múa tay vui sướng.

Như vậy tươi cười, là chân thật

.

Cô thật sự vui vẻ như vậy thật sự ở lại trong tổ của anh? Tạ Uẩn Ninh nhìn cô gái trước mắt, khỏe miệng giật nhẹ; Nhìn Lê Lạc giơ tay phải lên, từ túi tiền đưa tay phải ra, miễn cưỡng đập một cái vào tay Lê Lạc.

Đạt đến mức độ đó sao?

Lê Lạc thiếu chút nữa giật mình, thật ra vừa rồi cô chỉ vung tay.

Lòng bàn tay hai người chạm qua, Tạ Uẩn Ninh rất nhanh thu hồi, một bộ dạng keo kiệt và tức giận. Sau đó anh xoay người, đi xuống bậc thang.

Lê Lạc đứng ở mặt sau, giọng nói có chút vui mừng:“Tạ giáo sư,tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Tạ Uẩn Ninh nói một tiếng tạm biệt, tiếp tục đi xuống bậc thang.

Lê Lạc cười cười, lại bỏ thêm một câu:“Chúc anh lát nữa xem mắt thuận lợi.”

Tạ Uẩn Ninh hơi dừng bước. Anh rất hối hận, vừa mới mềm lòng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đây là biến dị sao? Từ miêu tả của Tạ giáo sư chúng ta a.....

Hôm nay này chương đủ dài đi, manh mối rất nhiều, mạch chuyện bắt đầu rõ rồi.

Nhớ bình luận.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5

Editor: Vũ Văn Vi

Beta: Dương Lam

Lê Lạc biết tới nay Tạ Uẩn Ninh có tiệc kết thân là do nghe được từ Thương Ngôn.

Mẹ của Thương Ngôn là chị của Tạ Uẩn Ninh. Dù Lê Lạc là người ngoài cũng có thể tưởng tượng bà là một người chị tốt, có bao nhiêu quan tâm tới việc chung thân đại sự của em trai nhà mình. Bởi vì em trai không nhận điện thoại mà trực tiếp tới tìm con trai, bất Thương Ngôn phải giúp đỡ khuyên bảo một phen.

Hình ảnh Thương Ngôn tức giận cầm điện thoại ngay trước mặt làm cô phải chớp mắt tò mò.

Ra vẻ không cam chịu, Thương Ngôn nói rằng không phải anh cố ý tiết lộ việc riêng tư của cậu, chẳng qua chỉ là thấy Lê Lạc tò mò nên mới nói dư hai câu. Ngay sau đó, còn kèm thêm một câu giải thích: “Cháu thấy cậu rất xuất sắc cho nên mới soi mói cậu.”



“Rất xuất sắc,” “Vô cùng xuất sắc,” “Mỗi ngày đều rất xuất sắc,” Tạ Uẩn Ninh đương nhiên biết mình bị cháu trai ngoại bán đứng nhưng thân là một trưởng bối, chẳng lẽ anh lại đi so đo với bọn nhỏ?! Tưởng anh nhầm lẫn vậy sao?

Mà bọn nhỏ trong mắt Tạ Uẩn Ninh, ngoài Thương Ngôn ra thì chỉ còn Lê Lạc.

Đêm nay Tạ Uẩn Ninh tham dự tiệc kết thân này là vì gia đình hai bên đều đã chuẩn bị tốt. Hơn nữa, người giặt dây lần này lại là anh rể của anh, Thương Vũ.

Tạ Uẩn Ninh chỉ có duy nhất một chị gái thì đương nhiên cũng chỉ có một anh rể. Tuy nhiên anh cũng biết người anh rể duy nhất này không dễ thân cận. Một mặt vì không thân quen gì, một mặt lại vì bất đồng quan điểm ở nhiều phương diện?!

Chị gái gả cho Thương Vũ khi Tạ Uẩn Ninh mới 8 tuổi. Tuy trí nhớ của Tạ Uẩn Ninh rất tốt nhưng đối với những vụn vặt trong cuộc sống lúc ấy thì lại nhớ rất ít. Trong trí nhớ mơ hồ hồi bé, anh chỉ nhớ, lúc ấy, vì việc nhà nên chị mới không phản đối việc bị gả đi. Là con gái của Tạ gia, chị gái anh vốn có thể lựa chọn người đàn ông tốt, nhưng Thương Vũ đã trở thành sự lựa chọn duy nhất của chị ấy.

Cuối cùng vẫn là vì làm rạn vỡ mặt mũi gia đình mà phải gả đi. Lan thị tổ chức hôn lễ rất lớn, long trọng đến nỗi đã hơn hai mươi năm mà vẫn làm người ta phải bàn tán xôn xao.

Có thể làm cho một người con gái không có cách nào phản đối, người đàn ông đó rốt cuộc là người đàn ông như thế nào? Trải qua 10 năm từ thời thơ ấu đến khi trưởng thành, suốt một thời gian dài Tạ Uẩn Ninh không hề đứng ở góc độ một người đàn ông để xem xét kỹ Thương Vũ này là người đàn ông như thế nào. Để đến sau này khi có thể lấy ánh mắt của một người đàn ông để đối đãi với Thương Vũ thì anh lại mất đi hứng thú.

Không phải là thương nhân, nếu như muốn làm thương nhân thì phía trước phải thêm một định ngữ “Thành công”, hai chữ này thật ra bao quát rất nhiều thứ. Chỉ là thành công có rất nhiều cách, Thương Vũ lại lựa chọn cách mà Tạ Uẩn Ninh coi thường nhất. Những cái khác, chẳng qua cũng chỉ có như vậy...

Tối nay, cả hai bậc cha mẹ Tạ gia đều không đến, đối với hôn sự của con trai mình hẳn họ đã không còn hy vọng. Chẳng qua trong thời điểm gần đất xa trời được nhìn thấy con dâu của Tạ gia, hai ông bà cụ rõ ràng vô cùng nôn nóng nhưng lại giả vờ giận dỗi, mở một mắt nhắm một mắt tỏ thái độ thúc giục, nhiệm vụ xúc tiến hôn nhân này thoắt chút liền giao cho chị ruột đang an nhàn sung sướng của Tạ Uẩn Ninh.

Hai năm nay, chị gái anh luôn tìm cách lo liệu, chuẩn bị khắp nơi đồng thời cùng chồng tìm xem nhà ai có con gái phù hợp. Có điều Thương Vũ cũng là một người đàn ông thông minh, sẽ không có sắp xếp mơ hồ như vậy. Việc hôm nay quả vô cùng kì quái, không biết rốt cuộc là con gái nhà ai?

Khách sạn thanh lịch, tao nhã với đèn thủy tinh chiếu những tia sáng nhạt rực rỡ, Tạ Uẩn Ninh phong thái nổi bật xuất hiện ở ghế lô ngoài cửa. Vãn bộ dạng này, đã thành thói quen của anh trong những bữa ăn đêm, anh đứng cạnh cửa chính trạm trổ đầy hoa văn tinh xảo, thông thả mà tự nhiên nhìn lướt qua ghế lô lớn bên trong.

Thương Vũ ngồi ở ghế chủ vị, toàn thân tây trang, cời áo khoác để ở một góc trên ghế, tay đeo một chiếc đồng hồ nhãn hiệu danh tiếng, hai tay để ngang bàn nói chuyện với người đối diện, thấy anh vào thì ngẩng đầu nhìn sang.

Thương Vũ lớn hơn Tạ Uẩn Ninh tận 18 tuổi, năm nay đã bốn mươi chín. Có điều năm tháng đối với người đàn ông này có phần thật khoan dung: vàng trán lạnh lùng nghiêm nghị, lông mày sắc bén, mang một phong thái bí hiểm, sâu không lường được. Cộng thêm được chăm sóc đúng cách, sự nghiệp thuận lợi, nên tuổi tác tăng lên lại làm cho sức hấp dẫn của người đàn ông này chỉ có tăng chứ không giảm. Cũng trong hai năm nay, Thương Vũ làm việc ngày càng sát phạt quyết đoán.

Tạ Uẩn Ninh đi qua, chị của anh ngồi ở bên cạnh Thương Vũ, hoàn toàn là một người phụ nữ hòa nhã lịch sự dịu dàng giống như trước đây. Khóe môi mang ý cười châm biếm mà giới thiệu cho anh những người hôm nay được mời tới, sau đó để anh ngồi bên cạnh Thương Vũ.

Tạ Uẩn Ninh không hề từ chối. Mỗi khi chị gái ở đây, hẳn sẽ phải gọi Thương Vũ một tiếng anh rể. Ví dụ như lúc này đây, Tạ Uẩn Ninh ngồi xuống bên cạnh Thương Vũ, không quên khách khí nói một câu: “Làm phiền anh lo lắng rồi, anh rể.”

.....

Không nghi ngờ gì nữa, đêm nay Tạ Uẩn Ninh đi xem mắt, kết quả lại là... Thất bại.

Gió đêm dễ chịu. Tạ Uẩn Ninh quay người khế tựa vào thân xe, chờ chị gái cùng anh rể đang ở bên kia thay anh sắp xếp cho nhà gái trở về. Chị còn chưa trở lại, Tạ Uẩn Ninh chờ đến nhàm chán.

Anh không hút thuốc, chỉ lấy túi tiền, móc từ trong túi ra một viên kẹo...

Không biết đã bỏ vào túi khi nào?

Lại nghĩ tới, buổi trưa hôm nay Lê Lạc lấy ra một bao kẹo hoa quả chia đều cho mọi người, anh lười từ chối nên cũng lấy một viên.

Tạ Uẩn Ninh bóc giấy gói kẹo màu hồng nhạt ra, bên trong là một viên kẹo bạc hà nhân đường. Nếu phải chọn ra một loại kẹo anh có thể lấy được thì chỉ có kẹo bạc hà đường. Những loại khác đều quá ngọt.

Tạ Uẩn Ninh bỏ viên kẹo bạc hà vào miệng ngậm. Cách đó không xa, Thương Vũ đi về phía anh, mở miệng hỏi: “Chị chú hỏi chú, có muốn cùng bọn

anh trở về trước không?”

Chị gái anh để cho Thương Vũ truyền lời là có nguyên nhân, bởi vì vừa nãy ở bàn ăn anh trực tiếp cự tuyệt lời nhờ vả của Điền tiểu thư, khiến cho chị gái luôn ôn nhu cũng phải tức giận. Tạ Uẩn Ninh cũng có chút bất đắc dĩ, hơi ngả người về trước, từ chối thẳng: “Không cần, đợi lát nữa thì người đã tới rồi.”

Thương Vũ cũng thôi, không miễn cưỡng thêm nữa, chỉ hỏi một câu quan tâm bình thường: “Gần đây có việc gì sao?”

“Không có.”

“Mọi người trong nhà, nhất là chị chú, đều vô cùng quan tâm tới chuyện hôn sự của chú. Hôm nay anh làm như vậy, hy vọng chú có thể hiểu được.”

“Em biết.”

“Có thời gian thì về nhà ăn một bữa cơm, chị chú sẽ rất cao hứng.”

Tạ Uẩn Ninh đã không còn tâm trạng tán gẫu thêm, chỉ nhướn mí mắt. Nhưng anh rẻ như cha, Thương Vũ vẫn tiếp tục khách sáo với Tạ Uẩn Ninh: “Bây giờ Thương Ngôn với chú ở chung, còn phiền chú phải giúp đỡ.”

“Không cần khách khí.” Tạ Uẩn Ninh nhìn thẳng vào ánh mắt Thương Vũ: “Em là cậu của Thương Ngôn, giúp đỡ thằng bé là việc phải làm.”

Thương Vũ thấy không cần phải nhiều lời nữa.

Có một số việc Tạ Uẩn Ninh không vạch trần, anh cũng sẽ không chủ động nói ra. Hơn hai mươi năm nay, anh luôn xử lý tốt quan hệ với Tạ gia, chỉ duy nhất không xử lý tốt quan hệ với Tạ Uẩn Ninh.

Lúc tuổi nhỏ ghét kẹo, khi trưởng thành lại thờ ơ với sắc đẹp, một người đàn ông như vậy thì có thể làm được gì?

Tạ Uẩn Ninh hơi cười, đối với một người ở nhà quan tâm con trai săn sóc bà xã, ở bên ngoài lại ôm ấp người phụ nữ khác, anh có thể nói được gì? Thấy chị gái đang bước đến, Tạ Uẩn Ninh ngậm viên kẹo bạc hà, lướt qua Thương Vũ, đi thẳng lên xe của mình.

Thời tiết dần chuyển lạnh, đêm cũng ngày càng dài.

Lê Lạc nằm tựa vào đồng hồ bừa bộn tổ chim trong nhà, cầm laptop click vào một liên kết, cập nhật những bài báo về thành phần của sản phẩm dưỡng da mới nhất. Bài báo vừa mới đăng lên, lập tức một đám bạn bè nhấn tin bình luận phụ họa. Chọn một cái bình luận, cô khiêm tốn hồi âm: “Cảm ơn bạn đã ủng hộ.”

Mỗi tuần Lê Lạc viết 1 bài so sánh sản phẩm A với sản phẩm B xem cái nào có thành phần, chất lượng tốt hơn; rồi phân tích thêm vài sản phẩm dưỡng da lừa đảo, quảng cáo không đúng sự thật, sau đó lại sẽ tái phổ cập một số tri thức khoa học về hoa quả khô(?!). Ví dụ như những thành phần SLS\*, MAP\*\*, có nhiều hoạt tính mặt ngoài, hơn nữa lại thích hợp với các loại da.(?!)

\*SLS: sodium lauryl sunfat - chất tạo bọt, có trong nhiều loại hóa chất, mỹ phẩm.

\*\*MAP: Amon Photphat (NH<sub>4</sub>H<sub>2</sub>PO<sub>4</sub>): Ammonium dihydrogen phosphate (ADP), hoặc monoammonium phosphate, NH<sub>4</sub>H<sub>2</sub>PO<sub>4</sub>, thường được sử dụng trong pha trộn của nông nghiệp khô phân bón.

Đối với cô mà nói, những kiến thức chuyên ngành đều chỉ là sơ sài lướt qua. Mọi cô gái đều rất coi trọng việc chăm sóc da, cộng thêm một ít phổ cập khoa học gọi là, rất nhanh đã thu hút được rất nhiều sự chú ý và ủng hộ. Tất nhiên trọng điểm ở đây là về việc cô vô tình phơi nắng. Thế giới này, đa số người giàu nghe tới chuyện phơi nắng đều chỉ cười cười bỏ qua, nhưng trong lòng lại tràn đầy hiếu kỳ và quan tâm.

Danh và lợi, không chỉ hấp dẫn người ta theo đuổi mà còn thu hút nhiều người hiếu kỳ vậy xem.

Ngày mai, Lê Lạc phải mang cho Thương Ngôn một bộ sản phẩm dưỡng da. Đương nhiên thứ đó không phải cho Thương Ngôn, mà là để Thương Ngôn đưa cho Lâm Giai Khởi. Lần trước cô và Lâm Giai Khởi cùng mua sắm, Lâm Giai Khởi biết cô dùng chế độ dưỡng da phẩm, tỏ vẻ rất ngạc nhiên.(?!)

Cho nên hôm nay, Lê Lạc xem như tặng cho Lâm Giai Khởi một món quà nhân tình.

Thương Ngôn thay Lâm Giai Khởi nhận bộ sản phẩm dưỡng da này, dáng vẻ như có điều muốn nói. Lê Lạc không biết Thương Ngôn muốn nói gì, hẳn là có thắc mắc cần cô giải đáp. Cô nhìn Thương Ngôn, ánh mắt mang ý anh muốn hỏi gì.

Thương Ngôn đứng bên cạnh giá sách, do dự mở miệng: “Tôi thấy có chút khó hiểu...”

Lê Lạc nâng mắt: “Khó hiểu cái gì?”

Thương Ngôn nhất thời không nói. Lê Lạc đã đoán được hơn phân nửa Thương Ngôn khó hiểu cái gì. Cô làm bộ không rõ, vòng vo chuyển tầm mắt, ngoài ý muốn phát hiện chỗ cửa sổ có một vật nhỏ đang nghe lén, chính là con sơn tước cô đến xem lần trước. Sơn tước nâng cái đầu nhỏ lên, giống như cũng nhận ra cô, nó gật đầu hai cái chào hỏi.

Thật sự là vật nhỏ thần kì. Lê Lạc nhìn không được, khoe miệng cong lên.

Thương Ngôn đứng sau Lê Lạc, rớt cuộc cũng hỏi thành tiếng: “Lê Lạc, cô và Giai Khởi trở thành bạn bè như thế nào vậy?”

Quả nhiên là vấn đề này. Lê Lạc dừng một chút, cười cười quay đầu lại, vẻ mặt thoải mái mà hỏi: “Không được sao... Chẳng lẽ bạn trai không cho phép sao?”

Thương Ngôn chớp mắt: “...”

Lê Lạc thẳng thắn cười, phản ứng như vậy làm sắc mặt Thương Ngôn không được tự nhiên, cảm giác như Lê Lạc kêu anh là bạn trai của cô vậy. Sự thật thì Lê Lạc chỉ lấy lời Lâm Giai Khởi để hỏi lại mà thôi.

Thương Ngôn tự giễu nghĩ, muốn trách chỉ có thể tự trách mình tâm tư bất chính. Anh biết rõ cảm xúc vài ngày gần đây của mình đã có gì đó thay đổi. Có chút ý muốn gây rối, lại như không hề tồn tại, đánh thẳng vào lòng người.

Tối hôm qua Thương Ngôn suy nghĩ suốt một đêm, đại khái đã nghĩ rất cẩn thận, đối với việc hai người Lê Lạc và Lâm Giai Khởi trở thành bạn bè, đều phải lập đi lập lại, cân nhắc nhiều lần mới có thể chấp nhận.

Theo hiểu biết của anh về Giai Khởi, Giai Khởi cũng không phải một người thích xã giao. Anh biết rõ bạn gái của mình, cô như một công chúa nhỏ bị làm hư, tùy hứng, lại kiêu ngạo, cùng Lê Lạc hoàn toàn không phải một loại người.

Cho nên hẳn là Lê Lạc chủ động muốn làm bạn với Giai Khởi trước? Vì cái gì?

Lê Lạc có chút bất đắc dĩ. Là thanh mai trúc mã từ hồi còn nhỏ bé vô tư, Thương Ngôn thực có hiểu biết về Lâm Giai Khởi. Chẳng qua cô cũng có một chút ngoài ý muốn, càng ngoài ý muốn hơn là khi so sánh với đứa trẻ to xác Thương Ngôn này, không ngờ anh còn suy nghĩ sâu sắc hơn cô.

Ôn nhu mà sâu sắc, Thương Ngôn mang tính cách trung hòa của cả bố và mẹ. Về mặt Lê Lạc không biết làm sao, chậm rãi từ tốn mở miệng: “Tôi cùng Giai Khởi trở thành bạn bè... Chẳng lẽ chỉ vì anh mà không thể sao?”

“... Tôi?” Thương Ngôn lộ vẻ mặt tự nhiên, mặt hơi đỏ lên, ánh mắt lại nhìn cô chăm chú: “Vậy thì vì cái gì?”

Lê Lạc: “Không phải bởi vì anh, tôi và Giai Khởi mới quen biết sao?”

Nhẹ nhàng khéo léo, kéo sự việc về lại vòng luẩn quẩn.

“Vậy, vậy...” Thương Ngôn liên tục nói hai tiếng dài. Sau đó, anh cũng vui đùa trở lại, nói: “Cho nên, tôi chính là cầu nối hữu nghị giữa hai người?”

Lê Lạc giật nhẹ khoe miệng: “Đúng vậy.”

Không khí xung quanh trở nên có chút xấu hổ.

“... Không biết hôm nay chúng ta làm thí nghiệm gì?” Thương Ngôn quét lưới chạm vào răng nanh, vòng vo đôi đề tài. Anh tính nói cái gì đó để chứng minh câu hỏi vừa hỏi chỉ là vô tâm, còn chưa mở miệng, cửa thang máy phía đối diện đã mở ra.

“Hai đứa làm gì bí mật ở đó vậy, thổ lộ tình cảm sao?” Tạ Uẩn Ninh từ trong thang máy đi ra, buông một câu không mặn không nhạt, mang theo chế giễu nhẹ nhàng mà trực tiếp.(?)

Gương mặt Thương Ngôn nhảy mắt đỏ rực.

Lê Lạc cũng không thèm nhìn lại, tỏ thái độ coi Tạ Uẩn Ninh là đại ma đầu!!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: “Hiện tại thế giới đang thịnh hành cách nói của các bác lái xe, tôi lại đột nhiên phát hiện Tạ giáo sư của chúng ta cũng tự lái xe riêng ..., ôi có lẽ tôi nên thân thiết với các bác lái xe nhiều hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 6

Edit: BíchDiepDuong

Buổi thí nghiệm hôm nay có người không yên lòng.

Tuy Tạ Uẩn Ninh không phải là một người đàn ông biết nhìn sắc mặt người khác, nhưng hôm nay nhìn thao tác thí nghiệm của Thương Ngôn hắn vẫn có thể nhìn ra Thương Ngôn đang che giấu tâm tư, dưới kính hiển vi, tình cảm rối loạn của hắn càng nhân lên gấp bội.

Cả ngày hôm nay thẳng nhóc này nghĩ cái gì vậy? Tạ Uẩn Ninh không biết làm thế nào, hướng ánh mắt khó hiểu về phía Lê Lạc đang đứng cách đó không xa, Lê Lạc gật đầu.

Thật ngại quá, cô cũng đang suy nghĩ về vấn đề này: Cả ngày hôm nay thẳng nhóc này nghĩ cái gì vậy?

Buổi tối, Thương Ngôn đánh tennis cùng Tạ Uẩn Ninh. Sau khi cuộc so tài kết thúc, cả người Thương Ngôn ướt đầm mồ hôi, gương mặt tuấn tú của Tạ Uẩn Ninh cũng đỏ ửng, thoát nhìn hai người thân thiết hơn bình thường rất nhiều.

“Cậu, cháu thấy gần đây thể lực của cậu càng ngày càng tốt.” Thương Ngôn khom lưng vỗ vỗ bắp đùi, ngẩng đầu, đôi mắt hẹp dài lộ ra ý cười: “Chẳng lẽ cậu cũng lên tập luyện giống như cha của cháu?”

Tạ Uẩn Ninh cười nhạt, sao hắn có thể giống tên Thương Vũ kia chứ.

Có lẽ do tuổi tác đã cao, hai năm qua Thương Vũ rất chăm chỉ tập thể dục, trước kia hắn thích những môn thể thao như đánh golf, hiện tại hắn lại thích những môn thể thao có thể ra nhiều mồ hôi, mỗi tuần đều chơi vài trận tennis cùng con trai.

Việc này trong suy nghĩ của Thương Ngôn lại trở thành lên tập luyện.

Thẳng nhóc Thương Ngôn này được lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, một gia đình hạnh phúc thật sự, không hề có một chút giả dối. Cho dù cha hắn vô cùng nghiêm nghị, nói năng thận trọng, gia đình hắn chính là một gia đình nghiêm phụ từ mẫu (1) mẫu mực, nhưng sự dịu dàng và tình thương của mẹ hắn đã bù đắp trọn vẹn cho sự nghiêm khắc của cha hắn. Hơn nữa hắn còn nhận được sự cưng chiều từ ông bà ngoại, từ người cậu mà hắn ngưỡng mộ từng bái từ nhỏ.

(1) Nghiêm phụ từ mẫu: cha nghiêm khắc, mẹ dịu dàng.

Một thẳng nhóc xuất thân từ một gia đình như vậy, cho dù tâm tư nhạy cảm đến đâu thì cũng vẫn vô cùng dễ đoán.

Tạ Uẩn Ninh ngồi ở hàng ghế thứ nhất trên sân quần vợt, nhận lấy chai nước khoáng Thương Ngôn vừa chạy đi mua về, mở nắp chai, nói: “Nói cậu nghe một chút đi, cháu định đi tình biệt luyện (2) sao?”

(2) Di tình biệt luyện: yêu một người, sau đó lại không yêu nữa.

Từ trước đến nay Tạ Uẩn Ninh đều luôn nói thẳng như vậy, Thương Ngôn cũng đã quen. Hắn ngồi xuống bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, vận động một chút khiến hắn cảm thấy vô cùng sáng khoái, không còn khó chịu như lúc ban ngày, hắn cười một cái nói: “Cậu, cậu muốn tư vấn tình cảm cho cháu sao?”

“Ha ha.” Tạ Uẩn Ninh cười cười, cúi đầu: “Cháu cảm thấy cậu giống như đang tư vấn tình cảm sao?”

Thương Ngôn cũng nói thẳng: “Không giống, kinh nghiệm yêu đương của cậu còn không phong phú bằng cháu.”

Tạ Uẩn Ninh khề hừ một tiếng, không thèm để ý.

Thương Ngôn uống nước, sau đó thở dài một tiếng, rất nghiêm túc nói: “Thật ra thì cháu cũng không biết cháu đang nghĩ gì nữa, Lê Lạc khiến cháu cảm thấy rất mới lạ, có thể là do gần đây cháu thường xuyên ở chung một chỗ cùng cô ấy, tối hôm qua, trong đầu cháu đều là hình ảnh của cô ấy.” Ngừng lại một chút, Thương Ngôn do dự hỏi Tạ Uẩn Ninh: “Cậu, cậu nói xem cháu như vậy có đáng bận tâm không?”

“Không đáng bận tâm.” Tạ Uẩn Ninh trả lời ngay lập tức.

“Thật sao?” Ánh mắt Thương Ngôn sáng lên.

Tạ Uẩn Ninh: “Cái này người ta gọi là ngu ngốc.”

Thiếu chút nữa Thương Ngôn đã phun hết ngụm nước trong miệng ra, sau đó, uất ức nhìn Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh chậm rãi giảng giải: “Việc con người bị hấp dẫn bởi những thứ đẹp đẽ là rất bình thường, tuy nhiên bản thân mình phải tự biết đánh giá, cháu bây giờ chỉ là bị mê hoặc bởi một cô gái xinh đẹp. Không nên suy nghĩ quá nhiều, phiền muộn trong tình cảm căn bản đều là do suy nghĩ quá nhiều.”

Cho nên, hắn chưa bao giờ muốn nghĩ tới chuyện yêu đương.

“Hắc hắc.” Thương Ngôn cười cười: “Cậu, cậu nói chuyện nghiêm trang như vậy trông rất giống dáng vẻ của người từng trải.”

Cái gì mà trông rất giống dáng vẻ của người từng trải? Tạ Uẩn Ninh: “Đây chỉ là tính cách của con người mà thôi.”

Có lẽ là tất cả đàn ông, phụ nữ đều có tính cách riêng, có khuyết điểm riêng, đột nhiên Thương Ngôn tò mò về một vấn đề: “Cậu, cậu có từng bị cô gái xinh đẹp nào mê hoặc chưa? Cậu biết cháu đang nói về chuyện gì mà.”

Tạ Uẩn Ninh nheo mắt.

“Không được lừa trẻ con.”

“Có.” Tạ Uẩn Ninh quay đầu lại, trả lời Thương Ngôn một cách rõ ràng. Hắn là người lớn, chẳng lẽ lại không dám nói thật trước mặt một thằng nhóc hay sao chứ?

Không ngờ Thương Ngôn lại vô cùng ngạc nhiên, kéo cánh tay của hắn hỏi: “Ai vậy?”

Tạ Uẩn Ninh đứng dậy, nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Thương Ngôn, giọng lừa trẻ con nói: “Lần sau đánh thắng cậu... cậu sẽ nói cho cháu biết.”

A a a a, Thương Ngôn có cảm giác mình lại bị lừa! Không phải là hắn không thể đánh thắng Tạ Uẩn Ninh, chỉ là Tạ Uẩn Ninh từng tham gia thi đấu giải Quốc Tế, thậm chí còn giành được giải thưởng, hắn nói ra những lời này chẳng phải là cố tình ức hiếp trẻ con sao?

Thương Ngôn nhảy lên, đuổi theo Tạ Uẩn Ninh. Hắn cao 1m78, chỉ kém Tạ Uẩn Ninh có vài cm, không ảnh hưởng tới việc hắn khoác vai Tạ Uẩn Ninh, cười tùy tiện hỏi: “Cậu, thật lòng mà nói, cậu cảm thấy Giai Khởi và Lê Lạc, ai đẹp hơn?”

Tại sao lại nhắc đến Lê Lạc rồi?

Chỉ là hắn hơi tò mò ấn tượng về Lê Lạc trong mắt cậu là như thế nào thôi mà. Thương Ngôn không nghĩ nhiều nữa, cũng không hỏi nhiều, đồng thời nói rõ tâm ý của bản thân: “Cậu, cháu chưa từng có ý định đi tình biệt duyên, thật đó. Tình cảm giữa cháu và Giai Khởi, không phải ai cũng có thể dễ dàng thay thế được.”

Nghe Thương Ngôn nói xong lời thề son sắt, Tạ Uẩn Ninh nhún vai, không nói gì. Cho dù cha mẹ của Giai Khởi là một cặp vợ chồng vô nhân tính, nhưng hắn là trưởng bối, không nên can thiệp vào sự lựa chọn của tiểu bối. Huống chi vấn đề tình cảm này, ai có thể biết được sau này sẽ ra sao.

Lòng người khó đoán.

“Những lời này cháu nên nói với Lâm Giai Khởi.” Tạ Uẩn Ninh mở miệng lần nữa, nói một câu: “Nếu không, cháu nghĩ tại sao gần đây Lâm Giai Khởi lại thường xuyên đến viện sinh hóa như vậy?”

Thương Ngôn: “...”

Cho nên, hắn suy nghĩ suốt đêm qua, đều là nghĩ làm rồi? Đột nhiên Thương Ngôn có chút ân hận, hắn còn ngộ nhận là... Ông trời ơi!

Vấn đề của một cặp tình nhân trẻ tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Tựa như cô gái đứng ở giữa cây cầu nhỏ, nói sập liền sập.

Ban đêm Lê Lạc thấy cô bạn Lâm Giai Khởi đăng một bài viết về cô gái và trà xanh, sau đó nắm quyền tỏ rõ: “Tôi là con gái nha.”

Thương Ngôn đã bấm like, Lê Lạc cũng để lại một lượt like.

Tối thứ sáu, tổ nghiên cứu của Tạ Uẩn Ninh họp mặt.

Ban đầu Lê Lạc không mong đợi gì ở lần họp mặt này. Thông thường, hình thức họp mặt đơn giản của một đám nghiên cứu viên cao cấp chính là tìm một nhà hàng cao cấp ăn một bữa. Cho nên khi nghiên cứu viên Chu Bắc nói cho cô biết thời gian và địa điểm của buổi họp mặt, Lê Lạc thiếu chút nữa đã kêu thành tiếng, như vậy cũng không thành vấn đề sao?

Thật ra thì cách họp mặt của các tổ nghiên cứu khác trong sở sinh hóa tế bào đều không khác lắm so với suy nghĩ của Lê Lạc, chính là tìm một nhà hàng cao cấp nào đó rồi ăn uống miễn phí một bữa, sau đó cần làm gì thì làm cái đó.

Chỉ là, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, nghiên cứu viên trong NB (3) đều đã bị ảnh hưởng bởi tác phong làm việc của quý công tử Tạ Uẩn Ninh, không chỉ y phẩm tao nhã, nhân phẩm cũng hơn người, tất cả đều vô cùng ghét bỏ việc trích công quỹ ra để đi ăn uống kia.

(3) NB: tên viết tắt của tổ nghiên cứu của Tạ Uẩn Ninh

Cho nên, tổ bọn họ lén lút đi liên hoan, tất cả đều tự trả tiền.

Thật... tuyệt vời.

Địa điểm gặp mặt là hội quán Thiên Lan Hoài Giang, đó là một khu biệt thự tư nhân được cải tạo thành nhà hàng cao cấp. Các thành viên của tổ nghiên cứu đều có thể dẫn theo người thân, cho nên nhiều nghiên cứu viên đã dẫn theo vợ hoặc bạn gái tới đây. Không biết có phải là xu hướng gần đây không, nhưng bạn gái của một vài vị nghiên cứu viên ở sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài đều là giảng viên ở Lan Đại. Thương Ngôn cũng dẫn theo bạn gái là Lâm Giai Khởi, hiện đang là sinh viên đại học năm thứ nhất tới đây tham gia.

Buổi chiều thứ sáu, Lâm Giai Khởi tới tìm Thương Ngôn từ sớm, cô ngồi bên cạnh Thương Ngôn, đối diện chỗ ngồi của Lê Lạc, hôm nay cô ăn mặc vô cùng xinh đẹp, tao nhã. Lê Lạc tặng mỹ phẩm dưỡng da cho Lâm Giai Khởi, Lâm Giai Khởi lấy quà đáp lễ từ chỗ Thương Ngôn ra tặng cho Lê Lạc, món quà là một chiếc lắc tay.

Lê Lạc lễ phép nhận.

Buổi chiều, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Chu Bắc lái một chiếc xe thương vụ chở mọi người lên đường.

Trong sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài, chắc chắn tổ nghiên cứu của Tạ Uẩn Ninh là tổ kiêu ngạo nhất, nhiều tiền nhất, Lê Lạc đùa giỡn hỏi giáo sư Tạ là không phải là hần nhiều tiền nên tùy hứng tự bỏ tiền ra chứ. Chu Bắc nói cho cô biết, việc giáo sư Tạ nhiều tiền không sai, nhưng hần không ngốc, hần có thể kiếm thêm việc làm ở Sở nghiên cứu sinh hóa Thanh Hoài, hàng năm Tạ Uẩn Ninh đều mang về cho mọi người một vài hạng mục khả quan.

Vì thế, tiền thưởng cuối năm của mọi người cũng nhiều hơn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nhiều người muốn vào tổ của Tạ Uẩn Ninh như vậy, quả thật đi theo giáo sư Tạ là nhất định sẽ có thịt ăn. Sau khi Lê Lạc nghe xong, cô cảm thấy có thể dùng cụm từ “Thật là vinh hạnh” để hình dung tâm tình của cô bây giờ.

Ngồi trong xe thương vụ, Lâm Giai Khởi cảm thấy rất tò mò hỏi về ý nghĩa của tên viết tắt NB của tổ nghiên cứu: “NB nghĩa là rất lợi hại sao?”

Chu Bắc cười cười nói: “Đúng vậy, cô thấy chúng tôi có lợi hại không?”

Lâm Giai Khởi giật giật khoe miệng, rất hiển nhiên, cô cảm thấy cái tên này quá tầm thường, quá đơn giản.

Tạ Uẩn Ninh không lái xe, hần ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nghe thấy câu nói của Lâm Giai Khởi, hần quay đầu sang hướng khác, không nói gì. Thương Ngôn ngồi bên cạnh bạn gái Lâm Giai Khởi, dịu dàng nói cho Lâm Giai Khởi biết: “NB, Newborn, nghĩa là tế bào tân sinh.”

Quý thần ơi, ai có thể nghĩ ra cái tên này chứ...

“Oh, thì ra là như vậy.” Lâm Giai Khởi gật đầu, nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: “Thật xin lỗi, anh Tạ, em hiểu nhầm rồi.”

Tạ Uẩn Ninh vẫn nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau mới trả lời Lâm Giai Khởi: “Không sao, tên cũng chỉ là một danh hiệu. Còn nữa cô nên gọi tôi là giáo sư Tạ, cô nên chú ý đến vai vế của tiểu Ngôn một chút.”

“...” Lâm Giai Khởi cong khoe miệng.

Thương Ngôn xoa đầu Lâm Giai Khởi.

Trong mắt bạn trai bạn gái luôn là một thiên sứ đáng yêu.

Lê Lạc cười cười. Là một người dự thính, cô cảm thấy ý nghĩa của cái tên viết tắt này, thật lòng không trách được Lâm Giai Khởi. Chỉ có thể trách phẩm vị của người đặt ra cái tên này thật khác người.

Ở ghế lái phụ phía trước, đột nhiên vang lên một tiếng “hắt xì” tao nhã. Tạ Uẩn Ninh hắt xì.

“...”

Lê Lạc tiếp tục biếng nhác dựa lưng vào ghế ngồi, cô ngồi ở hàng ghế cuối cùng của xe thương vụ, từ lúc lên xe đến bây giờ, cô vẫn chơi một trò chơi tên là “Con rắn tham ăn” trên điện thoại di động. Dù là trước kia chơi bản offline hay hiện tại chơi bản online, cô đều vô cùng yêu thích.

Nhanh chóng ăn hết từng con rắn nhỏ, mỹ nữ rắn của cô càng ngày càng dài, càng ngày càng xinh đẹp. Suýt chút nữa là đã đứng đầu xà giới.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một lão Xà Vương vây quét cô, Lê Lạc tăng tốc, định bụng sẽ dùng chiêu “Thần Long Bái Vĩ”(4). Nhưng xe thương vụ đã dừng lại, vì một chút sơ ý, “Bạch xà ngàn năm” của cô đã bị ăn!

(4) Thần Long Bái Vĩ: Rồng thần vẫy đuôi

Đã đến hội quán, mọi người lục tục xuống xe.

Thiên Lan Hoài Giang là một khu biệt thự được cải tạo thành hội quán cao cấp. Những căn biệt thự này đều đã được xây từ hơn ba mươi năm trước, được thiết kế theo lối kiến trúc của Châu Âu, tường ngoài cũng được sửa chữa lại, phối hợp với mái ngói đỏ, vừa mang phong thái đoan trang, vừa mang theo một phần lãng mạn, rất khác biệt.

Trước kia căn biệt thự này thuộc về một cặp vợ chồng họ Lâm, về sau cặp vợ chồng này qua đời, đại tiểu thư Lâm gia đành bán đấu giá cho ngân hàng, sau đó quanh đi quẩn lại, căn biệt thự qua tay nhiều người, hiện tại đã trở thành hội quán.

Lê Lạc đứng ở bên ngoài hội quán, ngẩng đầu lên nhìn một chút, cô gần như đã quên mất dáng vẻ ban đầu của nó. Nhớ khi còn bé, nơi này là nơi cô vẫn thường chơi đùa, vườn hoa thiên thu, hậu viện hoa quế, lầu các tổ chim... Trước kia cô vẫn luôn ham chơi như vậy. Khi còn bé ham chơi, trưởng thành rồi cũng vẫn ham chơi, chẳng thêm nghĩ đến nhà.

Cho nên, cuối cùng cô mới không có nhà.

Tối nay họp mặt ở hội quán, có rất nhiều tiết mục, đều là do một tay nghiên cứu viên Chu Bắc sắp xếp.

Đều là nghiên cứu viên, sở dĩ Chu Bắc tích cực như vậy, chủ yếu là vì đã rất lâu rồi thành viên tổ bọn họ chưa họp mặt. Hơn nửa năm qua có rất nhiều hạng mục phải làm, tổ trưởng của bọn họ thì lại thường xuyên đi xem mặt, làm sao có thời gian đi liên hoan cùng bọn họ chứ. Cho nên Chu Bắc tổ chức lần họp mặt này, tuy nói là để chào đón Lê Lạc và Thương Ngôn, nhưng cũng chính là để thỏa mãn tâm tư hội họp của cả tổ.

Vậy mà, Tạ Uẩn Ninh lại không có một chút hứng thú gì với buổi họp mặt này, cũng không tham gia chơi, có lẽ là do không muốn có quan hệ gì với mấy đứa nhóc này. Nhất là Lê Lạc, từ lúc vào hội quán, cô vẫn đi theo phía sau hần, khiến hần có một loại cảm giác như hần đang dẫn theo một đứa trẻ.

Thật ra thì, Lê Lạc cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, Tạ Uẩn Ninh là thầy của cô, cho nên tối nay cô không đi theo “Sur phụ” thì đi theo ai. Các sư huynh đồng môn của cô đều đã có bạn gái đi cùng, đang em em tôi tôi, cô cũng không muốn chen vào làm người thứ ba, còn các sư thúc thì lại cách một tầng quan hệ, sao có thể thân thiết bằng sư phụ, đúng không?

Tạ Uẩn Ninh mặc kệ cho Lê Lạc đi theo sau mình.

Thành thật mà nói, Lê Lạc cũng rất nhàm chán, đối với hoạt động hội họp hôm nay, cô có cảm giác giống như đang không tham dự. Có lẽ là do những trò bọn họ đang chơi trước đây cô đều đã từng chơi qua.

Tạ Uẩn Ninh nhấp một ngụm rượu, Chu Bắc ở bên cạnh nãy ra một chủ ý, cười ân cần hỏi Thương Ngôn: “Bây giờ những người trẻ tuổi các cậu hay chơi trò chơi gì, tiền cũ vài trò cho những người lớn tuổi chúng ta đi.”

Tuổi tác của Chu Bắc xấp xỉ Tạ Uẩn Ninh, câu nói “những người lớn tuổi chúng ta” cũng trực tiếp kéo Tạ Uẩn Ninh xuống nước. Tạ Uẩn Ninh đặt ly rượu xuống, khẽ dựa lưng vào ghế sofa. Không có việc gì lại đi so hần với hai đứa sinh viên, hần thật sự đúng là một người lớn tuổi.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Như vậy cũng tốt.”

“Đến đây nào, nói gì đó mới mẻ một chút đi.”

Sau khi Chu Bắc đề nghị, “Những người lớn tuổi” phụ họa theo cũng không ít, nhưng không bao gồm Tạ Uẩn Ninh.

Là người trẻ tuổi trong lời nói của Chu Bắc, Thương Ngôn mở miệng nói: “Em cảm thấy việc nên chơi trò chơi gì, có lẽ các cô gái sẽ có nhiều ý tưởng hay hơn.” Nói xong, Thương Ngôn nhìn về phía Lê Lạc và bạn gái của mình, Lâm Giai Khởi.

Thằng nhóc Thương Ngôn này, còn biết ném vấn đề sang cho người khác nữa.

Lê Lạc cười cười, hơi bất đắc dĩ nói thật: “Mặc dù tuổi tác em nhỏ, nhưng thật ra em lại là một... bà già cổ hủ, thật sự không biết những thứ này.”

Làm gì có cô gái nào tự gọi mình là bà già cổ hủ chứ, mọi người đều bật cười.

Tạ Uẩn Ninh cũng cười, chẳng qua là chỉ cười mỉm. Cái gì mà bà già cổ hủ, bà già cổ hủ mà lại đi xe thể thao Maserati sao?

Cuối cùng, trò chơi mới là do Lâm Giai Khởi nói ra: “Tờ giấy nhỏ thử thách lớn”, gần đây ở Lan Đại có một trò chơi rất được yêu thích. Lê Lạc nghĩ trò chơi này chính là trò: “Nói thật hay mạo hiểm”, chỉ là nghe hàm súc hơn.

Cách chơi chính là mọi người viết câu hỏi của mình lên một tờ giấy nhỏ, đặc biệt là phải ghi rõ người bị hỏi, sau đó phe Át rút câu hỏi, phe Giáp sẽ trả lời.

Tuy trò chơi này hơi nhàm chán, nhưng cũng không có ai phản đối, vì dù sao tất cả mọi người đều lười nghĩ trò chơi mới.

Chu Bắc thu lại những tờ giấy đã viết xong, Tạ Uẩn Ninh không viết gì cả, tuy nhiên nếu như có người hỏi hần, hần vẫn phải trả lời. Lê Lạc cũng đã viết xong, tâm trạng từ chán muốn chết lập tức trở nên tràn đầy mong đợi, hi vọng có người sớm rút được tờ giấy của cô.

Để tránh việc bị nhận ra nét chữ, cô cố ý thay đổi nét chữ, mặc dù đã mọi người đã thống nhất sau khi kết thúc trò chơi tờ giấy nhỏ sẽ bị tiêu hủy.

Nói như thế nào đây. Luật chơi của trò chơi này, vẫn rất có tình người.

Được rồi, trò chơi bắt đầu, luật chơi vẫn như cũ, chai rượu chỉ vào ai thì người đó sẽ là người thuộc phe Át, người đó sẽ rút câu hỏi.

Vòng thứ nhất:

“Chu Bắc, cậu và Tiểu Đỗ đã lên giường chưa?”

“Lên giường ư... Lên giường cái đầu cậu ấy, chúng tôi chỉ là bạn bè trai gái bình thường có được hay không, chúng tôi là bạn bè bình thường có được hay không, cho nên cậu nói xem?”

“Chu Bắc, tôi giết chết cậu, cậu dám bôi nhọ thanh danh của tôi.” Giảng viên Tiểu Đỗ cáu kỉnh.

Vòng thứ hai:

“La Nhất Tuấn, nghe nói mỗi tháng vợ cậu chỉ cho cậu 500 tệ, là thật sao?”

“Già, 500 tệ còn không đủ cho tôi uống nước... Tháng nào tôi cũng đều uống một chút nước, ha ha.”

“...”

Không thể không nói không khí ở tổ của Tạ Uẩn Ninh rất tốt. Chỉ là, tại sao vẫn chưa có người rút được tờ giấy cô viết? Lê Lạc tự gõ vào trán mình, sau đó cô thấy chai rượu chỉ đúng vào cô.

Đến phiên cô làm phe Át rồi hả? Mọi người đều hướng về cô, Lê Lạc nhếch miệng cười cười, rút ra một tờ giấy.

Chậm rãi, mở ra.

Kết quả...

Tại sao cô lại rút trúng tờ giấy do chính cô viết vậy!

Lê Lạc nhìn tờ giấy quen thuộc, sờ mũi một cái, sau đó nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh. Rất rõ ràng, tờ giấy ghi rõ người bị đặt câu hỏi là Tạ Uẩn Ninh.

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, càng hiếu kỳ hơn là lá gan của ai mà lớn như vậy. Loại trò chơi trẻ con này, cho dù là hỏi cái gì giáo sư Tạ của bọn họ đều có thể đoán ra được là ai đã đặt câu hỏi...

Đúng vậy, người nào mà lá gan lớn như vậy. Tạ Uẩn Ninh cũng nhìn về phía Lê Lạc, chờ nghe câu hỏi.

Đột nhiên Lê Lạc thu hồi tờ giấy nhỏ: “Quên đi.”

Cái gì, tất cả mọi người đều vô cùng thất vọng.

Lê Lạc: “Em không thể hỏi giáo sư Tạ vấn đề này, quá không lễ phép.”

Càng không thể hỏi càng khiến cho người khác tò mò.

“Không sao.” Người trong cuộc lên tiếng, Tạ Uẩn Ninh ngồi trên ghế sofa đơn, hân hướng về phía Lê Lạc, sau đó dặn dò từng câu từng chữ: “Em cứ hỏi theo nội dung ghi trên tờ giấy nhỏ, một chữ cũng không được thiếu.”

“Ah...” Lê Lạc cúi đầu, đồng ý một tiếng: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thực Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7

Edit: BíchDiepDuong -

“Tạ Uẩn Ninh, xin hỏi cậu...” Lê Lạc đọc theo những gì ghi trong tờ giấy.

“Xin hỏi tôi cái gì?” Tạ Uẩn Ninh thông thả vắt chéo chân, vẻ mặt nghiêm túc đợi cô đọc câu hỏi, chỉ là đáy mắt hân mang ý cười, đôi mắt đen lóe lên một chút uy hiếp.

Lê Lạc cầm tờ giấy, có chút túng. Cô cũng có chút sợ rồi. Quả thật, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Ánh mắt mang ý cười của Tạ Uẩn Ninh lướt qua gương mặt cô, tựa như đang hỏi: Câu hỏi tự mình viết mà cũng không đọc nổi sao?

“Giáo sư Tạ, xin hỏi cậu là một... nhân sĩ thuần khiết sao?” Lê Lạc đọc lên. Rõ ràng, câu hỏi bên trong tờ giấy đã bị treo đầu dê bán thịt chó rồi.

“Đĩ nhiên là không. Tôi không chỉ không thuần khiết, mà còn vô cùng tà ác.” Tạ Uẩn Ninh trả lời trong vòng một giây, lưu loát rõ ràng, còn nhanh hơn Lê Lạc đọc câu hỏi.

Ah, thế này là sao đây? Mọi người có chút mơ hồ, ngay sau đó chợt hiểu ra mà cười. Không thể không hâm mộ Tạ Uẩn Ninh đã thu được một cô học trò thông minh lại giỏi đoán ý người khác. Chỉ là có một số người giống như Chu Bắc, càng già càng lão luyện, đã đoán ra được tờ giấy trong tay Lê Lạc viết cái gì, hân vừa nói vừa cười, đứng lên: “Chỉ là vấn đề này, là ai hỏi vậy? Thế này là không được rồi, lại dám hoài nghi sức quyền rũ của giáo sư Tạ của chúng ta sao.”



Tạ Uẩn Ninh khẽ cười, bày ra dáng vẻ từng trải lồi đời. Hắn ngăn cản Chu Bắc nói: “Hôm nay còn có nhiều người trẻ tuổi, nên giữ chừng mực.”

Sau đó, hắn nhìn Lê Lạc.

Thật ra thì Lê Lạc chỉ là tò mò nên mới viết câu hỏi này xuống, cô tò mò không biết người đàn ông phiền toái như Tạ Uẩn Ninh đã từng có bạn gái chưa, nhân tiện mượn miệng lưỡi người khác để chế nhạo Tạ Uẩn Ninh.

Đáp trả lại sự chế nhạo của Tạ Uẩn Ninh trong khoảng thời gian cô ở sở nghiên cứu tế bào sinh hóa.

Nhưng cuối cùng lại không chịu được áp lực, cô đành thay đổi nội dung tờ giấy, cũng may, sự thúc khen cô là một học trò tốt, biết sắp xếp giải vây cho sự phụ. Lê Lạc đáp lại mọi người bằng một nụ cười vừa khiêm tốn vừa ngượng ngùng, sau đó gờ tay lên, vén mái tóc ngắn qua tai.

Đột nhiên, tay trái của cô bị người ta nắm lấy.

Bàn tay dịu dàng mà có lực bắt được tay trái của cô, tách bàn tay đang nắm chặt thành quyền của cô ra, sau đó không chút lưu tình lấy đi tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay cô.

Mọi người vẫn tiếp tục chơi trò chơi, không hề phát hiện tờ giấy nhỏ trong tay cô đã bị lấy đi.

Quả thực là một vụ cướp đoạt lạng lẽ.

Lê Lạc buông lỏng ngón tay một chút. Tờ giấy nhỏ không còn, nhưng lòng bàn tay lại có thêm một phần ấm áp, là nhiệt độ bàn tay Tạ Uẩn Ninh lưu lại. Hắn muốn xem tờ giấy đó thì mượn xem là được rồi, dùng lực lớn như thế làm cái gì!

Dù sao nét chữ trên tờ giấy, cô đã bắt chước nét chữ của Thương Ngôn. Lê Lạc khẽ thở một hơi, nắm chặt hai tay, sau đó bình bình thần thần đứng lên nói: “Tôi đi toilet một chút.”

Lê Lạc rời khỏi phòng trò chơi, bên ngoài sáng chói chói mắt, sáu ngọn đèn lớn cùng nhau chiếu xuống, có chút khiến người ta choáng váng. Cô đi qua hành lang, vô tình chạm mặt nhân viên phục vụ, cô ta hỏi cô vẫn ổn chứ.

“Tôi khỏe.” Lê Lạc trả lời.

Nơi này đã từng là nhà của cô, nhưng hiện tại cô là khách. Lê Lạc bắt đầu nghĩ, thế sự vẫn biến hóa khôn lường như vậy. Cô cho tay vào túi, từ lâu hai đi dạo lên lâu ba. Không biết ngôi biệt thự này đã trùng tu bao nhiêu lần, nhưng nó đã hoàn toàn thay đổi, Lê Lạc không tìm thấy một chút quen thuộc nào ở nơi đây.

Cũng phải thôi, đã hai mươi ba năm trôi qua, con gái của Lâm Hi Âm và con trai của Thương Vũ cũng đã ở bên nhau, không phải sao? Lê Lạc vốn cho rằng Thương Vũ sẽ lấy Lâm Hi Âm, dù sao trước đây Lâm Hi Âm vì Thương Vũ mà bán đứng cả cha mẹ đã đường dục cô ta. Cô ta si tình như vậy, nhưng Thương Vũ vẫn phụ cô ta, suy nghĩ một chút, cô thấy đáng tiếc thay cho Lâm Hi Âm.

Chỉ là, không phải con gái của Lâm Hi Âm, Lâm Giai Khởi đã theo đuổi được Thương Ngôn rồi hả? Chuyện này đối với Lâm Hi Âm mà nói cũng là một loại hạnh phúc. Cô ta không gả được cho người đàn ông cô ta yêu, vậy thì để con gái của mình gả cho con trai của người đàn ông cô ta yêu mến.

Chấp niệm này của cô ta, Lê Lạc thật muốn vỗ tay tán thưởng. Chỉ là, Lâm Hi Âm không có một chút xíu áy náy nào sao? Có một số việc, cô vốn tưởng rằng hàng đêm Lâm Hi Âm sẽ gặp ác mộng, nhưng sự thật thì Lâm Hi Âm vẫn như cũ, cao quý, ưu nhã, nổi tiếng.

Cô ta vẫn lấy họ Lâm như trước, con gái cô cũng mang họ Lâm, danh chính ngôn thuận trở thành đại tiểu thư Lâm gia.

Đột nhiên Lê Lạc cảm thấy rất khổ sở, đó là một loại cảm xúc bị áp chế đã lâu, giống như dây mây hung hăng trói chặt lấy cô. Đau lòng nhất chính là cha mẹ cô, hơn hai mươi năm nuôi dưỡng không đổi được lấy một tia ân tình, ngược lại lại đổi lấy những chỉ trích và oán hận của Lâm Hi Âm, giống như là mỗi hận cũ dù chạy cũng không thoát.

Có lẽ, cha mẹ không nên sinh ra mình.

Cha mẹ của cô nhận nuôi Lâm Hi Âm trước, sau này mới sinh ra cô, nào có thể đoán được số phận an bài cô và Lâm Hi Âm xung khắc giống như nước với lửa.

Ban đầu chỉ là trẻ nhỏ cãi nhau, Lâm Hi Âm không phải quả hồng mềm, cô cũng không chịu nhường nhịn, giữa bọn họ vốn chỉ là một chút chuyện nhỏ. Chỉ là cuối cùng Lâm Hi Âm lòng đầy căm phẫn, chỉ trích người Lâm gia nọ nằng, thật khiến người ta đau thấu tâm can.

Nếu như mẹ đẻ của Lâm Hi Âm không tìm đến, sẽ không có ai biết Lâm Hi Âm là con nuôi. Cô cũng sẽ không biết.

Trước khi Lê Lạc trở về nước đã tới giáo đường ngồi một ngày, cô không tin thần, chỉ cảm thấy tiếng chuông ở giáo đường rất êm tai, vang xa. Cô ngồi cạnh một bà lão ngoại quốc dịu dàng, cô nói mình trở về nước tìm kẻ thù tính sổ, trước khi về muốn tới chào hỏi thần linh một tiếng.

Bà lão khuyên cô: “Cô bé à, buông bỏ thù hận con mới có thể vui vẻ được. Có lúc con phải lựa chọn quên đi.”

Xin lỗi, nhưng cô không thể tán thành lời nói như vậy. Thù hận không phải là để buông xuống, hận so yêu càng khó quên hơn. Đây là đạo lý cô nắm ra sau hai mươi năm “ngủ say”. Cô cảm thấy phải tính toán rõ ràng mọi chuyện với Lâm Hi Âm, cô mới có thể vui vẻ tiếp tục sống cuộc sống của riêng mình.

Buông bỏ, chỉ là cách thỏa hiệp bất đắc dĩ.

Không phải cô không muốn bắt đầu cuộc sống mới, chỉ là cô muốn nhìn thấy Lâm Hi Âm sống không tốt. Dù sao từ đầu đến cuối cha mẹ của cô đều nói với cô thiện hữu thiện báo, nhưng cô còn chưa nhìn thấy Lâm Hi Âm gặp báo ứng thì làm sao cô có thể từ bỏ ý định trả thù đây.

Chỉ là có đôi khi cái thế giới này không công bằng chút nào, người xấu phóng hạ đồ đao lập địa thành phật (\*), người tốt thì phải trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn mới có thể tu thành chính quả. Cho nên tại sao cô phải làm người tốt chứ?

(\*) “Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật” có nghĩa là buông dao đồ tể thì lập tức thành Phật.

Sau đó cô sẽ chịu báo ứng sao? Lê Lạc tự hỏi.

Không sao, chỉ cần cuối cùng cô có thể trở về bên cạnh cha mẹ cô là được rồi. Đây cũng là một điều thỉnh cầu của cô với thần linh. Dù sao cũng đã như vậy rồi. Một hồi sống chết, dù sao cô cũng dũng cảm hơn người bình thường một chút.

Trên nóc lầu ba có một mái vòm pha lê, ngẩng đầu lên là có thể ngắm được cả bầu trời đêm. Không khí ở thành phố Lan thật tốt, so với trước kia ánh sao cũng sáng ngời hơn nhiều. Lê Lạc lấy điện thoại di động ra, định chụp một tấm hình lưu niệm. Mái vòm pha lê này là nơi duy nhất còn giống với ký ức của cô, chỉ là trong trí nhớ, mái vòm này không lớn như vậy, chỉ to bằng một cánh cửa sổ.

“Lê Lạc, thì ra là cô ở đây.” Lâm Giai Khởi vịn lan can đi tới: “Hại tôi tìm cô một muốn chết.”

“Cô tìm tôi?” Lê Lạc đặt điện thoại di động xuống, thân thể nhẹ nhàng dựa vào hướng có gió thổi qua, nghiêng đầu xuống hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Bọn họ càng ngày càng nhảm chán, rất nhạt nhẽo.” Lâm Giai Khởi buông bàn tay đang vịn lan can xuống, đôi mắt to khả ái khẽ chớp. Đôi mắt của Lâm Giai Khởi cực kỳ giống Lâm Hi Âm, khi còn bé hai chị em cô thường bị người ta so sánh. Cô da trắng, Lâm Hi Âm mắt to, hai chị em Lâm gia luôn khiến người ta hâm mộ như vậy.

Đôi mắt của Lê Lạc không to như Lâm Hi Âm và Lâm Giai Khởi, gương mặt cô thuộc kiểu cổ điển kín đáo, lông mi dài, mắt đen, mỗi lần sóng mắt lưu chuyển, phong tình, đẹp không nói nên lời. Lâm Giai Khởi còn khá trẻ, tính cách cũng trẻ con, tuy nhiên so với những người bạn cùng lứa tuổi thì khí thế của cô vẫn cao hơn. Thế nhưng mỗi lần ở chung một chỗ cùng với Lê Lạc, Lâm Giai Khởi lại có cảm giác mình bị khí thế của cô áp chế, đây là một cảm giác không dễ chịu chút nào, suy nghĩ nguyên nhân một chút, chỉ có chiều cao là có thể chấp nhận. Vóc dáng Lâm Giai Khởi không cao, chỉ có một mét sáu, Lê Lạc ước chừng cao hơn cô nửa cái đầu...

Tầm mắt Lâm Giai Khởi rơi vào chiếc điện thoại Lê Lạc đang cầm trong tay, tò mò hỏi thăm: “Lê Lạc, cô muốn chụp hình sao, có cần tôi giúp một tay không?”

“Tôi cũng đang cần.” Lê Lạc ngẩn người, đưa điện thoại di động cho Lâm Giai Khởi, nói: “Cám ơn.”

Có cô gái nào ra ngoài chơi mà không chụp hình chứ, Lê Lạc và Lâm Giai Khởi cùng chụp chung mấy tấm.

Hai cô gái trong hình, một người ngọt ngào đáng yêu, một người lạnh nhạt, hờ hững. Dưới lầu hai, Thương Ngôn là người bấm like đầu tiên cho những bức hình của bạn gái. Hôm nay Lâm Giai Khởi lại đăng những tấm ảnh lên, cô liên tục đăng những bức hình của mình và Lê Lạc chụp chung lên, vì thế không có ai hoài nghi chuyện cô và Lê Lạc vô cùng thân thiết. Từ nhỏ Lâm Giai Khởi đã học ở trường quốc tế, bạn bè của cô trừ Thương Ngôn ra cũng đều là những người không thiếu tiền, một vài vị bạn học nam còn là công tử nổi danh ở thành phố Lan.

Lâm Giai Khởi vừa mới đăng ảnh lên, một bạn học nam đã chân chó bình luận nhờ cô giới thiệu.

Ngay sau đó, lại một bạn nam khác bình luận.

Hai người đùa giỡn, bắt đầu cạnh tranh giới thiệu điều kiện, đã đấu giá đến một chiếc túi xách nữ mới nhất.

Lâm Giai Khởi cúi đầu nhấn lại: “Cút xa một chút, bản tiểu thư còn lâu mới thiếu chút tiền này.”

“Vậy thì, người bạn nhỏ đáng yêu nhất, xinh đẹp, khí phách nhất của tôi, có thể làm người tốt thành toàn cho sự ái mộ của tôi hay không?”

Đúng là lời nói nho nhả lại càng làm người ta muốn nôn mửa.

Chỉ là Lâm Giai Khởi cũng muốn làm người tốt, cô làm bộ vô tình hỏi Lê Lạc: “Lê Lạc, cô đã có bạn trai chưa?”

“Bạn trai?” Lê Lạc chân chừ một chút, tò mò không hiểu nói: “Trước kia từng có một người, nhưng đã chia tay rồi. Có chuyện gì sao?”

“Không có gì...” Lâm Giai Khởi kéo cánh tay Lê Lạc, thân thiết hỏi: “Có cần tôi giới thiệu cho cô một người hay không?”

Ha ha ha. Lê Lạc tựa vào cửa sổ, khoe môi cong lên. Gió đêm từ bên ngoài thổi mái tóc ngắn của cô bay bay, cô không cự tuyệt Lâm Giai Khởi, thậm

chỉ còn tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: “Có thể, cô có người thích hợp sao?”

Lâm Giai Khởi bảo đảm gật đầu: “Bạn học của tôi đều rất giàu có, cũng rất đẹp trai, cô thích kiểu người như thế nào?”

Lê Lạc suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi nói điều kiện: “Người tôi muốn phải đẹp trai, còn phải có tiền, còn phải thông minh, dù thế nào cũng phải không thua kém Thương Ngôn nhà cô.”

Nghe xong yêu cầu của Lê Lạc, Lâm Giai Khởi nghẹn lời mất một lúc, sau đó vỗ cánh tay Lê Lạc: “Lê Lạc, cô lại chê cười tôi rồi.”

Lê Lạc chỉ cười cười, sau đó nói với Lâm Giai Khởi: “Chúng ta xuống lầu đi, nói không chừng bây giờ đang có chuyện hay để xem đó.”

Đám người dưới lầu kia đã có trò vui mới, chỉ là Lê Lạc không ngờ còn có một tờ giấy nhỏ đang chờ cô. Bởi vì vừa nãy cô không có ở đây, Chu Bắc đã giữ lại tờ giấy chờ cô trở lại trả lời.

Lê Lạc trở lại, ngồi xuống bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, chỗ ngồi của cô có một chiếc áo khoác âu phục, cô rất tự nhiên cầm lên. Tạ Uẩn Ninh nhìn cô, Lê Lạc trả lại áo khoác cho Tạ Uẩn Ninh, sau đó chờ đợi câu hỏi của Chu Bắc.

Chu Bắc háng giọng hỏi: “Lê Lạc, cô có thể nói một chút về mối tình đầu của cô không?”

Người nào đã hỏi câu này vậy? Không lẽ là Lâm Giai Khởi sao?

Lê Lạc cầm ly nước của mình lên, suy nghĩ một chút, trả lời: “Quả thực là bi thảm. Là bất hạnh trong vạn hạnh, đã sớm chia tay rồi.”

Rốt cuộc là cuối cùng mọi người đều biết hiện tại cô không có bạn trai. Trừ Lâm Giai Khởi ra, tất cả mọi người ở đây đều muốn giới thiệu bạn trai cho cô.

Một tuần lễ sau đó, Lê Lạc phải gặp năm người đàn ông ưu tú.

Ngày thứ hai, Lê Lạc đi tới sở sinh hóa tế bào, viết thời gian, địa điểm gặp mặt những người đàn ông này lên một tờ giấy, dán vào cuốn sổ tay, coi như đó là nhiệm vụ cần hoàn thành.

Cô định sẽ gặp mặt một lần, nói chuyện vài câu. Tránh bỏ sót sẽ ảnh hưởng xấu đến quan hệ giữa cô và người giới thiệu cho cô.

Đầu năm nay, quan trọng nhất là cái gì, chính là uy tín.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thực Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8

Gần đây Tạ Tịnh Di có chút buồn chán.

Thật ra thì từ nhiều năm trước, cô đã ý thức được loại buồn chán này xuất phát từ sâu trong nội tâm, chỉ là những năm gần đây sau khi con trai Thương Ngôn lên đại học, loại tâm tình này càng ngày càng mãnh liệt, giống như cuộc sống lập tức mất đi chỗ dựa.

Thật là kỳ quái, người càng sống lại càng mất đi trọng tâm. Tạ Tịnh Di nhớ lại lúc cô và Thương Vũ vừa mới kết hôn được mấy năm, chỉ cảm thấy cuộc đời giống như một giấc mộng, mơ qua bốn mùa lưu chuyển xuân hạ thu đông. Chớp mắt một cái, cô trở thành một thiếu nữ, chớp mắt một cái cô gả cho Thương Vũ, chớp mắt một cái Thương Ngôn đã trưởng thành... Thời gian trôi qua rất nhanh cô gần như không bắt kịp được nhịp sống.

Ngày hôm qua Tạ Tịnh Di thảo luận một chút về vấn đề này với chồng cô, chồng cô Thương Vũ cởi áo khoác xuống đưa cho cô, hần không thềm để ý nói với cô: “Nếu như thật sự cảm thấy nhàm chán, vậy thì tìm chút việc để làm đi.”

Hắn nói rất đúng, nhưng mà biết tìm việc gì để làm đây? Tạ Tịnh Di không nghĩ ra cô có thể làm việc gì. Thương Vũ tắm xong, mặc một bộ áo choàng tắm màu xanh đen đi ra, đai lưng áo choàng tắm trên người tùy ý thắt, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Chồng của cô vẫn thường xuyên tập thể dục, năm nay 49 tuổi nhưng vẫn cao to đẹp trai như trước, khí khái mạnh mẽ không thua những người đàn ông trẻ tuổi. Tạ Tịnh Di cảm khăn lông lên lau tóc cho Thương Vũ, nảy ra một ý nói: “Thương Vũ, hay là chúng ta lại sinh thêm đứa bé nữa đi.”

Tạ Tịnh Di vốn muốn vui vẻ thương lượng cùng chồng mình, chỉ là Thương Vũ vẫn không để ý đến chuyện này, tùy tiện tìm một câu nói xóa đi ý niệm của cô, hình như hắn còn nghĩ cô đang nói đùa. Buổi tối hai người cùng nằm trên chiếc giường gỗ lớn, Thương Vũ thấy cô mất hứng, buông bảng báo cáo trong tay nói với cô: “Tịnh Di, em đã rất vất vả và mới nuôi được Thương Ngôn trưởng thành, tại sao em không nghỉ ngơi cho khỏe một chút, hả?”

Tạ Tịnh Di còn chưa mở lời, Thương Vũ lại xoa xoa ấn đường nói: “Ngủ đi, sớm nghỉ ngơi một chút. Anh rất mệt mỏi.”

Ngày hôm sau, Tạ Tịnh Di và Lâm Hi Âm cùng đi spa, cô thử liệu pháp hải dương mà tiểu thư Mỹ Dung đề cử, cảm thấy hiệu quả không tệ, cô quẹt thẻ mua đồ ăn. Mua hai phần, một phần đưa cho Lâm Hi Âm.

“Tháng này chính là sinh nhật cô, vậy mà còn để cô phải trả tiền.” Lâm Hi Âm buộc lại mái tóc, đi từ phòng tắm ra ngoài, thân thể trắng nõn dùng khăn tắm quấn quanh, cô nhận lấy đồ ăn từ tay Tạ Tịnh Di, sau đó vừa thân mật vừa khách khí nói: “Nói hay lắm, lần sau tôi mời.”

“Không phải đều giống nhau sao?” Tạ Tịnh Di cười nói: “Đều là quẹt thẻ.”

“Nào có giống nhau đâu.” Dù Lâm Hi Âm đã lớn tuổi nhưng gương mặt cô vẫn thanh tú như trước, cô nhìn chiếc thẻ trong tay Tạ Tịnh Di, cười cười nói: “Chiếc thẻ cô dùng không giống với chiếc thẻ tôi dùng.”

“Được rồi, chẳng lẽ Từ Văn nhà cô còn kiếm chưa đủ tiền hay sao chứ.” Tạ Tịnh Di trêu ghẹo lại.

Lâm Hi Âm: “So với cô và Thương Vũ, còn không phải là quá ít sao.”

Trong phòng VIP, Tạ Tịnh Di và Lâm Hi Âm tiếp tục hưởng thụ đợt trị liệu đắp mặt bằng bùn biển. Tạ Tịnh Di nghĩ đến ý tưởng của mình tối hôm qua, hỏi Lâm Hi Âm: “Hi Âm, cô và Từ Văn có muốn sinh thêm một đứa nữa không?”

Lâm Hi Âm không hiểu Tạ Tịnh Di nghĩ cái gì, nhíu mày lại trả lời: “Sinh cái gì chứ, hai đứa bé đều đã lớn rồi, bây giờ đến lượt chúng ta hưởng thụ thật tốt.”

Lời nói của Lâm Hi Âm giống lời của Thương Vũ như đúc. Tạ Tịnh Di nhớ tới việc gần đây mình rất phiền muộn nói tiếp: “Tôi cảm thấy hiện tại có chút nhàm chán, tôi nhớ cảm giác làm mẹ giống như trước kia khi Thương Ngôn còn nhỏ, ngày ngày mong ngóng được nhìn đáng về nó khi nó lớn lên, hiện tại nó đã trưởng thành, lại hy vọng có thể trở lại lúc nó còn bé...”

Nhàm chán? Bên này Lâm Hi Âm bởi vì tiểu thư Mỹ Dung dùng lực hơi mạnh, nhũ mào một cái nói: “Nhẹ một chút, không cần đụng tới trán tôi.” Cái trán không cần đụng, nguyên nhân dĩ nhiên là do vừa mới tiêm axit uric.

Lâm Hi Âm có chút không để ý, suy nghĩ đi hơi xa, hồi lâu sau mới nhớ ra Tạ Tịnh Di vừa nói chuyện với mình, tiện tay múc một miếng cháo gà đút cho Tạ Tịnh Di nói: “Không có cuộc sống nào quá nhàm chán, chỉ có thái độ sống quá nhàm chán.”

“... Thật sao?” Lời nói này của Lâm Hi Âm rất có đạo lý, nhưng nghe xong Tạ Tịnh Di lại không thấy thoải mái. Đều là phụ nữ, tuổi tác của cô và Lâm Hi Âm cũng tương đương, nhưng \*BichDiepDuong\*DiendanLeQuyDon\* dù là vóc dáng hay ngoại hình Lâm Hi Âm đều bảo dưỡng tốt hơn cô một chút. Cuộc sống của Lâm Hi Âm cũng thú vị hơn cô.

Vừa tham gia Câu Lạc Bộ, vừa hoạt động từ thiện, dù lớn tuổi nhưng vẫn là một người nổi tiếng trong cộng đồng mạng, nổi danh là nữ thần không tuổi. Thỉnh thoảng Tạ Tịnh Di cũng hâm mộ cuộc sống vui vẻ của Lâm Hi Âm, chỉ là nghĩ đến việc phải làm nhiều chuyện như vậy, còn không bằng dành thời gian chăm sóc hoa cỏ.

“Hi Âm, không thể không nói có lúc tôi thật sự hâm mộ cô.” Tạ Tịnh Di mở miệng nói.

“Hâm mộ tôi cái gì?” Lâm Hi Âm an ủi Tạ Tịnh Di nói: “Tôi mới là người phải nói mệnh của cô quá tốt, không có tham vọng gì cả, nếu như tôi mà giống cô gả cho Thương Vũ, chắc chắn tôi chỉ muốn toàn tâm toàn ý làm Thương phu nhân.”

Lâm Hi Âm nói rất thật lòng. Tạ Tịnh Di nói cuộc đời nhàm chán, còn không phải là vì mệnh quá tốt ư, từ nhỏ đến lớn chỉ cần cô nghĩ cô muốn cái gì người khác cũng sẽ giành trước đưa đến trước mặt cô... Lâm Hi Âm suy nghĩ về phiền não của mình, năm nay việc buôn bán của công ty Phương Từ Văn cũng không tốt, hẳn còn đầu tư thêm không ít tiền riêng, số tiền thu được từ việc bán đi cổ phần Lâm thị đã sắp hết. Mặc dù trên danh nghĩa cô vẫn là Phó Tổng giám đốc Lâm thị, chỉ là sau khi Lâm thị bán đi nhãn hiệu “Hoa nhan” thì từng bước trở thành một công xưởng sản xuất mỹ phẩm, hàng năm tiền hoa hồng phải chi nhiều như vậy. Hiện tại chi tiêu cho cuộc sống là rất lớn, thu nhập của cô và Phương Từ Văn so với Tạ gia chỉ là đủ ăn đủ mặc.

Cho dù như vậy, Lâm Hi Âm vẫn cảm thấy cuộc sống của mình rất kích thích và đầy hi vọng, giống như chồng cô Phương Từ Văn vẫn nói vậy, chỉ cần chờ Giai Khởi gả cho Thương Ngôn, tất cả đều trở nên tốt đẹp.

Tuy nhiên hai ngày trước, người mang trọng trách là Lâm Giai Khởi lại cãi nhau một trận với Thương Ngôn. Nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Giai Khởi giới thiệu một anh chàng cho Lê Lạc, vừa hay Thương Ngôn cũng biết vị người này, hiểu rõ người này cứ một tháng lại đổi bạn gái một lần, không khỏi nói với Lâm Giai Khởi đôi câu, cố gắng ngăn cản cô giới thiệu người như vậy cho Lê Lạc.

Lâm Giai Khởi ban đầu còn ra vẻ nói: “Nhưng tối nay bọn họ đã gặp mặt rồi, Trần Kinh Nam cũng hẹn Lê Lạc đi ăn rồi.”

“Giai Khởi, em...”

Lâm Giai Khởi nhìn về mặt Thương Ngôn, chung quy là cảm giác của con gái vẫn vô cùng chuẩn xác, cô trực tiếp hỏi thẳng: “Thương Ngôn, có phải anh có ý với Lê Lạc đúng không?”

Thương Ngôn không trả lời Lâm Giai Khởi vấn đề này, nhẹ giọng hỏi ngược lại: “Giai Khởi, Lê Lạc là bằng hữu của em, không phải sao?”

Lâm Giai Khởi cắn môi, bị Thương Ngôn hỏi ngược nên đuối lý. Sau đó lảm bảm: “Thương Ngôn, sao anh lại hoài nghi em như vậy, em cái gì cũng

không hiểu!”

“Tốt.” Thương Ngôn hạ giọng nói: “Vậy em nói trước đi.”

Lâm Giai Khởi chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, đôi mắt to nhanh chóng rơi lệ, cô nghẹn ngào hai cái nói: “Em có hỏi Lê Lạc thích người như thế nào... Chính cô ấy nói muốn người đẹp trai, muốn người có tiền, đương nhiên em chỉ có thể giới thiệu cho cô ấy người vừa đẹp trai vừa có tiền là Trần Kinh Nam rồi! Điều kiện của Trần Kinh Nam tốt như vậy, em giới thiệu cho cô ấy, em có lỗi sao?”

“... Trần Kinh Nam mà tốt ư?” Thương Ngôn không có cách nào tán thành.

“Phải thế nào mới tính là tốt, chẳng lẽ anh muốn em giới thiệu anh cho cô ấy sao?”

“Giai Khởi, chẳng lẽ em còn chưa rõ ý của anh?” Gương mặt Thương Ngôn nghẹn đến đỏ bừng, hấn cố gắng giữ sự tỉnh táo, chỉ là lời nói vẫn cứng rắn và trách cứ như trước: “Nếu như em không có đối tượng thích hợp để giới thiệu, em có thể không cần phải giới thiệu, đừng giới thiệu những người không tốt!”

Thương Ngôn cãi nhau, căn bản là hấn thực sự tức giận.

Lâm Giai Khởi không hiểu vì sao Thương Ngôn lại tức giận, đột nhiên cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Cô Bi&ch%di@p@d?uong}d!d#lq&d còn chưa tức giận, tại sao hấn lại tức giận với cô. Còn có hấn nói giới thiệu người không tốt là có ý gì? Trong lòng hấn Lê Lạc tốt như vậy sao, Trần Kinh Nam có chỗ nào không xứng với Lê Lạc chứ?

“Trần Kinh Nam không tốt, vậy anh nói ai mới tốt?” Lâm Giai Khởi hỏi lại, sau đó cô hít mũi một cái nói: “Em nói thật với anh, Lê Lạc nói với em cô ấy muốn một người giống như anh vậy, chẳng lẽ em phải nhường anh cho cô ấy sao!”

Một câu cuối cùng, Lâm Giai Khởi hét to, sau đó cô trực tiếp đi trước, giày cao gót gõ vang trên sàn.

“Giai Khởi...” Về mặt Thương Ngôn lúng túng, dường như bị tiếng hét của cô làm sững sờ. Chỉ là chính hấn cũng không biết mình sững sờ là bởi vì Giai Khởi ghen, hay là vì câu nói Giai Khởi vừa thốt lên kia, rằng Lê Lạc muốn một người như hấn.

Cho dù vừa cãi nhau một trận, Thương Ngôn vẫn đưa Lâm Giai Khởi đến lầu dưới ký túc xá nữ sinh, một người đi trước, một người đi theo phía sau. Lâm Giai Khởi cố ý đi thật chậm, chỉ là lần này đi đến bên ngoài cửa ký túc xá Thương Ngôn còn không chịu nhận lỗi với cô chứ đừng nói là dỗ dành cô giống như trước đây. Tóm lại là một người thất vọng, một người tâm phiền ý loạn.

Bạn học Trần đáng thương vô tội bị xem thường, liên tục hắt hơi hai cái. Trần Kinh Nam xin lỗi Lê Lạc ngồi đối diện nói: “Thật xin lỗi, gần đây tôi bị cảm”

Lê Lạc để dao nĩa xuống ngừng đầu nói: “Trở về nên uống nhiều nước ấm.”

Trần Kinh Nam lập tức mừng rỡ, thuận tiện tìm một lý do nói: “Cô có thể đi mua thuốc cùng tôi không?”

“Không thành vấn đề.” Lê Lạc gật đầu nói: “Tôi biết mấy loại thuốc cảm có hiệu quả rất tốt, có thể giới thiệu cho anh.”

Đơn giản là vui mừng không thôi, Trần Kinh Nam cảm động dự định tấn công: “Lê Lạc, chúng ta...”

“Đúng rồi, anh ăn no chưa? Chúng ta tính tiền thôi.” Lê Lạc gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, lấy ví tiền ra.

Đương nhiên là Trần Kinh Nam ngăn cản Lê Lạc, là tiểu công tử ca nổi danh ở Lan thị, dù hấn đi ăn cùng một con heo nái cũng sẽ chủ động tính tiền, đừng nói đến chuyện người đi ăn với hấn lại là một mỹ nhân, hấn nghĩ Lê Lạc cũng chỉ là ra về, lập tức cười cười cho Lê Lạc một cái thang: “Lần này tôi mời, lần sau cô mời tôi, mời tôi món ăn cô tự làm, được chứ?”

Lê Lạc không trả lời, cô đưa thẻ ra, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Trần Kinh Nam: “Hôm nay chúng ta chỉ gặp mặt giới thiệu, chẳng qua là tôi cũng không có ý tưởng sẽ tiếp tục với anh, cho nên tôi muốn bữa cơm hôm nay chúng ta cũng kết thúc luôn.”

Lê Lạc nhận được hóa đơn, lại đẩy hóa đơn tới trước mặt Trần Kinh Nam: “Thật xin lỗi, bữa ăn hôm nay hơi đắt. Tổng cộng là 1200, anh đưa cho tôi 500 là được rồi.”

Trần Kinh Nam...

Ngày hôm sau, Lê Lạc đánh dấu vào tên Trần Kinh Nam trong danh sách, quay đầu lại thấy Thương Ngôn đứng phía sau cô. Thương Ngôn trực tiếp nói xin lỗi: “Lê Lạc, thật xin lỗi...”

Lê Lạc trợn mắt lên nhìn anh, có chút không hiểu.

Thương Ngôn mở miệng: “Tôi không biết Giai Khởi giới thiệu Trần Kinh Nam cho cô, nếu như mà tôi biết cô ấy giới thiệu Trần Kinh Nam cho cô, tôi đã ngăn cô ấy...”

Thương Ngôn nói rất rõ ràng, đương nhiên Lê Lạc nghe rõ, cô cười hỏi: “Tại sao? Trần Kinh Nam rất tốt, hấn vô cùng đáng yêu.”

Thương Ngôn không tin.

Lê Lạc xác định gật đầu một cái, nói: “Ngày hôm qua chúng tôi đi ăn cơm, sau đó cùng nhau đi xem phim, không ngờ Trần Kinh Nam cũng chơi game rất khá, tôi và anh ta chơi vô cùng vui vẻ.”

“Vậy sao...”

“Đương nhiên.” Lê Lạc buông tay một cái, sau đó đổi giọng nói nói: “Nhưng mà tôi và anh ta thật sự không thích hợp, cho nên tôi đã cự tuyệt Trần Kinh Nam. Tóm lại tôi còn rất xin lỗi, cảm thấy lãng phí một phần tâm ý của Giai Khôi.”

“...” Thương Ngôn nhất thời không có biện pháp miêu tả tâm tình của mình, sau một lát, hần khẽ cười lên.

Lê Lạc cũng cười cười, nhìn lên tấm bảng trước mặt này, năm người cô đã gặp ba rồi. Không lạc quan mà lắc lắc đầu, Lê Lạc rất khổ não than thở một tiếng: “Bây giờ tìm một người bạn trai, thật không dễ dàng.”

Điều kiện cao như vậy, dĩ nhiên không dễ dàng.

Tuần này Lê Lạc một mực tìm bạn trai, là người phụ trách trực tiếp của Lê Lạc ở sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài, đương nhiên Tạ Uẩn Ninh cũng biết. Kể cả điều kiện của Lê Lạc anh cũng biết: đẹp trai, giàu có, thông minh, còn phải dịu dàng thiện lương... Cô là tiểu nữ sinh tìm bạch mã hoàng tử sao?

Tạ Uẩn Ninh ngồi ở phòng làm việc trên lầu ba chờ tan ca, khuỷu tay trái chống vào tay vịn ghế ngồi, bàn tay giữ lấy đầu của mình, sau đó day day huyết thái dương, không biết vì sao mình nhức đầu.

Ngày đó anh đã nhìn tờ giấy trong tay Lê Lạc, vấn đề viết trên tờ giấy quả thật quá ngây thơ khiến cho người khác cảm thấy buồn cười. Cho dù cô cố ý bắt chước nét chữ của người khác, nhưng ngày đó cô viết tờ giấy nhỏ, bút là anh đưa cho cô, bút anh dùng là mực nước chẳng lẽ anh còn có thể không nhận ra?

Quả thực là ngây thơ! Nhảm chán! Không coi bẽ trên ra gì!

Ngày hôm sau, Tạ Uẩn Ninh vừa mới xuống xe, xa xa lại thấy Lê Lạc đi về phía anh, cô mặc áo sơ mi rộng thùng thình màu hồng phối hợp với quần jean sọc trắng xanh, nhìn giống như là... nữ công nhân sơn tường.

Tạ Uẩn Ninh đứng bên cạnh xe, chờ Lê Lạc tới nói “Chào buổi sáng”.

Không sai, Lê Lạc tới đây là để chào Tạ Uẩn Ninh một câu: “Buổi sáng tốt lành, giáo sư Tạ.”

“Buổi sáng tốt lành.” Tạ Uẩn Ninh trả lời một câu, còn thân thiết thăm hỏi một câu: “Đã tìm được bạn trai chưa?”

Khụ! Lời này vừa dứt, Tạ Uẩn Ninh cũng cảm thấy lời này của mình quá nhiều chuyện, hoàn toàn vượt ra khỏi thân phận lão sư, cho nên anh bổ sung thêm một câu hỏi: “Nghe nói tuần này các thầy trong sở đều giới thiệu bạn trai cho cô, những người đó thế nào?”

Tạ Uẩn Ninh nói hai câu, đương nhiên Lê Lạc có thể nghe ra ý chế nhạo trong lời nói của Tạ Uẩn Ninh, cô cảm thấy không có vấn đề gì cả, thẳng thắn nói: “Không được tốt lắm, bọn họ cũng không đạt được yêu cầu của tôi.”

Không ngờ cô thật sự muốn tìm bạn trai. Tạ Uẩn Ninh nở nụ cười, trong lòng cũng vui thích vài phần, tiếp tục quan tâm hỏi một câu: “... Nói một chút đi, yêu cầu của cô cao bao nhiêu.”

Cho dù anh đã biết yêu cầu của Lê Lạc, nhưng nghe chính miệng cô nói lại một lần cũng không sao. Vốn tưởng rằng Lê Lạc sẽ nói với anh giống như nói với những người khác trong sở, kể đủ số điều kiện ra.

“... Thật ra thì giống như giáo sư Tạ là được rồi.” Lê Lạc mở miệng nói, gương mặt ung dung tự tại, còn có cả sự ngưỡng mộ của một thiếu nữ.

Anh đang tự khiêng đá đập chân mình sao? Tạ Uẩn Ninh dừng bước, liếc nhìn Lê Lạc, chỉ thấy Lê Lạc đã cúi đầu.

Tạ Uẩn Ninh tự d&d\*Le@quy\$don cảm thấy là anh không quá nghiêm khắc với Lê Lạc, cũng không cần Lê Lạc tôn trọng anh như một người thầy, nhưng cô cũng không thể không có chừng mực như thế này. Cho dù chỉ là câu nói đùa như vừa xong, hay là tờ giấy nhỏ cô viết đêm đó... Con người làm ra bất kỳ hành động gì cũng đều có nguyên nhân, Tạ Uẩn Ninh không thể không hoài nghi mục đích của Lê Lạc khi trở về từ nước Mĩ là gì? Tạ Uẩn Ninh hoàn toàn im lặng, sắc mặt căng ra.

Sau đó, Lê Lạc vượt lên trước mở miệng nói, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa thẳng thắn: “Giáo sư Tạ, thật ra thì em đã ngưỡng mộ thầy từ lâu rồi.”

Cái quỷ gì vậy! Mí mắt Tạ Uẩn Ninh khẽ nháy hai cái, sau một lát, khóe miệng cũng co rút một chút. Không nói gì.

“Có thể thầy không biết, khi còn ở nước ngoài em đã sớm xem qua tất cả báo cáo nghiên cứu của thầy, nghiên cứu nào em cũng thích. Em cũng tìm hiểu các hoạt động của các hạng mục của thầy, em không chỉ có hứng thú với thầy, mà em còn cảm thấy hứng thú với các hạng mục của thầy nữa, cho nên

em mới trở về nước xin gia nhập vào tổ của thầy.”

Tạ Uẩn Ninh khẽ nhủ mày, về mặt yên tĩnh đứng trước mặt Lê Lạc.

Thành thật mà nói chỉ cần người đàn ông Tạ Uẩn Ninh này nghiêm túc một chút, sẽ khiến cho người ta cảm thấy một cảm giác cao quý, không thể chối bỏ. Lê Lạc vẫn không sợ chết, tiếp tục thú nhận: “Em không chỉ ngưỡng mộ tài năng của thầy, còn thích phẩm cách của thầy, hơn nữa gần đây em phát hiện... Tình cảm của em đã từ ngưỡng mộ trở thành thích, chính là kiểu tình yêu nam nữ...”

Tình yêu nam nữ? Anh thật sự rất ngạc nhiên! Tạ Uẩn Ninh tiếp tục đi về phía trước hai bước, sau đó anh quay đầu lại nhấn mạnh hỏi một lần: “Cô chắc chắn là thích kiểu tình yêu nam nữ...?”

Lê Lạc gật đầu: “Chắc chắn.”

“... Bắt đầu từ khi nào?” Tạ Uẩn Ninh hỏi, giọng điệu rất nhạt, rất bất đắc dĩ.

“Hà?” Lê Lạc sững sờ mất nửa giây, sau đó phát hiện Tạ Uẩn Ninh vừa hỏi cô thích hẳn từ bao giờ, cô nghĩ nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, sau đó gãi tay trái lên.

Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc gãi tay trái lên.

Lê Lạc thật sự có chút khản trương, sau đó mặt cũng đỏ lên, cô thấp thỏm gãi tay trái nói: “Hình như là bắt đầu từ đêm đó, khi thầy kéo tay em.”

Cái gì? Cô dám nhắc lại chuyện đó sao!

Ánh mắt Lê Lạc long lanh, đồng thời về mặt chắc chắn gật đầu nói: “Chính là từ đêm đó, khi thầy kéo tay em.”

Cho nên, muốn anh chịu trách nhiệm sao?

Tạ Uẩn Ninh không nói nên lời, anh nhìn chiếc xe đang đậu bên cạnh, cảm thấy dường như mình... Đã rung động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9

Edit: BíchDiepDuong

Cái gì mà bị rung động rồi? Tất cả đều là do cô đầu cơ trục lợi, lừa gạt dụ dỗ anh.

“Cho nên?” Tạ Uẩn Ninh trầm giọng hỏi. Câu nói kế tiếp anh không nói ra, nhưng mà ý tứ rất rõ ràng: Cô muốn thế nào?

Đúng là đêm đó anh có lấy tờ giấy từ tay cô xem qua một chút, bề ngón tay của cô. Tạ Uẩn Ninh thừa nhận từ “Bề”, chỉ là trong lời nói của Lê Lạc “Bề ngón tay” đã biến thành “Kéo tay”.

Tạ Uẩn Ninh nghĩ có phải anh còn phải cảm tạ cô vì đã không dùng từ “Sờ”, cứu vãn chút danh tiết cho anh hay không.

Hắc hắc. Đương nhiên Lê Lạc có thể nghe ra cảm xúc và ý tứ trong lời nói của Tạ Uẩn Ninh, còn có cả sự cảnh cáo. Cô cũng muốn thấy tốt thì thu về, chỉ là cô vừa mới thổ lộ nên phải thẳng thắn thật lòng, lập tức kết thúc thì không khỏi có vẻ không đủ chân thành, giống như cô đang nói đùa với Tạ Uẩn Ninh vậy.

Không được không được.

Lê Lạc trầm tư, ngẩng đầu lên, sau đó cô do dự, chậm rãi nói: “Giáo sư Tạ, em có thể theo đuổi thầy không?”

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Sau khi thầy kéo tay em.”

“Cho nên?”

“Em có thể theo đuổi thầy không?”

Tạ Uẩn Ninh cảm thấy mình không cần thận sa vào bẫy rồi. Nhưng mà anh đã nhanh chóng cự tuyệt, không chút do dự nói: “Không thể.”

Lê Lạc cúi đầu, dảng vẻ thật sự tiếc nuối. Tạ Uẩn Ninh liếc mắt nhìn, lại cảm thấy cô bây giờ rất giống một đứa trẻ không được cho kẹo. Anh vừa hỏi Lê Lạc bắt đầu thích anh từ khi nào, bởi vì anh không tin lời cô nói, mà cho dù anh tin lời cô nói... anh cũng sẽ không cho lời nói của cô là thật, bởi vì trong mắt anh, cô và Thương Ngôn cũng không khác gì nhau.

Một đứa trẻ không biết trên dưới.

Chỉ là, anh không thể can thiệp đến hành động của cô, cho nên anh cho cô cơ hội lựa chọn. Về mặt Tạ Uẩn Ninh không thay đổi, chỉ là giọng nói đã chậm lại một chút: “Đương nhiên, cô cũng có thể theo đuổi tôi.”

Cái gì? Sao lại đôi ý nhanh như vậy? Lê Lạc lập tức ngẩng đầu lên, lần này về mặt kinh ngạc của cô không phải là giả bộ.

“Điều kiện tiên quyết là cô phải rời khỏi tổ của tôi, rời khỏi sở sinh hóa tế bào.” Tạ Uẩn Ninh nói ra điều kiện. Nếu như Lê Lạc rời khỏi sở sinh hóa tế bào, cô và anh không còn gì liên quan đến nhau, đương nhiên anh cũng không có cách nào can thiệp tới bất kỳ hành động nào của một người ngoài. Đùng không?

Cho nên hoặc là theo đuổi anh, hoặc là ở lại. Tạ Uẩn Ninh giống như là tốt bụng cho cô hai sự lựa chọn, tuy nhiên anh biết chắc cô sẽ lựa chọn ở lại! Lê Lạc cắn môi dưới, cô phải nói câu từ bỏ thể nào cho dễ nghe một chút đây?

Sau đó cô nắm chặt tay lại, cảm thấy thật khó khăn, thật rối rắm.

Tạ Uẩn Ninh cũng muốn nghe một chút xem cô gái vì anh mà phiêu dương vượt biển, rốt cuộc có bao nhiêu —— vui —— vui!

“... Nếu như em cố gắng theo đuổi thầy, có thể theo đuổi được sao?” Lê Lạc nghiêm túc hỏi, lại hỏi xa một chút: “Đại khái là mất bao lâu mới có thể theo đuổi được?”

Đại khái là mất bao lâu mới có thể theo đuổi được? Đây là đang suy tính chi phí cơ hội sao? Tạ Uẩn Ninh thật sự rất phục Lê Lạc, trong lòng lại có chút buồn cười. Anh duy trì hình tượng một người giáo viên có phẩm cách cao thượng, nói với Lê Lạc: “Tôi chưa bao giờ chấp nhận học trò của tôi theo đuổi tôi, học trò tôi cũng giống như người của tôi vậy.”

“Ah...” Lê Lạc buông lỏng nắm tay, sau đó quyết định ngẩng đầu nói: “Giáo sư Tạ, em không theo đuổi thầy nữa. Em muốn ở lại tổ của thầy.”

Tạ Uẩn Ninh hỏi lại: “Quyết định rồi?”

“Đã quyết định rồi.” Lê Lạc gật đầu một cái, giọng điệu kiên định nói lại một lần nữa: “Em muốn ở lại sở sinh hóa tế bào, ở lại tổ của thầy.”

Cô quyết định rất nhanh, nhanh y như lúc cô thổ lộ với anh vậy. Tạ Uẩn Ninh để tay trong túi quần, chậm rãi gật đầu đồng ý: “Tốt lắm.”

Lê Lạc nói hết câu: “Em vừa nghĩ kỹ rồi, em cảm thấy thay vì theo đuổi thầy, chỉ bằng đuổi theo bước chân của thầy. Thay vì làm một người bất chấp vì yêu, không bằng làm một người vì lý tưởng mà phấn đấu. Chỉ có như vậy, mới có một ngày em mới có thể chân chính trở thành một người giống như giáo sư Tạ vậy... Có phải hay không?”

“Đúng.” Tạ Uẩn Ninh có chút buồn cười. Nhớ tới lần đầu tiên anh và cô gặp nhau trong xe, cô \*BichDiepDuong\*DiendanLeQuyDon\* cũng mạnh miệng, huênh hoang như thế này, không biết thực hư. Anh nhìn gương mặt khê ửng hồng của Lê Lạc lần nữa, lần này anh nói một câu khích lệ: “Vậy là tốt rồi, cố gắng lên, không cần nhớ đến những thứ có hay không đều được.”

Không cần phải nhiều lời nữa, Tạ Uẩn Ninh xoay người, cất bước đi về phía trước.

Hắc hắc. Lê Lạc đứng tại chỗ một lúc, giống như đang vui, sau đó chạy chậm chậm đuổi theo Tạ Uẩn Ninh, giống như cô vừa mới nói, cô muốn đuổi theo bước chân của Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh: “...”

Sau đó, cô còn vượt lên chạy trước Tạ Uẩn Ninh.

A ~ Tạ Uẩn Ninh không nhịn được mà cong môi cười. Có thể vui vẻ như vậy, anh thật đúng là không nhìn ra 1 giây trước cô vừa mới bị người đàn ông mà cô sùng bái từ lâu cự tuyệt. Sáng sớm, Tạ Uẩn Ninh cảm thấy tâm tình của mình bị trêu đùa, đúng là một biến đổi bất ngờ.

Không biết vì sao hôm nay Thương Ngôn vẫn chưa đến, cho nên buổi sáng phòng thí nghiệm chỉ có một mình Lê Lạc. Đại khái là Tạ Uẩn Ninh không muốn ở chung một chỗ với cô, thông báo mấy câu rồi để mặc cô ở phòng thí nghiệm.

Thiết bị thí nghiệm tân tiến được đặt ở trước bàn điều khiển, Lê Lạc hướng về phía kính hiển vi lấy ra chiết xuất của sinh vật biển mà cô quan sát lần trước. Hôm nay cô chỉ luyện tập thao tác thí nghiệm, cho nên cô không ghi chép gì cả. Chẳng qua thứ mà cô chiết xuất ra chỉ dùng để nghiên cứu sửa đường da, loại dùng cho tiểu nữ sinh gì đó, cô dùng phòng thí nghiệm để tự chế, Tạ Uẩn Ninh đã biết nên cũng không nói gì.

Huống chi, cô còn sùng bái anh như vậy, không ngại cách xa vạn dặm vẫn trở về chỉ vì muốn theo đuổi anh, không phải sao?

Bây giờ kỹ thuật điều chế mỹ phẩm dưỡng da đã chuyển từ thời kỳ mỹ phẩm có thành phần hóa chất 2.0 lên đến thời kỳ mỹ phẩm có chiết xuất từ thiên nhiên 3.0, ở đây kỹ thuật được vận dụng nhiều nhất đó là hoạt tính lên men mẫu vật và chiết xuất abumin.



Còn thời kỳ 1.0 là thời kỳ sử dụng nguyên liệu nguyên thủy nhất chính là tinh dầu.

Lê Lạc trầm quyết tâm, tập trung tinh thần vào quá trình thí nghiệm. Trước kia cha cô luôn nói cô không chịu tập trung làm việc, nếu như ông có thể nhìn thấy hiện tại cô đã thay đổi như thế nào, liệu ông có mừng không, ông sẽ khen ngợi cô sao? Vẫn còn yêu thương cô chứ...

Đã hơn hai mươi năm trôi qua, tất cả mọi thứ trên thế giới đều đã thay đổi. Thành thị cũng đang đổi sang một diện mạo mới, dường như chỉ có lòng người là không đổi, vẫn luôn đối trá như vậy. Lê Lạc cảm thấy dù hiện tại mình đang sống trong thế giới mới này, cô cho rằng mình không sợ hãi, nhưng sự thật là cô vẫn sợ như trước, vẫn buồn chán, vẫn khao khát sự ấm áp.

Chuyên tâm làm việc nên thời gian trôi qua rất nhanh. Đồng hồ treo tường đã chỉ đến thời gian ăn trưa.

Lê Lạc không ngờ cô lại gặp Tạ Uẩn Ninh ở căn tin. Không phải là Tạ Uẩn Ninh không thích ăn trưa ở căn tin sao? Không phải anh ghét thịt gà ở đây giống như ghét xác ngâm focmon sao?

Đúng là Tạ Uẩn Ninh không thể nào ăn ở căn tin, nhưng mà hôm nay anh tới đây ăn một bữa là có nguyên nhân. Hình như người quản lý căn tin biết anh không thích đồ ăn ở đây, nên tối hôm qua đã có ý gửi cho anh một tin nhắn rất có thành ý, nói rằng căn tin đã thay đổi đầu bếp và món ăn, hoan nghênh anh đích thân tới chỉ đạo. Quản lý căn tin đã mời như vậy, dù Tạ Uẩn Ninh không thích cũng vẫn phải nể mặt, đương nhiên là phải tới đây một chuyến.

Thật ra thì Tạ Uẩn Ninh không phải là một người khắt khe, thậm chí còn có thể coi là một người tương đối dễ nói chuyện, nhất là nếu có chuyện gì cần nhờ anh, chỉ cần không phải là chuyện quá đáng, không vi phạm nguyên tắc của anh, anh đều đồng ý. Giống như quản lý căn tin hiện tại, giống như khi bọn Chu Bắc viện cớ để xin nghỉ.

Thế nhưng, hôm nay Lê Lạc tỏ tò tính với anh, không chỉ vi phạm nguyên tắc của Tạ Uẩn Ninh, mà còn vô cùng quá đáng.

Lê Lạc lấy một phần thịt gà, nhìn Tạ Uẩn Ninh đang ngồi cạnh cửa sổ, bưng ba món ăn một món canh đi tới. Cô ngồi đối diện Tạ Uẩn Ninh, hỏi: “Giáo sư Tạ, em có thể ngồi đây không?”

Không phải là cô đã ngồi xuống rồi sao? Tạ Uẩn Ninh nói với Lê Lạc: “Cô ngồi đây cũng được.” Tạ Uẩn Ninh cũng không để ý chuyện Lê Lạc tỏ lộ với mình, cho nên tầm mắt anh dừng lại ở đĩa thức ăn của Lê Lạc, vẫn giống như trước nói: “Hôm nay khẩu vị cô rất tốt nhì.”

Dĩ nhiên, anh hi vọng Lê Lạc cũng có thể không để ý đến chuyện đó giống anh.

Hiển nhiên, Lê Lạc không làm được, cô đẩy chiếc đĩa ra, cười cười nói: “Không phải là em vừa thất tình sao, cho nên em muốn biến bi thương thành động lực ăn uống.”

Tạ Uẩn Ninh hừ nhẹ, lười phải so đo với việc Lê Lạc dùng sai từ ngữ.

Sau đó Lê Lạc hỏi Tạ Uẩn Ninh: “Sao hôm nay Thương Ngôn vẫn chưa đến?”

Tạ Uẩn Ninh không trả lời ngay, hạ tầm mắt xuống hỏi Lê Lạc: “Cô rất quan tâm đến nó?”

Anh có thể hỏi câu này, Lê Lạc cảm thấy thật sự bội phục anh, cô lẩm bầm nói một câu: “Giáo sư Tạ, tâm ý của em như thế nào, không phải hôm nay thầy đã biết rồi ư? Thương Ngôn không đến, em chỉ là tò mò nên hỏi một chút.”

Tạ Uẩn Ninh: “Bị cảm, xin nghỉ.”

Đúng là Thương Ngôn bị cảm mạo rồi, sáng nay Tạ Uẩn Ninh nhận được điện thoại của chị gái Tạ Tịnh Di, nói ngày hôm qua Thương Ngôn phát sốt mà không nói tiếng nào, sáng nay Thương Vũ phát hiện ra nên đã tự mình đưa Thương Ngôn đến bệnh viện, hiện tại có lẽ đang truyền nước.

“Ah, cảm sao.” Lê Lạc đang ăn cơm, không quên thân thiết nói một câu: “Gần đây thời tiết lúc lạnh lúc nóng, thầy cũng nên chú ý thân thể một chút, coi chừng sẽ cảm lạnh đó.”

Tạ Uẩn Ninh: “Yên tâm, nhất định tôi sẽ chú ý.”

Yên tâm, thật là thấy quý quan tâm.

Quả thật là gần đây thời tiết lúc lạnh lúc nóng. Mùa hè nóng bức đã qua, sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài trồng rất nhiều cây bạch quả, lá cây cũng đã chuyển sang màu vàng, dưới ánh nắng từng tán cây lộ ra những mảng màu vàng nhạt.

Sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài cũng đã thành lập được mấy năm rồi, cây bạch quả cũng đã lớn. Căn tin nằm cạnh con đường trồng cây bạch quả, Chu Bắc khoa trương nói những cây bạch quả này được trồng từ hai năm trước, tốn hơn 3 trăm triệu!

Tạ Uẩn Ninh ở bên cạnh Chu Bắc, không tham dự vào cuộc thảo luận về cây bạch quả, giống như chuyện này không liên quan gì đến anh vậy.

Nghe đến con số 3 trăm triệu, Lê Lạc không nói nên lời.

Chu Bắc cười cười nói: “Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu (\*), bởi vì muốn giáo sư Tạ của các cô vui vẻ đó!”

(\*) Trích từ bài Quá Hoa Thanh cung kỳ 1 của Đỗ Mục

Trường An hồi vọng tú thành đài,

Son đỉnh thiên môn thứ đệ khai.

Nhất ký hồng trần phi tử tiếu,

Vô nhân tri thị lệ chi lai!

Bài này nói về nếp sống xa hoa của Dương Quý Phi. Nàng thích ăn trái vải tươi, nên sai lính trực thuộc cưỡi ngựa tốt ngày đi đêm nghỉ để đem trái vải từ huyện Bồi Lăng tỉnh Tứ Xuyên (đường xa hơn ngàn dặm) về Hoa Thanh cung vẫn còn tươi.

Không thể nào. Lê Lạc không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ chỉ vì giáo sư Tạ thích nên đã trồng cây bạch quả sao. Đúng là quá tùy hứng rồi.

Chu Bắc giải thích nói: “Giáo sư Tạ tham dự vào việc xây dựng, loại cây là do anh ta chọn.”

Oh. Lê Lạc phản ứng rất nhanh, bên này Chu Bắc vừa mới nói cho cô biết, cô đã quay đầu nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, cười hi hi nói: “Thì ra là giáo sư Tạ thích cây bạch quả.”

Những lời này của Lê Lạc không hề có ý tứ gì khác, chỉ là Tạ Uẩn Ninh vừa mới được thổ lộ lại nghe ra được một chút vui mừng của thiếu nữ, sau đó khoe miệng khẽ nhếch lên, khác hẳn Chu Bắc ở bên cạnh cái gì cũng không biết, phụ họa nói: “Đúng vậy.”

Không biết có phải là do đang lúc chuyển mùa hay không, mà tối hôm qua cô lại mất ngủ đến ba giờ, lần đầu tiên Lê Lạc cảm thấy mệt rã rời ngay giữa ban ngày. Sau khi ăn trưa, cô trở lại phòng làm việc ở bên ngoài phòng thí nghiệm để viết báo cáo, hướng về phía máy vi tính khua khua gõ gõ.

Phòng làm việc này là cô và Thương Ngôn dùng chung, hai chiếc bàn làm việc đặt cạnh nhau, vị trí của cô và Thương Ngôn đối diện nhau, Lê Lạc ngồi cạnh cửa sổ. Đại khái là chỗ ngồi gần cửa sổ là Thương Ngôn chủ động nhường cho cô.

Âm thanh lưu loát có tiết tấu vang lên, chỉ là lúc bắt đầu còn là...” Cùm cụp cùm cụp” sau đó biến thành: “Két... Lộc cộc... Ken két... Lộc cộc...”

Buổi chiều, Thương Ngôn truyền nước xong liền trở về sở sinh hóa tế bào một chuyến. Cùng đi đến, còn có cha anh Thương Vũ.

Ngày hôm qua Thương Ngôn bị cảm mạo, nguyên nhân phát sốt anh không nói với người nhà, cũng không dám nói với người nhà. Tối hôm qua mưa bão như thác đổ, Giai Khởi đi hát cùng bạn cùng lớp, bởi vì đột nhiên trời mưa nên cô gọi điện thoại báo anh đi đón cô. Sau đó không biết vì sao mà hai người lại cãi nhau, hơn nữa lớp cô vốn không thích anh nên cố ý bới móc đôi câu, Giai Khởi liền tức giận không chịu trở về cùng anh, sau đó anh cũng tức giận, trực tiếp ném cây dù cho cô, còn mình thì đội mưa quay về.

Lúc anh về nhà cũng đã muộn, không ai biết tối hôm qua anh đã về nhà ngủ. Chuyện anh bị sốt càng không phải là cố ý không nói với người nhà, tối hôm qua anh mơ màng thiếp đi, ngày hôm sau bảo mẫu nhìn thấy anh mặt đỏ bừng tỉnh dậy, mới vội vàng nói cho mẹ anh.

Đúng lúc cha anh chưa tới công ty, liền dẫn anh đi bệnh viện.

Hôm nay Thương Vũ đưa con trai Thương Ngôn đi bệnh viện, sau đó cũng không đến công ty mà vẫn ở bệnh viện chờ Thương Ngôn truyền nước xong. Thương Ngôn chỉ là bị cảm nên sốt, người trẻ tuổi thân thể tốt, truyền được nửa bình nước đã lập tức khôi phục tinh thần.

Sau đó, Thương Vũ ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, Thương Ngôn cởi bỏ áo khoác mỏng, áo khoác là mẹ anh ép anh mặc. Anh nằm trên giường thở ra một hơi, nhìn cha anh đang đứng ở phòng ngoài nghe điện thoại, cách một lớp thủy tinh, đáng vẻ ông vẫn cao ngạo như trước.

Không biết cha anh nghe điện thoại của ai, giọng rất nhỏ nhẹ. Thương Ngôn một tay lấy điện thoại di động từ trong áo ngoài ra, nhàm chán chơi trò chơi vừa tải xuống một chút, trò chơi này là trò chơi Lê Lạc vẫn thường chơi, anh thấy cô chơi tương đối tốt.

“Bây giờ con vẫn chưa nên dùng điện thoại di động.” Cha của anh đi tới, nói với anh.

“Vâng.” Thương Ngôn nghe lời nhét điện thoại di động vào áo khoác.

Chuyện cởi áo khoác này, cha của anh nhìn thấy cũng sẽ không mắng anh giống mẹ anh. Đại khái đây chính là sự khác biệt giữa cha và mẹ. Thương Ngôn cảm thấy trong mắt của mẹ, anh vĩnh viễn là một đứa trẻ cần được chăm sóc.

Sau khi truyền nước xong, Thương Ngôn muốn quay lại sở sinh hóa tế bào.

Thương Vũ đồng ý. Anh vốn định đưa Thương Ngôn về nhà nghỉ ngơi, chỉ là Thương Ngôn muốn về sở sinh hóa tế bào, anh cũng không cần phản đối, trực tiếp lái xe tới Thanh Hoài. Khu Thanh Hoài là khu vực nhân văn và khoa học kỹ thuật phát triển nhất ở thành phố Lan, bởi vì nơi này có trường đại học và viện nghiên cứu hàng đầu cả nước. Thương Vũ lái xe vào sở sinh hóa tế bào, dừng xe ở chỗ đậu xe còn trống.

Thương Ngôn xuống xe, không cần thận để áo khoác rơi vào trong xe, lúc Thương Vũ xuống xe thuận tiện mang theo, đưa cho con trai.

Thương Ngôn nhận lấy: “Cám ơn cha.”

“Có thể dẫn cha đi vào tham quan một chút không?” Thương Vũ hỏi, tham quan là thứ nhất, thứ hai là đã đến đây rồi, anh cũng nên đi chào hỏi Tạ Uẩn Ninh một tiếng.

“Được... Không có vấn đề gì.” Thương Ngôn trả lời, trong lòng còn có một chút vui vẻ. Tuy nhiên giọng nói vẫn như trước, là giọng nói nghiêm chỉnh khi nói chuyện với Thương Vũ.

Chỉ là, sở sinh hóa tế bào không có nơi nào để tham quan, phòng thí nghiệm thì cấm người ngoài ra vào. Thương Ngôn chỉ có thể dẫn Thương Vũ đi xem con đường trồng cây bạch quả và phòng làm việc chung của anh và Lê Lạc.

Đi tới phòng làm việc ở lầu hai thì thấy cửa vẫn đóng.

Thương Ngôn đẩy cánh cửa màu trắng ra, đồng thời giữ tay nắm cửa lại, để tránh cánh cửa đập phải tường phát ra tiếng vang. Bởi vì bên trong rất yên tĩnh, không khí yên tĩnh, ánh mặt trời yên tĩnh, ngay cả âm thanh máy vi tính đang chạy cũng yên tĩnh.

Lê Lạc nhắm mắt nằm trên ghế dài màu trắng ngủ thiếp đi, cô ngủ rất say, rất yên tĩnh. Bên cạnh, cửa sổ đang mở một nửa, mang vào một nửa là ánh mặt trời, một nửa là gió, ánh mặt trời lặng lẽ chiếu tới cạnh bàn rồi đến chân bàn.

Thương Ngôn trầm hít một hơi.

Cách đó không xa, Thương Vũ đi dọc phòng thí nghiệm lầu hai, đi về phía Thương Ngôn.

(Hết chương 9)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://vWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10

Edit: BíchDiepDuong

Trong tầm mắt của Thương Vũ, Thương Ngôn nắm lấy tay nắm cửa, không nhúc nhích đứng trước cánh cửa đã mở một nửa, hình như đang nhìn chăm chú vào cái gì đó ở bên trong.

“Thế nào?” Thương Vũ tiến lên hỏi.

Lê Lạc tỉnh giấc, cô vừa nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện là lập tức tỉnh dậy. Không biết có phải là do cô đặc biệt nhạy cảm với những âm thanh ở sâu trong trí nhớ hay không, Thương Vũ vừa mở miệng nói thì cô đã biết đó là anh.

Chậm rãi, Lê Lạc xoay người vào trong, giống như là phản ứng khi bị quấy rầy. Cô quay mặt vào tường, quay lưng về phía bọn họ.

Thấy Lê Lạc xoay người, Thương Ngôn liền tranh thủ khép cửa lại, quay người lại, phát hiện cha anh đã đứng ở ngay sau lưng. Thương Ngôn vốn muốn dẫn Thương Vũ tham quan bên trong một chút, nhưng mà bây giờ Lê Lạc đang ngủ, anh không nên dẫn cha mình vào quấy rầy cô.

Suốt mấy tuần làm việc chung, đây là lần đầu tiên anh thấy Lê Lạc mệt rũ rồi ngủ giữa ban ngày như vậy, trong ấn tượng của anh cô vẫn luôn vui vẻ hoạt bát.

Thương Ngôn nói với Thương Vũ: “Bạn học của con đang ngủ ở bên trong.”

Thương Vũ gật đầu, anh hiểu ý của Thương Ngôn. Thôi, không vào xem phòng làm việc nữa. Thật ra thì cũng không có cái gì để xem, không gian bên trong không lớn, anh vừa vô tình liếc nhìn bên trong.

Người đang ngủ là một cô gái, quay lưng về phía bọn họ, vóc người thon thả, mảnh khảnh.

Chỉ là, vì sao Thương Ngôn lại khản trương như thế? Tuy Thương Ngôn đã trưởng thành, nhưng trong mắt Thương Vũ và Tạ Uẩn Ninh thì vẫn chỉ là một đứa bé, tâm trạng của một đứa bé vẫn luôn rất dễ nhìn ra.

Bởi vì cô gái bên trong, cho nên Thương Ngôn mới khản trương như vậy?

Thương Vũ biết con trai mình yêu con gái của Lâm Hi Âm, không biết có phải là bởi vì Lâm Hi Âm và anh có 1 chút quan hệ huyết thống hay không, anh cũng không phản đối chuyện Thương Ngôn yêu Lâm Giai Khởi.

Tính ra, Giai Khởi cũng là cháu ngoại của anh, không phải sao?

Thương Vũ đứng bên ngoài hỏi con trai: “Nghe mẹ con nói, con và Lâm Giai Khởi lại cãi nhau rồi à?”

“Bọn con không sao...” Thương Ngôn quay đầu, không muốn thảo luận chuyện bạn gái cùng cha mình. Hơn nữa vừa nghĩ tới Giai Khởi, anh liền tâm phiền ý loạn. Anh cảm thấy Giai Khởi quá ấu trĩ, tối hôm qua còn vì một người đàn ông khác mà giận dữ với anh.

Thương Vũ không quan tâm lắm đến vấn đề tình cảm của con trai. Anh nhớ tới một chuyện, thăm dò hỏi: “Hai ngày trước mẹ con nói với cha một chuyện, mẹ con muốn con và Giai Khởi đính hôn, chính thức xác định hôn lễ của hai đứa.”

“... Đính hôn?” Thương Ngôn hỏi lại, có chút mơ hồ. Rõ ràng đối với anh mà nói, chuyện đính hôn này hơi đột ngột.

Thương Vũ nhìn con trai mình.

Thương Ngôn cũng không biết mình bị làm sao. Nếu như trước ngày hôm qua mà anh nghe được chuyện này nhất định anh sẽ rất vui mừng. Anh và Giai Khởi là thanh mai trúc mã, thứ tình cảm độc nhất vô nhị này không ai có thể thay thế, cũng có lúc anh đã nghĩ đến chuyện kết hôn, anh tự nói với mình rằng anh muốn chăm sóc cho cô gái vừa tùy hứng vừa đáng yêu này cả đời.

Chỉ là... Có lẽ là gần đây cãi nhau hơi nhiều, Thương Ngôn bắt đầu hoài nghi về tình cảm giữa anh và cô. Thương Ngôn mở miệng nói: “Cha, con và Giai Khởi vẫn còn nhỏ.”

Suy nghĩ của Thương Ngôn rõ ràng như viết ở trên mặt, Thương Vũ quyết định không nói gì thêm. Làm cha mẹ nói nhiều quá cũng không tốt, Thương Vũ hiểu rõ đạo lý này.

Mặc âu phục, đi giày da, đứng ở hành lang, Thương Vũ nhìn mặt tường treo các dụng cụ thí nghiệm sinh hóa. Năm tháng đã mài dũa người đàn ông này trở nên sắc bén mà trầm ổn, tuy Thương Vũ đứng tùy ý như vậy, nhưng vẫn khí độ hiên ngang, phong tư anh trọng.

Quan sát những thứ mới mẻ này, Thương Vũ không thể không thừa nhận mình đã già rồi. Ngẫm lại thì qua một năm nữa, anh cũng đã năm mươi rồi. Mặc kệ là đàn ông hay là đàn bà, chẳng có ai muốn thừa nhận là mình đã già. Thương Vũ cũng không cảm thấy số tuổi tăng lên sẽ mang đến cho mình chuyện gì không vui.

Thật sự thì, một người đàn ông năm mươi tuổi, sự nghiệp thành công, sở hữu tài sản của riêng mình, đồng thời còn hiểu trách nhiệm hiểu hài hước hiểu tình cảm, thì anh ta nhất định là một người đàn ông có phẩm giá. Nếu như người đàn ông này còn có ngoại hình không tệ, thậm chí còn có năng lực, cuộc sống của anh ta nhất định là vô cùng tự do tự tại.

Ha ha. Lê Lạc mờ mắt, thật ra thì cô cũng muốn gặp lại vị cô nhân ở bên ngoài kia một lần. Suốt hai mươi lăm năm qua, vẫn nói tương do tâm sinh (\*), cô thật tò mò không biết một người có tâm tư giống như Thương Vũ, gương mặt anh đã thay đổi như thế nào?

(\*) Phật nói: Tương do tâm sinh, ý chỉ người đẹp, tâm cũng đẹp.

Trước khi cô trở về nước cũng đã tìm kiếm các tư liệu về Thương Vũ, tuy nhiên tin tức trên mạng không có nhiều lắm, gần như không có ảnh chụp của anh trong mấy năm gần đây. Chỉ có duy nhất 1 bức ảnh chụp trong một vụ buôn bán, áo mũ chỉnh tề và mặt tươi vui. Khi đó anh cũng đã bốn mươi tuổi. Lê Lạc hừ nhẹ một tiếng, nếu như lần sau chạm mặt, cô nên gọi anh là cái gì?

Chú Thương?

Khóe miệng Lê Lạc nhếch lên, cô cảm thấy sau khi ngủ một giấc cả người vô cùng thoải mái.

Bên ngoài Thương Vũ đã rời đi, có lẽ là đi tìm Tạ Uẩn Ninh rồi. Lê Lạc dân chân mày ra, nằm duỗi lưng trên ghế, có lẽ là nghe thấy tiếng động, Thương Ngôn lại đẩy cửa vào.

“Hi!” Lê Lạc chào, cười híp mắt.

“Hi.” Thương Ngôn cúi đầu đi vào, ánh mắt nghiêng nghiêng, quan tâm hỏi một câu: “Tối hôm qua cô ngủ không ngon à?”

Lê Lạc ngủ suốt buổi trưa. Bây giờ vừa mới tỉnh dậy, đôi mắt híp lại, trong nụ cười mang theo một chút gợn cảm. Cô lại duỗi lưng một chút, sau đó mới trả lời: “Đêm nào tôi cũng ngủ không ngon, chỉ là gần đây tệ hơn một chút.”

Có thể ngủ được mấy tiếng, Lê Lạc trả lời xong, điều chỉnh lại ghế, sau đó giống như quan tâm hỏi Thương Ngôn: “Giáo sư Tạ nói anh bị cảm, sao rồi, khá hơn chút nào chưa?”

Về mặt Thương Ngôn thoải mái, anh ngồi xuống vị trí đối diện với Lê Lạc, bắt chước giọng của một nhân vật trong một bộ phim cũ, mở miệng nói: “Tốt.”

Thằng nhóc này thỉnh thoảng cũng rất hài hước, dù sao cũng khiến người ta buồn cười. Lê Lạc cười cười, cô cũng giả giọng phụ nữ vật chính trong bộ phim này đáp lời Thương Ngôn: “Tôi đi ra ngoài rửa mặt.”

Sau đó đứng lên, rời khỏi phòng làm việc.

Không ngờ Lê Lạc cũng từng xem bộ phim cũ này, giống như là tìm được tiếng nói chung. Thương Ngôn có chút hưng phấn. Anh thu hồi tầm mắt, nhìn bàn làm việc của Lê Lạc, đồ đạc của cô rất ít, dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, khác hẳn với Giai Khởi, bàn của Giai Khởi lúc nào cũng bừa bộn, còn cần người khác phải dọn dẹp giúp.

Tối hôm qua anh và Lâm Giai Khởi cãi nhau, Lâm Giai Khởi lập tức đăng hình khóc lóc lên mạng, sau đó tức giận nhắn anh: “Tên khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Thương Ngôn là đồ khốn kiếp!”

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người tốt an ủi Giai Khởi, cũng có người nhiều chuyện hỏi xem đã xảy ra chuyện gì? Thương Ngôn im lặng đọc những bình luận này, có lẽ vẫn chưa khỏi cảm, anh đặt tay lên trán, day day.

Thương Vũ đi từ chỗ Thương Ngôn tới đây, khách sáo chào hỏi Tạ Uẩn Ninh một tiếng.

Càng lớn tuổi, người ta càng muốn sống một cuộc sống bình lặng. Thương Vũ đã đưa cô gái kia đến một thành phố khác, đây là sự nhượng bộ của anh. Thật sự thì anh cũng không cần phải làm như vậy, Tạ Uẩn Ninh chỉ nhìn thấy một mặt mà thôi.

Bên tai anh vẫn còn vang lên lời uy hiếp của Tạ Uẩn Ninh. Người con trai độc nhất của Tạ gia này còn trẻ tuổi nhưng lại rất kiêu ngạo. Anh cũng là một người đàn ông, so với phụ nữ chỉ thích thêu dệt chuyện và gây chuyện, đàn ông lại luôn duy trì sự bình tĩnh. Tuy Tạ Uẩn Ninh cho rằng anh làm tổn thương Tạ Tịnh Di, nhưng Thương Vũ lại không cảm thấy vậy. Cho dù anh đã phạm sai lầm nhưng anh đã làm tốt vai trò của người chồng hơn rất nhiều người đàn ông khác, không phải sao?

Những chuyện bị lừa dối như thế này, Tạ Uẩn Ninh chưa kết hôn nên sẽ không thể hiểu.

Đúng là Tạ Uẩn Ninh không thể hiểu, cũng lười tiếp đãi Thương Vũ, anh sai trợ lý rót một chén trà cho Thương Vũ, sau đó đi xử lý chuyện của mình. Thương Vũ cũng không khuấy rây, uống một hớp trà, sau đó đứng lên nói với Tạ Uẩn Ninh: “Có thời gian thì đến nhà tôi ăn bữa cơm”

Tạ Uẩn Ninh không buồn liếc mắt, chỉ nói đúng hai chữ: “Không tiễn.”

Thương Vũ gật đầu.

Thương Vũ cũng không quay lại thăm Thương Ngôn mà đi thẳng tới bãi đậu xe. Anh ngồi vào trong xe, xe vẫn chưa khởi động. Rất nhiều người nói rằng khi người đàn ông ngồi ở trong xe của mình sẽ có một cảm giác thả lỏng và tự tại. Lời này không sai, Thương Vũ ngồi nghỉ ngơi ở ghế lái, hôm nay anh không ngủ trưa, thân thể cảm thấy hơi mệt mỏi, cho đến khi điện thoại di động trong túi rung lên.

Thương Vũ nhìn điện thoại vang lên tiếng chuông quen thuộc, anh bấm nghe điện thoại. Kể từ ngày anh đưa cô đến thành phố khác, cô càng ngày càng bám dính lấy anh. Chẳng qua anh vẫn nguyên ý cưng chiều cô, giống như cưng chiều tiểu công chúa của mình vậy.

Tùy tiện trò chuyện đôi câu, Thương Vũ hứa hẹn với cô: “Được, tháng sau anh sẽ tới thăm em”

“... Ừ, anh sao cũng được, em quyết định là được rồi.”

“Vậy thì mua đi, em thích gì thì mua cái đó.”

“Ngoan. Anh cũng nhớ em, bảo bồi.”

Khi đàn ông đến một độ tuổi nhất định, họ sẽ không nói những lời ngọt ngào nhằm chán nữ, bởi vì họ biết những cô gái sẽ thích nghe chuyện gì. Thương Vũ cúp điện thoại di động, xóa nhật ký cuộc gọi, sau đó thở ra một hơi dài. Anh dựa lưng vào ghế ngồi, trong xe, âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, là một bài hát xưa cũ, Thương Vũ đặt tay ở tay lái, bàn tay trái đeo nhẫn cưới gỗ gõ theo điệu nhạc.

“Anh sẽ tặng em đóa hoa hồng đỏ thắm

Anh biết là em thích khóc mà.

Em đừng cứ mít ướt mãi như thế.

Ngày mai sau phải chẳng sẽ thật tươi đẹp.

Ngày mai sau có nhau mới tươi đẹp.

Giấc mơ dần trở thành sự thực...” (\*)

(\*) Bài hát Em là quý giá nhất – Trương Học Hữu & Cao Tuệ Quân

Link: <https://www.youtube.com/watch?v=f0bHyPE528M>

Ký ức quay trở về một ngày rất lâu về trước. Kỷ niệm thời thanh xuân, bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy tung bừng phấn chấn, tim vẫn đập thành thịch như trước.

Đó là khi anh vẫn còn ở New York, Hoa Kỳ. Các sinh viên đại học tổ chức một buổi tiệc tối nhân ngày lễ Phục Sinh. Tiệc tối có rất nhiều hoạt động,

người tham gia đều là những người trẻ tuổi. Mọi người đều hóa trang rất lộng lẫy, có người mặc áo dài, cầm Thập Tự Giá trong tay, cũng có người hóa trang thành một chú hề... Các cô gái cũng hóa trang bằng cách đeo mặt nạ, mặc những bộ trang phục hải hước vừa múa vừa hát cùng nhau, tiếng hoan hô vang như sấm, thật sự rất náo nhiệt.

Trong đám người, anh nhìn thấy cô đầu tiên, cô đeo một chiếc mặt nạ quý lớn, mặt xanh nanh vàng. Nhưng, đằng sau lớp mặt nạ là một cặp mắt đen rất lạnh lợi. Đêm đó anh cũng đeo mặt nạ, là mặt nạ kỵ sĩ đẹp trai.

Khi vũ hội kết thúc, mọi người nói chuyện phiếm, kết giao thêm bằng hữu. Anh và cô cũng nói chuyện một chút, tán gẫu một lúc đã hết hơn hai giờ. Hàn huyền tới lúc cuối cùng vẫn còn hứng thú để tiếp tục. Đường phố Newyork ngày lễ vô cùng náo nhiệt, anh và cô cùng nhau bước đi, cô không lưu luyến chút nào phát tay tạm biệt anh, anh giữ lấy tay cô đề nghị: “Tiểu thư, tôi có thể ngắm gương mặt của cô không?”

Cô dừng bước, đồng ý với lời đề nghị của anh: “Ok!” Sau đó cô nhẹ nhàng tháo chiếc mặt nạ quý xuống.

1 giây trước vẫn còn là gương mặt dữ tợn của quỷ, 1 giây sau đã là một gương mặt thanh tú xinh xắn. Bởi vì vừa mới tháo mặt nạ xuống nên tai cô khẽ ửng hồng, tóc mái đen dính vào trán, cặp mắt sáng so với ánh đèn Newyork ngày lễ còn khiến người ta chú ý hơn.

Lông mày nhạt khẽ nhếch lên, anh sững sờ mất một hồi lâu.

Cô ung dung cười một tiếng, nói với anh: “Gặp lại sau, Kỵ Sĩ Đại Nhân.”

“Đợi chút.” Anh giữ cô lại lần nữa, cười hỏi: “... Cô không muốn nhìn gương mặt thật của tôi sao?”

Cô ngẩng đầu, giống như đang suy nghĩ một chút, sau đó thẳng thắn nói: “Không cần, tôi sợ sẽ thất vọng.”

Hắn không nói gì cả, trực tiếp cầm tay của cô lên, tháo mặt nạ của mình ra, sau đó hỏi cô: “... Thất vọng không?”

“Wonderful.” Cô ca ngợi một câu, trong mắt không hề che giấu sự vui mừng.

“Xin chào, tôi tên là Thương Vũ. Người Trung Quốc.”

Cô cũng ngẩng đầu, giới thiệu về mình: “Lâm Thanh Gia, Trung Quốc. Tôi là người thành phố Lan.”

#Diệp: Đồ biết Lâm Thanh Gia là ai nè:3

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thực Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11

Edit: BíchDiệpDuong

“Giai Khởi, rốt cuộc con và Thương Ngôn thế nào rồi!”

“Thương Ngôn, anh và Giai Khởi thế nào rồi?”

Vào thời điểm Lâm Hi Âm gọi điện thoại chất vấn con gái Lâm Giai Khởi, Lê Lạc đi trên đường cũng hỏi Thương Ngôn đang đi bên cạnh. Hôm nay Thương Ngôn không đi xe, anh và cô cùng đi ra từ sở sinh hóa tế bào, sau đó cùng nhau đợi xe bus 802 để về cửa Bắc Lan Đại.

Trạm xe bus ở viện nghiên cứu gần như không người nào đứng đợi, khoảng không trước mắt rất trống trải. Bên cạnh trạm xe bus là những hàng xe đạp công cộng được xếp gọn gàng. Trời vừa tạnh mưa, những chiếc xe đạp mới tinh đều bị mưa làm ướt, màu vàng trên thân xe nhìn sáng bóng.

Lê Lạc thu hồi tầm mắt, cô biết chuyện Thương Ngôn và Giai Khởi cãi nhau đương nhiên cũng là nhờ những bài đăng của Giai Khởi trên weibo. Hai người cùng chờ ở trạm xe bus, Thương Ngôn bất đắc dĩ nói: “... Không biết vì sao gần đây tôi và Giai Khởi rất hay cãi nhau.”

“A, thật sao?” Lê Lạc phản ứng lại, nghiêng đầu hỏi Thương Ngôn: “Chẳng lẽ là tình cảm rạn nứt?”

“Tôi cũng không biết nữa.” Thương Ngôn đút tay vào túi, không buồn không vui đáp. Xe bus 802 vẫn chưa tới, màn hình điện tử hiện thị khoảng ba phút nữa xe sẽ đến. Thương Ngôn đột nhiên trêu ghẹo hỏi: “Lê Lạc, có phải các cô gái đều thích nói chuyện tình cảm trên weibo không?”

Cái này sao, Lê Lạc cười, cô cười vì không ngờ Thương Ngôn lại có loại phiền não này, đơn giản nhưng lại khiến người ta hâm mộ. Cô trả lời Thương Ngôn: “Hiện tại tôi không có bạn trai, vì thế nên tôi cũng không biết.” Cô ngừng một chút sau đó lại nói tiếp: “Chẳng qua tôi nghĩ nếu như mà tôi có bạn trai rồi, có lẽ cũng không kém bao nhiêu đâu.”

“Thật sao?” Thương Ngôn hỏi.

“Đúng vậy.” Lê Lạc gật đầu, chuyển đề tài: “Điều kiện tiên quyết là anh ta phải vừa đẹp trai vừa có tiền lại dịu dàng, như vậy tôi mới có cảm giác như mình là nữ chính.”

Thương Ngôn cúi thấp đầu, không nhìn được cười to.

Lê Lạc quay đầu lại, liền thấy Tạ Uẩn Ninh lái xe từ cổng chính ra. Tạ Uẩn Ninh đi về phía trạm xe bus, nhìn thấy cô và Thương Ngôn, chiếc xe màu đen đi chậm lại, dừng ở ven đường, ngay trước mặt cô và Thương Ngôn.

Cảm giác này... Cực kỳ giống nhân vật nam chính vừa đẹp trai vừa có tiền lại dịu dàng đến bên cạnh nữ chính xinh đẹp đang chờ ở trạm xe bus chờ cô về... Cửa sổ xe hạ xuống, Tạ Uẩn Ninh quay đầu ra nhìn Thương Ngôn, mở miệng ra lệnh: “Thương Ngôn, lên xe.”

Thương Ngôn đang định cự tuyệt thì Tạ Uẩn Ninh ở trong xe lại nói thêm một câu: “Cậu đưa cháu về nhà ông bà ngoại ăn cơm.”

Thương Ngôn đành lên xe.

Tạ Uẩn Ninh dừng lại thêm một lúc, Lê Lạc mỉm cười, giơ tay lên, vẫy tay chào tạm biệt Thương Ngôn và Tạ Uẩn Ninh: “Gặp lại sau, Thương Ngôn, giáo sư Tạ...”

Cửa sổ xe chậm rãi khép lại, Tạ Uẩn Ninh nhìn cô một cái, không nói lời nào, lái xe đi.

Cô thật cô đơn!

Một mình cô thì tối nay nên ăn cái gì đây? Lê Lạc mệt mỏi trở về nhà trọ, sau đó lái chiếc xe thể thao màu trắng của mình đi. Xe thể thao phóng nhanh trên cầu vượt, bóng đêm đã bao phủ khắp thành phố, gió đêm lạnh lạnh mang theo hơi ẩm phả vào gương mặt cô.

Không tới nửa giờ, Lê Lạc dừng xe ở quán lẩu đắt tiền nhất Lao Vương. Cô xuống xe, đưa chìa khóa xe cho một nhân viên phục vụ trong bãi đậu xe.

Một người phục khác mở cửa giúp cô, nhiệt tình, chu đáo hỏi thăm: “Tiểu thư, ngài đi mấy người?”

Lê Lạc: “Một người.”

Nhân viên phục vụ còn đang sững sờ thì Lê Lạc đã đi vào phòng ăn của quán. Ăn uống no say, cô ngã lưng ra thành ghế sofa mềm mại, đứng bên cạnh là một nhân viên phục vụ.

Một tay cô nhận lấy khăn lông nóng nhân viên phục vụ vừa đưa lên, Lê Lạc xoa xoa đôi tay, lau thật kỹ từng đầu ngón tay, sau đó cô cầm điện thoại đi động lên, chụp ảnh lại bữa tối hôm nay đăng lên weibo.

Nhân viên phục vụ kinh ngạc nhìn cô bày hai bộ chén đĩa ra để chụp hình.

Hết cách rồi, đã chết một lần mà còn sĩ diện như vậy, Lê Lạc cũng hết cách với bản thân mình. Chỉ là nếu để cho người khác biết cô đi ra ngoài ăn lẩu một mình thì không khỏi quá thê thảm bi ai rồi. Trên Internet, cô có thể khoe giàu, khoe đẹp, khoe mỹ phẩm dưỡng da, nhưng tuyệt đối không muốn khoe sự đáng thương.

Người sống trên đời, nếu như bản thân mình cũng còn cảm thấy thương mình, như vậy thì ở trong mắt người khác lại càng giống một kẻ đáng thương.

Cô vừa đăng bức ảnh chỉ có 1 mình, Lê Lạc nhìn vào màn hình khẽ mỉm cười, từ khoảng cách và góc chụp đều nhìn ra được rõ ràng tấm hình là do người đi ăn lẩu cùng cô chụp giúp cô.

Lê Lạc nhận được rất nhiều like, cô ngẩng đầu lên, vui vẻ nói với cô bé nhân viên phục vụ vừa chụp ảnh giúp cô: “Cảm ơn, hình chụp rất đẹp.”

Sau đó cô dạo weibo của bạn bè, Lâm Giai Khởi cũng vừa đăng ảnh: “Hôm nay mẹ tới Lan Đại mời tôi ăn cơm, \*tim\* \*tim\* \*tim\* có phải mẹ tôi chính là người mẹ xinh đẹp nhất hay không? \*tim\* \*tim\* \*tim\*”

Lâm Giai Khởi đăng lên mấy tấm hình hai mẹ con cô chụp chung, Lâm Giai Khởi xinh đẹp ôm Lâm Hi Âm ôn nhu, nhìn mẹ con họ không khác gì hai chị em. Tối nay họ ăn đồ Nhật, Lê Lạc nhìn không gian nhà hàng, có lẽ là quảng trường trung tâm Thanh Sang mới mở một nhà hàng Nhật.

Ánh mắt Lê Lạc hơi khép lại, không ngờ qua nhiều năm như vậy khẩu vị của Lâm Hi Âm vẫn giống như ngày trước. Lê Lạc đứng lên tính tiền, cô lại cảm ơn nhân viên phục vụ đã chụp hình giúp cô một lần nữa, sau đó liền ngang rời đi.

Hôm nay Lâm Hi Âm cố ý đến tìm con gái Lâm Giai Khởi, một mặt là vì vấn đề tình cảm của Giai Khởi và Thương Ngôn, mặt khác, cô muốn biết một chút về người bạn học nữ của Giai Khởi trông rất giống Lâm Thanh Gia kia.

Trước khi dùng cơm, Lâm Hi Âm tự mình ra mặt gọi điện thoại cho Thương Ngôn, dịu dàng thân thiện hỏi thăm Thương Ngôn đã ăn chưa, có muốn tối đây ăn cùng hay không. Thương Ngôn đang xem ông ngoại đánh cờ cùng cậu Tạ Uẩn Ninh, vội vàng cự tuyệt nói: “Không cần đâu ạ, cháu đang ở nhà ông ngoại...”

Bên này Thương Ngôn vừa cúp điện thoại, Tạ Phồn Hoa đã hơn bảy mươi tuổi hỏi cháu ngoại mình: “Thương Ngôn, ai gọi thế?”

“Có lẽ là bố mẹ vợ nó gọi thôi.” Tạ Uẩn Ninh quan sát ván cờ, sau đó đặt một quân cờ xuống, khẳng định nói.

“Hừ.” Đột nhiên ông ngoại Tạ giễu cợt nói: “Anh còn có mặt mũi cười Thương Ngôn ư. Nhìn Thương Ngôn anh không cảm thấy xấu hổ sao, Tạ Uẩn Ninh.”

Việc gì nên vứt bỏ thì sẽ phải vứt bỏ. Tạ Uẩn Ninh thu con cờ lại, bất đắc dĩ than thở một tiếng. Đây chính là nguyên nhân anh không muốn trở về nhà ăn cơm, vốn tưởng rằng hôm nay anh đưa Thương Ngôn về thì sẽ khá hơn một chút. Nhẹ nhàng tự nhiên, Tạ Uẩn Ninh đặt một quân cờ xuống. Cái gì gọi là sự biến hóa của bàn cờ, Tạ Uẩn Ninh đã nắm chắc phần thắng, đôi môi khẽ cong lên, anh vui vẻ nói: “Cha, cha nên đeo kính lão rồi.”

...

Nhà hàng Nhật, Lâm Hi Âm ngồi ăn cùng con gái Lâm Giai Khởi, hai người ngồi đối diện nói chuyện phiếm.

Bên cạnh Lâm Hi Âm có một chiếc túi xách mới, là mẫu mới vừa đăng trên tạp chí. Lâm Giai Khởi ngọt ngào hỏi: “Mẹ, túi xách này là cha mới mua cho mẹ sao?”

“Đúng vậy, thế nào?” Lâm Hi Âm tùy ý đáp, cô đang nhìn gương mặt mềm mại của con gái mình, có chút hâm mộ, đây chính là chỗ tốt của người trẻ tuổi. Chỉ là trẻ tuổi cũng có chỗ xấu của trẻ tuổi, giống như Giai Khởi tùy hứng thăng trầm, mỗi lần chơi đùa đều không suy tính hậu quả, không biết rằng một khi đàn ông rời đi là chắc chắn sẽ không trở lại.

Lâm Hi Âm chậm rãi mở miệng hỏi con gái: “Giai Khởi, nếu như có một ngày Thương Ngôn không cần con nữa, con sẽ làm thế nào?”

“Thương Ngôn dám bỏ con sao!” Lâm Giai Khởi thở hắt hển, sau đó lại giận dỗi nói: “Vậy con sẽ tìm một người khác, đàn ông yêu thích con còn nhiều lắm.”

“Tìm người khác?” Lâm Hi Âm bị lời nói của con gái chọc cười, sau đó lạnh lùng hỏi: “Giống như Thương Ngôn xuất thân, tướng mạo, tính khí đều tốt sao, con tìm người khác? Đi chỗ nào tìm?”

Lâm Giai Khởi: “...”

Lâm Hi Âm thất vọng nhìn con gái mình rất lâu, Giai Khởi không biết cô đã vất vả thế nào vì mối quan hệ này đâu, nhờ đâu mà Giai Khởi và Thương Ngôn có thể làm thanh mai trúc mã chứ, hơn nữa bao nhiêu năm qua quan hệ hai nhà thân mật như vậy còn không phải là do cô giúp con gái tạo ra sao!

Đương nhiên là Lâm Giai Khởi biết Thương Ngôn rất ưu tú, chỉ là nghĩ tới việc hai ngày nay Thương Ngôn không chịu liên lạc gì với cô, cô tức mà không có nơi nào để phát tiết, đáy lòng cùng đáy mắt đều tràn đầy uất ức.

Đương nhiên là Lâm Hi Âm hiểu tính khí của con gái mình, cô nắm tay trấn an Giai Khởi, khuyên chân thành: “Giai Khởi, bây giờ con chỉ là bạn gái của Thương Ngôn, sau này còn phải trở thành vợ của Thương Ngôn, trở thành con dâu Thương gia, Tạ gia. Nếu như con vẫn tùy hứng giống như bây giờ, con cảm thấy con với Thương Ngôn có thể tiến thêm một bước nữa sao?”

Lâm Giai Khởi cúi đầu, không lên tiếng.

Lâm Hi Âm tiếp tục: “Con là con gái của mẹ, đương nhiên là mẹ sẽ thiên vị con, nhưng mẹ càng hy vọng con sẽ hạnh phúc. Thương Ngôn là một người đàn ông ngàn dặm mới tìm được một, cho nên con phải giữ Thương Ngôn thật kỹ.”

“Làm sao mà con giữ được đây, gần đây anh ấy còn không chịu để ý tới con.” Lâm Giai Khởi cũng đã hiểu một chút.

Lâm Hi Âm cười cười: “Đàn ông đều như vậy, một khi đã tức giận thì chín con trâu kéo cũng không trở lại, cho nên con phải chủ động lấy lòng nó, chỉ cần con nhún nhường một chút, chẳng lẽ Thương Ngôn còn không chịu nghe lời con sao?”

Lâm Giai Khởi nín khóc, cười cười hỏi mẹ: “Mẹ, có phải mẹ cũng đối xử với cha như thế hay không? Khó trách đã qua nhiều năm mà cha vẫn yêu mẹ như vậy.”

“A...” Lâm Hi Âm không trả lời, chỉ cười, ưu nhã uống một hớp trà nóng, Lâm Hi Âm ôn ôn nhu nhu nhìn con gái mình nói: “Giai Khởi, mẹ đã già rồi, sau này tất cả phải dựa vào con.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy, mẹ nào có già!” Lâm Giai Khởi còn không hiểu mẹ cô sao, Lâm Hi Âm rất sợ già, cô lấy điện thoại di động ra mở phần bình luận cho Lâm Hi Âm đọc: “Mẹ nhìn xem, bạn học con đều nói mẹ là mỹ nhân không tuổi, nói mẹ là... chị con! Có được hay không!”

“Ah... Thật sao?”

Lâm Giai Khởi đưa điện thoại di động qua: “Mẹ tự đọc đi.”

Lâm Hi Âm cầm điện thoại di động của Giai Khởi, quả nhiên là phía dưới có rất nhiều người khen, khoe miệng cô không nhịn được nhếch lên, cho đến khi kéo tiếp xuống dưới. Nụ cười ngưng lại trên môi, Lâm Hi Âm ngẩng đầu lên hỏi con gái: “Vị Lorna này chính là bạn mới của con đúng không?”



Lâm Giai Khởi hừ một tiếng trong lòng, gật gật đầu nói: “Đúng vậy, cô ta là Lê Lạc, Lorna có lẽ là tên tiếng Anh của cô ta. Cô ta mới từ nước ngoài về.”

Lâm Hi Âm trầm lặng, tiếp tục xem ảnh của Lê Lạc. Cô tự nói với mình trên đời có rất nhiều người nhìn giống nhau, cô không cần quá để ý. Vậy mà nhìn tấm ảnh này, nhìn gương mặt giống y hệt người đó khiến Lâm Hi Âm tâm phiền ý loạn.

Lâm Giai Khởi rõ ràng nhìn ra mẹ mình hơi mất tự nhiên, cô uất ức nói: “Cô gái tên Lê Lạc này và Thương Ngôn cùng làm nghiên cứu sinh ở sở sinh hóa tế bào, gần đây cô ta và Thương Ngôn rất thân thiết.”

Lâm Hi Âm đặt điện thoại di động xuống, nhìn con gái nói: “Giai Khởi, những người con gái xinh đẹp trên thế giới này rất nhiều, con không phải cần phải làm người xinh đẹp nhất, con phải làm người được người khác thương yêu nhất.”

Lâm Hi Âm cùng Lâm Giai Khởi đi ra khỏi phòng ăn, nắm tay nhau cùng đi thang cuốn xuống lầu một. Lâm Hi Âm lại nói về Lê Lạc: “Có cơ hội, con hãy dẫn cô ta về nhà ăn một bữa cơm.”

Đương nhiên là Lâm Giai Khởi không hiểu tâm ý của Lâm Hi Âm, không vui nói: “Con không thích!”

Sau đó, thật trùng hợp, khi Lâm Giai Khởi cùng mẹ đi xuống từ thang cuốn, lại thấy Lê Lạc đứng ở cách đó không xa, đứng cạnh giá sách chọn sách, toàn thân cô nhẹ nhàng khoan khoái nhìn rất giống một học sinh, trên đầu còn đội một cái mũ màu trắng.

Hình như cô cũng nhìn thấy Lâm Giai Khởi và Lâm Hi Âm, Lê Lạc đặt sách xuống, ngẩng mặt lên nhìn hai người.

Lâm Hi Âm đã hoàn toàn chấn động.

Nếu như trước đây chỉ nhìn ảnh chụp, nhìn cô gái tên Lê Lạc này chỉ là mặt mũi tương tự Lâm Thanh Gia, nhưng bây giờ tận mắt nhìn cô gái trước mặt, không chỉ là gương mặt tương tự, mà thần thái cũng giống vô cùng.

Khuôn mặt Lê Lạc tươi cười, đi từng bước một tới đây, nhờ có nhiều năm va vấp trên đời nên Lâm Hi Âm mới có thể ổn định được tâm tư, giữ được tư thế đứng ưu nhã.

“Thật trùng hợp, Lê Lạc.” Lâm Giai Khởi nhún vai một cái, chào hỏi, sau đó giới thiệu mẹ của mình: “Người đứng bên cạnh tôi là mẹ tôi, thế nào, rất trẻ đúng không?”

Đúng vậy, rất trẻ. Lời nói của Lâm Giai Khởi, Lê Lạc chẳng nói đúng chẳng nói sai, chỉ cười cười. Dù có gương mặt trẻ, nhưng năm nay cũng đã 47 tuổi rồi, không phải sao? Về mặt Lê Lạc giống như một thiếu nữ ngây thơ, cô nhìn Lâm Hi Âm, lễ phép gật đầu thăm hỏi, sau đó mở miệng nói: “Chào bác, cháu là bạn của Giai Khởi, cháu tên là Lê Lạc.”

Lê Lạc lại mất ngủ suốt đêm. Chuyện cũ hiện rõ mồn một trước mắt, cô làm thế nào cũng ngủ không được. Chuyện mất ngủ này, cô và bác sĩ Lê đã thảo luận qua, cô nói đùa rằng có phải do cô đã “ngủ” suốt 25 năm qua, cho nên bây giờ mới để lại di chứng mất ngủ nghiêm trọng. Bác sĩ Lê bật cười lắc đầu một cái: “Theo lý thuyết chuyện này không thể xảy ra.”

Bác sĩ Lê đang ở nước ngoài, giúp cô liên lạc với một vị bác sĩ khoa thần kinh nổi danh trong nước, Lê Lạc suy nghĩ một chút sau đó cự tuyệt.

Tạm thời cô vẫn chưa muốn bất kỳ người nào biết được thân phận của cô. Ban đầu cô rất lo Tạ Uẩn Ninh sẽ điều tra cô, tư liệu của cô thật thật giả giả người bình thường thì sẽ không tra ra được, chỉ là nếu như Tạ Uẩn Ninh thật sự muốn điều tra cô...

Cho nên cô mới tìm một lý do tại sao lại cố ý ở lại sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài. Nghĩ tới nghĩ lui thì lý do một cô gái sùng bái một giáo sư là thực tế nhất. Không giống với những người đàn ông khác sẽ cảm thấy thích cô gái sùng bái họ, người khiến Tạ Uẩn Ninh cảm thấy không hứng thú nhất định chính là những người phụ nữ thích anh.

Lê Lạc trải tấm thảm tổ chim màu trắng ra, ngược đầu nhìn bầu trời đêm mây đen nặng nề. Phía trên những đám mây chính là bầu trời, đúng không? Những thanh kim loại uốn thành tổ chim hình tròn, phủ đệm và gối dựa mềm mại lên trên, Lê Lạc một nửa hướng ra bên ngoài một nửa bên trong tròn mắt, không biết bao giờ trời mới sáng. Đột nhiên, điện thoại di động ở bên cạnh chợt sáng lên một cái.

Bạn bè trên weibo vừa bấm like bài của cô, người này lại là... Tạ Uẩn Ninh!

Đây là một tín hiệu tốt từ Tạ Uẩn Ninh. Ngày hôm qua cô về cùng với Thương Ngôn, phải nói với anh hai lần anh mới đồng ý cho cô qua, chỉ là trên weibo của anh cũng không có cái gì để xem. Lê Lạc cầm điện thoại di động nhìn thông báo Tạ Uẩn Ninh like bài của cô một hồi lâu. Để hồi đáp, cô nảy sinh ra một ý tưởng, cô tìm các bài đăng trên weibo của Tạ Uẩn Ninh, sau đó kiên nhẫn, cẩn thận like hết tất cả các bài đăng của Uẩn Ninh.

Quả nhiên là người mất ngủ là người nhàm chán nhất!

Buổi tối, Tạ Uẩn Ninh mặc quần dài cùng áo may ô trắng chuẩn bị đi ngủ. Bởi vì vừa nãy anh trượt tay like nhầm bài đăng của Lê Lạc nên kết quả là mấy phút sau thu hoạch lại được mấy chục lượt yêu thích, toàn bộ đều là của Lê Lạc.

Tạ Uẩn Ninh nhìn thông báo trên màn hình điện thoại, nếu như bấm like có thể kiếm ra tiền thì chắc chắn cô đã kiếm được rất nhiều.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạ Uẩn Ninh chạy bộ quanh công viên nước ven sông Lan Thương, chạy chạy, bên cạnh xuất hiện thêm một người. Tạ Uẩn Ninh quay đầu, Lê Lạc mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, vẻ mặt hớn hở nhìn anh cười một tiếng: “Hi, giáo sư Tạ, Buổi sáng tốt lành!”

Tạ Uẩn Ninh: “...”

Cách đó không xa, công viên truyền tới một bài nhạc, một bài hát cũ du dương du dương.

“Tiếng chuông đêm ở Nam Bình

Theo gió vang xa

Tiếng chuông như gõ, như đập, như khám vào trái tim tôi

Tiếng chuông đêm ở Nam Bình

Theo gió vang xa

Giống như đang thúc giục tôi tỉnh khỏi giấc mộng tương tư.” (\*)

#Diệp: 1. Cuối chương trước mình có hỏi Lâm Thanh Gia là ai, đến chương này Đại Châu đã giải đáp rồi nè, thực ra Lâm Thanh Gia chính là Lê Lạc:3  
Mình đang thắc mắc, không biết có khi nào bác sĩ Lê chính là cha nuôi của Lê Lạc không nhỉ?

2. Đạo này mình đăng chương không được ổn định do đang ôm bộ khác nữa, nhưng giờ bộ đó hoàn rồi nên sẽ cố gắng chăm bộ này, mình sẽ đăng chương vào tối thứ 5 hàng tuần, nếu tuần nào rảnh mình sẽ đăng 2 chương vào tối thứ 4 và chủ nhật nhé. Yêu các bạn 3

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 12

Edit: BíchDiệpDuong

Ánh nắng sớm rạng rỡ chiếu xuống mặt đất, dưới những cành lá tươi tốt, đàn chim đang hót líu lo.

Lê Lạc cảm thấy dường như giữa cô và Tạ Uẩn Ninh cũng có mấy phần duyên phận, chỉ đi chạy bộ mà cũng có thể gặp được nhau. Chỉ sợ là Tạ Uẩn Ninh lại hiểu lầm là cô cố ý tới công viên Lan Thương để gặp anh, Lê Lạc vừa chạy vừa nói: “Không ngờ lại trùng hợp như vậy... Gặp được thầy thế này... Mỗi tuần vào ngày thứ hai, tư, sáu em đều sẽ đến nơi này chạy bộ, giáo sư Tạ, thầy thì sao?”

“Tôi không đi cố định vào ngày nào cả.”

Tạ Uẩn Ninh Giản trả lời qua loa, so với cô, anh vẫn hít thở ổn định, giọng nói vừa trầm lại vừa thông suốt.

Lê Lạc: “... Cho nên thật là trùng hợp.”

Thực sự rất trùng hợp. Tạ Uẩn Ninh không tiếp tục nói chuyện, Lê Lạc chạy ở bên cạnh anh, trên trán ướt đầm mồ hôi, cánh mũi cao thẳng khê hít thở, nhìn giống như là một con... Ông mặt nhỏ, vo ve vo ve bay bên cạnh anh.

Tạ Uẩn Ninh bước chậm lại rồi ngừng hẳn.

Lê Lạc cũng dừng lại nghỉ ngơi, cúi người xuống điều chỉnh hô hấp.

“Chạy được mấy vòng rồi hả?” Tạ Uẩn Ninh hỏi.

Hai tay Lê Lạc chống vào đầu gối, nghe được câu hỏi của Tạ Uẩn Ninh, cô giơ một ngón tay lên, ngay sau đó gấp lại một nửa: “... Nửa vòng.”

Một nửa vòng công viên Lan Thương là khoảng một km.

Tạ Uẩn Ninh buồn cười, khóe miệng khê cong lên. Mới chạy được nửa vòng mà đã mệt mỏi đến như vậy, anh nhìn phía trước một chút, đưa ra một mục tiêu nói: “Còn có thể chạy tiếp không? Chúng ta cùng nhau chạy một vòng.”

“Không thành vấn đề, tôi có thể.” Lê Lạc tràn đầy lòng tin, nhìn Tạ Uẩn Ninh ra dấu “ok”.

Một vòng là hai cây số, thật ra thì Tạ Uẩn Ninh cũng hơi lo lắng. Sự bộc phát của Lê Lạc làm anh kinh ngạc. Giống như là đáp lại lời đùa giỡn của anh, cô kiên trì chạy hết một vòng này, năm bước hít một hơi, năm bước thở một hơi, sau đó cô còn chạy tới trước mặt anh, giống như một đứa trẻ dương dương tự đắc, còn không quên quay đầu lại nhìn anh.

Tạ Uẩn Ninh cười.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô gái Lê Lạc này có một mặt trái ỏn. Chỉ là thỉnh thoảng cô vẫn có một vài hành động đúng với lứa tuổi của mình. Ngay thơ, tinh thần phấn chấn, hoạt bát... Rất nhiều đàn ông đều cảm thấy quen những cô gái trẻ sẽ mang tới cảm giác mới mẻ, tuy nhiên tâm tư Tạ Uẩn Ninh rất vững chắc. Ví dụ như yêu cầu của anh khi đi xem mắt là người con gái không thể ít hơn 28 tuổi, bởi vì anh thật sự không có hứng thú gì với trẻ vị thành niên.

Cuối cùng thì “trẻ vị thành niên” Lê Lạc cũng chạy xong một vòng, thờ hồng học đi tới bên cạnh Tạ Uẩn Ninh. Đối lập với sự nhàn nhả của Tạ Uẩn Ninh, mồ hôi cô chảy ròng ròng, mặt nóng bừng, tim đập nhanh hơn. Không có bất kỳ suy nghĩ gì, cô khen Tạ Uẩn Ninh một câu: “Thầy Tạ, không ngờ thể lực của thầy lại tốt như vậy.”

Cô gọi anh là thầy Tạ, so với cách gọi “Giáo sư Tạ” như trước kia cũng thân thiết hơn mấy phần.

Thể lực? Tạ Uẩn Ninh nhìn gương mặt ửng hồng của Lê Lạc, trả lời rất khiêm tốn: “Cũng bình thường thôi.” Thực sự thì quãng đường chạy hôm nay đối với anh mà nói chỉ giống như là đang tản bộ vậy.

Lê Lạc cười khẽ trong lòng, không biết có phải là do vừa mới vận động xong hay không, hay là do vừa thu hẹp được khoảng cách với Tạ Uẩn Ninh mà tâm trạng cô cũng thoải mái vui vẻ hơn một chút, thậm chí còn có cảm giác hưng phấn.

Hai người cùng ra khỏi công viên, Lê Lạc phất tay tạm biệt Tạ Uẩn Ninh, sau đó đi sang bên cạnh quẹt thẻ mượn một chiếc xe đạp công cộng, cô ngồi lên xe đạp, đạp xe đến trước mặt Tạ Uẩn Ninh, cô lại nói tạm biệt một lần nữa, sau đó mới đạp xe rời đi.

Tạ Uẩn Ninh đứng tại chỗ, giật giật khóe miệng. Anh còn định sẽ mời cô ăn sáng, nhưng thôi bỏ đi. Tạ Uẩn Ninh xoay người, đi về phía xe của mình trong bãi đỗ xe.

Đột nhiên một tiếng “Bịch” vang lên từ phía sau lưng anh.

Tạ Uẩn Ninh quay đầu lại, quả nhiên phía trước 50m bên ngoài, Lê Lạc ngã trên nền đá hoa cương, nhìn qua có vẻ rất nghiêm trọng, tay cô chống xuống mặt đất, nhất thời không dậy nổi.

Tạ Uẩn Ninh nhíu mày, sải bước đi tới.

Lê Lạc quên mất 25 năm nay cô không đi xe đạp, lại đánh giá quá cao khả năng đi xe của mình, vừa rồi phía trước có một con dốc nhỏ, cô định sẽ phóng lên, kết quả là người thì sảy chân, xe thì chệch bánh, cả người cả xe đều ngã xuống.

Ngã khó coi như vậy. Đau, rất rất đau.

“Cô ổn chứ?” Tạ Uẩn Ninh đi tới hỏi cô, giọng nói có mấy phần quan tâm.

“Cũng khá tốt...” Lê Lạc gật đầu một cái, không ngờ Tạ Uẩn Ninh lại quay trở lại. Cô vốn coi trọng thể diện, trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ. Chỉ là cũng đã khó xử rồi, cô cũng không cố tự đứng lên nữa.

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh đưa một cái tay ra trước mặt cô.

Lê Lạc rất cảm kích! Đang muốn nhờ Tạ Uẩn Ninh kéo cô dậy thì Tạ Uẩn Ninh rút tay về, từ từ rút lại vào túi quần.

Ách, Lê Lạc ngẩng đầu lên.

“Khụ...” Tạ Uẩn Ninh ho khan, anh từ trên cao nhìn xuống cô, giống như đang suy nghĩ xem có nên kéo cô dậy hay không. Sau đó, anh vẫn giúp cô đứng lên, chỉ là trước khi diu cô, không quên xác nhận hỏi lại cô: “Lần này tôi có thể kéo tay cô sao?”

Lê Lạc: “...” Anh đi đi đi đi đi!

Lê Lạc bị thương không nặng, chỉ bị trật khớp một chút. Tạ Uẩn Ninh đưa Lê Lạc trở về nhà trọ, còn cho cô nghỉ một ngày.

Bữa trưa, Thương Ngôn ngồi đối diện Tạ Uẩn Ninh.

Sau khi sở sinh hóa tế bào đôi đầu bếp và món ăn, mùi vị cũng coi như tạm được. Cộng thêm ngày nào ông chủ cũng cố ý gửi nhắn tin cho anh, mời anh tới đây thưởng thức món ăn mới, vì thế Tạ Uẩn Ninh cũng không đi ra ngoài ăn nữa.

Sau đó, đến lượt Thương Ngôn giống Lê Lạc lần trước, lấp bắp hỏi vì sao Lê Lạc không tới.

Câu trả lời của Tạ Uẩn Ninh cũng giống lần trước, nhíu mày hỏi ngược lại: “Rất quan tâm đến cô ấy sao?”

Thương Ngôn không có phản ứng gì.

Tạ Uẩn Ninh lạnh nhạt nói: “Ngã xe, xin nghỉ một ngày.”

Thương Ngôn quan tâm: "... Nghiêm trọng lắm sao?"

"Đừng lo." Tạ Uẩn Ninh nín nhịn nói, đương nhiên là không sao rồi, chỉ là va chạm nhẹ thôi mà, không phải sao?

Đúng là không có gì đáng lo, Lê Lạc bị trật chân phải, sau khi trở về nhà trọ cô đã lấy đá chườm lên, cũng gần hết đau rồi. Ngoài ra trên bắp chân bị trầy da một chút, cô đã lau một chút cồn i-ốt, dán một miếng băng cá nhân lên...

Buổi tối Lê Lạc ngồi ngoài sân lên mạng, Frankie lầu trên gập đầu chào cô, Lê Lạc cũng trả lời một tiếng: "Hi."

Frankie tiếp tục nói chuyện phiếm với cô: "Lạc, hôm nay cô không tới sở sinh hóa tế bào sao?"

"Ừ, tôi xin nghỉ." Lê Lạc trả lời Frankie. Đôi khi tâm sự cùng với một người xa lạ lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu, thanh thản hơn.

"Tôi cũng vậy, chẳng qua tôi là cúp cua... Bởi vì tôi thật sự không hiểu nổi môn Văn Học Cổ Điển là cái quái gì nữa." Tiếng Trung của Frankie ngày càng thành thục, sau đó anh tiến gần lại hỏi cô: "Đúng rồi, cuối tuần này cô có rảnh không?"

Lê Lạc xin lỗi, cự tuyệt: "Thật xin lỗi, tôi có hẹn rồi."

Frankie tiếc nuối, nói tiếp: "Cuối tuần này là giải đua xe đạp dành cho nam lần thứ sáu của Lan Đại, tôi có dự thi... Cho nên tôi muốn mời cô tới xem, nếu như mà tôi giành được huy chương tôi sẽ đưa cô..."

"Xin lỗi, Frankie, tôi không cần." Lê Lạc ngẩng đầu lên, sau đó nói: "Tôi mệt rồi, tôi về phòng nghỉ ngơi trước."

Frankie tan nát cõi lòng: "Goodnight..."

"Ngủ ngon, bảo bối." Trong phòng ngủ, Phương Tử Văn tràn đầy tình yêu hôn Lâm Hi Âm, giờ tay tắt đèn ngủ.

Lâm Hi Âm không ngủ được, trợn tròn mắt không ngủ nổi, trong đầu cô đều là hình ảnh của Lâm Thanh Gia, tại sao trên thế giới này lại có thể có một người giống Lâm Thanh Gia đến như vậy, nếu như không phải lúc chết Lâm Thanh Gia mới hai mươi tuổi, chắc chắn cô đã nghĩ Lê Lạc là con gái của Lâm Thanh Gia...

Lâm Hi Âm không ngủ được nên cũng không muốn để cho mình chồng ngủ. Hai năm qua Phương Tử Văn đều lạnh nhạt với cô, dáng vẻ này khác hẳn với lúc vừa kết hôn mấy năm, mỗi ngày đều hận không thể giúp cô lau sạch từng ngón chân.

Đàn ông qua tuổi 45, có một số chuyện quả thực là lực bất tòng tâm. Phương Tử Văn mặc cho Lâm Hi Âm trêu đùa nhưng hồi lâu vẫn không lên nổi. Anh xoa nắn ngực của Lâm Hi Âm, anh cảm thấy dù có vóc người và nhan sắc có đẹp hơn nữa thì sở soạn hơn hai mươi năm đến bây giờ cũng sẽ không làm sao có hứng nổi. Hướng chỉ ngực của Lâm Hi Âm đã xệ xuống không ít, mềm nhũn giống như là mất đi một nửa co dãn. Phương Tử Văn nảy ra một ý, đột nhiên đề nghị nói: "Em muốn đi tắm một chút không?"

"Đừng làm em mất hứng..." Lâm Hi Âm đắm nhẹ vào ngực Phương Tử Văn, cắn vào chỗ mẫn cảm nhất của anh, nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh người đàn ông cô yêu nhất, sau đó Lâm Hi Âm bất chấp cuốn lấy Phương Tử Văn, giống như roi mây quấn quanh cây hùng, cuối cùng Phương Tử Văn cũng đã có cảm giác, anh cảm thấy bắp thịt toàn thân co lại, từng chút từng chút đáp lại sự nhiệt tình của người vợ trống trải đã lâu.

Phương Tử Văn đã năm mươi tuổi, cảm thấy mình giống như là một vị đại tướng quân kiêu dũng thiện chiến, cả đời trên yên ngựa vẫn không quên lòng son dạ sắt.

Chỉ là khi kết thúc, thật sự có chút không như ý.

Rõ ràng là Lâm Hi Âm không vui, lần này cô chẳng buồn để ý đến mặt mũi của chồng mình, nói thẳng: "Không biết đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, anh nên học theo Thương Vũ mỗi tuần đều đi tập thể dục đi, đừng có vừa về tới nhà liền nằm trên ghế sa lon, em cũng là vì sức khỏe của anh..."

"Được rồi được rồi, ngủ đi." Phương Tử Văn ngắt lời vợ: "Mỗi ngày đều bận rộn như vậy, còn chưa đủ mệt sao?"

Lâm Hi Âm tức giận xoay người.

Phương Tử Văn chợt nhớ tới một chuyện khác: "Sắp tới là sinh nhật Tạ đại tiểu thư, em nhớ tranh thủ thời gian mua quà cho cô ấy, cuối tuần chúng ta cùng nhau mang tới tặng."

Lâm Hi Âm không muốn nói chuyện, chỉ cảm thấy càng ngày càng không có chút sức lực nào.

Con người, dù cuộc sống có giàu có, điều kiện có tốt mấy đi chăng nữa thì cảm giác trống rỗng vẫn luôn ẩn nấp trong thân thể, thỉnh thoảng lại ra ngoài gây sóng gió một phen. Lâm Hi Âm nghĩ một chút, không phải Tạ Tịnh Di cũng cảm thấy cuộc sống rất nhàm chán sao?

Cuối tuần này là sinh nhật Tạ Tịnh Di. Hàng năm mỗi lần sinh nhật cô Thương Vũ đều sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật vô cùng náo nhiệt cho cô.

Cho nên ngày hôm nay, Thương Ngôn đang suy nghĩ nên tặng quà gì cho mẹ mình. Lúc Lê Lạc vừa đến đây, anh liền quay đầu hỏi Lê Lạc vấn đề này.

Lê Lạc cười cười trả lời nói: “Chuyện nhỏ.”

Đi ngang qua chỗ ngồi của Thương Ngôn, cô nhìn thấy máy vi tính của Thương Ngôn đang mở một trang bán trang sức online, dừng lại một lúc, cô nhướn mày hỏi Thương Ngôn: “Mua quà tặng cho Giai Khởi sao?”

“Không phải...” Thương Ngôn đỏ mặt, nói thảng: “Sắp tới sinh nhật của mẹ tôi, tôi thật sự không biết nên tặng gì cho bà nên đành lên mạng mua đồ trang sức. Năm nay ba tôi cho tôi tiền, hơn nữa tôi cũng tự kiếm được không ít, cho nên tôi định mua tặng mẹ tôi cái gì đó đắt một chút.”

Thương Ngôn nói xong, trong lòng thầm thở ra một hơi, không hiểu mình nói nhiều như vậy để làm gì.

“Sinh nhật của mẹ anh là ngày nào?” Lê Lạc hỏi.

Thương Ngôn: “Thứ Tư tuần sau.”

Lê Lạc lại hỏi: “Chọn được chưa?”

Thương Ngôn: “Vẫn chưa chọn được.”

“Tôi chọn giúp anh nhé.” Lê Lạc đi tới bên cạnh Thương Ngôn, nhìn những bức hình trang sức trên trang web, Mao Toại tự tiến (\*) nói: “Vừa vặn, tôi cũng thích trang sức của nhãn hiệu này.”

(\*) Mao Toại tự tiến: Mao Toại tự đề cử mình. Bắt nguồn từ chuyện: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn. Ý nghĩa: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử.

Cô chủ động giúp một tay, Thương Ngôn rất vui: “Thật tốt quá.”

Thương Ngôn chọn trang sức của nhãn hiệu này, trung tâm thương mại Gia Lợi ở thành phố Lan cũng có một cửa tiệm của hãng. Hai người cũng đã chọn được vài mẫu, Lê Lạc nói với Thương Ngôn: “Hôm nay chúng ta vẫn nên đến cửa hàng để chọn, hình ảnh và sản phẩm thực tế vẫn có một chút khác nhau.”

“Được.” Thương Ngôn lập tức đồng ý: “Vậy tối nay tôi mời cô ăn cơm.”

Lê Lạc lắc đầu: “Không cần, tôi có hẹn rồi.”

Thương Ngôn sững sờ.

Lê Lạc cũng rất ngạc nhiên, khoe miệng mấp máy: “Giai Khởi không nói cho anh biết sao, cô ấy lại giới thiệu cho tôi một người đàn ông ưu tú. Tối nay tôi có hẹn ăn tối cùng người đàn ông đó, chỗ đó cũng ở gần Gia Lợi.”

“Thật sao?”

Rõ ràng chỉ cần nhìn vẻ mặt của Thương Ngôn là biết, Giai Khởi không hề nói chuyện này với anh. Hai người vẫn còn giận nhau sao? Chỉ là người lần này Giai Khởi giới thiệu cho cô thật sự rất ưu tú. Không biết có phải là do có người nhắc nhở hay không.

Thật ra thì buổi tối Thương Ngôn cũng có hẹn chơi bóng với cậu của mình, bởi vì phải đi chọn quà cùng Lê Lạc nên Thương Ngôn đã thất hứa với Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh không thiếu người chơi bóng cùng nên cũng không chấp Thương Ngôn, chỉ là lúc tan làm, lái xe ra ngoài lại thấy Thương Ngôn đi cùng với Lê Lạc, anh không nhận được hừ một tiếng.

Quả nhiên là tình cảm của trẻ con đều không đáng tin một chút nào. ~ Có mùi giấm))) ~

Lê Lạc và Thương Ngôn bắt xe tới trung tâm thương mại Gia Lợi, đây là trung tâm thương mại cao cấp mới ở thành phố Lan, là nơi hội tụ của hơn 100 nhãn hiệu cao cấp, trong đó có cả cửa hàng của những thương hiệu hàng đầu thế giới, đây quả thực chính là thiên đường mua sắm sang trọng.

Lê Lạc giúp Thương Ngôn chọn một cái lắc tay, cô nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa là đến giờ gặp mặt đối tượng Lâm Giai Khởi giới thiệu cho cô.

Thương Ngôn đứng bên cạnh cô, muốn nói lại thôi, sau đó anh nói: “Được, vậy lần tới tôi mời cô ăn cơm.”

“Khách khí như thế làm gì.” Lê Lạc nhìn xung quanh, thấy bên cạnh có một tiệm đồ ngọt, cô nói với Thương Ngôn: “Nếu thịnh tình không thể từ chối, vậy thì mời tôi ăn một ly kem đi.”

“Được, không thành vấn đề.” Thương Ngôn lập tức đồng ý, chạy đi mua kem, vóc dáng cao gầy xếp hàng phía sau một cặp tình nhân.

Lê Lạc đứng chờ ở phía sau, cô ngắm nhìn xung quanh một chút, cô nhớ trước kia nơi này là vùng ngoại ô, hình như là một nông trường lớn, không ngờ hai mươi lăm năm sau lại sánh với quảng trường Thiên Lan là hai nơi đắt giá nhất ở thành phố Lan.

Thật không tưởng tượng nổi!

Lê Lạc ung dung đứng chờ. Thương Ngôn vừa mua xong hai ly kem, anh mỉm cười quay đầu, nhưng ngay lập tức nụ cười ngưng lại trên môi. Không lẽ anh nhìn thấy Giai Khôi sao?

Không, không phải Giai Khôi. Thương Ngôn đang nhìn về phía trước năm thước, về phía chiếc xe hơi cao cấp màu đen, cửa xe bên phải đã mở ra, một cô gái trẻ đẹp nhưng có chút vênh vao tự đắc đang đi tới, rõ ràng cô cũng vừa từ đi từ trung tâm thương mại Gia Lợi ra ngoài.

Cô gái rất đẹp, là một cô gái hoạt bát, thanh tú, sau lưng cô còn có một người xách túi giúp cô, hai tay đều cầm túi bảy tám túi.

Sau đó, người giúp việc đặt đồng hồ trên tay lên ghế lái phụ, cô gái ngồi xuống phía sau, cũng chính là ngồi bên cạnh người đàn ông kia. Từ đầu tới cuối, người đàn ông trong xe không hề bước xuống, tuy nhiên Lê Lạc vẫn là có thể nhận ra anh là ai.

Thương Ngôn thì lại càng không cần phải nói.

Theo bản năng, Lê Lạc nhìn Thương Ngôn một chút, nhất định là Thương Ngôn bị tổn thương rồi!

#Diệp: 1. Lâm Thanh Gia “Chết” năm 20 tuổi, hiện tại là 25 năm sau có nghĩa là Lê Lạc đã 25 tuổi rồi sao?

2. Không hiểu sao tôi qua mình không đăng được bài, sáng nay mới đăng được:(

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 13

Edit: BíchDiepDuong

Thương Vũ ngồi trong xe, nói với tài xế Phùng: “Lái xe đi.”

Anh vừa dứt lời, lập tức đã bị người bên cạnh phản đối. Dường như Chương Tử Nguyệt biết Thương Vũ muốn đưa cô tới nơi nào, cô lập tức cự tuyệt, giọng nói mang theo hai phần tức giận nói với Thương Vũ: “Không muốn, em muốn ở lại thành phố Lan chơi thêm mấy ngày.”

Thương Vũ không buồn để ý đến lời phản đối của cô.

Chương Tử Nguyệt ra lệnh cho lái xe: “Lão Phùng, anh mau dừng xe lại. Tôi muốn xuống xe!”

“Thương tiên sinh, chuyện này...” Lão Phùng tỏ ra khó xử, tuy nhiên cũng chỉ là giả vờ mà thôi.

Thương Vũ không nhiều lời, một lần nữa nói: “Đến sân bay.”

“Vâng, Thương tiên sinh.” tài xế Phùng quay đầu xe, đương nhiên là đến sân bay theo lời Thương Vũ.

Không cần giải thích thêm, tài xế Phùng đã làm việc cho Thương Vũ từ trước khi anh cưới Tạ Tĩnh Di, giữa Thương tiên sinh và Chương tiểu thư, đương nhiên là anh chỉ nghe ông chủ của mình. Huống chi, Chương tiểu thư này cũng không phải là bà chủ của anh.

Chiếc xe hơi màu đen đi thẳng một mạch đến sân bay quốc tế, Chương Tử Nguyệt vẫn không nói gì. Không khí trong xe vô cùng yên tĩnh, chỉ có người giúp việc trước mặt cúi thấp đầu, miệng mở ra rồi khép lại, giống như đang đếm số túi xách trên tay.

Chương Tử Nguyệt rất tức giận, cái khiến cô tức giận, khó chịu nhất chính là sự kiêu ngạo trong cô vĩnh viễn bị người đàn ông bên cạnh này áp chế. Cô biết sắp tới là sinh nhật của vợ Thương Vũ, vì thế nên cô mới cố tình tới thành phố Lan. Sau khi tới thành phố Lan, cô gọi điện thoại cho Thương Vũ, Thương Vũ cúp điện thoại của cô, cô lại liên lạc với lão Phùng.

Cô không sợ gì cả cũng là vì có nguyên nhân, Thương Vũ vẫn xuất hiện.

Chương Tử Nguyệt giận dữ Thương Vũ, cho nên cô mới tới trung tâm thương mại Gia Lợi mua sắm, cô ý bắt Thương Vũ phải chờ cô, Thương Vũ cũng rất kiên nhẫn, sẵn lòng bỏ công việc lại để đợi cô. Chỉ là vừa gặp mặt, anh lại muốn đưa cô về đảo thị.

Khi xe hơi màu đen dừng ở sân bay, Thương Vũ không xuống xe, nói với lão Phùng: “Giúp tôi đưa Chương tiểu thư xuống.”

Lão Phùng đồng ý, xuống xe, giúp Chương Tử Nguyệt xách đồ, làm thủ tục lên máy bay.

Chương Tử Nguyệt không giống những tiểu tam khác ngoan ngoãn khép nép, cô trực tiếp đẩy cửa xuống xe, sau đó, tay cô bị một người kéo lại.

Người chịu thua vẫn là Thương Vũ, anh kéo tay Chương Tử Nguyệt lại, ôm cô vào trong lồng ngực mình, khe khẽ mở miệng nói: “Tử nguyệt, gần đây anh rất mệt, nghe lời một chút. Anh đã nói tháng sau sẽ tới thăm em thì chắc chắn sẽ tới, tại sao em không đợi anh?”

Một người đàn ông nói chuyện dịu dàng như vậy khiến người ta vô cùng xúc động.

Chương Tử Nguyệt bót giận, Thương Vũ đã bắc cho cô cái thang này, cô cũng nên xuống thôi. Thật sự thì cô cũng biết mình đang uy hiếp cái gì, cô ôm Thương Vũ, lưu luyến không rời đứng lên nói: “Em thật sự rất nhớ anh.”

“Anh biết.”

“Em rất ghen tỵ với vợ của anh...” Chương Tử Nguyệt nói, không hề che giấu biểu cảm ghen tỵ của mình.

Thương Vũ cười, anh vươn tay xoa đầu Chương Tử Nguyệt, nếu như không phải cô cố tình làm anh phát mệt, anh thật sự rất thích nhìn vẻ mặt tức giận của cô, nó khiến anh nhớ về quá khứ. Giống như là một sự an ủi, Thương Vũ ôn hòa mở miệng nói: “Em nên biết, vợ anh mới là người phải hãm mộ em.”

Chương Tử Nguyệt không tức giận cũng không nói gì. Sự thật đúng là như vậy, người đàn ông này yêu thương cô hết mực, cô còn có cái gì chưa đủ chứ. Chương Tử Nguyệt mím mím môi xuống xe, trước khi xuống xe cô đeo kính lên, sau đó đi vào đường cho khách vip.

Sau khi Lão Phùng làm xong thủ tục quay trở lại, cung kính nói với Thương Vũ một câu: “Thương tiên sinh, Chương tiểu thư đã lên máy bay rồi.”

“Ừ.” Thương Vũ lên tiếng, sau đó anh đè nén cảm xúc trong lòng, mở miệng nói với lão Phùng: “Mới vừa rồi khi dừng xe, tôi nhìn thấy Thương Ngôn.”

“Cái gì, Tiểu Ngôn đã nhìn thấy rồi sao?” Lão Phùng lập tức bối rối, lo lắng cho Thương Vũ: “Thương tiên sinh, nếu như Tiểu Ngôn biết thì phải làm thế nào?”

“Không biết nó có thấy hay không.” Thương Vũ nói qua loa, không có ý định tiếp tục nói về vấn đề này. Lúc anh nhìn thấy Thương Ngôn, Thương Ngôn cũng đang nhìn về phía anh, anh còn nhìn thấy một bóng hình vô cùng quen thuộc, rất giống cô.

Cô gái đứng quay lưng về phía anh, tùy ý đứng, giống như đang chờ ai đó.

Anh chỉ liếc mắt nhìn rồi thu hồi tầm mắt. Suốt 25 năm qua, anh đã thấy bao nhiêu bóng lưng và khuôn mặt tương tự cô rồi chứ? Anh đã quen rồi. Thương Vũ chậm rãi nhắm mắt lại.

Lão Phùng quyết định an phận lái xe. Anh đi theo Thương tiên sinh nhiều năm như vậy, anh biết lúc nào nên nói, lúc nào thì nên giữ yên lặng. Chỉ là, Thương Ngôn thật sự nhìn thấy Thương tiên sinh đưa đón Chương tiểu thư rồi sao?

...

Khi Thương Ngôn thu hồi tầm mắt, anh cố ý đi tới phía biển quảng cáo. Lê Lạc đi tới bên cạnh Thương Ngôn, cười hỏi: “Thế nào?”

“... Không có gì.” Thương Ngôn lắc đầu một cái, cảm xúc trong lòng đã sớm dờn sóng lấp biển, anh cố duy trì vẻ tươi cười, đưa một cốc kem cho Lê Lạc: “Cho cô.”

“Cảm ơn.” Lê Lạc nhận lấy.

Không nghi ngờ chút nào, Thương Ngôn đã nhìn thấy người trong xe là ai, cho dù không nhìn thấy người, nhưng anh nhận ra được xe của cha anh. Lê Lạc cũng nhận ra biển số xe, không ngờ đã hơn hai mươi năm, Thương Vũ không hề thay biển số.

Chỉ là có lúc đàn ông nhớ về tình cảm cũ, cũng không phải là bởi vì yêu.

Lê Lạc phải tới chỗ hẹn, cô chào tạm biệt Thương Ngôn, cô có chút bận tâm về anh, quan tâm nói: “Tôi thấy sắc mặt anh không tốt lắm, về nhà nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai gặp lại.”

Thương Ngôn bị đá kích không ít, về mặt cứng đờ gật đầu một cái với Lê Lạc: “... Ngày mai gặp.”

Lê Lạc xoay người, mở điện thoại di động tìm đường. Đèn xanh sáng, cô và dòng người đi đường cùng băng qua đường cái, cô quay đầu nhìn Thương Ngôn lần nữa, anh vẫn ngồi ở bồn hoa bên cạnh trung tâm thương mại Gia Lợi, hình như vẫn còn chưa thể chấp nhận...

Rất nhiều chuyện nhìn giống như có rất nhiều khả năng, nhưng sự thật thì ai cũng biết chỉ có một khả năng duy nhất. Ví dụ như cô gái kia có thể là con gái bạn của Thương Vũ, hoặc cũng có thể có một thân phận khác. Tuy nhiên, một người trưởng thành như Thương Ngôn, anh đã thấy rõ ràng như vậy, không cần nghĩ cũng hiểu.

Tất cả mọi người đều không ngốc, tận mắt thấy tất cả thì đều có thể phán đoán.

Lê Lạc đột nhiên nghĩ có lẽ là mình đã xem thường thời gian 25 năm, cô nghĩ chẳng lẽ tất cả đều không có một chút nhầm lẫn nào sao? Cô chỉ biết Thương Vũ và Lâm Hi Âm của hơn hai mươi năm về trước, hiểu biết về bọn họ chỉ dừng ở hai mươi lăm năm trước, thời gian đã làm con người ta thay đổi, mà giữa tính cách con người, mặc kệ là tham lam hay là thiện niệm. Cho nên đối với Thương Vũ và Lâm Hi Âm của hiện tại, cô sẽ chiến thắng bằng

cách nào?

Một mình Lê Lạc đi qua con phố náo nhiệt, đi tới đối diện cao ốc Quảng Đức, sau đó đi thang cuốn từ lầu một thẳng lên lầu năm. Lầu năm của tòa cao ốc Quảng Đức có một nhà hàng nổi danh ở thành phố Lan, Hòa Oa Điểm, rất nhiều người trẻ tuổi đến đây, khi cô đến đây, ở bên ngoài có rất nhiều người trẻ tuổi đang xếp hàng đặt bàn.

Hôm nay người đàn ông Giai Khởi giới thiệu cho cô hẹn cô ở chỗ này, đối phương đã đặt bàn trước. Người đàn ông này là người đàn ông lớn tuổi nhất trong số những người cô được giới thiệu, không ngờ lại lựa chọn chỗ ăn cơm trẻ như vậy.

Lê Lạc đi theo nhân viên phục vụ đi vòng qua những bình phong cổ kính, đi vào bên trong phòng khách, cô ngồi xuống vị trí gần nhất bên trong.

“Xin chào, tôi chính là Lê Lạc.”

“Xin chào, tôi là Tần Diệc Khiêm.” Người đàn ông cười nhẹ nhàng chào cô, sau đó giải thích nguyên nhân anh lựa chọn nhà hàng này: “Tôi có lên weibo của Lê tiểu thư và thấy là hình như Lê tiểu thư rất thích ăn cái lẩu, vì thế nên mới có ý đặt chỗ ở đây. Có gì sơ xuất mong cô lượng thứ.”

Đàn ông trung niên có khác, nói đi nói lại rất khách sáo.

Chỉ là, lần này Lâm Giai Khởi đã giới thiệu cho cô đúng người rồi. Cô trở về thành phố Lan lâu như vậy mà vẫn không có được một thân phận thích hợp để tiến vào giới thượng lưu, vị họ Tần này có thể là một đối tượng phù hợp.

Chỉ là, những người đến tuổi kết hôn mà vẫn chưa kết hôn như thế này đều rất tinh ranh, bọn họ biết chơi, biết nói những lời ám muội, phong cách tao nhã, lịch sự, có nội hàm, luôn luôn giữ một dáng vẻ khiêm tốn. Đối xử với các cô gái trẻ tuổi, bọn họ vĩnh viễn chậm rãi từ từ không nóng nảy, khéo léo giữ chừng mực với các cô gái. Rốt cuộc cô gái không kiếm được được, chủ động dâng đến tận miệng của bọn họ, sau đó bị họ ăn sạch sành sanh.

Tần Diệc Khiêm trước mặt cô chính là ví dụ điển hình cho kiểu người đó.

11 giờ đêm, những người đàn ông trung niên không muốn kết hôn, không tìm bạn gái gặp mặt nhau, chậm rãi khoan thai uống rượu nói chuyện phiếm, thảo luận về nhân sinh. Tần Diệc Khiêm và Tạ Uẩn Ninh cùng tuổi, đều đang 31 xuân xanh. Thời trung học, hai người học chung trường, chỉ là một người là cận bã của trường, một người là học sinh gương mẫu, tuy nhiên giao tình giữa họ lại không tệ, hai người cùng tham gia một đội bóng nhiều năm. Tối nay Tạ Uẩn Ninh hẹn Tần Diệc Khiêm chơi bóng, chỉ là Tần Diệc Khiêm lấy buổi hẹn làm lý do cự tuyệt.

Chỉ là đến buổi tối, hai người lại gặp mặt. Tần Diệc Khiêm tiến tới ngồi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, trêu ghẹo hỏi: “Uẩn Ninh, gần đây xem mắt như thế nào rồi?”

Tạ Uẩn Ninh lười nói chuyện, hai người cá mè một lứa, có khác gì nhau đâu.

Tần Diệc Khiêm thì lại có lời muốn nói, tỏ vẻ tận tình: “Uẩn Ninh, cậu và tôi không giống nhau. Tôi biết rõ là cậu thật lòng muốn tìm đối tượng, không thể so với anh đây còn muốn dạo chơi nhân gian mấy năm. Cho nên tôi muốn nói với cậu vài lời kiến nghị.”

“Kiến nghị gì?” Tạ Uẩn Ninh hỏi lại.

“Cậu phải mở rộng phạm vi đối tượng.” Tần Diệc Khiêm nói.

“Là thế nào?” Tạ Uẩn Ninh hạ mí mắt.

“Cậu phải giống như tôi, gặp gỡ cả những người kém tuổi, kém trình độ. Nếu cứ như hiện tại, cậu mới 31 tuổi nhưng lại cự tuyệt những cô gái hơn hai mươi, giống như là cách nhau vài thập kỷ vậy, cậu cảm thấy thích hợp sao? Không chỉ có không thích hợp, còn làm giảm xác suất chọn được đối tượng thích hợp... Tôi thật sự muốn hỏi cậu, cậu có thành kiến với những cô gái trẻ sao? Cậu không nên nghĩ xấu về họ... Cậu không tin sao, nhưng hôm nay tôi đã gặp một cô gái trẻ tuổi, không tệ chút nào đâu.”

“Ha ha, trâu già gặm cỏ non sao?” Tạ Uẩn Ninh cười cười, không khách khí nói. Thịnh thoảng anh cũng có những quan điểm không giống với bằng hữu của mình, anh trêu ghẹo một câu.

“Cậu không thể nói dễ nghe một chút sao?” Tần Diệc Khiêm giơ ly rượu lên, Tạ Uẩn Ninh liếc mắt nhìn, cũng cầm ly lên cụng ly một cái.

“Đợi lát nữa, tôi cho cậu xem.” Tần Diệc Khiêm đặt ly rượu xuống, lấy điện thoại di động ra, đồng thời nói với Tạ Uẩn Ninh: “Trăm nghe không bằng một thấy, tôi sẽ cho cậu xem xem kiến thức của cô gái này phong phú thế nào!”

Sau đó, Tần Diệc Khiêm cho Tạ Uẩn Ninh xem weibo của Lê Lạc.

Tạ Uẩn Ninh nhận lấy điện thoại di động, rất nhanh liền trầm mặc, anh trả điện thoại di động lại cho Tần Diệc Khiêm, chỉ nói một câu: “Cô gái này, anh đừng động vào.”

Thần linh ơi! Tần Diệc Khiêm không thể tưởng tượng nổi nói: “Không phải chứ, mới nhìn ảnh một lần mà cậu đã thích cô ấy rồi sao? Cũng có thể nha, được rồi, bạn tốt, tôi nhường cho cậu.”

“Không phải.” Tạ Uẩn Ninh đặt ly rượu xuống, nghiêm túc, đứng đắn nói: “Cô ấy là học trò của tôi.”



“Học trò?” Tần Diệc Khiêm không tin: “Uẩn Ninh, cậu đổi nghề thành giáo viên từ khi nào vậy hả?”

Tạ Uẩn Ninh: “Cô ấy là nghiên cứu sinh ở Lan Đại, ở trong tổ của tôi, một nửa học sinh thôi.”

Tần Diệc Khiêm: “Vậy thì có quan hệ gì sao?” Không phải là nữ nghiên cứu sinh đều đã trưởng thành từ lâu rồi sao?

“Có quan hệ.” Tạ Uẩn Ninh đứng lên, không còn tâm trạng ngồi xuống, anh đứng lên nhìn Tần Diệc Khiêm nói: “Làm thầy của cô ấy, tôi nghĩ tôi nên dạy cô ấy một chút về cách chọn chồng, dạy cô ấy phân biệt con người và cảm thú.”

Tạ Uẩn Ninh rời đi.

Tần Diệc Khiêm sùng sốt, thời còn học trung học, anh được mọi người đặt biệt hiệu là “Tiểu Cảm Thú”, sau này lớn lên, biệt hiệu cũng trở thành “Lão cảm thú”, vừa rồi Tạ Uẩn Ninh nói “Phân biệt con người và cảm thú”, không thể nghĩ ngờ là anh đã động chạm tới Tạ Uẩn Ninh rồi. Đưa mắt nhìn Tạ Uẩn Ninh rời đi, Tần Diệc Khiêm cũng có chút phản ứng rồi.

Cậu ta rời đi như vậy, lần đầu tiên anh nhìn thấy một người đàn ông biểu lộ sự chiếm hữu mà còn tỏ ra đạo mạo như vậy.

Bội phục, bội phục!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 14

Tối hôm qua Lê Lạc may mắn ngủ được vài tiếng nên ngày hôm sau tinh thần vô cùng thoải mái, cô tưới nước cho hai chậu hoa trên bệ cửa sổ phòng làm việc.

Hai chậu hoa này vốn đã héo rũ ở trong phòng làm việc của Tạ Uẩn Ninh, di lao công định đem đi vứt. Cô cảm thấy tiếc nên giữ lại chăm sóc. Cô chăm hoa cũng không tệ, len lén lấy một chút nguyên liệu ở phòng thí nghiệm rồi chế thành phân bón, thỉnh thoảng lại bón cho chúng một chút.

Dù là con người hay là cây cỏ thì đều có thể cải tử hoàn sinh, đúng không?

Thương Ngôn đi vào phòng, anh mang theo một chiếc cặp màu đen, dáng vẻ rất mệt mỏi, rõ ràng là đêm qua ngủ không ngon giấc. Lê Lạc xoay người chào Thương Ngôn. Hình như Thương Ngôn sợ cô sẽ hỏi thăm chuyện hôm qua nên đã mở lời trước: “Hôm qua đi xem mắt, cô thấy cậu nam sinh kia thế nào, có ổn không?”

Nam sinh? Vị Tần công tử kia cũng không thể xem là nam sinh chứ. Lê Lạc không đáp lại, Thương Ngôn dụi dụi mắt, mắt hai mí giờ chẳng khác gì mắt ba mí. Không lẽ là cả đêm hôm qua anh không ngủ sao?

Đêm qua Thương Ngôn không chỉ không ngủ mà còn chơi bóng suốt đêm. Vì là ban đêm nên không có ai chơi cùng anh, anh đành đánh bóng về phía tường, chỉ là dù anh cố gắng chơi đến thế nào, trong đầu anh vẫn đều những hình ảnh lung tung lộn xộn, là gương mặt dịu dàng của mẹ anh, là gương mặt vênh vác hống hách của người phụ nữ kia, là hình ảnh anh chơi bóng cùng cha anh, anh vùng vẫy nhanh và mạnh hơn, cuối cùng anh kiệt sức ngã trên sân bóng, không dậy nổi...

Lê Lạc hiểu Thương Ngôn vẫn “chưa thể chấp nhận sự thật”, giống như cô cũng đã từng “không thể chấp nhận” vậy. Cô không thể lấy tư cách một người từng trải để khuyên bảo Thương Ngôn nhưng cô có thể làm phân tán sự chú ý của anh. Lê Lạc kể với anh về chuyện của Tần tiên sinh, nửa đêm hôm qua anh ta gửi cho cô một tin nhắn: “Thật ngại quá, Lê tiểu thư, tôi thấy cô còn trẻ quá, chuyện này hơi khó cho tôi. Chúc cô học tốt, mọi chuyện đều thuận lợi.”

Lê Lạc buồn bực hỏi Thương Ngôn: “Tôi còn rất trẻ sao?” Cô còn không thêm chê bọn họ ít tuổi đấy.

Thương Ngôn cười cười, nói thật: “Lê Lạc, cô thật sự vẫn còn rất trẻ... Không cần phải gấp gáp.”

Lê Lạc đón nhận lời nhận xét của Thương Ngôn, tuy nhiên cô vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng ngày hôm qua vị Tần công tử này sau khi ăn lẩu xong còn hẹn lần cô lần tới gặp lại.

Sự thật thì không phải là Tần công tử không muốn gặp lại cô mà là không dám gặp lại. Đêm hôm qua sau khi Tần công tử gửi tin nhắn cho cô xong còn phải chụp màn hình rồi gửi cho Tạ Uẩn Ninh xem. Sau khi Tạ Uẩn Ninh xem ảnh chụp màn hình xong, anh chợt cảm thấy không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến chuyện của cô như vậy. Vô duyên vô cớ lại nhớ tới lần anh cướp tờ giấy nhỏ trong tay Lê Lạc, anh vạch từng ngón tay của cô ra, cô hơi giật giật, lòng bàn tay vừa mềm vừa ấm...

Tạ Uẩn Ninh nhắm hai mắt lại, thở ra một hơi, anh cảm thấy hình như lần đó anh đã giở trò lưu manh i ra đây cho tôi.”

rời. Sáng sớm hôm sau, Tạ Uẩn Ninh đến trước phòng nghiên cứu của Lê Lạc và Thương Ngôn, lặng lẽ mở miệng: “Hai người

...

Lê Lạc không ngờ Tạ Uẩn Ninh lại phạt cô và Thương Ngôn quét lá cây bạch quả.

Đêm qua gió thổi mạnh, những hàng cây bạch quả rụng rất nhiều lá vàng, hiện tại thời tiết đã vào thu, dưới ánh mặt trời cây bạch quả lộ ra ánh sáng rực rỡ, gió nhẹ thổi qua, cành lá đung đưa xào xạc...

Lê Lạc cầm cây chổi, chợt nhớ đến một bài thơ trong sách giáo khoa...

“Mùa thu đến

Hồ điệp chết

Lá xanh hóa vàng

Hóa thành vườn hồ điệp”

Cô không thích nhà thơ này nhưng lại thuộc những dòng thơ đó, mỗi lần đọc lên đều cảm thấy rất hay. Lê Lạc quét lá cây bạch quả lại thành một đống, không nhớ quét đi, cô gọi Thương Ngôn: “Thương Ngôn, anh có thể chụp giúp tôi một tấm hình không?”

“Được.” Thương Ngôn vui vẻ đồng ý, đi tới bên cạnh cô.

Trên phòng thí nghiệm tầng hai, Tạ Uẩn Ninh có chút thất thần. Anh mặc một bộ âu phục đơn giản, đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, trong tầm mắt của anh, Lê Lạc và Thương Ngôn đang nói cười vui vẻ, lại còn chụp hình, có vẻ là chơi rất vui. Anh phạt cô và Thương Ngôn đi quét lá cây bạch quả, không ngờ cô và Thương Ngôn lại có tâm trạng tốt hơn như vậy.

Dưới lầu, Lê Lạc và Thương Ngôn quét sạch lá cây bạch quả trên đường lớn, chuẩn bị kết thúc công việc. Tạ Uẩn Ninh nhìn thoáng qua, đi tới trước cửa sổ thủy tinh.

Thương Ngôn chụp ảnh rất đẹp, có lẽ là do anh thường chụp ảnh giúp bạn gái. Lê Lạc đã up ảnh lên weibo. Trang weibo của cô được rất nhiều người theo dõi, còn có một tiểu thư nổi tiếng ở thành phố Lan cũng đã theo dõi cô. Việc này đều là nhờ những chiếc túi xách hàng hiệu và chiếc xe hơi sang trọng của cô hết.

Buổi chiều không có nhiệm vụ gì, Lê Lạc ngồi nghịch điện thoại di động, không ngờ lại thấy một chuyện khá thú vị.

Trên diễn đàn Lan Đại, một nam sinh đã tuyên bố trước mặt mọi người tám giờ tối nay sẽ thổ lộ với Lâm Giai Khởi, bài viết vừa đăng lên chưa được bao lâu nhưng đã có rất nhiều bình luận. Nam sinh này là bạn cùng lớp của Giai Khởi, vì thế nên đã có rất nhiều bình luận cổ vũ cho nam sinh này rằng lớp trưởng cổ lên, lớp trưởng anh dũng...

Không thể tin nổi, hành động công khai phá hoại tình cảm của người khác như thế này lại nhận được nhiều khích lệ và ủng hộ đến thế. Lê Lạc nghĩ một chút, những nam sinh ủng hộ nam sinh này có lẽ là vì kính nể dũng khí của anh ta, còn những nữ sinh ủng hộ, chẳng lẽ là giống như cô gái ngày đó cô gặp ở thư viện, đều tin rằng nếu như Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn chia tay, thì họ có cơ hội?

Lê Lạc đọc hết bình luận, sau đó quay lại, đưa bài viết cho Thương Ngôn đọc. Thương Ngôn trầm mặc, không nói không rằng, lái xe rời đi.

Không biết tối nay anh có muốn tới giành lại bạn gái hay không.

8 giờ tối, Lê Lạc đi từ phòng vệ sinh ra, vẫn là mang điện thoại di động lên phòng kết nối với máy chiếu để xem tin tức. Căn bản là ở Lan Đại, mấy chuyện nháo nhào vì thế này kiểu gì cũng có người ở hiện trường đang phát trực tiếp. Trong phòng ngủ có một màn chiếu lớn, Lê Lạc cầm cốc thủy tinh uống nước, xem truyền hình trực tiếp mà cứ như xem phim tình cảm.

Không phụ sự mong đợi của cô, đoạn clip này đặc sắc không thua kém gì phim điện ảnh. Lâm Giai Khởi đã bị bạn cùng lớp đẩy về phía trước, trước ống kính, Lâm Giai Khởi cúi đầu, gương mặt lộ vẻ ngọt ngào.

Trong màn hình, không ít người ở đây đang đánh cược xem liệu Thương Ngôn có xuất hiện hay không, cho đến khi một tiếng kinh hô truyền đến, trong màn hình mờ tối, Thương Ngôn xuất hiện ngay trước mặt nam sinh kia.

Không nói nhiều lời, Thương Ngôn giật lấy bó hoa của nam sinh đó, không khách khí ném xuống đất, đồng thời nói: “Trương Dược, tôi thay Giai Khởi cự tuyệt cậu, cũng cảnh cáo cậu sau này đừng quấy rầy Giai Khởi nữa, cảm ơn!”

Tất cả mọi người đều vô cùng kích động, hô to nam chính chân chính đã dắt tay nữ chính rời đi, kết thúc hoàn mỹ. Trên màn hình, nữ sinh đều vô cùng phấn khích hô lên: nam thần đẹp trai, đây chính là nam thần thanh xuân đó... Chỉ có người đang phát trực tiếp vẫn rất kiên nhẫn miêu tả về mặt bị phần của nam sinh bị bỏ lại...

Lê Lạc đặt cốc xuống, đi ra bên ngoài ban công, miễn cưỡng đưa tay nắm lấy lan can.

Gió đêm phả vào mặt, đột nhiên cô rất muốn uống rượu.

---

Lê Lạc lái ô tô tới quầy rượu, không ngờ vừa ra khỏi cửa còn có thể xem được tình tiết phía sau của vụ truyền hình trực tiếp kia. Phía trước quảng trường Thanh Sang, xa xa, cô nhìn thấy Thương Ngôn đánh nhau với vị lớp trưởng hôm nay tỏ tình, Lâm Giai Khởi đứng bên cạnh khuyên can.

Tình huống này là sao, không lẽ vị lớp trưởng này then quá hóa giận ư?

Không sai, đây chính là một trường hợp then quá hóa giận nên đánh nhau. Vị nam sinh tối nay vừa tỏ tình tên là Trương Dược, từ khi nhập học đã nhìn trúng cô gái xinh đẹp nhất trong lớp: Lâm Giai Khởi. Cậu ta là một thanh niên trẻ tuổi nông nổi, sau khi tỏ tình thất bại đã đi uống rượu cùng bạn bè, uống say rồi thì lại nhìn thấy Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn tay trong tay đi ngang qua, cộng thêm việc bạn bè ồn ào lên, chỉ cảm thấy tức không nhịn được.

Thật ra thì anh có được dừng khí tỏ tình cũng là vì hai ngày nay Lâm Giai Khởi đã cho anh hi vọng. Trước đây cô vốn chẳng thèm để ý đến anh, vậy mà mấy hôm trước lại nhắn tin hẹn anh đi xem phim. Trước khi công khai tỏ tình trước mặt mọi người, anh cũng đã nói trước với Lâm Giai Khởi, Lâm Giai Khởi chỉ bĩu bĩu môi nói: “Tùy anh.”

Thái độ thế nào cũng được đúng là hại chết người. Trương Dược giật tay khỏi bạn anh, đi về phía Thương Ngôn hô to: “Thương Ngôn, anh có biết hai ngày trước Lâm Giai Khởi vẫn đi chơi cùng tôi hay không!”

Lâm Giai Khởi xấu hổ quay đầu lại: “Trương Dược, anh nói linh tinh gì thế!”

Trương Dược không phải một người dễ dãi, xì một tiếng khinh miệt: “Tiện nhân!” Sau đó nói tiếp với Thương Ngôn: “Thương công tử, loại con gái như Lâm Giai Khởi cũng chỉ có anh yêu thương nổi, trong mắt tôi, cô ta chỉ là một con...”

Câu nói kế tiếp, Thương Ngôn không để vị lớp trưởng này nói ra khỏi miệng, bởi vì anh đã ra tay.

Lê Lạc dừng xe ở bên cạnh đó, cô vốn muốn đi tới quán bar uống một chén. Trước khi ra khỏi nhà đột nhiên tâm trạng lại tốt vô cùng. Mặc dù cô đã “tình” hai năm rồi, nhưng phong cách ăn mặc của cô vẫn dừng ở hai mươi năm trước. Tối nay cô đội tóc giả, phía trên đội chiếc mũ tròn màu đỏ, mặc quần ống loe, mặc thêm một chiếc áo khoác cao bồi rộng thùng thình.

Tóm lại là rất phá cách, rất hip hop, nhưng lại lộ ra hai phần xinh đẹp trời sinh.

Lê Lạc đặt tay lên cửa sổ xe, quan sát cuộc chiến. Mặc dù Thương Ngôn lớn tuổi hơn đám nam sinh kia, thế nhưng một người đánh làm sao nổi với năm người bọn họ. Không nhìn nổi nữa, Lê Lạc nặng nề đập tay lên còi xe, mấy lần như vậy, sau đó đẩy cửa xe ra bước xuống.

Tối nay, cô thật lòng muốn giúp đôi uyên ương Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi này.

...

Lê Lạc dẫn Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi tới chiếc xe thể thao của mình, không quên đóng cửa sổ xe lại, sau đó trực tiếp đạp chân ga rời đi, cứ thế lái chiếc xe thể thao của mình rời đi.

Năm nam sinh này không kịp phản ứng, đứng chôn chân tại chỗ.

Ba người ngồi trong xe thể thao, không gian phía sau tuy lớn nhưng vẫn có chút chật chội. Lê Lạc không biết liệu Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi có chen chúc tới mức làm hư xe cô hay không, sau khi hai người vừa lên xe liền im lặng.

“Hi...” Lê Lạc phá vỡ sự yên lặng: “Hai người ổn chứ?”

“Tôi không sao.” Thương Ngôn nói: “Lê Lạc, vừa rồi cảm ơn cô.”

“Chuyện nhỏ, đừng để ý.” Lê Lạc nghĩ có lẽ cô không thể tới quán bar rồi, cô hỏi Thương Ngôn: “Có bị thương không, có cần tới bệnh viện kiểm tra không?”

Hình như Lâm Giai Khởi bị dọa sợ không ít, Lê Lạc vừa mới nhắc nhở, Lâm Giai Khởi rút cuộc cũng phản ứng lại, hốc mắt ửng đỏ hỏi: “Thương Ngôn, anh có bị thương không... Chúng ta tới bệnh viện thôi...”

“Không cần...” Thương Ngôn cự tuyệt, không biết có phải là do bướng bỉnh hay không: “Anh không sao.”

Lâm Giai Khởi khóc.

Lê Lạc không biết có dây thần kinh nào của Lâm Giai Khởi bị chập hay không, đột nhiên cô ta lại muốn xuống xe. Lê Lạc đành dừng xe lại ở ven đường, vốn tưởng rằng Lâm Giai Khởi không thoải mái nên muốn nôn, sau đó cô nhìn thấy Lâm Giai Khởi lập tức xuống xe, chạy tới phía dưới một chiếc đèn đường, từ từ ngồi chồm hổ xuống khóc rống lên.

Tối nay, cô nhất định phải xem hết bộ phim thần tượng này. Lê Lạc quay đầu, nói với Thương Ngôn: “Thương Ngôn, anh đi xuống xem một chút đi...”

Cô có thể đợi bọn họ.

Thương Ngôn cũng xuống xe.

Đại khái là sẽ mất khá khá thời gian, Lê Lạc tắt máy. Gió đêm mát rượi lùa vào trong xe, tâm trạng Lê Lạc không tốt, tháo tóc giả và mũ xuống, không ngờ cô lại mềm lòng, lại còn mềm lòng với con gái của Lâm Hi Âm.

Khỏe miệng Lê Lạc cong lên, đập tay vào vô lăng, làm người mà chẳng có chút nguyên tắc nào cả!

Trong gương chiếu hậu, Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn đứng phía dưới đèn đường, Lâm Giai Khởi nước mắt chảy dài, Thương Ngôn xin lỗi, sau đó ôm bạn gái vào lòng. Lâm Giai Khởi khóc lóc nức nở, hai tay nắm lấy áo sơ mi trắng của Thương Ngôn, Thương Ngôn cúi đầu, an ủi cô gái trong ngực...

Thành thật mà nói, hình ảnh ôm ấp dịu dàng như vậy thật là quen mắt.

Đương nhiên, Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi vốn đang cãi nhau đã làm hòa rồi.

Ngày hôm sau, Lê Lạc chào Thương Ngôn một tiếng, Thương Ngôn đỏ mặt, bối rối. Lê Lạc không nói đến chuyện ngày hôm qua, không ngờ Thương Ngôn lại chủ động nhắc đến: “Lê Lạc, tối hôm qua suýt chút nữa tôi đã không nhận ra cô.”

“Oh, vậy sao?” Lê Lạc sờ mũi, đoán hỏi Thương Ngôn: “Trang phục của tôi ngày hôm qua có phải là hơi cường điệu quá hay không?”

“Không phải... Ngày hôm qua cô rất đẹp.” Thương Ngôn cười cười, chân thành nói: “Còn nữa, cảm ơn cô.”

Không cần phải nhiều lời nữa, Thương Ngôn đi vào phòng thí nghiệm trước.

Tối hôm qua Thương Ngôn đưa Lâm Giai Khởi trở về túc xá, Lâm Giai Khởi vui vẻ kéo tay Thương Ngôn, nhắc tới Lê Lạc: “Thương Ngôn, anh có cảm thấy Lê Lạc rất kỳ quái hay không, cảm thấy dường như cô ấy có rất nhiều tiền.”

Thương Ngôn không muốn bàn chuyện sau lưng người ta, hơn nữa đối tượng lại là Lê Lạc nên anh lại càng để ý.

Lâm Giai Khởi nói tiếp: “Không phải lần trước anh nói Lê Lạc là cô nhi sao? Anh cảm thấy một cô nhi có thể có xe thể thao sao? Thật không hiểu xe của cô ấy từ đâu ra nữa...”

Thương Ngôn cảm thấy phiền lòng: “Giai Khởi, chúng ta không biết gì về gia cảnh của cha mẹ nuôi Lê Lạc, không cần đoán bừa.”

“Thương Ngôn, anh đúng là không hiểu phụ nữ.” Lâm Giai Khởi nói thật: “Em vốn thật lòng muốn kết giao với Lê Lạc, sau đó phát hiện Lê Lạc quá thực dụng... Cảm thấy cô ấy một lòng muốn tìm một người đàn ông có tiền.”

Thương Ngôn không phụ họa, chỉ dắt tay Lâm Giai Khởi.

Lâm Giai Khởi đột nhiên quay người lại ôm Thương Ngôn, ngoan ngoãn nói: “Sau này em sẽ không bao giờ ghen bậy ghen bạ nữa. Thương Ngôn, chúng ta cứ ở bên nhau mãi mãi có được không?”

Thương Ngôn nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa thân thiết trong lòng ngực, tính ra anh và Lâm Giai Khởi đã ở bên nhau hơn mười năm! Thương Ngôn chợt nhớ tới hành động của cha mình, anh ôm chặt Lâm Giai Khởi, cúi đầu nói một câu: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thực Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 15

Edit: BíchDiepDuong

Ngày mai là thứ năm, sinh nhật của Tạ Tịnh Di. Bữa tiệc sinh nhật bắt đầu vào 8 giờ tối, địa điểm tổ chức là phòng tiệc trên lầu 48 khách sạn năm sao Ngải Lý ở trung tâm thương mại Thiên Lan. Khách sạn Ngải Lý hay còn được mệnh danh là Lan Giang Vịnh Đầu là nơi có phong cảnh về đêm đẹp nhất ở thành phố Lan, từ trên lầu 48 có thể nhìn thấy cả thành phố Lan rực rỡ trong ánh đèn.

Năm nay là sinh nhật lần thứ 48 của Tạ Tịnh Di. Từ trước đến giờ người thành phố Lan vẫn luôn coi trọng những lần sinh nhật vào năm bốn mạt (\*), vào những lần sinh nhật này, dù là người bình thường cũng sẽ tổ chức thật lớn, thậm chí còn có thể so với những lần đại thọ. Với danh vọng của Tạ gia và địa vị của Thương Vũ trong thành phố Lan, đương nhiên tiệc sinh nhật của Tạ Tịnh Di sẽ không thể làm qua loa, nhất định tối mai khách sạn Ngải Lý sẽ được tiếp đón rất nhiều khách khứa.

(\*) Năm bốn mạng hay còn gọi là năm tuổi, cứ cách 12 năm là lại đến năm tuổi, ví dụ 1 người sinh năm 2000, thì năm 2012, 2024, 2036,... là các năm tuổi.

Lê Lạc nhớ sinh nhật của Lâm Thanh Gia cũng là ngày này. Chỉ là cô không thể tổ chức sinh nhật vào ngày này nữa rồi. Ngày sinh trên giấy tờ hiện tại của cô là ngày cô tỉnh lại, ngày này còn phải đợi tới đầu mùa xuân sang năm.

Cô lấy họ của bác sĩ Lê, tên cũng là do bác sĩ Lê đặt, chữ “Lạc” chính là chữ Lạc trong “Lục lục như ngọc, lạc lạc như thạch”.

Bác sĩ Lê đã từng là nhà khoa học nổi danh một thời, chỉ là rất ít người biết ông còn là một người rất yêu thích văn học cổ.

Đột nhiên thấy nhớ, Lê Lạc gọi video call cho bác sĩ Lê, nhân tiện hỏi thăm vợ của ông một chút. Bác sĩ Lê vui vẻ, ông thay vợ chuyển lời cảm ơn tới cô, sau đó lại mời cô khi nào rảnh thì tới nhà ông chơi, gần đây ông mới học được cách nấu một món ăn mới, mùi vị rất ngon, hoan nghênh cô tới thưởng thức.

Lê Lạc đồng ý, đồng thời nói với bác sĩ Lê: “Chú nhớ phải chú ý thân thể một chút.”

“Cháu yên tâm, chú còn rất khỏe mạnh.” Bác sĩ Lê nói với cô. Trong ánh mắt toát ra vẻ hiền từ, ấm áp.

Lê Lạc mỉm cười cúp điện thoại, chuẩn bị làm việc.

Buổi sáng ngày mai, cô phải tới thư viện Lan Đại tham gia buổi diễn thuyết trao đổi về sinh hóa trong thực nghiệm. Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra khiến cô quên mất chuyện này. Vốn tưởng rằng buổi diễn thuyết này chỉ là một hoạt động trao đổi đơn giản, không ngờ viện sinh hóa lại mời được Tạ Uẩn Ninh tới đây. Nhưng mà Tạ Uẩn Ninh sẽ tới buổi diễn thuyết nhỏ này sao?

Vì thói quen nằm làm việc trong tổ chim, Lê Lạc phải mất hơn hai tiếng mới viết xong bài diễn thuyết. Khi cô đang định tắt máy vi tính lại thì lại nhận được một tin nhắn. Gần 12 giờ rồi, Lâm Giai Khởi còn gửi cái gì cho cô vậy?

Lâm Giai Khởi gửi cho cô một đường link. Đường link dẫn tới một bài post trên diễn đàn Lan Đại. Cô lặng yên đọc nội dung bài post.

“Lê Lạc! Thật là tức chết mất, không biết người nào lại đi nói xấu cô.” Lâm Giai Khởi lại gửi tiếp một tin nhắn, giống như cô ta và cô có chung một mối thù vậy.

Lê Lạc nhất thời không có tâm trạng để ý tới Lâm Giai Khởi.

Đây chính xác là một bài post bêu xấu cô, chỉ trong một buổi tối bài post đã trở thành một chủ đề được bàn luận nhiều nhất trên diễn đàn Lan Đại, thậm chí còn được nhiều người quan tâm hơn cả bài post về việc Lâm Giai Khởi được tỏ tình hai ngày trước.

Người viết bài đăng lên bức ảnh cô bước xuống từ chiếc xe thể thao Maserati của mình, thậm chí còn tìm được trên mạng một bức hình cô đi dự tiệc khi còn ở nước Mỹ hồi năm ngoái, trong bức hình đa phần đều là người nước ngoài, cô là một trong số rất ít các cô gái Trung Quốc trong đó, cả hai bức hình đều khiến người ta rất dễ suy nghĩ viên vông.

Người viết bài nói mình và một người bạn nữa đã tham gia bữa tiệc này, người đó cũng tiết lộ cô đã đi cùng một người đàn ông tới bữa tiệc đó... Chỉ là tham gia một bữa tiệc, vậy mà cũng có thể gượng gạo chụp lên đầu cô những cụm từ bần thiêu. Lê Lạc điều chỉnh lại tư thế nằm, gửi cho Lâm Giai Khởi một câu cảm ơn, sau đó tắt máy vi tính.

Ngày hôm sau, Tạ Uẩn Ninh tới khuôn viên trường Lan Đại gặp mặt Vương giáo sư như lời hẹn. Anh chính là khách quý được đích thân Vương giáo sư mời. Vương giáo sư vừa là giáo sư vừa là ân sư của Tạ Uẩn Ninh, cho nên dù đây chỉ là một buổi diễn thuyết nhỏ, Tạ Uẩn Ninh cũng vẫn tới tham dự.

Cũng không phải là vì Lê Lạc nên mới tới.

Vóc người của Vương giáo sư càng lúc càng mập, gương mặt tươi cười vui vẻ. Nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh không chỉ đến, mà còn mặc một bộ âu phục chỉnh chu như vậy, hài lòng cảm tay Tạ Uẩn Ninh nói: “Đứa bé do chính mình dạy dỗ, tình cảm đúng là không bình thường.”

Đây là có ý gì?

Wương giáo sư tiếp tục gật đầu khẳng định: “Rất chỉnh chu, rất nghiêm túc, rất tốt.”

Không lẽ giáo sư cho rằng anh vì Lê Lạc nên mới ăn mặc nghiêm túc như vậy? Cái thế giới này đúng là có đủ kiểu hiểu lầm. Tạ Uẩn Ninh lười phải giải thích. Hôm nay anh mặc một bộ âu phục gọn gàng chỉnh chu chủ yếu là vì tối nay anh phải tham gia tiệc sinh nhật của chị anh, Tạ Tịnh Di.

Thật sự chỉ là do anh lười phải thay đổi nhiều bộ quần áo mà thôi.

Tạ Uẩn Ninh mỉm cười với Vương giáo sư, khách khí nói: “Đó là đương nhiên, bởi vì được giáo sư ngài đích thân mời mà.”

Wương giáo sư rất vui vẻ, sau đó đối xử với anh giống như đối xử với một đứa bé, lấy từ trong ví ra mấy tờ phiếu mua cà phê miễn phí, kín đáo đưa cho Tạ Uẩn Ninh: “Thư viện Lan Đại có phiếu mua cà phê miễn phí, Lão sư mời cậu uống!”

Tạ Uẩn Ninh: “... Cảm ơn giáo sư.”

Tạ Uẩn Ninh đến sớm hơn 10 phút. Buổi diễn thuyết vẫn chưa bắt đầu, anh dùng phiếu mua cà phê miễn phí mà Vương giáo sư đưa cho anh mua một cốc Mocha ít đường trên lầu ba thư viện, sau đó ngồi xuống chiếc bàn gỗ vuông nhỏ bên cạnh cửa sổ.

Trước mặt anh, có hai nữ sinh đang nói chuyện phiếm.

“Tôi hôm qua cô có đọc bài post về Lê Lạc không? Chính là cái cô Lê Lạc mà hôm nay sẽ diễn thuyết đó, người ta nói khi còn ở nước ngoài cô ta có tác phong không tốt, còn có, chiếc xe thể thao kia của cô ta chính là do một lão già ngoại quốc mua cho cô ta đó.”

“Trời ạ! Không thể nào... Tôi đã từng gặp cô ta rồi, cô ta rất đẹp.” Một nữ sinh nói, không quên suy đoán một phen: “Nếu như là thật, khẩu vị của cô ta thật là nặng, một lão già ngoại quốc mà cũng có thể xuống tay được.”

“...”

Lời khó nghe vẫn còn tiếp tục, Tạ Uẩn Ninh đứng lên rồi đi, vô tình chạm mặt Lê Lạc ở cầu thang. Quả nhiên, khi cô nhìn thấy anh đã rất vui vẻ, khuôn mặt tươi cười nói: “Giáo sư Tạ, thầy tới thật sao?”

Tạ Uẩn Ninh ho khẽ một cái, rút hai tay trong túi quần, hỏi cô: “Mua cà phê?”

“Đúng vậy.” Lê Lạc gật đầu một cái.

“Cho cô.” Tạ Uẩn Ninh lấy từ trong túi quần ra ba tờ phiếu mua cà phê miễn phí còn dư lại, giống như cách Vương giáo sư kín đáo đưa cho anh, nhét vào trong tay Lê Lạc: “Cầm lấy đi, tôi mời cô uống.”

Cầm ba tờ phiếu mua cà phê miễn phí nhần nhúm, Lê Lạc cười híp mắt nhét vào trong túi mình: “Cảm ơn... Tạ lão sư.”

Lê Lạc đi mua cà phê. Tạ Uẩn Ninh nhìn bóng lưng Lê Lạc phía sau cửa kính, anh định đợi lát nữa sẽ nhắc cô vài lời. Dù sao thì anh cũng là thầy, là bề trên của cô.

Lê Lạc mua một ly cà phê sữa nhiều đường, sau đó đi thẳng tới hội trường. Buổi diễn thuyết ngày hôm nay chỉ là một hoạt động của viện sinh hóa, cho nên chỉ tổ chức ở hội trường trong thư viện. Chỉ là hội trường này cũng không hề nhỏ, có đủ chỗ cho năm trăm người, dù sao thì sinh viên của viện sinh hóa cũng không nhiều như vậy. Chỉ là không biết có phải là do hiệu ứng từ bài post về cô tới qua hay không mà cả hội trường đã ngồi kín chỗ.

Lê Lạc cầm usb bước lên sân khấu, tầm mắt quét một vòng cả hội trường, Tạ Uẩn Ninh ngồi ở vị trí dành cho khách quý, Lâm Giai Khởi và Thương Ngõn cũng đã tới, ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Trong tay Lâm Giai Khởi cũng cầm một ly cà phê, cô uống một ngụm, sau đó đưa cho Thương Ngõn.

Lê Lạc hắng giọng, tối hôm qua cô đã sửa lại nội dung bài diễn thuyết, có chèn thêm một số hình ảnh. Màn chiếu ở hội trường rất lớn, cô bắt đầu nói về các vấn đề sinh hóa trong thực tế và cuối cùng cô dừng lại ở bức hình cô tham gia một bữa tiệc.

Tám hình này và tám hình trên diễn đàn Lan Đại giống nhau như đúc. Điểm khác biệt duy nhất là một nguyên bản, một đạo bản.

Hội trường vang lên tiếng bàn luận xôn xao, Lê Lạc chỉ cười cười, sau đó không nhanh không chậm bắt đầu nói: “Tôi nghĩ hôm nay nếu như không phải là các bạn cùng chuyên ngành tới trao đổi kiến thức, thì các bạn khác chắc cũng không xa lạ gì với tám hình này, nhất định là các bạn đã xem qua tám hình này trên diễn đàn Lan Đại, chắc hẳn có không ít bạn tới đây là vì đọc được bài post nên cảm thấy tò mò và hoài nghi về tôi —— Nhưng dù sao cũng rất hoan nghênh các bạn tới đây, bởi vì tiếp theo tôi muốn giải thích một chút.”

“Tôi không biết người nào đã tìm được tám hình này trên tường nhà tôi, nhưng tôi cũng rất cảm động, không ngờ lại có một người hao hết tâm tư vì tôi đến như vậy. Chắc các bạn đều biết Trung Quốc có một thành ngữ là Bỏ Phong Tróc Ảnh (\*). Nhưng là người bị hiểu lầm, tôi thật sự không hiểu nổi tại sao chỉ bằng hai tám hình mà có thể khẳng định nhân cách của tôi không tốt? Vì thế tôi muốn giải thích một chút với những bạn vẫn còn giữ thái độ hoài nghi, nếu không chắc chắn mọi người cũng sẽ không tới đây lắng nghe một người nhân cách không tốt diễn thuyết đúng không?”

(\*) Bỏ phong tróc ảnh: bắt gió bắt bóng, ý chỉ việc tin theo những tin đồn vu vơ vô căn cứ.

Phía dưới có không ít người bật cười.

Lê Lạc cũng bắt đầu dĩ buông tay xuống: “Hôm nay tôi là một diễn giả ở đây, nếu như tôi không giải thích rõ thì thật sự là phụ lòng hiếu kỳ của các bạn rồi. Vậy thì sau đây tôi sẽ nói luôn. Đầu tiên, mọi người không cần hoài nghi về chiếc xe thể thao màu trắng đó, tôi là chủ nhân hợp pháp duy nhất của nó, việc có một người đàn ông mua tặng tôi chỉ là lời nói vô căn cứ. Đương nhiên, tiền mua xe là tiền mà tự tôi làm ra. Xin đừng hoài nghi lời nói của tôi.”

“Còn tám hình này được chụp vào buổi tiệc chúc mừng cho sự hợp tác giữa tôi và Uy Nhĩ Tư. Uy Nhĩ Tư là công ty về khoa học kỹ thuật sinh hóa hàng đầu nước Mỹ, nếu như đã điều tra tư liệu về tôi, các bạn nên biết, khi tôi còn học ở đại học New York, tôi chủ yếu nghiên cứu về tế bào nguyên sinh và tế bào lão hóa, trong thời gian đó tôi và bạn học của mình rất có hứng thú với vấn đề làm chậm quá trình lão hóa da của phái nữ, trải qua rất nhiều thí nghiệm, chúng tôi đã hoàn thành một sản phẩm. Bởi vì sản phẩm làm chậm quá trình lão hóa của chúng tôi có hiệu quả rất tốt, chúng tôi đã quyết định gây dựng sự nghiệp của mình, đồng thời dùng hình thức hợp tác để bán sản phẩm độc quyền cho Công ty khoa học kỹ thuật sinh hóa Uy Nhĩ Tư, nhờ có vụ hợp tác này tôi không chỉ kiếm được một khoản tiền không nhỏ mà tôi còn trở thành một cổ đông nhỏ của Uy Nhĩ Tư.”

Cả hội trường xôn xao.

“Cho nên bối cảnh của tấm hình này chính là khi tôi tham gia tiệc chúc mừng của công ty Uy Nhĩ Tư, tuyệt đối không phải là đi cùng với người đàn ông nào với tư cách bạn gái, mà là người hợp tác.” Lê Lạc cười, đồng thời nhìn xuống phía dưới hỏi: “Tôi hôm qua không phải người viết bài nói là đã tham gia bữa tiệc này sao? Nếu đều là cổ đông của Uy Nhĩ Tư thì không ngại đứng ra, biết đâu chúng ta lại quen nhau.”

Hài hước, nhạo báng, một lần nữa phía dưới lại vang lên tiếng cười.

Lê Lạc mỉm cười, kết thúc: “Giải thích của tôi chính là như vậy, tôi không biết người mở topic dựa vào đâu mà suy đoán tôi ở nước ngoài có nhiều mối quan hệ bất chính, nhưng tôi phải bảo vệ danh dự của mình. Cho nên tôi chính thức nghiêm túc đáp lại người đã ác ý bôi xấu danh dự, nhân cách của tôi: không nên tùy tiện phá hỏng danh dự của một cô gái, và cũng không nên tùy tiện suy đoán về những gì mình nhìn thấy. Suy đoán một cô gái là \*BichDiepDuong - Diễn đàn Lê Quý Đôn\* xe thể thao có được người khác bao nuôi hay không sẽ không thể hiện ánh mắt của bạn nhảy cảm tình tương mà chỉ sẽ làm chính bạn trở nên thô tục và nhạt nhẽo thôi. Cuối cùng cảm ơn mọi người đến nghe tôi chia sẻ. Cảm ơn.”

Hội trường nhất thời yên lặng, sau đó vang lên tiếng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay đầu tiên vang lên từ chỗ Tạ Uẩn Ninh. Anh mặc một bộ âu phục màu đen ngồi ngay phía dưới cô, từng tiếng vỗ tay của anh khẳng định anh vẫn luôn tin cô...

Lê Lạc đột nhiên có chút cảm động, sự cảm động bắt nguồn từ một sự khẳng định và tin tưởng, mặc dù cô cũng không thể tính là học sinh của Tạ Uẩn Ninh, nhưng anh vẫn tin tưởng cô.

Dưới đài Tạ Uẩn Ninh mặt mũi anh tuấn, ánh mắt rạng rỡ mà hàm súc, cô nhận ra ánh mắt anh tràn ngập sự tin tưởng, khóe miệng khẽ nhếch lên. Lê Lạc có chút khó xử, tại sao cô vẫn giống như một tiểu nữ sinh, vẫn dễ bị cảm động đến như vậy.

Cô muốn trở thành nữ ma vương, không phải sao?

Bên trong hội trường, tiếng vỗ tay vang lên rất nhiệt liệt. Ngồi ở hàng ghế cuối, Thương Ngôn không vỗ tay, tay anh đang cầm cốc cà phê của Lâm Giai Khởi, về mặt có chút giật mình, trong đầu hồi tưởng lại từng chữ Lê Lạc đã nói. Lâm Giai Khởi vỗ tay hai cái, gương mặt xinh đẹp đỏ lên, cô cảm thấy như những tiếng vỗ tay này đang tát vào mặt của cô vậy.

Cô cầm lấy cốc cà phê trong tay Thương Ngôn, Thương Ngôn không nói lời nào, đưa cho cô. Lâm Giai Khởi cười hỏi Thương Ngôn: “Thương Ngôn, buổi chiều anh phải đi chọn lễ phục cùng em đấy, buổi tối là sinh nhật mẹ anh, em vẫn chưa biết nên mặc gì để đi gặp bố mẹ anh cả.”

...

Tiệc sinh nhật mẹ tối nay, đối với Thương Ngôn mà nói có thể là một chuyện đau khổ. Khi Lê Lạc ra khỏi hội trường đi ngang qua Thương Ngôn, đang định lên tiếng chào hỏi thì chợt cảm thấy bàn tay đột nhiên bị người khác kéo lại, thủ pháp rất giống Tạ Uẩn Ninh. Lê Lạc quay đầu lại, nhiều người như vậy, lồi lõm kéo kéo làm cái gì chứ?

Tạ Uẩn Ninh chỉ là tiện tay kéo cô ra, anh buông tay xuống, mở miệng hỏi: “Cô định đi đâu?”

Lê Lạc trả lời: “Về sở ạ.”

“Ngồi xe của tôi đi.” Tạ Uẩn Ninh nói.

A, thì ra là thuận đường nên đưa cô đi. Lê Lạc gật đầu một cái.

Thương Ngôn không quay lại sở sinh hóa tế bào. Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh cùng nhau đi về bãi đỗ xe của Lan Đại, cô ngồi vào ghế lái phụ bên cạnh Tạ Uẩn Ninh. Ban đầu ghế lái phụ có đặt một hộp quà tặng, trước khi cô lên xe, Tạ Uẩn Ninh tiện tay đặt nó ra phía sau.

Món quà này là Tạ Uẩn Ninh chuẩn bị cho Tạ Tịnh Di.

Lê Lạc chủ động thắt dây nịt an toàn, quay đầu cảm khái với Tạ Uẩn Ninh một câu: “Nếu có người chụp được ảnh em lên xe của thầy, không chừng lại có thêm một tác phẩm văn chương tuyệt hảo.”

“A.” Tạ Uẩn Ninh cũng bật cười, đột nhiên hỏi cô: “Vậy còn cô... Cô sẽ để ý sao?”

Lê Lạc sững sờ một hồi lâu, hiểu ra Tạ Uẩn Ninh chỉ đang đùa giỡn, cười cười, tùy tiện trả lời: “Dĩ nhiên là không thèm để ý rồi, em quan tâm đến ánh mắt người khác làm cái gì chứ. Huống chi Tạ giáo sư ngài đẹp trai như vậy, tôi vinh dự còn không hết.”

Đúng là trẻ con. Tạ Uẩn Ninh giật giật khóe môi, trả lời một tiếng: “A, vậy sao?” Sau đó khởi động xe, anh đi cùng Lê Lạc từ cửa Bắc Lan Đại ra ngoài.

\_\_\_\_\_

Thành phố Lan có một tiệm may lễ phục nổi tiếng, Tạ Tịnh Di là khách quen của nơi này, hàng năm mỗi lần sinh nhật cô, lễ phục cô mặc đều là do chủ tiệm đích thân may. Buổi chiều Lâm Hi Âm đi cùng với Tạ Tịnh Di tới thử lễ phục, Lâm Hi Âm ngồi ở trên ghế sa lon, khen đôi câu cái quần đỏ sậm này nhìn rất trẻ.

Con người khi đến một độ tuổi nhất định, nhìn rất trẻ chính là lời tán dương tốt nhất.

Tạ Tịnh Di soi gương một hồi lâu, cảm thấy tương đối hài lòng. Năm tháng như thoi đưa, không ngờ cô đã kết hôn nhiều năm như vậy rồi, biết bao nhiêu lần sinh nhật của cô đã trở thành quá khứ, Tạ Tịnh Di tán gẫu một chút với chủ tiệm: “Tôi cảm thấy tôi càng ngày càng lười. Bữa tiệc tổ chức vào buổi tối, buổi chiều tôi mới tới đây mặc thử lễ phục.”

“Thật đúng là lười...” Lâm Hi Âm bỏ thêm hai viên đường vào ly hồng trà, nói: “Nếu như không phải là tôi nhắc cô... Có phải là cô đã quên mất rồi hay không?”

Tạ Tịnh Di cười cười.

Đúng lúc này, bên ngoài có một anh chàng đưa bưu phẩm bước vào, cầm một hộp quà đưa cho Lâm Hi Âm, cung kính hỏi: “Xin chào, cô là Tạ đại tiểu thư đúng không?”

Lâm Hi Âm cười không ngấm được miệng, cố ý không trả lời anh chàng đưa bưu phẩm.

“Được rồi, không cần trêu chọc tôi.” Tạ Tịnh Di nói với anh chàng đưa bưu phẩm: “Là tôi... Có chuyện gì sao?”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Anh chàng đưa bưu phẩm ngượng ngùng xin lỗi Tạ Tịnh Di, sau đó đưa hộp quà cho Tạ Tịnh Di: “Có một người gửi quà cho cô, phiền cô ký nhận giúp tôi.”

Tạ Tịnh Di buồn bực.

Lâm Hi Âm cũng cảm thấy rất kỳ quái, bữu môi nói: “... Người nào lại gửi quà sinh nhật đến nơi này, thật là khó hiểu.”

Lão Phùng tới đón hai người. Lát nữa Lâm Hi Âm còn phải đi chọn lễ phục cùng con gái nên không về cùng Tạ Tịnh Di. Bởi vì thời gian eo hẹp nên Tạ Tịnh Di đi trước, cầm theo cả hộp quà vừa nhận.

Lão Phùng lái xe phía trước, Tạ Tịnh Di tò mò, mở hộp quà ra. Bên trong hộp quà màu hồng, là một chiếc cài áo kim cương xinh đẹp đáng yêu.

Thật là xinh đẹp, Tạ Tịnh Di thích thú cầm trong tay, thắc mắc không biết ai đã gửi cho mình món quà này, suy nghĩ một chút thì chỉ có Thương Vũ, Thương Ngôn, hoặc là em trai Tạ Uẩn Ninh?

Chỉ rất ngay lập tức, khóe miệng Tạ Tịnh Di ngưng lại. Bên trong hộp quà màu hồng tuyệt đẹp này, ngoại trừ chiếc cài áo kim cương xinh đẹp đáng yêu, còn có ba tấm hình.

Gần tối, Lê Lạc trở về từ sở sinh hóa tế bào, trong lòng cảm thấy có chút tội lỗi.

Hôm nay cô đã phá hỏng tâm trạng tốt của Tạ Tịnh Di. Đã thương người, thương mặt, không nên tổn thương tâm tình. Bởi vì cảm thấy có lỗi, cho nên ngoại trừ 3 tấm hình ra, cô còn tặng cho Tạ Tịnh Di một món quà.

Quà tặng cô là do thật lòng chọn lựa, hi vọng có thể đền bù một chút cho sự thương tâm của Tạ Tịnh Di hôm nay.

p/s: Mì đang ngập đầu trong thi cử nên không thể đăng bài đúng hẹn được, rất rất xin lỗi và hứa sẽ bù khi thi xong!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16

Edit: BíchDiepDuong

“Phu nhân, bây giờ tôi sẽ đưa cô đến...”

Lão Phùng vừa lái xe vừa nói, lại gọi Tạ Tịnh Di mấy tiếng phu nhân. Tạ Tịnh Di mất một lúc mới ổn định được cảm xúc của mình, nói với tài xế Phùng một tiếng: “Được.”

Thật sự là cô không nghe rõ tài xế Phùng vừa nói gì với cô.

Dường như tâm trạng của tài xế Phùng rất tốt, anh vui vẻ nói chuyện với cô, Tạ Tịnh Di ngắt lời tài xế Phùng: “Lão Phùng, tôi hơi mệt, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Vâng, phu nhân.” Tài xế Phùng không nói thêm gì nữa, anh quan sát gương chiếu hậu, tiếp tục lái xe.



Lão Phùng là một tài xế rất thông minh, rất biết nhìn sắc mặt người khác, đã qua nhiều năm như vậy, anh vẫn là một tài xế trung thành của Thương Vũ.

Tạ Tịnh Di mở hộp quà, lấy ra ba tấm ảnh, cô cảm thấy toàn thân rét lạnh, nhất thời không có cách nào đối mặt với sự thật trong bức ảnh.

Tấm ảnh đầu tiên: bên cạnh chiếc xe hơi màu đen sang trọng, lão Phùng kính cẩn lễ phép mở cửa xe cho một người phụ nữ trẻ tuổi, một người phụ nữ xinh đẹp, kiều ngạo.

Tấm ảnh thứ hai: Qua lớp cửa kính, mờ mờ nhìn thấy có bóng dáng Thương Vũ trong xe, người làm vợ như cô làm sao có thể không nhận ra gương mặt của chồng mình chứ.

Tấm ảnh thứ ba: nếu như chỉ xem hai tấm ảnh trước, cô còn có thể tự lừa dối mình, những bức ảnh thứ ba giống như một con dao sắc đâm thẳng vào trái tim cô. Trong tấm ảnh thứ ba, chồng của cô và phụ nữ kia cùng đi nghỉ mát, bên bờ biển lúc hoàng hôn, Thương Vũ mặc một bộ quần áo thoải mái, người phụ nữ mặc một chiếc váy dài, lộ ra bờ lưng trắng nõn, gió biển nhẹ nhàng thổi, hai người ôm hôn, rất dịu dàng..

Rất rõ ràng, người chụp tấm ảnh cuối cùng này đã dùng máy ảnh có tiêu cự lớn, sau đó lại cố ý phóng to hình ảnh lên, bóng lưng và một nửa gương mặt của hai người đều rất rõ ràng, chiếc nhẫn cưới trên bàn tay đang đặt ngang hông người phụ nữ của Thương Vũ cô cũng nhìn thấy rất rõ.

Chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh như ngọn đèn lạnh lùng trong bóng đêm nơi bờ biển.

Tạ Tịnh Di nhanh chóng nhét ba tấm ảnh và chiếc cài áo kim cương vào trong túi xách.

Lão Phùng dừng xe ở bãi đỗ xe riêng phía sau Khách sạn Ngải Lý, anh xuống xe, mở cửa xe giúp cô, cung kính mở miệng nói: “Phu nhân, Thương tiên sinh đang đợi cô ở phòng nghỉ trên lầu 49.”

Tạ Tịnh Di chỉnh trang lại trang phục, đột nhiên lại hỏi tài xế Phùng một chuyện: “Lão Phùng, anh làm tài xế cho Thương Vũ bao nhiêu năm rồi?”

“Cũng tầm ba mươi năm rồi.” Lão Phùng nở nụ cười trả lời Tạ Tịnh Di, sau đó cảm khái thêm một câu: “Phu nhân, cô cũng đã gả cho Thương tiên sinh được hai mươi ba năm rồi.”

Đã hai mươi ba năm rồi ư! Đúng vậy, cô đã gả cho Thương Vũ hai mươi ba năm rồi, Thương Ngôn của cô cũng đã hai mươi hai tuổi rồi.

Tạ Tịnh Di đi thang máy tới phòng nghỉ trên lầu 49, nhất thời lại không muốn đi vào.

Thương Vũ đang nằm trên ghế sofa mặc cho một nữ nhân viên giúp anh cạo râu, cô đứng cách anh không gần, không xa, vừa đủ nhìn thấy hai mắt anh vẫn nhắm chặt, có lẽ là anh mệt nên tranh thủ chợp mắt.

Tạ Tịnh Di kinh ngạc nhìn gương mặt của chồng mình, hơn hai mươi năm đã trôi qua, gương mặt của người cô yêu thương vẫn anh tuấn, thâm trầm như trước, có chăng là lông mày thưa hơn hồi còn trẻ một chút. Lông mày Thương Vũ vốn đã nhạt, trán anh lại cao khiến cho người đối diện luôn cảm nhận được một sự lạnh lùng mà xa cách.

Ánh mắt của anh rất sâu, giống như một hồ nước ẩn trong thâm sơn cùng cốc, ánh mắt anh khiến cô không thể hiểu thấu rốt cuộc anh đang đang suy nghĩ chuyện gì. Nhưng hiện tại nhìn anh nhắm mắt, cô lại cảm thấy có chút dịu dàng.

Tạ Tịnh Di thay dép đi trong nhà, nhẹ nhàng bước vào, nữ nhân viên giật mình ngẩng đầu lên. Râu của Thương Vũ đã cạo xong, nữ nhân viên đó đang mát xa mặt giúp Thương Vũ. Tạ Tịnh Di đột nhiên cảm thấy tình cảnh trước mắt vô cùng chói mắt, trước kia khi thấy Thương Vũ đi mát xa cô cũng chưa từng có cảm giác như thế này. Cô đứng bên cạnh người nhân viên, ra hiệu cho cô ta rời đi, cô nhân viên khom người đi ra ngoài.

Thương Vũ thoải mái nằm trên ghế sofa, ngủ một giấc an tĩnh.

Tạ Tịnh Di biết, hai ngày nay Thương Vũ rất mệt mỏi, không những phải xử lý chuyện ở công ty mà chuyện ở Tạ gia anh cũng phải giúp một tay, gần đây anh lại còn phải lo thêm chuyện tổ chức tiệc sinh nhật cho cô... Tạ Tịnh Di đưa tay vuốt hàng chân mày của Thương Vũ, cảm khái thời gian thật không công bằng. Rõ ràng cô còn nhỏ hơn anh một tuổi, vậy mà cô không còn trẻ nữa, thế nhưng anh lại vẫn anh tuấn phi thường như cũ.

Thương Vũ cũng vừa mới chợp mắt được một lúc.

Đạo gần đây anh rất mệt mỏi, nằm trong phòng nghỉ ở khách sạn Ngải Lý xông dầu vùng an thần, ban đầu anh chỉ định nhắm mắt dưỡng thần một lát rồi ngủ luôn lúc nào không biết. Nhưng dù là trong mộng hay trong tiềm thức, gần đây anh luôn nhớ về người cũ, chuyện xưa, thứ tình cảm mà anh vĩnh viễn không thể có được giống như một lỗ trống trong lòng anh, luôn dễ dàng khiến anh nhớ về hình ảnh người con gái mà anh vẫn chôn chặt trong đáy lòng.

“Thanh Gia, xin em đừng từ chối tôi...”

“Thanh Gia, đừng tự lừa mình dối người, tôi biết, em đã yêu tôi rồi.”

“Thanh Gia, em phải tin tôi, tình yêu mà tôi dành cho em hoàn toàn là thật lòng...”

Những hình ảnh trong đầu chạy qua như một thước phim, Thương Vũ giật mình bừng tỉnh, một bàn tay mềm mại đang nắm chặt lấy tay anh, anh quay sang nhìn Tạ Tịnh Di đang ngồi bên cạnh, giật giật khóe miệng nói: “Em tới rồi à.”

Anh và cô là đôi vợ chồng già, có những lúc không cần phải nói nhiều lời.

Tạ Tịnh Di: “Em thấy anh ngủ thiếp đi nên không nỡ đánh thức anh...”

Thương Vũ: “Gần đây anh hơi mệt.”

Tạ Tịnh Di: “Đừng làm việc quá sức, hết đợt này anh cũng nên nghỉ ngơi một thời gian.”

Thương Vũ: “Được.”

“Tháng sau chúng ta đi du lịch đi.” Tạ Tịnh Di đột nhiên đề nghị: “Chúng ta cùng với Thương Ngôn cùng nhau đi chơi một chuyến... Đã lâu lắm rồi cả nhà chúng ta chưa có dịp đi chơi cùng nhau.”

Thương Vũ suy nghĩ một chút, sau đó đồng ý, nói: “Được.”

Tạ Tịnh Di mỉm cười.

Thương Vũ ngồi dậy bàn tay anh vẫn nắm tay Tạ Tịnh Di không buông ra, ánh mắt anh nhìn vợ mình cũng vô cùng dịu dàng, đó là một loại tình cảm tích lũy theo năm tháng.

“Chúng ta nên đi xa một chút, nghe nói ở vùng duyên hải Chile có một thị trấn nhỏ rất đẹp, chúng ta tới Chile được không?”

“Được.” Hiếm khi Thương Vũ lại cung chiều Tạ Tịnh Di như thế này, anh nói: “Hôm nay là sinh nhật em, em nói gì anh cũng đồng ý.”

Nếu em muốn hỏi về người phụ nữ kia thì sao? Tạ Tịnh Di nghĩ trong lòng. Tuy nhiên cô vẫn quyết định không nói ra.

---

Tiệc sinh nhật bắt đầu. Tạ Tịnh Di khoác tay Thương Vũ bước đi dưới ánh đèn rực rỡ, gương mặt mỉm cười hạnh phúc.

Tạ Uẩn Ninh dựa lưng vào chiếc ghế bành trắng, khoe miệng khẽ nhếch lên, hòa với bầu không khí vui vẻ của buổi tiệc sum họp gia đình. Ngồi bên cạnh anh là Thương Ngôn vẫn luôn trầm mặc từ đầu buổi tiệc, bên cạnh Thương Ngôn là Lâm Giai Khởi. Buổi tiệc năm nay, Lâm Giai Khởi lại ngồi ở vị trí của Tạ gia.

Cách đó không xa là cha mẹ của Lâm Giai Khởi, thỉnh thoảng họ lại nhìn về phía bên này, sau đó lại thì thầm vài câu.

Tạ Uẩn Ninh nghe nhạc công tấu lên khúc nhạc “Lương chúc”, cảm thấy rất nhạt nhẽo, nghiêng đầu nhìn về phía Thương Ngôn định nói chuyện, nhưng về mặt Thương Ngôn lại vô cùng ủ rũ, phờ phạc.

Lâm Giai Khởi quay đầu nói chuyện với Thương Ngôn, Thương Ngôn mỉm cười đáp lại Lâm Giai Khởi, đó là một nụ cười vô cùng gượng gạo, giả tạo.

Thức ăn ở buổi dạ tiệc rất phong phú. Tuy nhiên Tạ Uẩn Ninh chỉ uống nửa ly sữa chua, từ trước đến nay anh vẫn không thích rượu và thức ăn ở các buổi tiệc, anh ghét cảm giác nhìn các món ăn bị người này người kia chọn lựa lựa. Thương Ngôn cũng biết tật xấu này của cậu mình, thấy nhiều cũng thành quen. Lâm Giai Khởi lại không dám trêu chọc Tạ Uẩn Ninh, cô gấp cho Thương Ngôn một miếng phô mát nhỏ, sau đó mỉm cười nói với Thương Ngôn: “Anh bóc tôm giúp em nhé?”

“Được.” Thương Ngôn cầm đĩa lên, món tôm tối nay không tệ chút nào, nghe nói đây là loại tôm được chuyên chở từ Hokkaido tới. Anh bóc một con, sau đó bỏ vào trong bát của Lâm Giai Khởi, lúc này cha mẹ anh cũng vừa ngồi xuống vị trí đối diện.

Lâm Giai Khởi ngọt ngào nói vài câu. Tạ Tịnh Di vẫn là rất hài lòng với Lâm Giai Khởi, lại chợt nhớ tới khoảng thời gian trước hai đứa bé này mới cãi nhau, mở miệng nói với Thương Ngôn: “Thương Ngôn, con phải đối xử thật tốt với Giai Khởi, biết không?”

Thương Ngôn buồn bực.

Tạ Tịnh Di lại nói: “Lần trước con và Giai Khởi cãi nhau khiến cho cả mẹ và mẹ Giai Khởi đều lo lắng không thôi.”

Lâm Giai Khởi bĩu bĩu môi.

Thương Ngôn đột nhiên ngẩng đầu lên nói với mẹ mình: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con sẽ không cãi nhau với Giai Khởi nữa đâu.” Dừng một chút, Thương Ngôn lại nhìn cha của mình nói: “Cha, không phải lần trước cha nói muốn con và Giai Khởi chính thức đính hôn sao, con thấy cuối năm nay cũng tốt. Con và Giai Khởi là thanh mai trúc mã, mẹ và mẹ Giai Khởi lại là chị em tốt, đợi Giai Khởi tốt nghiệp hai bọn con sẽ kết hôn, cho nên trước tiên cứ đính hôn đi.”

Thương Ngôn nói liền một hơi, gương mặt cũng trở nên ửng hồng. Cách nói chuyện của anh với Thương Vũ mang theo một chút gì đó giống như là tức giận, lại có chút giống như là khẩn trương khiến mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Tuy nhiên Tạ Tịnh Di nghĩ chuyện đính hôn này cũng rất tốt, cô vui mừng mỉm cười, cảm thấy yên tâm hơn, nhìn Thương Ngôn nhẹ nhàng trách anh một câu: “Tiểu Ngôn, con cầu hôn Giai Khởi như vậy sao?”

Quả nhiên, lúc này Lâm Giai Khởi đang cúi đầu ngượng ngùng.

“Chuyện này, cha và mẹ con sẽ bàn bạc với cha mẹ Giai Khởi.” Thương Vũ trả lời Thương Ngôn, sau đó thu lại ánh mắt. Con trai của anh nghĩ gì đương nhiên anh là người hiểu rõ nhất, chỉ cần nghe mấy câu Thương Ngôn vừa nói, Thương Vũ liền hiểu, ngày hôm đó Thương Ngôn đã nhìn thấy anh.

Không muốn ngồi tiếp nữa, Tạ Uẩn Ninh đứng lên cáo biệt.

Thành phố Lan \* có một tập tục, đó là trong buổi tiệc sinh nhật của con cái, trưởng bối không được xuất hiện, cho nên hàng năm cứ mỗi lần sinh nhật của Tạ Tịnh Di, hai ông bà Tạ đều không tới. Tạ Uẩn Ninh là người duy nhất của Tạ gia tới tham dự, lẽ ra anh nên ở lại giúp Tạ Tịnh Di tiếp đãi khách khứa, chỉ là cho tới bây giờ Tạ Uẩn Ninh vẫn chưa từng làm việc này.

Đương nhiên Tạ Tịnh Di cũng sẽ không làm khó cậu em trai tuy thông minh nhưng tính tình kiêu ngạo này, cô không bắt anh phải lưu lại tiếp khách. Chỉ là cô có chút không yên tâm, nói với Tạ Uẩn Ninh vài câu: “Vừa nãy cậu có uống rượu không? Nếu như cậu có uống thì để chị gọi tài xế đưa cậu về, không cần tự mình lái xe.”

Tạ Uẩn Ninh: “Chị yên tâm, em không uống.”

Nghe anh nói vậy, Tạ Tịnh Di cũng yên tâm.

Tạ Uẩn Ninh trầm mặc, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Anh rất hiểu tính cách của chị mình, cho nên có một số việc anh lựa chọn giữ im lặng. Về chuyện của anh rể anh và người phụ nữ kia, anh thực sự hi vọng đó chỉ là do anh ta nhất thời hồ đồ. Trước khi đi, Tạ Uẩn Ninh cầm lấy áo khoác, khoác lên cánh tay, sau đó nói với Thương Vũ một tiếng: “Anh rể, tôi còn có chuyện phải đi trước.”

Thương Vũ từ trước đến giờ cũng chưa từng hy vọng Tạ Uẩn Ninh sẽ giúp anh tiếp đãi khách khứa, ôn hòa mở miệng: “Chú ý an toàn.”

Tạ Uẩn Ninh xoay người.

“Uẩn Ninh, cậu quên quà đáp lễ này.” Tạ Tịnh Di gọi Tạ Uẩn Ninh quay lại.

Tạ Uẩn Ninh xoay người, mỗi người tới dự tiệc đều được nhận một túi quà đáp lễ, nhưng anh thật sự không muốn nhận. Quà đáp lễ mà chị anh chuẩn bị luôn luôn là chocolate và mỹ phẩm dưỡng da. “Chị, chị biết là em không thích ăn đồ ngọt mà, còn mấy loại mỹ phẩm dưỡng da này em cũng đâu có dùng.” Tạ Uẩn Ninh nói.

“Đương nhiên biết là chị biết cậu không thích ăn đồ ngọt.” Tạ Tịnh Di lắc đầu hỏi: “Nhưng chẳng lẽ những thứ như chocolate và mỹ phẩm dưỡng da này, cậu thật sự không có nỗi một cô gái nào để tặng sao?”

“Không có.” Tạ Uẩn Ninh trả lời, tuy nhiên anh vẫn nhận lấy túi quà đáp lễ chị anh đưa, trước khi đi anh liếc nhìn Tạ Tịnh Di lần nữa, nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Biết rồi!”

Tạ Tịnh Di mỉm cười, đưa mắt nhìn em trai mình rời đi, sau đó quay đầu nhìn Thương Vũ. Phía dưới bàn ăn lớn, bàn tay cô nắm lấy tay Thương Vũ, sau đó Thương Vũ rút tay về.

Vì Tạ Uẩn Ninh bỏ về trước nên sau khi tiệc sinh nhật của Tạ Tịnh Di kết thúc, Lâm Hi Âm và Phương Tử Văn chủ động lưu lại tiễn khách giúp Tạ Tịnh Di. Sau đó không ít khách trước khi rời đi cũng nói vài câu chúc mừng, chúc mừng hai nhà Tân Tân chi hảo (\*).

(\*) Tân Tân chi hảo: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tả truyện”. Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ với nước Tần, Tấn hiến Công đã đem con gái mình gả cho Tần Mục Công. Về sau Tấn Hiến Công về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Nhĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn cử người đi đón công tử Di Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống trở về nước Tấn. Mấy năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu nước Tần, Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tấn nhiều lần nuốt lời và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn rất khoan dung độ lượng, giữ mối bang giao với nước Tấn. Bấy giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu cuối cùng lưu lạc đến nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ coi thường mình liền nói: “Hai nước Tấn tấn địa vị ngang nhau, tại sao chàng lại khinh rẻ tôi?” Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều kết thống gia với nước Tần. Câu thành ngữ trên vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

“Cảm ơn.”

Tối hôm nay Lâm Hi Âm cười không biết mệt, chỉ là vô tình va vào Thương Vũ đang đứng một mình, khóe môi lại khẽ nhếch xuống. Khi này hai nhà cùng nhau tiễn khách, vậy mà ánh mắt Thương Vũ lại chưa từng đặt lên người cô.

Rõ ràng, tối hôm nay cô xinh đẹp hơn Tạ Tịnh Di rất nhiều.

Lâm Hi Âm đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút bi thương: “Thương Vũ, ngày mai là sinh nhật Thanh Gia, tôi muốn đi thăm nó một chút.”

...

Thật đáng tiếc!

Dưới ánh đèn đường sáng lung linh, Lê Lạc đội mái tóc giả màu xanh hết sức nổi bật, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn, đi bộ xuyên qua quảng trường náo nhiệt nhất thành phố Lan, cô dừng lại tại một tiệm bánh ngọt, sau đó ngắm nhìn những chiếc bánh ngọt trưng bày trong tủ kính, không nhận được mà thốt lên.

Thật là mở mang tầm mắt, mở mang tầm mắt nha! Không ngờ bánh ngọt bây giờ lại có thể đẹp đến như thế! Nghĩ lại một chút thì bánh ngọt trước đây cô ăn nào có được đẹp đến như thế, so với bây giờ thì chúng đều chỉ là loại bánh ngọt quê mùa. Lê Lạc quyết định mua một chiếc bánh ngọt có hình búp bê Barbie, cô nhớ trước kia mình rất thích búp bê Barbie, bởi vì thích nên đã mua rất nhiều búp bê Barbie rồi chất đầy cả căn phòng.

Chỉ là những thứ đó đã sớm bị Lâm Hi Âm vứt đi trước khi đem bán căn biệt thự rồi.

Đêm dài đằng đẵng, Lê Lạc cầm hộp bánh ngọt, định tìm một nơi nào đó để giết thời gian. Cô đứng ở đầu đường chờ xe taxi, từng chiếc, từng chiếc xe nhanh chóng lướt qua trước mặt cô, trong đó còn có cả chiếc xe việt dã cùng màu với xe của Tạ Uẩn Ninh.

A, đến biển số xe cũng giống...

Lê Lạc hơi giật mình.

Chiếc xe việt dã màu đen đi được chừng mười mét thì dừng lại, Lê Lạc phản ứng lại, lập tức chạy tới.

Tạ Uẩn Ninh cảm thấy mắt mình thật là tinh, dù cô ăn mặc thành cái bộ dạng không giống người không giống quý đó mà anh vẫn có thể nhận ra. Anh đỗ xe ở ven đường, chấp tay chờ Lê Lạc chủ động đến gần, sau đó mở cửa sổ xe. Cô gái bên ngoài cười khanh khách nhìn anh, giọng nói quen thuộc cất lên: “Hi, giáo sư Tạ, thầy dừng lại chờ em đúng không?”

Tạ Uẩn Ninh không lên tiếng mà liếc nhìn Lê Lạc, anh cảm thấy cô giống như đang muốn đi làm chuyện xấu, trầm mặt, anh hỏi: “Ăn mặc thế này, cô định đi đâu?”

Lê Lạc: “Em muốn đi hát.” Không sai, cô vừa quyết sẽ tìm một quán karaoke nào đó, phòng trọ của cô cách âm không tốt lắm, cô không nên quấy rầy giấc ngủ của người khác.

Sau đó, sắc mặt Tạ Uẩn Ninh liền trầm xuống: “Mấy người?”

Lê Lạc có chút thẹn thùng: “... Một người.”

A! Không có bằng hữu thật đáng thương. Tạ Uẩn Ninh ném ra một câu: “Lên xe.”

“Ah.” Lê Lạc cầm bánh ngọt lên xe, sau đó liền lễ phép hỏi: “Giáo sư Tạ, thầy muốn đưa em đi sao?”

“Cô cảm thấy tôi tốt đến vậy sao?” Tạ Uẩn Ninh hỏi ngược lại, nhưng không đợi Lê Lạc trả lời, anh mở miệng lần nữa: “Tôi đang nhàm chán, cùng đi hát đi.”

(Hết chương 16)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thực Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 17

Lê Lạc không ngờ trên con đường vắng vẻ yên tĩnh này lại có một quán karaoke, biển hiệu ktv Nghệ Hồng sáng lập lờ phía sau cây ngô đồng, hoàn toàn không thể nào nhận ra đây là một quán karaoke cả. Lê Lạc vẫn không tháo dây an toàn ra, nhìn ra bên ngoài, há hốc miệng.

“Muốn nói gì sao?” Một giọng nói lạnh lạnh thổi qua bên tai của cô.

“Giáo sư Tạ, tôi chỉ là muốn...” Lê Lạc quay đầu nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: “Thầy nói xem, nếu chúng ta cùng nhau đi vào đó liệu có ổn hay không?”

“Đúng, đúng là không ổn.” Tạ Uẩn Ninh đường đường chính chính trả lời cô, sau đó nhìn về phía cô, ánh mắt dừng lại trên mặt cô mấy giây, giống như đang nghiên cứu gì đó, Lê Lạc không biết có phải là Tạ Uẩn Ninh đã thay đổi ý kiến rồi hay không thì đột nhiên cảm thấy đầu mình bị kéo mạnh...

Tạ Uẩn Ninh vươn tay một cái kéo tóc giả của cô xuống, sau đó anh lại nhìn cô một lần nữa nói: “Bây giờ thì không sao rồi... Nếu như vừa rồi thì đúng là giống như tôi đang dẫn thiếu nữ bất lương vào chỗ ăn chơi vậy.”

Lê Lạc: “...” Cô thề, đây là lần đầu tiên cô tới chỗ ăn chơi đó, Tạ Uẩn Ninh vẫn chỉ toàn trêu chọc cô!

“Yên tâm đi, nơi này tuyệt đối không phải như cô nghĩ đâu.” Tạ Uẩn Ninh giải thích một cách cường điệu, nhận ra mình mới đùa hơi quá nên hạ giọng nói: “Đây là nơi mà một đứa trẻ rảnh rỗi cũng có thể tới.”

Lê Lạc: “Ah.”

Tạ Uẩn Ninh không gạt cô, đây đúng là nơi mà một đứa trẻ rảnh rỗi cũng có thể đến. Ở đây ngoại trừ phòng hát, còn có chỗ vui chơi cho trẻ nhỏ và cả nhà hàng buffet. Lê Lạc vừa nhìn ngắm xung quanh vừa đi theo Tạ Uẩn Ninh vào bên trong, cô có cảm giác như đang bước vào một thế giới mới vậy.

Tạ Uẩn Ninh nghiêng đầu nhìn Lê Lạc, thấy vẻ mặt cô hào hứng, mới lạ như vậy lại thấy hơi buồn cười.

Lê Lạc kéo kéo vạt áo Tạ Uẩn Ninh, hỏi: “Thầy Tạ, làm thế nào mà thầy lại biết đến nơi này vậy?”

Đây là Tạ Uẩn Ninh chuyên nghiên cứu về sinh hóa tế bào đó! Là Tạ Uẩn Ninh chuyên nghiên cứu phát triển những loại thuốc men mới nhất đó! Là Tạ Uẩn Ninh khinh thế ngạo vật (\*) đó... Làm sao anh lại biết đến cái nơi vui chơi ngây thơ như thế này chứ?

(\*) Khinh thế ngạo vật: hiểu nôm na là khinh đời, coi rẻ người, ý chỉ những người ngạo mạn, tự phụ hay coi thường người khác.

“Tại sao tôi lại không thể biết đến chỗ này?” Tạ Uẩn Ninh đứng trước máy bán vé tự động, hỏi ngược lại Lê Lạc.

Lê Lạc cười cười, tiếp tục nhìn ngó, đánh giá nơi này. Tạ Uẩn Ninh ở bên cạnh quẹt thẻ tín dụng, màn hình máy bán vé tự động hiện lên bảng chọn thời gian thuê phòng. Lê Lạc thu hồi tầm mắt, chăm chú nhìn theo, trên màn hình có năm khoảng thời gian để khách hàng lựa chọn, nếu như cô được chọn, nhất định cô sẽ chọn “Điên cuồng suốt đêm”, chỉ là người mua vé lại là Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh chỉ thuê phòng hát trong hai giờ. Khoảng thời gian hai giờ này còn có một tên gọi khác là “Thời gian tươi đẹp”. Lê Lạc có chút ghét bỏ, nhưng mà ít ra đây cũng không phải là khoảng thời gian ít nhất, còn có một loại là thuê trong một giờ, gọi là “Tiểu Xương Di Tinh”.

Thật ra Tạ Uẩn Ninh vốn chỉ định thuê trong một giờ, tuy nhiên vì cái tên “Tiểu Xương Di Tinh” nên mới chọn hai giờ. Hai người, hai giờ.

Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh được dẫn tới một gian phòng nhỏ rộng chừng năm thước vuông, cô đặt chiếc bánh ngọt xuống, chuẩn bị chọn bài. Chỉ là cô hơi do dự, cô có cần phải “kính già yêu trẻ” không? Nếu là “kính già”, cô nên để Tạ Uẩn Ninh hát trước, “yêu trẻ”, cô cũng nên cho Tạ Uẩn Ninh hát trước. (Tuổi thật của Lê Lạc lớn hơn Tạ Uẩn Ninh)

Kết quả, Tạ Uẩn Ninh trực tiếp ngồi xuống sofa, nói với cô: “Cô cứ hát đi, hôm nay tôi không hát.”

Không hát? Vậy anh còn tới đây làm gì? Lê Lạc tự mình đa tình hỏi một câu: “Giáo sư Tạ, chẳng lẽ thầy tới đây chỉ để nghe em hát sao?”

Tạ Uẩn Ninh lười biếng ngồi xuống, không trả lời Lê Lạc. Thực sự anh không muốn giải thích. Bởi vì anh thấy cô đã tới muộn mà vẫn đi lang thang ngoài đường, sau đó lại muốn đi hát một mình cho nên mới đưa cô tới đây, nếu không cô thật sự cho rằng anh sẽ nhầm lẫn đến mức đi hát cùng cô ư? Đã tới muộn mà còn ăn mặc kiểu đó rồi ra ngoài chơi, chẳng lẽ cô không biết những tên thanh niên chơi bời hay chọn kiểu người như cô để xuống tay sao? (#Bdd: Là người ta thích chị, sợ chị đi một mình, sợ chị gặp chuyện nên mới đi cùng chị đó ☐)))

Lê Lạc sờ mũi, cảm thấy không khí trong phòng trở nên ngọt ngào hơn.

Quả nhiên, Tạ Uẩn Ninh lại ra lệnh nói: “Mau hát đi, hai tiếng nữa tôi đưa cô về.”

Ah, vậy thì cô sẽ hát. Ban đầu cô đi từ Khách sạn Ngải Lý tới đây chỉ vì muốn giải sầu, sau đó muốn tìm một nơi nào đó để giết thời gian, không ngờ lại xui xẻo gặp phải Tạ Uẩn Ninh.

Xui xẻo hơn là còn bị bắt phải hát! Nếu đã như vậy thì Lê Lạc sẽ không khách khí nữa, cô lựa chọn bài hát trên màn hình, định bụng sẽ hát hết hai giờ.

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh kinh ngạc mở miệng, nói với cô: “Lê Lạc, cô là người ở thập niên năm mươi sao?”

Ách, nào có khoa trương đến như vậy. Lê Lạc nhìn danh sách bài hát hiển thị trên màn hình, lập tức cười hi hi nói với Tạ Uẩn Ninh: “Bởi vì có giáo sư Tạ ngồi ở đây nên em mới hát loại nhạc này, em không muốn giữa chúng ta có khoảng cách thế hệ.”

“Ah.” Lời của cô... Tạ Uẩn Ninh cười nhạo một tiếng.

Lê Lạc tiếp tục chọn bài, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, tính ra cô và Tạ Uẩn Ninh đúng là sinh ra ở hai thời kỳ khác nhau.

Cuối cùng Lê Lạc cũng chọn xong bài hát để hát trong hai giờ. Tạ Uẩn Ninh thực sự không mong đợi Lê Lạc có thể hát được, nhạc một đằng cô hát một nẻo, chính là hát không được tốt lắm. Mười mấy bài hát, không có một bài nào cô hát chuẩn.

Cô cho rằng anh chưa từng nghe qua những bài hát cũ này sao?

Thực ra trước đây Lê Lạc hát cũng không tệ, chỉ là sau khi cô tỉnh lại giọng nói có hơi thay đổi, có lẽ là liên quan đến chuyện dây thanh quản bị tổn thương, vì thế nên giọng nói cũng trầm hơn một chút, vừa trầm lại vừa khàn. Những bài hát cô chọn hôm nay đều là những bài hát cũ mà cô từng thích, tất cả đều cần phải hát tròn giọng... Tóm lại là hiện tại cô đều không hát nổi. Thật ra thì giọng nói của cô cũng không tệ, đủ to, đủ rõ, khi còn đi học, các giáo viên vẫn thường cảm thấy tiếc vì cô có chất giọng tốt nhưng lại không hát hay.

Một giờ trôi qua, rốt cuộc hát Lê Lạc cũng hát xong, cô đặt micro xuống. “Xong chưa?” Tạ Uẩn Ninh đứng lên giống như muốn rời đi. Lê Lạc định ăn bánh ngọt, không quên mời Tạ Uẩn Ninh một câu: “Giáo sư Tạ, chúng ta ở lại ăn bánh ngọt đã.”

Không —— muốn, Tạ Uẩn Ninh vốn muốn cự tuyệt nhưng vẫn quay đầu lại nhìn Lê Lạc, hỏi một câu: “Sinh nhật sao?” Anh từng xem qua hồ sơ của cô, ngày sinh của cô không phải là hôm nay.

“Không phải.” Lê Lạc trả lời Tạ Uẩn Ninh, tìm bừa một lý do nói: “Chỉ là hôm nay em đột nhiên thèm ăn bánh ngọt.”

“Vậy còn cấm nén làm gì?” Tạ Uẩn Ninh lại hỏi.

“Giáo sư Tạ, thầy không thấy bánh ngọt và nén rất hợp nhau sao?” Lê Lạc cười hi hi nói: “Huống chi những cây nén này đều là cửa hàng bánh ngọt tặng cho em, nếu không dùng thì thật là phí.”

Tạ Uẩn Ninh không hiểu nổi suy nghĩ của cô, tuy nhiên anh vẫn ngồi xuống.

Có người cùng đón sinh nhật với mình, Lê Lạc rất vui, cô dùng diêm thắp nến lên, cây nến vụt sáng, con búp bê cũng bắt đầu xoay vòng. Cô không ngờ búp bê barbie trên chiếc bánh còn có thể ca hát và khiêu vũ, tiếng nhạc “Chúc mừng sinh nhật” vang lên, búp bê xoay tròn từng vòng, từng vòng.

Lê Lạc vô cùng hạnh phúc, ngẩng mặt lên nói với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, hay là em ước luôn cho ngày sinh nhật nhỉ?”

“Hả?” Tạ Uẩn Ninh chịu không nổi, lắc đầu.

Tuy nhiên Lê Lạc đã bắt đầu ước rồi. Cô nhắm mắt lại, giống như một đứa trẻ, giống như cô thật sự tin rằng một ngày nào đó điều ước của cô sẽ thành sự thật vậy. Không hiểu vì sao Tạ Uẩn Ninh có chút thất thần, không biết có phải là ánh nến lung lay khiến anh hoa mắt hay không, vừa rồi khi Lê Lạc ngẩng đầu nhìn cánh nến, anh nhìn thấy khóe mắt cô ươn ướt.

Giống như một giọt xuân thủy rơi từ cánh hoa lê xuống mặt hồ tĩnh lặng, vô thanh vô tức, mang đến một trận mưa xuân tích tích lịch lịch (\*).

(\*) vô thanh vô tức: không tiếng động

tích tích lịch lịch: miêu tả gió nhẹ và mưa, thường chỉ âm thanh của mưa

Bên ngoài trời mưa thật.

Tạ Uẩn Ninh và Lê Lạc cùng nhau đội mưa chạy ra xe, cả quần áo, đầu tóc đều bị ướt. Sau đó anh lái xe đưa cô về nhà trọ, suốt cả quãng đường, cô chỉ an tĩnh ngồi bên cạnh anh, anh cảm thấy không quen, hỏi: “Tại sao không nói gì.”

Lê Lạc lắc đầu, cô nào có nhiều lời như vậy. Hôm nay cô đã có một bữa tiệc sinh nhật vui vẻ, vẫn còn mấy tiếng nữa ngày sinh nhật của cô mới kết thúc, cô không ngờ năm nay lại may mắn tới mức có thể đón sinh nhật cùng một người khác.

“Uẩn Ninh...” Lê Lạc quay đầu, chân thành nói một tiếng cảm ơn: “Hôm nay thực sự cảm ơn anh.”

“Cô vừa gọi tôi là gì?” Tạ Uẩn Ninh hỏi.

“Đừng đứng... Thật xin lỗi, em nói sai rồi.” Lê Lạc vội vàng xin lỗi, không nhận được lại cười thật tươi, tiếp tục không biết trên dưới nói: “Thật ra thì thầy cũng chỉ lớn hơn em 9 tuổi thôi mà, chúng ta cũng có thể coi là ngang hàng.”

“9 tuổi còn chưa đủ sao?” Tạ Uẩn Ninh chất vấn, nhưng câu này chỉ để hù dọa Lê Lạc một chút, lời anh muốn nói vẫn còn ở phía sau. Cần gạt nước vẫn gạt nhẹ nhàng, Tạ Uẩn Ninh cảnh cáo Lê Lạc: “Lần sau tối muộn thì đừng đi lang thang ngoài đường.”

“Mặc dù bây giờ là hệ thống pháp luật rất an toàn, an ninh ở thành phố Lan cũng không tệ, thế nhưng ít nguy hiểm không có nghĩa là không có người xấu, nếu không may gặp phải người xấu thì làm thế nào? Cô cho rằng một cô gái như cô có thể chống lại những tên lưu manh kia sao?”

Ghế lái phụ, Lê Lạc cúi đầu.

“Còn cả chiếc xe thể thao kia của cô nữa... Lê Lạc, cô rất có năng lực, tính tình của cô tôi cũng hiểu một chút. Chỉ là một cô nhi như cô lại đi bằng chiếc xe sang trọng đó... Mặc dù chuyện này cũng không phải là chuyện gì quá...” Tạ Uẩn Ninh sắp xếp lại suy nghĩ một chút, đây là lần đầu tiên anh nói nhiều lời như vậy với người ngoài, mà kể ra thì Lê Lạc cũng không thể coi là người ngoài, chẳng phải cô đã phiêu dương quá hải (\*) chỉ vì muốn theo đuổi anh sao? Tạ Uẩn Ninh thở dài, nói tiếp: “Tôi biết cô là một cô gái thông minh, cô nên hiểu những lời tôi nói. Cô là một người con gái, cũng nên học cách bảo vệ bản thân... Tóm lại, đừng khiến cho người thân của cô ở nước ngoài phải lo lắng.”

(\*) phiêu dương quá hải: vượt trùng dương

“Em biết rồi, giáo sư Tạ.” Lê Lạc ngắt lời Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh dừng xe trước nhà trọ của cô, Lê Lạc cảm ơn Tạ Uẩn Ninh một lần nữa vì đã đưa cô về, sau đó mặt trầm mặc cởi dây an toàn. Tạ Uẩn Ninh xoa trán, suy nghĩ một chút không biết có phải mình hơi nặng lời hay không.

“Giáo sư Tạ, gặp lại sau.” Lê Lạc đứng ở bên ngoài, nói lời từ biệt. Về mặt cũng không tệ.

“Chờ chút.” Tạ Uẩn Ninh xoay người lại, lấy túi quà đáp lễ từ trong xe ra đưa cho Lê Lạc: “Cái này cho cô, bên trong là chocolate và mỹ phẩm dưỡng da.”

“... Cảm ơn, giáo sư Tạ.”

...

Khi Lê Lạc lại ngồi trên xe Tạ Uẩn Ninh một lần nữa chính là khi viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài tổ chức hoạt động dã ngoại, địa điểm là ở Bạch Sơn, một thị trấn miền núi xa xôi, thật sự chẳng có chút cảm giác như đi dã ngoại chút nào cả.

Trong suốt ba ngày, cả cô và Thương Ngôn đều mang theo một bầu tâm trạng nhuốm màu quá khứ.

Từ thành phố Lan đến thị trấn Bạch Sơn phải mất sáu giờ lái xe, mọi người đã thống nhất sẽ đi bằng xe buýt, chỉ riêng Tạ Uẩn Ninh là tự lái xe. Đại khái là vì không thích chen chúc trên xe buýt, cho nên Lê Lạc và Thương Ngôn cũng ngồi xe của Tạ Uẩn Ninh.

Khi tới trạm xăng, Thương Ngôn thay Tạ Uẩn Ninh lái xe. Lê Lạc nở nụ cười tươi thương lượng với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, đợi lát nữa sẽ đến lượt em lái xe nhé.”

“Đề sau này đi.” Tạ Uẩn Ninh nghiêng đầu, không chút lưu tình cự tuyệt cô: “Tôi không biết gì về khả năng lái xe của cô cả, vẫn phải cẩn thận một chút.”

Lê Lạc yên lặng quay đầu, Thương Ngôn vừa lái xe vừa cười. Lê Lạc dựa người vào phía sau, trong lòng tự châm chọc một câu: trước kia khi cô đang đưa xe ngoài đường, người bên cạnh cô cùng lắm cũng chỉ biết đi xe đạp.

Buổi sáng lên đường, buổi trưa dừng lại ăn cơm ở thành phố lân cận, tới khi mọi người đến được thị trấn Bạch Sơn, đến được núi Thiết Lĩnh xa xôi nhất thì đã gần năm giờ chiều. Địa điểm ăn tối và nghỉ ngơi là ở Nông Gia Nhạc, chỉ riêng Tạ Uẩn Ninh là sẽ ngủ ở lều vải.

Sau khi ăn xong, sắc trời cũng đã tối.

Lê Lạc và Thương Ngôn cùng nhau đi ra bên ngoài Nông Gia Nhạc rửa tay, chỉ là chai nước rửa tay đã trống không, Lê Lạc hỏi cô gái nhỏ đang rửa bát cách đó không xa: “Hey, Tiểu Thụ, ở đây có còn nước rửa tay không nhỉ?”

Cô gái đó tên là Chu Tiểu Thụ, là nhân viên bưng bê thức ăn trong tiệm. Tay chân nhanh nhẹn, gương mặt thanh tú, cô cũng là nhân viên phục vụ duy nhất trong tiệm cơm không nói tiếng địa phương, cô nói tiếng phổ thông đúng chuẩn, nghe rất êm tai.

Vừa rồi có một bà thím trong Nông Gia Nhạc nói cho bọn cô biết, Tiểu Thụ vốn đã thi đỗ vào một trường đại học rất tốt, vậy mà cuối cùng không hiểu vì sao lại không được nhận vào học...

Chu Tiểu Thụ đang đứng ở phía đối diện vẫy tay với Lê Lạc, nói: “Có ạ, để em mang tới cho chị.” Sau đó mỉm cười đứng lên, nhanh chóng mang một chai nước rửa tay mới tới.

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn em.”

Lê Lạc và Thương Ngôn cùng nói cảm ơn.

Đại khái là vì câu chuyện mà bà thím vừa kể, Thương Ngôn tiếc nuối hỏi Chu Tiểu Thụ: “Năm nay em vừa thi đại học sao? Vốn là thi đỗ trường nào thế?”

“Lan Đại ạ.” Tiểu Thụ trả lời.

Lan Đại? Thương Ngôn tỏ ra rất kinh ngạc, Lan Đại không chỉ là trường anh đang học, quan trọng hơn là Lan Đại là trường đại học trọng điểm của cả nước, vậy mà vẫn còn xảy ra loại chuyện tiêu cực đó ư? Thương Ngôn lại hỏi Tiểu Thụ: “Em không nhờ các ban ngành liên quan tìm hiểu chuyện đó sao?”

Tiểu Thụ im lặng, xoay người rời đi.

Điện thoại di động trong túi Thương Ngôn vang lên. Phía sau Lê Lạc còn có hai người cũng đi ra ngoài rửa tay là Tạ Uẩn Ninh và Chu Bắc. Rượu trong núi không tệ, cho nên tối nay Tạ Uẩn Ninh và Chu Bắc lão sư đã uống rất nhiều rượu, gương mặt tuấn mỹ của Tạ Uẩn Ninh cũng đã ửng đỏ.

Ở cạnh đó, Thương Ngôn đang nghe điện thoại di động, là điện thoại của Lâm Giai Khởi. Thương Ngôn vô cùng kinh ngạc hỏi: “Cái gì... Em cũng tới đây ư? Được rồi... Vậy anh xuống núi đón em.”

“Bạn gái cậu đi theo sao?” Chu Bắc cười híp mắt hỏi Thương Ngôn.

Thương Ngôn gật đầu.

Chu Bắc cười rộ lên, nói với Tạ Uẩn Ninh đang rửa tay: “Lão Tạ, không phải là tôi đã từng nói với cậu sao, đây chính là điểm tốt khi có bạn gái đó.”

Tạ Uẩn Ninh rửa sạch tay, xoay người, trả lời Chu Bắc một cách rõ ràng: “Đây cũng chính là nguyên nhân khiến tôi không muốn có bạn gái.” Ngừng lại một chút, anh hỏi Lê Lạc: “Có khăn giấy không?”

Lê Lạc vội vàng lấy ra một tập khăn giấy, đưa cho Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh mặt không đổi sắc lau khô tay, sau đó đưa chìa khóa xe cho Thương Ngôn: “Lái xe cẩn thận một chút.”

Tạ Uẩn Ninh chọn một chỗ hợp phong thủy để dựng lều, Lê Lạc thấy nhàm chán nên qua giúp một tay, sau đó cô mới phát hiện Tạ Uẩn Ninh chắc chắn là người lành nghề, dựng lều vừa nhanh lại rất kiên cố.

“Aizz” Lê Lạc cầm đèn pin trong tay, có chút buồn rầu, ngồi chồm hổm ở bên cạnh. Kể từ lần trước, khi Tạ Uẩn Ninh nói rất nhiều với cô, từ trong đáy lòng cô đã cảm thấy thân thiết hơn với Tạ Uẩn Ninh rất nhiều, cho nên cô cũng không che giấu tâm sự, cô nói thật lòng: “Khách sạn không đủ phòng, lát nữa Giai Khởi mà tới đây thì sẽ phải ngủ cùng em, đúng không?”

Cô đúng là hay lo chuyện không đâu. Tạ Uẩn Ninh thật sự không muốn quản mấy chuyện như vậy: “... Cũng nên như thế.”

“Em không có thói quen ngủ chung với người khác.” Lê Lạc nói thật. Dù là trước kia hay là hiện tại, cô đều không có thói quen ngủ chung với người khác, hơn nữa vừa rồi cô cũng xem qua phòng mình ở Nông Gia Nhạc, giường của cô rất nhỏ.

Cho nên, cô muốn thế nào? Tạ Uẩn Ninh dựng lều xong, đứng dậy, quay đầu lại nhìn thấy Lê Lạc vẫn nhìn chăm chăm vào căn lều của mình, không thể tin nổi, thốt lên: “Chẳng lẽ cô muốn tôi tặng cô căn lều này để cô ngủ hả?”

(Hết chương 17)

P/s: Mình đang beta lại những chương đã đăng trước đây, sau khi làm xong thì mình sẽ cố gắng đăng 3c/1 tuần. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18

“Chẳng lẽ cô muốn tôi tặng cái lều này cho cô ngủ hả?!”

Ách, Lê Lạc từ từ ngẩng đầu lên, có thể sao... Ngay sau đó, lắc đầu một cái, cô nào dám tư tưởng đến cái lều này. Cô chỉ muốn nhờ Tạ Uẩn Ninh lát nữa nói mọi người đừng xếp Lâm Giai Khởi vào cùng phòng với cô thôi mà.

Chỉ là, anh không hơi đâu quan tâm mấy chuyện vặt vãnh đó.

Tạ Uẩn Ninh khẽ hừ, anh cũng đoán được Lê Lạc không có gan đòi mượn lều của anh. Hơn nữa Tạ Uẩn Ninh là một người kỹ tính, bởi vì không thích giường chiếu ở nhà trọ trên núi nên anh mới tự mình mang theo lều trại.

Tạ Uẩn Ninh cầm một chiếc balo to lên, ném vào trong lều, sau đó anh thấy gương mặt Lê Lạc có chút buồn chán, liền ra hiệu cho Lê Lạc đi vào trong lều.

Lê Lạc tưởng rằng Tạ Uẩn Ninh muốn cô vào bên trong ngắm lều nên hào hứng chui vào. Không gian rất rộng, dù hai người ngủ chung cũng không có vấn đề, cô thò đầu ra hỏi Tạ Uẩn Ninh: “Đây là lều đôi sao?”

“Không phải.” Tạ Uẩn Ninh ngồi xuống, liếc mắt nhìn cô nói: “Đây là lều đơn cỡ lớn, chỉ có đủ chỗ cho một người ngủ.”

Anh nhấn mạnh, giống như là sợ cô sẽ đề nghị ngủ chung lều với anh vậy.

“... Ah.” Lê Lạc ngồi ở trong lều, trừng mắt lên, nhất thời không hiểu tại sao Tạ Uẩn Ninh lại muốn cô vào bên trong lều, chẳng lẽ chỉ là để cho cô vào ngắm thôi sao, ngắm chiếu lều đơn đẹp đẽ của anh ư?



Tầm mắt cô rơi xuống chiếc balo trước mặt. Bây giờ thì cô hiểu lý do tại sao Tạ Uẩn Ninh muốn cô vào trong lều rồi.

“Biết trải giường nệm không?” Tạ Uẩn Ninh trực tiếp hỏi cô, giọng điệu không khác gì lúc anh giao nhiệm vụ cho cô ở phòng thí nghiệm vậy, đều vô cùng thoải mái mà sai khiến cô.

Không có cốt khí, Lê Lạc vẫn nhìn Tạ Uẩn Ninh, gật đầu một cái: “Biết.” Chỉ là trải giường nệm thôi mà, ai mà không biết chứ?

Bên ngoài, Tạ Uẩn Ninh không nói hai lời, lấy từ trong balo ra một bộ chăn đệm. Lê Lạc cầm một góc chăn lên, mùi nước xả hương trà xanh thơm mát vương vấn trên chóp mũi cô khiến cô không nhận được khịt khịt mũi, Lê Lạc cảm thấy nhân cách của mình ngày càng xuống dốc, cuối cùng lại trở thành một nhân viên trải giường nệm.

Sau khi xử lý xong góc chăn thứ nhất, Lê Lạc bắt đầu xử lý góc chăn thứ hai, sau đó là góc chăn thứ ba...

“Thôi, cô đi ra đi.” Tạ Uẩn Ninh đứng lên, cao cao tại thượng nhìn người bên trong nói: “Tôi tự làm còn nhanh hơn.”

Anh chê cô sao? Lê Lạc ảo não chui ra ngoài, chuẩn bị chuẩn đi, trước khi đi còn tao nhã lễ phép nói với Tạ Uẩn Ninh: “Vậy em đi trước, nếu cần thì thầy cứ gọi em nhé.”

Tạ Uẩn Ninh không có phản ứng gì, đã tối muộn rồi, anh còn tìm cô làm gì chứ. “Nghỉ ngơi sớm đi.” Tạ Uẩn Ninh vẫn nói lại với cô một câu, nhưng lại không nghe thấy tiếng cô trả lời, Tạ Uẩn Ninh quay đầu lại nhìn thì không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Lê Lạc từ lều của Tạ Uẩn Ninh trở lại sảnh nhà trọ, Thương Ngôn đã dẫn bạn gái về tới đây, đỗ xe của Tạ Uẩn Ninh ra bãi đỗ xe. Lúc cô vừa đi qua, Lâm Giai Khởi từ trong xe bước xuống, liếc mắt nhìn cô.

Lê Lạc gơ tay vẫy chào Lâm Giai Khởi. Lâm Giai Khởi quay đầu mỉm cười đáp lại. Nhiệt độ trên núi rất thấp, Lâm Giai Khởi phải khoác áo khoác thể thao của Thương Ngôn, chiếc áo nhìn tương đối rộng so với vóc người nhỏ nhắn của cô, Lâm Giai Khởi nhỏ giọng hỏi Thương Ngôn: “Còn có gì ăn không anh?”

Lâm Giai Khởi đi một chặng đường xa tới đây, vì thế nên cô vẫn chưa ăn cơm tối. Thấy anh hơi lúng túng, Lâm Giai Khởi xấu hổ, giải thích: “Em cứ tưởng rằng bọn anh đi chơi, cho nên...” Cho nên cô mới xin nghỉ phép rồi đuổi theo đến tận đây, nếu không, ai mà muốn tới cái nơi quỷ quái này chứ.

Thương Ngôn do dự một chút, sau đó hỏi Lê Lạc: “Lê Lạc, a đi (đi) nấu cơm tối nay đã về chưa?”

Lê Lạc nhìn về phía gian phòng bếp trống trơn, trả lời Thương Ngôn: “Những a đi nấu cơm tối nay đều là người dân ở những vùng lân cận tới làm giúp, đều đi về hết rồi.”

“Thôi, em không ăn cũng được.” Lâm Giai Khởi nói.

Lê Lạc mở miệng nói: “Chỗ của tôi vẫn còn có mấy gói bánh quy và mỳ ăn liền, cô muốn ăn không?”

Lâm Giai Khởi khẽ cúi đầu, cô thật sự hối hận vì đã chạy tới tận chỗ này. Tuy Thương Ngôn có nói cho cô biết anh đi tập huấn xa, nhưng nhìn bức ảnh mà Lê Lạc chia sẻ trên wechat, cô lại tưởng rằng bọn anh đi du ngoạn.

Dĩ nhiên, người bị lừa là Lâm Giai Khởi cũng không dám chất vấn Lê Lạc vì đã đăng ảnh lên để lừa cô.

Nhưng mà cũng phải nói, vận số của Lâm Giai Khởi cũng không tệ, Chu Tiểu Thụ ra ngoài hỏi thăm tình hình, biết được Lâm Giai Khởi đói bụng nên đã vào phòng bếp chuẩn bị, chỉ tầm năm sáu phút sau, cô bưng một bát bún xào đặt trước mặt Lâm Giai Khởi.

Lâm Giai Khởi nhìn Tiểu Thụ nói: “Cám ơn cô.”

Chu Tiểu Thụ đi ra bên ngoài, Lê Lạc đang ngồi trên ghế đá ngắm những vì sao, ánh sao trên núi thật là sáng, bầu trời đêm trên núi cũng mênh mông và với thâm trầm hơn ở thành phố rất nhiều. Chỉ là thể giới trên núi lại quá nhỏ, từng ngọn núi lớn đã ngăn trở ước mơ và hoài bão của không biết bao nhiêu người. Lê Lạc quay đầu, mỉm cười nhìn Chu Tiểu Thụ.

Chu Tiểu Thụ ngơ ngác, đang định nói chuyện với cô nhưng vì nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng nên lại thôi. Hóa ra là Thương Ngôn muốn cảm ơn Tiểu Thụ: “Tiểu Thụ, cảm ơn cô.”

“Không cần khách khí.” Tiểu Thụ nói với Thương Ngôn: “Mọi người đều là khách, cần gì phải vậy.”

Buổi tối, Lâm Giai Khởi ngủ chung với Chu Tiểu Thụ.

Nhà trọ trên núi không có nhiều phòng, Thương Ngôn cũng phải ở chung phòng cùng với Chu Bắc, chỉ có một mình Lê Lạc được ở riêng trong một căn phòng nhỏ, cho nên lẽ ra Lâm Giai Khởi sẽ phải ở chung phòng cùng với Lê Lạc. Rất may, Chu Tiểu Thụ chủ động nhận lấy sự phiền toái này thay cho Lê Lạc, cô nói với Lâm Giai Khởi: “Giường của tôi lớn hơn giường của chị Lê Lạc một chút, cô ngủ cùng với tôi đi.”

Lâm Giai Khởi không hài lòng nhưng cũng chỉ có thể đồng ý. Cô cùng Tiểu Thụ về phòng, phòng của Tiểu Thụ tuy đơn sơ, nhưng rất sạch sẽ, chăn gối trên giường đều xếp rất ngăn nắp. Không thể không thừa nhận, phòng của Tiểu Thụ còn gọn gàng hơn phòng cô.

Trước khi ngủ, Lâm Giai Khởi nhắc cho Thương Ngôn một tin, lúc đặt điện thoại di động xuống, cô ngẩng đầu hỏi Chu Tiểu Thụ: “Tiểu Thụ, cô có thể lấy cho tôi một cốc nước ấm không?” Không đợi Chu Tiểu Thụ cự tuyệt, Lâm Giai Khởi nở nụ cười nói thêm một câu: “Cảm ơn.”

Chu Tiểu Thụ trầm mặc đứng trước mặt Lâm Giai Khởi, ngừng lại một chút, vẫn đi ra lấy cho Lâm Giai Khởi một cốc nước ấm.

Sáng hôm sau, mọi người đều dậy ăn sáng.

Chu Tiểu Thụ thức dậy làm việc từ bốn giờ sáng, lúc cô rời giường, nhìn Lâm Giai Khởi vẫn đang ngủ say, trong lòng dâng lên một niềm hâm mộ. Lâm Giai Khởi xoay người, Chu Tiểu Thụ bước ra khỏi cửa.

Rõ ràng tuổi tác hai người tuổi tương đương, vậy mà cuộc sống của hai người lại khác nhau đến vậy.

Thế giới này có công bằng không? Chu Tiểu Thụ không biết, bởi vì lát nữa cô còn phải chuẩn bị bữa sáng cho bốn mươi, năm mươi người, làm gì có thời gian quan tâm xem cái thế giới này có công bằng hay không. Hơn nữa, Lê Lạc cũng từng nói với cô rằng con người không thể quá cầu toàn, bởi vì sự xấu xí và hèn hạ trên thế giới này sẽ không biến mất, vì thế mỗi người đều cần phải học cách bảo vệ quyền lợi của chính mình. Người nào nào thích phân rõ phải trái thì cô có thể phân rõ phải trái với họ, còn những người không thích nói lý, cô chỉ có thể khiến họ phải kiêng kỵ mình.

Chu Tiểu Thụ đi ra ngoài vo gạo, nhìn thấy Lê Lạc đi dạo ở đằng xa.

Sáng nay Lê Lạc cũng dậy từ rất sớm, một đêm không ngủ cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng thoải mái của cô, cô đứng dưới ánh nắng sớm hít thở bầu không khí trong sạch. Đột nhiên, một giọng nam lạnh lùng vang lên từ phía sau: “Còn đứng đó làm gì, còn không mau vào ăn sáng.”

“Ah.” Lê Lạc theo Tạ Uẩn Ninh tới ăn sáng.

Tạ Uẩn Ninh nhắc nhở cô cũng không phải là không có lý do, nhà nghỉ trên núi không chỉ không có nhiều phòng, mà bữa sáng cũng nấu rất ít. Lê Lạc mang một bát cháo đi tới ngồi xuống cùng với Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi. Không khí ở sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài rất hòa thuận, tuy nhiên vẫn phải để ý đến bối phận, cho nên cho dù vẫn còn mấy chỗ trống nhưng Lê Lạc vẫn không tới ngồi ở chiếc bàn lớn cùng với Tạ Uẩn Ninh mà lại đi tới chiếc bàn nhỏ cùng với Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi.

Chu Tiểu Thụ mang một đĩa dưa chuột muối tới, Lê Lạc gấp một miếng ném thử, hương vị thanh mát, rất ngon. Lê Lạc nói với Tiểu Thụ: “Tiểu Thụ, cô cũng ngồi xuống ăn cùng luôn đi.”

“Được.” Chu Tiểu Thụ gật đầu, múc thêm một bát cháo nữa, sau đó mang thêm một đĩa bánh bao tới.

Thương Ngôn lịch sự dịch ghế sang bên cạnh, bên cạnh, Lâm Giai Khởi gãi gãi vết đỏ trên cánh tay, tò vè tội nghiệp nói: “Không biết tối hôm qua bị con gì cắn nữa.”

Tối hôm qua Lâm Giai Khởi ngủ cùng với Tiểu Thụ, Thương Ngôn không muốn thảo luận chuyện này cùng Lâm Giai Khởi. Anh cố tình nói sang chuyện khác: “Giai Khởi, Tiểu Thụ cùng tuổi với em, năm vừa rồi cô ấy cũng thi vào Lan Đại.”

Lâm Giai Khởi: “Thật sao, thật là trùng hợp. Vậy mà em còn tưởng rằng Tiểu Thụ lớn tuổi hơn em một chút.”

Lê Lạc cúi đầu, cầm lấy một cái bánh bao. Cách đó không xa, ông chủ mang một bát trứng gà luộc tới bàn của Tạ Uẩn Ninh. Lê Lạc ngẩng đầu lên nhìn, vô tình chạm phải ánh mắt của Tạ Uẩn Ninh. Lê Lạc lại cúi đầu, lấy bánh mìn thả chấm đường ăn, bên tai vang lên tiếng Lâm Giai Khởi hỏi Chu Tiểu Thụ: “Tiểu Thụ, cô cũng thi vào Lan Đại sao? Sao bây giờ lại không đi học nữa.”

Tuy nhiên, Tiểu Thụ vẫn giống như tối hôm qua, không nói nhiều lời, chỉ đơn giản nói một câu: “Không có gì, chỉ là danh sách nhập học bị người ta dùng tiền thay đổi thôi.”

Lâm Giai Khởi nhẹ nhàng ồ một tiếng, không hỏi thêm nữa.

“Cô có biết ai đã làm chuyện này không?” Thương Ngôn hỏi.

Chu Tiểu Thụ lắc đầu nhìn Thương Ngôn: “Anh cho rằng người đã làm chuyện này sẽ để cho người khác biết sao?”

Câu hỏi của Tiểu Thụ khiến Thương Ngôn hơi sững sờ. anh mới vừa chuyển đề tài, một mặt là để đỡ lúng túng, một mặt là muốn tìm hiểu thêm thông tin từ Tiểu Thụ. Anh cảm thấy tiếc thay cho Tiểu Thụ, vì thế tối qua lúc trả chìa khóa xe lại cho cậu, anh còn nhờ cậu: “Cậu, cậu có thể giúp cháu điều tra về trường hợp của Tiểu Thụ không?”

“Em ăn no rồi, em đi ra ngoài chơi một chút.” Lâm Giai Khởi đứng lên, rời khỏi chiếc bàn vuông nhỏ.

Lâm Giai Khởi đi ra bên ngoài, hai từ phức tạp đã không còn có thể miêu tả được tâm trạng của cô nữa rồi, khi Tiểu Thụ nói danh sách nhập học bị người ta thay đổi thì Lâm Giai Khởi liền cảm thấy trống rỗng. Cô cảm thấy không thể nào lại có chuyện trùng hợp đến như vậy, người thay thế Tiểu Thụ trong danh sách sao có thể là cô chứ. Tuy vậy, cảm giác chột dạ giống như một mớ dây chằng chặt trói chặt lấy cô.

Ban đầu cô cũng không hề biết rằng tên mình được điền vào chỗ của người khác, cô chỉ là vô tình nghe được cuộc nói chuyện của cha mẹ nên mới biết. Lúc đó cha cô đã nói: “Giai Khởi muốn vào Lan Đại, thật sự phải thế chỗ người khác sao?”

“Phương Tử Văn, anh cảm thấy bất kỳ ai muốn vào Lan Đại đều có thể vào sao? Số sinh viên được nhận vào hàng năm là một con số cố định. Giai Khởi nhà chúng ta muốn vào được thì phải có một người khác bị loại. Việc như vậy mà muốn thành thì phải nhờ Tạ gia giúp một tay, nhưng anh cảm thấy chuyện này mà nhờ Tạ gia giúp có thích hợp không? Tôi vẫn luôn nói với Tạ Tịnh Di rằng thành tích của Giai Khởi rất tốt... Muốn trách thì hãy trách con gái anh, học hành lại kém như vậy.”

Mẹ cô đã trả lời như vậy.

Từ nhỏ Lâm Giai Khởi đã học ở trường quốc tế, cho tới nay, cô cũng chưa bao giờ để ý đến thành tích của mình tốt hay xấu, dù sao mẹ của cô cũng sẽ lo liệu hết cho cô. Giống như việc năm nay cô có thể vào được Lan Đại vậy.

Trước khi nhập học vào Lan Đại, dù Lâm Giai Khởi nghe được cuộc nói chuyện của cha mẹ mình cũng không cảm thấy có chút lo lắng bất an nào, dù sao cô cũng không biết người kia. Trên đời này số người không đổ vào Lan Đại không hề ít, nhưng thành phố Lan cũng đâu thiếu trường đại học, cho dù người kia không đổ Lan Đại cũng có thể đi học ở trường khác mà... Chẳng qua là khi người kia xuất hiện ở trước mặt cô, trái tim Lâm Giai Khởi liền đập rộn lên. Đây là một sự sợ hãi xuất phát từ trong tim, nhất là khi Tiểu Thụ nhẹ nhàng nói: “Có người đã thay đổi danh sách nhập học”, cô thừa nhận mình đã rất xấu hổ.

Lâm Giai Khởi ngồi trên chiếc ghế đá bên ngoài, đầu óc suy nghĩ ngổn ngang, bình ổn tâm trạng, cô cảm thấy mình cũng đâu có sai, cái thể giới này vốn đã không công bằng, cô cũng chỉ là chấp nhận sự sắp xếp của cha mẹ thôi mà, đúng không?

Lê Lạc cũng vừa ăn xong, nhìn Lâm Giai Khởi đang ngồi bên ngoài, lại nhìn Tiểu Thụ đã bắt đầu dọn dẹp bàn ăn, đôi tay không sợ dầu mỡ dọn sạch một mâm cơm thừa canh cặn. Tuổi tác tương tự, hai cô gái xinh đẹp như hoa, một người thì có vô vàn lựa chọn tốt đẹp cho tương lai, một người thì bị tước đoạt đi cơ hội đổi đời duy nhất. Cái thế giới này quả thực rất không công bằng, nhưng có một thứ mà không một kẻ nào được phép tranh giành, đó chính là những thứ mà người ta phải dựa vào sự chính nỗ lực của mình để giành được.

Một lát nữa sẽ lên đường, Lê Lạc không yên lòng dựa vào tường, đột nhiên trong tay xuất hiện một thứ tròn tròn còn hơi nóng... Trứng gà. Lê Lạc nhìn người đang đứng bên cạnh cô, Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh nhét tay vào túi quần, nói: “Lần sau muốn ăn cái gì thì cứ tự mình tới lấy, sẽ không ai nói cô đâu.”

“Tôi...” Cô nào có?

Lê Lạc cầm trứng gà trong tay, xem xét lại vẻ mặt của mình. Lúc đó cô chỉ nhìn xung quanh một chút, không ngờ lại khiến Tạ Uẩn Ninh mang trứng gà cho cô ăn! Không hiểu sao trái tim lại cảm thấy ấm áp, Lê Lạc buồn buồn nói với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, thầy đối với em thật tốt.”

“Khụ...” Tạ Uẩn Ninh ho khan hai tiếng, không nói gì, trực tiếp rời đi.

Một quả trứng gà đã được coi là tốt rồi sao? Cô thật dễ dỗi.

Tạ Uẩn Ninh cho cô trứng gà, Lê Lạc để dành đến buổi trưa mới ăn. Cả ngày hôm nay cô phải tham gia hoạt động huấn luyện dã ngoại, cô, Tạ Uẩn Ninh, Chu Bắc và Thương Ngôn là một nhóm, đi theo Chu Bắc chính là sẽ không quá khổ cực, trước khi đi, nghiên cứu viên Chu còn mang theo dụng cụ đánh lửa, dự định buổi trưa sẽ dùng để nấu cơm. Cho nên khi tới giờ cơm trưa, Lê Lạc liền ngồi xếp bằng trên hòn đá gần khe suối, chờ Chu Bắc nổi lửa nấu mì.

Trong suối có cá, bên dòng suối có vài cành cây nhỏ rơi xuống. Tạ Uẩn Ninh và Thương Ngôn cùng nhau xắn quần, lội xuống suối bắt cá, Lê Lạc ngồi trên tảng đá, thỉnh thoảng lại chỉ chỉ chỗ chỗ: “Thương Ngôn, phía trái của cậu có một con rất to... Giáo sư Tạ, thầy mau nhìn phía sau kia...”

Tạ Uẩn Ninh ngẩng đầu lên, Lê Lạc biết điều ngậm miệng.

Một ngày một mối, sau khi ăn cơm tối mọi người lục tục trở về phòng nghỉ ngơi, Tạ Uẩn Ninh cũng trở lại lều của mình. Màn đêm trên núi buông xuống rất nhanh, Tạ Uẩn Ninh bật đèn lên, cởi bỏ áo dài quần dài, thoải mái đọc một tập ghi chép.

Bên ngoài lều có một bóng người, lén lút đứng trước lều của anh, sau đó một thanh âm nhỏ nhẹ, dò xét truyền tới: “Giáo sư Tạ, thầy đã ngủ chưa?”

Tạ Uẩn Ninh nhắm hai mắt lại: “... Chuyện gì!”

Đêm đã khuya, Lê Lạc cảm thấy có lỗi, nhưng cô chỉ sờ mũi, sau đó tiếp tục thương lượng: “Giáo sư Tạ, em muốn xuống núi một chuyến, có thể mượn xe của thầy không?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thực Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19

Ban đêm trên núi là một màu đen kịt.

Lê Lạc đi theo Tạ Uẩn Ninh tới bên cạnh xe của anh. Hôm nay mọi người đều đi ngủ từ rất sớm, trong cảnh tối lửa tắt đèn, cô nhìn Tạ Uẩn Ninh mở cửa rồi lên xe, cảm thấy hai người giống như đang cùng nhau đi ra ngoài làm chuyện xấu vậy.

“Còn đứng bần thần ở đó làm gì, mau lên xe đi.” Tạ Uẩn Ninh nói với cô, giọng nói hơi trầm, còn có một chút khàn.

Lê Lạc mò mẫm lên xe.

Tạ Uẩn Ninh nỏ máy, trong đêm tối tĩnh lặng, tiếng khởi động xe nghe giống như tiếng quái thú kêu gào, kinh động đến cả những con chim trên cái cây già phía xa. Lê Lạc nhìn đồng hồ, tám giờ một phút. Đối với khung giờ làm việc và nghỉ ngơi của cô mà nói thì hiện tại vẫn không thể coi là ban đêm, nhưng Tạ Uẩn Ninh đã định đi nghỉ.

Lúc này Tạ Uẩn Ninh hỏi cô xuống núi làm gì, cô nói dối: “Buổi tối chưa ăn no, muốn xuống núi ăn khuya.”

Tạ Uẩn Ninh đi từ trong lều ra ngoài, vẻ mặt không tin lời cô nói. Mà nếu anh đã không tin cô thì cũng sẽ không cho cô mượn xe, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là nói thật: “... Mua mấy thứ đồ của phụ nữ.”

Chỉ là khi cô nói mình đến tháng, ánh mắt Tạ Uẩn Ninh nhìn cô thể hiện rõ: tại sao ngay cả chu kỳ sinh lý của mình mà cô cũng không nhớ được.

Thực ra thì Lê Lạc cũng rất oan ức. Từ sau khi cô tỉnh lại, kinh nguyệt cũng không còn. Mặc dù cô đã trải qua những kiểm tra đo lường tinh vi nhất, khoa học cũng đã chứng minh tuổi của cô vừa tròn hai mươi, da và tất cả các cơ quan khác đều ở trạng thái của một cô gái hai mươi tuổi, vậy mà vẫn không thấy kinh nguyệt, Lê Lạc còn tưởng là mình sẽ không phải trải qua những ngày đến tháng nữa, kết quả hôm nay trở về phòng, thấy máu.

Lúc gần tối, trên đường trở về quán trọ, Chu Bắc vẫn luôn khen phong thủy của nơi này rất tốt. Quả nhiên, phong thủy nơi này đúng là rất tốt, đã đưa bà đi 25 năm không gặp tới thăm cô. (bà đi tới thăm = đến tháng)

“Tiểu Thụ cũng không có sao?” Trước khi lên đường, Tạ Uẩn Ninh có hỏi cô như vậy.

Lê Lạc lắc đầu, dường như cô cũng cảm thấy mình có hơi phiền phức. Cô khoa tay múa chân nói với Tạ Uẩn Ninh: “Tiểu Thụ cũng có, nhưng cô ấy chỉ có loại dài như thế này, nhưng mà tôi lại muốn loại dài như thế này...”

Cái gì mà dài thế này dài thế nọ. Dưới ánh trăng mờ ảo, không nhìn ra được vẻ mặt của Tạ Uẩn Ninh, nhưng giọng điệu của anh đối với cô có chút ghét bỏ. Lê Lạc cũng cảm thấy mình thật là phiền phức, nhưng từ trước đến giờ cô vẫn luôn như vậy. Và lại căn bản là cô không ngủ được nên muốn xuống núi chơi một chuyến. Cho nên lúc Tạ Uẩn Ninh quyết định xuống núi cùng cô, Lê Lạc không quên đưa ra đề nghị: “Giáo sư Tạ, trước khi trở về, em sẽ đồ đầy bình xăng giúp thầy...”

Hừ. Anh cần cô trả tiền xăng à!

Đường núi gấp ghe, Tạ Uẩn Ninh bật đèn pha, vững vàng cầm tay lái vòng quanh mà xuống, đi qua hai thôn trang. Từ đỉnh núi Thiết Linh tới huyện Đào là khoảng ba mươi km, Tạ Uẩn Ninh đi mất hơn 40 phút.

Huyện Đào là một địa điểm du lịch, nhỏ nhưng rất náo nhiệt, văn hóa chợ đêm lại càng sầm uất. Lê Lạc đi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, ánh mắt nhìn về những sạp hàng rong ven đường, được voi đòi tiên hỏi Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, đã mất công xuống tới tận đây hay là chúng ta đi dạo một vòng, được không?”

“Không được.” Tạ Uẩn Ninh cự tuyệt, đồng thời nhắc nhở cô: “Mau đi mua thứ cô cần đi.”

Gần đó có một hiệu thuốc mở cả ngày lẫn đêm, Lê Lạc đi vào mua mấy bịch lớn, trả tiền xong liền nhét hết vào balo, tầm mắt nhìn ra bên ngoài, Tạ Uẩn Ninh vẫn đứng chờ ở trước cửa kính, thân hình cao lớn đứng dựa vào cửa.

Lê Lạc lấy một cốc nước nóng từ người bán thuốc, sau đó mua thuốc cầm rồi pha vào nước, quay lưng về phía Tạ Uẩn Ninh pha một cốc thuốc cầm nóng.

Hôm nay đúng là Tạ Uẩn Ninh hơi cảm, tuy chưa có triệu chứng gì, nhưng giọng nói bị khàn đi. Lê Lạc nghe giọng của Tạ Uẩn Ninh nên mới biết. Đầu đào báo lý (\*), cô mang cốc thuốc cầm tới trước mặt Tạ Uẩn Ninh.

(\*) Đầu đào báo lý: bánh ít đi, bánh quy lại, có đi có lại, có qua có lại mới toại lòng nhau.

Tạ Uẩn Ninh khẽ nhủ mảy, nhìn cốc thuốc cầm trước mặt, nước thuốc màu nâu nhạt, vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

“Thầy bị cảm rồi, em mua giúp thầy hai hộp thuốc.” Lê Lạc mở miệng nói: “Chỉ là cảm nhẹ, nhưng vẫn phải chữa trị. Bây giờ thầy cứ uống cốc thuốc này đi, có lẽ ngày mai sẽ khỏi.”

“... Cảm ơn.” Tạ Uẩn Ninh nhận lấy cốc thuốc trong tay Lê Lạc, cầm ở trong tay, cảm thấy hơi nóng.

Giống như vừa làm được chuyện tốt, Lê Lạc vui vẻ đứng bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, sau đó thỉnh thoảng lại quay sang nhìn anh. Tạ Uẩn Ninh cũng mỉm cười, uống xong cốc thuốc cầm, anh ném chiếc cốc vào thùng rác, không hiểu vì sao lại nhớ tới câu nói của giáo sư Vương, đứa trẻ do chính mình dẫn dắt đương nhiên phải khác.

Anh quay sang nhìn Lê Lạc, lạnh nhạt nói: “Đi thôi. Đã đến tận đây rồi, chúng ta đi dạo một vòng đi.”

Hai người đi dạo một vòng từ đầu phố đến cuối phố, chậm rãi rời xa khu náo nhiệt, đêm khuya dần trở nên yên tĩnh.

Phía trước chính là bãi đỗ xe, Lê Lạc đi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh. Trải qua buổi tối hôm nay, cô và Tạ Uẩn Ninh càng trở nên thân thiết, cho nên cô cũng đi gần anh hơn, gần đến nỗi chỉ cần cô nghiêng người một chút là sẽ chạm đến anh.

Tạ Uẩn Ninh cố tình kéo xa khoảng cách với Lê Lạc nhưng cô không nhận ra, lại tiếp tục tiến sát lại gần anh.

Tạ Uẩn Ninh đành mặc kệ.

Không biết vì sao nhưng tối nay Lê Lạc vô cùng vui vẻ, không biết là do kính nguyệt đã lâu không đến nay lại đến nên cảm xúc dâng cao, hay là vì cô cảm nhận được sự ấm áp ở cái thế giới này nhiều hơn một chút. Ngoài bác sĩ Lê ra, Tạ Uẩn Ninh là người thứ hai đối xử tốt với cô như vậy.

Lê Lạc cúi đầu xuống, cô cũng không ngại bày tỏ cảm xúc của mình, cho nên cô nói với Tạ Uẩn Ninh: “Thầy Tạ, em cảm thấy dường như càng ngày em càng thích thầy hơn.”

Tại sao tự dưng lại nói đến chuyện này... Tạ Uẩn Ninh nghe xong, đôi tay vẫn nhét trong túi quần, khẽ ừ một câu. Coi như lời đáp lại.

Lê Lạc nói tiếp: “Em thấy thầy là một người rất tốt, trong nóng ngoài lạnh, tuy có lúc miệng lưỡi thầy hơi ác một chút, nhưng thầy là một người thành thật. Thầy rất ghét phiền phức nhưng thầy vẫn thường xuyên giải quyết phiền phức giúp em.. Tóm lại, em cảm thấy thầy là một người rất tốt.” Lê Lạc thật lòng nói hết những lời trong lòng, từng câu từng chữ đều là những lời từ trái tim.

Tạ Uẩn Ninh cũng nghe ra hai phần tình ý, hai phần mềm mại. Cúi đầu, anh lại đáp một tiếng: “Ừm...”

“Ừ.” Lê Lạc gật đầu. Cô không ngờ mình lại đánh giá Tạ Uẩn Ninh cao đến vậy, có thể là vì cô đã từng trải qua cảm giác tuyệt vọng, căm hận, mất phương hướng... Sự quan tâm của người khác thì càng ngày càng ít. Cô dám chắc, quen Tạ Uẩn Ninh là chuyện vui vẻ nhất của cô khi trở lại thành phố Lan. Cô rất vui vì quen được một người như anh, cho dù anh và cô không quá thân thiết, nhưng anh luôn tin tưởng cô, quan tâm cô, chăm sóc cô như chăm sóc một đứa trẻ.

Tóm lại, Lê Lạc càng nghĩ càng cảm động, cô lại ngẩng đầu lên, bày tỏ cảm xúc của bản thân: “Giáo sư Tạ, em thật sự rất thích thầy.”

Lần trước nói thích là giả, nhưng là lần này là thật.

Đây không phải là lần đầu tiên Tạ Uẩn Ninh nghe cô thổ lộ, anh nhìn Lê Lạc, trầm mặc không nói gì. Chỉ một cốc thuốc cảm mà đã khiến anh rung động rồi ư?

Không gian giống như chỉ còn lại hai người, trong màn đêm tĩnh lặng, có cơn gió thổi qua, nhẹ nhàng ôn nhu, thổi qua trái tim anh.

Tạ Uẩn Ninh đang định mở miệng...

“Nhưng thầy yên tâm” Lê Lạc nhếch miệng cười một cái, trịnh trọng bảo đảm nói: “Tình cảm của em dành cho thầy tuyệt đối không phải là tình yêu nam nữ, thật sự chỉ là thích cách đối xử của thầy với em thôi.”

Tạ Uẩn Ninh: “...”

Một lúc sau, Tạ Uẩn Ninh vẫn: “...”

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, không biết là thở phào nhẹ nhõm, hay là thở dài, tất cả những suy nghĩ nên có hay không nên có đều giống như khói bụi nhân gian, Tạ Uẩn Ninh mở miệng nói với Lê Lạc: “Đi thôi, về nghỉ ngơi.”

“Được.” Lê Lạc hưng phấn đi tới bên cạnh xe, quay đầu lại, một lần nữa đề nghị: “Giáo sư Tạ, thầy để em lái xe đi.”

Tạ Uẩn Ninh vẫn không đồng ý, Lê Lạc nói tiếp: “Thầy phải tin tưởng em, khả năng lái xe của em thật sự không tệ, em đã tự lái xe từ rất lâu rồi.” Lê Lạc thật sự không nói dối, từ lúc cô biết lái xe, ngay cả đỉnh núi Alpes cũng dám lên, nơi đó cách mặt đất 9090 thước Anh, thẳng một đường tới Địa Trung Hải.

Nói miệng không bằng chứng, Tạ Uẩn Ninh vẫn cự tuyệt: “Ban đêm không an toàn, sau này sẽ cho cô cơ hội thể hiện.”

Lê Lạc ngồi trong xe, ghé đầu nhìn cảnh đêm, cảm thấy Tạ Uẩn Ninh bề ngoài thì là là hoa hoa công tử, bên trong lại là tư tưởng của một lão cán bộ. Trở lại nhà nghỉ trên núi, Lê Lạc đi xuống xe, phía trước xe có một bóng người.

Lê Lạc đi tới bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, Thương Ngôn cũng đi tới chỗ bọn họ.

“Cậu, cậu và Lê Lạc xuống núi sao?” Thương Ngôn hỏi.

“Còn chưa ngủ?” Tạ Uẩn Ninh không trả lời mà hỏi lại.

“Cháu không ngủ được nên ra ngoài đi dạo một chút.” Thương Ngôn vừa trả lời, vừa nhìn về phía Lê Lạc.

“Lúc tối ăn chưa no, tôi và giáo sư Tạ cùng nhau đi ra ngoài ăn khuya.” Lê Lạc nói với Thương Ngôn, sau đó cô lấy từ trong balo ra một túi đồ ăn: “Không cần ăn dấm chua (ghen), cái này cho anh, giáo sư Tạ mời.”

Không cần ăn dấm chua, ý của Lê Lạc đương nhiên là không cần ghen vì Tạ Uẩn Ninh thiên vị chỉ dẫn mình cô xuống núi. Chỉ là nghe Lê Lạc nói vậy, Thương Ngôn mới nhận ra trong lời nói của mình cũng hơi có mùi dấm.

“Cậu đúng là thiên vị Lê Lạc.” Thương Ngôn thuận tiện nói đùa một câu.

“Không sai.” Tạ Uẩn Ninh cũng thừa nhận, vỗ vai Thương Ngôn nói: “Sợ quấy rầy chuyện yêu đương của cháu nên cậu chỉ dẫn Lê Lạc theo.”

Thương Ngôn: “...”

Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi về trước một ngày bởi vì Lâm Giai Khởi bị ốm, Lâm Giai Khởi bị sốt do không hợp khí hậu. Chỉ là tới buổi dã ngoại thứ ba, Lê Lạc cũng chỉ nghỉ ngơi trong nhà nghỉ mà không tham gia hoạt động tập huấn, cảm nhận “sức mạnh” của bà di đã lâu không gặp.

Ngày hôm sau, trên đường trở về thành phố Lan, Lê Lạc vẫn uể oải nằm trên ghế phía sau, Tạ Uẩn Ninh không nhịn được hỏi một câu: “Sao vậy?”

Lê Lạc: “Đau bụng kinh.”

Tạ Uẩn Ninh tiếp tục lái xe, cảm thấy mình đúng là nhiều chuyện. Nửa đoạn đường sau, Chu Bắc lái xe thay Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc ngồi ở phía sau chơi “con rắn tham ăn”, lực chiến đấu giảm hơn phân nửa. Nghe Tạ Uẩn Ninh và Chu Bắc nói chuyện phiếm, bất tri bất giác, cô liền ngủ thiếp đi.

Đến khi cô tỉnh lại, xe đã về đến thành phố, chiếc xe phía trước không đi, tiếng còi xe vang lên inh ỏi. Một giờ sau, Lê Lạc cầm hai chiếc túi to, đi tới trước mặt Tạ Uẩn Ninh và Chu Bắc nói lời tạm biệt, Tạ Uẩn Ninh tựa vào ghế lái phụ, nhắc nhở một câu: “Ngày mai không cần đến sở, nghỉ một ngày đi.”

Biết rồi, được nghỉ ngơi làm sao cô quên chứ. Lê Lạc vẫy tay chào Chu Bắc và Tạ Uẩn Ninh.

Xe chạy được một đoạn xa, Tạ Uẩn Ninh thu hồi tầm mắt, Chu Bắc đột nhiên nói: “Tổ trưởng, tôi muốn hỏi anh chuyện này.”

Tạ Uẩn Ninh hỏi: “Chuyện gì?”

Chu Bắc cười cười, tùy tiện nói: “Anh nghĩ thế nào về sự đồ lộn.”

Tạ Uẩn Ninh hiểu ý của Chu Bắc, ngừng lại một chút, anh nói: “Thu hồi lại tư tưởng bản thủ của anh đi.”

“Tổ trưởng, tôi nói anh...” Chu Bắc gấp tắc trở, vẫn kiên trì như trước không ngừng bày tỏ quan điểm của mình: “Tại sao lại cảm thấy bản thủ vậy? Rõ ràng là rất lãng mạn mà!”

Tạ Uẩn Ninh nghiêng đầu, không để ý tới Chu Bắc, đưa tay xoa xoa ấn đường, chỉ cảm thấy thật ồn.

Ngày hôm sau, dù Lê Lạc không tới sở sinh hóa tế bào, nhưng cô vẫn tới thư viện Lan Đại chuẩn bị tài liệu. Một số người bạn học ngồi đối diện cô nhìn cô cười, chủ động lấy lòng cô.

Lê Lạc đáp lại bằng nụ cười.

Ngày đó, cô đứng trong hội trường thư viện giải thích mọi chuyện đã mang lại hiệu quả không tệ. Sau khi giải thích xong, không chỉ acc cổ tình bời đen cô bị phong sát mà không ít bạn học ở Lan Đại còn chủ động liên hiệp chống lại hành động cổ tình gây tổn hại đến danh dự của người khác này.

Ngoài ra, một tuần trước cô có nhận được một email. Hiệu suất làm việc của hacker cô mời quả thực không tệ, chỉ mất một ngày đã tìm ra địa chỉ ip và thông tin cá nhân của tài khoản đăng tin bôi xấu cô trên diễn đàn, toàn bộ thông tin thu thập được đều gửi hết vào email của cô.

Vốn luôn cẩn thận, sau khi Lê Lạc đọc email, cô chuyển tất cả tư liệu vào ổ đĩa, đặt mật mã, sau đó xóa luôn email. Thông tin quan trọng thì không nên để trên mạng, rất không an toàn.

Tối giờ ăn trưa, Lê Lạc rời khỏi Lan Đại. Đối diện Lan Đại có một khu phố, cô khoác một chiếc túi vải bố đi tới, lúc đi ngang qua một chiếc xe hơi màu đen thì bắt gặp một người đàn ông với mái tóc hoa râm đang bước xuống xe.

Bởi vì người đàn ông cứ nhìn cô chằm chằm, Lê Lạc không thể không dừng lại, quay lại nhìn người đàn ông. Rốt cuộc người đàn ông cũng nhận ra sự thất lễ của mình, đành tìm bừa một lý do nói: “Chào cô, tôi muốn hỏi một chút, ở quanh đây có... cửa hàng photo nào không?”

Lê Lạc nhìn tài xế Phùng, nhiều năm không gặp, không ngờ tóc anh đã bạc nhiều như vậy. Nếu như tài xế Phùng không bước ra từ xe của Thương Vũ thì có lẽ cô đã không nhận ra anh. Hắng giọng một cái, Lê Lạc trả lời: “Đi thẳng về phía trước 50 thước có một cửa hàng, không cần cảm ơn.”

Sau đó, trực tiếp rời đi.

Lão Phùng vẫn cảm thấy cực kỳ khiếp sợ, quá giống, thật sự là quá giống, ngay cả cách nói chuyện cũng giống hệt. Duy chỉ có giọng nói là hơi khác... Nếu như dáng vẻ và tính tình của Chương Tử Nguyệt có ba phần giống với tiểu thư Thanh Gia thì cô gái vừa rời phải giống đến chín phần.

Lê Lạc đi ở phía trước, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lão Phùng xuất hiện tại Lan Đại, vậy thì đương nhiên Thương Vũ cũng đang ở gần đây. Nhưng mà anh tới làm gì? Tôi tìm con trai ăn cơm sao?

Đúng là Thương Vũ tới tìm Thương Ngôn ăn cơm, hai người ngồi trong nhà hàng nơi mà Lê Lạc gặp Thương Ngôn lần đầu tiên, chỉ là lần này hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên lầu hai. Suốt cả bữa cơm, Thương Ngôn vẫn luôn cúi đầu.

Thương Vũ tới đây, cũng không phải là muốn cầu xin Thương Ngôn chuyện gì, anh hiểu tính tình của con trai mình, có lẽ là anh muốn xin lỗi. Người đến độ tuổi của anh, sự nghiệp có, con trai đã trưởng thành, lại muốn sống thuần túy một chút. Thương Vũ không biết đây là sự lưu luyến với cuộc sống, hay là sự thỏa hiệp với thời gian.

“Cha, con cầu xin cha, đừng làm mẹ đau lòng.” Thương Ngôn xin anh.

Thương Vũ nói: “Tháng sau con sắp xếp thời gian một chút, mẹ con muốn cả nhà đi chơi một chuyến, mẹ con hi vọng con có thể cùng đi.”

“Được, con đi.” Thương Ngôn đồng ý.

Thương Vũ dựa vào thành ghế, không ngờ đồ ăn ở nhà hàng này cũng rất ngon. Anh nói với Thương Ngôn: “Đồ ăn ở đây rất được, có cơ hội thì chúng ta lại cùng tới đây ăn.”

Thương Ngôn yên lặng, không nói gì thêm.

Thương Ngôn đứng lên: “Buổi chiều con còn có việc, con đi về trước.”

“Đi thông thả.” Thương Ngôn rời đi, ánh mắt vẫn không nhìn về cha mình, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, vô tình nhìn thấy Lê Lạc ở hiệu sách phía đầu đường đối diện, cô đang quan sát đèn tín hiệu để sang đường.

Phía sau lưng, Thương Vũ nhìn theo ánh mắt của Thương Ngôn, gương mặt tràn đầy khiếp sợ.

Buổi chiều, sau khi hội nghị kết thúc, Thương Vũ trở về văn phòng của mình, cởi bỏ áo khoác, ngồi xuống ghế. Thư ký đi vào phòng, đưa cho anh một tập tài liệu gửi từ công ty Uy Nhĩ Tư, Hoa kỳ.

Thương Vũ không có tâm trạng xem.

Thư ký trình bày qua nội dung chính của tài liệu: “Về việc hợp tác phát triển sản phẩm revice của công ty AC chúng ta và Uy Nhĩ Tư, trước mắt Uy Nhĩ Tư vẫn tương đối lập lờ nước đôi. Nhưng bọn họ cũng đưa cho chúng ta một lời đề nghị, người đã nghiên cứu và phát triển sản phẩm revive đang theo học tại thành phố Lan, chúng ta có thể gặp và trao đổi với cô ấy.”

“Đang theo học?” Thương Vũ hỏi lại.

“Đúng, người nghiên cứu và phát triển ra sản phẩm này vẫn còn rất trẻ, vẫn đang là một nghiên cứu sinh.” Thư ký khẽ mỉm cười, trực tiếp trình tài liệu lên cho Thương Vũ xem qua: “Thương tổng, đây là tư liệu về cô ấy.”

Thương Vũ nhận lấy tập tài liệu, mở trang đầu ra, lúc nhìn thấy bức ảnh ở phía góc trên bên phải, anh ngẩn người, bên dưới tấm ảnh là thông tin cá nhân của người nghiên cứu và phát triển sản phẩm:

Tên tiếng Trung: Lê Lạc.

Tên tiếng Anh: Lorna

...

Thư ký nói tiếp: “Thương tổng, tôi đã liên lạc với Lê tiểu thư, nếu như ngài đồng ý thì có thể hẹn gặp.”

Thương Vũ xoa nhẹ hai mắt, giống như là có hạt cát bay vào mắt, hai tay chống lên bàn làm việc, anh nói với thư ký: “Thu xếp một buổi gặp mặt cho tôi, càng nhanh càng tốt.”

“Thế còn địa điểm thì sao?” Thư ký hỏi lại, sau đó lại nói: “Vị Lê tiểu thư này vẫn luôn sống ở nước Mỹ, chỉ bằng tìm một nhà hàng Trung Quốc, không chừng lại hợp ý của cô ấy.”

“Nhà hàng Tây đi, không chừng người ta ăn không quen đồ ăn Trung Quốc.” Thương Vũ cầm tài liệu trên tay, hơi ngẩng đầu, trực tiếp phân phó nói: “Chọn nhà hàng Michelin đi.”

Nhà hàng Tây tốt nhất ở thành phố Lan Michelin nằm trên tòa nhà cao nhất thành phố, giống như nằm giữa tầng mây, ngồi bên cạnh cửa sổ dùng com, phía dưới là thành thị với ánh đèn sáng trưng, bên trên là ánh sao trời lấp lánh.

Ăn ở kiểu nhà hàng như vậy, không chỉ là hưởng thụ thức ăn ngon mà còn được ngắm cảnh.

Chỉ là muốn ăn ở nhà hàng như vậy thì phải đặt chỗ trước ít nhất là nửa tháng. Mặc dù nhiệm vụ khó khăn nhưng thư ký vẫn gật đầu đồng ý: “Được, Thương tổng. Không thành vấn đề.”

(Hết chương 19)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 20

“Được, thư ký Ngô.”

Lúc Lê Lạc nhận được cuộc gọi từ tập đoàn AC, cô đang đứng ngoài ban công hóng gió. Cô vừa gội đầu nhưng lại không muốn dùng máy sấy tóc nên đi ngoài để tóc nhanh khô hơn. Những làn gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc của cô, Lê Lạc đưa tay vén tóc lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Bên tai nghe điện thoại, thư ký kính cẩn lễ phép nói địa điểm và thời gian gặp mặt cho cô biết, sau đó lại hỏi thăm địa chỉ của cô, nói rằng ngày mai bọn họ sẽ cho người tới đón cô.

“Không cần.” Lê Lạc từ chối lời đề nghị của thư ký Ngô, đồng thời nói với thư ký Ngô: “Nói lại với Thương tổng, tôi nhất định sẽ tới đúng giờ.”

“... Vậy thì xin đợi cô đến.”

“Khách khí rồi.”

Lê Lạc cúp máy, nhìn về phía chân trời, chân trời bị ánh hoàng hôn nhuộm thành một màu đỏ rực. Tâm trạng khá tốt, cô hướng về phía ánh nắng chiều tự chụp một bức ảnh, nụ cười của cô so với khung cảnh còn rực rỡ hơn hai phần.

Cô đăng ảnh lên wechat, phối hợp cùng một câu thơ: “Mạc đạo tang du văn, vi hà thượng mẫn thiên.”

Chỗ Lê Lạc hoàng hôn đỏ rực, chỗ Tạ Uẩn Ninh ánh nắng chiều tựa như gấm vóc, cũng xem như cảnh đẹp, Tạ Uẩn Ninh lại trượt tay bấm like cho Lê Lạc, chỉ là lại hủy bỏ ngay lập tức. Lý do rất đơn giản, thân phận của anh và cô vẫn cần kiêng dè.

Một người đàn ông đang ở độ tuổi cần kết hôn lại bấm like bài của một nữ học sinh trẻ tuổi xinh đẹp, thật sự không phải là một chuyện đúng đắn.

Anh đã già rồi ư? Tính toán một chút thì anh hơn cô những chín tuổi. Tầm mắt lần nữa dừng trên câu thơ cô viết, “Mạc đạo tang du văn, vi hà thượng mẫn thiên.”... A, lớn lên ở nước Mĩ nhưng khả năng viết thơ cũng không tệ chút nào.

Chu Bắc hỏi anh nghĩ sao về sự đồ luyến, anh nghĩ, thân phận thầy trò có thể tùy ý kết thúc. Chỉ là khoảng cách 9 tuổi thì vẫn luôn tồn tại, vậy mà cô còn nói hai người là ngang hàng. Thế nào ngang hàng? Lúc anh thi tốt nghiệp trung học, cô vẫn còn đang học thơ Đường...

Nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau Lê Lạc lại tới sở sinh hóa, thấy Thương Ngôn đã tới rồi, anh còn thay cô tưới nước cho hai bồn cây trên bệ cửa sổ. Chuyện cô trộm nguyên liệu ở phòng thí nghiệm để chế phân bón, đương nhiên là Thương Ngôn biết, sau đó anh còn giúp cô chế phân bón dinh dưỡng, hiện tại này hai bồn cây càng ngày càng khỏe mạnh, Thương Ngôn còn tận tâm hơn cô.

Lê Lạc chào Thương Ngôn một tiếng, sau đó đi tới chỗ mình, ngồi xuống, mở máy vi tính ra in báo cáo thí nghiệm. Máy in đặt ở gần chỗ Thương Ngôn, Thương Ngôn cầm tài liệu vừa in đưa cho cô, anh hơi lưỡng lự, sau đó vẫn hỏi cô một chuyện: “Lê Lạc, cô có biết người đã bôi xấu cô trên diễn đàn lần trước là ai không?”

“Biết.” Lê Lạc tùy ý đáp một tiếng, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thương Ngôn, cô cười nói: “Không phải là ‘Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ’ sao?”

“Ý tôi là thân phận thật cơ.” Thương Ngôn nhấn mạnh, ngừng một chút lại nói: “Tôi có một người bạn làm về IT, quan hệ giữa chúng tôi cũng không tệ, nếu như cô muốn biết người đã bôi xấu cô là ai, tôi có thể...”

“Thôi, chuyện đó tôi cũng đã giải quyết xong rồi, không cần làm phiền mọi người nữa.” Lê Lạc trả lời Thương Ngôn: “... Huống chi tôi không muốn nợ ai nhân tình.”

Thương Ngôn: “Không sao, tôi với anh ta cũng khá thân thiết.”



Lê Lạc ngẩng đầu lên: “Ý của tôi là tôi sợ anh nhân tình.”

Thương Ngôn: “...”

Lê Lạc tiếp tục kiểm tra báo cáo thí nghiệm trong tay, cầm một cây bút viết ký hiệu, lỗ mũi hơi nhột, cô gãi mũi, ngẩng đầu lên, thấy dường như Thương Ngôn vẫn đang suy nghĩ về câu cô vừa nói, cười cười, lấy giọng đùa giỡn nói: “Thương Ngôn, anh cho rằng tôi thật sự không biết Giai Khởi luôn có những suy đoán không tốt về tôi sao?”

“Lê Lạc...” Thương Ngôn nhất thời thất thanh, hai tai đỏ ửng.

Không biết tại sao, Lê Lạc cũng cảm thấy hơi xấu hổ, cô cúi đầu nói: “Cho nên, tôi cảm thấy giữa bạn bè nam nữ vẫn nên giữ khoảng cách nhất định thì tốt hơn, đúng không?”

“Lê Lạc, đây là cô đang muốn kéo xa khoảng cách với tôi sao?” Rốt cuộc Thương Ngôn cũng nhận ra, khô khốc nói ra suy đoán của mình.

“Không.” Lê Lạc lắc đầu, trả lời Thương Ngôn: “Tôi chỉ cảm thấy có nhiều lúc vẫn nên chú ý một chút.”

“Vậy cô và cậu tôi thì sao?” Thương Ngôn đột nhiên hỏi lại cô một câu.

“Trời ạ.” Lê Lạc mím môi nhìn Thương Ngôn, trần thuật lại một sự thật: “Hai chuyện này không giống nhau, không phải là giáo sư Tạ không có bạn gái sao?”

“Xin lỗi, Lê Lạc.” Thương Ngôn tự biết mình lỡ lời, giải thích nói: “Tôi không có cách nào tiếp nhận lời cô vừa nói... Tôi cảm thấy giữa chúng ta hoàn toàn không có chuyện gì vượt quá giới hạn cả.”

“Tôi hiểu.” Lê Lạc đặt bút xuống, thỏa hiệp nói: “... Thôi, có lẽ là tôi nghĩ nhiều rồi.”

Thật sự là Lê Lạc nghĩ nhiều sao? Thương Ngôn trầm mặc, sau đó thoải mái nói: “Cô mau đưa báo cáo cho tôi... tôi đưa luôn cho cậu.”

“Được, cảm ơn.” Lê Lạc đưa báo cáo đưa cho Thương Ngôn.

Thương Ngôn đi ra khỏi phòng nghiên cứu, lúc đứng trong thang máy lại nghĩ tới lời giải thích duy nhất của cha tối hôm qua, tâm không do người. Ngày hôm qua Thương Ngôn không hiểu nổi những lời này, ngày hôm nay cũng chỉ cười nhạt.

Giống như cậu từng nói với anh vậy: Trong lòng mỗi người đều sẽ có những mơ hồ, lo lắng, xao động, nhưng không phải tất cả xao động đều sẽ trở thành sai lầm. Sỡ dĩ con người khác những động vật khác, ngoại trừ việc hiểu được cách vượt qua khó khăn, còn phải hiểu được cách kiềm chế.

Trong suy nghĩ của anh, cha là một người đàn ông hồ hởi lạnh nhạt, là một thương nhân thành công, cho nên từ lúc Thương Ngôn có ký ức tới nay, cha luôn là một người đàn ông có thể tung hoành ngang dọc. Anh sợ cha, kính cha, vậy mà ngày hôm qua cha anh lại nói cho anh biết, cha anh cũng có lúc tâm không phải do người, Thương Ngôn chỉ cảm thấy thật trào phúng.

Chỉ là từ đầu đến cuối, anh đều không thể đứng trên tư cách con trai để công kích cha anh, anh chỉ có thể lấy thân phận con trai cầu xin cha anh.

Kết quả như thế nào, Thương Ngôn không biết.

Thương Ngôn cầm báo cáo của Lê Lạc và báo cáo của mình đưa cho Tạ Uẩn Ninh, con chim sơn tước lại bay đến bệ cửa sổ lầu ba, Tạ Uẩn Ninh đang cho nó cho ăn. Đừng coi thường cái mỏ nhỏ như hạt dưa của con chim này, nó tuy nhỏ nhưng lại nhọn và sắc bén, mổ xuống lòng bàn tay Tạ Uẩn Ninh để lấy thức ăn, từng phát từng phát không mơ hồ chút nào. Thương Ngôn đưa hai bản báo cáo cho Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh hỏi: “Lê Lạc đâu?”

Tạ Uẩn Ninh nhận được mấy tấm vé xem buổi công chiếu đầu tiên của phim “Đại thế giới”, thời gian chiếu là 8 giờ tối mai. “Đại thế giới” là bộ phim khoa học viễn tưởng mới nhất của Trung Quốc, bởi vì năm ngoái, bộ phim này có vài phân cảnh quay ở viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài, cho nên khi phim được công chiếu, đạo diễn lập tức gửi tặng vé xem phim tới đây.

Bởi vì Tạ Uẩn Ninh có góp ý cho đoàn làm phim một số ý kiến chuyên môn, vì thế, trên danh nghĩa anh còn là cố vấn chuyên môn của bộ phim này. Từ trước đến nay Tạ Uẩn Ninh vẫn luôn ủng hộ phim khoa học viễn tưởng trong nước, cho nên hồi năm ngoái, khi đạo diễn liên lạc với anh, anh cũng không từ chối lời đề nghị giúp đỡ.

Tuy vậy anh cũng không hứng thú lắm với mấy bộ phim điện ảnh, minh tinh điện ảnh thì lại càng không ưa.

Buổi trưa lúc ăn cơm trong nhà ăn, Tạ Uẩn Ninh lại nhắc đến chuyện này. Dân diễn viên của bộ phim này rất khá, nam nữ diễn viên chính đều là minh tinh nổi tiếng, hẳn là có người sẽ thích.

Sau một hồi vui vẻ, Thương Ngôn lắc đầu nói: “Tối mai cháu có việc nên không đi được, Lê Lạc cô đi không?”

Sau đó Lê Lạc cũng sờ trán một cái, vô cùng buồn rầu nói: “... Tôi cũng có việc.”

Tạ Uẩn Ninh: “...”

Tối mai, Lê Lạc thật sự có việc, nếu không cô chắc chắn sẽ đi. Một mặt là vì cô rất thích phim khoa học viễn tưởng, mặt khác là vì diễn viên nam chính là thần tượng của cô từ khi cô còn bé, mặc dù bây giờ anh đã già rồi, nhưng nếu có thể gặp mặt thì cô vẫn rất vui.

“Giáo sư, thầy sẽ đi sao?” Lê Lạc hỏi Tạ Uẩn Ninh, sau đó lại đưa ra một lời thỉnh cầu nhỏ: “Nếu như thầy đi, thầy có thể xin chữ ký của diễn viên nam chính giúp em được không?”

Lê Lạc vừa đề nghị, Thương Ngôn cũng ngẩng đầu lên: “Cậu, cậu cũng xin chữ ký của diễn viên nữ chính giúp cháu nhé.”

Cho nên hai người muốn anh đi xin chữ ký sao? Tạ Uẩn Ninh ngẩng ngẩng đầu, nói qua loa một câu: “... Xem tình hình thế nào đã.”

Xem tình hình thế nào, câu này không phải là nói đùa. Mà nghĩ lại thì Tạ Uẩn Ninh cũng sẽ không làm trò trẻ con như đi tìm nam nữ chính rồi xin chữ ký, Lê Lạc đành thôi, thờ ơ nói với Thương Ngôn: “Chúng ta lên mạng mua cũng được, cũng giống nhau thôi.”

“Được.” Thương Ngôn vui vẻ mỉm cười.

Tạ Uẩn Ninh nuốt chút nữa đã bật cười thành tiếng, có thể giống nhau sao? Một cái là anh tự mình xin, một là đồ trên mạng còn chẳng biết là chữ ký thật hay giả. Anh chẳng muốn nhiều lời, chỉ là anh chợt nghĩ không biết ngày mai cô bận chuyện gì?

Không phải lại là...

Mặt Tạ Uẩn Ninh lập tức đen lại, Lê Lạc cảm thấy khó hiểu. Sau khi cô ăn xong cơm trưa, cười hi hi nói với Tạ Uẩn Ninh và Thương Ngôn rằng hai người cứ ăn từ từ, sau đó cầm thẻ công tác, đứng lên trở về phòng thí nghiệm.

Buổi tối, Lê Lạc nhận được tin nhắn báo thời gian và địa điểm gặp mặt tối do thư ký Ngô gửi tới, tay cô bóc một viên socola lần trước Tạ Uẩn Ninh cho cô, chậm rãi thả vào trong miệng.

Trong túi còn có một hộp mỹ phẩm dưỡng da. Đương nhiên hộp mỹ phẩm dưỡng da này là sản phẩm của AC, đây là loại sản phẩm tốt nhất của AC, hiện tại đã là một thương hiệu quốc tế.

AC là công ty về mỹ phẩm lớn mạnh nhất trong nước, hiện tại họ muốn hợp tác phát triển sản phẩm Revive cùng Uy Nhĩ Tư để có thể mở rộng ra thị trường nước ngoài, trước mắt thành ý hợp tác không tồi, hơn nữa cũng không có lý do gì để từ chối.

Ngày hôm sau, lúc Lê Lạc đi từ viện sinh hóa tế bào ra ngoài, chuẩn bị lên đường tới nhà hàng thì bị Tạ Uẩn Ninh gọi lại. Anh đứng trước mặt cô, trực tiếp hỏi cô: “Buổi tối có chuyện gì?”

Lê Lạc: “Có hẹn.”

Tạ Uẩn Ninh hít một hơi, cau mày hỏi cô: “Lê Lạc, cô thật sự gấp đến vậy sao?” Ngừng lại một chút, anh nói tiếp: “Đến tôi còn không vội bằng cô!”

Cái gì vậy, Lê Lạc bị giáo huấn một hồi, cuối cùng cũng hiểu ra ý của Tạ Uẩn Ninh, lập tức vui vẻ trở lại, mặt mày hớn hờ giải thích với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, thầy hiểu lầm rồi. Hôm nay em không đi xem mất.”

Tạ Uẩn Ninh sùng sốt.

Lê Lạc xoay người rồi đi, đi hai bước, lại xoay người lại vẫy tay chào Tạ Uẩn Ninh, nở nụ cười rực rỡ.

Tạ Uẩn Ninh, nếu như có một ngày anh biết tất cả, hi vọng đến lúc đó... Anh vẫn còn có thể mắng cô.

---

Xe vững vàng chạy lên cầu vượt, Lê Lạc lại nhận được điện thoại của thư ký Ngô. Không thể không nói vị thư ký này làm việc rất chu đáo, Lê Lạc đeo tai nghe, nói chuyện với thư ký Ngô, nhìn lướt qua đồng hồ trên tay, khe khẽ mở miệng: “Nhìn tình hình giao thông hiện tại, có lẽ khoảng 15 phút nữa tôi sẽ tới cao ốc Thiên Châu. Từ giờ đến giờ chúng ta đã hẹn vẫn còn hai mươi phút, thư ký Ngô, cô không cần phải vội đâu.”

“... Được, Lê tiểu thư, chú ý an toàn.” Thư ký Ngô cúp điện thoại, đứng ở bên cạnh hồ bơi, cách đó không xa, ông chủ của anh ra khỏi bể bơi, vốc người cường tráng như thanh niên, không nhanh không chậm nhận lấy áo choàng tắm và khăn lông từ nhân viên phục vụ.

Thư ký Ngô chỉ muốn cảm khái một câu, người vội nhất chính là ông chủ của anh đây này. Hôm nay gặp mặt, thậm chí ông chủ của anh còn đến trước giờ hẹn, sau đó lại không nóng không vội vội lợi ở đây.

Bên cạnh hồ bơi xanh biếc, thư ký Ngô lau tóc giúp Thương Vũ, nói lại với anh về nội dung cuộc điện thoại.

Về mặt Thương Vũ không đổi, chỉ nói một câu: “Cậu đi thu xếp đi, tôi đi thay quần áo.”

Lê Lạc căn thời gian rất chuẩn, khoảng mười lăm phút sau, cô đã tới được tòa cao ốc cao nhất thành phố lan, đỗ xe xong, cô đi lên thang máy, xem thời gian thì cô vẫn kịp giờ hẹn, phòng ăn ở trên tầng cao nhất của cao ốc, cứ khoảng 18 giây thì thang máy đi qua 1 tầng, Lê Lạc nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trên cửa thang máy, hình dáng tương tự, nhưng chỉ là ảo ảnh.

Thương Vũ vẫn đến sớm hơn so với Lê Lạc một chút. Sau khi thay một bộ Âu phục, anh tới phòng đã đặt trước, ngồi vào chỗ của mình, sớm hơn thời gian hẹn trước hai phút.

Lát nữa, anh sẽ được gặp một người có gương mặt tương tự Thanh Gia. Thương Vũ nhớ lần đầu tiên anh và Thanh Gia cùng đi ăn cũng là ăn ở nhà hàng Michelin, một nhà hàng trên du thuyền ở nước Mỹ. Đêm đó cô mặc trang phục rất trịnh trọng, cách đi đứng, ăn nói đều tỏa ra khí chất của một tiểu thư cao quý, nhưng lúc anh muốn mời cô khiêu vũ, cô lại từ chối thẳng: “Thật xin lỗi, tôi không diễn nổi nữa rồi... Cảm ơn anh đã mời tôi một bữa thịnh soạn như vậy, nhưng mà tôi lại không biết khiêu vũ.”

Vậy mà đến khi gặp lại, anh lại thấy cô nhảy rất nhiệt tình, dưới ánh lửa trại bập bùng, cô hoạt bát, nhiệt tình, và lãng mạn đến thế. Cô là cô gái nhanh nhẹn, vui vẻ nhất mà anh từng gặp, cuối cùng cô tự sát vì uất ức.

Thương Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lê Lạc đang bước tới, anh thật sự không tin nổi vào mắt của mình nữa. Rất giống, thật sự rất giống!

“Xin chào, Thương tổng.” Lê Lạc đưa tay phải về phía Thương Vũ, tự giới thiệu sơ qua về mình: “Tôi là Lê Lạc, ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu.”

“Chào cô.” Thương Vũ đứng lên, bắt tay Lê Lạc, bàn tay mềm mại, ấm ấm khiến anh ngạc nhiên, anh ổn định lại tâm trạng, thành thực, lão luyện nói: “Không ngờ Lê tiểu thư còn trẻ như vậy, thật khiến tôi kinh ngạc.”

Lê Lạc khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn về chỗ ngồi bên cạnh, hỏi Thương Vũ: “Tôi có thể ngồi chứ.”

“Đương nhiên, mời ngồi.” Thương Vũ thu tay về.

Hôm nay Lê Lạc ăn mặc rất bình thường. Trong khi Thương Vũ mặc một bộ âu phục nghiêm chỉnh, cách ăn mặc của cô lại giống như một học sinh cấp ba, tuy nhiên cách ăn mặc như vậy khá phù hợp với thân phận nghiên cứu sinh của cô hiện tại, áo len mỏng màu cà phê phối với quần jean, chân đi một đôi giày vải trắng. Giống như là cô vừa từ trường học chạy tới vậy, mà sự thật thì đúng là như thế.

Đồ trang sức trên người cô, ngoại trừ chiếc đồng hồ đeo tay đã cũ thì chỉ có chiếc vòng cổ bạch kim 18k, hoa tai hình thánh giá khảm những viên đá nhỏ, cũng rất phổ biến.

Lê Lạc ngồi xuống vị trí đối diện với Thương Vũ, tầm mắt hướng lên, phục vụ đưa thực đơn cho cô. Lê Lạc vừa xem thực đơn, vừa nói chuyện với Thương Vũ: “Chọn một nơi gặp mặt như thế này, chắc hẳn Thương tổng là một người rất lãng mạn.” Nói xong, lại hạ tầm mắt xuống.

Thương Vũ cười cười, giải thích nói: “Bởi vì tôi nghĩ... Người hôm nay tôi gặp là một cô gái mà tôi không thể nào tưởng tượng ra được, vì thế nên không thể giống như gặp gỡ những đối tác khác, vừa uống rượu vừa đàm luận... Như vậy thì quá tầm thường so với Lê tiểu thư.”

“Thương tổng quá lời rồi.” Lê Lạc quay đầu nói với nhân viên phục vụ rằng cô muốn một phần đồ ăn nhẹ, một phần salad, và một phần đồ ngọt, sau đó nhân viên phục vụ đọc lại những món cô gọi, cô gật đầu: “Đúng, tôi gọi những món này.”

Thương Vũ hỏi: “Không gọi món chính sao?”

Lê Lạc khoanh tay đặt lên bàn ăn: “Không phải Thương tổng vẫn nói tôi là một cô gái trẻ tuổi sao, vậy thì ngài nên biết các cô gái trẻ tuổi đều ăn rất ít vào bữa tối.”

“Ha ha.” Thương Vũ cười: “Được, vậy cứ gọi như vậy đi.” Không khách khí nữa, anh gọi món ăn chính và phụ, sau đó lại gọi thêm một chai rượu.

Lê Lạc: “Không phải Thương tổng nói là không uống rượu sao.”

“Hôm nay Lê tiểu thư lái xe tới đây, đương nhiên tôi sẽ không bắt cô uống rượu đàm luận.” Bàn tay Thương Vũ xoa nhẵn cười, tự nhủ với bản thân mình đã kết hôn rồi, nói: “Chỉ là hi vọng cô có thể thông cảm với người đàn ông nghiện rượu như tôi, nhân lúc vợ tôi không có ở đây mới có thể len lén uống một chút.”

“Ok.” Lê Lạc gật đầu: “Tôi tuyệt đối sẽ không nói cho Thương phu nhân biết hôm nay Thương tổng uống rượu.”

Thương Vũ cũng cười, thân thể nghiêng về phía trước, mỉm cười nói: “Vậy tôi xin cảm ơn Lê tiểu thư vì đã giấu giếm giúp tôi.”

Lê Lạc nháy mắt mấy cái, cho đến lúc phục vụ mang đồ ăn lên, hai người không tiếp tục trò chuyện nữa, trong lòng không nhận được cảm khái một câu, có rất nhiều thứ vình vình cũng không thay đổi, cách nói chuyện của Thương Vũ cũng vậy, nhiều năm như vậy mà vẫn không thay đổi.

Cô nghiêng đầu nhìn nhà hàng đắt tiền nhất thành phố Lan, quả thực là rất xứng với giá tiền của nó. Chỉ là tối nay thời tiết không tốt, không ngắm được bầu trời đầy sao, chỉ có thể nhìn xuống những ánh đèn lấp lóa bên dưới.

Thương Vũ mở miệng lần nữa, tò mò hỏi cô: “Lê tiểu thư từ nhỏ đã lớn lên ở nước Mỹ, tại sao lại trở về thành phố Lan làm nghiên cứu sinh?”

Lê Lạc thu hồi tầm mắt, không nhanh không chậm trả lời Thương Vũ: “Chuyên ngành sinh hóa ở Lan Đại rất nổi tiếng, tôi cũng có vinh dự được biết đến. Hơn nữa tôi cũng không hẳn là lớn lên ở nước Mỹ, khi tôi bảy tuổi, cha mẹ nuôi đã đưa tôi tới Mỹ, thành phố Lan chính là quê tôi.”

“Vậy sao?” Thương Vũ khiếp sợ.

Lê Lạc nhướn mày: “Đường như Thương tổng rất kinh ngạc?”

“Đúng vậy.” Thương Vũ trả lời, thẳng thắn bày tỏ sự ca ngợi đối với thành phố Lan, cũng như giải thích sự kinh ngạc của anh: “Thành phố Lan là một thành phố xinh đẹp, quyến rũ và đầy sức hút... Có thể Lê tiểu thư không biết, khi tôi còn nhỏ cũng sống ở nước ngoài, tới khi thanh niên thì quay trở lại, sau đó quyết định thành gia lập nghiệp ở nơi đây.”

“Oh.” Đến phiên Lê Lạc bày tỏ sự kinh ngạc: “Thật là trùng hợp.”

“Đúng vậy.” Thương Vũ cười cười: “Xem ra tôi và Lê tiểu thư cũng có mấy phần duyên phận.”

Lê Lạc chỉ cười mà không nói gì.

Nhân viên phục vụ bắt đầu rót rượu, rượu vang màu đỏ đậm, hương rượu phảng phất qua cánh mũi Lê Lạc. Lê Lạc mỉm cười, nói thẳng: “Trước khi tôi tới đây, ban lãnh đạo của Uy Nhĩ Tư cũng đã nói chuyện với tôi, họ nói người Trung quốc chúng ta thương lượng cũng giống như tán gẫu, không giống như nói chuyện chính sự, quả đúng là như vậy.”

“A...” Thương Vũ cười một tiếng, thẳng thắn giải thích: “Nghệ thuật ẩm thực trong nước chính là sự dung hòa giữa con người và thiên nhiên. Có câu nói rằng người Trung Quốc khi bàn chuyện thường thích ăn uống —— dĩ nhiên, chuyện chính sự có cần nói hay không, đợi lát nữa thư ký của tôi sẽ mang tài liệu đến, lúc đó Lê tiểu thư có thể xem qua.”

Lê Lạc không thể không khen ngợi: “Thương tổng làm việc rất năng suất.”

Thương Vũ khiêm tốn nói: “Sản phẩm Revive tốt như vậy, đương nhiên tôi cũng muốn đẩy nhanh việc hợp tác một chút, không phải sao?”

Thức ăn đã được bày xong, không hổ là nhà hàng ba sao Michelin, tất cả đồ ăn đều là mỹ vị. Chỉ là Lê Lạc ăn rất ít, lúc lấy đồ ăn, cô phát hiện ra lòng bàn tay mình đã toát mồ hôi.

Không ngờ, Thương Vũ còn nói thẳng ra.

“Lê tiểu thư, thật ra thì lý do khiến tôi khiếp sợ không chỉ có lý do tôi vừa nói, câu nói kế tiếp của tôi có thể hơi mạo muội, nhưng mà lời tôi nói là thật.”

“Thương tổng mời nói.”

“Dáng vẻ của cô rất giống một cổ nhân mà tôi quen.”

“Tôi rất vinh dự vì được giống cổ nhân của Thương tổng.” Lê Lạc thoải mái trả lời Thương Vũ, sau đó chuyển đề tài, bật cười nói: “Chỉ là lời này của Thương tổng không biết là chê tôi hay là khen tôi... Tôi nghĩ cổ nhân của Thương tổng chắc hẳn cũng đã có tuổi rồi.”

Thương Vũ vẫn duy trì nụ cười trên môi nhưng không lên tiếng, không biết là bị hai chữ có tuổi của cô làm tổn thương hay là đang ngầm thừa nhận, dừng một lúc, anh nói: “Đúng vậy, lúc tôi quen vị cổ nhân kia, Lê tiểu thư còn chưa ra đời.”

Nói chuyện về cổ nhân với một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp mang lại cảm xúc rất kỳ lạ. Sau khi kết thúc bữa ăn tối ở nhà hàng Michelin, Thương Vũ đưa cô tới cửa thang máy, Lê Lạc xoay người, nói một câu dừng bước.

Thương Vũ tự mình ấn thang máy giúp cô, cửa thang máy nhanh chóng mở ra. Trước khi cô vào thang máy, đột nhiên Thương Vũ hỏi: “Lê tiểu thư, vừa rồi cô nói cô làm nghiên cứu sinh về sinh hóa tế bào ở Lan Đại, xin hỏi cô có biết Thương Ngôn không?”

“Thương Ngôn... Tôi biết.” Lê Lạc lễ phép đáp lại: “Anh ta là bạn của tôi.”

“Oh... Thương Ngôn là con trai tôi.” Thương Vũ cười một tiếng: “Thế giới này, quả thực rất nhỏ.”

Lê Lạc gật đầu một cái: “Hẹn gặp lại.”

Lê Lạc đi thẳng xuống bãi đỗ xe, cô nằm gục xuống tay lái nghỉ ngơi một lúc, bình ổn lại tinh thần. Từ từ thu lại tất cả suy nghĩ, Lê Lạc nhàm chán lái xe tới rạp chiếu phim lớn nhất thành phố Lan. Rất nhiều tranh ảnh quảng cáo cho phim “Đại thế giới” được treo lên trước rạp.

Lê Lạc buồn rầu, không biết buổi công chiếu tối nay đã kết thúc chưa?

Buổi công chiếu vừa kết thúc, Tạ Uẩn Ninh đang đi từ bên trong ra, bên cạnh anh có một cô gái tuổi tác xấp xỉ anh, thướt tha, duyên dáng đi bên cạnh anh.

Lê Lạc vừa nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh là lập tức cảm thấy vô cùng vui vẻ. Cô dừng xe ở bên lề đường, mở cửa kính xe ra, vẫy tay gọi Tạ Uẩn Ninh.

Có người cứ vẫy gọi anh như vậy, đương nhiên anh liền nhận ra, nhận ra có một chiếc xe thể thao đang đỗ ở cách đó không xa, nhận ra cả cô gái đang lái chiếc xe đó nữa.

Không phải nói là có chuyện nên không tới được sao, sao bây giờ còn tới đây làm gì. Tạ Uẩn Ninh không thèm để ý đến cô gái đang đi bên cạnh mình, đi

tới bên cạnh chiếc xe thể thao của Lê Lạc, không khỏi chế nhạo một câu: “Bây giờ cô mới tới sao, muộn rồi.”

“Không sao.” Lê Lạc chỉ cười, vui vẻ đến không nhận được, hất đầu nói: “... Vậy thì em tới đón thầy!”

(Hết chương 20)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 21

—— Vậy thì em tới đón thầy!

Đột nhiên được cho một viên kẹo là cảm giác như thế nào, Tạ Uẩn Ninh đứng trước xe của Lê Lạc, ánh mắt khẽ động. Trong xe, Lê Lạc cũng ngược đầu nhìn anh, gương mặt chờ đợi, ánh đèn rực rỡ ở rạp chiếu phim chiếu lên cô, người cùng xe đều sáng lung linh.

Trong chốc lát, Tạ Uẩn Ninh thừa nhận dù anh muốn từ chối cũng không thể nói ra câu từ chối, rõ ràng xe của anh đỗ ở bãi đỗ xe cách đó không xa, nhưng anh vẫn kéo cánh cửa xe ra, ngồi lên ghế lái phụ.

Nếu như những chiếc xe bình thường là phương tiện di chuyển thì xe thể thao lại giống như là một món đồ chơi, đặc biệt là cảm giác khi ngồi trong xe Lê Lạc, cô vui vẻ giống như đang chơi với một món đồ chơi vậy. Tạ Uẩn Ninh thắt dây an toàn.

Sau đó, Lê Lạc nhắc nhở Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư, bạn gái của thầy vẫn còn ở bên ngoài.”

Bạn gái gì chứ? Tạ Uẩn Ninh trả lời Lê Lạc: “Không quen.”

Không quen mà lại đi cùng nhau ư? Lê Lạc quay đầu lại, vẫy tay chào người phụ nữ đang đứng cách đó không xa, ý bảo hẹn gặp lại. Người phụ nữ mấp máy môi, gương mặt xấu hổ.

Thật đúng là cái đồ không hiểu phong tình! Lê Lạc vui vẻ khởi động xe thể thao, đánh tay lái hòa vào dòng xe cộ. Không yên tâm, cô hỏi lại một lần nữa: “Giáo sư, thầy thật sự không quen người phụ nữ vừa rồi ư?”

“Không quen.” Tạ Uẩn Ninh nói. Người bên cạnh cứ hỏi không ngừng, mặc dù có chút ảm ỉ, tuy nhiên cũng không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của anh.

Quả thực anh không quen người phụ nữ kia. Tình hình lúc đó chính là anh đi từ rạp chiếu phim ra, người phụ nữ đó chào anh một tiếng, sau đó cứ đi bên cạnh anh, nhưng, nếu như người phụ nữ bị bỏ lại kia mà nghe được những lời này của Tạ Uẩn Ninh chắc hẳn sẽ rất đau lòng. Năm ngoái cô từng gặp Tạ Uẩn Ninh trong một bữa tiệc, không ngờ hôm nay lại gặp lại anh ở rạp chiếu phim, vì thế cô muốn nhân cơ hội này để theo đuổi anh, ai ngờ vừa mới đi được vài bước thì lại thấy một cô gái vừa trẻ hơn mình, vừa có tiền hơn mình tới đón Tạ Uẩn Ninh.

Các cô gái trẻ đẹp bây giờ thật là nhiều thù đoạn!

Hắc hắc. Lê Lạc có chút đồng tình với người phụ nữ kia, chẳng phải là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình sao? Tuy nhiên, Lê Lạc là học trò cưng của Tạ Uẩn Ninh, đương nhiên cô phải bao che Tạ Uẩn Ninh rồi, cho nên cô cũng cảm thấy dù Tạ Uẩn Ninh có không để ý tới người phụ nữ kia cũng không hề sai.

Không biết từ bao giờ mà cô và Tạ Uẩn Ninh đã thân thiết như vậy. Loại thân thiết này rất gần với “thích”, khiến Lê Lạc cảm thấy nếu như trên thế giới này có người đối xử tốt với cô như vậy, cô cũng nguyện ý yêu anh.

Lê Lạc hỏi địa chỉ nhà Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh đưa cô về nhiều lần như vậy, tối nay cô nhất định phải đưa anh về nhà an toàn.

Tạ Uẩn Ninh nói địa chỉ cho cô.

Lê Lạc cũng hơi có ấn tượng về nơi này, nơi này cách nhà trọ của cô không xa, nếu không lần trước cô đi chạy bộ cũng sẽ không gặp được Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc đưa điện thoại di động cho Tạ Uẩn Ninh, mở mục chỉ đường ra nói: “Giáo sư, thầy nhập địa chỉ vào giúp em với.”

Tạ Uẩn Ninh nhập địa chỉ vào, suy nghĩ một chút lại cảm thấy thật phiền phức, ngày mai anh còn phải tới rạp chiếu phim lái xe về.

Gió đêm hiu hiu, động cơ nổ vang, Tạ Uẩn Ninh bình tĩnh dựa vào ghế lái phụ, anh thấy Lê Lạc lái xe khá thuần thục nên mặc kệ cô, nghĩ đến lời cô nói lần trước, đúng là có thể nhìn ra cô không chỉ biết lái xe mà có lẽ còn từng đua xe.

Một chiếc xe Porsche màu đen đột nhiên vượt lên từ bên trái đường, người bên trong xe còn chu môi huyýt sáo với Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh, táo bạo trên chọc cô.

“Trẻ con!” Lê Lạc hừ nhẹ một tiếng, ý nói người vừa huyết sáo đó thật trẻ con.

Cô có tư cách nói người khác trẻ con sao? Tạ Uẩn Ninh cũng hừ nhẹ một tiếng, cảm thấy thật nhức đầu: có thể tưởng tượng được bình thường khi cô đi chiếc xe thể thao này có bao nhiêu người huyết gió với cô.

Lê Lạc lại cười hắc hắc, bình thường cô cũng không gặp phải những người nhảm chán như vậy, hôm nay có lẽ là do Tạ Uẩn Ninh ngồi ở ghế lái phụ nên mới có thể gặp. Cô lái xe chậm lại, trò chuyện với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư, sao gần đây thầy không đi chiếc xe thể thao kia?”

Chiếc xe thể thao kia?

“Chính là chiếc xe mà thầy đi vào hôm chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ấy.” Lê Lạc nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt anh, sung sướng nói: “Hôm đó em thật sự rất ngạc nhiên.”

“Đó không phải là xe của tôi.” Tạ Uẩn Ninh trả lời.

“Oh, xe của người khác sao?” Lê Lạc gật đầu, hỏi tiếp: “Thầy mượn à?”

Tạ Uẩn Ninh không trả lời, anh đâu có rảnh rỗi mà mượn xe người khác vào hôm đi xem mắt chứ? Hôm đó Tần Tử Khiêm mượn xe của anh, vì thế anh mới phải đi xe của anh ta.

Lê Lạc hiểu, đàn ông muốn đổi xe là chuyện bình thường. Gió đêm lùa qua mái tóc, Lê Lạc vui vẻ nói với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư, nếu như thầy muốn đi xe của em thì cứ nói với em một tiếng, em cũng rất ít khi đi xe, dù là lúc nào thì cũng có thể cho thầy mượn.”

Tạ Uẩn Ninh hít một hơi, nói: “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Lê Lạc cười, nghiêm nhiên coi mình là trò cưng của Tạ Uẩn Ninh. Cách đối nhân xử thế của cô chính là như vậy, nếu như người nào đối xử tốt với cô thì trong mắt cô đó chính là người tốt, cô chắc chắn sẽ dốc lòng đối xử thật tốt với họ.

Cho nên Lê Lạc không những đưa Tạ Uẩn Ninh trở về chung cư cao cấp của anh mà còn thân thiết đưa anh đến dưới lầu. Chung cư mà Tạ Uẩn Ninh ở rất tốt, tốt hơn nhiều so với so với nhà trọ của cô, trước khi về nước cô thật sự không quan tâm nhiều lắm đến chỗ ở. Tùy ý nhìn xung quanh một chút, Lê Lạc hỏi Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư, thuê chung cư ở đây có đắt không, một phòng ngủ một phòng khách thì một tháng hết bao nhiêu tiền?”

“Tôi không thuê nên cũng không rõ về giá thuê lắm.” Tạ Uẩn Ninh trả lời, ngừng lại một chút, sau đó nói: “Nếu như cô muốn thuê, tôi có thể hỏi giúp cô.”

“Vâng...” Lê Lạc gật đầu một cái, cảm khái một câu: “Hiện tại giá nhà ở Lan Đại thật sự quá cao, nếu không em cũng muốn mua một căn nhà cho mình.”

Câu nói này \*BichDiepDuong – Diễn Đàn \* nghe có hai phần giống với một cô gái bình thường. Chỉ là Tạ Uẩn Ninh cũng không tin lắm, đùa giỡn hỏi một câu: “Tiền bản quyền sản phẩm đã tiêu hết rồi sao?” Suy nghĩ một chút thì đúng là có khả năng, dù sao cô cũng là một cô gái biết tiêu tiền.

“Vẫn còn một chút.” Lê Lạc trả lời Tạ Uẩn Ninh. Về vấn đề tiền bạc, cô chỉ nói đùa thôi, tuy nhiên việc cô muốn mua nhà là thật. Không phải vẫn nói là thiếu cái gì thì ăn cái đó sao, cô thiếu người nhà, đương nhiên cô cũng muốn mua một căn nhà lớn để tự bồi thường chính mình rồi.

“Em muốn mua nhà, nhưng lại muốn mua nhà có một cái sân to, loại đó khá đắt.” Cô nghiêm túc nói với Tạ Uẩn Ninh.

A, hóa ra là không thích nhà cao tầng bình thường. Tạ Uẩn Ninh mỉm cười, mở cửa xe ra: “Ngày mai gặp lại.”

“Ngày mai gặp, giáo sư.” Lê Lạc từ cửa sổ xe nghiêng đầu qua, ngắm nhìn chung cư cao tầng mà Tạ Uẩn Ninh ở, trước sau đều là công viên, suy nghĩ một chút cảm thấy không tồi chút nào!

---

Bóng đêm bao phủ vùng ngoại ô, trong màn đêm yên tĩnh vang lên mấy tiếng côn trùng chít chít chiêm chiếp, hết đợt này đến đợt khác, một chiếc xe thương vụ màu bạc không ngừng rung động, bên trong cũng vang lên tiếng riu rít chiêm chiếp, sóng nhiệt cuộn cuộn.

Đột nhiên, có ánh đèn flash xẹt qua cửa sổ xe.

Người phụ nữ vẫn nhảy cảm hơn người đàn ông đang thờ hồn hên, lập tức đẩy người đàn ông phía trên ra, kêu lên: “Phương tổng, có người chụp ảnh...”

Cái gì! Cả người Phương Tử Văn lập tức mềm nhũn, ngồi phịch trên người người phụ nữ, lập tức hỏi: “Không phải là Hi Âm phát hiện ra rồi chứ?”

Người phụ nữ ở dưới chính là nữ thư ký đưa Phương Tử Văn về nhà lần trước, họ Ô, tên Tử Yên, bởi vì tên cô và tên ông chủ Phương Tử Văn có chút tương tự, nên khi mọi người không chú ý cô vẫn thường gọi ông chủ một tiếng Phương đại ca. Quan hệ giữa Phương Tử Văn và cô khá mập mờ, thỉnh thoảng thì qua lại một chút, không hơn. Muốn trách thì phải trách Lâm Hi Âm quá kiêu ngạo, mỗi lần gặp cô đều tỏ ra rất khó chịu, lợi dụng cô làm việc, nhưng vẫn sợ cô quyến rũ Phương Tử Văn. Cho nên thời gian trước, cô định chủ động bắt đầu mối quan hệ mập mờ với Phương Tử Văn, bắt đầu mối tình bí mật giữa giám đốc và thư kí.

Tuy nhan sắc của Ô Tử Yên không so được với nữ thần Lâm Hi Âm, dù là vóc người hay tướng mạo đều kém hơn, tuy nhiên lại trẻ hơn Lâm Hi Âm một chút, cũng khôn khéo, mềm mại hơn, cô chính là kiểu nhân vật nữ kiểu bạch cốt tinh.

Một nữ bạch cốt tinh, đã bắt đầu mối quan hệ này, đương nhiên sẽ không để cho Phương Tử Văn chiếm tiện nghi —— cô muốn được thăng chức, cũng muốn chiếm đoạt tài sản.

...

Lúc Lê Lạc nhận được ảnh, cô đang nằm trên ghế tổ chim ngoài ban công xem một bộ hoạt hình của Disney, nhìn những bức ảnh dơ bẩn trong điện thoại di động, mặt không đỏ tim không đập loạn.

Điện thoại reo lên, thám tử cô thuê hỏi cô: “Vẫn gửi cho vợ cả sao?”

“Không.” Chiếc ghế rung nhẹ, Lê Lạc nói: “Chỉ gửi cho vị thư ký Ô kia thôi...”

Một nữ bạch cốt tinh vừa khôn khéo, vừa có chí tiến thủ như vậy, đối với cô mà nói thật sự là một vị trợ thủ rất tốt, nếu cô không lợi dụng thật tốt thì chẳng phải là rất đáng tiếc sao?

Lê Lạc xóa hết những tấm ảnh vừa được gửi đến, sau đó lên wechat thì thấy Lâm Giai Khởi vừa đăng ảnh cả gia đình chụp chung. Bức ảnh chụp ở công viên Disneyland, trong ảnh, Lâm Giai Khởi đứng giữa Lâm Hi Âm và Phương Tử Văn, hạnh phúc giống như là tiểu công chúa.

Cô mới vừa đăng ảnh về bộ phim hoạt hình của Disney, Lâm Giai Khởi lập đăng ảnh đi chơi ở Disney. Lâm Giai Khởi muốn điều vô dương oai với cô, khoe rằng mình từng đến Disney sao? Lúc cô tới Disney chơi, Lâm tiểu công chúa còn chưa ra đời đâu!

Đồng thời, Lâm Giai Khởi còn gửi một đoạn caption: “Con yêu cha mẹ nhất trên đời, mọi người vẫn nói đứa trẻ có cha mẹ thương yêu kiếp trước chính là đứa trẻ được Thượng Đế thương yêu nhất, kiếp trước kiếp này nhân quả báo ứng, tôi nghĩ, nhất định kiếp trước tôi đã cứu cả hệ ngân hà này rồi! Mãi mãi yêu cha mẹ!”

Nếu nói như vậy, không lẽ những người không có cha mẹ thương yêu, kiếp trước đã phát động đại chiến khắp vũ trụ sao? Lê Lạc đặt điện thoại di động xuống, tựa vào chiếc gối mềm mại, nhìn lên bầu trời đầy sao.

Thật xin lỗi, cô cũng tin nhân quả báo ứng, nhưng cô chỉ muốn báo luôn kiếp này.

-----

Một buổi sáng tỉnh mơ, Ô Từ Yên đi tới công ty của Phương Tử Văn, Phương Tử Văn kéo cả vật, gọi cô vào phòng làm việc, tối hôm qua Phương Tử Văn thấp thỏm về nhà, thấy Lâm Hi Âm vẫn như thường ngày, lập tức hiểu ra, người chụp ảnh tối hôm qua không phải là do Lâm Hi Âm phái tới, ánh đèn lóe lên qua cửa xe có lẽ chỉ là ánh đèn pin của những người câu cá đêm ở vùng phụ cận, tuy nhiên cũng có thể là chụp ảnh bọn họ...

Trong lòng Phương Tử Văn vẫn còn một chút sợ hãi tuy nhiên anh vẫn nói với Ô Từ Yên: “Yên tâm, ngày hôm qua không phải Hi Âm.”

Ô Từ Yên tức giận trở về phòng làm việc của mình, thấy trên bàn có một bưu phẩm, người nhân viên ở bàn đối diện nói với cô: “Thư kí Ô, có người gửi chuyển phát nhanh tới, tôi vừa nhận giúp cô.”

“Cám ơn.” Ô Từ Yên mở bưu phẩm ra, lập tức tỉnh táo lại. Hộp bưu phẩm là hộp chuyên dụng của sản phẩm Lin's Love, Lin's Love là một nhãn hiệu của Lâm thị, là một nhãn hiệu do Lâm Hi Âm tạo ra, chỉ là không được thị trường ưa chuộng, căn bản là chỉ có thể bán cho những người thật sự tin tưởng, thật sự sùng bái nữ thần không tuổi Lâm Hi Âm.

Trong hộp có một xấp ảnh, chính là những bức ảnh chụp vào tối hôm qua, ngoại trừ ảnh ra còn có mấy tờ quảng cáo của mấy phòng khám phẫu thuật thẩm mỹ.

Ô Từ Yên nhũn mày, nhớ lại mấy năm trước, khi cô mới tới làm việc ở công ty của Phương Tử Văn, Lâm Hi Âm từng giễu cợt cô: “Nhìn đáng vẻ của cô, muốn quyến rũ đàn ông thì trước tiên phải phẫu thuật thẩm mỹ toàn thân mày ra mới có cơ hội.”

Ô Từ Yên đứng lên, cầm hộp bưu phẩm, đi tới phòng làm việc của Phương Tử Văn.

...

Phụ nữ ghét nhất cái gì, đương nhiên là ghét người khác chê mình xấu, dù cô là mỹ nữ hay là một người phụ nữ bình thường đều thế. Giống như Ô Từ Yên vậy, Ô Từ Yên là một người phụ nữ vừa hiếu thắng lại vừa nhạy cảm, Lê Lạc không ngại kích thích sự hiếu thắng trong lòng Ô Từ Yên.

Lê Lạc nhận được chữ ký của nam chính bộ phim “Đại Thế giới” từ chỗ Tạ Uẩn Ninh, tổng cộng những mười tám, lúc Tạ Uẩn Ninh đưa cho cô, Lê Lạc cảm thấy chói sáng và hạnh phúc.

Nhiều như vậy sao?

Cô chỉ muốn xin chữ ký đơn thuần mà thôi, không ngờ lại nhận được ảnh có chữ ký, lại còn có những mười tám! Lê Lạc lật từng bức ảnh, lại nhìn thật kỹ, Tạ Uẩn Ninh thấy hành động này của cô, giọng điệu nhàn nhạt nói với cô: “Anh ta ký trước mặt tôi, không phải đồ giả đâu.”

Lê Lạc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vẫn là nhẹn không được hỏi: “Giáo sư, làm sao mà thầy lại xin được nhiều như vậy?”

Cái này, đương nhiên là Tạ Uẩn Ninh không muốn xin nhiều như vậy, nhưng mà anh ta lại ký cho nhiều như vậy.

Ngày hôm qua sau khi buổi công chiếu kết thúc, bởi vì diễn viên nam chính ngồi ngay trước mặt anh, Tạ Uẩn Ninh liền hỏi đạo diễn đang ngồi bên cạnh: “Có thể nhờ diễn viên nam chính ký tên không?”

Đạo diễn tỏ vẻ không tin nổi.

Quả thực đây là lần đầu tiên Tạ Uẩn Ninh muốn xin chữ ký của người khác, đạo diễn cầm một xấp ảnh nam nữ chính chụp chung, sau đó tìm nam chính nhờ ký tên, theo như lời đạo diễn nói, đây là một kiểu hiếu khách.

Tạ Uẩn Ninh giải thích: “Trong nhà có một đứa bé, đứa bé này rất thích diễn viên nam chính, cứ nhờ tôi mãi.”

“A a, đương nhiên là không có vấn đề.” Đạo diễn mừng rỡ không thôi, vội vàng vẫy tay gọi diễn viên nam chính, nói ra chuyện ký tên, sau đó diễn viên nam chính khách khí ký cho anh một xấp ảnh, nhờ anh chuyển lại cho đứa bé kia.

Buổi trưa, Thương Ngôn nản lòng thoái chí oán trách Tạ Uẩn Ninh: “Cậu, cậu không xin chữ ký của diễn viên nữ chính cho cháu sao?”

Tạ Uẩn Ninh trả lời: “Nữ chính ngồi xa quá.”

Câu giải thích qua loa này, Thương Ngôn không tin.

Tạ Uẩn Ninh cảm thấy mình hơi thiên vị, nhưng nếu như ngày hôm qua nữ chính có ngồi ở trước mặt anh, anh cũng sẽ không xin chữ ký giúp Thương Ngôn, bởi vì... Tạ Uẩn Ninh vỗ vai Thương Ngôn, nói rõ sự thật: “Cậu không nhận ra người nào là nữ chính.”

Thương Ngôn: “...”

Mặc dù Tạ Uẩn Ninh đưa cho cô mười tám ảnh, Lê Lạc vẫn chỉ nhận một tấm. Tạ Uẩn Ninh cũng mặc kệ Lê Lạc, anh hiểu Lê Lạc không phải là một cô gái tham lam.

Nhớ tới hồi Lê Lạc vừa vào tổ của anh, Thương Ngôn nói với anh Lê Lạc là cô nhi, sau đó anh còn trả lời Thương Ngôn, cô là cô nhi thì liên quan gì tới anh?

...

Tan làm, Tạ Uẩn Ninh lái xe đi ngang qua trạm xe buýt trước cổng viện nghiên cứu, xe buýt 802 đang dừng ở trạm xe bus, Lê Lạc đang xếp hàng đi tới, anh đi chậm lại, giống như là một kiểu ăn ý, Lê Lạc cũng nhìn thấy anh.

Tạ Uẩn Ninh đạp phanh, xe dừng lại trong chốc lát, tầm mắt hướng lên, Lê Lạc đang ở trên xe buýt cũng nhìn ra ngoài cửa xe mỉm cười với anh, sau đó vẫy tay chào.

Về ——— Tạ Uẩn Ninh đạp lên chân ga, tiếp tục lái xe về phía trước. Vừa rồi anh định nói với cô, hôm nay là tết trùng cửu, nếu như cô muốn ăn com nhà, anh có thể đưa cô về Tạ gia ăn một bữa com ngày lễ.

Sau đó suy nghĩ một chút, hôm nay cũng không phải là ngày lễ gì quan trọng, nên thôi.

Hôm nay là tết trùng cửu, cũng là ngày giỗ của hai vợ chồng Lâm gia. Cho nên hôm nay Lâm gia đại tiểu thư, Lâm Hi Âm cũng ngồi trên sô pha thương cảm một hồi lâu, trong đầu lại nhớ tới tuổi thơ không vui.

Đó là chính là một sự thiên vị rõ ràng. Từ nhỏ đến lớn cô cái gì cũng hơn Lâm Thanh Gia, cô học giỏi hơn Lâm Thanh Gia, hiểu chuyện hơn Lâm Thanh Gia, biết cách làm cha mẹ vui hơn Lâm Thanh Gia. Vậy mà, cho dù Lâm Thanh Gia ham chơi, thỉnh thoảng lại gây chuyện, cha mẹ vẫn vĩnh viễn bao bọc, vĩnh viễn thiên vị Lâm Thanh Gia!

Trước khi Lâm Thanh Gia ra đời, cô chính là cô công chúa được họ yêu thương, sau đó thì sao, cô giống như là người thừa trong Lâm gia vậy!

Nhiều năm trôi qua, khi nhớ lại chuyện cũ Lâm Hi Âm vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, vẫn trầm mặc chờ Phương Tử Văn trở về dùng com, người giúp việc làm xong thức ăn, nói với cô một câu: “Lâm tiểu thư, hôm nay tôi có thể về sớm một chút không, hôm nay là tết trùng cửu.”

Lâm Hi Âm chỉ cảm thấy phiền, phát phát tay: “Vậy thì mau về đi.”

Lâm Hi Âm đang nổi giận, trong lòng Phương Tử Văn bắt đầu thấy sợ, đứng trước cửa nhà mà bất tri bất giác hai chân đã như nhũn ra, buổi sáng khi anh nhìn thấy xấp ảnh mà Ô Tử Yên nhận được và hộp giấy Lin's Love, anh đã cảm thấy không ổn rồi, chẳng qua anh vẫn ôm hy vọng.

Kết quả là chẳng còn hy vọng gì, vợ của anh từ trước đến giờ vẫn vô cùng lợi hại. Phương Tử Văn khúm núm đi đến trước mặt Lâm Hi Âm.

Lâm Hi Âm nhìn lướt qua Phương Tử Văn, nhìn dáng vẻ này của chồng mình lại càng giận thêm. Cô thích kiểu đàn ông quyết đoán giống như Thương Vũ, cô thật sự không hiểu tại sao ngày đó lại đồng ý gả cho Phương Tử Văn nữa!



Một ánh mắt tương tự đã cho Phương Tử Văn một tín hiệu sai lầm, anh thở mạnh một hơi, quỳ gối xuống trước mặt Lâm Hi Âm —— “Vợ à, anh sai rồi...”

(Hết chương 21)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 22

Edit: BíchDiepDuong

Rất nhiều năm trước, Phương Tử Văn cũng là một người đàn ông trẻ giàu có, tài hoa, lãng mạn, nhất là lúc anh theo đuổi Lâm Hi Âm, đáng về lúc nào cũng nho nhã, lịch thiệp. Chỉ là khi tuổi tác tăng lên, bao nhiêu nho nhã, lịch thiệp đều chậm rãi hòa vào tửu sắc, hòa vào cao lương mỹ vị, không còn sót lại chút gì nữa.

Tuy nhiên Phương Tử Văn vẫn rất vui vẻ với sự thay đổi của bản thân, thậm chí lúc say khướt trên bàn rượu, anh vẫn còn trích một câu nói của một tác giả để khoe khoang về cuộc sống hiện tại của mình: “Trong cuộc đời này, cuộc sống hạnh phúc, mỹ mãn nhất chính là: bảy phần no bụng, ba phần say, mười phần thu hoạch, sống trong giai cấp thượng đẳng, thuê những người lao động trung đẳng, có một cuộc tình với một người ở giai cấp hạ đẳng.”

Chỉ là đã ở giai cấp thượng đẳng rồi, có một cuộc tình với một người ở giai cấp hạ đẳng rồi, bây giờ anh chỉ biết run run rẩy rẩy phòng bị chiến đấu.

Phương Tử Văn cảm thấy vô cùng may mắn vì anh vẫn chưa làm ra hành động sai lầm không thể cứu vãn, bởi vì một giây trước anh nhìn thấy trong ánh mắt phiền não của Lâm Hi Âm một tia khó hiểu. Hơn hai mươi năm vợ chồng, không không đến mức thần giao cách cảm, nhưng hiểu thì anh vẫn rất hiểu cô.

“Vợ à, anh sai rồi...” Phương Tử Văn quỳ gối trước mặt Lâm Hi Âm, đầu óc suy nghĩ thật nhanh.

Lâm Hi Âm cũng không phải là một người phụ nữ hiền lành, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, tức giận chất vấn: “Anh sai như thế nào?”

Phương Tử Văn nhìn bức ảnh của Lâm Hi Âm đặt ở ghế sa lon, đó là ảnh của A Âm chụp chung với cha mẹ quá cố. Bức ảnh ba người chụp chung, trong hình, A Âm vẫn còn là một nữ sinh cấp 3 yêu kiều, xinh đẹp. Phương Tử Văn lập tức nhớ ra hôm nay là tết trùng cửu, là ngày giỗ của cha mẹ vợ anh! Phương Tử Văn lập tức tỏ vẻ bi thương, quỳ gối trước mặt Lâm Hi Âm nói: “Hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ em, vậy mà tôi lại quên mất... Thật xin lỗi, vợ à, anh sai rồi...”

Lâm Hi Âm tròn trĩnh cả mắt, không nhịn được nói: “Đứng dậy đi!”

Phương Tử Văn hậm hực đứng lên.

Phương Tử Văn lăn lộn trên thương trường nhiều năm, trí tuệ cũng có một chút, nếu không năm đó anh cũng không cưới được nữ thần Lâm Hi Âm, mặc dù lúc ấy nguyên nhân nữ thần chịu đi theo anh là vì bị Thương Vũ làm tổn thương, tự dung anh lại kiếm được một món hời lớn.

Lâm Hi Âm coi thường hành động của chồng mình, tuy nhiên cô vẫn tin lời nói của Phương Tử Văn, cô tin rằng hôm nay Phương Tử Văn vì quên ngày giỗ của cha mẹ cô nên mới quỳ xuống nói xin lỗi. Là một người phụ nữ muốn nắm tất cả trong tay, đương nhiên Lâm Hi Âm cũng luôn đề phòng chuyện Phương Tử Văn có ăn vụng ở bên ngoài hay không. Chuyện chồng mình ăn vụng bên ngoài, so với việc bị người yêu phản bội còn đã kích hơn, cho nên đối với việc quản giáo Phương Tử Văn, từ trước đến giờ cô vẫn luôn rất nghiêm khắc...

Đối mặt với ánh mắt tràn đầy tình yêu và quan tâm của chồng mình, Lâm Hi Âm vẫn tương đối yên tâm với Phương Tử Văn, loại yên tâm này xuất phát từ một loại lòng tin. Dù sao năm đó cô gả cho Phương Tử Văn, là cô chịu thiệt thòi.

Sau một hồi chột dạ, Phương Tử Văn bắt đầu trêu cho Lâm Hi Âm vui vẻ. Cái mà anh giỏi nhất chính là miệng lưỡi, hai người ăn chung bữa cơm tết trùng cửu, Phương Tử Văn vắt hết óc để lấy lòng Lâm Hi Âm. Nhưng “Nhân hữu thất ngôn, mã hữu thất đề” (\*), Phương Tử Văn nhất thời lỡ lời hỏi về người cũ chuyện xưa: “A Âm, anh từng nghe Thương Vũ nói em có một cô em gái. Nhưng mà lạ thật, em gả cho anh đã lâu như vậy, mà anh còn chưa từng nhìn thấy ảnh của em gái em...”

(\*) Nhân hữu thất ngôn, mã hữu thất đề: Ngựa mà không cẩn thận thì sẽ ngã, người không đề ý thì dễ lỡ lời. Ý muốn nhắc nhở mọi người nên thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Thấy sắc mặt vợ mình thay đổi, Phương Tử Văn lập tức im lặng.

“Được, anh không hỏi nữa, không hỏi nữa.” Phương Tử Văn trấn an nói: “Anh không chọc em đau lòng nữa, người cũng đã qua đời rồi. Chúng ta phải sống thật tốt, có đúng hay không? Em còn có anh và Giai Khởi, hai bọn anh đều là người thân của em.”

Phuong Tử Văn nói hai câu này, không ngờ lại đâm vào trái tim của Lâm Hi Âm. Mặc dù chẳng còn muốn ăn nữa, cô vẫn nói: “Không nói tới chuyện cũ đau lòng nữa, chúng ta ăn cơm đi.”

Phuong Tử Văn vội vàng hợp tác, nhưng trong lòng lại cảm thấy không đúng: mỗi lần nhắc tới cô em vợ đã qua đời, A Âm thật sự đau lòng sao?

Chuyện cũ năm xưa, con gái Giai Khởi thì không biết, nhưng Phuong Tử Văn vẫn biết một chút. Mặc dù năm đó lúc Thương Vũ tới thành phố Lan thu mua công ty Lâm thị, anh vẫn đang làm việc ở nước Mỹ, nhưng mà năm đó Lâm gia thảm như vậy, Lâm đại tiểu thư một mình gánh vác cả gia đình, Phuong Tử Văn cũng từng nghe nói, trước đây anh từng rất ngưỡng mộ Lâm Hi Âm về chuyện này.

Chỉ là, tại sao mỗi lần anh hoặc con gái Giai Khởi nói về chuyện của em vợ, A Âm đều ngậm miệng không nói gì ——

Là vì người em vợ uất ức đến tự sát sau cái chết của cha mẹ chính là tiểu thư Thanh Gia, là người trong lòng của Thương Vũ sao?

“Trọng hồ điệp nghiêng thanh gia

Hữu tam thu quế tử

Thập lý hà hoa.

Khương quân lộng tình

Lãng ca phiếm dạ

Hi hi điều tẩu liên oa.” (\*)

(\*) Trích từ bài thơ Vọng Hải Triều của nhà thơ Liễu Vĩnh, tả cảnh đẹp của vùng Giang Nam, từ thời Ngô đến năm triều đại tiếp theo đều đóng đô ở Kiến Khang (tức Nam Kinh ngày nay)

Dịch thơ: (Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo)

“Núi hồ trong đẹp bao la,

Có hoa sen mười dặm,

Hương quế ba thu.

Tạnh trời sáo thổi,

Thuyền đêm hát ca,

Cô hái sen, lão câu cá cười ha ha.”

Đây là bài thơ mà Thương tổng thích nhất, Phuong Tử Văn đột nhiên nghĩ: một mỹ nhân như vậy, nếu như bây giờ còn sống, không biết sẽ như thế nào?

Chuyện cũ đã qua lâu như vậy, nếu như có người còn nhớ được về nhị tiểu thư Lâm gia, đại khái chỉ có một câu như thế này: “Cô gái đó, thật sự quá yếu đuối...”

Trong quán bar huyền ảo rực rỡ, Lê Lạc ngồi ở băng ghế dài trên choker người pha rượu, có lẽ là được cô tặng bóc, người pha rượu dừng lại nói với cô: “Tôi sẽ pha tặng cô một ly rượu, cô muốn uống gì?”

“Được, vậy thì một ly trà đá Vegas nhé.” Lê Lạc không khách khí nói, đồng thời có thêm một yêu cầu nho nhỏ: “Không cho Vodka, nhiều nước chanh.”

“Ok!” Người pha rượu bắt đầu pha chế.

Hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ cô, Lê Lạc thật sự không muốn về nhà trọ một mình, cho nên mới tìm một quán bar để giết thời gian. Đồng người nên rất náo nhiệt, cô cũng không cảm thấy quá cô độc.

Thật ra thì trước khi cha mẹ gặp chuyện không may, cô đang đi du học ở nước ngoài, lúc đó cô cũng giống như bây giờ, một mình, tự do tự tại. Khi đó cô chưa bao giờ cảm thấy cô độc, bởi vì cho dù cô có đi xa tới đâu cô vẫn luôn có một ngôi nhà, giống như con diều có bay cao đến đâu vẫn có một người giữ lấy chiếc dây...

Chuyện 25 năm trước vẫn hiện rõ mồn một trước mắt cô. Ngày đó khi cô chuẩn bị trở về nước, cô đã mua rất nhiều quà, mua cho cha cô một cây dao, mua nước hoa cho mẹ, mua cho Lâm Hi Âm một món quà tuyệt đẹp.

Hai ngày trước khi cô về, mẹ cô gọi điện thoại cho cô, khẩn cầu nói với cô: “Thanh Gia, đừng chọc Hi Âm nữa có được không? Coi như mẹ xin con. Mẹ biết tính tình con và Hi Âm không hợp, nhưng mà Hi Âm vẫn là chị của con, con vẫn nên tôn trọng nó... Cha mẹ đã thu dưỡng nó, nó chính là con gái của cha mẹ. Cho nên con phải hiểu chuyện một chút, có được hay không?”

Cô đồng ý, vì vậy nên mới mua quà, coi như làm hòa với Lâm Hi Âm, mặc dù cô ghét mấy trò so đo tính toán như Lâm Hi Âm. Nhưng có lẽ là vì vẫn còn chút trẻ con, ngày đó cô hỏi mẹ: “Mẹ, con và Hi Âm, mẹ yêu ai hơn?”

Đáp án đương nhiên là nghiêng về cô.

“Đương nhiên chính là con rồi, đứa nhỏ ngoan!” Mẹ cô mỉm cười, âm thanh từ đầu kia nhẹ nhàng vang đến: “Thanh Gia, con là bảo bối cha mẹ yêu thương nhất, cha mẹ chấp nhận hy sinh tất cả vì con...” Xa xa, Lê Lạc cảm thấy như giọng nói của mẹ vượt không gian, thời gian, một lần nữa vang lên bên tai cô, ôn ôn nhu nhu kích thích tất cả ký ức và tình cảm của cô.

Sau đó thì sao, cô mang theo tâm trạng vui sướng quay trở lại, đối mặt với việc cả cha và mẹ đều qua đời.

...

Một ly trà đá Vegas được đặt trước mặt cô, Lê Lạc lặng yên nằm ở quầy rượu không đứng dậy, người pha rượu quan tâm hỏi thăm, Lê Lạc ngẩng đầu lên, cầm lấy cốc trà đá.

Ngón tay hoàn toàn lạnh lẽo, mơ hồ có cảm giác nhức mòi.

Không ngờ, lúc này cô còn nhận được điện thoại của thư ký Ngô. Lê Lạc uống một hớp trà đá, nghe điện thoại của thư ký Ngô, thanh thanh thúy thúy nói một câu: “Hi, thư ký Ngô.”

Lúc này, cũng chưa khuya lắm, người thư ký như anh vẫn còn phải cùng Thương tổng tham dự một bữa tiệc nữa. Xe hơi màu đen đi trên con đường với những ngọn đèn sáng trưng, Thương Vũ dựa vào ghế sau, bên cạnh là thư ký Ngô đang nói chuyện điện thoại với Lê Lạc.

Loáng thoáng, có thể nghe được tiếng huyền ảo và tiếng nhạc ở quán rượu, về mặt Thương Vũ trong ánh sáng mờ mờ có chút không rõ ràng.

Bởi vì chỗ Lê Lạc quá náo nhiệt, thư ký Ngô cố gắng nghe rõ từng câu từng chữ Lê Lạc, nơm nớp lo sợ, anh cúp điện thoại đi động nói với Thương Vũ: “Lê tiểu thư nói cô ấy đã xem qua hợp đồng, nhưng mà tối rồi nên cô ấy muốn nghỉ ngơi... Không muốn nói chuyện công việc.”

Thương Vũ cười nhẹ hai tiếng.

Thư ký Ngô không rõ ông chủ của mình cười cái gì, anh phân tích nói: “Tôi nghe thấy tiếng nhạc, có lẽ Lê tiểu thư đang ở quán bar, có lẽ cô ấy là một cô gái thích chơi bởi tiệc tùng, chúng ta có nên lợi dụng chuyện này không?”

“Tạm thời không cần.” Thương Vũ mở miệng, ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Phải một người đáng tin cậy đi theo cô ấy cho tôi.”

Cái gì? Thư ký Ngô không hiểu ý của ông chủ mình, tại sao lại muốn tìm người đi theo Lê tiểu thư? Sau khi Phương Tử Văn rời đi, thư ký Ngô mới đến làm việc cho Thương Vũ, nhiều năm trôi qua, anh dần dần hiểu được Thương Vũ. Chỉ là lần này anh thật sự không hiểu, tại sao lại muốn phái người theo dõi Lê tiểu thư, có cần phải như vậy không?”

“Một cô gái buổi tối mà còn đến quán bar, rất nguy hiểm, phải một người đi theo bảo vệ cô ấy.” Thương Vũ nói, trầm mặc một chút, nói tiếp: “Một người cô gái trẻ tuổi vượt biển để đi học, là chủ nhà, chúng ta nên quan tâm cô ấy thật tốt.”

Quan tâm thật tốt là đúng, nhưng mà, đây chỉ là quan tâm thôi sao.

Thư ký Ngô hiểu ý Thương Vũ, gật đầu nói: “Được. Tôi sẽ tìm một người thích hợp, bảo vệ (theo dõi) Lê tiểu thư.”

Thương Vũ không nói thêm gì nữa, nhìn cảnh vật bên ngoài xe, trong lòng dậy sóng. Chân tướng, chân tướng! Không chỉ mặt mũi tương tự, ngay cả tính tình và cách nói chuyện cũng giống hệt như Thanh Gia năm đó...

Nếu như không phải là Thanh Gia, vậy thì cô là ai! Thương Vũ nhắm mắt lại, đè nén cảm xúc của mình.

Hắn rất chờ mong, mong đợi nhiều hơn là ngạc nhiên.

Trong quán rượu, Lê Lạc cảm thấy nhàm chán nên bắt đầu nghịch điện thoại. Nếu như có cái gì có thể ngăn cản bước chân trả thù của cô, thì chỉ có chiếc điện thoại làm người ta mê muội này!

Vui mừng phát hiện ra người cả vạn năm cũng không thêm đăng tin - Tạ Uẩn Ninh - vừa đăng một bài viết về khoa học viễn tưởng, Lê Lạc lập tức mở ra xem, rất thú vị. Là học trò cưng, trước tiên Lê Lạc bấm like, sau đó chân chó chia sẻ bài viết của Tạ Uẩn Ninh.

Thương Ngôn nhìn thấy, bấm like cho cả hai người, sau đó cũng chia sẻ.

Thật sự rất bất đắc dĩ, Tạ Uẩn Ninh nhìn thông báo Lê Lạc like bài viết của mình, nhấn tin cho cô: “Còn chưa ngủ?”

“Chưa ạ, em không ngủ được.” Lê Lạc bấm từng chữ từng chữ, hiếm khi Tạ Uẩn Ninh chủ động nhắn tin cho cô, không đợi Tạ Uẩn Ninh trả lời, cũng không kịp suy nghĩ, cô lại đánh thêm một đoạn rồi gửi đi.

“Giáo sư Tạ, hôm nay em cảm thấy rất khổ sở, em rất nhớ người nhà của em. Thầy nói xem, nếu như một người không còn người thân sống trên cõi đời

này có phải rất buồn hay không? Tính em thì lại như vậy, cũng không có nỗi một người bạn thật sự...”

Tạ Uẩn Ninh không trả lời, trực tiếp gọi điện thoại cho cô. Nửa tiếng sau, Tạ Uẩn Ninh xuất hiện trước cửa quán bar.

Lê Lạc ngồi ở quầy rượu phía trước vẫy tay gọi anh, trên đầu vẫn đeo tóc giả tóc giả, tuy nhiên nhìn thuận mắt hơn lần trước, tóc giả màu đen nhánh tét thành hai bím tóc đuôi sam, phối hợp với một chiếc mũ Beret màu đỏ, giống như là một thiếu nữ thời xưa trên TV.

Tạ Uẩn Ninh đi tới, Lê Lạc lập tức giải thích với anh: “Giáo sư, hôm nay tâm trạng em thật sự không tốt.”

“Tôi hiểu.” Tạ Uẩn Ninh nói.

Tối nay anh tới đây, một mặt là vì nghe được âm thanh náo nhiệt ở quán bar, một mặt là vì lần đầu tiên anh thấy Lê Lạc tỏ ra yếu đuối. Anh vốn định về nhà ăn bữa cơm cùng cha mẹ, sau đó quay về nhà trọ, cuối cùng anh quay đầu xe, đi tới quán bar.

Nhân viên phục vụ liên tục hỏi thăm, Tạ Uẩn Ninh nhàn nhạt mở miệng: “Một cốc nước.”

Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng nhắc nhở: “Tiên sinh, nước lọc cũng 50 tệ 1 cốc đó.”

Tạ Uẩn Ninh lạnh lùng liếc mắt, nhìn anh giống người không trả nổi cốc nước 50 tệ sao?

Đúng thế, tại sao có thể nói chuyện như vậy chứ! Lê Lạc cũng cảm thấy không vui, trực tiếp lấy ra một tờ 100 tệ ném cho nhân viên phục vụ: “Mang hai cốc nước tới đây!”

Nhân viên phục vụ uất ức muốn chết, là vì rất nhiều khách cho rằng nước lọc thì không lấy tiền, cho nên anh mới nhắc nhở một câu, hiện tại anh đành cầm tờ 100 tệ mà nữ khách hàng đưa, sau đó mang tới hai cốc nước lọc.

Lê Lạc cầm một cốc nước lọc đặt trước mặt Tạ Uẩn Ninh, đôi mắt đen sáng có chút buồn.

“Tâm trạng thật sự không tốt sao?” Tạ Uẩn Ninh hỏi.

Một câu nói dịu dàng, quan tâm, Lê Lạc ngẩng đầu lên, sau đó gật đầu một cái. Cô còn tưởng rằng Tạ Uẩn Ninh sẽ tới đây mừng cô, dù sao anh lần trước anh cũng nói với cô, ban đêm không được đi uống rượu một mình. “Giáo sư Tạ, em...”

“Được rồi, không cần nói gì cả.” Tạ Uẩn Ninh không muốn nghe cô giải thích, anh nói: “Ngồi một lát, khi nào tâm trạng tốt hơn tôi đưa cô về.”

“... Giáo sư Tạ, thầy đối với em thật tốt.” Lê Lạc khom người, nằm gục xuống bàn vui vẻ cảm khái nói, đột nhiên nghiêng đầu, cô hỏi: “Tại sao thầy lại đối xử tốt với em như vậy?” Chẳng lẽ anh thích cô?

Tại sao, Tạ Uẩn Ninh nghe cô nói, chỉ cảm thấy âm thanh ở quán bar thật âm ỉ.

Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, thấy vẻ mặt Tạ Uẩn Ninh không chút thay đổi, cô liền hiểu ra. Khóe mắt ươn ướt, cô khẳng định nói: “Em biết, thầy đối xử với em giống như đối xử với Thương Ngôn.” Nhưng nếu như tính về tuổi tác, cô có thể đối xử với anh như với Thương Ngôn.

Sau đó, Lê Lạc khẳng định suy đoán của mình, mặt Tạ Uẩn Ninh vẫn không đổi sắc. Bởi vì nếu như tối nay là Thương Ngôn, chắc chắn anh sẽ không tới đây.

Lê Lạc cười cười, phía trước là sân khấu, có một thằng nhóc khăn trang cầm micro nói: “Hôm nay là sinh nhật của bạn tôi, tôi muốn hát tặng anh một bài hát, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Bài hát anh ta hát là bài hát thịnh hành nhất năm nay

Lê Lạc vỗ tay, Tạ Uẩn Ninh cũng vỗ tay.

“Giáo sư, tôi cũng muốn hát một bài.” Lê Lạc đột nhiên nói.

Quên đi, anh từng nghe cô hát, thật sự rất tệ. Tạ Uẩn Ninh một tay đặt ở quầy rượu, chung quy vẫn không đành lòng xua tan hứng thú của Lê Lạc, sau đó Lê Lạc đã đi lên sân khấu.

Sau khi người thanh niên hát xong, Lê Lạc liền đi tới trước.

Hắng giọng, Lê Lạc mở miệng nói: “Hôm nay tôi muốn hát bài hát “Ánh trăng nói hộ lòng tôi” tặng cho người đàn ông đẹp trai nhất ở đây, anh là...”

(\*) Link bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=kpDING7mMcQ>

Dưới đài, không hiểu tại sao tìm Tạ Uẩn Ninh lỡ mất một nhịp. Khi cô nói tên bài hát, tìm anh lỡ một nhịp, khi cô nói hát tặng anh, tìm anh lại lỡ một nhịp...

“Anh là người bạn đầu tiên của tôi kể từ khi tôi về nước, tôi kính trọng anh như một người thầy, hi vọng anh luôn vui vẻ, tất cả mọi chuyện đều thuận lợi!”

Trên sân khấu, Lê Lạc giới thiệu xong, tâm trạng của Tạ Uẩn Ninh cũng khôi phục lại bình thường, theo tiếng nhạc đệm Piano, Lê Lạc bắt đầu ngâm nga bài hát cũ, đã lâu rồi Tạ Uẩn Ninh chưa nghe lại bài này.

Sau đó tất cả mọi người bên dưới đều tò ra kinh hãi, không phải khiếp sợ tiếng hát của Lê Lạc, mà là kinh ngạc vì sự tương phản. Một cô gái xinh đẹp như vậy, nhìn qua lại tự tin như vậy, bọn họ đều cho rằng giọng hát cô phải khá tốt.

Kết quả, sự thật đã chứng minh, vẻ ngoài xinh đẹp và giọng hát hay chẳng có liên quan gì đến nhau cả.

Bên dưới chỉ còn một mình Tạ Uẩn Ninh là vẫn nghiêm túc lắng nghe. Từng lời hát của Lê Lạc giống như là con gió phất qua trái tim của anh, giống như ly nước Lê Lạc mua tối nay, tưới lên trong lòng anh.

Tình cảm dịu dàng như nước khiến tâm trí anh rối loạn.

\_\_\_\_\_

Ban đêm, Tạ Uẩn Ninh trở lại lầu 26 tòa chung cư, tới phòng tập vận động một chút, tắm xong, mặc quần áo ngủ, nằm trên giường lớn, thanh tâm quả dục bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Cửa sổ phòng ngủ mở toang, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Gió đêm nhẹ nhàng, dịu dịu, Tạ Uẩn Ninh mơ một giấc mơ. Trong mơ, anh đang vuốt ve từng tác da thịt mềm mại, tinh tế của người con gái dưới thân, thân thể nóng như lửa, anh cố gắng khắc chế lý trí của mình. Lửa trong thân thể cháy hừng hực, từ khi anh trưởng thành đến nay cũng chưa từng kích động đến vậy, mặc dù hiện tại vô cùng khản trương, lý trí vẫn mách bảo anh rằng anh không thể, sau đó anh còn chuẩn bị tiến vào ——

Cho đến khi người con gái dưới thân đột nhiên tò mò hỏi anh: “Giáo sư (\*), chúng ta đang chuẩn bị làm thực nghiệm sao...”

(\*) Nguyên văn là 叫兽, nhưng mình không biết từ này nên edit như thế nào nên đành ghi là giáo sư, nếu ai biết thì giúp mình với nhé.

Tạ Uẩn Ninh bừng tỉnh, rốt cuộc là anh mơ mộng linh tinh cái gì thế! Lòng vẫn còn sợ hãi, Tạ Uẩn Ninh xoa trán, cũng may, chỉ là một giấc mơ mà thôi.

—— Thế nhưng, nếu như không tỉnh lại, không phải là anh muốn cùng Lê Lạc...?

Trong lúc nhất thời, Tạ Uẩn Ninh không có cách nào đối mặt với chính mình.

(Hết chương 22)

P/s: Đạo này mị hay xem mấy bộ phim về tình yêu thầy trò, thấy bộ “Tình yêu gần kề” (Kin Kyoury Renai) cũng khá hay, không biết có ai cũng thích bộ này như mị không? Nếu ai hứng thú muốn xem thì mị có đăng link trong mục thảo luận truyện nhé:)))

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 23

Tạ Uẩn Ninh ngồi dậy, đi xuống phòng khách uống nước, anh dựa người vào quầy bar, bên ngoài cửa sổ là màn đêm yên tĩnh.

Anh đặt chiếc cốc lên quầy bar, ánh trăng chiếu lên mặt quầy bar đen bóng thành những vệt sáng. Trong nhà anh, bất kỳ đồ vật, thiết bị nào cũng đều có màu tối, vì vậy nhìn nội thất có vẻ rất đơn giản. Anh cảm thấy như vậy rất thoải mái, nhưng chị anh lại cho rằng nơi này luôn vắng lặng, không có một chút mùi vị nào của “Nhà”.

Nếu như nói tình cảm là một loại ngôn ngữ không lời, vậy còn giấc mơ của anh thì sao?

Là một người đàn ông lý trí, Tạ Uẩn Ninh có thể hiểu được nhu cầu sinh lý của mình. Tuy anh chưa từng mơ những giấc mơ như thế này, nhưng một người đàn ông trưởng thành có nhu cầu sinh lý là một chuyện rất bình thường, anh không cần phải suy nghĩ nhiều. Những nhu cầu sinh lý sẽ phản ánh vào giấc mơ, chuyện này anh có thể hiểu, có thể chấp nhận. Nhưng anh không có cách nào thuyết phục bản thân mình tiếp nhận việc người con gái trong giấc mơ của anh chính là Lê Lạc.

Tạ Uẩn Ninh lại uống một ngụm nước, bên tai vang lên lời Lê Lạc nói với anh tối nay, cô nói anh là người mà cô tôn trọng nhất, cô kính trọng anh như một người thầy, cô thích cách anh đối xử với cô như đối xử với một đứa trẻ...

Vậy mà anh lại mơ như vậy với một đứa trẻ? Tạ Uẩn Ninh lại uống thêm một ngụm nước lạnh, nhớ lại về giấc mơ bản thủ của mình, rút ra được một kết luận chính là —— xong rồi!

Ngày hôm sau là thứ năm, Tạ Uẩn Ninh vẫn giữ sắc mặt bình thường, lái ô tô đến sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài.

Thời gian Lê Lạc tới sở sinh hóa tế bào thường không khác với Tạ Uẩn Ninh là mấy, lúc cô đi từ trạm xe buýt tới cửa chính sở sinh hóa liền bắt gặp Tạ Uẩn Ninh đang lái xe vào. Nhìn thấy xe của Tạ Uẩn Ninh, cô lập tức vui vẻ vẫy vẫy tay chào Tạ Uẩn Ninh, trải qua những lời tâm sự tối hôm qua, cô cảm thấy quan hệ giữa cô và Tạ Uẩn Ninh càng thêm thân thiết hơn, cô vốn tưởng rằng Tạ Uẩn Ninh sẽ như đi chậm lại coi như đáp lại lời chào của cô, ai ngờ, vèo một cái—— anh lái xe thẳng vào bên trong, để lại cho cô một làn khói xe.

Lê Lạc mỉm môi, anh mù sao!

Từ cửa chính sở sinh hóa tế bào vào đến phòng thí nghiệm còn một đoạn đường khá dài, Lê Lạc chậm rãi bước đi. Phía sau truyền đến tiếng chuông leng keng, Lê Lạc nghiêng đầu quay lại, Thương Ngôn đang đạp xe, cất tiếng chào cô: “Hi, chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng.” Lê Lạc trả lời Thương Ngôn.

Thương Ngôn mặc áo khoác mỏng, trong tay cầm hai túi đồ ăn, vui vẻ hỏi cô: “Sáng nay tôi mua thừa một phần đồ ăn sáng, cho cô này.”

“Đồ ăn sáng?” Lê Lạc chưa kịp phản ứng, Thương Ngôn đã nhét một túi đồ ăn vào trong tay Lê Lạc.

Về lý do tại sao anh lại mua thêm một phần đồ ăn sáng, có lẽ là vì hôm nay anh không thấy Lê Lạc đăng ảnh bữa sáng, mà xui quý khiến lại mua thêm một phần.

Đúng là hôm nay Lê Lạc không có thời gian làm bữa sáng, cũng không có thời gian ăn sáng. Tối hôm qua cô ngủ rất ngon, cô ngủ từ tối đến bảy giờ sáng. Cho nên cô trực tiếp đi tới sở sinh hóa, cô định sẽ tới nhà ăn ở sở sinh hóa tùy tiện ăn gì đó.

Nhìn bữa ăn sáng trong tay, Lê Lạc trêu anh: “Phần đồ ăn này vốn là cho Giai Khởi đúng không?”

“Ah...” Thương Ngôn không nói gì, coi như là thừa nhận.

Lê Lạc không khách khí, cũng không vì phần đồ ăn sáng này là Giai Khởi do không cần, vui vẻ đón nhận ý tốt của Thương Ngôn. Thương Ngôn dắt xe đi bên cạnh cô, hai người chạm mặt Tạ Uẩn Ninh vừa đỗ xe xong.

“Giáo sư Tạ, buổi sáng tốt lành.” Lê Lạc cầm túi đồ ăn sáng, chào Tạ Uẩn Ninh, cô nghĩ giờ thì anh đã nhìn thấy cô rồi chứ.

Đương nhiên là anh nhìn thấy, anh đâu có mù. Tạ Uẩn Ninh đi về phía Lê Lạc và Thương Ngôn, nhìn túi đồ ăn giống nhau trong tay hai người – sữa đậu Lan Lan. Đúng là đồ ăn cho trẻ con.

“Chào buổi sáng, cậu.” Thương Ngôn cũng chào Tạ Uẩn Ninh.

“Chào buổi sáng.” Tạ Uẩn Ninh trả lời một câu, tầm mắt nhàn nhạt liếc qua Lê Lạc, cảm thấy mình không nên suy nghĩ quá nhiều về giấc mơ tối qua. Quả thực Lê Lạc rất xinh đẹp, da trắng, lại rất khỏe mạnh, nhìn cô vừa khỏe vừa đẹp, rất phù hợp với gu của anh. Cộng thêm trong khoảng thời gian này, cô là người phụ nữ tiếp xúc với anh nhiều nhất, vì thế nên mới dẫn đến giấc mơ ngoài ý muốn kia.

Kết quả mới vừa thiết lập phòng tuyến trong lòng, bởi vì một câu nói của Lê Lạc mà một lần nữa lại sụp đổ. Lúc bọn họ cùng đi tới phòng thí nghiệm, đột nhiên Lê Lạc hỏi anh: “Giáo sư, hôm nay chúng ta làm thí nghiệm à?”

Buổi thí nghiệm sáng nay, Tạ Uẩn Ninh bình tĩnh quan sát Lê Lạc và Thương Ngôn phân tích mẫu vi sinh vật, hai người đều đã hoàn thành, miễn cưỡng tựa người vào bàn thí nghiệm, Tạ Uẩn Ninh dự định sẽ để Thương Ngôn và Lê Lạc cùng tham gia một hạng mục. Cách đó không xa, Lê Lạc và Thương Ngôn tiếp tục trao đổi về mẫu vật vừa phân tích dưới kính hiển vi.

Tạ Uẩn Ninh đi tới, đẩy hai người ra nói: “Để tôi xem qua một chút.”

...

Thí nghiệm kết thúc, Thương Ngôn nhận được tin nhắn hẹn ăn cơm trưa của Lâm Giai Khởi nên lái xe đi luôn. Trong tin nhắn Lâm Giai Khởi gửi một icon mặt khóc, sau đó nói: “Thương Ngôn, lâu lắm rồi chúng ta chưa ăn trưa cùng nhau!”

Đã lâu lắm rồi ư? Rõ ràng là ngày hôm qua hai người vừa cùng ăn tối.

Bên trong một nhà hàng ở Lan Đại, Lâm Giai Khởi viện cớ nói: “Cơm trưa và cơm tối giống nhau sao? Từ khi anh tới thực tập ở sở sinh hóa, em chỉ có thể đi ăn cùng bạn cùng phòng.”

Nếu như trước kia Thương Ngôn nghe được những lời oán trách này chắc chắn sẽ cảm thấy có lỗi, nhưng hiện tại anh chỉ cảm thấy bất lực, anh giải thích với Giai Khởi: “Lái xe từ viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài tới đây phải mất 20 phút.”

Lâm Giai Khởi không nhận được, lại nhắc tới Lê Lạc: “Vậy có phải ngày nào anh cũng ăn trưa cùng Lê Lạc hay không?”

“Đúng vậy.” Thương Ngôn ngắc đầu trả lời Lâm Giai Khởi: “Nếu không thì sao?”

Lâm Giai Khởi: “Anh...”

“Buổi trưa cả anh và Lê Lạc đều ăn ở căn tin, chỉ là tranh thủ giờ nghỉ trưa để ăn chút gì đó, chẳng lẽ còn phải cố tình ăn riêng?” Thương Ngôn hỏi ngược lại Lâm Giai Khởi, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Lâm Giai Khởi rất tức giận, nhưng nhớ tới lời dặn dò của mẹ, cô lại cầm đũa lên gấp cho Thương Ngôn một miếng thịt nướng.”Được rồi, anh ăn nhiều một chút.”

Thương Ngôn không nói thêm câu nào, nhìn miếng thịt nướng trong lồng ngoài cháy trong bát, vẫn gấp lên ăn.

Thương Ngôn nói sẽ tới Lan Đại nên giờ nghỉ trưa Lê Lạc đứng ở hành lang chờ Tạ Uẩn Ninh đi xuống, cô đã quen với việc ở bên cạnh anh, cô định rủ Tạ Uẩn Ninh cùng tới căn tin ăn trưa.

“Lê Lạc, cô không cần chờ tôi...” Tạ Uẩn Ninh mở miệng, giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

“Vâng.” Lê Lạc cúi đầu, cô hiểu. Cô cảm thấy gần đây cô hơi ỷ lại vào Tạ Uẩn Ninh, có thể là do cô đã coi anh là bạn, cũng có thể là do cô đã quen với việc có người cùng ăn cơm trưa.

Câu nói hơi hột vừa rồi của Tạ Uẩn Ninh đã nhắc nhở cô rằng thật ra cô và anh không thân cận đến như vậy, Lê Lạc rất dễ dàng chấp nhận, chỉ là đáy lòng chung quy vẫn có chút mất mát.

Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc cúi đầu, giải thích: “Không phải hôm nào tôi cũng tới căn tin.”

“Oh...” Hoá ra là như vậy. Lê Lạc mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: “Giáo sư Tạ muốn ra ngoài ăn sao, em thì sao cũng được, chúng ta có thể cùng ra ngoài ăn... Em cũng không thiếu tiền.”

Aizz! Cuối cùng Tạ Uẩn Ninh vẫn dẫn Lê Lạc cùng đi ăn lẩu.

Sau đó Lê Lạc nhận ra đi ăn cùng Tạ Uẩn Ninh cũng rất tốt, yêu cầu của Tạ Uẩn Ninh đối với thức ăn rất cao, vì thế những nhà hàng anh dẫn cô tới đều rất tốt, ví dụ như món canh tâm bồ cô đang ăn chẳng hạn, mùi vị rất ngon.

Tạ Uẩn Ninh cũng rất thích ra ngoài ăn cùng Lê Lạc, không phải ở phòng thí nghiệm hay là nơi nào khác. Cùng ăn một bữa lẩu, Lê Lạc rất vui vẻ, Tạ Uẩn Ninh tựa vào lưng ghế, nói với Lê Lạc về chuyện chính thức tham gia vào các hạng mục của sở.

Ánh mắt Lê Lạc sáng lên: “Em có thể sao?”

“Có thể.” Tạ Uẩn Ninh trả lời, đồng thời nói thêm một câu: “Hoan nghênh cô cùng tham gia.”

Lê Lạc vui mừng, không quên nhắc đến Thương Ngôn: “Thương Ngôn thì sao?”

“Đương nhiên là... cũng thế. Cả hai người đều đã thông qua bài khảo sát.” Tạ Uẩn Ninh nói tiếp: “Đội hai người chính thức tham gia vào các hạng mục thì sẽ được nhận trợ cấp.”

“Quá tuyệt vời.” Lê Lạc cảm khái, trong lúc nhất thời không biết làm sao có thể diễn tả được tâm trạng của mình khi nghe được tin này, sau đó dùng phương thức trực tiếp nhất nói với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, em thật sự... yêu thầy chết mất!”

Tạ Uẩn Ninh: “...”

“Còn có một việc.” Tạ Uẩn Ninh mở miệng lần nữa, đặt đũa xuống, đồng thời nghiêm túc nhìn về phía Lê Lạc.

Thấy Tạ Uẩn Ninh nghiêm túc như vậy, Lê Lạc hơi bối rối, không biết Tạ Uẩn Ninh định nói với mình chuyện gì, nháy mắt một cái, cô cũng nghiêm túc hỏi: “Chuyện gì ạ?”

“Không cần gọi tôi là giáo sư nữa.” Tạ Uẩn Ninh nói. Bản thân anh cũng không phải là giáo sư, mặc dù nghiên cứu viên cao cấp và giáo sư là cùng một cấp bậc. Trước kia Lê Lạc đi theo anh học tập, cô gọi anh một tiếng giáo sư cũng không có vấn đề gì. Chỉ là trải qua giấc mơ tối hôm qua, anh thật sự không muốn mang cái danh hiệu này nữa. Mang danh giáo sư thì cũng phải có dáng vẻ của giáo sư.

Ah! Vậy mà cô còn tưởng rằng có chuyện gì. Lê Lạc mỉm môi, không gọi là giáo sư nữa ư, suy nghĩ một chút cô nói: “Vậy em gọi là lão sư nhé, Tạ lão sư?”

Lão sư... Cái này cũng không thể! Tạ Uẩn Ninh lắc đầu một cái.

Tại sao lại có người phiền phức như vậy chứ! Tạ Uẩn Ninh muốn trêu cô sao? Lê Lạc không thể hiểu nổi, buồn bực hỏi anh: “Vậy em phải gọi như thế nào? Trực tiếp gọi là Tạ Uẩn Ninh sao? Không phải là thầy nói chúng ta không bằng vai phải lứa sao...”

Đương nhiên là hai người không bằng vai phải lứa rồi. Tạ Uẩn Ninh cũng suy nghĩ một chút, Lê Lạc và Thương Ngôn cùng tuổi, hay là để cô gọi theo Thương Ngôn? Thôi, ngàn vạn lần không được. Tạ Uẩn Ninh lạnh nhạt nói: “Cô cứ xưng hô với tôi như Chu Bắc ấy.”

“Được.” Lê Lạc đồng ý, lập tức sáng khoái kêu một tiếng: “Lão Tạ.”

Tạ Uẩn Ninh: “...”

Lê Lạc cười hi hi, vừa rồi là cô cố ý, liền vội vàng sửa lại lời nói, kính cẩn lễ phép kêu anh một tiếng: “Được rồi, tổ trưởng, Phó sở trưởng!”

Tạ Uẩn Ninh đứng dậy trả tiền, cầm lấy hóa đơn. Dù vậy, lúc Lê Lạc chọn món cũng đã nhắm tính tiền. Cô chuyển một nửa số tiền vào tài khoản của Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh nhìn thông báo Lê Lạc chuyển tiền, tùy cô.

Buổi trưa hôm nay Tạ Tịnh Di cũng hẹn Lâm Hi Âm cùng đi ăn, hai người ăn ở một nhà hàng quen. Trưa thứ năm hàng tuần cô và Lâm Hi Âm đều cùng nhau đi spa, sau đó cùng đi ăn cơm trưa, hàn huyên về những chuyện vụn vặt.

Tạ Tịnh Di không phải là người thích giao du, ngoại trừ người nhà ra, cô đối xử với những người khác rất lạnh nhạt, cho nên cũng không có nhiều bạn. Sau khi gả cho Thương Vũ cô mới quen Lâm Hi Âm. Lúc đó chồng của Lâm Hi Âm là Phương Tử Văn vẫn làm việc cho Thương Vũ, cho nên chỉ cần công ty tổ chức sự kiện gì, Lâm Hi Âm cũng sẽ chủ động đi cùng cô, hai người quen biết cũng đã gần hai mươi năm, quan hệ vẫn rất tốt.

Tạ Tịnh Di muốn tìm người giúp cô xử lý chuyện những bức ảnh. Chuyện này cô không thể nói với người nhà, không thể nói với Thương Vũ, càng không thể nói với Thương Ngôn, cho nên cô chỉ có thể nói với Lâm Hi Âm, hy vọng Lâm Hi Âm có thể cho cô một lời khuyên.

Tạm thời cô không muốn đánh rạn động cô, Thương Vũ đã đồng ý cùng đi du lịch với cô, cô có rất nhiều thời gian và cách thức để xử lý thật tốt chuyện hôn nhân của mình. Cô không muốn làm to chuyện, vì thế cô mới quyết định nói với Lâm Hi Âm. Từ trước tới nay tới nay, Lâm Hi Âm vẫn luôn biết nhiều cách xử lý hơn cô. Lấy ra một tấm hình, Tạ Tịnh Di đặt xuống trước mặt Lâm Hi Âm, đó là bức ảnh tài xế Phùng mở cửa xe giúp một người phụ nữ trẻ tuổi.

Phụ nữ đều rất nhạy cảm. Lâm Hi Âm chỉ cần nhìn bức ảnh một chút liền hiểu ra.

Biết được sự tình, Lâm Hi Âm tức giận mắng: “Những cô gái trẻ bây giờ đúng là không biết xấu hổ là gì.”

Ngừng lại một chút, Lâm Hi Âm lại hỏi: “Muốn điều tra một chút sao?”

“Chờ tôi trở về rồi tính tiếp.” Tạ Tịnh Di nói với Lâm Hi Âm: “Mấy ngày nữa tôi và Thương Vũ sẽ ra ngoài chơi một chuyến, sau khi trở về tôi sẽ quyết định chuyện này.”

“Ah...” Lâm Hi Âm an ủi Tạ Tịnh Di vài câu, sau đó cúi đầu uống một ngụm canh, cô thật sự không thể không bội phục Tạ Tịnh Di, tới lúc này mà vẫn còn có thể đối diện với chồng mình, thậm chí còn có thể cùng đi du lịch với chồng.

Thật ra thì về chuyện Thương Vũ ngoại tình Lâm Hi Âm cũng rất bất ngờ, đồng thời không hiểu sao trong lòng cô lại có chút vui vẻ. Cô yêu Thương Vũ nhiều năm như vậy, ghen tỵ với Lâm Thanh Gia nhiều năm như vậy, cuối cùng Thương Vũ lại cưới Tạ Tịnh Di. Bây giờ thì sao, còn không phải là Tạ Tịnh Di đã thua cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kia sao. Lâm Hi Âm nghĩ tới Phương Tử Văn, mặc dù anh ta không bằng Thương Vũ, nhưng anh ta lại hết lòng yêu mình, đối xử với mình như đối với hoàng hậu.

Dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, Lâm Hi Âm cũng cảm thấy đồng tình với Tạ Tịnh Di, cô kéo tay Tạ Tịnh Di, khẳng định lại bằng một giọng điệu khinh miệt: “Tịnh Di, những bức ảnh này chắc chắn là do tiểu tam kia cố tình gửi tới để khiêu khích cô... Tóm lại loại chuyện như vậy nhất định phải điều tra rõ, chúng ta sẽ cùng nhau bắt con tiện nhân kia!”

...

Thật ra, kể từ sau sinh nhật của Tạ Tịnh Di, Thương Vũ vẫn không hề liên lạc với Chương Tử Nguyệt.

Một mặt Thương Vũ cố ý lạnh nhạt, mặt khác, Thương Vũ thừa nhận hứng thú của mình đối với Chương Tử Nguyệt đã giảm đi rất nhiều. Hiện tại Chương Tử Nguyệt sắp phát điên rồi, không liên lạc được với Thương Vũ khiến cô không khỏi có chút sợ, vì thế cô trực tiếp gọi điện thoại cho lão Phùng.

Ở đầu dây bên kia, lão Phùng cung kính nói đỡ cho Thương Vũ, sau đó lại hết lòng quan tâm nhắc nhở một câu: “Chương tiểu thư, cứng quá sẽ gãy.”

Cứng quá sẽ gãy, mọi chuyện đều như thế, tình cảm cũng như thế —— yêu quá, tham quá, cố chấp quá đều không phải là chuyện tốt.

Trong văn phòng ở AC, Thương Vũ dựa lưng vào ghế, nhắc điện thoại lên, nói với thư ký Ngô: “Về chuyện hợp tác với Uy Nhĩ Tư, cậu hãy sắp xếp một chút. Cũng không thể kéo dài như vậy...”

Lúc Lê Lạc nhận được điện thoại của thư ký Ngô, cô đang ngồi một mình ở công viên Lan Thương nhìn mấy ông chú, bà dì khiêu vũ, nhàm chán suy nghĩ một chút, nếu như lúc ấy cô không lựa chọn “Ngủ đông”, liệu có phải là bây giờ cô cũng đang đứng đây khiêu vũ cùng bọn họ hay không?

Đương nhiên là không, nếu như không “Ngủ đông”, hiện tại cô đã là một đồng xương khô.

Thư ký Ngô hẹn cô chơi golf, Lê Lạc nói: “... Tôi không biết đánh golf.”



“Tennis thì sao?” thư ký Ngô nói: “Thương tổng của chúng tôi đánh tennis rất tốt, nếu như Lê tiểu thư cảm thấy hứng thú thì có thể cùng nhau so tài một chút.”

“Oh, Thương tổng còn có thể đánh tennis sao?” Lê Lạc cầm điện thoại di động, giờ chân đá một viên đá cuội, nhẹ nhàng hít thở không khí trong lành buổi đêm, nói: “Được, tôi cũng rất hy vọng có thể so tài cùng Thương tổng.”

“Được, vậy tôi sẽ sắp xếp thời gian và địa điểm, sau đó sẽ nói lại với cô.” Thư ký Ngô nói.

Lê Lạc cúp điện thoại di động, cô đạp xe từ công viên Lan Thương ra, nhìn thấy trước mặt chính là chung cư cao cấp của Tạ Uẩn Ninh. Cô liền dừng lại, gọi cho Tạ Uẩn Ninh một cuộc điện thoại.

Tạ Uẩn Ninh đang chạy trên máy chạy bộ, anh dừng lại nghe điện thoại của Lê Lạc: “Chuyện gì?”

“Không có việc gì!” Lê Lạc ngồi trên xe đạp, ngược đầu nói: “Giáo sư Tạ... Không phải, tổ trưởng, thầy ở tầng mấy vậy, em đang ở trước chung cư của thầy, cho nên muốn tới chào hỏi một chút.”

Tạ Uẩn Ninh: “...”

Anh bước xuống khỏi máy chạy bộ, đi tới trước cửa sổ sát đất, đúng là nhìn thấy Lê Lạc đang ngồi trên chiếc xe đạp, từ tầng 26 nhìn xuống, cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng đang ngẩng đầu nhìn tòa chung cư.

Tạ Uẩn Ninh bình tĩnh nói: “Tôi ở tầng hai mươi sáu, cô nhìn về bên trái đi, tôi đang đứng trước cửa sổ.”

“Một, hai, ba, bốn...” Lê Lạc nhìn lên, sau đó vui vẻ nói: “Giáo sư, em thấy thầy rồi!” Theo hướng Tạ Uẩn Ninh chỉ, Lê Lạc nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh đang đứng bên cửa sổ, cô giờ tay lên vẫy vẫy, cất tiếng chào anh.

Không biết vì sao mỗi khi tâm tình rối loạn cô lại muốn trò chuyện cùng Tạ Uẩn Ninh. Nhớ tới lời nhắc nhở của Tạ Uẩn Ninh ngày hôm qua, Lê Lạc sửa lại cách xưng hô: “Em đi đây, Tạ... Tổ trưởng.”

Tạ Uẩn Ninh thờ dãi một cái, cầm điện thoại di động nói: “Cô muốn xưng hô thế nào thì cứ xưng hô như vậy đi, không cần cố sửa nữa.”

“Được.” Lê Lạc đồng ý, sau đó lại nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh mỉm cười một cái, cuối cùng cô nói hẹn gặp lại, cúp điện thoại di động, tâm tình thoải mái mà đạp xe rời đi. Cô đạp rất nhanh, làm gió đêm thổi lên mặt, lên áo khoác của cô.

Về chuyện Lê Lạc thay đổi cách xưng hô với Tạ Uẩn Ninh, ngày hôm sau, Thương Ngôn tò mò hỏi cô: “Lê Lạc, sao cô lại thay đổi cách xưng hô với cậu?”

Lê Lạc cũng rất bất đắc dĩ: “Không biết, giáo sư Tạ không thích tôi gọi là giáo sư.”

Tuy vậy Lê Lạc cảm thấy nguyên nhân dường như không phải là như vậy, Tạ Uẩn Ninh cảm thấy “giáo sư” không dễ nghe? Thương Ngôn cũng cảm thấy thắc mắc, dạo gần đây cậu rất quan tâm đến Lê Lạc, thậm chí còn quan tâm hơn cả quan tâm đến mình.

Lê Lạc ngẩng đầu lên, hỏi Thương Ngôn một chuyện: “Thương Ngôn, anh biết tập đoàn AC chứ?”

“Tập đoàn AC?” Thương Ngôn sờ mũi, tò mò hỏi: “Lê Lạc, sao tự dưng cô lại hỏi về AC?”

“AC không phải là công ty mỹ phẩm tốt nhất trong nước sao? Trước đây tôi từng bán bản quyền sản phẩm cho công ty mỹ phẩm Uy Nhĩ Tư, hiện tại họ muốn hợp tác phát triển sản phẩm cùng AC, bởi vì tôi đang ở trong nước nên Uy Nhĩ Tư muốn tôi gặp người của AC trước.” Lê Lạc giải thích với Thương Ngôn, sau đó mỉm cười, ánh mắt giảo hoạt nói: “Bởi vì tổng giám đốc AC họ Thương, cho nên tôi mới hỏi anh một chút.”

“Hoá ra là như vậy.” Thương Ngôn cười cười, nói với cô: “Thương Vũ là cha tôi, AC là công ty nhà chúng tôi.”

“Trời ạ.” Lê Lạc tỏ vẻ kinh ngạc, cảm khái nói: “Hóa ra tôi đang ngồi đối diện với thiếu gia nhà họ Thương sao, thất kính, thất kính rồi.”

“Lê Lạc, cô đừng trêu chọc tôi.” Thương Ngôn khiêm tốn hỏi Lê Lạc: “Vậy cô đã gặp chưa? Đàm phán như thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm.” Lê Lạc trả lời, giọng điệu có chút tùy ý: “Tôi đã gặp Thương tổng, oh, cũng chính là cha anh, chúng tôi cùng ăn một bữa cơm. Hôm nay cha anh lại hẹn tôi buổi chiều cùng đi đánh bóng, nhân tiện bàn thêm về hợp đồng.”

“Đánh bóng? Buổi chiều?” Thương Ngôn giật mình, nhất thời không nói gì, đáy lòng trở nên rối rắm. Anh cảm thấy mình không nên nghĩ như vậy về cha của mình, chỉ là từ ngày anh nhìn thấy người phụ nữ trẻ tuổi đó bước lên xe của cha mình, anh không sao xóa đi những suy nghĩ như thế này được. Bàn bạc về hợp đồng mà sao còn hẹn cùng đi đánh bóng? Mặt Thương Ngôn đỏ lên.

“Lê Lạc, chúng ta cùng đi nhé.” Thương Ngôn mở miệng nói.

Ánh mắt Lê Lạc sáng lên: “Thật tốt quá, tôi cũng muốn rủ anh đi cùng.”

(Hết chương 23)

P/s: Rất rất xin lỗi mọi người vì mình đăng chương không đều, từ nay trở đi mình sẽ đăng chương vào tối thứ 5 hàng tuần nhé, nếu tuần nào mình không đăng thì tuần tiếp theo tuần đó mình sẽ đăng bù nhé, chủ nhật tuần này mình sẽ đăng bù chương. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và chúc mọi người ăn tết vui vẻ 3

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 24

Edit: BíchDiepDuong

Lê Lạc và thư ký Ngô hẹn nhau lúc hai giờ chiều, địa điểm là khu nghỉ dưỡng Yên Sơn ở thành phố Lan. Yên Sơn là khu nghỉ dưỡng nổi danh ở thành phố Lan, sân golf và trường đua ngựa tốt nhất thành phố Lan đều nằm ở đây, đương nhiên nơi đây cũng có sân tennis và nhiều hoạt động giải trí khác.

Đầu năm nay, nhu cầu của các đại gia càng ngày càng lớn, khu nghỉ dưỡng cũng trở thành địa điểm để bàn bạc các thương vụ.

Lần này, Lê Lạc không từ chối đề nghị đưa đón bằng xe riêng của thư ký Ngô, cô gửi địa chỉ của sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài tới điện thoại di động của thư ký Ngô. Sau khi gửi xong, cô nói với Thương Ngôn: “Bảo sao lần trước tôi thấy Thương tổng nhìn rất quen, giống như là đã từng gặp nhau rồi, hóa ra là cha của anh.”

Thương Ngôn cười cười, hỏi cô: “Tôi giống cha tôi lắm à?”

Ách? Lê Lạc nghĩ về Thương Ngôn, thật ra thì Thương Ngôn và Thương Vũ cũng không phải quá giống, dáng vẻ của Thương Ngôn giống bên ngoài nhiều hơn, ví dụ như đôi lông mày thon dài của Thương Ngôn rất giống Tạ Uẩn Ninh, chỉ là dù gì cũng là cha con, mũi và miệng của Thương Ngôn và Thương Vũ rất giống nhau.

“Cũng không phải là quá giống, tôi thấy anh giống mẹ anh nhiều hơn.” Lê Lạc nói.

Thương Ngôn kinh ngạc hỏi: “Lê Lạc, cô từng gặp mẹ tôi rồi sao?”

“Không có.” Lê Lạc lắc đầu một cái, sau đó nói tiếp: “Tôi chưa từng gặp mẹ anh, nhưng mà tôi ngày nào tôi cũng gặp cậu anh.”

Thương Ngôn cười ra tiếng, sờ đầu một cái nói: “Cũng đúng nhỉ, trước kia cũng có rất nhiều người nói tôi có chút giống cậu.”

Buổi chiều hai người sẽ cùng đến sân tennis, vì thế nên hai người phải xin phép Tạ Uẩn Ninh nghỉ buổi chiều nay. Lê Lạc so sánh mức độ thân cận giữa cô và Thương Ngôn với Tạ Uẩn Ninh, sau đó cô quyết định để Thương Ngôn đi xin phép Tạ Uẩn Ninh.

Dù sao họ cũng là cậu cháu đúng không? Đạo gần đây, quả thực là Thương Ngôn cảm thấy cậu rất để ý tới Lê Lạc, nhưng anh tin cách đối xử của cậu đối với Lê Lạc chỉ là một loại quan tâm khách khí, không giống với anh, là sự quan tâm đến đứa cháu ruột thịt cùng chung huyết thống.

Hiện tại Thương Ngôn tuyệt đối không thể nào tưởng tượng được sau này Tạ Uẩn Ninh sẽ thiên vị người nào đó đến thế nào đâu.

Lúc Thương Ngôn đi tới lầu ba, Tạ Uẩn Ninh cũng vừa kết thúc công việc trong phòng thí nghiệm, đứng ở toilet rửa tay, vừa rửa tay vừa nghe Thương Ngôn xin nghỉ phép, anh ngẩng đầu nhìn người trong gương, không thêm để ý đến Thương Ngôn.

“Cậu, có được không?” Thương Ngôn hỏi.

Tạ Uẩn Ninh cởi bỏ áo khoác trắng, đưa cho Chu Bắc vừa mới rửa tay xong, giọng điệu vừa lạnh nhạt vừa đơn giản hỏi lại: “Hai người cùng nghỉ sao?”

“Đúng vậy, cả hai bọn cháu.” Thương Ngôn trả lời, sau đó nói đùa với Tạ Uẩn Ninh: “Cháu và Lê Lạc cùng ra ngoài làm việc, đương nhiên là phải cùng nhau xin nghỉ rồi.”

A, đương nhiên là anh biết hai người cùng ra ngoài làm việc! Tạ Uẩn Ninh xoay người, anh không phải là một trưởng bối không hiểu lý lẽ, càng không phải là một lão sư thích xen vào chuyện của người khác, chỉ là... Tạ Uẩn Ninh vẫn tiếp tục hỏi: “Hai người ra ngoài làm chuyện gì?”

Thương Ngôn nói dối: “Cháu và Lê Lạc cùng tham gia một hoạt động ngoại khóa.”

Tạ Uẩn Ninh: “...” Chỉ cần liếc mắt một cái là anh đã biết Thương Ngôn có nói dối hay không rồi.

Tạ Uẩn Ninh trực tiếp đi từ toilet ra ngoài, lướt qua Thương Ngôn. Thương Ngôn đứng yên tại chỗ, có chút không hiểu. Chu Bắc đứng bên cạnh nói với Thương Ngôn một câu, trong câu nói lại có hàm ý khác: “Tiểu Ngôn, gần đây tinh thần trách nhiệm của giáo sư Tạ nhà cậu đột nhiên tăng vọt, vì thế nên

anh ta quản thúc cậu và Lê Lạc cũng nghiêm khắc hơn, cậu phải thông cảm, phải thông cảm”

“Tinh thần trách nhiệm” trong lời nói của Chu Bắc chỉ có một mình Tạ Uẩn Ninh hiểu, lạnh lùng phui sạch suy nghĩ dơ bẩn trong đầu Chu Bắc, anh đồng ý cho Thương Ngôn xin nghỉ: “Được rồi, hai người đi đi.”

“Cám ơn, giáo sư Tạ.” Thương Ngôn khách khí nói cám ơn, học theo Lê Lạc gọi cậu mình một tiếng giáo sư Tạ, sau đó xoay người xuống lầu.

Cất —— Tạ Uẩn Ninh cười nhạo trong lòng, thẳng nhóc xấu xa này còn muốn so tài với anh sao! Quay đầu lại đối mặt với ánh mắt cười như không cười của Chu Bắc, Tạ Uẩn Ninh đi thẳng vào phòng làm việc của mình. Chu Bắc đuổi theo, mở cửa, hít một hơi dài, nói nhỏ đủ để chỉ hai người nghe được: “Tổ trưởng, sao phòng của cậu lại nồng nặc mùi dấm thối này.”

Tạ Uẩn Ninh trầm mặc ngẩng đầu lên.

Chu Bắc cười ên tiện. Làm thế nào mà anh lại phát hiện ra được tình cảm của Tạ Uẩn Ninh đối với Lê Lạc không giống trước đây? Đêm đó trên núi Thiết Linh, anh đã nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh đưa Lê Lạc xuống núi, rồi khi ba người cùng quay về thành phố, Lê Lạc ngủ ở trong xe, Tạ Uẩn Ninh ngồi ở ghế lái phụ, anh đã nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh quay lại nhìn cô mấy lần, khi anh lỡ nói chuyện lớn tiếng Tạ Uẩn Ninh cũng sẽ nhú mày.

Cho nên Chu Bắc khôn khéo đoán ra, nhất định là quan hệ giữa hai người Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh có gì đó mờ ám. Chu Bắc tận tình khuyên bảo Tạ Uẩn Ninh: “Tổ trưởng, đã thích người ta thì tiến tới đi chứ, không phải là hai người rất hợp nhau sao?”

Tạ Uẩn Ninh không tức giận, chỉ là lười lười tựa lưng vào ghế, nhìn Chu Bắc.

Chu Bắc bị nhìn đến phát sợ, đẩy kính lên.

Tạ Uẩn Ninh chậm rãi mở miệng nói: “Chu Bắc, có phải là hiện tại lúc cậu tìm đối tượng còn xem xét cả điều kiện kinh tế của nhà gái bởi vì cậu muốn mua nhà ở thành phố Lan đúng không?”

Chu Bắc gật đầu, đúng thế! Nhưng cái này liên quan gì tới việc Tạ Uẩn Ninh không chọn Lê Lạc chứ, với năng lực và địa vị của Tạ Uẩn Ninh, đừng nói ở thành phố Lan, dù là ở nước ngoài đi nữa, có phòng nào mà anh không mua được chứ. Chu Bắc nhất thời không hiểu nổi.

“Tuổi tác.” Tạ Uẩn Ninh trực tiếp giải thích với Chu Bắc: “Tôi không thích bạn gái quá ngây thơ.”

Tạ Uẩn Ninh nói chuyện thành thật như vậy lại khiến Chu Bắc khiếp sợ, gật đầu một cái: “Lão Tạ, cậu nói đúng.”

Nói như thế nhưng trong đầu anh lại hiện lên thân thể tươi non kia. Tạ Uẩn Ninh xoa trán, cảm thấy có nhiều lúc suy nghĩ của đàn ông thật sự rất...

Buổi chiều, xe thương vụ quanh co đi tới Yên Sơn. Lê Lạc và Thương Ngôn ngồi ở ghế sau cùng chơi game, chơi rất vui vẻ, tài xế lái xe phía trước là lão Phùng, hôm nay có ý tới đón cô gái có gương mặt và dáng vẻ giống hệt tiểu thư Thanh Gia - Lê tiểu thư, không ngờ Lê tiểu thư và Thương Ngôn lại là bạn học, thậm chí hai người còn cùng nhau đi chung.

Suốt dọc đường, Lê tiểu thư và Thương thiếu gia chỉ ngồi chơi game.

Lão Phùng nhớ tới lúc anh đưa Thương tiên sinh về nhà tối hôm qua, Thương tiên sinh hỏi anh: “Lão Phùng, cậu nói xem, trên đời này liệu có hai người nào giống nhau như đúc hay không?”

...

Xe lái vào khu nghỉ dưỡng Yên Sơn, nhìn phía xa sân cỏ trải dài. Rốt cuộc Lê Lạc cũng ngừng chơi, nhìn ra bên ngoài xe, hỏi Thương Ngôn đang ngồi bên cạnh: “Anh đã tới nơi này bao giờ chưa?”

“Đã tới một hai lần, lúc đó tôi đi cùng với ông bà ngoại.” Thương Ngôn trả lời Lê Lạc, sau đó hỏi lão Phùng: “Chú Phùng, cha của cháu đâu rồi?”

Lão Phùng trả lời: “Trưa nay Thương tổng có hẹn đi ăn và đánh golf với đối tác, bây giờ có lẽ cũng đã xong rồi, chúng ta sẽ đến thẳng sân tennis luôn.”

Thương Ngôn gật đầu, lão Phùng tiếp tục giải thích lý do tại sao cha anh lại chọn chỗ này làm địa điểm gặp mặt Lê Lạc. Thương Ngôn cảm thấy mình không nên suy nghĩ nhiều, nghiêng đầu sang, Lê Lạc vẫn đang mê mải thưởng thức phong cảnh phía ngoài. “Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên cầu lại ngắm em, Thương Ngôn lặng lẽ ngắm nửa gương mặt xinh đẹp của Lê Lạc.

Bên kia, đứng là Thương Vũ vừa mới kết thúc trận golf, nơi anh đứng khá cao, xa xa liền thấy lão Phùng đang lái xe đi vào, anh đưa gậy golf cho thư ký Ngô, thuận miệng nói: “Đi thôi, chúng ta đi thay quần áo.”

Đối lập với vóc người gầy nhỏ của thư ký Ngô, dáng người Thương Vũ rất cường tráng, trên đầu đội mũ lưỡi trai, nhìn vừa trẻ tuổi lại không mất đi khí thế.

“Vâng.” Thư ký Ngô trả lời ông chủ, anh vốn cho rằng Thương tổng hẹn Lê tiểu thư chơi tennis chỉ là tùy ý đánh một trận, nhưng mà bây giờ xem ra có lẽ ông chủ anh còn muốn đánh một trận nghiêm túc. Anh không khỏi có chút lo lắng lát nữa Lê tiểu thư sẽ không đối phó nổi. Thư ký Ngô nói đùa: “Thương tổng, nếu như ngài chơi tennis cùng Lê tiểu thư, nhất định phải nhường Lê tiểu thư mấy quả.”

“Chưa chắc.” Thương Vũ mở miệng, nhìn về phía trước nói: “Không phải còn có Thương Ngôn đi cùng sao?”

Sân tennis Yên Sơn, Lê Lạc và Thương Ngôn đã thay quần áo xong, một trắng một xanh, nhìn hai người rất vui vẻ, tinh thần phấn chấn. Lê Lạc thực hiện vài động tác vận động cho nóng người. Thương Ngôn cũng cúi gập người xuống, tầm mắt chạm tới bắp chân thon dài trắng nõn của Lê Lạc, vội vàng chuyển đi, sau đó đứng lên, nhìn về phía đã xa, gọi một tiếng: “Cha...”

Lê Lạc theo tiếng nói quay đầu lại, vui vẻ nở nụ cười, khách khí chào hỏi: “Chào chú Thương.” Hôm nay cô không gọi anh là Thương tổng nữa, Thương Ngôn là bạn học của cô, gọi anh một tiếng Thương tổng cũng có chút kỳ quái.

Nghe Lê Lạc gọi mình là “Chú Thương”, Thương Vũ cười cười, đi tới nói: “Nhìn qua có vẻ như hai người đã chuẩn bị xong hết rồi nhỉ.”

“Không có, bọn con cũng vừa tới.” Thương Ngôn nói, sau đó giải thích tại sao mình lại tới: “Con và Lê Lạc là bạn học, bọn con cùng thực tập ở chỗ của cậu. Hôm nay con và cô ấy tán gẫu, biết cha hẹn cô ấy chơi bóng nên cùng nhau tới.”

“Cha biết.” Thương Vũ nhìn con trai mình một chút, sau đó lại liếc nhìn Lê Lạc nói: “Lần trước cha có nghe Lê tiểu thư nói cô ấy là nghiên cứu sinh ở Lan Đại, cũng đã hỏi cô ấy, cô ấy nói cô ấy là bạn của con, khi ấy cha đã nghĩ đúng là thật trùng hợp.”

“Vâng.” Thương Ngôn gật đầu.

Lê Lạc nhìn thẳng vào Thương Vũ nói: “Chú Thương, chú không cần gọi cháu là Lê tiểu thư đâu. Cháu và Thương Ngôn cùng tuổi, cháu cũng đã gọi chú là chú Thương, vậy mà chú vẫn gọi cháu là Lê tiểu thư, cháu thấy hơi ngại!”

Lê Lạc nói xong lại mỉm cười. Thương Vũ dừng lại một chút, nói đùa: “Cũng đúng, vậy thì tôi cũng xin nhận hai tiếng “chú Thương” này, Lê Lạc.” Hai chữ Lê Lạc, Thương Vũ đọc tương đối dứt khoát.

“Chú Thương, chú không cần khách khí.” Lê Lạc nhìn về phía Thương Ngôn nói: “Cháu và Thương Ngôn không chỉ là bạn học, mà còn là... bạn bè. Đúng không, Thương Ngôn?”

“Ừ.” Sau khi nghe Lê Lạc nói, Thương Ngôn hơi đỏ mặt, gật đầu một cái.

Thương Vũ không nói thêm gì nữa, nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, giống như quay trở lại năm đó, anh cảm thấy thời gian như dừng lại trên gương mặt tương tự này. Thương Vũ nhớ tới cái ngày anh tới sở sinh hóa, không nghĩ ngờ gì nữa, cô gái ngủ trong phòng hôm đó chính là Lê Lạc, lúc ấy bởi vì Thương Ngôn ngăn lại nên anh không gặp được cô. Nhưng đến cuối cùng anh và cô vẫn gặp mặt, cô là người nghiên cứu phát triển sản phẩm mới của Uy Nhĩ Tư, mà Uy Nhĩ Tư lại là công ty mỹ phẩm mà anh muốn hợp tác cùng. Mọi quan hệ thay đổi phức tạp, là một cuộc gặp gỡ tình cờ, hay tất cả đều đã được sắp xếp sẵn...

P/s: Chương bù đây ạ:3

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25

Edit: BíchDiepDuong

“Bây giờ thế nào?” Thương Vũ hỏi con trai và Lê Lạc, đồng thời cười nói: “Hay là hai đứa đánh một trận trước đi?”

“Không nên đâu.” Lê Lạc lắc đầu, sau đó đề nghị: “Vẫn là chú Thương và Thương Ngôn đánh trước đi. Cháu là nữ sinh, cũng là lần đầu tiên chơi bóng cùng mọi người, thế nên mong mọi người ưu tiên cháu, cho cháu xem mọi người đánh trước.”

“Không thành vấn đề.” Thương Ngôn đồng ý, nhẹ nhàng nói: “Cũng lâu rồi tôi chưa đánh cầu cùng cha.”

Thương Vũ đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

Cuộc so tài của hai cha con bắt đầu, Lê Lạc ngồi trên khán đài theo dõi trận đấu, bên cạnh là thư ký Ngô và tài xế Phùng, cảm thấy nhàm chán, cô hỏi bọn họ có muốn đánh cược xem trận này ai sẽ thắng không? Thư ký Ngô và tài xế Phùng phân vân, cúi đầu, bọn họ không muốn đánh cược người nào thắng vì một bên là ông chủ, một bên là thiếu gia. Nhưng mà vẫn thuận theo Lê Lạc, cùng đánh cược.

Lê Lạc tiếp tục theo dõi, Thương Ngôn tấn công vừa nhanh lại mãnh liệt, Thương Vũ ở phía đối diện bình tĩnh đánh trả, càng đánh càng kịch liệt.

Khi tới đây, Thương Ngôn đã nói với cô rằng cha anh đánh tennis không tệ. Đương nhiên cô cũng biết Thương Vũ đánh không tệ, chỉ là cô vẫn hỏi Thương Ngôn: “Vậy anh và cha anh, ai lợi hại hơn?”

Thương Ngôn không dám dễ dàng kết luận, cũng không muốn tỏ ra kém cỏi, anh nói: “Không kém bao nhiêu đâu, những lúc cha tôi mệt mỏi, tôi có thể thắng cha tôi một vài quả.” Cảm thấy hơi xấu hổ, Thương Ngôn lại nói thêm một câu: “Nhưng mà người chơi bóng lợi hại nhất trong nhà tôi chính là cậu tôi, không ai có thể thắng nổi cậu.”

...

Lê Lạc quyết định, cô sẽ chờ đến khi Thương Vũ mệt mỏi, sau đó mới đánh cùng anh.

Chỉ là Thương Vũ vẫn khiến cô kinh ngạc, Thương Ngôn liên tiếp đánh ra hai đường bóng chéo, Thương Vũ đều đánh bật trở lại, vậy mà không hề nhìn ra anh có bất kỳ dấu hiệu mất sức nào. Nếu như luận về chiến thuật, Thương Ngôn chắc chắn thua Thương Vũ.

Cuộc so tài kịch liệt của hai cha con kết thúc, Thương Ngôn thua Thương Vũ một quả, bởi vì hai phát bóng cuối cùng của anh đều thất thủ.

Thương Vũ đã không nhanh không chậm đi tới hỏi thư ký Ngô: “Mọi người vừa thảo luận về chuyện gì vậy?”

Thư ký Ngô cười cười, trả lời: “Vừa rồi Lê tiểu thư đánh cược với chúng tôi, đánh cược ngài và thiếu gia người nào sẽ thắng, sau đó tôi và lão Phùng đã thắng Lê tiểu thư.”

Thương Vũ cười lên, ôn hòa nhìn Lê Lạc nói: “Xem ra Lê tiểu thư không đánh cược tôi thắng.”

Lê Lạc nhún nhún vai, đưa cho Thương Ngôn một bình nước, thoải mái trả lời Thương Vũ nói: “Thương Ngôn là cháu bạn học, cháu đương nhiên phải đánh cược anh ta thắng ——” Ngừng lại một chút, cô nói với Thương Ngôn: “Đánh hay lắm, thiếu chút nữa là thắng rồi, Thương Ngôn.”

Sau đó giờ tay lên.

“Hắc hắc.” Thương Ngôn khoát tay đập tay với cô, anh thua, nhưng nhận được sự khích lệ của cô nên lại thấy rất vui vẻ, anh cười, nói: “Đội lát nữa tôi sẽ đánh với cô”

“Được.” Lê Lạc đồng ý.

Thương Vũ ngồi ở một bên, Lê Lạc đã quay sang anh nói: “Chú Thương, chúng ta đánh một trận, được không?”

“Lê tiểu thư...” tài xế Phùng định ngăn cô lại, thay Thương Vũ nói: “Thương tổng vừa mới đánh xong một trận, chi bằng tôi đánh cùng cô?”

Lê Lạc thờ ơ nói: “Không sao, tùy chú.”

“Lão Phùng, tôi không mệt.” Về mặt Thương Vũ nhẹ nhõm, tươi cười nói: “Lê Lạc đã tuyên chiến với tôi, sao tôi lại có thể không mất bình tĩnh chứ, đúng không?”

“Chú Thương nói đùa.” Lê Lạc vui vẻ nói: “Người cảm thấy mất bình tĩnh nên là cháu mới đúng.”

Lê Lạc và Thương Vũ ra sân, Thương Ngôn ngồi trên khán đài cũng muốn đánh cược: “Tôi cược Lê Lạc thắng.”

Đương nhiên thư ký Ngô sẽ đánh cược cho ông chủ, chỉ có tài xế Phùng tỏ ra lo lắng, anh không biết khả năng của Lê Lạc như thế nào, ngàn vạn lần không nên đánh sai.

Khả năng của Lê Lạc... Thật sự rất bình thường.

So với trận so tài của Thương Vũ và Thương Ngôn, trận đánh của Lê Lạc và Thương Vũ giống như là cha luyện bóng cùng con gái vậy. Khụ khụ, thư ký Ngô cúi thấp đầu, hi vọng ông chủ sẽ không biết suy nghĩ này của anh.

Quả thực là giống như cha và con gái vậy, Lê tiểu thư mặc bộ đồ thể thao màu trắng nhìn còn trẻ hơn lần trước, cộng thêm chút nhí nhảnh của thiếu nữ... Đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với một đối tác trẻ như vậy! Sau đó thư ký Ngô chợt cảm thấy mình có thể đã hơi... khinh địch.

Lê Lạc dùng một nửa thời gian để làm tiêu hao thể lực của Thương Vũ, cuối cùng cô cũng bắt đầu đánh nhanh hơn.

Thật ra thì trong lòng cô cũng đang chửi thề, Thương Vũ càng đánh càng hăng à? Đánh một hồi, tầm mắt Lê Lạc vẫn không rời quả bóng màu vàng, rốt cuộc không nhịn được nhảy lên, đánh thật mạnh.

“Tuyệt vời!” Cách đó không xa truyền đến tiếng khen của Thương Ngôn.

Đường bóng này, Thương Vũ không đánh lại, chủ động bỏ qua.

Lê Lạc tức giận, hơi thở nóng hừng hực, trán đầm mồ hôi. Lê Lạc và Thương Vũ đánh bóng, quả bóng cuối cùng này, Thương Vũ chủ động buông tha, chỉ là anh vẫn tỏ ra như mình không đánh lại được.

Sau đó, cô thắng.

“Lê Lạc, cô đánh hay lắm.” Thương Ngôn cười đập tay với cô, Lê Lạc cũng vui vẻ đập tay với Thương Ngôn, ăn mừng thắng lợi của mình, không sao cả, vừa rồi một phần là Thương Vũ muốn nhường cô, một phần là có lòng mà không đủ lực. Kết quả vẫn là cô thắng, không phải sao?

Cách đó không xa, Thương Vũ chỉ đứng yên, nhìn về phía Lê Lạc và Thương Ngôn đang cùng chụp ảnh, giật giật khóe miệng.

Về chuyện hợp tác với Uy Nhĩ Tư, Lê Lạc đồng ý: “Cháu nhất định sẽ ủng hộ việc hợp tác của Uy Nhĩ Tư và AC, cháu cảm thấy AC có một người lãnh đạo vừa dũng mãnh lại vừa lợi hại giống như chú Thương như vậy, nhất định việc hợp tác sẽ diễn ra thuận lợi.”

“Cám ơn, không ngờ Lê Lạc lại đánh giá tôi cao như vậy.” Thương Vũ bật cười hạ giọng: “Vậy thì tôi xin đợi hồi âm.”

“Khách khí rồi.” Lê Lạc chuyển tầm mắt, nhìn về phía Thương Ngôn nói: “Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là do cháu và Thương Ngôn là bạn tốt, cháu tin Thương Ngôn, đương nhiên cũng sẽ tin cha của anh ta rồi.”

Thương Vũ chỉ cười, không nói gì.

Thư ký Ngô ở bên cạnh cũng cười thầm, quả nhiên Lê tiểu thư là một cô gái trẻ tuổi, từng lời nói ra đều có chút trẻ con. Nhưng mà anh cũng có chút không hiểu, tại sao ông chủ lại bỏ ra nhiều thời gian và công sức với cô gái nhỏ này đến như vậy.

Vấn đề này thư ký Ngô không hiểu, nhưng tài xế Phùng lại hiểu rất rõ.

Trong phòng mát xa ở trung tâm nghỉ dưỡng, Thương Vũ nhắm mắt nằm xuống để nhân viên xoa bóp, đi theo bên cạnh chỉ có một mình lão Phùng. Thư ký Ngô đưa Lê Lạc và Thương Ngôn tiếp tục đi dạo xung quanh Yên Sơn. Ở Yên Sơn có rất nhiều địa điểm thú vị, ngoài sân đánh Golf còn có sân cưỡi ngựa, quán rượu... đủ để cho Thương Ngôn và Lê Lạc chơi vui vẻ một ngày, dù sao ngày mai cũng là thứ bảy.

Nhân viên mát xa ấn mạnh một chút, Thương Vũ nhú mày, vừa rồi khi anh đánh bóng cùng con trai cổ tay đã hơi đau, sau đó anh lại đánh thêm một trận cùng Lê Lạc, hiện tại cổ tay đã sưng đỏ. Chỉ là bởi vì Thương Vũ vẫn tập thể dục thường xuyên nên da cũng đã thành màu lúa mì, vì thế không dễ dàng nhìn ra được vết sưng đỏ.

Vừa rồi, người có thể nhìn ra chỉ có lão Phùng, cho nên lão Phùng mới ngăn cản anh.

Thương Vũ đột nhiên bật cười, hồi tưởng lại từng chi tiết nhỏ trong trận đánh với Lê Lạc, nói với lão Phùng: “Lão Phùng, anh nói Lê Lạc có giống Thanh Gia hay không? Quả thực là giống như đúc, ngay cả những động tác nhỏ cũng giống nhau như đúc.”

“Thương tiên sinh...” Lão Phùng chậm rãi mở miệng nói: “Thế giới này lớn như vậy, có nhiều điều lạ như vậy, đương nhiên cũng sẽ có rất nhiều người giống nhau.”

Thương Vũ lắc đầu, phản bác: “Lão Phùng, đây tuyệt đối không phải chỉ là giống đơn thuần.”

“Thương tiên sinh, là do ngài quá nhớ nhưng tiểu thư Thanh Gia.” Lão Phùng đi theo Thương Vũ nhiều năm, vì thế cũng hiểu Thương Vũ hơn những người khác. Chỉ là Lê tiểu thư và thiếu gia Thương Ngôn là bạn học, vì thế anh phải khuyên Thương Vũ một chút, suy nghĩ một chút, anh nói: “Tiểu thư Thanh Gia đã qua đời 25 năm rồi, nếu quả thật cô ấy vẫn còn sống thì cũng không thể nào vẫn ở cái tuổi này nữa. Cô ấy chỉ ít hơn ngài bốn tuổi, nếu như còn sống thì năm nay cũng đã 45 tuổi rồi, làm sao có thể có được dáng vẻ trẻ trung như Lê tiểu thư chứ... Hơn nữa tôi nhớ má trái của tiểu thư Thanh Gia có một nốt ruồi nhỏ, Lê tiểu thư thì không có.”

Thương Vũ không lên tiếng, giống như là hiểu được lời nói của lão Phùng, qua một hồi lâu, anh lại mở miệng nói: “Lão Phùng, anh yên tâm. Tôi còn vẫn chưa đến mức không dần lòng được.”

Lão Phùng cũng yên lặng. Chính vì như vậy nên anh mới lo lắng!

Trong khu vui chơi ở Yên Sơn, Lê Lạc và Thương Ngôn đang chuẩn bị chơi xe bay, không ngờ lại nhận được điện thoại của Tạ Uẩn Ninh, cô thanh thanh thúy thúy chào anh: “Hi, giáo sư Tạ, thầy tìm em có chuyện ư?”

Thấy Lê Lạc nhận điện thoại của Tạ Uẩn Ninh, Thương Ngôn vội vàng quay đầu lại định ngăn cô, nhưng anh còn chưa kịp mở miệng Lê Lạc đã trả lời câu hỏi của Tạ Uẩn Ninh: “Chúng em đang ở Yên Sơn, cha của Thương Ngôn mời bọn em... Hiện tại em đang ở khu vui chơi, lát nữa sẽ đi chèo thuyền. Còn có cha của Thương Ngôn đã đặt phòng khách sạn cho bọn em, buổi tối còn tiệc tối, suối nước nóng, ngày mai thì cưỡi ngựa...”

Lê Lạc nói hết đầu đuôi ngọn ngành, đương nhiên những chuyện này đều là thư ký Ngô nói với cô và Thương Ngôn, tuy vậy chẳng phải là lời nói của thư ký Ngô cũng là lời nói của Thương Vũ sao?

Chỉ là Lê Lạc không ngờ Thương Ngôn lại dám nói dối Tạ Uẩn Ninh.

Cúp điện thoại, Thương Ngôn hậm hực hỏi cô: “... Cậu muốn qua đây sao?”

“Đúng vậy, thầy nói muốn qua đây tìm anh tính sổ.” Lê Lạc trả lời, sau đó đưa tay lên cổ, lướt một đường, nói: “Chúng ta xong đời rồi!”

Quả thực là xong rồi!

Khu vui chơi? Chèo thuyền? Cưỡi ngựa? Lại còn tiệc tối, suối nước nóng?

Tạ Uẩn Ninh cúp điện thoại di động, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ chính là: Bị tha đến hang sói, vậy mà còn rất vui về!

Lê Lạc và Thương Ngôn vẫn chơi xe bay, cô và Thương Ngôn đề nghị nói: “Trước khi giáo sư Tạ tới đây, chúng ta cứ chơi thật thoải mái, được chứ?”

Thương Ngôn không có ý kiến.

Yun-night Speed ở Yên Sơn nổi danh là vô cùng kích thích, hệ thống xe cáp treo ở đây an toàn bậc nhất cả nước. Lê Lạc thắt dây an toàn, quay đầu lại hỏi thư ký Ngô đang run run rẩy rẩy ở phía sau: “Thư ký Ngô, anh ổn chứ?”

Thư ký Ngô không biết tại sao mình lại đi theo cô chơi trò này, nặn ra một nụ cười nhẹ nhõm, đáp lời cô: “Tốt ổn, đi theo Lê tiểu thư và thiếu gia Thương Ngôn tôi như được quay lại thời thanh xuân một lần nữa vậy.”

Lê Lạc cười, Thương Ngôn cũng cười cười, anh nhìn cô nói: “Nếu như lát nữa cô thấy sợ, có thể nắm tay tôi.”

“Được.” Lê Lạc đồng ý.

Tuy nhiên làm sao cô có thể thấy sợ chứ. Lúc cô biết chơi xe bay, Thương Ngôn còn chưa ra đời đâu.

Xe từ từ leo lên sườn núi, cảm giác mất trọng lượng dần xuất hiện, chiếc xe lao thẳng xuống dốc. Lê Lạc hô to, những tiếng hét chói tai vang lên, đoàn xe vẫn tiếp tục bay theo quỹ đạo, bay lên không trung, xoay ngược lại, sau đó lại đột nhiên thay đổi.

Gió gào thét bên tai, phía sau truyền đến tiếng thét “A... A... A” sợ hãi của thư ký Ngô.

Lê Lạc nghiêng đầu liếc nhìn Thương Ngôn, sau đó cảm thấy bàn tay bị nắm chặt. Thương Ngôn nắm lấy tay cô.

Lê Lạc mặc cho Thương Ngôn nắm tay mình, cho đến khi đoàn xe từ từ dừng lại, Thương Ngôn buông lỏng tay cô ra, thở ra một hơi, ngượng ngùng nói với cô: “Lê Lạc, đây là lần đầu tiên tôi chơi trò này.”

Thật ra thì Thương Ngôn cũng hơi xấu hổ, không hoàn toàn là vì đây là lần đầu tiên anh chơi trò này, nhiều hơn là bởi vì anh vừa nắm tay Lê Lạc. Đương nhiên hôm nay đúng là lần đầu tiên anh chơi trò này, tính tình của mẹ anh như vậy chắc chắn là sẽ không cho phép anh chơi loại trò chơi nguy hiểm này, Lâm Giai Khởi thì không thích những trò chơi kích thích, cho nên anh thực sự chưa từng chơi.

Lần đầu tiên chơi, vậy mà có thể được như vậy!

Lê Lạc cười cười, không quên tán dương Thương Ngôn nói: “Cũng may, không phải là anh chưa bị hù dọa tới phát khóc sao!”

Thương Ngôn xấu hổ, biết Lê Lạc nói đùa với mình, anh cũng nói đùa lại: “Đó là bởi vì ngồi bên cạnh tôi là một nữ quân nhân.”

Lê Lạc mỉm môi, cô cũng không phải là nữ quân nhân! Đột nhiên nghĩ đến thư ký Ngô, cô vội vàng quay đầu lại xem một chút, thư ký Ngô hai tay chống đầu gối, nhìn cô và Thương Ngôn, lắc lắc đầu thừa hiệp: “Xem ra tôi thật sự già rồi, cũng không có cách nào trở lại thanh xuân!”

Những trò tiếp theo đều chỉ có hai người Lê Lạc và Thương Ngôn chơi, thư ký Ngô không chơi cùng nữa, sau đó không biết là tẩn trách (làm hết trách nhiệm), hay là do bản thân là một người thích chụp ảnh, suốt cả đoạn đường thư ký Ngô đều cầm điện thoại di động chụp ảnh cô và Thương Ngôn.

Lê Lạc hơi ngượng, hỏi Thương Ngôn: “Sao thư ký Ngô lại chụp ảnh chúng ta?”

Thương Ngôn cũng không biết, nhất thời lờ lờ cười nói: “Có lẽ cảm thấy chúng ta...” Câu nói kế tiếp, Thương Ngôn vội vàng ngừng lại, thật sự là không thích hợp để nói ra khỏi miệng. Thương Ngôn lại nghĩ tới một chuyện, lúc ở sân tennis, cha anh nói lần đầu tiên gặp mặt Lê Lạc có nhắc tới mình, vậy thì tại sao sáng nay Lê Lạc lại hỏi anh có biết tập đoàn AC hay không?

Bởi vì Thương Ngôn không hề hoài nghi Lê Lạc, cho nên anh trực tiếp hỏi lý do.

Lê Lạc nháy mắt hai cái, cô không biết phải giải thích thế nào cho phải. Sáng nay cô cố ý vòng vo vì cô không nghĩ buổi chiều Thương Vũ sẽ nói ra. Khó trách lần trước lúc ăn cơm Thương Vũ lại hỏi cô có biết Thương Ngôn hay không, đây là nói trước quan hệ với con trai. Lê Lạc nhất thời cứng họng, cô cũng không thể nói với Thương Ngôn rằng: “Đứa nhỏ ngốc, đó là bà thím tôi đây cố ý vòng vo với cậu nha!”

Thật là nhức đầu, Lê Lạc vẫn còn đang suy nghĩ xem phải nói thế nào, Thương Ngôn đã mở miệng trước ——

“Tôi biết rồi.” Thương Ngôn nhìn cô, sắc mặt có chút khó chịu lại giống như đã hiểu rất rõ.

Sau đó, Lê Lạc lại thấy mơ hồ.

Thương Ngôn cúi đầu, anh biết sáng nay Lê Lạc bắn khoả chuyện gì. Cha tự dưng lại hẹn một cô gái tới khu nghỉ dưỡng chơi, bất kỳ một cô gái thông minh nào cũng sẽ có phỏng bị, cho nên Lê Lạc mới tìm cách để anh chủ động đi cùng cô. Trong lúc nhất thời, tâm trạng Thương Ngôn rất phức tạp.

“Lê Lạc...” Thương Ngôn mở miệng nói: “Nếu như sau này cô cần, tôi nhất định sẽ giúp cô.”

Cái gì? Lê Lạc đại khái cũng hiểu ra suy nghĩ của Thương Ngôn, trong lòng có chút khó chịu. Suy nghĩ một chút, Tạ Tịnh Di giáo dục con trai rất tốt, thiện lương dịu dàng chính trực, quả thực là một thanh niên tốt, đức cao vọng trọng.

Lê Lạc và Thương Ngôn lại chơi trò thám hiểm, đây là một trò chơi mới, trước đây cô chưa từng chơi, lấy bối cảnh là một nhóm người lạc vào cảnh giới kỳ lạ nguyên thủy, lúc cô và Thương Ngôn đi ra, thư ký Ngô đã đợi sẵn ở bên ngoài, nói với anh và Thương Ngôn: “Com tối đã chuẩn bị xong, mời Lê tiểu thư và thiếu gia tới dùng com.” Dùng một chút, lại nói tiếp: “Thương tổng và Tạ công tử đã đợi ở đó rồi.”

Tạ công tử?

Tạ công tử trong lời nói của thư ký Ngô đương nhiên là chỉ Tạ Uẩn Ninh. Công tử duy nhất của Tạ gia kém Tạ tiểu thư 17 tuổi, Tạ Phồn Hoa già rồi mà vẫn có thêm con nên rất vui vẻ, chỉ là con trai và con gái của ông tính khí hoàn toàn trái ngược.

Làm thư ký của Thương tổng, trước đây thư ký Ngô cũng từng gặp Tạ Uẩn Ninh vài lần. Khi đó mỗi lần anh thay mặt Thương Vũ mời Tạ Uẩn Ninh đi ra ngoài ăn com hoặc đi chơi, Tạ Uẩn Ninh đều từ chối thẳng thừng, không ngờ hôm nay lại chủ động tới đây, hiện đang chờ ở nhà hàng trong khách sạn.

Từ khu vui chơi tới khách sạn còn một đoạn xa, Lê Lạc, Thương Ngôn và thư ký Ngô đi bằng xe điện, Lê Lạc làm tài xế. Phía sau, Thương Ngôn hỏi thư ký Ngô: “Chú Ngô, có thể cho cháu xem những bức ảnh chú chụp vừa nãy một chút không?”

“Đương nhiên.” Thư ký Ngô đưa điện thoại di động qua, anh thấy hai người Lê tiểu thư và thiếu gia thanh xuân dào dạt, không nhận được nên mới chụp vài bức.

Thương Ngôn xem từng bức ảnh, sau đó lại gửi hai bức vào điện thoại của mình.

Lê Lạc lái xe tới cửa khách sạn, cô nhìn về bãi đỗ xe bên cạnh, xe của Tạ Uẩn Ninh đỗ ở chính giữa, thấy bên cạnh còn một chỗ trống, cô lái chiếc xe điện màu đỏ này đỗ bên cạnh xe Tạ Uẩn Ninh.

Nhà hàng Xuân Hòa, Tạ Uẩn Ninh đứng ở ngoài ban công, thấy Lê Lạc đỗ xe xong, trong lòng không nhận được thờ dài một tiếng. Xoay người lại, anh rẽ của anh Thương Vũ đang ngồi ở bên trong, chờ nhân viên phục vụ nấu nước pha trà.

Tạ Uẩn Ninh ngồi xuống bên cạnh Thương Vũ, nhân viên phục vụ đặt một ly trà ngon xuống trước mặt anh. Đồng thời, Thương Vũ nói với anh: “Không ngờ lại trùng hợp như vậy, người phát triển sản phẩm mới của Uy Nhĩ Tư không chỉ là bạn học của Thương Ngôn mà còn là học sinh của cậu.”

“Đúng là rất trùng hợp.” Tạ Uẩn Ninh trả lời Thương Vũ: “Thương Ngôn nói với tôi rằng nó và Lê Lạc cùng tham gia hoạt động ngoại khóa, tôi không ngờ hoạt động ngoại khóa chúng nó tham gia lại do anh tổ chức.”

Nói tới nói lui, Thương Vũ cười: “Xem ra là thằng nhóc Thương Ngôn này nói dối cậu rồi.”

Tạ Uẩn Ninh từ chối cho ý kiến, tất cả mọi chuyện anh đều rất rõ ràng, chỉ là cho dù Lê Lạc là người phát triển sản phẩm mới của Uy Nhĩ Tư đi chăng nữa, một cô bé lại khiến anh rẽ của anh sắp xếp, chiều đãi chu toàn đến vậy sao, có phải là hơi thái quá hay không?

Tạ Uẩn Ninh nâng cốc trà lên, nhưng mà hôm nay Thương Ngôn đi theo lại rất phải. Có lẽ lý do Thương Ngôn tới đây là do Lê Lạc đề nghị. Suy nghĩ một chút thì cô cũng không hề ngạc nhiên. Cô là một cô gái thông minh, trước khi vào hang sói cũng biết dẫn theo con trai sói đi cùng.

Cửa phòng bị đẩy ra, Lê Lạc tươi cười chào Tạ Uẩn Ninh, sau đó gọi Thương Vũ một tiếng chú Thương. Thương Ngôn cúi đầu đi phía sau, ngẩng đầu nhìn Tạ Uẩn Ninh, gương mặt có chút lúng túng.

Tạ Uẩn Ninh không thêm so đo với Thương Ngôn, tầm mắt hướng về Lê Lạc. Lê Lạc nhìn thẳng vào mắt anh, đầu tiên là thay Thương Ngôn giải thích nói: “Giáo sư, em và Thương Ngôn lên ra ngoài chơi một ngày, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Tạ Uẩn Ninh trả lời Lê Lạc, giọng nói nhàn nhạt: “Không phải là tôi cũng ra ngoài chơi cùng với hai người rồi sao?”

A, anh tốt như vậy ư? Lê Lạc cười cười, tiếp tục nói với Tạ Uẩn Ninh về trò thám hiểm cô và Thương Ngôn vừa chơi, trực tiếp bày tỏ sự thích thú, sau đó nói thêm một câu: “Nếu như thầy có hứng thú, em sẽ chơi cùng thầy một lần.”

Thật đúng là chuyện gì tốt cũng nhớ tới anh. Tạ Uẩn Ninh bó tay, quay đầu nói với Thương Vũ: “Trẻ con chính là như vậy, ầm ầm ì ì, đúng là làm khó cho anh rể, hôm nay phải tiếp đãi trẻ tuổi như vậy.”

Không nặng không nhẹ, Tạ Uẩn Ninh nhấn mạnh vào hai chữ “trẻ con”.

Đương nhiên Thương Vũ cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Tạ Uẩn Ninh, anh cũng liếc nhìn Lê Lạc và con trai mình, vui vẻ trả lời Tạ Uẩn Ninh: “Uẩn Ninh, trẻ con bây giờ không giống với trước kia, cậu không biết, vừa rồi Lê Lạc đánh bóng với tôi, quả thật đã khiến tôi cam bái hạ phong.”

“Oh, vậy sao?” Ánh mắt Tạ Uẩn Ninh lướt qua Lê Lạc một lần nữa, nhân tiện nhìn qua cả Thương Ngôn, sau đó trả lời Thương Vũ: “Hiếm khi anh rể rảnh rỗi, khi nào có thời gian đánh một trận với tôi được chứ?”

“Không thành vấn đề, mong đợi đã lâu.” Thương Vũ đồng ý, sau đó vẫy tay gọi phục vụ: “Có thể đưa thức ăn lên rồi, mang thêm hai phần... Bánh ngọt Chocolate Mộ Tư.” Ngừng lại một chút, quay đầu hướng Tạ Uẩn Ninh nói: “Trẻ con đều thích ăn đồ ngọt, chúng ta liền gọi riêng cho chúng thôi.”



Tạ Uẩn Ninh nhích lại gần thành ghế, thờ phào nhẹ nhõm, không buồn để ý.

Đối diện, Lê Lạc không biết tại sao Thương Vũ lại gọi bánh ngọt Chocolate Mộ Tư, chỉ đơn thuần là trùng hợp? Hay là anh cố tình thử cô?

P/s: Tết nhất ăn nhiều bánh chung quen luôn ngày tháng, suýt thì quên post chương mới!"(

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26

Edit: BíchDiepDuong

Bánh ngọt Chocolate Mộ Tư là loại bánh 25 năm trước cô thích nhất, lần nào đi nhà hàng cũng đều gọi. Lê Lạc đang xem ảnh cùng Thương Ngôn, ngừng đầu lên nói với Thương Vũ: “Vị Chocolate có thể đổi thành vị dâu không?”

“... Đương nhiên là có thể.” Thương Vũ nhìn cô: “Xin lỗi vì đã không hỏi ý kiến của cô, tôi cứ tưởng rằng đứa trẻ nào cũng thích vị Chocolate.”

Lê Lạc buông tay một cái, trả lời: “Cháu thích vị dâu hơn.”

Thương Ngôn cuối cùng cũng nhìn thấy cổ tay Thương Vũ, bên trong tay áo tây trang lấp ló miếng cao dán màu trắng, liền gấp gấp hỏi: “Cha, cổ tay cha bị sao vậy?”

“Không có gì.” Thương Vũ trả lời con trai: “Vừa rồi lúc đánh bóng với con, cổ tay hơi đau một chút, lão Phùng không yên lòng nên bắt cha phải dán lên đó.”

“Con xin lỗi, con đã không để ý.” Thương Ngôn xin lỗi.

Thương Vũ lắc đầu một cái, ý rằng không phải chuyện gì lớn.

Thương Ngôn cũng nói xin lỗi rồi, Lê Lạc cũng nói với Thương Vũ một tiếng xin lỗi, sau đó buồn bực than thở nói: “Thì ra là cháu thắng không anh hùng.”

Thương Vũ cười, ánh mắt cũng mỉm cười: “Không có thắng không anh hùng, Lê Lạc, tôi thật sự đã dùng hết sức.”

Thư ký Ngô cũng mở miệng nói: “Lê tiểu thư, cô rất lợi hại, không cần khiêm tốn.”

Lê Lạc im lặng, cô không quan tâm lắm.

Đối diện, Tạ Uẩn Ninh nhếch miệng.

Thư ký Ngô quay sang nói với Tạ Uẩn Ninh: “Tạ công tử, tôi đã đặt phòng giúp cậu, ngày mai cậu mới về đúng không?”

“Không cần.” Tạ Uẩn Ninh từ chối, ánh mắt như có như không lướt qua Lê Lạc, nói tiếp: “Bây giờ tôi sẽ đi luôn.”

Nhanh như vậy sao! Thư ký Ngô cúi đầu, đây là cố tình tới đón người sao?

“Vậy tôi cũng về luôn.” Lê Lạc nói, sau đó lại hỏi Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư, có thể đưa em về cùng luôn không?”

“Cô không muốn ở lại chơi sao?” Tạ Uẩn Ninh không trả lời câu hỏi của cô, còn nhắc nhở nói: “Buổi tối vẫn còn suối nước nóng và tiệc nướng, sáng mai còn có thể cưỡi ngựa.”

Lê Lạc buồn bực muốn chết, sau đó rút cuộc Tạ Uẩn Ninh cũng đồng ý: “Nếu không muốn chơi nữa thì về cùng tôi.”

Lê Lạc: “Vâng.”

Thương Vũ cười cười, không nói gì. Nếu như đối với Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc chỉ là một đứa bé, vậy thì đối với anh, Tạ Uẩn Ninh không phải cũng là một đứa bé sao?

“Anh rể, tôi đưa đối tác của anh về trước, không có vấn đề gì chứ?” Tạ Uẩn Ninh hỏi anh.

“Đương nhiên, không thành vấn đề.” Thương Vũ trả lời Tạ Uẩn Ninh, một tay đặt trên bàn xoay thủy tinh khắc hoa màu đỏ, thông thả nói: “Tôi vốn định cho mấy đứa nhỏ chơi một ngày, nếu Uẩn Ninh không sợ phiền... Thương Ngôn, con cũng về cùng cậu con đi.”

“Vâng.” Đương nhiên là Thương Ngôn đồng ý.

Tạ Uẩn Ninh đưa Lê Lạc và Thương Ngôn cùng về, thư ký Ngô xuống lầu tiễn bọn họ lên xe. Thương Vũ đứng ở ban công phòng ăn, đưa mắt nhìn Tạ Uẩn Ninh lái xe rời đi. Sau lưng lão Phùng đẩy cửa vào, Thương Vũ mở miệng nói: “Sang Mi điều tra một chút đi.”

“Thương tiên sinh.” Lão Phùng ngăn cản: “Coi như tiểu thư Lê Lạc thật sự là Tiểu thư Thanh Gia, nhưng ngài và cô ấy đã...”

Thương Vũ cười, cũng không để tâm đến lời nói của lão Phùng: “Lão Phùng, tôi hiểu rõ ý cậu, tôi già rồi.”

“Không phải... Thương tiên sinh, ngài vẫn còn trẻ.” Lão Phùng không biết nên nói thế nào cho phải, sự thật thì mất lòng: “Nhưng ngài nên suy nghĩ cho phu nhân và thiếu gia một chút. Thương tiên sinh, ngài không nên quá chấp niệm.”

Thương Vũ không nói gì, anh chỉ đứng yên, một lúc lâu sau, anh nói: “Mặc dù tai nạn của phụ mẫu Lâm gia không phải là do tôi trực tiếp tạo thành, nhưng là do tôi đưa tới... Nếu như Lê Lạc thực sự là Thanh Gia, nhất định cô ấy rất hận tôi, làm sao có thể nhẹ nhàng đối mặt với tôi như vậy.”

Lão Phùng thở dài, nhớ lại năm đó, tiểu thư Thanh Gia xinh đẹp, kiêu ngạo cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, thực sự khiến người ta thương xót.

Ngồi trong xe Tạ Uẩn Ninh, ngón tay Lê Lạc lướt nhẹ trên màn hình điện thoại, tranh thủ đăng mấy tấm ảnh chụp hôm nay lên wechat. Cô vốn định đăng tấm ảnh cô và Thương Ngôn chụp chung lúc chơi trò xe bay, nhưng nghĩ một lúc lại thôi, mặc dù cô rất muốn khiêu khích Lâm Giai Khôi, nhưng mà khiêu khích quá mức thì không nên.

Thương Ngôn cũng vừa đăng ảnh, đương nhiên anh cũng không đăng ảnh chụp chung với Lê Lạc, một mặt là vì sợ Giai Khôi hỏi nhiều, mặt khác, anh thừa nhận anh có chút chột dạ. Không thể phủ nhận, anh rất vui vẻ vì được đi chơi cùng Lê Lạc, rất tự tại, rất thoải mái. Anh không biết cảm xúc của mình là gì, là thật sự thích Lê Lạc, hay là giống như cậu nói, chỉ là cảm giác mới lạ của một người con trai với một người con gái.

Tạ Uẩn Ninh đưa Thương Ngôn về nhà trước. Lê Lạc ngồi ở ghế lái phụ nhìn ra bên ngoài: một khu biệt thự yên tĩnh nằm ngay trung tâm thành phố ồn ào náo nhiệt, xung quanh là những hàng cây ngô đồng xanh mướt, có thể tưởng tượng được giá tiền của nó đắt đến thế nào.

Thương Ngôn không ngờ cậu lại đưa anh về nhà, anh không thể làm gì khác hơn ngoài việc xuống xe. Lê Lạc ở trong xe phát tay chào anh: “Thương Ngôn, thứ hai gặp lại.”

“Được, thứ hai gặp lại.” Thương Ngôn trả lời Lê Lạc, sau đó lại hỏi Tạ Uẩn Ninh: “Cậu, hay là cậu và Lê Lạc ở lại ăn cơm đi.”

“Không cần, thay cậu chào mẹ cháu một tiếng.” Tạ Uẩn Ninh nói, trực tiếp lái xe đi.

Lê Lạc tiếc nuối thu hồi tầm mắt.

“Thế nào, còn muốn ăn nữa sao?” Tạ Uẩn Ninh hỏi, không mặn không nhạt.

Lê Lạc vội vàng lắc đầu: “Em chỉ hơi tò mò một chút, không biết mẹ của Thương Ngôn là kiểu phụ nữ như thế nào.”

“Cô nghĩ chị ấy là kiểu phụ nữ như thế nào?” Tạ Uẩn Ninh hỏi, cùng Lê Lạc nói về chị của mình.

Lê Lạc suy nghĩ một chút: “Nhất định là một người con gái vừa dịu dàng vừa lương thiện.”

“Đúng, chị ấy rất dịu dàng, cũng rất thiện lương.” Tạ Uẩn Ninh trả lời Lê Lạc, ngừng lại một chút, anh nói tiếp: “Hôm nay cô thật sự đã thắng Thương Vũ sao?”

Lê Lạc đột nhiên phát hiện ra một chuyện, rất hiếm khi Tạ Uẩn Ninh gọi Thương Vũ là anh rể. Sao vậy, cậu cả lại không ưa anh rể của mình ư? “Đúng vậy.” Cô khoai trái nói về cuộc so tài buổi chiều với Tạ Uẩn Ninh, cảm khái đôi câu: “Không ngờ Thương tổng quả thực rất lợi hại, không chịu nhường em chút nào, đánh cho em thiếu chút nữa đã mất người.”

Nghe Lê Lạc nói như vậy, Tạ Uẩn Ninh nhếch môi, chung quy vẫn cảm thấy Lê Lạc đúng là một đứa trẻ, thuận miệng lại nói: “Nhìn đáng đáp cô cũng có chút tài nghệ, khi nào rảnh có muốn đánh với tôi một trận không?”

“Oa!” Lê Lạc vô cùng kích động, cho dù Thương Ngôn không đề cập tới, nhưng cô biết Tạ Uẩn Ninh đã từng là tuyển thủ tennis thi đấu giải quốc tế, lập tức quay đầu lại, quả quyết đồng ý: “Lúc nào thì được ạ?”

Tạ Uẩn Ninh: “... Xem tình hình đã.”

“Vâng.” Lê Lạc có chút mất mát, suy nghĩ một chút, có lẽ Tạ Uẩn Ninh chỉ nói cho có thôi, tuy vậy cô vẫn tràn trề hy vọng: “Giáo sư Tạ, đến lúc đó thầy phải nhường em vài quả nhé.”

“Nhường bóng?” Tạ Uẩn Ninh suy nghĩ một chút, sáng khoái đồng ý: “Được.”

“Hắc hắc.” Lê Lạc vui mừng trở lại, “nghe con không sợ cọp” nói: “Nếu như thầy nhường em vài quả, không biết chừng em còn có thể thắng thầy đó.”

A, vậy sao? Tạ Uẩn Ninh không trả lời cô. Nếu đánh cùng Thương Vũ khiến cô muốn mắng chửi người, đánh cùng anh có lẽ cô sẽ muốn khóc!

Sau đó, mặc dù Thương Ngôn không đăng ảnh chụp chung cùng Lê Lạc nhưng Lâm Giai Khởi vẫn gọi điện thoại tới chất vấn. Quả thực, nếu như bạn trai đi chơi công viên cùng một người bạn khác giới, không có một cô gái nào lại không nghi ngờ.

Thương Ngôn giải thích với Lâm Giai Khởi rằng cha anh vì chuyện hợp tác nên đã mời Lê Lạc, anh chỉ đi theo cùng.

Kiểu lý do thế này, đương nhiên là Lâm Giai Khởi không tin, cô cực kỳ tức giận hét lên với Thương Ngôn: “Chẳng lẽ chú Thương lại coi trọng Lê Lạc hay sao! Rõ ràng là Lê Lạc thấy chú Thương có tiền, muốn quyến rũ...”

Câu nói tiếp theo, Thương Ngôn không muốn nghe nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Hôm nay là thứ sáu, Lâm Giai Khởi cũng trở về nhà, sau khi cãi nhau với Thương Ngôn, cô tức giận khóc lóc kể lể với mẹ mình: Cô mắng Lê Lạc không biết xấu hổ, mắng Thương Ngôn bị ma quỷ ám ảnh. Lâm Hi Âm xoa đầu con gái, trong lòng chê cười hai tiếng, an ủi con gái nói: “Yên tâm đi, chắc chắn cái cô Lê Lạc đó không cướp nổi Thương Ngôn khỏi con đâu.”

Lâm Giai Khởi ngẩng đầu lên, không biết tại sao mẹ lại có thể khẳng định như vậy.

Đúng là Lâm Hi Âm rất chắc chắn, nhưng cũng rất khiếp sợ, không ngờ Thương Vũ lại tìm một cô gái tương tự Lâm Thanh Gia làm thể thân. Cô đã thuê thám tử theo dõi Lê Lạc, cũng đã chụp được ảnh. Nhìn hai bức ảnh trên bàn, đều là là tài xế Phùng xuống xe mở cửa, đều là một cô gái trẻ tuổi lên xe của Thương Vũ. Mặc dù trong tám ảnh này và tám ảnh Tạ Tịnh Di nhận được, kiểu tóc của hai người phụ nữ không giống nhau, nhưng khi đặt hai tấm hình ở chung một chỗ, rất rõ ràng Lê Lạc chính là người phụ nữ đó. Ngoài ra tám ảnh của cô nhìn rõ hơn một chút, mặt Lê Lạc hướng thẳng về phía ống kính.

Tất cả đều chỉ rõ, tại sao một cô nhi lại có xe thể thao xịn, còn không phải là tiền của Thương Vũ sao, còn nói cái gì mà cổ đông của Uy Nhĩ Tư! Hôm nay Lâm Hi Âm nhận được ảnh từ thám tử, đúng là vừa giận vừa sợ. Hai mươi lăm năm trước, cô đã thua bởi Lâm Thanh Gia, hai mươi lăm năm sau, cô lại không đấu lại một con nha đầu vất mũi chưa sạch!

Ban đêm, Lê Lạc cũng nhận được ảnh từ thám tử, anh ta nói hôm nay có một người thuê bọn anh chụp lên ảnh cô, đó là một người phụ nữ họ Lâm.

Lê Lạc thấy buồn cười, cô đang lo không có cơ hội tiếp xúc với Tạ Tịnh Di, cuối cùng Lâm Hi Âm lại giúp cô mở đường.

Lê Lạc cảm ơn thám tử vì đã nói với cô. Ban đầu khi cô trở về nước tìm thám tử, cô đã không do dự chọn nơi đắt tiền nhất, không những thế còn trả thêm năm mươi phần trăm tiền thuê. Trên đời này, dù là tin tức hay là bất kỳ thứ gì cũng đều có giá của nó, đắt tiền cũng có chỗ tốt, giống như bây giờ, vị thám tử đó đã cung cấp cho cô một tin tức quan trọng.

Không ngờ nhanh như vậy, cô đã nhận được điện thoại của Tạ Tịnh Di. Trong điện thoại, Tạ Tịnh Di khách khí hẹn cô chiều mai cùng nói chuyện một chút.

“Chiều mai sao?” Lê Lạc hỏi Tạ Tịnh Di, giọng nói rất thanh thúy.

“Lê tiểu thư muốn đổi sang ngày khác sao?” Tạ Tịnh Di hỏi cô.

“Không cần, cứ chiều mai đi.” Lê Lạc nói, sau đó cười hi hi cúp điện thoại đi động.

Ngày mai cô có hẹn chơi bóng với Tạ Uẩn Ninh, thời gian có hơi trùng hợp. Nhưng mà không sao, nếu như ngày mai Tạ Uẩn Ninh có thể giúp cô giải thích thì chẳng phải là tốt hơn ư? Dù sao, chậu nước bẩn “tiểu tam” này cô cũng nhận không nổi!

Có phải cô “tiểu tam” này hơi hoạt bát, hồn nhiên không? Bên kia, Tạ Tịnh Di cúp điện thoại, có chút hoài nghi hỏi Lâm Hi Âm: “Hi Âm, cô chắc chắn chứ?”

Lâm Hi lắc đầu một cái nói: “Tịnh Di, cô không biết phụ nữ ngày nay thủ đoạn đến thế nào đâu.”

Tạ Tịnh Di: “Vậy ngày mai cô đi cùng tôi nhé.”

Lâm Hi Âm: “Được, ngày mai tôi nhất định sẽ đi cùng cô.”

---

Sáng sớm, Lê Lạc vòng quanh công viên Lan Thương chạy hai vòng, ngẩng đầu nhìn về tòa cao ốc phía trước, định sẽ tới tìm Tạ Uẩn Ninh sớm một chút, dù sao hôm nay cô và anh đã hẹn sẽ cùng nhau đánh tennis.

Chỉ là, mới buổi sáng tỉnh mơ đã tới nhà người ta có phải là có chút không tốt hay không? Đạo lý đối nhân xử thế là điểm yếu nhất của Lê Lạc, mặc dù so với Lâm Thanh Gia trước kia, cô bây giờ quả thực là một người văn minh lễ phép.

Lê Lạc mua hai phần đồ ăn sáng, đi ngang qua tiệm bán hoa, lại mua một chậu lan Quân Tử (\*). Lan Quân Tử, ý nghĩa cũng giống như tên gọi, đem tặng cho những người có phong thái giống như Tạ Uẩn Ninh là rất hợp.

(\*) Lan Quân Tử: images

Bảy rưỡi sáng, Lê Lạc đi tới trước sảnh tòa cao ốc Tạ Uẩn Ninh ở. Ở đây có thang máy, nhưng phải quẹt thẻ mới có thể đi lên. Người quản lý ở sảnh quẹt thẻ giúp cô. Lê Lạc nói một câu cảm ơn, sau đó nhấn tầng 26, tầng Tạ Uẩn Ninh ở, cô giờ tay lên nhìn đồng hồ, theo sự hiểu biết của cô đối với Tạ Uẩn Ninh, 7 rưỡi có lẽ Tạ Uẩn Ninh đã dậy rồi.

Từ thang máy ra ngoài, đối diện với cánh cửa lớn màu đen, Lê Lạc ôm chậu lan Quân Tử và túi đồ ăn sáng đứng ở ngoài cửa, suy nghĩ một chút có lẽ vẫn nên chào hỏi trước. Trước khi gõ cửa, cô nhắn tin hỏi thăm Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, em có thể tới thăm thầy không?”

Bên trong phòng ngủ, tách một tiếng, màn hình điện thoại di động sáng lên. Bình thường Tạ Uẩn Ninh sẽ dậy lúc bảy giờ, đồng hồ sinh học vô cùng nghiêm khắc, chỉ là thỉnh thoảng anh cũng ngủ nướng nửa giờ. Nằm ở trên giường, sắc mặt Tạ Uẩn Ninh nhợt nhạt nhìn tin nhắn Lê Lạc gửi, không nghĩ ra được lý do để từ chối. “Có thể.” Tạ Uẩn Ninh nhấn lại, sau đó lại nhấn tiếp: “Lúc nào thì tới?”

Một giây kế tiếp, chuông cửa reo lên. Ngay sau đó, trong khung chat, Lê Lạc dí dõm trả lời anh: “Em đã đứng ở trước cửa rồi này. Hi hi, có phải là rất nhanh hay không?”

Rất nhanh, quả thực là rất nhanh! Cô bay tới sao? Không, là đến rồi mới nhắn tin thì có. Tạ Uẩn Ninh đành vén chăn lên, mở tủ quần áo. Trước khi thay quần áo, anh nhắn cho Lê Lạc một tin nhắn: “Chờ một chút.”

Sau đó, Lê Lạc đợi chừng ba phút, rốt cuộc Tạ Uẩn Ninh cũng mở cửa cho cô, nhìn Tạ Uẩn Ninh quần dài áo sơ mi đứng trước mặt, cô thấy hơi tò mò, ôm chậu lan Quân Tử và túi đồ ăn sáng, cô hỏi: “Giáo sư Tạ, thầy có chuyện phải đi ra ngoài sao?”

Ra ngoài? Mới sáng sớm làm gì có ai có thể tích cực như cô chứ? Tạ Uẩn Ninh không nói được câu gì, một tay đặt ở khung cửa, liếc nhìn đồ trong tay Lê Lạc.

Lê Lạc vội vàng đưa chậu lan Quân Tử và đồ ăn sáng qua, khuôn mặt tươi cười nói: “Lần đầu tiên tới thăm, em mang quà cho thầy. Còn có hai phần đồ ăn sáng, em tới ăn cùng thầy.”

Aizz, đây là theo đuổi không dứt đúng không! Tạ Uẩn Ninh nhìn hoa và đồ ăn sáng trong tay Lê Lạc lần nữa, giọng nói nhẹ hơn một chút, cũng mềm hơn một chút: “Vào đi.” Đồng thời, nhận lấy chậu hoa và đồ ăn sáng trong tay Lê Lạc.

Lan Quân Tử đã nở hoa, chum hoa màu cam, rực rỡ, hoa lệ. Anh vẫn thường thấy Lê Lạc mặc quần áo màu này, màu cam là màu cô thích nhất sao? Đúng là rất phù hợp với tính tình của cô, thẳng thắn, nhiệt tình, tràn đầy năng lượng, kiên trì bền bỉ.

Lê Lạc cười khanh khách đi theo Tạ Uẩn Ninh, cô nhìn nhìn xung quanh, tán dương một câu: “Giáo sư Tạ, nhà thầy thật là đẹp.”

“Cảm ơn.” Tạ Uẩn Ninh đặt hoa và đồ ăn sáng xuống.

Lê Lạc tiếp tục quan sát căn hộ, tò mò hỏi Tạ Uẩn Ninh: “Chỗ này rộng bao nhiêu vậy ạ?”

“Không lớn, khoảng 200 thước vuông.” Tạ Uẩn Ninh trả lời Lê Lạc, so với căn nhà có sân mà cô muốn mua, nơi này của anh không thể coi là lớn.

“Ah.” Lê Lạc gật đầu một cái, lại hỏi: “Một mình thầy ở sao?”

“Đương nhiên.” Tạ Uẩn Ninh tuấn nhã đứng trước mặt Lê Lạc: “Nếu không thì sao?”

Đề tài này quá nhạy cảm. Lê Lạc cười cười, không hỏi nữa.

Tạ Uẩn Ninh đến phòng bếp lấy bát đĩa, Lê Lạc cũng ngồi xuống bàn ăn. Tạ Uẩn Ninh mang hai phần đồ ăn sáng lên, bắt đầu hỏi thăm vấn đề trọng điểm: “Sao sớm như vậy đã tới đây?”

“Em tới công viên Lan Thương chạy bộ, tiện đường nên tới đây.” Lê Lạc nói, sau đó cúi đầu.

Tạ Uẩn Ninh không chất vấn cô, chỉ quay người đi.

Lê Lạc ngẩng đầu lên: “Giáo sư Tạ, thầy đi đâu vậy.”

“Rửa mặt, đánh răng.” Tạ Uẩn Ninh trả lời.

Ah. Thì ra là vừa mới dậy sao. Lê Lạc chống cằm nhìn đồ ăn sáng, không biết lát nữa nên nói thế nào với Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh đánh răng rửa mặt xong, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra ngoài, Lê Lạc cũng ngẩng đầu lên, nghĩ ngợi một chút rồi hỏi: “Giáo sư Tạ... thầy có biết Tạ Tịnh Di không?”

“Biết, thậm chí còn rất thân thiết.” Tạ Uẩn Ninh ngồi xuống, không biết Lê Lạc có ý gì: “Thế nào?”

Tạ Uẩn Ninh không phải là Thương Ngôn, Lê Lạc cũng không dám vòng vo với anh, cô nói thẳng: “Ngày hôm qua em nhận được điện thoại của một người phụ nữ, cô ấy nói cô ấy tên Tạ Tịnh Di, cô ấy hẹn em chiều nay gặp mặt nói chuyện...”

“Cái gì?” Tạ Uẩn Ninh có chút không tin nổi: “Tại sao Tạ Tịnh Di lại muốn hẹn cô?”

Lê Lạc lắc đầu một cái, cô cũng không biết! Cô bày ra vẻ mặt kỳ quái, nói với Tạ Uẩn Ninh: “Em biết Tạ Tịnh Di là chị của thầy, cho nên em mới muốn hỏi thầy trước. Thầy nói xem, liệu có phải có người cố tình lừa gạt, cố ý lấy danh tiếng của Tạ tỷ tỷ để lừa em không?”

“Đưa điện thoại di động cho tôi.” Tạ Uẩn Ninh nói.

Lê Lạc biết Tạ Uẩn Ninh muốn xem lịch sử cuộc gọi, vội vàng đưa điện thoại di động cho anh. Tạ Uẩn Ninh nhập mật mã vào, nhìn lịch sử cuộc gọi của cô tối qua, dãy số phía trên đúng là số của chị anh, đồng thời nhìn lịch sử cuộc gọi gần đây của cô, chủ yếu đều là cuộc gọi của anh, đáy lòng giống như bị thứ gì đó hòa vào, cảm xúc cũng trở nên nặng trĩu.

Ngoài anh ra không còn người nào khác gọi cho cô sao?

Thực ra không phải là không có ai gọi cho cô, mà là những cuộc gọi của hacker và thám tử cô đều đã xóa hết. Lê Lạc nháy nháy mắt, chờ Tạ Uẩn Ninh nói chuyện.

“Hẹn mấy giờ gặp mặt.” Tạ Uẩn Ninh hỏi cô.

“Hai giờ chiều.” Lê Lạc trả lời, chủ động nói ra tất cả tin tức: “Hẹn ở quán cà phê ở trung tâm thương mại Thiên Lan.”

---

Sau khi Tạ Tịnh Di hẹn Lê Lạc gặp mặt, cô thấy hơi hối hận, lẽ ra cô không nên xúc động như vậy. Chỉ là dù sao cũng đã hẹn rồi, cô nhất định phải gặp được người mà Hi Âm đã điều tra ra: Lê tiểu thư.

Hai tấm ảnh tương tự, tuy nhiên lại có chút mơ hồ. Hai cô gái trong hai tấm ảnh có thân hình và phong cách tương tự, chỉ là trong bức ảnh trước kia cô nhận được, gương mặt của cô gái đó không rõ ràng lắm, vì thế không có cách nào có thể đối chứng một cách cẩn thận. Lâm Hi Âm nói với cô, thế giới này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy...

Tạ Tịnh Di mang tâm sự rời khỏi giường, lúc rửa mặt, nhìn người phụ nữ trong gương mặt mũi một mồi, lại không có khí sắc. Đây là trạng thái nên có của một người phụ nữ sắp năm mươi tuổi, đối lập hẳn với cô gái tươi trẻ trong ảnh, Tạ Tịnh Di không thể không cảm thấy bi ai.

Tạ Tịnh Di hẹn Hi Âm đi spa, cô thay một bộ váy mùa thu rồi xuống lầu. Thứ bảy, thời tiết rất tốt, chồng cô - Thương Vũ ra ngoài chạy bộ cũng đã trở về, đang ngồi ở phòng ăn ăn điểm tâm.

Tạ Tịnh Di ngồi xuống vị trí đối diện với Thương Vũ, mở miệng nói: “Ngày mai anh đi chạy bộ nhớ gọi em nhé, em cùng chạy với anh.”

Thương Vũ ngẩng đầu lên, anh hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đồng ý: “Được, hiếm khi thấy em quyết tâm đến vậy.” Ngừng lại một chút, lại nhìn cách ăn mặc của cô, cười cười: “Lát nữa em ra ngoài sao?”

“Ừ.” Tạ Tịnh Di hít một hơi, trả lời Thương Vũ: “Em hẹn Hi Âm cùng đi spa.”

“Ah.” Thương Vũ tiếp tục vừa ăn sáng vừa đọc báo, sau một lát, lại nói tiếp: “Quan hệ giữa em và Lâm Hi Âm luôn rất tốt.”

Tạ Tịnh Di: “Anh biết mà, em cũng không có người bạn nào khác.”

“Anh biết.” Thương Vũ trả lời một câu, cũng không nói thêm gì nữa.

Từ bao giờ mà vợ chồng hai người đã không có gì để nói với nhau như thế này. Lòng Tạ Tịnh Di bị thương không nói nên lời, cho đến khi nghe thấy một giọng nói vui vẻ phản trần từ phía sau truyền đến, Tạ Tịnh Di dịu dàng quay đầu lại, nhìn con trai Thương Ngôn nói: “Dậy rồi hả, mau mau ngồi xuống ăn điểm tâm đi con.”

“Vâng.” Thương Ngôn ngồi xuống, nhìn cha mình ngồi phía đối diện: “Cha, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Thương Vũ trả lời, ngừng lại một chút rồi nói: “Hôm nay là thứ bảy, con có định làm gì không? Nếu có thời gian thì theo cha tới công ty một chuyến.”

“Con định lát nữa sẽ đến trường.” Thương Ngôn trả lời Thương Vũ, viện cớ nói: “Còn có rất nhiều bài tập và nhiệm vụ.”

“Hiếm khi cuối tuần con về nhà.” Tạ Tịnh Di có chút bất mãn, chen vào nói: “Không thể ở nhà nghỉ ngơi 2 ngày sao?”

Không giống với vợ mình, cách giáo dục của Thương Vũ với Thương Ngôn có chút tùy ý, anh nhớ tới một chuyện, nói với Thương Ngôn: “Có thời gian thì đi chọn một chiếc xe, đi lại cũng thuận tiện hơn, như vậy cũng có thể thường xuyên đưa mẹ con đi mua sắm. Dù sao con cũng có bằng lái.”

“Không cần.” Thương Ngôn từ chối lời đề nghị mua xe của Thương Vũ: “Con có Tiểu Lan là đủ rồi.”

Tiểu Lan là chiếc xe đạp màu xanh đen của Thương Ngôn, đây cũng là chiếc xe cha mua cho anh, anh đã đi nó nhiều năm. Suy nghĩ một chút, Thương Ngôn nói thêm một câu: “Không phải là mẹ còn có cha sao?”

Thương Vũ cười cười, không tiếp tục trả lời con trai.

Nhanh chóng ăn xong bữa ăn sáng, Thương Ngôn chuẩn bị trở về trường, trước khi rời đi anh nói với Tạ Tịnh Di: “Mẹ, hôm nay mẹ rất đẹp.”

Con trai hiểu chuyện như vậy, Tạ Tịnh Di thật sự muốn khóc, cô nhất thời mềm lòng. Mặc kệ chuyện là như thế nào, cô cũng phải nghĩ tới cảm nhận của Thương Ngôn. Cô còn phải âm ỉ thế nào nữa? Thương Ngôn và Giai Khởi cũng sẽ phải đính hôn, vì con trai, hôm nay cô nhất định phải xử lý ổn thỏa mọi chuyện.

Tâm tình của Thương Ngôn cũng có chút phức tạp, ánh mắt lướt qua Thương Vũ, lại nói thêm một lần nữa: “Mẹ, trong lòng con mẹ vĩnh viễn là người xinh đẹp nhất, dù cho mẹ bao nhiêu tuổi cũng vẫn luôn như thế.”

“Được rồi được rồi, nhanh đi về trường đi, trên đường chú ý an toàn.” Tạ Tịnh Di vui mừng cười cười, nhìn gương mặt con trai mình, chợt nhớ tới một chuyện: “Giúp mẹ mang cho cậu hai hộp thịt kho, tối hôm qua đi Vương vừa làm. Cậu con rất thích món này.”

“Vâng.” Thương Ngôn đồng ý.

Tuy nhiên lúc Thương Ngôn mang theo hai hộp thịt kho tới, Tạ Uẩn Ninh đã dẫn theo Lê Lạc đi đánh tennis rồi. Buổi chiều gặp mặt Tạ Tịnh Di, vì thế đánh tennis dời sang buổi sáng. Nhưng thật ra là Tạ Uẩn Ninh cảm thấy cô nam quả nữ ngồi chung một phòng không khí có hơi sai sai. Là chủ nhà, anh trực tiếp cầm điều khiển ti vi tắt TV, nói với Lê Lạc đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi: “Đi thôi, chúng ta đi đánh bóng.”

Trong sở sinh hóa Thanh Hoài có một sân tennis, không ít vận động viên tennis đã được đào tạo ra từ nơi này, Tạ Uẩn Ninh đánh bóng ở chỗ này nhiều năm, đương nhiên anh quen hết mọi người ở đây. Lần đầu tiên thấy anh dẫn theo một cô gái tới đây chơi bóng, ánh mắt mọi người đều tươi cười lại có chút gian xảo.

Tình huống như thế này, Tạ Uẩn Ninh chắc chắn sẽ không giải thích, bởi vì càng giải thích càng dễ khiến người ta hiểu nhầm. Mới sáng sớm mà lại dẫn nữ học sinh tới đây chơi bóng? Tùy tiện suy nghĩ một chút cũng đã thấy có chuyện mờ ám rồi. Cho nên đối mặt với ánh mắt gian xảo của mọi người, anh cam chịu dẫn theo Lê Lạc đi về phía trước.

Kết quả, anh không giải thích, Lê Lạc bên cạnh lại tự giới thiệu: “Chào mọi người, tôi là Lê Lạc, là sinh viên của thầy Tạ.”

Sau đó đương nhiên là lại càng ồn ào.

Lê Lạc nhắm mắt đi theo sau Tạ Uẩn Ninh tới phòng tập tennis, bởi vì mọi người quá ồn ào, phấn khích, mặt cô cũng đỏ lên, đi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh nói: “Giáo sư Tạ, hình như bọn họ hiểu lầm quan hệ của chúng ta...”

Tạ Uẩn Ninh giữ yên lặng, không lên tiếng.

Lê Lạc hậm hực, hiểu ý Tạ Uẩn Ninh, cô nói: “Em biết rồi, ý của thầy là thanh giả tự thanh (người ngay thẳng, trong sạch, thanh tao, cho dù bị nói xấu vu oan họ vẫn không thanh minh và rồi sự thật sẽ được phơi bày), không cần để ý tới đúng không?”

Không, Tạ Uẩn Ninh nhìn tám lười phía trước, anh không nói lời nào là vì —— có tật giật mình nên không cần nói quá nhiều.

Lê Lạc vẫn cười ha ha như trước, nghĩ lại vừa rồi tất cả mọi người đều khen cô xinh đẹp, cô vui vẻ vận động cho nóng người. Đến khi trở lại, cô cò kè nặc cả với Tạ Uẩn Ninh, vốn là đánh năm séc, thắng ba séc là thắng, đổi lại thành chỉ cần cô thắng một séc, coi như cô thắng. Cho nên Lê Lạc cảm thấy cô đã nắm chắc phần thắng, nóng lòng muốn chơi, giờ giờ vọt lên, chuẩn bị tích cực ứng chiến.

“Khiếu thú(\*), không cần khách khí!” Cô nói với Tạ Uẩn Ninh.

(\*) Khiếu là giống đực, thú là thú vật, khiếu thú đọc gần giống giáo sư.

Sẽ không khách khí. Tạ Uẩn Ninh nhẹ nhàng cảm bóng, nhìn Lê Lạc đứng đối diện, anh có thể cho phép cô gọi mình là giáo sư, nhưng cô có thể đọc đúng hai từ này hay không! Sau đó, Tạ Uẩn Ninh ngoại trừ việc chấp nhận thay đổi luật cho Lê Lạc, anh không nhường cô một chút nào, mỗi phát bóng đều rất xứng đáng với danh hiệu tuyển thủ quốc tế, Lê Lạc thua liên tiếp 4 séc, thua thê thảm tới mức không nhìn nổi.

Chỉ còn một séc cuối cùng, nhưng Lê Lạc đã không có ý chí nữa, khuôn mặt như đưa đám. Phát bóng cuối cùng, thật là bất hạnh, trực tiếp đánh sai...

Thua. Lê Lạc mệt mỏi ngồi xuống sân quần vợt, không buồn đứng dậy. Rốt cuộc cô cũng hiểu câu nói của Thương Ngôn, không có ai có thể đánh thắng Tạ Uẩn Ninh, chỉ là cô không ngờ mình lại thua khó coi đến như vậy.

Đối diện, Tạ Uẩn Ninh đi về phía cô.

Thật ra thì Lê Lạc đánh cũng không tệ, so ra thì kém Thương Ngôn, nhưng sức lực và kỹ xảo thì cũng có một chút. Chẳng qua anh đánh giá hơi cao khả năng của Lê Lạc. Ngày hôm qua không phải cô đã thắng Thương Vũ sao? Xem ra tối hôm qua cô thật sự thắng không anh hùng, hoặc là Thương Vũ thật sự muốn nhường, hoặc là do tay Thương Vũ bị đau nên không đánh được. Tạ Uẩn Ninh chậm rãi đi tới, nhìn Lê Lạc buồn bực ngồi trên mặt đất, không biết tại sao lại cảm thấy vui vẻ.

Lê Lạc mất mặt quay đầu đi, cô đã quá tự tin.

“Được rồi.” Tạ Uẩn Ninh hắng giọng, an ủi nói: “Thua tôi cũng đâu có mất mặt.”

Chẳng lẽ còn vinh quang? Lê Lạc quay đầu lại.

Aizz! Đúng là đồ trẻ con. Tạ Uẩn Ninh ngồi xổm xuống, nên khen thì vẫn phải khen: “Thế nào, sao mặt mày lại như đưa đám thế này? Cô đâu phải là vận động viên chuyên nghiệp... Vừa rồi đánh được như vậy cũng không tệ.”

“Thật sao?” Lê Lạc hỏi.

“Cô đang nghi ngờ đánh giá của người đã từng là vận động viên chuyên nghiệp sao?” Tạ Uẩn Ninh nói, mặt mày tươi cười, sau đó đưa tay ra, ý bảo anh kéo cô dậy.

Lê Lạc nắm lấy tay Tạ Uẩn Ninh, lấy đà đứng dậy. Tạ Uẩn Ninh nắm lấy bàn tay nhỏ, nhất thời không muốn buông tay ra, ngừng lại một chút, vẫn đánh buông tay, nói: “Đi thôi, không phải buổi chiều cô còn phải tới trung tâm thương mại Thiên Lan sao?”

(Hết Chương 26)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 27

Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh cùng ăn trưa ở một nhà hàng tình nhân trong trung tâm thương mại Thiên Lan. Khi hai người ăn xong thì đã một giờ rưỡi chiều, chỉ còn nửa tiếng nữa là tới giờ hẹn.

Lý do hai người chọn nhà hàng tình nhân này là vì nơi đây đối diện với quán cà phê mà Tạ Tịnh Di đã hẹn Lê Lạc, ngồi ở đây có thể dễ dàng quan sát tình hình.

Nhân viên phục vụ đã dọn dẹp bàn xong, Lê Lạc chống tay vào cằm, nói chuyện phiếm với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, thầy nói xem, chị thầy tìm em làm gì vậy? Chẳng lẽ chị thầy nghe được chuyện gì không tốt, sau đó cũng nghĩ giống như Giai Khởi, cho rằng Thương Ngôn thích em, vì thế nên lấy thân phận một người mẹ, đưa cho em một khoản tiền rồi bắt em rời khỏi Thương Ngôn sao?”

“Ha ha.” Tạ Uẩn Ninh bật cười: “Cô có vẻ rất thích thú nhỉ.”

“Mơ mộng một chút cũng đâu có sao?” Lê Lạc mỉm cười vui vẻ, nói tiếp: “Nếu đúng là như vậy, em sẽ lập tức nhận lấy tiền, sau đó chúng ta chia của.”

Thật là chuyện tốt xấu gì cũng nhớ tới anh, chỉ là ai thêm chia của cùng cô? Chẳng nghiêm túc chút nào cả. Tạ Uẩn Ninh không nói linh tinh với Lê Lạc nữa, anh nghiêm nghị hỏi: “Tối hôm qua cô không hỏi lý do sao?”

“Không.” Lê Lạc lắc đầu: “Em vẫn nghĩ là có người cố tình lừa gạt, đến hôm nay mới xác nhận với thầy.”

Thật khó hiểu. Tạ Uẩn Ninh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cách đó không xa, chị của anh đang đi cùng với một người phụ nữ khác vào quán cà phê. “Tối rồi.” Tạ Uẩn Ninh nói với Lê Lạc: “Người mặc quần áo màu đen chính là chị tôi, cũng chính là mẹ của Thương Ngôn, người phụ nữ đi cùng chị ấy là mẹ của Lâm Giai Khởi.”

Nhìn tình hình này quả thực cũng có chút giống với suy nghĩ viển vông của Lê Lạc. Tạ Uẩn Ninh dựa lưng vào thành ghế, nhắc nhở một câu: “Người phụ nữ họ Lâm kia không dễ chọc đâu, chúc cô may mắn.”

“A, vậy sao?” Lê Lạc cũng nhìn ra bên ngoài, Tạ Tịnh Di và Lâm Hi Âm đã đi vào bên trong. Cảm ơn lời nhắc của Tạ Uẩn Ninh, chỉ là đương nhiên cô cũng hiểu rõ Lâm Hi Âm không dễ chọc chút nào.

Chuẩn bị nghênh chiến, Lê Lạc đứng lên, trước khi đi, cô nhìn Tạ Uẩn Ninh, xác nhận lại lần nữa: “Giáo sư Tạ, nếu như em cần, lát nữa thầy sẽ tới giúp em chứ?”

Cái gì mà giúp hay không! Chị anh có thể làm gì được cô chứ, Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc. Lê Lạc cũng nhìn anh, dường như đối với cô, câu trả lời của anh rất quan trọng.

“Được rồi, đi đi.” Tạ Uẩn Ninh dựa vào ghế, nói: “Hai người họ ngồi gần cửa sổ, ở đây tôi cũng có thể nhìn thấy. Nếu có chuyện gì thì cứ nhắn tin hoặc gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ qua đó.”

“Cám ơn giáo sư.” Lê Lạc nở một nụ cười, chân thành nói lời cảm ơn, sau đó xoay người rời đi, trước khi đi cũng không quên thanh toán tiền ăn. Hôm nay cô có ý đưa Tạ Uẩn Ninh tới đây, vì thế cô không nên để anh trả tiền.

Từ nhà hàng tình nhân tới quán cà phê khoảng chừng 50m, ngăn cách ở giữa là một hàng tượng đá. Lê Lạc đeo một cái túi, nhanh chóng đi tới quán cà phê, đẩy cửa đi vào, tầm mắt nhìn khắp xung quanh. Ngay ở phía trước, Lâm Hi Âm ngẩng đầu lên, về mặt hết sức khinh miệt nhìn về phía cô.

Thế nào, thấy cô không thuận mắt sao?

Lê Lạc không nhìn Lâm Hi Âm, trực tiếp đi lên phía trước, khẽ nghiêng đầu, cất tiếng chào Tạ Tịnh Di: “Chào chị (\*), chị là mẹ của Thương Ngôn sao, tôi là Lê Lạc.”

(\*) Lê Lạc cùng vai với Thương Ngôn, lẽ ra nên gọi Tạ Tịnh Di là cô, bác gì đấy, nhưng Lê Lạc cố ý gọi Tạ Tịnh Di là chị, gọi Lâm Hi Âm là đi để trêu tức Lâm Hi Âm.

Không ai nở đánh một gương mặt tươi cười.

“Cô... Tốt.” Theo bản năng, Tạ Tịnh Di lịch sự đáp lại, chỉ là nhất thời không nói nên lời. Thứ nhất là vì cô không ngờ ở bên ngoài Lê Lạc lại trẻ đến như vậy, thứ hai là vì nhìn Lê Lạc không những không giống tiểu tam mà lại giống một nữ sinh viên tao nhã, lễ độ hơn. Mà kể ra thì cũng không sai, không phải Hi Âm nói cô là nghiên cứu sinh ở Lan Đại sao? Cô hơi mất bình tĩnh, không ngờ khi đi gặp mặt tiểu tam lại như thế này. Hôm nay cô đã cố ý làm một kiểu tóc mới, thay một bộ đồ mới, chỉ là mặc dù cô chuẩn bị nhiều như vậy nhưng đứng trước mặt người con gái xinh đẹp hoạt bát này lập tức lại có chút tầm thường.

“Xin hỏi chị tìm tôi có chuyện gì vậy?” Lê Lạc hỏi trước, cô cười rất vui vẻ, lại rất thân thiết, sau đó ngồi xuống.

“Lê tiểu thư...” Tạ Tịnh Di mở miệng, chỉ là cô không biết nên bắt đầu như thế nào. Cô không muốn làm to chuyện, nhất là sau khi nhìn bóng lưng con trai trở về trường hôm nay. Cho nên hôm nay cô cảm thấy mình giống như một người vợ cả bất lực, chỉ có thể cầu xin cô gái này rời xa chồng mình. Nhưng Hi Âm một mực khuyên cô không cần im hơi lặng tiếng, Thương Vũ có thể vì loại phụ nữ này mà ly hôn với cô hay sao?

Chỉ là lập trường của mỗi người không giống nhau.

Đứng ở góc độ của Lâm Hi Âm, Lâm Hi Âm thật sự hy vọng Tạ Tịnh Di sẽ dạy dỗ cô gái có gương mặt giống với Lâm Thanh Gia này một trận, là một người từng yêu Thương Vũ, cô cũng tò mò nếu như Tạ Tịnh Di và cô bé này nháo lên, Thương Vũ sẽ làm như thế nào? Xem nào nhiệt thì không ngại làm to chuyện, cho nên từ hôm qua đến giờ, Lâm Hi Âm một mực động viên Tạ Tịnh Di hẹn gặp Lê Lạc.

“Lê tiểu thư, không phải vò vẹt nữa.” Lâm Hi Âm lạnh lùng mở miệng, thay Tạ Tịnh Di chất vấn: “Tại sao Tạ đại tiểu thư hẹn cô tới đây, không phải là cô rất rõ ràng sao?”

“Oh, tôi già vò chuyện gì vậy? Di Lâm” Lê Lạc trả lời Lâm Hi Âm, cô nở nụ cười: “Còn phải nhờ đi nói rõ rồi.”

“Cô!” Lâm Hi Âm tức giận, lại không dám thể hiện sự tức giận của mình, khóe miệng Lâm Hi Âm giật giật, trực tiếp ném ra hai tấm ảnh. Chứng cứ đặt ngay trước mắt, để xem cô còn dám nói gì nữa.

Chứng cứ được đưa ra. Lê Lạc yên lặng cầm hai tấm ảnh lên, chậm rãi từ từ xem. Bức ảnh đầu tiên chụp vào ngày hôm qua, lúc đó Thương Ngôn đã vào trong xe, cô đứng ở bên ngoài, lão Phùng đang thay cô mở cửa xe. Bức ảnh còn lại thì cô rất quen thuộc, bởi vì đây chính là bức ảnh cô gửi cho Tạ Tịnh Di, vì muốn kích động Tạ Tịnh Di chủ động tìm hiểu nhiều chuyện hơn, cô cố ý chọn bức ảnh không nhìn rõ được mặt Chương Tử Nguyệt, không ngờ lại dẫn tới tình huống này.

Nếu không nhìn kỹ, lại đặt hai tấm hình này ở cùng một chỗ, quả thực là có chút khác nhau nhưng lại giống nhau đến kì diệu. Cho nên Lâm Hi Âm đã coi cô là Chương Tử Nguyệt rồi sao?

Khi mới tới đây Lê Lạc cũng đã đoán được một chút nhưng không chắc chắn lắm, còn đến bây giờ thì cô đã hoàn toàn hiểu. Tất cả chỉ là hiểu lầm, giải thích rõ là được rồi, Lê Lạc giờ bức ảnh bên trái lên, mở miệng nói với Tạ Tịnh Di: “Mẹ của Thương Ngôn, người trong tấm ảnh này chính là tôi. Ngày hôm qua tôi và Thương tổng có một cuộc hẹn, tôi và Thương Ngôn cùng đi, Thương Ngôn cũng ngồi trong xe, nếu như chị không tin, chị có thể hỏi anh ta. Về phần tấm ảnh này ——” Lê Lạc giờ bức ảnh bên phải lên: “Rất xin lỗi, tôi cũng không biết người phụ nữ này là ai, bây giờ thì tôi cũng hiểu lý do chị tìm tôi rồi, nhưng mà tôi vẫn phải nói với chị rằng chị hiểu lầm rồi.”

“Ah?” Tạ Tịnh Di hơi ngạc nhiên.

Lâm Hi Âm nắm lấy tay Tạ Tịnh Di, cô không phải Tạ Tịnh Di, đương nhiên sẽ không vì vài ba câu mà tin tưởng Lê Lạc: “Lê tiểu thư, thật buồn cười, cô và Thương tổng có chuyện gì từ tế để nói với nhau mà phải hẹn gặp chứ?”

Lê Lạc mỉm cười, cầm điện thoại di động lên nói: “Nếu không, để tôi gọi điện thoại cho Thương tổng, nói ông ấy tự mình giải thích với cô là được chứ gì?”

Bên dưới bàn, Tạ Tịnh Di nắm tay Lâm Hi Âm, Lâm Hi Âm cũng nắm lấy tay Tạ Tịnh Di, thật ra thì cô và Tạ Tịnh Di đều giống nhau, đều không hy vọng Thương Vũ biết chuyện này, dừng một chút, cô không nhanh không chậm uy hiếp nói: “Lê tiểu thư, chúng tôi không muốn làm to chuyện, bây giờ cô vẫn còn đang học ở Lan Đại, cô nên biết danh dự đối với một cô gái rất quan trọng, nếu như có người biết được hành động dơ bẩn của cô, chắc cô cũng biết hậu quả sẽ như thế nào rồi đấy.”

“Hậu quả gì? Cái gì mà hành động dơ bẩn?” Lê Lạc bình thản mỉm cười, hỏi ngược lại Lâm Hi Âm: “Thì ra là di Lâm cũng biết danh dự đối với một cô gái là rất quan trọng, vậy mà di cứ thế vu oan cho tôi, tôi còn tưởng rằng di không biết đấy?”



Lâm Hi Âm không ngờ Lê Lạc ăn nói khéo léo như vậy, đúng là không biết xấu hổ.

“Được, nếu Lê tiểu thư không biết bản thân đã làm gì.” Lâm Hi Âm nói thẳng: “Lê tiểu thư, tôi nghe người ta nói cô rất thích khoa trương, ngày nào cũng lái xe thể thao đi khắp nơi. Nhưng mà dùng xe thể thao chồng người khác mua cho, cô không cảm thấy chột dạ sao?” Về chuyện chiếc xe thể thao này, Lâm Hi Âm đã nói với Tạ Tịnh Di nhiều lần, suy nghĩ một chút, chồng mình mua xe cho một cô gái trẻ tuổi cũng có chút khó tiếp nhận. Cho nên hiện tại, Lâm Hi Âm lại lôi chuyện này ra chất vấn.

Vốn tưởng rằng trước mặt Tạ Tịnh Di, cô gái có dáng vẻ giống Lâm Thanh sẽ có một chút chột dạ.

“Xe thể thao?” Lê Lạc không nhịn được phì cười, lắc đầu một cái nói: “Đạo trước, trên mạng cũng có một người có nickname ‘Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ’ cũng rất quan tâm đến chiếc xe thể thao của tôi, chẳng lẽ người đó chính là di Lâm sao?”

Lâm Hi Âm không thể tin nổi: “Lê tiểu thư, tôi không biết cô có ý gì.”

Lê Lạc cũng bày tỏ: “Di Lâm, tôi cũng không hiểu di quan tâm đến chiếc xe thể thao của tôi là có ý gì. Xe thể thao của tôi đương nhiên là do tôi mua, tôi có tiền thì tôi mua, có vấn đề sao?”

Lâm Hi Âm không nói nữa, lạnh lùng mím môi, bụng tách cà phê lên ưu nhã nhấp một ngụm, bày tỏ mình không thèm cãi nhau với cô. Đối mặt với cô gái này, cô cảm thấy mình nói câu nào cũng ngượng ngùng.

Lê Lạc cũng không muốn cãi nhau với Lâm Hi Âm. Cô lại cầm hai tấm ảnh lên, đổi giọng nói với Tạ Tịnh Di: “Chị Tạ, chị nhìn kỹ xem, người phụ nữ trong tấm hình này là tôi sao?”

Một là Di Lâm, một là chị Tạ, Lê Lạc thừa nhận mình có hơi phân biệt đối xử. Về mặt Tạ Tịnh Di vẫn hơi nghi ngờ, cô đành chỉ ra từng điểm có vấn đề trong hình, ví dụ như kiểu tóc của cô và người phụ nữ này, trên cổ tay người phụ nữ này có hình xăm, cô không có. Quan trọng nhất, nếu như những thứ này cũng có thể làm giả hay sửa đổi. Lê Lạc chỉ vào khuyên tai của Chương Tử Nguyệt, sau đó lại vén tóc lên cho Tạ Tịnh Di nhìn: “Chị xem, tôi không có lỗ tai.”

Không có lỗ tai, Lâm Thanh Gia cũng không có lỗ tai. Lâm Hi Âm bị chấn động mạnh, lập tức nhìn về phía đôi tai của Lê Lạc, đôi tai trắng nõn đáng yêu, hình dáng rõ ràng. Cô nhớ Lâm Thanh Gia có một vết bớt trên tai trái, cô đưa mắt nhìn nhưng Lê Lạc đã nhanh chóng thả tóc xuống che đi đôi tai, tỏ thái độ rõ ràng: “Chị Tạ, tôi thấy di Lâm rất có ác ý với tôi, có thể nói di ấy ngồi xa tôi một chút không?”

Cái gì? Lâm Hi Âm nói đùa.

Hóa ra tất cả đều chỉ là hiểu lầm, Tạ Tịnh Di cảm thấy rất xấu hổ, cũng chẳng còn tâm trạng để ý đến Lâm Hi Âm nữa, thậm chí trong lòng cô còn trách Hi Âm, nếu như không phải là do Hi Âm, cô cũng sẽ không làm ra những chuyện hồ đồ như thế này.

“Chị.” Một giọng nam lạnh nhạt vang lên. Tạ Tịnh Di ngẩng đầu, nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh đang đứng bên cạnh, lại càng thêm xấu hổ: “Uẩn Ninh, sao cậu lại ở đây?”

Quả thực Tạ Uẩn Ninh cũng không ngờ chị mình lại hiểu nhầm Lê Lạc là người phụ nữ đó. Năm phút trước anh nhận được tin nhắn cầu cứu của Lê Lạc, vội một lúc vẫn không thấy Lê Lạc nhắn gì thêm nên trực tiếp qua đây.

“Chị, ra ngoài nói chuyện với em một chút.” Tạ Uẩn Ninh nói với Tạ Tịnh Di. Tạ Tịnh Di đỏ mặt, gật đầu, nhét hai tấm ảnh vào trong túi, nói với Lê Lạc một câu xin lỗi, sau đó đi ra ngoài cùng Tạ Uẩn Ninh.

Lê Lạc nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, sắc mặt Tạ Uẩn Ninh không tốt lắm, một tay anh che chở Tạ Tịnh Di, trước khi đi, anh quay lại nhìn cô, sau đó nói với cô: “Lát nữa tôi tới đón cô.”

Vâng. Lê Lạc đồng ý. Vừa rồi cô còn tưởng rằng Tạ Uẩn Ninh sẽ đưa Tạ Tịnh Di về luôn, không ngờ anh vẫn sẽ quay lại.

Nếu Tạ Uẩn Ninh sẽ quay lại tìm cô, vậy thì cô cứ tiếp tục ngồi chờ thôi. Lâm Hi Âm vẫn ngồi đối diện cô, cao quý bụng tách cà phê lên, khẽ nhấp một ngụm, sau đó đặt xuống.

Thế nào, vẫn còn muốn ngồi đây ra vẻ với cô sao?

Lê Lạc lười biếng dựa vào ghế sa lon nhìn Lâm Hi Âm. Hôm nay Lâm Hi Âm mặc một bộ váy công sở màu trắng, nhìn cô trẻ hơn những người cùng tuổi rất nhiều, có thể thấy được hơn hai mươi năm nay cô đã sống rất tốt. Mái tóc của cô được uốn xoắn gọn sóng tỉ mỉ, nhìn cô giống như một đóa bách hợp trắng kiêu diễm, thướt tha.

Lê Lạc vẫy tay, nói với nhân viên phục vụ: “Một ly Mocha, người phụ nữ này sẽ thanh toán.”

Lâm Hi Âm nhú mày.

Lê Lạc nhếch môi: “Di Lâm đã bỏ rất nhiều công sức để ‘mời’ tôi tới đây, chắc không đến nỗi một ly cà phê cũng không mời tôi chứ?”

“Đương nhiên, chỉ là một ly cà phê thôi mà.” Lâm Hi Âm cười cười, giơ tay vuốt mái tóc đen nhánh, ngạo mạn mở miệng nói câu xin lỗi: “Chúng tôi đã

hiểu lầm cô, thật xin lỗi.”

Trong lòng Lâm Hi Âm tràn ngập sự khiếp sợ, cô không ngờ ngay cả tính tình của cô gái này cũng giống Lâm Thanh Gia đến thế!

Không sai, Lê Lạc chưa từng có ý định sẽ thay đổi tính cách của mình, bởi vì cô thật sự muốn biết hơn hai mươi năm sau khi tự tay hại chết em gái của mình lại có thể gặp được một người có mặt mũi và tính tình giống hệt cô em gái năm đó, Lâm Hi Âm còn có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống của mình nữa hay không?

Kết quả là cô vẫn đánh giá thấp lòng dạ sắt đá của Lâm Hi Âm.

“Đi Lâm” Lê Lạc khoanh tay trước ngực, dựa người vào ghế sa lon, thờ một hơi dài, hơi thẳng: “Bức ảnh kia là đi thuê người chụp đúng không?”

Lâm Hi Âm không trả lời, cố tình tỏ vẻ không để ý tới cô nữa, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Lê Lạc mỉm môi, tiếp tục ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hi Âm nói: “Đi Lâm, tôi thật sự cảm thấy rất buồn cười. Vì sao đi lại cho rằng tôi sẽ thích Thương Tông? Nói thật cho đi biết, người tôi thích là Thương Ngôn, mục tiêu của tôi cũng là Thương Ngôn, oh, chính là bạn trai của con gái đi đó.”

“Cô!” Lâm Hi Âm tròn tròn mắt, vẻ mặt rất tức giận.

Lê Lạc buông tay, thờ ơ mỉm cười.

“Lê tiểu thư.” Lâm Hi Âm trừng mắt nghiêng răng cảnh cáo cô: “Những thứ không thuộc về cô thì ngàn vạn lần đừng có mơ tưởng, nếu không cô sẽ phải trả giá đắt!”

Ha, chị cô còn không thấy sợ, cô lại có thể sợ câu nói này sao? Lê Lạc chớp mắt, thật là buồn cười.

Lâm Hi Âm tức giận rời đi, suýt chút nữa đã va vào nhân viên phục vụ đang bung cà phê tới. Nhân viên phục vụ vô tội bị Lâm Hi Âm trừng mắt. Lê Lạc nhận lấy cà phê, sau đó mở miệng nói với Lâm Hi Âm: “Đi Lâm, cảm ơn tách cà phê của đi.” Ngừng lại một chút, cô không quên nhắc nhở Lâm Hi Âm: “Chỉ là đừng quên trả tiền nhé.”

Lâm Hi Âm rút hai tờ tiền từ trong ví ra, vứt lên mặt bàn.

Cuối cùng Lâm Hi Âm cũng rời đi, Lê Lạc tiếp tục dựa vào ghế sa lon. Mục tiêu của cô sao có thể là Thương Ngôn chứ, không phải Thương Ngôn và Giai Khởi đang muốn đính hôn sao? Cô cũng đang mong chờ bữa tiệc đính hôn của hai người họ đây, bởi vì cô muốn tặng cho Lâm Hi Âm và cô con gái bảo bối của cô ta một bữa tiệc đính hôn vô cùng khó quên.

---

Tạ Uẩn Ninh dẫn chị mình tới một phòng trà yên tĩnh. Tạ Tịnh Di đưa tay che miệng, nước mắt cứ thế rơi xuống: “Uẩn Ninh...”

Tạ Uẩn Ninh bình tĩnh rút khăn giấy đưa cho Tạ Tịnh Di. Anh nói anh đã biết tất cả mọi chuyện, anh cũng nhấn mạnh: “Người phụ nữ đó thật sự không phải là Lê Lạc.”

Tạ Tịnh Di cúi đầu: “Chị thật là ‘ngốc...”

Đúng là rất ngốc. Tạ Uẩn Ninh nói: “Bây giờ chị định làm thế nào?”

“Uẩn Ninh, anh rể cậu chỉ là nhất thời phạm sai lầm...” Tạ Tịnh Di vẫn cố gắng nói đỡ cho chồng trước mặt em trai: “Chị và anh rể cậu sẽ không ly dị.”

Cho nên, Tạ Uẩn Ninh cũng không cần nói thêm câu tiếp theo. Anh hiểu rất rõ tính cách của chị mình, đây cũng chính là lý do trước kia anh biết chuyện anh rể ngoại tình nhưng không vạch trần. Anh thương chị mình, nhưng cũng giận chị mình không dám đấu tranh cho hạnh phúc của bản thân, dù vậy anh cũng hiểu, đối với những người khác nhau, cách xử lý của họ với hôn nhân cũng khác nhau.

“Uẩn Ninh, cậu chắc chắn cô gái kia không phải là người phụ nữ đó sao?” Tạ Tịnh Di vẫn hỏi lại.

“Em chắc chắn.” Tạ Uẩn Ninh khẳng định, sau đó anh lại nói tiếp: “Vì thế chị không nên có thành kiến gì với cô ấy, nếu không em sợ sau này sẽ rất khó xử.”

Là sao? Tạ Tịnh Di không hiểu, mờ mịt nhìn em trai mình.

Tạ Uẩn Ninh ho khè, chớp mắt vài lần, sau đó thẳng thắn nói: “Bởi vì em yêu cô ấy.”

(Hết chương 27)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28

“Bởi vì em yêu cô ấy.”

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Uẩn Ninh nói về chuyện tình cảm của mình với cô. Đạo trước cha cô còn mắng Uẩn Ninh ngoan cố, không chịu suy nghĩ đến chuyện tình cảm, ai ngờ nhanh như vậy mà mọi chuyện đã thay đổi. Tạ Tịnh Di lập tức trở nên vui vẻ, cô hỏi lại: “Thật sao?”

Tạ Uẩn Ninh không trả lời, chuyện như vậy có thể đem ra để nói đùa sao? Ngay cả anh cũng khó mà tiếp nhận được sự thật này, không ngờ anh lại thật sự động lòng với Lê Lạc. Chỉ là chuyện tình cảm không cần kinh nghiệm, cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần cảm thấy đúng thì chính là đúng. Mặc dù Tạ Uẩn Ninh không muốn thừa nhận, nhưng anh hiểu rõ cảm xúc của mình, cho nên anh cũng không thể phủ nhận.

Sau đó, Tạ Tịnh Di chợt nhớ ra một chuyện. Hi Âm nói vị Lê tiểu thư này là nghiên cứu sinh ở Lan Đại, thậm chí còn cùng thực tập ở sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài cùng với Thương Ngón, cho nên Lê tiểu thư chính là sinh viên của Uẩn Ninh ư?

Thật là khó tin! Nếu như lúc trước cô cảm thấy khó có thể tin nổi là bởi vì cô hiểu lầm Lê tiểu thư là tình nhân của chồng mình thì lúc này Tạ Tịnh Di lại càng khó mà tin được em trai mình lại thích một cô nữ sinh cùng lứa với Thương Ngón. Trước đây, khi cô tìm đối tượng cho Uẩn Ninh, không phải là anh nhất quyết từ chối tất cả những cô gái dưới 28 tuổi vì họ quá ngây thơ, quá nhảm chán sao.

Cho nên, cái cô Lê tiểu thư này không ngây thơ cũng không tệ nhạt sao? Tạ Tịnh Di quan tâm nhìn Tạ Uẩn Ninh, ánh mắt tràn ngập sự tò mò.

Nhưng sự thực là Lê Lạc vừa ngây thơ lại vừa tệ nhạt, chẳng khác gì một đứa trẻ.

Đương nhiên Tạ Uẩn Ninh cũng biết chị anh tò mò chuyện gì. Nếu như không phải là vì muốn nói rõ chuyện Lê Lạc không liên quan gì đến người phụ nữ kia, anh sẽ không nói ra chuyện này sớm như vậy. Lão luyện, thành thực, ngồi trước mặt chị mình, Tạ Uẩn Ninh nói sang chuyện khác: “Chị, chuyện của chị và anh rể...”

“Uẩn Ninh...” Tạ Tịnh Di ngắt lời em trai mình, cô còn phải nhờ anh giữ bí mật giúp mình.

Tạ Uẩn Ninh nhìn Tạ Tịnh Di, anh rất hiểu cách suy nghĩ và quyết định của chị mình, trầm mặc trong chốc lát, anh nói: “Chị, em hiểu chị rất thích Thương Vũ, chị có cách xử lý của chị, em sẽ tôn trọng chị. Nhưng em cũng là em là em trai chị, nếu như chị cần em giúp, bất kỳ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho em... Chuyện này em sẽ không nói với cha mẹ, chị cứ yên tâm, em cũng có thể cam đoan với chị: mặc kệ sau này có chuyện gì xảy ra, em, cha, còn có mẹ cũng sẽ đều ủng hộ mọi quyết định của chị.”

Tạ Tịnh Di không nói gì, hít một hơi thật dài, nắm lấy tay Tạ Uẩn Ninh, cô thực sự rất xúc động.

Tạ Uẩn Ninh suy nghĩ một chút, sau đó đưa ra một yêu cầu: “Chúng ta trao đổi đi, chị cũng phải giữ bí mật giúp em.”

Cô bị gài bẫy sao? Tạ Tịnh Di cười dịu dàng, gật đầu.

Có một số việc, Tạ Tịnh Di vẫn rất tin tưởng em trai mình Tạ Uẩn Ninh. Hai chị em họ, xét về mặt tính tình, tướng mạo, năng lực, Uẩn Ninh đều hơn cô rất nhiều, từ nhỏ đã thông minh hơn người, Uẩn Ninh chính là niềm kiêu hãnh của cha mẹ cô. Chỉ là cô lớn hơn em trai mình những 17 tuổi, hai người không có được thứ tình cảm gắn kết khi cùng nhau lớn lên, bởi lúc Uẩn Ninh còn nhỏ, cô đã gả cho Thương Vũ.

Hiện tại, em trai cô đã trở thành một chỗ dựa vững chắc mà cô có thể dựa dẫm, Tạ Tịnh Di nhất thời xúc động. Trước kia cô từng nghe nhiều người nói về cô và Uẩn Ninh: Uẩn Ninh là một thanh niên ưu tú khiến người khác khen không dứt lời, còn cô là trưởng nữ Tạ gia, là người có phúc khí được người ta hâm mộ. Tất cả mọi người đều nói cô tốt số, xuất thân tốt, gả được cho một người đàn ông tốt, con trai thì ngoan ngoãn, quả thực là mọi chuyện đều tốt...

Nghĩ đến Lê tiểu thư vẫn đang ngồi trong quán cà phê, Tạ Tịnh Di vội vàng nhắc nhở Tạ Uẩn Ninh: “Uẩn Ninh, cậu mau về với Lê tiểu thư đi. Nhân tiện xin lỗi cô ấy giúp chị...”

Chuyện hiểu lầm này thật sự khiến cô khó mà mở miệng.

“Em hiểu rồi.” Tạ Uẩn Ninh gật đầu: “Em sẽ chuyển lời giúp chị.”

Tạ Uẩn Ninh trở lại quán cà phê, Lê Lạc vẫn ngồi ở chỗ cũ chờ anh, cô nhàm chán cầm thìa khuấy đều ly cà phê trước mặt, có lẽ anh đã để cô chờ hơi lâu.

Tạ Uẩn Ninh đẩy cửa đi vào, giống như là có linh cảm, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt toát lên sự vui mừng, sau đó cô cầm túi xách lên, đi thẳng đến bên cạnh anh. Cô đi rất nhanh, tựa như một giây tiếp theo sẽ sà vào ngực anh vậy. Tạ Uẩn Ninh đứng thẳng, trong vô thức, anh rút tay từ trong túi quần ra.

Lê Lạc vui vẻ đứng trước mặt Tạ Uẩn Ninh, thận trọng duy trì khoảng cách hai tấc, ngửa đầu oán trách nói: “Giáo sư Tạ, em còn tưởng rằng thầy sẽ không quay trở lại.”

Tạ Uẩn Ninh dứt lại tay vào túi quần, ung dung đáp lời: “Không phải tôi đã nói là sẽ quay lại sao?”

Đúng! Lê Lạc không nói nữa, chuyện \*BichDiepDuong – Diễn đàn \* hôm nay đã giải quyết ổn thỏa, cô thật sự rất vui. Chỉ là cô muốn xác nhận lại một chút, cô tiếp tục nhìn Tạ Uẩn Ninh hỏi: “Tạ tỷ tỷ chịu tin tưởng em rồi sao?”

“Hoàn toàn tin tưởng.” Tạ Uẩn Ninh nói với Lê Lạc: “Chị ấy còn nhờ tôi chuyển lời xin lỗi tới cô, chị ấy cảm thấy rất có lỗi.”

“Không sao.” Lê Lạc lắc đầu: “Em hiểu mà, là do chị thầy bị Lâm Hi Âm lừa thôi.”

“Cô biết?” Tạ Uẩn Ninh hỏi.

Lê Lạc ngừng lại một chút, nhận ra mình trót lỡ lời. Thế nhưng dù cứ coi như trước đây cô không quen Tạ Tịnh Di và Lâm Hi Âm, cô cũng vẫn có thể nhìn ra Lâm Hi Âm và Tạ Tịnh Di ai thiện ai ác. Tướng mạo của một cô gái trước hai mươi tuổi là do cha mẹ cho, đến bốn mươi năm mươi tuổi, gương mặt hoàn toàn thể hiện bốn chữ “Tướng từ tâm sinh”. Cho dù hiện tại Lâm Hi Âm vẫn giữ gìn được sự trẻ trung, vẻ ngoài vẫn xinh đẹp kiêu diễm giống như một đóa bách hợp trắng thì đó cũng là một đóa bách hợp có độc.

Còn cô thì sao? Lê Lạc cong miệng, cô là một kẻ ác, làm việc ác, đương nhiên cô không phải thiên sứ.

Lê Lạc ngồi ở ghế lái phụ xem nick wechat của Tạ Tịnh Di. Những gì một người đăng lên mạng sẽ thể hiện một phần tính cách của người đó, Tạ Tịnh Di cũng vậy, ngày ngày cô trồng hoa, chăm cây... tất cả đều thể hiện một cuộc sống mà cô luôn theo đuổi——”Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình an.”

Lúc ăn trưa, Tạ Uẩn Ninh đã nói về chị anh như thế này: “Chị tôi thích chăm hoa, cũng rất thích có một cuộc sống giống như những bông hoa ở trong nhà kính. Mặc dù được hưởng ánh mặt trời và mưa móc, lại được chăm sóc rất tốt, nhưng thế giới đó rất nhỏ. Nhưng chị ấy không quan tâm.”

Lê Lạc không khỏi không xúc động, cách đánh giá của Tạ Uẩn Ninh về Tạ Tịnh Di vừa khách quan lại vừa sắc sảo.

“Giáo sư Tạ, vậy thầy thấy em thế nào?” Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, cô cũng hi vọng anh sẽ nhận xét về cô vài câu.

Tạ Uẩn Ninh có chút buồn cười: “Vậy cô thấy bản thân mình là người như thế nào?”

Lê Lạc ngồi xếp bằng trên ghế, vừa nghiêm túc lại có chút đùa giỡn: “Ước mơ của em là biến thành một nữ ma đầu, Phật tới chém Phật, ma tới Trảm Ma.”

“Đã tâm thật là lớn.” Tạ Uẩn Ninh lái xe trên đường quốc lộ, anh nói: “Đúng là có tiềm năng trở thành nữ ma đầu.”

Lê Lạc: “Thật sao?”

Nhưng cô còn chưa kịp vui mừng, Tạ Uẩn Ninh đã cảnh cáo cô: “Nữ ma đầu thì có gì tốt chứ? Cô nên tìm một người quản lý cô thật tốt, nếu không đến khi cô thật sự tiến hóa thành tiểu ác ma thì nhất định sẽ gieo họa cho xã hội.”

Lê Lạc bị nói trúng tim đen, cô yên lặng quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Cô giận rồi ư? Thật sự là anh chỉ thuận miệng nói thôi mà, Tạ Uẩn Ninh có chút bất đắc dĩ. Một cô gái xinh đẹp thông minh lại to gan lớn mật, nếu như còn coi trời bằng vung nữa thì không phải là nữ ma đầu thì là cái gì? Nhưng ngay lúc đó, Tạ Uẩn Ninh chợt nhận ra những lời mình nói đã khiến Lê Lạc tổn thương rồi.

“Thật xin lỗi.” Tạ Uẩn Ninh cảm thấy có lỗi, anh nhất thời quên mất Lê Lạc là cô nhi, thực sự anh chỉ muốn nói là cô nên tìm bạn trai mà thôi. Chết tiệt! Rất cuộc anh đang nghĩ gì, đang nói cái gì vậy!

“Hắc hắc.” Lê Lạc quay đầu, gương mặt tươi sáng trở lại: “Giáo sư Tạ, em trâu thấy đó.”

“Ừ.” Tạ Uẩn Ninh lên tiếng.

Lê Lạc nhìn thẳng về phía trước, mượn lời Tạ Uẩn Ninh vừa nói, nói lời thật lòng: “Cũng may, không phải là em đã có thầy quản sao?”

Tạ Uẩn Ninh: “... Vậy cô muốn tôi quản cô sao?”

Về chuyện này Lê Lạc không biết nên trả lời thế nào, sau đó vẫn gật đầu.

Tạ Uẩn Ninh vui vẻ nói: “Vậy từ giờ trở đi cô phải nghe lời tôi.”

Đây là chuyện một người thầy tốt sẽ làm nhĩ? Lê Lạc tiếp tục gật đầu, trong lòng cảm thấy có chút khác thường, nhưng chuyện nên nghe cô nhất định sẽ nghe. Chỉ là cô muốn trở thành một nữ ma đầu, một khi phong ấn quỷ dữ trong tim được mở ra, Hồng Hoang Chi Lực thức tỉnh, đến lúc đó sợ rằng mười Tạ Uẩn Ninh cũng không khống chế nổi cô.

Aizz! Lê Lạc nhìn ra bên ngoài, cô nhận ra Tạ Uẩn Ninh không đưa cô về nhà trọ, mà là đi về nhà anh. Lê Lạc quay đầu trở lại, tỏ vẻ thương tâm hỏi: “Giáo sư Tạ, hôm nay thầy không đưa em về nhà sao?”

Cô nói gì vậy... Quả nhiên, thích thích một cô gái nhỏ tuổi thật là phiền.

“Lát nữa Thương Ngôn sẽ mang hai hộp thịt kho tới, chúng ta cùng nhau ăn tối luôn.” Tạ Uẩn Ninh giải thích. Xe dừng lại ở bãi đỗ xe, Tạ Uẩn Ninh xuống xe trước, sau đó liếc nhìn Lê Lạc nói: “Nếu muốn tôi quản cô, vậy thì không thể không ăn bữa cơm này rồi.”

Lê Lạc vui vẻ, không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, cô cũng muốn ăn bữa cơm này. Trưa nay là cô mời khách, không tính. Vậy thì tối nay cô cũng không nên ăn chùa ở nhà Tạ Uẩn Ninh, suy nghĩ một chút, cô nói: “Vậy em làm thêm vài món, thể hiện khả năng nấu nướng cho hai người xem.”

Tạ Uẩn Ninh: “Không thành vấn đề.”

Thương Ngôn đúng là xui xẻo, đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay anh đến nhà cậu chỉ để đưa hai hộp thịt kho. Lần đầu tiên tới đây thì cậu anh không có ở nhà, anh định đưa cho quản gia nhưng cậu lại nói: “Gần tối quay lại đi, chúng ta cùng ăn tối.”

Thương Ngôn không thể làm gì khác hơn là buồn bực đồng ý, trong lòng tự châm chọc, trường bối bất tiểu bối làm chân chạy vặt cũng thật là thuận tay!

Gần tối, Thương Ngôn đạp xe từ ký túc xá tới chung cư Tạ Uẩn Ninh ở. Cậu ra mở cửa cho anh, anh vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn từ phòng bếp bay ra.

“Ai đang nấu cơm thế ạ?” Thương Ngôn hỏi: “Di Lý sao?”

“Không phải.” Tạ Uẩn Ninh trả lời, đúng lúc này, một cái đầu nhô ra từ trong phòng bếp, cười tùy tiện, nói với bọn họ: “Thương Ngôn đã đến rồi à, chờ tôi thêm năm phút nữa nhé!”

“Lê Lạc?!” Thương Ngôn mở to hai mắt, lông mày nhú lại.

Lê Lạc cũng nhướng mày nhìn Thương Ngôn, cô giải thích: “Hôm nay giáo sư Tạ dạy tôi đánh tennis nên tôi báo đáp thầy bằng một bữa cơm.”

“À.” Thương Ngôn gật đầu, thì ra là hôm nay cậu và Lê Lạc đánh bóng.

Lê Lạc cười, tiếp tục trở về phòng bếp thể hiện tài nấu nướng.

Lê Lạc nấu ăn rất ngon, thậm chí còn có thể nói là tuyệt vời. Ban đầu Tạ Uẩn Ninh tưởng rằng Lê Lạc sẽ làm vài món ăn phương Tây cho có lệ, không ngờ những món cô nấu đều là món ăn Trung Quốc truyền thống, thậm chí còn là món ăn Giang Châu.

Quả đúng như vậy, Lê Lạc thường nấu những món ăn ở Giang Châu. Mẹ của cô vốn là người Giang Châu, sở trường của bà chính là nấu đồ ăn Giang Châu. Hai năm trước, khi cô mới tỉnh lại, có một thời gian cô không thể ngủ được, lại còn mắc bệnh kén ăn. Lúc đó cô chỉ có thể dựa vào dịch dinh dưỡng để duy trì sinh mạng. Có lẽ là vì quá nhớ mùi vị bữa cơm mẹ nấu, cô quyết tâm tự học nấu ăn, nhờ thế mà không chỉ học được cách nấu ăn, cô còn chữa được bệnh kén ăn.

Cô nhớ lại lúc Lâm Thanh Gia cô mới học nấu ăn, không phải ném bỏ cả mâm cơm cũng tạm coi là không tệ rồi.

Trong một canh giờ, Lê Lạc làm năm món ăn một món canh, ngoài ra còn có một đĩa cá hồi. Thương Ngôn thật sự kinh ngạc, nhớ lại hồi mới quen Lê Lạc, Lâm Giai Khởi còn hoài nghi Lê Lạc copy ảnh đồ ăn trên mạng về rồi đăng lên wechat. Không nghĩ tới Giai Khởi nữa, Thương Ngôn nói đùa với cậu: “Làm thế nào bây giờ, đột nhiên cháu cảm thấy rất ghen tỵ với người chồng tương lai của Lê Lạc, sau này ngày nào cũng có thể ăn ngon như vậy.”

“Cũng chưa chắc đâu, nói không chừng chồng tương lai của tôi cũng biết nấu cơm, mà có khi còn nấu ngon hơn cả tôi nữa.” Lê Lạc tháo chiếc tạp dề màu đen ra, ngồi xuống ghế, nói đùa với Thương Ngôn. Mặc dù không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng nói đùa vài câu cũng không tệ.

Tạ Uẩn Ninh chỉ cười.

Thương Ngôn tiếp tục cảm thán: “Đúng đúng đúng.” Tiếp đó lại nếm thử một món ăn, anh lại khen ngợi cô một lần nữa.

Lê Lạc được khen tới hả lòng hả dạ, cô nhìn Tạ Uẩn Ninh, muốn nghe anh khen ngợi cô. Tạ Uẩn Ninh cũng gật đầu, khẳng định một câu: “Không tệ, kỹ năng sinh hoạt đạt điểm tối đa.”

Lê Lạc hài lòng.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lê Lạc định thu dọn chén đĩa, trong phòng bếp của Tạ Uẩn Ninh có máy rửa bát nên cũng sẽ không mất nhiều thời gian. Chỉ là Tạ Uẩn Ninh sai Thương Ngôn làm thay, ăn nhờ của người ta thì đương nhiên cũng phải làm việc.

Thương Ngôn chấp nhận.

Sau khi xong xuôi, Lê Lạc và Thương Ngôn xin phép về. Tạ Uẩn Ninh đứng lên tiễn hai người, anh định đưa Lê Lạc trở về nhà trọ nhưng Thương Ngôn lại nói: “Cậu, cậu không cần tiễn bọn cháu nữa đâu, cháu và Lê Lạc cùng đi cũng không có vấn đề gì.”

Lê Lạc cũng cảm thấy không có vấn đề, cô vẫy tay chào Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, hẹn gặp lại.”

Tạ Uẩn Ninh không có lý do để phản đối: “Hẹn gặp lại.”

Lê Lạc và Thương Ngôn cùng đi xuống dưới sân chung cư. Thương Ngôn dắt xe đạp đi bên cạnh Lê Lạc, anh nói: “Lê Lạc, lên xe đi, tôi chở cô.”

Lê Lạc cũng định sẽ đi cùng anh một đoạn, nhưng suy nghĩ một chút vẫn từ chối.

Thương Ngôn cúi thấp đầu, cười hỏi: “Cô sợ Giai Khởi bắt gặp sao?”

“Không chỉ là Giai Khởi đâu.” Lê Lạc thẳng thắn cười cười, nói thẳng: “Bạn học ở Lan Đại gần như không có ai không biết anh, trong số đó cũng có không ít người đang chú ý tới tôi. Miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, tôi ngồi xe buýt là được rồi.”

Cũng phải, anh đã quên mất chuyện này. Thương Ngôn xin lỗi: “Thật xin lỗi, Lê Lạc.”

“Không có việc gì.” Lê Lạc cúi thấp đầu, định sẽ đi luôn.

“Chờ một chút.” Thương Ngôn mở miệng lần nữa: “Tôi đi gửi xe đạp, chúng ta cùng đi xe bus.”

Lê Lạc đứng ở tại chỗ: “Thương Ngôn, anh không cần phải làm thế...”

“Tôi đi cùng cô.” Thương Ngôn không cho Lê Lạc từ chối, anh lập tức dắt xe vào gara của Tạ Uẩn Ninh.

Trên tầng 26, Tạ Uẩn Ninh đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn Lê Lạc đứng chờ Thương Ngôn, thân thể cao lớn miễn cưỡng dựa vào mặt kính thủy tinh, phiền não thở dài một tiếng. Mới tháng trước thôi anh vẫn còn cảm thấy hai đứa nhóc Lê Lạc và Thương Ngôn rất xứng đôi vậy mà bây giờ đã không còn cảm thấy như thế nữa rồi. Ngắm lại thì không chỉ phụ nữ là dễ thay đổi, không phải là suy nghĩ của anh cũng đã thay đổi trong nháy mắt sao?

---

Bên kia, Lâm Hi Âm vừa về đến nhà liền trực tiếp trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, gương mặt vô hồn, nằm trên chiếc giường lớn suy nghĩ miên man. Rèm cửa sổ trong phòng ngủ được kéo hết lại nên cô không biết bên ngoài trời đã tối.

Trong đầu cô vẫn vang lên giọng nói phách lối của cô gái có ngoại hình tương tự Lâm Thanh Gia: “... Dì Lâm, nói thật cho cô biết, người tôi thích là Thương Ngôn. Mục tiêu của tôi cũng là Thương Ngôn, ah, chính là bạn trai của con gái dì đó.”

Đầu đau như muốn vỡ ra, Lâm Hi Âm mở ngăn kéo, uống một ít thuốc giảm đau.

Trong một phòng ngủ khác ở Lâm gia, Lâm Giai Khởi cũng đang buồn bực không kém, cô gửi tin nhắn cho Thương Ngôn mà mãi chưa thấy anh trả lời. Mặc chiếc váy ngủ công chúa màu trắng, Lâm Giai Khởi đi tới phòng ngủ chính, đẩy cửa ra hỏi Lâm Hi Âm đang ở bên trong: “Mẹ, cha vẫn chưa về sao?”

“Ừ.” Lâm Hi Âm đáp một tiếng, phờ phạc, rũ rượi.

Lâm Giai Khởi đứng ở cửa: “Mẹ, con có thể ngủ với mẹ không?”

“Được.” Lâm Hi Âm nhận thức được một chút, vẫy tay gọi con gái: “Đến đây đi, bảo bối.”

Lâm Giai Khởi leo lên giường, ôm lấy người mẹ xinh đẹp của mình, phiền muộn thổ lộ tâm tình: “Mẹ, Thương Ngôn không còn giống như trước đây nữa rồi.”

Lâm Hi Âm nghe xong càng tức giận hơn, cũng càng nhức đầu, nhìn đứa con gái bảo bối trong ngực: Giai Khởi xinh đẹp đáng yêu như vậy, một cô gái như thế phải nhận được sự yêu chiều từ tất cả đàn ông mới phải chứ? Đột nhiên nhớ ra một chuyện, mặt Lâm Hi Âm nghiêm lại, hỏi Giai Khởi đang nằm trong ngực mình: “Giai Khởi, mẹ hỏi con, con và Thương Ngôn đã lên giường chưa?”

Lâm Giai Khởi không ngờ mẹ cô có thể trực tiếp hỏi cô chuyện này như vậy, mặc dù giữa cô và Thương Ngôn chưa xảy ra chuyện gì, mặt cô vẫn đỏ lên, xấu hổ úp mặt vào lòng Lâm Hi Âm nói: “Mẹ, sao mẹ lại hỏi con như vậy, mẹ phải tin tưởng con chứ...”

Xem ra là vẫn chưa... Lâm Hi Âm không biết phải nói gì, tình tình của con gái mình cô hiểu rất rõ, kiêu ngạo, yếu ớt, đơn thuần. Giống như là một cách bù đắp cho quá khứ, cô quyết tâm nuôi dưỡng Giai Khởi như một tiểu công chúa. Chỉ là đấu với loại con gái thủ đoạn như Lê Lạc, Giai Khởi sẽ bị thua thiệt. Lâm Hi Âm vô cùng lo lắng, lại không biết nên khuyên con gái nên chủ động hay là phải chủ động.

“Giai Khởi, thật ra thì mẹ rất tiến bộ.” Lâm Hi Âm nói, suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu: “Chỉ cần con và Thương Ngôn dùng các biện pháp an toàn, mẹ sẽ không phản đối.”

“A...” Lâm Giai Khởi mở to hai mắt, thật ra thì cô và Thương Ngôn cũng không còn nhỏ, trong tức xá cũng có rất nhiều người nghĩ rằng cô và Thương Ngôn đã cái làm chuyện đó, còn hỏi cô là cảm thấy thế nào...

Mẹ con hai người tiếp tục tâm sự về đề tài này, Lâm Giai Khởi hỏi Lâm Hi Âm: “Mẹ, mẹ thật sự không phản đối sao?”

“Sớm muộn gì hai đứa cũng sẽ kết hôn, không chừng cuối năm là đính hôn rồi, mẹ còn phản đối hai đứa làm gì chứ.” Lâm Hi Âm buồn cười, xoa mũi

Giai Khởi: “Đứa nhỏ ngọc.”

Lâm Giai Khởi đỏ mặt, đánh bạo hỏi mẹ mình: “Mẹ... lần đầu tiên của mẹ là với cha con sao? Lúc nào thì hai người...?”

“Cái gì!” Lâm Hi Âm không nhịn được cười, hồi tưởng một hồi, lắc đầu nói: “Đương nhiên là lần đầu tiên của mẹ không phải là cha con.”

“A, chẳng lẽ là mối tình đầu?” Lâm Giai Khởi hỏi.

Lâm Hi Âm đúng là không hề bảo thủ, cô chỉ cười cười, nhưng cũng không nói quá nhiều.

Lâm Giai Khởi ôm lấy mẹ mình, giọng kiêu ngạo nói: “Con biết, khi đó nhất định là có rất nhiều người đàn ông thích mẹ.”

“Đương nhiên.” Lâm Hi Âm không hề khiêm tốn, sờ sờ con gái đầu nói: “Trước kia đàn ông theo đuổi mẹ có thể xếp thành hàng dài, ngấm lại thì mẹ gả cho cha con thật đúng là cha con được hời.”

Lâm Giai Khởi bĩu môi, đương nhiên là cô biết chuyện này rồi, nếu không thì cô đã mang họ Phương chứ sẽ được mang họ Lâm sao!

Tối hôm sau, sau khi Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn xem phim xong, trong đầu không khỏi nhớ tới lời dặn của mẹ. Cô đã có ý định kết hôn với Thương Ngôn, nhưng nhìn Thương Ngôn giống như là chưa hề có ý định đó vậy, anh chẳng có chút biểu hiện gì cả.

Một thời gian trước, đám sắc nữ trong ký túc xá đã nói với cô, chỉ cần cho đàn ông một chút ám hiệu là được rồi. Cho nên lúc trên đường trở về thành phố Lan, Lâm Giai Khởi kéo tay Thương Ngôn, nói: “Thương Ngôn, tối hôm nay em không muốn về ký túc xá.”

Thương Ngôn hỏi: “Vậy em muốn về nhà sao?”

Thương Ngôn đúng là đồ ngọc! Lâm Giai Khởi nháy mắt, ôm lấy eo Thương Ngôn, nói khẽ: “Tối nay em muốn ở cùng anh...”

Sau đó, Thương Ngôn như hóa đá. Lâm bạn trai, anh không thể nào không hiểu Giai Khởi đang ám chỉ chuyện gì.

(Hết chương 28)

P/s1: Chúc hội chị em bạn dì một ngày 8/3 vui vẻ nhé 3

P/s2: Mọi cmt và thanks của các bạn đều là động lực cho mình edit nhanh hơn, rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện \*cúi đầu\*

P/s3: Rep SầmPhuNhân Lê Lạc trả thù vừa âm thầm vừa công khai luôn:)) tầm 5 chương nữa là bắt đầu có kịch hay để xem rồi:3

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thúc Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 29

Sẽ có một khoảnh khắc nào đó, bạn đột nhiên cảm thấy nghi ngờ về mối tình suốt hơn mười năm của chính mình.

Khi Giai Khởi gợi ý rằng anh và cô có thể tiến thêm một bước, Thương Ngôn không chỉ không kích động mà anh còn lập tức tỉnh táo lại, nó giống như một lời cảnh cáo, nhắc nhở rằng anh đang không dám thừa nhận sự thật.

Từ nhỏ Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi đã là thanh mai trúc mã, mối quan hệ này xuất phát từ việc mẹ anh và Dì Lâm là chị em tốt. Mặc dù mẹ vẫn nói với anh rằng lúc còn rất nhỏ anh từng gặp Giai Khởi ở bệnh viện, nhưng ký ức của Thương Ngôn về Giai Khởi chỉ bắt đầu từ khi anh học trung học cơ sở, mẹ của anh muốn anh dạy Giai Khởi học. Trước đó hai người đã gặp nhau vài lần, nhưng anh không nhớ rõ, hồi đó anh không buồn để ý tới cô gái nhỏ xinh xắn như búp bê này. Là một cậu nhóc mười mấy tuổi, anh thích làm một cái đuôi nhỏ, bám theo người cậu mà anh sùng bái hơn.

Dì Lâm nhờ anh dạy Giai Khởi học, đương nhiên anh đồng ý. Sau một tuần, anh đã gặp cả cha và mẹ Giai Khởi, lúc ấy cha của Giai Khởi - chú Phương vẫn làm việc cho cha anh. Thời gian đó, cứ tan học là tài xế sẽ đón anh và Giai Khởi, đưa hai người tới công ty của cha anh. Cha làm việc ở trong phòng, còn anh sẽ làm bài tập của mình trước, sau đó dạy Giai Khởi học. Chờ cha tan làm, mẹ của anh và Dì Lâm sẽ cùng tới đón anh và Giai Khởi, sau đó hai bên ai về nhà nấy.

Đoạn thời gian đó, Thương Ngôn cảm thấy cuộc sống của mình cũng giống như những bài toán trong sách số học, đơn giản nhưng rất thú vị. Anh cảm thấy thật hoài niệm, khi ấy, ngày nào anh và cha mẹ cũng có thể cùng về nhà.

Nhờ những buổi học phụ đạo, Giai Khởi dần bước vào cuộc sống của anh, dù là học tập hay cuộc sống hàng ngày. Giai Khởi là một cô bé đáng yêu, yếu đuối, đơn thuần, ngày ngày Dì Lâm đều cho Giai Khởi ăn mặc như búp bê Barbie, hết sức đáng yêu.

Thương Ngôn thừa nhận, khi đó, sự xuất hiện của Giai Khởi đã thỏa mãn hư vinh trong anh. Bây giờ nghĩ lại, anh đứng là một thằng ngốc thích hư vinh. Giai Khởi là hoa khôi của trường, đương nhiên là cô được rất nhiều người thích, ngày ngày được một cô gái như vậy thân thiết gọi là anh, nói thích anh. Khao khát có em gái trong anh được lấp đầy, anh bắt đầu thương yêu và chăm sóc cho Giai Khởi.

Sau khi tốt nghiệp trung học, Giai Khởi thổ lộ tình cảm với anh. Giai Khởi nói có thể cô sẽ đi du học, giống như một thói quen đột nhiên bị chấm dứt, anh cảm thấy có chút buồn, đêm đó anh đã đồng ý lời tỏ tình của Giai Khởi. Anh từng nghĩ rằng mình thực sự thích Giai Khởi, tình cảm của hai người trải qua nhiều năm, không dễ dàng xóa đi hay thay thế. Mẹ của anh và dì Lâm là bạn tốt nhiều năm, anh và Giai Khởi cũng rất xứng đôi.

Vốn tưởng rằng Giai Khởi sẽ đi du học, nhưng cuối cùng Giai Khởi lại tới Lan Đại. Thương Ngôn không biết Giai Khởi đã làm cách nào để vào được Lan Đại, chỉ là dù không biết nhưng anh vẫn hiểu. Khả năng của Giai Khởi anh biết rõ, Giai Khởi có thể vào được Lan Đại chắc chắn là nhờ quan hệ. Anh vẫn giữ im lặng là vì nếu hỏi Giai Khởi chuyện này thì sẽ khiến cô tổn thương.

Lúc ở trên núi Thiết Lĩnh, thị trấn Bạch Sơn, khi nghe Tiểu Thụ nói vị trí của cô bị người khác dùng tiền đoạt mất, anh chợt có một suy nghĩ khác. Cũng có thể chính Giai Khởi đã cướp mất vị trí của Tiểu Thụ. Ngẫm lại thì khó có thể có được sự trùng hợp như vậy... Chỉ là những suy nghĩ và cảm xúc cứ tích lũy trong lòng, tình cảm của anh dành cho Giai Khởi không còn như lúc ban đầu. Anh cũng biết anh không nên như thế, cho nên hôm nay anh mới dẫn Giai Khởi đi xem bộ phim điện ảnh cô thích.

Kết quả, trong đầu anh đều là hình ảnh Lê Lạc chuyên tâm làm thí nghiệm.

Tình yêu là gì? Thương Ngôn không nhớ bộ phim điện ảnh tối nay nói về chuyện gì, anh chỉ nhớ duy nhất một câu: ““Thích” cũng giống như tới bờ biển nhặt vỏ sò, tất cả mọi người đều thích nhặt vỏ sò, nhưng nếu như chỉ được nhặt duy nhất một chiếc vỏ sò thì bạn sẽ chọn thế nào? Nhất định là bạn sẽ chọn chiếc vỏ sò mà bạn thích nhất.”

Nhưng mà có nhiều vỏ sò đẹp để như vậy, làm sao biết được đâu là vỏ sò mà bạn thích nhất?

Trong bộ phim đó còn có một câu nói khác, sau khi Thương Ngôn nghe xong cảm thấy có chút xấu hổ, nguyên văn như sau: “Nếu như “Thích” chính là nhặt vỏ sò thì “Tình yêu” chính là —— nếu như bạn đã nhặt được chiếc vỏ sò mà bạn thích nhất, vậy thì phải trân trọng, giữ gìn nó thật tốt, coi nó là chiếc vỏ sò duy nhất của mình. Từ đó phải luôn ghi nhớ, không cần tới bờ biển nhặt vỏ sò nữa, hãy tin tưởng rằng bạn đã tìm được chiếc vỏ sò đẹp nhất, tốt nhất.”

Gió đêm thổi mạnh, lá cây ngô đồng rơi là tả, cả khu phố buôn bán dường như lập tức trở nên yên tĩnh. Giai Khởi tựa đầu vào trong ngực anh, mùi hương trên người cô quyện vào gió hòa với hơi thở của anh.

Adrenalin (\*) vẫn duy trì ở mức bình thường, Thương Ngôn nói với Giai Khởi: “Chúng ta trở về trường học thôi.”

(\*) Adrenalin là một hoocmon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

Giai Khởi mở to mắt nhìn anh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Thương Ngôn thừa nhận mình chợt dạ, anh nói với Giai Khởi: “Chúng ta vẫn còn nhỏ, anh sợ em sẽ hối hận...”

Không ngờ Thương Ngôn lại nói thẳng ra như vậy, trong nháy mắt, mặt Lâm Giai Khởi đỏ bừng, xấu hổ đắm vào ngực Thương Ngôn một cái, sau đó ngẩng đầu lên nói: “...Thương Ngôn ngốc, em sẽ không hối hận.”

Thương Ngôn không nói được gì, cảm thấy mình đúng là tự đào hố chôn mình.

Lâm Giai Khởi không chịu trở về trường học, không chịu về nhà. Hai người, hai lối rẽ, thật sự không có cách nào đi về phía trước, bởi vì trước mặt chính khách sạn Quất Tử của thành phố Lan. Cuối cùng Thương Ngôn vẫn dắt tay Giai Khởi đi vào.

Anh và Giai Khởi đã đủ tuổi, nửa đêm cùng nhau tới khách sạn cũng không hề phạm pháp. Lúc nhân viên lễ tân trả lại thẻ căn cước cho anh và Giai Khởi còn lễ phép mỉm cười, giống như là chúc anh và Giai Khởi có một đêm vui vẻ.

Áp lực cuộn trào trong lòng. Anh là một thanh niên bình thường, đương nhiên anh từng có suy nghĩ về chuyện này, chỉ là anh đã được nhận sự giáo dục tử tế của gia đình, anh hiểu, nếu đêm nay anh cùng Giai Khởi thì Giai Khởi chính là chiếc vỏ sò mà anh nhất định phải mang về nhà.

Nhưng anh thật sự đã tìm được chiếc vỏ sò tốt nhất, thích hợp nhất rồi sao? Đột nhiên Thương Ngôn rất hoảng hốt, loại hoảng hốt này xuất phát từ việc anh không hiểu rõ tình cảm của bản thân. Giai Khởi đang tắm, tiếng nước chảy róc rách dường như cũng đang trút xuống người anh, mặc dù cả người nhếch nhếch nhưng lại tỉnh táo vô cùng.

Thương Ngôn đứng thẳng dậy.

Lúc này, nếu không muốn làm tổn thương đến sĩ diện của Giai Khởi, anh chỉ có thể cầu cứu cậu của mình. Lấy điện thoại di động ra, Thương Ngôn gửi cho cậu một tin nhắn ——”Cậu, cậu lập tức gọi điện thoại cho cháu nhé, cảm ơn cậu.”

Chuyện gì thế này? Tạ Uẩn Ninh đang nằm trên giường nghỉ ngơi, trên tay cầm một quyển sách. Anh nhìn tin nhắn Thương Ngôn gửi tới, định lờ đi, nhưng nghĩ một chút vẫn cầm điện thoại lên gọi cho Thương Ngôn.



“Có chuyện gì...” Tạ Uẩn Ninh lười biếng hỏi.

“Cậu, cậu tìm cháu sao!” Thanh âm vui vẻ, phấn khích của Thương Ngôn truyền vào lỗ tai anh, từng tiếng từng tiếng như thét vào màng nhĩ, Thương Ngôn hỏi ngược lại anh: “... Cậu tìm cháu có chuyện gì vậy!”

Anh tìm Thương Ngôn ư? Tạ Uẩn Ninh phản ứng rất nhanh, anh lập tức hiểu ra vì sao Thương Ngôn lại cần anh gọi điện thoại, nếu như không ở trong một tình huống cấp bách, thằng nhóc này cũng sẽ không làm phiền anh vào lúc nửa đêm thế này.

Tạ Uẩn Ninh lật một trang sách, không nhanh không chậm hỏi: “Cháu đang ở đâu?”

“Ở bên ngoài...” Thương Ngôn trả lời anh.

Trong tiếng nước chảy róc rách truyền đến một giọng nữ yêu kiều ngọt ngào: “Thương Ngôn, anh có thể tới giúp em một chút không?”

Lâm Giai Khởi?

Tạ Uẩn Ninh ngược mắt liếc nhìn chiếc đồng hồ điện tử treo phía đối diện, trên màn hình hiển thị nhiệt độ phòng, độ ẩm, cường độ ánh sáng và thứ cơ bản nhất: thời gian ——10 rưỡi đêm.

Bây giờ thì anh đã hoàn toàn hiểu lý do tại sao Thương Ngôn lại cầu xin anh gọi điện thoại cho mình, và hiện tại Thương Ngôn đang ở đâu. Cháu ngoại của anh bây giờ giống như là một côn trùng nhỏ bị dính vào lưới tình, bởi vì không thể đưa ra quyết định cho nên chưa lâm trận đã muốn bỏ chạy.

Thật là phiền, lại có chút buồn cười. Thanh niên bây giờ có thể đáng tin một chút hay không?

Tạ Uẩn Ninh tiếp tục lật một trang sách, giống như là cố ý hành hạ Thương Ngôn ở đầu dây bên kia vậy, anh chậm rãi nói: “Hôm qua cháu gửi xe đạp trong gara của cậu, có phải đã cầm luôn cả chìa khóa gara theo? Cậu cất máy cắt cỏ ở trong đó, bây giờ cháu mau cầm chìa khóa tới cho cậu, sáng sớm ngày mai cậu muốn... cắt cỏ.”

Đúng là Tạ Uẩn Ninh có cất một chiếc máy cắt cỏ đời mới trong gara, đây cũng là đồ vật duy nhất anh có thể nghĩ tới, hai ngày trước, chiếc máy cắt cỏ mới được vận chuyển từ Đức tới đây, anh đang định hai ngày nữa sẽ mang về nhà cho Tạ Phồn Hoa, cho Tạ Phồn Hoa có thêm việc để làm.

Cái lý do vô nghĩa này, Tạ Uẩn Ninh xoa trán, có thể sao?

Đang trong lúc ngụy cấp, cứ coi như ngày mai cậu thật sự muốn dùng máy cắt cỏ thì đối với Thương Ngôn mà nói cũng là một lý do tốt. Anh sờ sờ áo khoác, phát hiện trong túi có một chiếc chìa khóa, thiếu chút nữa anh đã lẹ rơi đây mất, thầm cảm tạ trí thông minh của cậu, Thương Ngôn không ngừng gật đầu đồng ý: “Được, được... Cháu mang đến cho cậu ngay đây.”

Lâm Giai Khởi đi ra từ phòng tắm, quần khăn tắm quanh người, đứng trước mặt anh.

Theo bản năng, trước tiên Thương Ngôn nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, Giai Khởi.”

“Cậu muốn anh mang chìa khóa gara tới trả, bây giờ anh phải đi đưa cho cậu.” Thương Ngôn nói tiếp, sau đó không buồn để ý đến tâm trạng và dáng vẻ của bạn gái, nhắm mắt nói cho xong: “Nếu như em muốn về, chúng ta cùng nhau đi về. Nếu như em muốn ở lại, khách sạn này rất an toàn, anh đi trước... đưa chìa khóa cho cậu...”

Mặt Lâm Giai Khởi đỏ bừng: “Thương Ngôn!”

Thương Ngôn rời đi, thậm chí còn không nhìn Giai Khởi. Cửa phòng khách sạn khép lại, Thương Ngôn dựa vào cửa, nặng nề thở ra một hơi.

Anh không biết sau đêm nay anh có hối hận hay không, nhưng cứ thận trọng một chút, đỡ phải hối hận cả đời.

Thương Ngôn không về ký túc xá mà tới chỗ Tạ Uẩn Ninh trả chìa khóa, đồng thời anh nói: “Cậu, có thể cho cháu ngủ nhờ ở đây một đêm không?”

Căn hộ của Tạ Uẩn Ninh rộng 200 m<sup>2</sup>, nhưng lại chỉ có một phòng ngủ một giường lớn mà Tạ Uẩn Ninh lại có tật xấu giống Lê Lạc là không thích ngủ chung với người khác. Tuy vậy Tạ Uẩn Ninh vẫn mở cửa, nói với Thương Ngôn: “Vào đi.”

Đêm khuya. Sau khi tắm rửa xong, Thương Ngôn thay tạm quần áo của Tạ Uẩn Ninh, lúng túng đi tới nằm xuống giường, Thương Ngôn muốn nói chuyện, nhưng Tạ Uẩn Ninh lại cầm điều khiển lên trực tiếp tắt đèn ngủ.

Thương Ngôn ngủ không yên, hôm nay tâm trạng anh rối tung lên, anh nhìn trần nhà, tâm sự với Tạ Uẩn Ninh, anh nói thẳng vào vấn đề: “Cậu, có lẽ cháu thật sự thích Lê Lạc mất rồi.”

Chỉ bằng một câu nói, Thương Ngôn đã khiến cả Tạ Uẩn Ninh cũng ngủ không yên giấc. Cả hai người đều có tâm sự, mỗi người nằm một bên, tuy vậy gương mặt Tạ Uẩn Ninh vẫn không đổi sắc.

Thương Ngôn thì cảm thấy xấu hổ, nhưng anh cũng hiểu rõ bản thân mình hơn.

Tạ Uẩn Ninh biết lý do tại sao Thương Ngôn lại khẳng định như vậy, anh mở mắt, gương mặt không lộ ra vui buồn. Xem ra lưới tình đúng là khó thoát,

tối nay, người vương vào nó không chỉ có Thương Ngôn mà còn có anh. “Cháu nên nghĩ cho kỹ.” Tạ Uẩn Ninh nhắc nhở, không nể mặt nói: “Đừng làm chuyện gì nông nổi, đến lúc đó tất cả mọi người đều khó xử.”

Khó xử? Thương Ngôn gật đầu: “Đúng vậy, nếu như không hiểu rõ, cháu và Lê Lạc cũng khó có thể tiếp tục làm bạn, đúng là rất khó xử.”

Tạ Uẩn Ninh không nói gì, anh nói khó xử không phải là ý này, ý anh là anh và Thương Ngôn sẽ khó xử.

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ đi.” Tạ Uẩn Ninh nói, nhắm mắt lại.

Thương Ngôn vẫn suy nghĩ miên man, dù sao tối nay anh đã trải qua chuyện như vậy. Nghĩ đến Giai Khởi vẫn còn ở khách sạn, anh nói với cậu: “Cháu không ngủ được.”

Tạ Uẩn Ninh: “... Vậy thì đi đi.”

Thương Ngôn đi thật, anh ôm chăn từ trong phòng cậu ra phòng khách ngủ tạm một đêm.

---

Ngày hôm sau, Lê Lạc ngồi trong phòng làm việc trả lời tin nhắn của Tạ Tịnh Di. Cô biết Tạ Tịnh Di lo lắng chuyện gì, cho nên cô trả lời rõ ràng với Tạ Tịnh Di, cô sẽ không nói chuyện hôm đó và chuyện của Thương tổng với Thương Ngôn, mặc dù cô biết Thương Ngôn đã biết.

Nhưng cô có thể hiểu được tâm trạng của một người mẹ như Tạ Tịnh Di, có lẽ là Tạ Tịnh Di không muốn Thương Ngôn thất vọng về Thương Vũ. Dù sao Thương Ngôn vẫn luôn tôn kính và sùng bái cha của anh.

Lê Lạc nhắn tin xong, ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Thương Ngôn đang bước vào: “Chào buổi sáng.” Sau đó lặng lẽ xóa hết tin nhắn, mặc kệ Thương Ngôn có biết hay không, cô vẫn đồng ý với lời nhờ vả của Tạ Tịnh Di.

“Chào buổi sáng.” Thương Ngôn trả lời Lê Lạc, tối hôm qua anh ngủ không ngon giấc, anh ngồi xuống, xoa xoa huyệt thái dương.

“Tối hôm qua ngủ không ngon sao?” Lê Lạc hỏi.

Thương Ngôn gật đầu một cái, giống như một đứa bé đùa giỡn, oán trách nói: “Tối hôm qua tôi ngủ ở nhà cậu, cậu đuổi tôi xuống giường...”

Chưa kịp “Nói xấu” xong, Tạ Uẩn Ninh đã đứng ở ngay phía sau, tầm mắt trực tiếp lướt qua Thương Ngôn nhìn về phía Lê Lạc, mở miệng nói: “Lê Lạc, cô qua đây.”

“Chuyện gì vậy, giáo sư?” Lê Lạc hỏi.

Sắc mặt Tạ Uẩn Ninh vẫn như thường, đứng trước mặt Lê Lạc: “Cô mang báo cáo thí nghiệm hồi tuần trước tới cho tôi xem, có vài chỗ có vấn đề, cần phải sửa một chút.”

Yes! Lê Lạc không thể tưởng tượng nổi, trước đây khi làm thí nghiệm, Tạ Uẩn Ninh đều mặc kệ cô, ngay cả mấy câu nhận xét cũng không thèm viết, toàn bắt cô tự tìm tòi, mò mẫm. Không ngờ hôm nay Tạ Uẩn Ninh lại muốn tự mình sửa báo cáo thí nghiệm cho cô! Lê Lạc vô cùng vui vẻ đi theo sau Tạ Uẩn Ninh, không thể không nói gần đây cô được đối xử thật là tốt... có lẽ còn sắp được thiên vị hơn cả Thương Ngôn rồi!

Không, rõ ràng là đã được thiên vị hơn rồi. Tạ Uẩn Ninh phụ đạo cho Lê Lạc, nhưng lại cảm thấy mình không thể thể hiện sự thiên vị quá rõ ràng, anh nói với Lê Lạc: “Lúc cô đi xuống nhớ gọi Thương Ngôn lên đây.”

---

Lê Lạc nhận được hai tấm thiệp mời.

Một là tập đoàn AC đã xác nhận hợp tác cùng Uy Nhĩ Tư, sắp tới hai bên sẽ cử hành buổi ký hợp đồng ở Mỹ, cô là người nghiên cứu phát triển sản phẩm nên cũng được mời tham gia.

Thư ký Ngô gọi điện thoại cho cô xác nhận thời gian và địa điểm, sau khi buổi ký hợp đồng kết thúc sẽ có tiệc rượu ăn mừng, đương nhiên cô cũng muốn tham gia. Chỉ là tiệc rượu kiểu này, Lê Lạc tựa lưng vào ghế, tham gia tiệc rượu: một không có bạn trai, hai không có Hộ Hoa Sứ Giả, thật đúng là phiền não. Hơn nữa, Thương Vũ lại là chủ trì, cô không thể tìm Thương Ngôn.

Dù sao cô vẫn đang chờ bữa tiệc đính hôn của Thương Ngôn và Giai Khởi, cô không thể chủ động phá hỏng chuyện này.

Một tấm thiệp mời khác là từ buổi đấu giá từ thiện của thành phố Lan, tổ chức vào thứ bảy tuần này. Đây thật ra chính là buổi tiệc của những nam nữ thanh niên ưu tú, là một hình thức xem mắt cao cấp. Đương nhiên từ thiện cũng là thật vì dù sao vẫn có hoạt động đấu giá, tuy phải vung tiền như rác nhưng đổi lại sẽ có được danh tiếng tốt. Đương nhiên, các tiểu thư danh giá cũng có thể thông qua hoạt động này để kiểm tra thực lực và tâm ý của bên nhà trai. Mà cô, chính là một nữ khách được mời cho đủ số lượng.

Hiện tại trang blog của cô ngày càng được nhiều người biết đến, vì thế cô cũng được coi là một nhân vật nổi tiếng, hơn nữa cô lại đang ở thành phố Lan, nhận được loại thiệp mời thế này cũng chẳng có gì lạ, ban đầu cô viết blog cũng là vì nguyên nhân này.

Lê Lạc tùy ý đặt hai tấm thiệp mời lên bàn trong phòng làm việc. Làm chuyện lớn mà, cần ám muội thì phải ám muội, cần thoải mái thì cứ thoải mái.

Chiều thứ sáu, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lê Lạc xin về sớm. Về phương diện này, Tạ Uẩn Ninh rất dễ tính, về sớm hay tới muộn một chút cũng không vấn đề gì. Lúc này Thương Ngôn cũng vừa hoàn thành nhiệm vụ, anh hỏi: “Lê Lạc, cô phải đi đâu à?”

“Đi dạo phố, mua quần áo.” Cô trả lời Thương Ngôn.

Lê Lạc lái xe tới trung tâm thương mại, đỗ xe xong liền đi thang máy đi lên, đứng dịp không bằng trùng hợp. Xa xa, cô nhìn thấy Tạ Tịnh Di và Lâm Hi Âm đang cùng đi vào một cửa hàng thời trang cao cấp, bên cạnh còn có Lâm Giai Khởi.

Chiều nay cô thấy Thương Ngôn nghe điện thoại của Tạ Tịnh Di, không biết có chuyện gì mà Thương Ngôn lại từ chối mẹ mình, hóa ra là không muốn cùng đi dạo phố! Xem ra những lời cô nói với Lâm Hi Âm lần đó cũng rất hiệu quả, mới đó mà đã lập tức dẫn theo đứa con gái bảo bối tới đây để bồi dưỡng tình cảm với “mẹ chồng” rồi?

Lê Lạc nhét chìa khóa xe vào trong túi, bước về phía cửa hàng thời trang cao cấp kia. Đây là một cửa hàng chuyên về thời trang, mặt tiền rất rộng, Tạ Tịnh Di, Lâm Hi Âm và Lâm Giai Khởi đều đang chọn lựa ở bên trong.

Lê Lạc vừa bước vào liền có nhân viên lễ tân cúi đầu chào. Lê Lạc không quan tâm, chậm rãi khoan thai chọn lựa, sau đó vẫn là Tạ Tịnh Di gọi cô trước, giọng nói cực kỳ dịu dàng. Lê Lạc mỉm cười quay đầu lại: “Chị Tạ, thật trùng hợp.”

Một tiếng chị Tạ khiến Tạ Tịnh Di mắt lòng mát dạ. Hôm nay Tạ Tịnh Di vốn định đi mua cho Giai Khởi mấy bộ quần áo, cô thấy tâm trạng của Giai Khởi không tốt, có lẽ là vừa mới cãi nhau với Thương Ngôn. Hòa giải cho con trẻ là chuyện mà một người mẹ như cô nên làm, không ngờ lại bắt gặp Lê tiểu thư. Tạ Tịnh Di lại xin lỗi Lê Lạc một lần nữa, đồng thời cũng thay Hi Âm nhận lỗi với cô.

Lê Lạc mỉm cười: “Không sao.”

Giai Khởi đang thay quần áo trong phòng thử đồ, Lâm Hi Âm cũng đang soi gương ngắm nghía dáng vẻ của mình, có lẽ là quá say sưa nên nhất thời không chú ý đến cô. Lê Lạc chủ động đi lên trước, nhìn Lâm Hi Âm đang soi gương nói: “Dì Lâm mặc bộ này cũng không tệ nhỉ.”

Lâm Hi Âm lập tức quay đầu lại, sau đó thu lại sắc mặt không tốt, khách khí nói: “Cám ơn Lê tiểu thư.”

Lê Lạc cười cười, chỉ vào bộ váy Lâm Hi Âm đang mặc, hỏi nhân viên bán hàng: “Bộ váy này có size khác không? Tôi muốn mặc thử size S.”

“Bộ này vẫn còn, thưa tiểu thư.” Nhân viên bán hàng vẫn trả lời dù cảm thấy vị tiểu thư này quá trẻ, không hợp với bộ váy này.

Lời mà nhân viên bán hàng không dám nói, Tạ Tịnh Di lại dịu dàng nói ra: “Lê tiểu thư, bộ này váy chỉ thích hợp với tuổi của chúng tôi thôi, cô mặc nhìn sẽ rất già.”

Tạ Tịnh Di nói thật lòng, Lâm Hi Âm cúi đầu.

Lê Lạc cong miệng: “Oh, vậy sao?”

“Đương nhiên.” Tạ Tịnh Di mỉm cười.

“Aizz, gu thẩm mỹ của em rất tệ.” Lê Lạc nói, mỉm cười sáng lạn trả lời Tạ Tịnh Di: “Hay là chị Tạ chọn giúp em vài bộ nhé?”

“Được.” Tạ Tịnh Di sáng khoái đồng ý, cô đang cần một cơ hội bù đắp cho Lê Lạc, hơn nữa cô là chị của Uẩn Ninh, cô hy vọng có thể có một mối quan hệ tốt đẹp với Lê tiểu thư, tránh cho em trai mình phải khó xử.

Lúc Lâm Giai Khởi thay xong quần áo xong, đi ra ngoài, thấy Tạ Tịnh Di đang chọn váy cho Lê Lạc, nhất thời khó có thể tiếp nhận, Lâm Hi Âm liếc mắt ra hiệu cho con gái, Lâm Giai Khởi đành nuốt con tức vào trong lòng.

Lê Lạc mặc thử từng bộ váy mà Tạ Tịnh Di chọn cho cô, tất cả đều là những bộ váy trẻ trung tươi sáng. Sau đó, Tạ Tịnh Di còn quẹt thẻ tính tiền cho cô.

“Gần đây phu nhân đã gặp Lê tiểu thư hai lần, ngày hôm qua còn mua váy cho Lê tiểu thư...” Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, thư ký Ngô báo lại với Thương Vũ.

Thương Vũ dựa vào ghế, ánh mắt hướng về những tòa nhà cao ốc bên ngoài, cả thành phố Lan giống như một bức họa hiện lên trong tầm mắt anh. Thu hồi tầm mắt, Thương Vũ xoa trán, những chuyện gần đây như một lời nhắc nhở với anh ... đã 25 năm rồi.

Thư ký Ngô hỏi: “Còn phải tiếp tục bảo vệ (theo dõi) Lê tiểu thư không?”

Thương Vũ nhắm mắt lại, không do dự trả lời: “Tiếp tục.”

---

Tối thứ bảy, buổi đầu giá từ thiện, ánh đèn sáng rực rỡ. Đây là một hoạt động từ thiện của thanh niên thành phố Lan, bởi vì có rất nhiều nhân vật nổi tiếng được mời nên cũng thu hút không ít ký giả truyền thông tới chụp ảnh, viết báo. Lê Lạc một mình tới đây, trên người mặc bộ váy màu xanh dương mà Tạ Tinh Di chọn, để phối hợp với váy, cô cố ý cài một chiếc kẹp tóc kim cương, hoạt bát mà không mất đi sự quý phái.

Giàu có cũng là một loại khí chất, hôm nay cô muốn thể hiện nó một cách tinh tế.

Đang chuẩn bị xuống xe, cô đột nhiên nhớ ra mình chưa trang điểm, cô soi gương thoa chút son môi, mím môi lại, sau đó vui vẻ mở cửa xe.

Buổi đầu giá tối nay, các tiểu thư danh giá ở thành phố Lan căn bản đều là vì muốn tìm “bạn” mà đến, chỉ có Lê Lạc là một thân một mình, hơn nữa còn là một khuôn mặt mới, gương mặt sáng ngời, thần thái phấn chấn.

Tùy ý tìm một chỗ phong thủy tốt, Lê Lạc cầm một ly rượu trái cây, quan sát toàn bộ hiện trường, đôi mắt quyến rũ chớp chớp, vừa lười biếng vừa tự tin chờ đợi người khác tới tìm.

Nếu như hôm nay may mắn tìm được người thích hợp, cuối tuần cô có thể cùng người đó tham gia dạ tiệc ăn mừng của AC và Uy Nhĩ Tư rồi.

1 2 3 4 5... Lê Lạc đếm nhẩm trong lòng, trước kia cô phải đợi nhiều nhất là chín giây? Chỉ là dù sao hiện tại cũng không thể so với trước đây được, Lê Lạc chân chính lại suy nghĩ của mình, kết quả vẫn chưa đếm tới chín giây, một giọng nói lạnh nhạt từ phía sau truyền đến.

Lê Lạc lập tức quay đầu lại, Tạ Uẩn Ninh mặc một bộ âu phục sáng màu đang đứng ngay sau cô, cô lúng túng mà gọi một tiếng: “Giáo sư Tạ... Sao thầy lại ở đây?”

Tạ Uẩn Ninh không trả lời.

Lê Lạc suy đoán: “Ah, em hiểu rồi, thầy cũng tới đây làm từ thiện (tìm bạn gái), đúng không?”

Tạ Uẩn Ninh vẫn không trả lời cô, Lê Lạc có chút xấu hổ, giơ tay lên vén mái tóc ngắn xinh đẹp, khẽ mỉm cười.

“Còn cô, tới đây làm cái gì?” Rốt cuộc Tạ Uẩn Ninh cũng nói chuyện, chỉ là không trả lời cô mà lại hỏi.

Thật là không công bằng! Nhưng ai bảo anh là thầy của cô chứ, Lê Lạc đưa thiệp mời cho Tạ Uẩn Ninh xem, cô nói: “Em cũng được mời tới đây, cũng giống thầy, tới đây vì muốn làm từ thiện, cống hiến sức mình cho sự nghiệp nước nhà.”

Tạ Uẩn Ninh hạ mí mắt, xì mũi coi thường.

Được rồi, cô đành nói thật. Lê Lạc vén tóc một lần nữa, mặc dù hơi kỳ cục, nhưng vẫn đành khai báo với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư Tạ, em năm nay đã 22 rồi, cũng giống thầy, đã đến tuổi nên cưới gả.”

Cho nên? Tạ Uẩn Ninh nhướn mày nhìn Lê Lạc.

Lê Lạc nháy mắt, mỉm cười nói: “Em đã không còn ý định quay về nước Mỹ rồi, em rất thích thành phố Lan, có lẽ em sẽ cắm rễ tại thành phố Lan, kết hôn rồi sống ở đây tới khi chết.”

“Có thể.” Tạ Uẩn Ninh gật đầu, đồng ý với quyết định này của cô.

Vậy là được sao... Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: “Nghe nói tới nay những thanh niên ưu tú nhất đến tuổi kết hôn ở thành phố Lan đều tới đây, em tới đây để tìm “bạn”...”

(Hết chương 29)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30

“Nghe nói tới nay những thanh niên đến tuổi thành hôn ưu tú nhất ở thành phố Lan đều tới đây, em tới đây để tìm “bạn”...”

—— Không tệ, cũng biết tìm người ưu tú.

Tạ Uẩn Ninh đứng trước mặt Lê Lạc, ánh mắt nhìn lướt một vòng hội trường, giọng nói tùy ý lại có chút thoải mái, tổng kết lại: “Cho nên, cô đến đây tìm bạn trai?”

Lê Lạc không muốn thừa nhận, nhưng vẫn gật đầu một cái, đưa ánh mắt dò xét nhìn Tạ Uẩn Ninh: Chẳng lẽ cô không thể tìm bạn trai sao? Lẽ nào ngay cả chuyện này Tạ Uẩn Ninh cũng muốn quản?

“VẬY, đã chọn được ai chưa?” Tạ Uẩn Ninh hỏi tiếp, không ngờ đến giờ anh vẫn còn giữ được sự bình tĩnh. Ngày hôm qua, khi anh xuống phòng làm việc thì phát hiện có người về sớm, trên bàn đặt hai tấm thiệp mời. Thương Ngôn nói với anh rằng Lê Lạc đi mua quần áo rồi, xem qua nội dung thư mời một chút, đúng là gần đây học sinh của anh còn bận hơn cả anh rồi, lại còn được mời tham gia đủ loại hoạt động..

“Vẫn chưa...” Lê Lạc trả lời Tạ Uẩn Ninh, trong lòng cảm thấy hơi chột dạ.

“Oh, vậy sao?” Tạ Uẩn Ninh cười cười, hỏi: “Cô chắc chắn tới nay tất cả những thanh niên đến tuổi thành hôn ưu tú nhất ở thành phố Lan đều tới đây sao?”

“Nhất định rồi.” Lê Lạc khẳng định chắc chắn, chân mày khẽ động, cười hi hi nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh nói: “Không phải giáo sư Tạ ngài cũng đến sao? Cho nên không thể sai được.”

Hừ. Tạ Uẩn Ninh cúi đầu.

Lê Lạc cũng cúi đầu, trong lòng cảm thấy hơi buồn. Đột nhiên Tạ Uẩn Ninh lại xuất hiện, kế hoạch của cô khó mà triển khai được.

“Giáo sư Tạ, sao thầy lại tới đây?” Lê Lạc lại hỏi lại vấn đề này.

Tạ Uẩn Ninh: “Đương nhiên là cũng giống như cô, cũng nhận được thiệp mời.”

Lê Lạc nhìn anh một chút: “Ah.”

Quả thực đúng là như vậy, Tạ Uẩn Ninh vốn nổi danh ở thành phố Lan, lại vẫn chưa kết hôn, đương nhiên anh cũng sẽ được mời. Tuy Tạ Uẩn Ninh chẳng có chút hứng thú nào với buổi tiệc xem mắt cao cấp mượn danh nghĩa từ thiện này, nhưng không ngờ có người lại vô cùng hứng thú nên anh mới tới đây xem thử một chút. Trong lòng cũng hơi thất vọng, không phải cô nói cô thích anh sao, sao nhanh như vậy đã đi tìm bạn trai rồi?

Phí công anh hai ngày trước còn nghĩ rằng cô kiên trì bền bỉ nhiệt tình...

Lê Lạc cười cười, cô biết Tạ Uẩn Ninh cũng đến đây tìm bạn gái. Rõ ràng là hành vi giống nhau, sao còn phải tỏ vẻ khinh thường cô, chọc cô chơi sao? Lê Lạc nghiêng người về phía anh, liếc mắt nhìn xung quanh hỏi: “Giáo sư Tạ, các tiểu thư ở đây tới nay, ngài có thấy ai hợp mắt không?”

Lại còn dám trêu anh. Tạ Uẩn Ninh không thêm nói câu nào, cầm lấy một ly sâm banh, trực tiếp rời đi.

Lê Lạc sờ mũi một cái, đúng là phiền phức! Ở phía trước cách đó không xa, có một vị tiểu thư tiến lên bắt chuyện với Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh dừng lại, anh mặc một bộ âu phục sáng màu, tư thái cao lớn, thanh quý, quả thực là một người đàn ông tao nhã, lịch sự, khiêm tốn, lễ độ, học thức uyên bác, ưu tú.

Lê Lạc nhếch miệng, cho đến khi nghe thấy một giọng nói lỗ mãng lại quê mùa cất lên: “Hi, tiểu thư. Lần đầu tiên gặp, xin hỏi cô họ gì?” Lê Lạc giật mình xoay người lại, nhìn thấy người đàn ông trước mặt đầu tròn trịa bụng cũng tròn trịa liền lập tức rời đi.

Mặc dù đúng là cô cần thật, nhưng cô cũng có yêu cầu nhé!

Sau khi đi một vòng, Lê Lạc cũng nhận được không ít danh thiệp. Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh vẫn đứng ở phía trước, Tạ Uẩn Ninh cũng quay đầu lại nhìn cô, hình như anh vừa thờ dài, nhưng vẫn đi về phía cô.

Lê Lạc cầm tập danh thiệp, đưa tay ra phía sau.

“Vẫn chưa tìm được người thích hợp sao?” Tạ Uẩn Ninh đứng trước mặt cô hỏi, giọng điệu không mặn không nhạt, đúng kiểu lo chuyện bao đồng.

Không hiểu sao tâm tình có chút không tốt. Lê Lạc ngẩng đầu lên, không khách khí trả lời: “Giáo sư ngài tìm nhiều năm như vậy còn không tìm được, em mới tìm có một buổi tối thì làm sao mà tìm được đây?”

Ha ha, cái cũng giỏi lắm. Đúng là nhức đầu! Giọng nói thì mềm nhũn ra, Tạ Uẩn Ninh quay đầu đi, coi cô như là đứa bé không hiểu chuyện, anh dỗ cô cũng giống như dỗ đứa bé vậy: “Được rồi, tới nay cô vẫn chưa ăn gì đúng không, theo tôi đi ăn chút gì đó, dù sao thì phải ăn no thì mới có sức tìm tiếp, đúng không?”

Lê Lạc mỉm cười, đương nhiên là cô nhận ra sự yêu chiều trong giọng nói của Tạ Uẩn Ninh. Cô cũng không phải là người không thông suốt, gương mặt lập tức lập trở nên nhẹ nhõm, rạng rỡ, nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: “Cảm ơn giáo sư.”

Coi như cũng biết nghe lời.

Tạ Uẩn Ninh dẫn Lê Lạc đi ăn, hai người giống như là một đôi vậy, những người khác cũng không tiện xen vào, tuần nam mỹ nữ rất dễ khiến người ta chú ý. Lúc Lê Lạc lấy đồ ăn, Tạ Uẩn Ninh hỏi cô về tấm thiệp mời của AC.

Lê Lạc lấy một phần bánh ngọt chocolate, sau đó nói ra nguyên nhân mình cần tìm bạn trai gấp như vậy: “Em muốn tìm bạn trai gấp như vậy là vì cần người cùng tham gia tiệc rượu ở Uy Nhĩ Tư...”

Thật ngây thơ. Tạ Uẩn Ninh lắc đầu, ngừng lại một chút, nói: “Vậy cô không cần tìm nữa.”

“Ách, tại sao?” Lê Lạc ngược đầu, thông minh phản ứng kịp: “Chẳng lẽ giáo sư muốn làm bạn trai của em sao?”

Tạ Uẩn Ninh gật đầu, lời nói và dáng vẻ của Lê Lạc không khiến anh cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào, anh nói thẳng: “Tôi cũng sẽ tham gia tiệc rượu của AC và Uy Nhĩ Tư, vừa vậy, tôi cũng chưa có bạn gái.”

“Thật tốt quá!” Lê Lạc vui vẻ đưa tay ra.

Tạ Uẩn Ninh khách khí, nắm lấy bàn tay phải của Lê Lạc, mềm mềm ấm ấm, rất thoải mái.

Mọi chuyện coi như ổn thỏa.

Lê Lạc nhướn mày. Tạ Uẩn Ninh hạ mí mắt, trong lòng có chút hạnh phúc.

Nhưng mà sao Tạ Uẩn Ninh lại tham gia tiệc rượu của AC và Uy Nhĩ Tư? Lê Lạc suy nghĩ một chút, cô thật đúng là mau quên, Thương Vũ cưới Tạ Tịnh Di, vậy thì chắc hẳn Tạ gia cũng là cổ đông của AC.

Tâm trạng Lê Lạc lập tức tốt lên, nhưng cô cũng không quên mục tiêu quan trọng nhất của cô tối nay chính là hoạt động bán đấu giá. Đây cũng lý do chủ yếu khiến cô tới đây hôm nay. Nếu như sớm muộn gì cô cũng công khai thân phận Lâm Thanh Gia của mình, vậy thì cô cũng không ngại lộ mặt trước. Chỉ là cô là một sinh viên, làm thế nào mới có thể khiến người ta kiêng kỵ, làm thế nào mới khiến thân phận của mình tuy mơ hồ nhưng lại tràn đầy thực lực?

Tiền chính là một thứ đồ tốt.

Khi Lê Lạc trở về nước đã nhận (đòi) được một khoản nợ, số tiền cô dùng để đấu giá tối nay cũng là từ khoản tiền đó mà ra. Nhưng mà cũng không sao, đối với cô mà nói tiền cũng không có ý nghĩa gì lớn, nó chỉ là một công cụ giúp cô thực hiện kế hoạch, hướng chi những thứ sổ sách này sớm muộn gì cô cũng phải tìm người quản lý.

Buổi đấu giá chuẩn bị bắt đầu, Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Tạ Uẩn Ninh chọn chỗ ngồi, trước sau như một, khiêm tốn không lộ mặt. Là hoạt động quan trọng nhất tối nay, lễ bán đấu giá từ thiện vẫn chưa bắt đầu. Ông kính máy quay hướng về phía dưới đài, dưới ánh đèn flash, gương mặt nào cũng vô cùng rạng rỡ.

Lê Lạc ngồi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, trong lòng tiếp tục tính toán xem lát nữa cô nên đưa ra giá bao nhiêu để ngày mai có thể lên trang nhất của các tờ báo.

Thật may là những vật phẩm được đem đấu giá từ thiện tối nay đều không phải là những vật phẩm quá quý giá, chỉ là một chút đồ vật nhỏ trong nhà, thứ duy nhất đáng chú ý là một bức vẽ của Cố Linh, giá trị thị trường khoảng chừng trên dưới 50 vạn.

Buổi đấu giá bắt đầu, những món đồ đầu tiên được đem ra để mở màn bán đấu giá là những món đồ rất được lòng chị em phụ nữ, vì thế không ít vị tài tử đã vì muốn lấy lòng những tiểu thư danh媛 ở đây mà vung tiền đấu giá, tuy vậy giá tiền cũng không vượt quá 10 vạn. Lê Lạc quay đầu nhìn những người liên tiếp đặt giá một chút, suy nghĩ xem liệu bọn họ có thể trở thành đối thủ cạnh tranh với cô hay không.

Lê Lạc cứ liên tục quay đi quay lại như vậy khiến Tạ Uẩn Ninh cảm thấy hơi khó xử, kiểu vung tiền như rác này anh làm không được. Mà cho dù làm được thì thân phận của anh cũng không cho phép, hiện tại quan hệ giữa anh và cô là quan hệ thầy trò, vội vã thể hiện chỉ khiến cô bị chiều thành hư.

“Thích thứ gì sao?” Tạ Uẩn Ninh vẫn hỏi người bên cạnh.

“Có.” Lê Lạc gật đầu, cô nhìn trúng bức tranh “Ánh Trăng” của Cố Linh. Cố Linh là một họa sĩ theo trường phái hiện đại, mấy năm gần đây danh tiếng vang xa, tác phẩm của anh mang phong cách âm áp, tươi mới, lại ý vị sâu xa. Thật trùng hợp, vị Cố Linh này từng là bạn cùng học tiểu học với cô, khi đó quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm.

Rốt cuộc, bức tranh của Cố Linh cũng được đưa ra đấu giá. Giá khởi đầu là 20 vạn, mỗi lần nâng giá phải nâng ít nhất là 2 vạn. Đây là vật phẩm tốt nhất được đem ra đấu giá tối nay, không khí trong hội trường trở nên sôi nổi hẳn, không giống như khi những món đồ dùng để lấy lòng phụ nữ được đem ra, bức vẽ của Cố Linh có giá trị không hề nhỏ.

Cho nên bán đấu giá cũng là một cuộc đầu tư.

Phía trước có một vài người đã bắt đầu nâng giá, có đàn ông cũng có phụ nữ. Lê Lạc vẫn án binh bất động chờ, nắm tấm bảng giá trong tay, rốt cuộc cũng có thể ra tay rồi. Trước khi đặt giá, cô vẫn nghiêng đầu nói với Tạ Uẩn Ninh một tiếng: “Giáo sư, em nhìn trúng bức vẽ này.”

“Ánh mắt rất được, tranh của Cố Linh không tệ chút nào.” Tạ Uẩn Ninh mở miệng, quay đầu nhìn về phía Lê Lạc. Lê Lạc đã giơ bảng giá lên, tăng thêm hai vạn.

Tạ Uẩn Ninh không quan tâm lắm, bởi vì Lê Lạc cho anh một cảm giác cô tham dự buổi đấu giá này giống như một đứa trẻ đang chơi trò chơi vậy.

Sau đó, Lê Lạc chơi rất hăng, cùng với những người khác đẩy giá tiền lên tới 50 vạn. Tạ Uẩn Ninh quay đầu lại, Lê Lạc tiếp tục giơ bảng lên, tăng thêm mười vạn.

Tạ Uẩn Ninh ngồi dựa vào ghế, anh hơi ngạc nhiên, Lê Lạc vốn đang thuận buồm xuôi gió thì có người tăng giá thêm mười vạn, Lê Lạc lại giơ bảng lên lần nữa, lại tăng thêm mười vạn.

Tạ Uẩn Ninh nghiêng đầu nhắc nhở một câu: “Không muốn mua nhà nữa sao?” Giọng điệu không nặng không nhẹ, cũng không có ý ngăn cản.

“Giáo sư, em có tiền.” Lê Lạc ung dung trả lời Tạ Uẩn Ninh. Hiện tại cô đã nâng giá tới 70 vạn, hẳn là không có ai muốn tranh với cô nữa, chiếc búa gõ xuống thêm một lần nữa thôi... Nhưng thật xui xẻo, người đàn ông phía trước lại giơ bảng giá lên lần nữa, giống cô, tăng giá thêm 10 vạn.

Cảm giác hồi hộp đến nghẹt thở dâng lên trong hội trường, hơi thở của Lê Lạc cũng trầm xuống, cô tức. Cô định giơ bảng giá lên lần nữa, nhưng bàn tay bị Tạ Uẩn Ninh giữ lại. Tạ Uẩn Ninh ngăn cản cô.

“Không đáng, Lê Lạc.” Tạ Uẩn Ninh nói với cô.

Đương nhiên cô biết giá tiền bức tranh này đã vượt quá giá thị trường của nó, nhưng thứ cô muốn căn bản không phải là tranh. Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, cố gắng bày ra gương mặt nhẹ nhõm, tùy ý: “Giáo sư, ngàn vàng cũng khó mua được lòng người, huống chi không phải chúng ta đang làm từ thiện sao?”

Sau đó cô giơ cao tấm bảng giá một lần nữa —— tăng thêm 20 vạn!

Một bức tranh có giá trị 50 vạn được đẩy lên tới 100 vạn, đương nhiên cũng không có ai tranh với cô nữa, ngay cả người đàn ông vừa nâng giá lên 80 vạn cũng đành bỏ cuộc, chiếc búa thuận lợi gõ xuống.

Lê Lạc vô cùng kích động, gương mặt thể hiện rõ sự vui mừng.

Tạ Uẩn Ninh nín thở, đúng là ngàn vàng cũng khó mua được lòng người.

Là người ra giá hào phóng nhất, Lê Lạc lập tức trở thành nhân vật chính đêm nay, tất cả ánh đèn flash đều hướng về phía cô. Lê Lạc đứng trước ống kính, nở một nụ cười rạng rỡ, chân thành.

Ký giả cũng bắt đầu phỏng vấn: “Ngài trả 100 vạn để mua một bức vẽ của Cố Linh, ngài đánh giá thế nào về hành động này của chính mình?”

Lê Lạc: “Tôi cảm thấy rất ổn, tôi vốn thích tranh của Cố tiên sinh, đối với tôi mà nói, giá trị của những bức tranh mà Cố tiên sinh vẽ còn lớn hơn cái giá này. Huống chi đây còn là hoạt động từ thiện, điều chúng ta cần quan tâm chính là từ thiện.”

Đổi đáp rất trôi chảy.

“Lê tiểu thư rất thích tranh của Cố tiên sinh sao?”

“Thích.” Lê Lạc trả lời: “Không chỉ tôi thích mà thầy giáo của tôi Tạ Uẩn Ninh cũng thích tranh vẽ của Cố Linh tiên sinh.”

Tạ Uẩn Ninh: “...”

Tạ Uẩn Ninh? Mắt các ký giả lập tức sáng lên, đương nhiên Lê Lạc biết bọn họ muốn hỏi chuyện gì. Dừng một chút, cô nói tiếp ra những lời đã chuẩn bị khi ở dưới đài: “Thật ra thì tối nay tôi ——”

Thật ra thì tối nay \*BichDiepDuong – DiendanLeQ#uyDon\* tôi muốn tặng cho thầy của tôi một kinh hi (ngạc nhiên + vui mừng). Tháng sau là sinh nhật anh, tôi mua bức họa này là vì muốn tặng nó cho anh làm quà sinh nhật...

Câu nói kế tiếp, Lê Lạc không nói ra. Năm phút trước cô vẫn còn có ý định mượn thân phận của Tạ Uẩn Ninh để ngày mai có thể lên trang đầu, nếu như cô nói ra những lời đó thì ngày mai tin tức “Nữ sinh viên Hoa kiều vùng tiền như rác để tặng quà sinh nhật cho giáo sư” sẽ được đăng trên rất nhiều tờ báo, cộng thêm đối tượng còn là Tạ Uẩn Ninh, như vậy thì dù nội dung bài viết là gì thì cũng sẽ thu hút được sự chú ý của rất nhiều người. Nhưng cuối cùng cô vẫn nuốt lại những lời này. Cô không nên dùng Tạ Uẩn Ninh để pr cho bản thân, không nên phá hoại cuộc sống của Tạ Uẩn Ninh, cho dù chuyện này cũng chỉ khiến cuộc sống của anh nhiều thêm vài cơn sóng.

Ngắm lại thì Tạ Uẩn Ninh cũng không phải là một người thích xuất hiện trước công chúng.

“Thật ra thì tối nay tôi cũng hơi phấn khích.” Lê Lạc nháy mắt, mỉm cười: “Mọi người không cần nghĩ nhiều.” Cô dừng một chút, nói thêm một câu: “Nhưng mà tôi cảm thấy từ thiện là một chuyện tốt, cho nên tối nay tôi có hơi phấn khích một chút cũng không phải chuyện xấu.”

Các ký giả nở nụ cười.

Dưới đài, Tạ Uẩn Ninh vẫn ngẩng đầu lên nhìn cô, anh rất tò mò, những lời cô định nói mà cuối cùng lại không nói là gì?

...

Màn đêm yên tĩnh, Tạ Uẩn Ninh lái chiếc xe thể thao màu trắng của Lê Lạc đưa cô về nhà trọ. Lúc ở dạ tiệc, sống lưng cô vẫn luôn thẳng tắp, khí chất cao quý, anh cứ nghĩ cô có thể tự trở về, cuối cùng chân cô mềm nhũn ra, nói: "... Giáo sư, có phải là vừa rồi em quá hưng phấn hay không, hiện tại em cảm thấy giống như không còn sức mà di chuyển nữa."

Anh không yên lòng, cho nên anh lái xe của cô, đưa cô trở về.

Trong xe thể thao, Lê Lạc đưa bàn tay ra bên ngoài cửa xe, cảm nhận từng làn gió lướt qua kẽ tay, tinh thần sáng khoái khó có thể diễn tả được bằng lời, cô quay đầu lại nhìn Tạ Uẩn Ninh, cảm xúc dâng trào, chúc anh sinh nhật vui vẻ.

"Giáo sư Tạ, em chúc thầy thắng sau sinh nhật vui vẻ." Lê Lạc mở miệng nói, trong lòng thầm cảm ơn Tạ Uẩn Ninh vì đã đón sinh nhật cùng cô.

Nhận được lời chúc mừng sinh nhật sớm, tâm trạng Tạ Uẩn Ninh không tệ, gật đầu nói: "Cám ơn, đến hôm đó tôi sẽ mời cô ăn... bánh ngọt."

"Được ạ." Lê Lạc vui vẻ đồng ý. Cô không nói với Tạ Uẩn Ninh chuyện cô định tặng bức họa làm quà sinh nhật cho anh. Chỉ là lúc thanh toán tiền đấu giá, cô đã ghi địa chỉ nhận tranh chính là địa chỉ nhà Tạ Uẩn Ninh.

Lê Lạc cười hì hì, nhìn về phía cửa sổ xe.

Tạ Uẩn Ninh hỏi: "Vừa rồi lúc cô ở trên đài vốn định nói gì?"

Cái gì? Cảm xúc rối loạn của cô lúc đó cũng bị Tạ Uẩn Ninh nhìn ra sao? Nhưng mà đương nhiên Lê Lạc sẽ không nói cho Tạ Uẩn Ninh biết cô vốn dùng anh để pr cho bản thân nhưng lương tâm đột nhiên dâng trào, không cho phép cô làm chuyện đó.

"Không có, em chỉ hơi khản trương một chút." Lê Lạc trả lời Tạ Uẩn Ninh: "Cho nên không biết nên nói thế nào."

Khản trương? Tạ Uẩn Ninh không tin, nhẹ nhàng nói một câu: "Oh, vậy mà tôi nhìn không ra đó."

Lê Lạc rất hăng hái, nghiêng đầu hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, cái này là khen, hay là chê vậy?"

Tạ Uẩn Ninh buồn cười, không nói đáp án cho Lê Lạc: "Tự hiểu."

Lê Lạc còn lâu mới quan tâm: "Vậy thì em sẽ hiểu là thầy khen em."

Tạ Uẩn Ninh chỉ cười, tinh thần vô cùng sáng khoái. Gió đêm thổi qua từng đợt mát lạnh, anh định hạ mui xe xuống. Chỉ là anh hơi bất ngờ, mui xe của Lê Lạc phải hạ theo kiểu truyền thống.

Tạ Uẩn Ninh đạp chân ga, đổi tay lái, tự tay hạ mui xe xuống, không cẩn thận lại chạm phải tay Lê Lạc, hai giây tiếp xúc ngắn ngủi, đầu ngón tay vẫn còn vương hơi ấm. Lơ đãng dời đi, tâm tư theo tốc độ của xe cũng trở nên rối loạn. Phải tới lúc nào thì hai người mới có thể ăn chung một bữa để nói cho rõ ràng?

Cảm xúc mềm mại lại khiến người ta phiền lòng. Tại sao anh lại có cảm giác như đang lừa trẻ con thế này nhỉ?

\_\_\_\_\_

Không lợi dụng thân phận của Tạ Uẩn Ninh, hiệu quả của buổi đấu giá hôm nay của Lê Lạc sẽ không lớn. Nhưng mà không sao, người chú ý đến cô thì vẫn sẽ nhìn thấy thôi, đây chính là vòng tròn hiệu ứng.

Sáng hôm sau, Lê Lạc đọc lướt qua các tin tức nổi bật một lượt, sau đó hài lòng mỉm cười. Không ngờ, cô lại nhận được một cuộc điện báo từ nước Mỹ.

Sáng sớm hôm sau, Thương Vũ sau khi chạy bộ xong liền về nhà ăn điểm tâm, tờ báo đặt gọn trên bàn. Từ tối hôm qua anh đã biết chuyện Lê Lạc trả một cái giá cao ngất để mua bức họa của Cố Linh, nhưng khi sáng nay thấy cô trên báo, Thương Vũ vẫn trầm ngâm rất lâu, cho đến khi vợ anh tắm rửa xong, đi xuống ăn điểm tâm.

Hôm nay anh và Tịnh Di cùng chạy bộ, rõ ràng sức lực của Tạ Tịnh Di không còn được như trước, mới chạy được một lúc đã mệt tới không chạy nổi.

"Ngày mai em còn muốn chạy không?" Thương Vũ hỏi Tạ Tịnh Di.

Tạ Tịnh Di hơi giận: "Em sẽ nghỉ ngơi một ngày, quá mệt mỏi."

"Em phải kiên trì." Thương Vũ cười cười, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, anh phải tới công ty, trước khi đi, anh nói: "Anh sẽ bảo lão Phùng tìm cho em một huấn luyện viên, từ ngày mai trở đi sẽ thay anh giám sát em."

Tạ Tịnh Di vô cùng vui vẻ: "Thương tiên sinh, đây là mệnh lệnh sao?"



“Đúng.” Thương Vũ cũng mỉm cười: “Đây là mệnh lệnh, Thương phu nhân.”

Tạ Tịnh Di lập tức ngăn người, cảm giác này thật lạ, đã lâu lắm rồi nó không còn xuất hiện giữa cô và Thương Vũ.

“Đúng rồi.” Tạ Tịnh Di nhớ ra một chuyện: “Hai ngày trước Hi Âm có nói với em về chuyện đính hôn của Thương Ngôn và Giai Khởi, năm nay là năm tốt, hay là cuối năm nay chúng ta tổ chức lễ đính hôn cho hai đứa nhỏ?”

“Cũng được, chỉ cần Thương Ngôn đồng ý là được.” Thương Vũ nói, ngừng lại một chút, anh nói tiếp: “Em cũng nên bớt chút thời gian hỏi ý kiến của bố mẹ em nữa.”

“Được.” Tạ Tịnh Di nở nụ cười gật đầu một cái. Mặc kệ đã có chuyện gì xảy ra, hai mươi năm qua, Thương Vũ vẫn luôn yêu thương, tôn trọng cô, còn cả người nhà của cô nữa.

Không sai, năm nay quả thật là một năm tốt.

Lúc trên đường tới công ty, Thương Vũ nhớ ra một chuyện, anh nói với lão Phùng: “Lão Phùng, có thời gian thì sang tên căn biệt thự ở ngoài đảo cho Chương Tử Nguyệt giúp tôi, cũng chuyển giúp tôi một khoản tiền cho cô ấy.”

Lão Phùng hơi ngạc nhiên, nhưng anh cũng lập tức hiểu ra ý của Thương Vũ, chững chặc trả lời: “Được, Thương tiên sinh.”

“Lo liệu ổn thỏa giúp tôi.” Thương Vũ giao phó một lần nữa.

Lão Phùng do dự một chút, sau đó vẫn mở miệng nói: “... Sợ rằng ngài vẫn phải gặp mặt Chương tiểu thư nói cho rõ ràng, ngài cũng biết tính tình của cô ấy...”

Thương Vũ nhất thời không nói một lời.

Lão Phùng cũng không nói tiếp, có một số việc anh vẫn không nên nói thì hơn. Ba phần tương tự, Chương tiểu thư cũng chỉ có ba phần tương tự thôi. Còn Lê tiểu thư thì giống hệt tiểu thư Thanh Gia, không phải sao?

Nhưng mà đâu chỉ là tương tự, Thương Vũ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, anh chắc chắn rằng dù Lê Lạc không phải là Thanh Gia thì giữa cô và Thanh Gia cũng có một mối quan hệ mật thiết. Tại sao đột nhiên anh lại giải trừ quan hệ với Tử Nguyệt, đương nhiên không phải chỉ vì một lý do. Trong đó có một lý do khiến chính anh cũng cảm thấy buồn cười: nếu như Lê Lạc thật sự là Thanh Gia thì anh không muốn cô nhìn thấy anh trong tình trạng như thế này.

P/s: Tự dừng lại muốn tác giả để Lê Lạc với Uẩn Ninh ngược nhau toi rồi =))) Khó cái truyện chỉ có sủng, không có ngược:((

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thực Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 31

Thời tiết ở thành phố Lan dần chuyển lạnh, những cơn gió lạnh lẽo thổi bầu không khí buốt giá tới nơi đây.

Lê Lạc sợ lạnh hơn người bình thường, từ khi cô tỉnh lại đến nay vẫn luôn như vậy. Suốt hai năm qua, ngay cả khi đang giữa mùa hè cô cũng phải mặc áo dài quần dài, như vậy là đủ hiểu mỗi khi mùa đông đến cô khổ sở thế nào. Sáng nay cô chỉ đứng ngoài ban công một lúc thôi mà đã cảm nhận được từng cơn lạnh buốt.

Cho nên trước khi ra khỏi nhà, cô không chỉ đội thêm một cái mũ len, mà còn quàng thêm cả khăn quàng cổ.

Nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, Lê Lạc có chút mất hồn. Trước kia cô đâu có sợ lạnh như vậy, khi ấy dù đang giữa mùa đông không mặc quần dài cô cũng vẫn cảm thấy ấm áp. Có lẽ là trong suốt hơn hai mươi năm cô nằm vô tri vô giác trong căn phòng thí nghiệm lạnh lẽo, cái lạnh đã ngấm vào tận xương tủy.

Ngày hôm qua, cô nhận được điện thoại từ nước Mỹ, có người đã sang Mỹ điều tra thân phận của cô. Có thể điều tra được đến mức đó, muốn biết thân phận thật của cô đến mức đó, nếu không phải là Tạ Uẩn Ninh, thì chỉ có thể là Thương Vũ. Dù là Lâm Hi Âm cũng không đủ năng lực làm được đến mức này.

Tạ Uẩn Ninh có lẽ sẽ không điều tra cô, dù sao hiện tại mối quan hệ giữa cô và anh cũng không tệ lắm.

Sáng sớm, lúc Lê Lạc đi từ trạm xe bus ra vô tình bắt gặp Tạ Uẩn Ninh đang lái xe tới. Tạ Uẩn Ninh chủ động dừng xe bên cạnh cô, hạ kính xe xuống, nhìn mũ và khăn quàng cổ của cô, nhíu mày nói: “Hôm nay lạnh đến vậy sao?”

So với Tạ Uẩn Ninh chỉ mặc áo sơ mi với quần Âu, đúng là cô có mặc hơi nhiều. Cô thẳng thắn trả lời Tạ Uẩn Ninh: “Em sợ lạnh.”

“Vậy thì lên xe đi.” Tạ Uẩn Ninh nói: “Tôi chờ cô vào.”

Từ đây vào sở sinh hóa chỉ còn một đoạn đường ngắn nhưng anh vẫn đề nghị chờ cô, đúng là một người thầy tốt. Lê Lạc đang định lên xe thì cách đó không xa, Thương Ngôn cũng đang đạp xe tới, Lê Lạc vẫy tay chào Thương Ngôn.

Thương Ngôn dừng xe lại, mỉm cười cất tiếng chào Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh: “Chào buổi sáng, Lê Lạc, Cậu.”

Lê Lạc cũng mỉm cười, Thương Ngôn hỏi cô: “Cô ăn sáng chưa? Có muốn xuống căn tin ăn sáng cùng tôi không?”

Hôm nay đúng là cô chưa ăn sáng, đại khái là vì trời lạnh nên cô cũng ngủ được nhiều hơn, gần đây ngày nào cô cũng ngủ được bốn, năm tiếng. Lê Lạc gật đầu, sau đó quay người lại nói với Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư, vậy em và Thương Ngôn tới căn tin ăn sáng đây.”

Tạ Uẩn Ninh: “... Được.”

Chỉ còn một đoạn đường ngắn, Lê Lạc không kiên dè, trực tiếp ngồi lên xe Thương Ngôn. Thương Ngôn thoải mái đạp xe đạp, đi thẳng một đường, biến mất khỏi tầm mắt của Tạ Uẩn Ninh.

Trong xe, Tạ Uẩn Ninh đạp ga, từ từ lái xe vào trong bãi đỗ xe, đậu xe xong, suy nghĩ rối loạn, anh tiếp tục ngồi trong xe thêm một lúc. Anh cứ thế bị Thương Ngôn cho ăn giấm, anh tự kiểm điểm lại bản thân mình trong thời gian gần đây, hình tượng, vai vế cũng đều mất hết.

Ngày mai, anh phải tham gia một buổi hội thảo khoa học, còn phải tham gia cả tiệc rượu của tập đoàn AC và Uy Nhĩ Tư. Anh là cổ đông của AC, thường thì những buổi tiệc rượu như vậy, dù biết anh sẽ không tham gia nhưng thư ký Ngô vẫn luôn nói trước với trợ lý của anh.

Lúc Tạ Uẩn Ninh đi từ phòng thí nghiệm ra, anh hỏi trợ lý: “Tiệc rượu của AC bắt đầu lúc mấy giờ?”

“5 rưỡi chiều mai.” Trợ lý trả lời, chỉ là từ trước đến nay, khi có những buổi tiệc rượu như thế này anh đều phải thay Tạ Uẩn Ninh từ chối, dùng một chút anh nói: “... Tôi đã từ chối giúp anh rồi.”

Tạ Uẩn Ninh: “Vậy anh chuyển Lòi lại giúp tôi, tôi sẽ tham gia buổi tiệc rượu.”

“Chẳng phải là chiều mai anh phải tham gia hội thảo sao?” Trợ lý nhắc nhở Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh: “Buổi hội thảo kết thúc lúc ba giờ, vẫn kịp đi qua buổi tiệc rượu.”

Trợ lý gật đầu, vội vàng nói: “Vậy tôi sẽ liên lạc lại với AC, nói với họ rằng anh sẽ qua đó.”

Nhưng, từ lúc nào mà tổ trưởng đại nhân của bọn họ lại chịu đi những buổi tiệc như thế này vậy?

Trợ lý cúp điện thoại, trong đầu bắt đầu tưởng tượng ra một cuộc đại chiến gia tộc. Tập đoàn AC là công ty nghiên cứu, sản xuất và phát triển mỹ phẩm lớn nhất trong nước. Tổ trưởng của bọn họ là người con trai duy nhất của Tạ gia, mà Tạ gia và AC lại có một mối quan hệ hết sức chặt chẽ. Sau khi Tạ đại tiểu thư gả cho Thương Vũ, Tạ gia trở thành cổ đông lớn nhất của AC. Mấy năm gần đây, AC cũng có một số hoạt động liên quan đến sở sinh hóa Thanh Hoài, do đó sản phẩm do AC nghiên cứu phát triển cũng được hưởng lợi không ít từ danh tiếng của sở. Giai đoạn này AC đã phát triển một cách nhanh chóng, thứ nhất là vì tổng giám đốc Thương Vũ rất có năng lực, thứ hai chính là nhờ danh tiếng của sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài.

Lại nói, lúc sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài khởi công xây dựng, Tạ gia đã quyên góp không ít, nếu không thì làm sao có được những hàng cây bạch quả kia chứ. Chỉ có thể nói, bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân sâu xa của nó.

Còn tại sao anh lại biết những chuyện này ư, đương nhiên là anh nghe từ nghiên cứu viên Chu Bắc rồi. Mỗi khi kể lại những chuyện này, Chu Bắc đều cảm khái nói: “Tiếc là tôi không có mệnh nhà giàu, cũng không có tư tưởng của nhà giàu. Còn lão Tạ của các cậu thì bình tĩnh lại có phong phạm, không thèm để ý đến mấy cuộc đấu đá tranh giành. Nếu như tôi mà là lão Tạ, thảnh thơi tôi sẽ gây ra vài cuộc đấu đá cho các cậu xem, không đặc sắc không lấy tiền.”

Mặc dù những lời đánh giá của Chu Bắc có chút hài hước nhưng không hề sai, là cổ đông của AC nhưng Tạ Uẩn Ninh không hề quan tâm, cũng không can thiệp đến bất cứ quyết định, hoạt động gì của AC. Cho nên khi Tạ Uẩn Ninh nói ngày mai muốn tham gia tiệc rượu của AC, anh liền lập tức tưởng tượng ra một cuộc đấu đá trong gia tộc y như phim truyền hình, buổi trưa lúc ăn cơm liền bụng khay thức ăn ngồi xuống thảo luận cùng Chu Bắc.

Chu Bắc lắc đầu, suy nghĩ lại mọi chuyện: chỉ là tiệc rượu ăn mừng thì làm sao có thể tạo thành nội chiến gia tộc như trong phim Hàn chứ, đây rõ ràng là phim tình cảm lãng mạn nha! Chu Bắc là trung tâm bất quá của sở sinh hóa, nên đương nhiên là anh biết ngày mai Lê Lạc cũng tham gia buổi tiệc rượu này. Anh tùy tiện tưởng tượng ra kết quả buổi tiệc: ngày mai sau khi hội thảo kết thúc, lão Tạ từ vợ và chạy tới tiệc rượu, dựa vào ngoại hình và bản lĩnh, đoạt lấy tiểu Lê từ tay những người đàn ông khác, xoay tròn một vòng, cúi đầu nói một câu xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi tới muộn.”

Chắc chắn, thật là thú vị biết bao!!! Cứ theo cái đà này thì có lẽ trong năm nay anh phải chuẩn bị tiền mừng rồi.

Khụ! Chu Bắc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh mặt không đổi sắc ngồi đối diện anh, ngay sau đó, một tiếng chào thanh thúy vang lên từ phía sau, Lê Lạc cũng bụng khay cơm ngồi xuống bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, Thương Ngôn đi theo phía sau.

Sáu người ngồi chung một bàn, không khí lập tức trở nên náo nhiệt hẳn.

---

Trời lạnh hơn, Lê Lạc thuê người lắp cửa kính trước ban công. Ban đêm, cô nằm trong chiếc ghế tổ chim viết blog về mỹ phẩm, sau khi đăng lên, bên dưới có thêm một bình luận từ người có id là Saint.

Saint?

Nếu như cô nhớ không nhầm, tên tiếng Anh của Thương Vũ chính là saint. Không biết người có id Saint này chỉ là trùng tên, hay là thật sự chính là Thương tổng? Xa xa, một giọng nói hưng phấn vọng lại từ sâu trong ký ức: “Saint, đây là điều bất ngờ mà anh đem đến cho tôi sao?” “Đương nhiên rồi, Thanh Gia...”

Lê Lạc dựa vào ghế tổ chim, lúc mối quan hệ giữa hai người trở nên tệ nhất, Thương Vũ đã hỏi cô có từng yêu anh không?

Khi ấy cô vẫn chưa trả lời Thương Vũ. Cũng không phải là cô cố ý giấu Thương Vũ, mà là vì lúc đó cô vẫn chưa hiểu rõ cảm xúc của mình. Có lẽ là cô cũng từng “thích” anh, dù sao trong thời gian cô ở Mỹ, Thương Vũ đã đem lại cho Lâm Thanh Gia năm hai mươi tuổi một chút hạnh phúc và vui vẻ. Còn nếu là “yêu” thì không, loại tình cảm khắc sâu tới mức không thể nào quên đó, cô chỉ dành cho cha mẹ mình.

Theo lễ phép, cô thấy Saint bình luận tương đối khách quan và hợp lý, cô trả lời một câu: “Cám ơn.”

Ngày mai buổi họp báo về sự hợp tác của AC và Uy Nhĩ Tư sẽ được tổ chức, buổi chiều là lễ ký hợp đồng, buổi tối là tiệc rượu ăn mừng. Nhưng chiều mai Tạ Uẩn Ninh phải tham gia hội thảo khoa học quốc tế, chiều nay anh và Chu Bắc đã cùng tới khách sạn nơi sẽ tổ chức buổi hội thảo đó. Thời gian bị trùng như vậy, Lê Lạc cũng chẳng dám hy vọng ngày mai Tạ Uẩn Ninh còn có thể cùng đi dự tiệc rượu với cô.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, màn hình hiển thị cuộc gọi đến từ “Tạ khiếu thứ”.

Lê Lạc chậm rãi bấm nghe, bên tai truyền tới giọng nói lạnh lạnh của Tạ Uẩn Ninh, anh trực tiếp hỏi cô —— “Đã ngủ chưa?”

Một câu ngủ chưa dường như đang kéo mối quan hệ của hai người xích gần lại hơn. Lê Lạc hỏi Tạ Uẩn Ninh: “Giáo sư, sao thầy lại gọi điện thoại cho em?”

Tại sao lại gọi điện thoại cho cô ư?

Buổi trưa hôm nay, lúc Tạ Uẩn Ninh đứng trước cửa sổ lấy thức ăn cho sơn tước thì nhận được điện thoại từ nhân viên ở buổi đầu giá, hỏi anh lúc nào thì anh có thể nhận được bức họa. Rất hiển nhiên, Lê Lạc đã viết địa chỉ và số điện thoại của anh vào phần người nhận. Vốn định khi tan làm sẽ hỏi cô một chút, ai ngờ cô chuẩn nhanh quá, muốn bắt bớ cũng không bắt được.

Thì ra là anh muốn hỏi về chuyện này, Lê Lạc cười hi hi nói: “Quà sinh nhật cho thầy đó, tặng trước cho thầy vậy.” Sau đó khiêm tốn nói một câu: “A little surprise.”

Tâm ý nhỏ nhỏ thể hiện sự tôn kính.

Quà sinh nhật? Đúng là “a little surprise”. Tạ Uẩn Ninh suy nghĩ chút nữa còn nghĩ là mình nghe lầm, không phải là anh chưa từng nhận được món quà nào quý giá như thế này, chỉ là món quà này là do sinh viên của anh, Lê Lạc tặng, đương nhiên ý nghĩa cũng sẽ khác. Huống chi mối quan hệ giữa anh và cô bây giờ cũng không hề bình thường. Tạ Uẩn Ninh yên lặng một lúc lâu, cảm điện thoại di động tựa vào cửa sổ sát đất, dường như anh có thể nghe được tiếng hít thở của Lê Lạc từ đầu dây bên kia.

“... Cái này là hồi lộ tôi sao?” Tạ Uẩn Ninh mở miệng hỏi, giọng nói thanh thanh đậm đậm nhưng cũng rất dịu dàng.

Lê Lạc cười. Cô thật sự không hề có ý xấu gì cả. Bức họa kia vốn không có tác dụng gì với cô, huống chi Cố Linh là bạn học của cô, nếu như Lâm Hi Âm không vứt bỏ đồ đạc của cô thì cô còn có rất nhiều bức tranh mà Cố Linh vẽ tặng, có lẽ còn có giá trị hơn bức vẽ đó.

Bởi vì trong buổi đầu giá, Tạ Uẩn Ninh có nói Cố Linh vẽ không tệ, cô thấy hiếm khi có thứ gì đó có thể lọt vào mắt xanh của anh nên liền tặng bức họa “Ánh trăng” đó làm quà sinh nhật.

“Giáo sư, thầy không cần sao?” Lê Lạc hỏi, lúc cô quyết định tặng anh bức họa này, cô thật sự không hề nghĩ tới việc hồi lộ. Nghe Tạ Uẩn Ninh nói như vậy, cô cảm thấy có chút không đúng.

“Không có gì, tôi nhận.” Tạ Uẩn Ninh trả lời cô, sau đó dường như anh thở ra một hơi dài, vui vẻ nói với cô: “Dù sao tôi cũng không phải là một lão sư phẩm hạnh cao thượng.”

Lê Lạc: “...”

Chỉ là một bức họa thôi mà, sao Tạ Uẩn Ninh lại hoài nghi phẩm cách của mình thế này rồi? Có chút quan tâm, Lê Lạc xoa xoa mũi, phản bác lại: “Không đâu, giáo sư, trong lòng em, thầy chính là một người thầy có phẩm hạnh cao thượng.”

Một người thầy có phẩm hạnh cao thượng sẽ có những ý nghĩ dơ bẩn với sinh viên của mình sao? Tạ Uẩn Ninh tiếp tục nghiêng người dựa vào cửa sổ, không sao, bây giờ anh đã chẳng buồn để tâm đến đạo đức của mình nữa rồi. Anh dịu dàng nói với Lê Lạc: “Quà tặng của cô, tôi rất thích, đi ngủ sớm

một chút đi, ngủ ngon.”

“Vâng.” Lê Lạc cầm điện thoại di động: “Ngủ ngon, giáo sư.”

Tạ Uẩn Ninh: “Ngủ ngon.”

Mặc kệ luân thường đạo lý, tình cảm vẫn như nước chảy bèo trôi. Trước khi cúp điện thoại, Tạ Uẩn Ninh nói thêm một câu: “Lễ ký hợp đồng thì tôi không thể tham dự, nhưng tiệc rượu nhất định tôi sẽ qua.”

Lê Lạc vui mừng, thiếu chút nữa đã gật đầu thật mạnh: “Vâng...”

---

AC và Uy Nhĩ Tư hợp tác thành công, hai bên cùng nghiên cứu phát triển hạng mục mà Lê Lạc đã bán bản quyền cho Uy Nhĩ Tư khi còn ở Mỹ. Ngay lập tức, chuyện này đã trở thành một chủ đề được thảo luận sôi nổi trên diễn đàn Lan Đại. Lần trước sau khi Lê Lạc làm sáng tỏ mọi chuyện, vẫn có một số người một mực cho rằng tất cả đều là do cô bịa ra. Cho nên chuyện hợp tác của AC và Uy Nhĩ Tư lần này giống như một bằng chứng rửa sạch oan ức cho cô vậy.

Hai ngày nay, chuyện được thảo luận nhiều nhất trong túc xá của Lâm Giai Khởi cũng là chuyện này. Lần thi giữa kỳ này, điểm thi của Lâm Giai Khởi thấp nhất toàn khóa, tuy nhiên chuyện đó cũng không ảnh hưởng đến việc cô luôn là trung tâm của cả ký túc xá.

Các bạn cùng phòng xúm lại hỏi cô: “Giai Khởi, tập đoàn AC là công ty của nhà chồng tương lai của cậu à?”

Lâm Giai Khởi khinh thường nói: “Đúng vậy, AC chính là công ty của nhà Thương Ngôn.”

“Giai Khởi, vậy sau này có thể cho chúng tớ đến làm việc ở AC không?” Bạn cùng phòng cô tiếp tục đùa giỡn: “Thiếu phu nhân của AC, có thể cho chúng tớ đi cửa sau không?”

Đúng là mấy câu chuyện đùa nhảm nhí, Lâm Giai Khởi cảm thấy cực kỳ phản cảm, không buồn trả lời bạn cùng phòng. Vừa rồi Thương Ngôn nói với cô, ngày mai anh cũng sẽ tham gia buổi tiệc rượu. Chỉ là Lê Lạc cũng tham gia, mà Thương Ngôn lại không thể dẫn cô theo.

Cách đó không xa hai bạn cùng phòng cô đang thảo luận về Lê Lạc, bởi vì Lâm Giai Khởi ghét Lê Lạc, mà tình bạn giữa nữ sinh đều là xây dựng dựa trên mối thù chung, một người trong đó chỉ vào mũi Lê Lạc nói: “Các cậu có thấy mũi Lê Lạc nhìn rất giả không. Chị tôi từng đi nâng mũi, nhìn mũi chị ấy và mũi Lê Lạc giống nhau như đúc.”

“Thật sao?”

“Các cô nhìn sống mũi của cô ta mà xem...”

Đúng nhỉ! Lâm Giai Khởi nằm sấp xuống, trong lòng càng cảm thấy khó chịu hơn, vừa tức giận vừa bất bình. Đàn ông đều là một lũ ngu, căn bản là đều không phân được gái ngoan và gái hư. Bản chất thật của loại con gái như Lê Lạc chỉ có bọn cô mới nhận ra thôi. Phải để ý chi tiết, cho nên chỉ có phụ nữ mới có thể nhìn ra được.

Lâm Giai Khởi đột nhiên bị “ôm”, do đó ngày hôm sau Thương Ngôn cũng không thể nào tham dự tiệc rượu được.

Lê Lạc đành đi một mình.

Trong lễ ký hợp đồng và buổi họp báo, lần đầu tiên Lê Lạc mặc đồ nữ công sở, kiểu dáng trẻ trung, áo khoác Âu phục màu đen tuyền, bên trong mặc chiếc áo sơ mi tơ tằm trắng. Nhìn cô vừa có nét thanh tú lại vừa chín chắn, trưởng thành.

Trong buổi họp báo. Lê Lạc và Perez của Uy Nhĩ Tư gặp nhau, trò chuyện rất vui vẻ.

“Hi, mọi người khỏe chứ.” Từ sau lưng vang lên tiếng chào hỏi, Lê Lạc quay đầu lại, Thương Vũ mặc Âu phục, đi giày da đứng ở trước mặt cô, anh vươn tay ra trước mặt Perez, hai người bắt tay, trò chuyện đôi câu, sau đó anh đưa tay đến trước mặt cô.

Lê Lạc cũng đưa tay ra.

Kết quả, giống như là muốn kiểm chứng lại chuyện gì đó, lúc bắt tay Thương Vũ hạ lực xuống, Lê Lạc nhú mày, lúc đó Thương Vũ mới buông tay ra, mở miệng nói: “Pérez tiên sinh đúng là một người thú vị, lần trước khi tôi và Lê... Lạc gặp mặt, cô ấy cũng từng nhắc đến anh.”

“Oh, re-al-ly?” Pérez cười hỏi.

Lê Lạc mỉm môi cam chịu. Lần đầu tiên cô và Thương Vũ gặp nhau ở nhà hàng Fe-lice, đúng là cô có nhắc đến Pérez, nhưng cũng chỉ là thuận miệng nói một câu, lời này từ miệng Thương Vũ nói ra lại giống như cô cầm đèn chạy trước ô tô vậy.

Lê Lạc dự định tạm thời rời đi.

Mặc dù cô là người nghiên cứu phát triển sản phẩm Revive, nhưng trong buổi lễ ký hợp đồng này cô chỉ là một vai phụ bé nhỏ. Lê rời đi trước, mặc kệ

cho Thương Vũ và Perez tiếp tục trò chuyện.

Do lát nữa còn phải chụp ảnh lưu niệm nên Lê Lạc vào toilet trang điểm lại, cô phát hiện ra trên bồn rửa tay có một điện thoại di động bị bỏ quên, đây là mẫu điện thoại di động đời mới nhất hiện nay, thậm chí trong nước vẫn chưa nhập mẫu này về, chắc chắn là chủ nhân chiếc điện thoại này đã mua nó từ nước ngoài. Nhìn ốp điện thoại cũng còn rất mới, theo lý thuyết chủ nhân của nó phải rất cẩn thận mới đúng.

Lê Lạc cầm điện thoại di động lên, nhìn xung quanh hiện trường một vòng, suy đoán xem chủ nhân chiếc điện thoại này là ai.

Có lẽ là một người phụ nữ xinh đẹp, thực lực kinh tế cũng không tệ, và hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo khoác len lông cừu, bởi vì trên điện thoại di động còn vương một sợi lông cừu trắng. Cô nhìn khắp hiện trường nhưng không tìm được người như cô nghĩ, đành thôi vậy... Không đoán nữa.

Lê Lạc mở điện thoại di động lên, không ngờ chiếc điện thoại này lại đang mở sẵn trang danh bạ, cũng không cần mở khóa, nhấc ký cuộc gọi đều hiển thị hết lên trước mắt. Lê Lạc bấm gọi cho số máy đầu tiên.

Không gọi được. Có lẽ đã bị chặn rồi.

Lê Lạc gọi cho số máy tiếp theo, ba hồi chuông ngắn ngủi vang lên, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: “Chương tiểu thư, chào cô...”

Lão Phùng? Ah, cho nên chiếc điện thoại di động này là của Chương Tử Nguyệt ư?

Không ngờ cô lại nhấc được điện thoại của Chương Tử Nguyệt. Lê Lạc tỏ vẻ như không nghe thấy câu nói vừa rồi của lão Phùng, trực tiếp mở miệng nói: “Xin chào, tôi nhấc được chiếc điện thoại di động này ở bồn rửa tay trong toilet nữ trong buổi họp báo của tập đoàn AC, xin hỏi mối quan hệ giữa anh và chủ nhân chiếc điện thoại di động này là như thế nào?”

Lão Phùng vô cùng kinh sợ, mất một lúc lâu mới phản ứng lại được, anh nói: “Xin chào, cảm ơn cô. Tôi có quen biết chủ nhân chiếc điện thoại di động này... Như vậy đi, cô cứ đặt chiếc điện thoại đó ở bộ phận lễ tân của AC, tôi sẽ nhờ người tới lấy.”

“Được.” Lê Lạc đồng ý. Chỉ là bộ phận lễ tân của tập đoàn AC là ở đâu? Lê Lạc cầm điện thoại di động, đi về phía Thương Vũ.

Đối diện, Thương Vũ quay người lại, hình như có chút bất ngờ.

Lê Lạc mỉm cười, trực tiếp đưa điện thoại di động cho Thương Vũ xem, mở miệng nói: “Tôi nhấc được một chiếc điện thoại di động trong toilet nữ. Tôi đã gọi cho người quen của chủ nhân chiếc điện thoại này, anh ta nói tôi đặt chiếc điện thoại này ở bộ phận lễ tân của AC, nhưng mà bộ phận lễ tân của AC ở đâu vậy?”

Thương Vũ nhìn liếc qua chiếc điện thoại di động, vẻ như không có việc gì, thu hồi tầm mắt, nói với thư ký Ngô đang đứng bên cạnh: “Đem chiếc điện thoại di động này tới khu vực lễ tân, sau đó tìm người tới nhận.”

Thư ký Ngô vội vàng đưa tay ra.

Lê Lạc đưa điện thoại di động cho thư ký Ngô, mỉm cười nói: “Cảm ơn chú Thương, nhờ chú mà tôi không phải đi thêm một vòng.”

Thương Vũ chỉ cười: “Nào có nào có, có lẽ là do một nhân viên nào đó bỏ quên, làm phiền Lê Lạc cô rồi.”

“Khách khí.” Lê Lạc mỉm môi, đùa giỡn nói: “Không nhấc của rơi nha.”

Sau đó hai bên cùng chụp ảnh, trong tám ảnh đầu tiên, Lê Lạc chọn một vị trí khuất tầm nhìn để đứng, kết quả khi chụp tám ảnh thứ hai, cô được sắp xếp tới đứng giữa Thương Vũ và Perez. Bởi vì Thương Vũ nói: “Tôi cảm thấy người nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới là người quan trọng nhất, thứ mà AC coi trọng nhất chính là nhân viên nghiên cứu phát triển sản phẩm.”

Cô là người nghiên cứu phát triển sản phẩm Revive, đương nhiên cô sẽ được Thương tổng coi trọng.

Sau khi lễ ký hợp đồng kết thúc, Lê Lạc cảm thấy hơi mệt, cô ngồi trên ghế salon trong phòng nghỉ nghịch điện thoại di động, nghe Thương Vũ và đoàn đại biểu của Uy Nhĩ Tư nói chuyện với nhau.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chuyện cũ như hiện lên trước mắt: Hai mươi lăm năm trước, Thương Vũ cũng dẫn theo đoàn đại biểu từ nước Mỹ tới đây bàn chuyện hợp tác với Lâm thị. Chỉ là, bên dưới các mác hợp tác vui vẻ chính là cuộc thu mua tàn nhẫn.

Lê Lạc chuyển tầm mắt, ánh mắt chạm phải Thương Vũ đang trò chuyện vui vẻ, Thương Vũ gật đầu với cô. Lê Lạc tiếp tục nhắm chán dựa vào ghế. Nên nói thế nào đây, Thương Vũ, dù lúc làm việc hay đối nhân xử thế cũng đều ứng với bốn chữ —— Hao hết tâm tư.

Giống như trước kia, trước khi anh tới thành phố Lan thu mua “Hoa nhạn” của Lâm thị, anh đã tới Mi cố tình làm quen với cô.

Năm rưỡi tiệc rượu bắt đầu, Lê Lạc nhận được tin nhắn của Tạ Uẩn Ninh, anh chỉ đơn giản nói cho cô biết: “Tôi đang tới.”

Khóe môi Lê Lạc nhếch lên. Đột nhiên cô lại nhớ ra một chuyện, tiệc rượu tối nay chắc chắn Tạ Tịnh Di sẽ đi cùng Thương Vũ, có khi nào Tạ Tịnh Di sẽ hiểu lầm mối quan hệ giữa cô và Tạ Uẩn Ninh không?

Nhưng Tạ Tịnh Di sẽ không tham gia tiệc rượu tối nay. Tạ Tịnh Di là trưởng nữ Tạ gia, tuy nhiên cô lại rất ghét xã giao, nhiều năm nay cô đã không còn tham gia loại tiệc rượu như thế này nữa rồi. Có một lần cô còn nói đùa với Lâm Hi Âm rằng cô cảm thấy Lâm Hi Âm còn thích hợp làm Thương phu nhân hơn cô. Biết tính của vợ mình như vậy, Thương Vũ cũng đã quen với việc đi một mình tới các buổi tiệc rượu. Chỉ là sáng nay khi rời giường, đột nhiên anh lại hỏi vợ mình: “Tối nay AC và Uy Nhĩ Tư có một buổi tiệc, em có đi không?”

Tạ Tịnh Di từ chối luôn: “Em không đi đâu, tối nay em muốn về nhà ngoại bàn với cha mẹ về chuyện đính hôn của Thương Ngôn và Giai Khởi.”

Mỗi người mỗi tính, Thương Vũ cũng không miễn cưỡng cô.

Không biết vì sao nhưng anh thật sự hy vọng trong buổi tiệc rượu tối nay Tạ Tịnh Di có thể ở bên cạnh anh, đây là một loại tình cảm kỳ lạ. Có lẽ trong tiềm thức, anh đã coi Lê Lạc trở thành Thanh Gia.

Và anh cũng biết, tiệc rượu tối nay nhất định Tạ Uẩn Ninh sẽ tới.

Chỉ là đến khi tiệc rượu kết thúc, Tạ Uẩn Ninh vẫn chưa xuất hiện. Lúc tiệc rượu kết thúc, Lê Lạc suy nghĩ một chút, cô bị Tạ Uẩn Ninh cho leo cây sao? Hôm nay cô không lái xe tới đây vì cô vốn định sẽ về cùng với Tạ Uẩn Ninh.

Lê Lạc phờ phạc rũ rượi đi ra khỏi khách sạn, Thương Vũ tự mình đi ra ngoài tiễn đoàn đại biểu của Uy Nhĩ Tư, sau đó anh đi về phía cô, nói với thư ký Ngô đang đứng bên cạnh: “Tìm người đưa Lê tiểu thư trở về.”

“Không cần, chú Thương.” Lê Lạc từ chối: “Tôi còn muốn đi chơi quanh đây một chút.”

Thương Vũ: “Lê Lạc, đêm khuya như vậy, một cô gái như cô đi một mình rất nguy hiểm.”

Lê Lạc cảm thấy buồn cười, trả lời Thương Vũ: “Chú Thương lo lắng hơi quá rồi, tôi vẫn thường như vậy, cũng không cảm thấy có gì nguy hiểm.”

“...” Anh chỉ là đối tác, cũng chỉ là cha của bạn học của cô, Thương Vũ không lý do để nói tiếp, mà cũng không có cơ hội để nói tiếp ——

Cách đó không xa, một chiếc SUV màu đen từ từ dừng lại, sau đó một bóng người cao ngất bước xuống xe.

Đi thẳng tới đây.

Tạ Uẩn Ninh cảm thấy Chu Bắc đúng là phiền chết được, suốt từ lúc chiều đến giờ vẫn một mực tán gẫu với anh mấy chuyện vô nghĩa, cái gì mà xoa Lê Lạc một vòng nói một câu tôi tới muộn, nhất định là vô cùng lãng mạn, vô cùng đẹp trai.

Tạ Uẩn Ninh không hiểu nổi tâm tư thiếu nữ của Chu Bắc, nhưng anh chắc chắn miệng Chu Bắc đúng là miệng quạ đen.

Tạ Uẩn Ninh từng bước tiến về phía Lê Lạc, Lê Lạc nhìn anh, ánh mắt cô mang hai phần vui mừng, hai phần uất ức. Trong lúc nhất thời, tất cả tình cảm dịu dàng biến thành lời thoại mà Chu Bắc vẫn cứ nhắc đi nhắc lại.

“Thật xin lỗi. Tôi tới muộn.” Tạ Uẩn Ninh mở miệng nói.

(Hết chương 31)

P/s: Mị đã quay lại rồi đây:))) và sẽ có chương bù vào cuối tuần nhé:3 \*yêu thương\*

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 32

Tại sao anh tới muộn?

Năm nay hội thảo khoa học quốc tế được diễn ra ở khu nghỉ dưỡng trên núi trong thành phố Lan, sau khi hội thảo kết thúc còn có một bữa tiệc nhưng Tạ Uẩn Ninh đã từ chối tham gia. Tiệc rượu của AC và Uy Nhĩ Tư bắt đầu lúc 5 rưỡi, anh phải lập tức rời đi thì mới kịp giờ. Trước khi anh rời đi, Chu Bắc còn nói với anh cái gì mà nam chính thì phải tới muộn bla bla, lúc đó anh cũng không để tâm, nhưng cuối cùng anh vẫn đến muộn. Lúc anh lái xe được một đoạn thì gặp đoạn đường đang sửa, tắc đường mất gần một tiếng đồng hồ. Đến khi vào nội thành thì toàn gặp đèn đỏ, đoạn đường này giống như đang có ý trêu đùa sự kiên nhẫn của anh, nhưng cũng khiến anh hiểu rõ tình cảm của mình hơn.

Tuy nhiên, tiệc rượu tối nay lại kết thúc sớm hơn so với dự đoán của anh một chút.

Ngay trước mặt mọi người, Tạ Uẩn Ninh trực tiếp vươn tay ra, ôm lấy bả vai Lê Lạc, ung dung, nho nhã, che chở cho cô gái của mình, nói với Thương Vũ: “Thật ngại quá, hôm nay tôi tới hơi muộn, vậy chúng tôi xin phép đi trước.”

Tạ Uẩn Ninh dẫn Lê Lạc đi, còn ngang nhiên thể hiện quyền sở hữu. Thương Vũ vẫn duy trì nụ cười đưa mắt nhìn Tạ Uẩn Ninh lái xe đi. Đây là lần thứ hai, em vợ của anh dẫn người đi từ chỗ của anh, nếu nói em vợ anh không có ý đồ gì thì chính anh cũng không tin.

Nếu như lần đầu tiên có thể miễn cưỡng cho là lão sư chăm sóc, quan tâm sinh viên, nhưng còn lần này quả thực là Tạ Uẩn Ninh đã thể hiện rất dứt khoát.

Bên cạnh, thư ký Ngô há hốc mồm, tò mò hỏi: “Tạ công tử và Lê tiểu thư đang hẹn hò sao?” Thật là một hình ảnh khiến người ta khó tin mà, Tạ công tử ôm lấy bà vai Lê tiểu thư, lại còn quang minh chính đại dẫn người đi như vậy. Nếu như anh nhớ không nhầm, Tạ công tử là giáo viên hướng dẫn của Lê tiểu thư cơ mà?

Orz... Anh thấy mình giống như vừa biết được chuyện gì không nên biết vậy!

Thương Vũ không trả lời câu hỏi của thư ký Ngô. Lão Phùng cũng đã lái xe tới, Thương Vũ nói mấy câu xã giao với thư ký Ngô và mấy vị quản lý, sau đó lên xe rời đi. Trong buồng xe tối tăm, Thương Vũ hỏi lão Phùng: “Người đó đang ở khách sạn quốc tế Hương Châu sao?”

Lão Phùng trả lời: “Đúng vậy.”

Thương Vũ khẽ ngả người về sau, toàn thân mềm nhũn, cảm xúc hỗn loạn, một lát sau, anh nói với lão Phùng: “Qua đó một chuyến đi.”

Lão Phùng: “Vâng.”

Chiếc xe chạy về hướng Cao ốc Thiên Châu. Khách sạn Hương Châu nằm trong tòa cao ốc cao nhất thành phố Lan, là khách sạn tốt nhất, đắt nhất ở thành phố Lan, ngay cả nhà hàng cao cấp Michelin cũng nằm ở nơi này.

Thiên Châu, ý nghĩa cũng như tên, “Nhân gian thiên thượng, kham ti lục châu”.

Thương Vũ đặt phòng dài hạn ở khách sạn Hương Châu, nhưng có một khoảng thời gian anh không tới đây, lần gần đây nhất anh tới đây là lần đi ăn cùng Lê Lạc. Thang máy đi thẳng một mạch, vững vàng dừng lại ở tầng 68, cửa thang máy từ từ mở ra. Thương Vũ bước ra khỏi thang máy, ánh đèn sáng chói của khách sạn chiếu lên bộ âu phục đen.

Có những việc lâu ngày sẽ thành thói quen, ví dụ như đeo nhẫn cưới lâu ngày thường sẽ hình thành thói quen xoa nhẫn. Bởi vì thường xuyên tập thể dục, khớp xương của Thương Vũ càng ngày càng hiện rõ, bàn tay phải chạm vào tay trái, chạm đến chiếc nhẫn trên ngón áp út, nhẹ nhàng xoay.

Chiếc nhẫn cũng như lòng người, đã sớm bị thời gian mài đến trơn tru, sáng bóng.

Chiếc thảm dày mang phong cách châu Âu trải dài tới bên trong phòng. Thương Vũ nhập mật mã vào, cánh cửa màu nâu nhẹ nhàng mở ra, anh đứng trước cửa, nhìn người đang ở bên trong.

Người ở bên trong, vốn đang ngồi phịch trên ghế sa lon, nghe thấy tiếng nhập mật mã, đột nhiên đứng thẳng lên, lập tức chạy ra cửa, đối diện với Thương Vũ, tức giận cất tiếng chất vấn: “Thương Vũ, anh dám cho người đưa em đi!”

Thương Vũ không trả lời, anh lấy từ trong túi áo ra một chiếc điện thoại di động, ném thẳng lên sô pha, bình tĩnh mở miệng nói: “Cô để quên điện thoại di động.”

Chương Tử Nguyệt không có cách nào có thể tiếp nhận thái độ này của Thương Vũ, cô cũng không thể nào hiểu nổi, không phải cô chưa từng tới công ty của anh, căn bản là mấy kiểu hoạt động như thế này, không phải là vợ anh đều không đi sao? Tại sao anh còn cho người tới bắt cô rồi đi..

“Tử Nguyệt, cô đúng là không biết nặng nhẹ.” Thương Vũ hạ giọng, thậm chí cũng chẳng buồn ngồi xuống, anh đi tới bên cạnh cửa sổ sát đất, đứng ở đây có thể thấy nhìn thấy toàn cảnh thành phố Lan về đêm, mối quan hệ anh che giấu suốt hai năm nay đã đến lúc phải kết thúc rồi.

Giống như cảnh đêm bên ngoài cửa sổ vậy, dù lung linh, đẹp đẽ đến nhường nào thì khi nhìn quá lâu cũng trở nên hết sức bình thường.

“Thương Vũ...” Chương Tử Nguyệt ngồi phịch xuống đất, giống như vừa hiểu ra chuyện gì đó. Thật ra thì ngay từ dạo trước, lão Phùng đã từng ám chỉ với cô. Đúng, cô thừa nhận mình không phải là kiểu người tốt tính, nhưng tính tình cô trở thành như vậy không phải là do Thương Vũ quá nuông chiều cô sao.

Hai năm qua, anh cưng chiều cô, yêu thương cô... Giống như số phận đã an bài cho cô sẽ trở thành tiểu tình nhân vậy, rõ ràng anh hơn cô 20 tuổi, vậy mà cô vẫn bị anh thu hút, mê muội, anh vẫn khiến cô đắm chìm trong tình yêu.

Sau đó cô càng ngày càng tham lam, càng ngày càng can rõ, bởi vì cô muốn biết, rốt cuộc anh có yêu cô hay không. Dù anh chỉ cưng chiều một mình cô, nhưng cô vẫn không có cảm giác an toàn, giống như là một con thỏ ngồi trên miệng cọp vậy.

“Được rồi, em biết rồi... Sau này em sẽ không như vậy.” Chương Tử Nguyệt cố gắng thỏa hiệp, cô đi tới phía sau Thương Vũ, chủ động ôm lấy Thương Vũ từ phía sau, tựa vào anh, nói: “Chỉ là em quá nhớ anh, vốn muốn tạo cho anh một sự bất ngờ, cuối cùng lại bị anh tìm người lừa đi, ngay cả điện thoại cũng để quên luôn...”

Chủ động tỏ ra mềm yếu cũng không đem lại chút tác dụng nào, Thương Vũ vẫn đẩy Chương Tử Nguyệt ra.

“Từ Nguyệt, hai ngày nữa lão Phùng sẽ sang tên căn biệt thự ngoài ốc đảo đó cho cô, ngoài ra cô cũng không cần phải gắng sức để hoàn thành chương trình học nữa, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa cho cô...”

Lời còn chưa dứt, Chương Từ Nguyệt đã ngắt lời Thương Vũ: “Saint, anh có ý gì?”

Chương Từ Nguyệt gọi tên tiếng Anh của Thương Vũ, đây là cái tên anh chỉ cho mình cô gọi. Anh thích cô cứ gọi anh như vậy, thích cô gọi tên anh, sau đó yêu kiều làm nũng, anh cũng thích cô ở trên giường gọi từng tiếng “Saint”, sau đó anh mạnh mẽ tiến vào cô.

Tại sao nhanh như vậy, tất cả đều thay đổi.

Chương Từ Nguyệt hết sức tức giận, cô không quan tâm đến tiền hay biệt thự, cô thật sự yêu Thương Vũ, dù anh lớn hơn cô rất nhiều. Chương Từ Nguyệt giương mắt nhìn anh, cô có một đôi mắt rất đẹp, mặc dù không to lắm, nhưng đuôi mắt nhẹ nhàng xéch lên, mỗi khi cô giương mắt lên nhìn vô cùng xinh đẹp. Mỗi khi cô rơi lệ, Thương Vũ sẽ hôn lên mắt cô, dịu dàng nói với cô: “Được rồi. Đừng khóc nữa, em muốn sao cũng được.”

“Saint, anh muốn chia tay với em sao?” Chương Từ Nguyệt hỏi, hốc mắt đã đỏ lên.

Thương Vũ nhất thời không lên tiếng, dừng một chút, anh nắm lấy tay Chương Từ Nguyệt, hôn lên tay cô, mở miệng cười nói: “Được rồi, sao em cứ như trẻ con thế này, đừng khóc nữa.”

(\*) Đoạn trên mình để Thương Vũ xưng hô với Từ Nguyệt là cô – tôi vì lúc đấy Thương Vũ muốn dứt khoát cắt đứt với Từ Nguyệt, đoạn này Thương Vũ đang an ủi Từ Nguyệt nên mình để là em – tôi.

Chương Từ Nguyệt tiếp tục khóc, cô uy hiếp nói: “Vậy thì anh không được bỏ em đi.”

Thương Vũ cảm thấy khó xử, anh giúp Chương Từ Nguyệt lau nước mắt, nói nhỏ: “Từ Nguyệt, tôi già rồi.”

Chương Từ Nguyệt lắc đầu, nước mắt ướt nhoe trên mặt.

Thương Vũ thở dài, ánh mắt anh dịu dàng dừng trên gương mặt cô, anh từng thật lòng yêu chiều cô, đó là cách anh đền bù cho tâm nguyện hồi trẻ mà anh không thể nào hoàn thành được. Trên đời này, rất nhiều thứ có thể dùng tiền bù đắp lại. Giấc mộng lúc nhỏ, lý tưởng khi thành niên, và cả tâm tình của một người đàn ông trung niên về sự nuối tiếc khi còn trẻ đã để vụt mất mỗi tình đầu.

Chỉ là kiểu bù đắp như vậy chung quy lại cũng chỉ bù đắp, không phải là hoàn thành tâm nguyện.

Thương Vũ buông bàn tay Chương Từ Nguyệt ra, chân thành nói: “Từ Nguyệt, em còn trẻ, lãng phí tuổi thanh xuân với tôi không có lợi ích gì với em. Em là một cô gái thông minh, em cũng không cần tôi dạy em phải lựa chọn thế nào. Ngoài ra, tôi sẽ chuyển cho em một khoản tiền, coi như là phí bồi thường cho hai năm thanh xuân của em ——” Nói đến đây, Thương Vũ mỉm cười, anh nói tiếp: “Tìm một người đàn ông trẻ tuổi mà yêu thương, cuộc sống của em nên trôi qua như vậy.”

“Em không...” Chương Từ Nguyệt từ chối, quật cường cắn môi.

“Vậy thì coi như tôi van em” Thương Vũ hít một hơi, đổi giọng nói: “Tôi thật sự mệt mỏi rồi, tôi không muốn tự giày vò bản thân thêm nữa.”

“Có phải là vợ anh đã biết chuyện hay không?” Chương Từ Nguyệt hỏi, lập tức thỏa hiệp nói: “Vậy sau này em sẽ không bao giờ chủ động tìm anh nữa, chỉ cần lúc nào anh rảnh rồi thì tới thăm em một chút là được rồi.” Cả người, cả giọng nói, bất tri bất giác đều trở nên hèn mọn.

“Từ Nguyệt, em có hiểu ý của tôi không?” Thương Vũ nhìn bộ dạng này của Chương Từ Nguyệt, nói ra câu nói khó nghe nhất: “Tôi chán em rồi.”

Chương Từ Nguyệt kinh ngạc, không nói nên lời.

“Chăm sóc thật tốt cho bản thân.” Thương Vũ ôm Chương Từ Nguyệt lần nữa, sau đó không hề nữa lưu luyến, buông tay rời đi.

“Saint...” Chương Từ Nguyệt quay người lại, gọi tên Thương Vũ, nhưng cánh cửa phòng đã mở, Thương Vũ đã rời đi, Saint của cô đã rời đi. Anh đi, mang theo tất cả sự yêu thương và cưng chiều.

“A! A a a!” Từng tiếng thét chói tai vang lên, Chương Từ Nguyệt ngồi xồm xuống đất, ôm đầu kêu to, đau khổ khóc thành tiếng.

“Ah!”

Lê Lạc tựa người vào cửa sổ xe thở ra một hơi, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Chiếc xe chạy trên con đường nội thành quanh co, hai bên đường nhà nhà đã lên đèn. Lê Lạc quay đầu, cười hi hi nhìn Tạ Uẩn Ninh, cảm khái nói: “Giáo sư, vừa rồi thầy thực sự rất đẹp trai.”

Tạ Uẩn Ninh mỉm cười, mặc dù anh không để tâm đến mấy lời nói trẻ con kiểu này, nhưng anh vẫn hỏi lại: “Đẹp trai chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng đẹp trai!” Lê Lạc ngồi ở ghế lái phụ, hồi tưởng lại khoảnh khắc Tạ Uẩn Ninh xuất hiện ở trước cửa khách sạn, đẹp trai đến mức tâm tư già trẻ của cô đều cháy rực lên.



Ngay cả nhịp tim của cô cũng đập nhanh hơn. Ah, không phải là nhanh, phải là đập cực kỳ nhanh!

Câu trả lời của Lê Lạc khiến Tạ Uẩn Ninh rất vui vẻ. Anh nghĩ qua tối nay, hai người đã hiểu nhau hơn, ít nhất anh cũng đã thể hiện rõ quan hệ của hai người ở trước mặt mọi người.

Lê Lạc vẫn còn hoài niệm, khoe môi mỉm cười thật tươi, tiếp tục nói chuyện cùng Tạ Uẩn Ninh: “Thật sự rất tuần tú, giống như là một bộ phim truyền hình trước đây em từng xem vậy...” Lê Lạc lập tức im lặng, bởi vì bộ phim truyền hình này nhất định Tạ Uẩn Ninh chưa từng xem. Cô và anh sinh ra ở hai thời kỳ khác nhau, lúc cô đang xem phim thần tượng thì anh còn đang xem phim hoạt hình.

“Phim gì?” Tạ Uẩn Ninh hỏi, anh không quen nghe cô nói nửa chừng rồi lại thôi như vậy.

“Chính là kiểu phim thần tượng hay chiếu trên tivi đó... Chẳng lẽ thầy không cảm thấy cách thầy xuất hiện tối nay rất giống cách xuất hiện của các nhân vật nam chính sao?” Lê Lạc nói, đồng thời nghiêng đầu một chút, cười hi hi: “Chỉ tiếc là thầy không muốn yêu sinh viên của mình, nếu không nhất định em sẽ theo đuổi nửa thầy một lần nữa.”

Tạ Uẩn Ninh: “...”

Lê Lạc tiếp tục: “Ha ha.”

Tạ Uẩn Ninh vẫn: “...”

Tạ Uẩn Ninh đưa Lê Lạc về nhà trọ ở phía cửa Bắc Lan Đại. Anh dừng xe ở bên ngoài, Lê Lạc xuống xe. Tạ Uẩn Ninh ngồi ở ghế lái, cúi đầu, tầm mắt lướt qua cửa sổ xe, anh gọi ở người đang đi ở phía trước.

Lê Lạc quay đầu lại nhìn anh, mỉm cười. Ở buổi tiệc từ thiện, cô mặc một bộ váy rất lộng lẫy, nhưng tối nay cô chỉ mặc đồ công sở, có lẽ là là buổi chiều sau khi buổi ký hợp đồng kết thúc liền sang buổi tiệc rượu luôn. Áo trắng zút đen, giày cao gót màu đen cao 5cm, nhìn cô thanh tú động lòng người, kiều mà không ngạo.

Gió đêm hơi lớn, cô khẽ kéo lại áo khoác.”Chuyện gì vậy? Giáo sư.” Cô mỉm cười hỏi anh.

Tạ Uẩn Ninh nhất thời nói không nên lời, chỉ lặng yên nhìn cô. Hôm nay cô mặc đồ công sở, nhưng trong mắt anh thì lại giống như một cô gái nhỏ mặc quần áo của người lớn vậy. Thật ra thì cô không phải là một đứa bé yếu đuối, lại càng không phải kiểu nữ sinh ngây thơ như Lâm Giai Khởi. Ngược lại Lê Lạc còn có một đôi mắt khiến anh không thể nào nhìn thấu. Mặc dù đôi mắt ấy lúc nào cũng sáng long lanh, tựa như chưa từng nhiễm bụi trần, chưa từng bị thế gian này làm ô uế, nhưng lại tựa như đang cất giấu một bí mật đáng sợ. Cô giống như một cô gái lời đời, nhưng cũng giống như một cô gái vô tư, đơn thuần.

“Không có việc gì.” Tạ Uẩn Ninh nói, hiện tại anh vẫn chưa nên nói với cô chuyện này, khoe môi cong lên, anh nói với Lê Lạc: “Ngủ ngon, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai gặp lại.”

“Ngày mai gặp lại, giáo sư.” Lê Lạc vẫy tay chào anh, sau đó xoay người, đi được vài mét lại quay đầu lại lần nữa, thấy anh vẫn chưa đi, cô lại vẫy tay chào một lần nữa, sau đó nhẹ bước vào nhà trọ.

---

Hôm nay Thương Ngôn ở bên Lâm Giai Khởi cả ngày, bạn cùng phòng cô gọi điện thoại cho anh nói cô đột nhiên bị đau bụng. Bởi vì cô không chịu đi bệnh viện, nên anh đành đưa cô về nhà. Gần tối, anh từ chối lời mời ở lại dùng cơm của Di Lâm, đánh xe, trở về nhà mình.

Hôm nay mẹ của anh có gọi điện thoại cho anh, nói anh nếu có thời gian thì về nhà một chuyến, mẹ anh có chuyện cần nói cùng anh.

Thương Ngôn lo lắng không biết có phải là mẹ đã phát hiện ra chuyện của cha rồi không, kết quả khi về đến nhà, hóa ra mẹ của anh chỉ muốn tìm anh để bàn chuyện đính hôn của anh và Giai Khởi.

“Tháng Một thì sao? Ông ngoại của con cũng đã xem ngày rồi. Chúng ta đều cho rằng bữa tiệc đính hôn thì tổ chức đơn giản một chút, chỉ mời bạn bè thân thích hai bên, mời thêm một số bạn học của con Giai Khởi nữa, con thấy thế nào?”

Thương Ngôn cúi thấp đầu: “Mẹ, có phải là quá gấp hay không...”

Tạ Tịnh Di cười, nhớ lại lời nói của con trai vào hôm sinh nhật cô, cố ý trêu đùa: “Vào hôm sinh nhật mẹ, là ai gấp gấp đòi đính hôn sớm một chút chứ?”

Thương Ngôn mấp máy môi nhưng không nói gì, gương mặt thì đỏ ửng. Anh đang cực kỳ xấu hổ.

Tạ Tịnh Di nhìn con trai xấu hổ, nói tiếp: “Hơn nữa Di Lâm cũng hi vọng con và Giai Khởi sớm ổn định, sau đó chờ các con tốt nghiệp, kết hôn, sinh con, còn mẹ thì đâu có vội.”

Thương Ngôn: “...”

Ngoài cửa vang lên động cơ xe ô tô, có lẽ là Thương Vũ đã về. Chuông cửa vang lên, bảo mẫu đi ra mở cửa, mang dép đi trong nhà ra cho Thương Vũ.

Thương Vũ đổi dép, đi vào nhà. “Sao hôm nay con lại về nhà?” Thương Vũ hỏi con trai, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tạ Tịnh Di.

“Là em gọi con về.” Tạ Tịnh Di nói với Thương Vũ, ánh mắt hướng về Thương Ngôn nói: “Bàn một chút về chuyện đính hôn của con với Giai Khởi.”

“Oh.” Thương Vũ nhìn Thương Ngôn, dựa vào ghế sa lon hỏi: “Vậy bàn đến đâu rồi?”

---

Những ngày này, nhiệt độ ở thành phố Lan đang xuống thấp dần.

Chín rưỡi tối thứ bảy, Lê Lạc đội mũ, mặc áo khoác đi mua đồ ăn đêm. Xa xa, thấy phía trước nhà trọ có một bóng dáng quen thuộc. Lê Lạc nở nụ cười đi lên phía trước, nghiêng đầu cất tiếng chào: “Hi, Thương Ngôn, sao anh lại tới đây?”

Thương Ngôn lập tức ngừng đầu, suýt chút nữa đã đụng phải Lê Lạc. Thật may là Lê Lạc nhanh nhẹn lùi về phía sau mấy bước nhỏ, gương mặt vui vẻ: “Anh tìm tôi sao, có chuyện gì à?” Lê Lạc hỏi Thương Ngôn.

“Đúng.” Thương Ngôn gật đầu, hít một hơi dài, không khí lạnh lẽo khiến anh rùng mình, anh nói: “Lê Lạc, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

“Đương nhiên là có thể rồi.” Lê Lạc gật đầu, ngừng lại một chút, nói với Thương Ngôn: “Anh đợi tôi một chút.”

Phía dưới nhà trọ có một máy bán nước tự động đặt cách đây vài mét. Hình ảnh quảng cáo sáng nhấp nháy xung quanh màn hình, Lê Lạc nhét tiền vào khe nhận tiền, hỏi Thương Ngôn đang đứng ở phía sau: “Cà phê, trà sữa, còn có trà gừng cốc nữa, anh muốn uống loại nào?”

“Cà phê đi.” Thương Ngôn trả lời cô.

Lê Lạc mua hai cốc cà phê nóng.

Tĩnh ra thì nhà trọ của Lê Lạc thua xa chung cư cao cấp của Tạ Uẩn Ninh, tuy nhiên bên trong khu trọ cũng có một sân quần vợt, xung quanh đều là bụi cây bụi cỏ. Ban đêm nhiệt độ xuống thấp, sân quần vợt vắng tanh không có một bóng người, chỉ có bóng cây nặng nề in xuống mặt đất.

Lê Lạc và Thương Ngôn cầm cốc cà phê ngồi xuống hàng ghế dài trên sân quần vợt. Trong không khí phảng phất mùi cà phê nhàn nhạt, nhiệt độ ấm áp lan từ cốc cà phê truyền đến lòng bàn tay.

“Được rồi, chúng ta có thể nói chuyện được chưa?” Lê Lạc hỏi, bật cười khanh khách.

Tìm Lê Lạc có chuyện gì ư? Thương Ngôn nhìn về phía xa. Anh cũng không biết tại sao mình lại đạp xe đến đây nữa. Kể từ khi anh biết mẹ anh và Lâm gia đang bắt đầu chuẩn bị cho chuyện đính hôn, anh liền cảm thấy suy nghĩ của mình vô cùng mơ hồ.

Không chỉ có áp lực từ Giai Khởi mà còn có áp lực từ người nhà, và có cả áp lực từ chính anh đối với bản thân. Toàn bộ những áp này đè nặng lên lồng ngực anh, nặng nề như những tảng đá khiến anh vô cùng mệt mỏi.

Cho nên, anh mới tìm đến Lê Lạc, mang theo rất nhiều lời muốn nói. Chỉ là khi đến được nhà trọ của cô thì ngay cả dũng khí gọi điện cho cô cũng không có, không ngờ cuối cùng Lê Lạc lại đụng phải anh trước.

Rốt cuộc, đối diện với ánh mắt sáng ngời của Lê Lạc, Thương Ngôn nói: “Tôi sắp đính hôn...”

“Chúc mừng anh.” Lê Lạc cười: “Cũng thay tôi chúc mừng Giai Khởi nhé.”

“A...” Thương Ngôn cúi đầu nhìn xuống đất, gương mặt anh đỏ bừng như bị thiếu chảy, anh nghĩ mình không nên nói ra chuyện này, nhưng anh cũng sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa. Anh cúi đầu thấp xuống đất, cuối cùng từ từ nâng lên, anh nói với Lê Lạc: “Lê Lạc, tôi... Tôi nghĩ tôi thích cô mất rồi.”

(Hết chương 32)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33

Lê Lạc... Tôi nghĩ tôi thích cô mất rồi.”

Lê Lạc: “...”

Thương Ngôn hít một hơi thật dài: “Tôi không biết tình cảm của tôi là loại tình cảm nào, nhưng tôi thực sự rất thích cô. Cô là cô gái thông minh nhất mà

tôi biết, khi ở bên cô tôi luôn cảm thấy rất nhẹ nhõm, rất vui vẻ. Quả thực tôi cũng không biết tại sao nhưng tôi luôn mong mỗi ngày đều có thể gặp lại cô...”

Lời thổ lộ chẳng mạch lạc chút nào, thật sự rất tệ.

“Thương Ngôn...” Lê Lạc hơi ngạc nhiên, cô không ngờ hôm nay Thương Ngôn lại tới đây thổ lộ với cô. Thật ra thì cô cảm thấy làm bạn với Thương Ngôn cũng không tệ. Dù rõ ràng hai người cách một thế hệ, thậm chí Thương Ngôn còn là con trai của Thương Vũ, thế nhưng cô và anh lại giống như là bạn bè thân thiết vậy. Sở thích giống nhau, tính cách cũng tương tự.

“Thật xin lỗi, Thương Ngôn.” Lê Lạc nói.

“Lê Lạc, cô không cần cảm thấy có lỗi.” Thương Ngôn nhếch miệng mỉm cười: “Tôi biết cô không thích tôi.” Ngừng lại một chút: “Mặc dù vừa rồi tôi vẫn ôm hi vọng, nếu như cô thích tôi, tôi...”

Sẽ không đính hôn sao? Lê Lạc cúi đầu, cứ cho là cô thích Thương Ngôn thì lúc này cô cũng sẽ không thừa nhận.” Thương Ngôn, thật xin lỗi.” Lê Lạc cảm xúc cả phê, nói xin lỗi một lần nữa, khó xử mở miệng: “Tôi... Đã có người mình thích.”

“Tôi biết.” Thương Ngôn chấp nhận câu trả lời của cô.

Lê Lạc lập tức quay đầu lại, vừa rồi cô nói như vậy là vì muốn Thương Ngôn từ bỏ ý định với cô. Không ngờ Thương Ngôn lại chấp nhận dễ dàng đến vậy... “Tôi Biết” Anh biết cái gì? Sau đó Thương Ngôn nói: “Người trong lòng cô là cậu của tôi đúng không?”

Ách, Lê Lạc cúi đầu, cô không phủ nhận.

...

Rời khỏi nhà trọ của Lê Lạc, Thương Ngôn đạp xe đi một vòng quanh Lan Đại, vòng tới vòng lui, lại đi tới chỗ của cậu. Anh gõ cửa, một lát sau, anh nói với Tạ Uẩn Ninh vừa mở cửa ra: “Cậu, cậu có rượu không?”

Tạ Uẩn Ninh vốn muốn nói không có, nhưng thấy sắc mặt Thương Ngôn không tốt nên vẫn đề anh vào nhà.

Tạ Uẩn Ninh không thích uống rượu nhưng ở chỗ anh vẫn còn hai chai cocktail, lần trước Lê Lạc mang đến, Tạ Uẩn Ninh lấy hai chai cocktail ra đưa cho Thương Ngôn.

“Cám ơn Cậu.” Thương Ngôn đi tới cửa sổ sát đất, ngồi xuống ghế sa lon, uống một ngụm rượu.

Nhìn tình hình này... là thất tình sao? Tạ Uẩn Ninh không có chút hứng thú nào với chuyện của Thương Ngôn, anh nói thẳng: “Uống ít một chút, uống xong thì quay về trường đi.”

Thương Ngôn cầm chai cocktail, lặng lẽ cúi đầu.

Sau khi uống hết 1 chai, cả khuôn mặt Thương Ngôn đỏ ửng lên, do dự một chút, anh vẫn nói với cậu: “Cháu vừa thổ lộ với Lê Lạc...”

Tạ Uẩn Ninh: “...” Mắt Tạ Uẩn Ninh nheo lại, anh nhìn đáng vẻ của Thương Ngôn, rõ ràng là thổ lộ thất bại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Rất tốt.

Tạ Uẩn Ninh tựa vào cửa sổ sát đất, miễn cưỡng ngắm nhìn ánh đèn phòng khách.

Thương Ngôn dường như cũng bị ánh đèn thu hút, tâm trạng rối bời, tay cầm chai rượu, anh tiếp tục nói: “Người trong lòng Lê Lạc, là cậu.”

Đúng như dự đoán của Tạ Uẩn Ninh, anh mím môi: “Lê Lạc đã nói như vậy sao?”

Lê Lạc không thích anh mà chỉ thích mình cậu, mặc dù Thương Ngôn rất khổ sở nhưng anh cũng không khó chịu: “Đúng, cô ấy đã thừa nhận.”

Ah. Tạ Uẩn Ninh cúi thấp đầu, sau đó lại ngẩng lên, nhẹ nhàng đút tay vào túi quần giống như không có chuyện gì, tiếp tục đứng, nghĩ nghĩ một chút, sau đó lại cúi thấp đầu.

“Chẳng qua cháu đã thay cậu từ chối Lê Lạc rồi.” Thương Ngôn mở miệng lần nữa, dựa người vào ghế sa lon nói: “Cháu nói với Lê Lạc, cậu sẽ không để ý tới những cô gái nhỏ hơn 28 tuổi...”

Lời nói vừa dứt, Tạ Uẩn Ninh lập tức quay người, gương mặt hiện rõ sự vô tình.

Sau khi uống hết hai chai cocktail, Thương Ngôn ngủ thiếp đi trên ghế sa lon ở phòng khách. Tạ Uẩn Ninh vốn định trực tiếp ném Thương Ngôn ra ngoài, nhưng nghĩ Thương Ngôn vừa mới thất tình nên lại mang chăn ra, tùy ý ném lên ghế sa lon, xoay người đi vào phòng ngủ.

Lúc Lê Lạc nhận được tin nhắn của Tạ Uẩn Ninh, cô vừa tắm xong, trên mặt còn đang đắp mặt nạ, nhìn tin nhắn hiện trên màn hình ——”Ngày mai cô rảnh không? Tôi mời cô ăn cơm.”

Đúng là buồn bực, sao tự dưng Tạ Uẩn Ninh lại mời cô ăn cơm? Mặc dù ngày mai cô không có thời gian, nhưng cô vẫn hỏi tiếp: “Kiểu thú, sao thầy lại

mời em ăn cơm?”

Quỷ tha ma bắt. Lê Lạc vốn định nhấn là “Giáo sư”, kết quả run tay lại bấm thành “kiểu thứ”, nhấn liền hai từ “kiểu thứ”, Lê Lạc thật sự muốn chết luôn rồi.

Quả thực, khi thấy Lê Lạc gửi tới hai từ “kiểu thứ”, Tạ Uẩn Ninh nhích lại gần đầu giường, vẻ mặt lạnh lùng, đúng là có mắt không trông, anh tiếp tục nhấn: “Cô tặng quà sinh nhật sớm cho tôi, cho nên tôi muốn mời cô ăn một bữa cơm.”

Oh, hoá ra là như vậy. Nhưng ngày mai cô lại có hẹn với Tiểu Thụ mất rồi. Lê Lạc vén mấy sợi tóc rũ trước trán ra sau, đứng ngoài ban công nhấn lại: “Cám ơn giáo sư, thật là vinh hạnh, nhưng mà tiếc thật, ngày mai em lại bận rồi.”

Tạ Uẩn Ninh không nhấn lại.

Lê Lạc tiếp tục nhấn: “Chi bằng đề lần khác?” Nhưng cô cảm thấy giọng điệu không thích hợp lắm nên lại đổi thành giọng điệu của một học sinh lễ phép: “Bữa cơm này có thể hoãn lại không? Lần sau em sẽ hẹn trước với thầy.”

Lê Lạc thừa nhận, cô rất thích đi ăn cùng Tạ Uẩn Ninh, khẩu vị của anh rất tốt, chỉ cần đi theo anh là có thể ăn được những món ăn ngon nhất ở thành phố Lan. Hiếm khi Tạ Uẩn Ninh chủ động hẹn cô ăn cơm, đương nhiên là cô không thể bỏ qua cơ hội này.

——”Có thể.”

Tạ Uẩn Ninh nhấn lại, ngừng lại một chút, lại nhấn thêm vài chữ: “Bất cứ lúc nào cũng đều có thể.”

“Vâng, cám ơn giáo sư.” Sau đó, Lê Lạc nhấn thêm vài icon hình trái tim để bày tỏ tình cảm

Icon trái tim bay bay trên màn hình điện thoại của Tạ Uẩn Ninh. Trong phòng ngủ trên lầu 26, Tạ Uẩn Ninh mở khung chat, tìm icon trái tim, gửi đi, sau đó đặt điện thoại đi động sang một bên...

5 phút sau, anh cầm điện thoại đi động lên liếc nhìn, vẫn không có hồi âm, lại ném điện thoại đi động sang một bên, nhắm mắt ngủ.

Bên ngoài phòng khách, trên sofa, Thương Ngôn ngủ ngủ, rốt cuộc cũng cảm thấy có chút buồn bực, thì ra là chần chệ không hết người. Anh kéo chăn, trùm kín người, trở mình, tiếp tục ngủ.

Every day is a new day.

Ngày hôm sau, sau khi Lê Lạc gặp Tiểu Thụ trở về thì trời đã về khuya, xe thể thao màu trắng nhanh chóng lướt đi trên đường cao tốc về đêm, thiết bị đo tốc độ nhắc nhở cô đã vượt quá tốc độ an toàn trên đường quốc nội: 120km/h, cô không thể không hãm lại tốc độ.

Ban đêm, trên đường có rất ít xe riêng chạy với tốc độ cao như thế, chủ yếu đều là xe container, xe tải lớn, vận chuyển hàng hóa sang thành phố cảng lân cận.

Nhưng cho dù chỉ đi với tốc độ 120km/h, Lê Lạc vẫn dễ dàng vượt qua những chiếc xe container, xe tải lớn này. Hạ cửa sổ xe xuống 1 nửa để gió đêm thỏa sức tràn vào, Lê Lạc lấy chiếc mũ màu đen xuống, thả tóc ra.

Trong lòng cô có chút khinh bỉ chính mình.

Ngày hôm qua khi Thương Ngôn thổ lộ với cô, cô có ý hỏi Thương Ngôn: “Thương Ngôn, anh có còn thích Giai Khởi không?”

Thương Ngôn cúi đầu, giống như đang xác nhận lại tình cảm của mình. Thật ra thì nhiều khi người ta thường hiểu nhầm cảm xúc của chính mình, tình yêu, tình thân, sự rung động trong chốc lát, sùng bái, thói quen, sự lệ thuộc... Tất cả những loại tình cảm trên đều có điểm giống nhau nhưng bản chất lại hoàn toàn khác nhau, nếu không cẩn thận thì sẽ dễ mắc phải sai lầm. Sau đó Thương Ngôn cũng xác nhận lại như vậy: “Có lẽ là còn, tôi và Giai Khởi đã quen nhau nhiều năm như vậy.”

Sau khi Thương Ngôn nói xong, cũng cô không tiếp lời. Nếu như cô chỉ là một người bạn thật thà, thuần túy, có thể cô sẽ khuyên Thương Ngôn một chút. Khuyên Thương Ngôn nên tìm hiểu rõ tình cảm thật sự của mình. Thế nhưng cô căn bản không phải là bạn của Thương Ngôn, càng không phải là bạn của Lâm Giai Khởi.

Bởi vì cô đột nhiên trầm mặc, Thương Ngôn mở miệng nói lần nữa: “Cho nên Lê Lạc, cô nên cảm thấy vui mừng đi, cô không thích tôi là đúng, tôi là một người đàn ông chân chủ.”

Cô không cảm thấy vui mừng, cô chỉ thấy xấu hổ. “Thương Ngôn, thật ra thì anh chỉ cảm thấy tò mò về tôi thôi.” Cô nói với Thương Ngôn như vậy.

“Vậy sao?” Thương Ngôn cười, dường như anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít, anh nói: “Cậu cũng nói với tôi như vậy.”

“Vậy anh và Giai Khởi vẫn đính hôn chứ?” cô lại hỏi.

“Ừ.” Thương Ngôn trả lời, giọng nói rất nhẹ, rất bình tĩnh: “Tình cảm là một thứ không dễ có được, tôi nên quý trọng Giai Khởi.”

...

Lê Lạc hiểu rõ, sở dĩ đêm qua Thương Ngôn tỏ ra kiên định như vậy có lẽ cũng có chút liên quan đến cô. Anh tin tưởng cô như thế, vậy mà cô lại chưa từng thật lòng coi anh là bạn. Ngọn đèn đường nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, gió đêm tiếp tục lùa vào trong xe thể thao, từng cơn, từng cơn.

Lê Lạc thầm nói xin lỗi, hít một hơi dài, không khí buổi đêm lành lạnh mạnh mẽ thấm vào sâu trong cơ thể, cô đóng cửa sổ xe lại.

Nửa giờ sau, xe thể thao dừng lại trạm thu phí Thanh Hoài của thành phố Lan, Lê Lạc hạ cửa sổ xe xuống, cô nhân viên thu lệ phí xinh xắn, nở nụ cười trong veo đưa hóa đơn cho cô, Lê Lạc nộp tiền cho cô gái.

Cô chợt nghĩ tới Tiểu Thụ, gương mặt Tiểu Thụ cũng xinh xắn, thanh tú thế này. Vừa rồi khi cô chuẩn bị quay về, Tiểu Thụ đã gói cho cô rất nhiều dưa chuột muối, cô nói lần trước thấy cô thích ăn, cho nên đã cố ý chuẩn bị cho cô.

Tiểu Thụ lương thiện, Thương Ngôn cũng lương thiện.

Suốt cả buổi tối, tâm trạng Lê Lạc không tốt chút nào.

Thứ hai, lúc tới viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài, cô nhìn thấy Thương Ngôn bước từ trong xe của Tạ Uẩn Ninh xuống, mặt lại có chút hồng hồng. Nguyên nhân không phải là vì lời tỏ tình của Thương Ngôn, mà là vì tối hôm trước cô ngầm thừa nhận câu hỏi của Thương Ngôn——“Người trong lòng cô là cậu của tôi đúng không?”

Không khỏi cảm thấy chột dạ, Lê Lạc không chào hỏi gì, cúi đầu đi thẳng vào phòng thí nghiệm. Lúc Thương Ngôn hỏi cô có thích Tạ Uẩn Ninh hay không, cô có ý ngầm thừa nhận là vì muốn Thương Ngôn từ bỏ tình cảm dành cho cô.

Đương nhiên là cô có thích Tạ Uẩn Ninh, nhưng tình cảm mà cô dành cho Tạ Uẩn Ninh có lẽ không phải là loại “thích” mà Thương Ngôn hỏi.

Kết quả không biết vì sao, cả ngày hôm nay Tạ Uẩn Ninh và Thương Ngôn luôn xuất hiện cùng nhau, cô chột dạ giống như vừa làm chuyện xấu. Ahhh, thật sự thì đúng là cô vẫn đang làm chuyện xấu.

Buổi trưa, lúc ăn cơm, Lê Lạc không chủ động ngồi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh như thường ngày mà bưng khay cơm ngồi xuống bên cạnh Chu Bắc.

Tạ Uẩn Ninh vẫn ngồi ở vị trí cũ, trong lòng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Phía đối diện, Thương Ngôn cũng ngồi xuống. Hôm nay, khi đối mặt với Tạ Uẩn Ninh, dường như Lê Lạc có chút khác thường, Thương Ngôn biết mình đã nói sai. Lẽ ra anh không nên nói hết ra, hại Lê Lạc hôm nay trở nên lúng túng như vậy.

Vô cùng ảo não, Thương Ngôn nói với Tạ Uẩn Ninh: “Cậu, cậu có thể vờ như không biết gì được không...”

Thương Ngôn đang nói về chuyện gì, Tạ Uẩn Ninh rất rõ, nhưng đáp án đương nhiên là không thể. Anh không chỉ sẽ không giả vờ như không biết gì, mà anh còn phải đột phá mối quan hệ giữa anh và Lê Lạc. Thương Ngôn cũng có thể cảm nhận được tình hình, đương nhiên anh cũng nhận ra ngày hôm nay Lê Lạc cố ý tránh anh. Bất đắc dĩ, lại không hiểu sao có chút vui mừng, rốt cuộc cô cũng giống như một cô gái bình thường.

Ở bàn ăn đối diện, Tạ Uẩn Ninh hạ tầm mắt, liếc nhìn Thương Ngôn nói: “Yên tâm, cậu sẽ không nói cho Lê Lạc rằng cháu nói cho cậu biết đâu.”

Tạ Uẩn Ninh vẫn bảo đảm một câu, lấy phong phạm của trường bồi ra khẳng định.

“Ahh, cảm ơn cậu.” Thương Ngôn cúi thấp đầu. Bất tri bất giác bị Tạ Uẩn Ninh làm rối trí.

Không sai, Tạ Uẩn Ninh đã bảo đảm là sẽ không nói với Lê Lạc chuyện Thương Ngôn đã nói với anh tất cả, nhưng anh không hề bảo đảm rằng anh sẽ vờ như không biết chuyện gì. Hai ngày nay, tình cảm trong lòng anh cứ cuộn trào như thủy triều tháng 5, lui rồi lại tới, lui rồi lại tới, từng cơn sóng liên tiếp dâng trào, thấm ướt toàn bộ đá ngầm trên bờ biển. Sau đó, trên mặt đá ngầm, một chiếc vỏ sò vẫn nằm lại trên mặt đá.

---

Thương Ngôn đã quyết định, ngày đính hôn của anh và Lâm Giai Khởi cũng đã được xác định.

Thứ năm, lúc Tạ Tịnh Di và Lâm Hi Âm cùng đi spa, hai người tiếp tục thảo luận xem nên chuẩn bị bữa tiệc đính hôn như thế nào. Tạ Tịnh Di muốn tổ chức một lễ đính hôn đơn giản, đến khi kết hôn thì sẽ tổ chức thật long trọng. Sở Hi Âm thấy không ổn, Tạ Tịnh Di giải thích một câu: “Hôn lễ mới là quan trọng nhất.”

Không phải là Lâm Hi Âm thấy không ổn, mà là có ý kiến khác. Tổ chức lớn hay nhỏ không phải chỉ là việc có coi trọng hình thức hay không, quan trọng hơn là hai nhà Lâm Thương cũng có thể mượn bữa tiệc đính hôn này để làm công tác truyền thông. Hôm qua đã có một tòa báo liên lạc với cô, hi vọng cô có thể cho bọn họ độc quyền trong việc đưa tin về bữa tiệc đính hôn với điều kiện là họ sẽ giúp cô quảng bá bộ mỹ phẩm dưỡng da Lin’ love mà cô tạo ra.

Lâm Hi Âm hơi dao động, hai năm qua Lin’love đã dần trở nên mờ nhạt, mặc dù tập đoàn AC đã mua hết cổ phần Lâm thị nhưng Lâm thị cũng đã hoàn toàn bị AC vứt bỏ, đã sớm trong tình trạng kéo dài hơi tàn ăn bữa hôm lo bữa mai. Ban đầu khi Thương Vũ quyết tâm thu mua Lâm thị, thứ anh muốn căn bản không phải Lâm thị, mà là mượn lực của Lâm thị để tấn công vào thị trường quốc nội.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Hi Âm sinh ra một chút oán hận và không cam lòng. Chỉ là những thứ oán hận và không cam lòng này đều sinh ra từ tình yêu dành cho Thương Vũ, giống như là dây mây rối rắm quấn quanh con bọ rùa con, vừa nhột vừa đau.

Lâm Hi Âm thả lỏng người trên giường mặc cho nhân viên spa mát xa cho mình, tùy ý nói: “Tĩnh Di, tôi cũng muốn tổ chức một bữa tiệc đính hôn đơn giản một chút, cô nói xem dù có đính hôn hay kết hôn thì hai đứa trẻ cũng vẫn là tâm can bảo bối của chúng ta. Chẳng qua tôi nghe nói, bây giờ ở thành phố Lan đang rất thịnh hành việc tổ chức lễ đính hôn thật lớn, hôn lễ thì lại rất đơn giản, hai nhà cùng tìm một hòn đảo xinh đẹp ở nước ngoài rồi bay qua đó, tổ chức một hôn lễ lãng mạn bên bờ biển.”

Tạ Tĩnh Di im lặng.

Lâm Hi Âm thở dài một cái, dường như có chút khó xử.

Tạ Tĩnh Di hiểu, cô đoán việc muốn ra nước ngoài cử hành hôn lễ là ý của Giai Khởi nhưng vì ngại nói ra nên Hi Âm mới đành đổi lại thành ý của mình. Tạ Tĩnh Di suy nghĩ một chút rồi nói: “Hi Âm, chúng ta đã sắp trở thành người một nhà rồi, dù là cô hay Giai Khởi, có ý kiến gì thì trực tiếp nói với tôi, không cần khách khí.”

Lâm Hi Âm cười cười, ngưng ngừng nói: “Tĩnh Di, cô đúng là rất hiểu tôi.”

Tạ Tĩnh Di cũng cười, không nói gì nữa.

Lúc Lê Lạc lên mạng, nhìn thấy mấy tòa báo lớn cũng đang truyền thông cho nhãn hiệu Lin’ Love, cô cười thầm.

Cô nên nói gì đây, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Lâm Hi Âm thích nổi tiếng, bao nhiêu năm rồi mà tật xấu này vẫn không thay đổi chút nào. Còn gần hai tháng nữa mới đến ngày đính hôn, vậy mà Lâm Hi Âm đã bắt đầu mua tin tức. Chỉ là chiêu bài này, cô cũng nên học tập một chút. Hoặc là cô cũng có thể giúp Lâm Hi Âm mua thêm tin tức, trợ giúp một phen.

Khởi đầu càng nổi càng tốt, phải không? Thân thể nhẹ nhàng dựa vào ghế, Lê Lạc gấp máy vi tính lại. Đột nhiên cô cảm thấy có chút đau lòng cho Lâm Giai Khởi...

Còn vài tuần nữa là đính hôn, Lâm Giai Khởi mang theo thiệp mời tới trường. Trong ký túc xá, cô tùy ý bỏ thiệp mời trên bàn, thờ ơ hỏi các bạn cùng phòng: “Bữa tiệc đính hôn của tôi và Thương Ngôn, các cậu có muốn tới hay không?”

Phản ứng của bạn cùng phòng cô đương nhiên là một trận hoan hô thật to.

Sau khi đưa thiệp mời cho các bạn cùng phòng, trong túi Lâm Giai Khởi vẫn còn một tấm thiệp, cô đứng dậy, nói với các bạn cùng phòng: “Được rồi, mình đi tìm Thương Ngôn đây, bữa tối không cần chờ mình.”

Dưới ánh mắt hâm mộ từ các bạn cùng phòng, Lâm Giai Khởi đi ra khỏi túc xá, sau đó nhắn tin cho Thương Ngôn. Gần đây tình cảm giữa cô và Thương Ngôn ngày càng tốt hơn, mẹ của cô nói xong không sai chút nào, cô không nên ghen tuông làm gì, cô càng ghen lại càng đẩy Thương Ngôn tới bên cạnh Lê Lạc.

Về chuyện đêm đó ở khách sạn, cô cũng thấy Thương Ngôn đã xấu hổ đến nhường nào. Chỉ có tình yêu đích thực mới có thể khiến một chàng trai nguyện ý chờ một người con gái nhiều năm như vậy thôi... Ai, Lâm Giai Khởi vừa xấu hổ lại không biết làm thế nào.

Chỉ là khi hai nhà bắt đầu chuẩn bị cho lễ đính hôn, tâm trạng của cô ngày càng vui vẻ, bao gồm cả việc đối mặt với Lê Lạc. Lâm Giai Khởi đi tới viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài, vào phòng nghiên cứu của Lê Lạc và Thương Ngôn. Mím cười đứng đối diện Lê Lạc, cô đưa thiệp mời ra, nghiêng đầu một chút nói: “Hi vọng cô có thể tới dự.”

Thật bất ngờ, không ngờ Lâm Giai Khởi lại tự tay đưa thiệp mời cho cô. Lê Lạc ah một tiếng, bật cười, nhận lấy thiệp mời, mở ra xem một chút, khách khí nói: “Tôi nhất định sẽ tới.”

Lâm Giai Khởi nói tiếp: “Quà tặng cũng không cần tặng, tiền mừng cũng không cần luôn. Chúng ta là bạn học, tất cả mọi người đều vậy.”

Lê Lạc nhìn Lâm Giai Khởi, nhất thời không lên tiếng. Ngừng lại một chút: “Được.”

“Bye bye.” Lâm Giai Khởi xoay người, khoác tay Thương Ngôn, ngọt ngào nói: “Đi, chúng ta đi ăn.”

Thương Ngôn: “Đợi...”

“Bye bye...” Lê Lạc vẫy tay chào Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn, trong tay vẫn cầm tấm thiệp mời màu hồng.

Ngày mai là thứ bảy.

Lê Lạc chậm rãi đứng dậy, dọn dẹp lại bàn làm việc một chút, cầm theo một cái bọc lớn từ phòng nghiên cứu ra ngoài, khép lại cửa phòng. Đến chỗ ngồi lại nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh đang ngồi trên ghế sa lon màu vàng nhạt trong phòng nghỉ, đang đọc một quyển tạp chí học thuật.

Dáng vẻ không chút để ý, nhưng lại kiên nhẫn mười phần.

Lê Lạc dừng bước, đối mặt với Tạ Uẩn Ninh, hỏi: “Giáo sư... thầy vẫn chưa về sao.”

“Ừ.” Tạ Uẩn Ninh đặt lại cuốn tạp chí vào giá sách, đứng lên nói: “Tôi đang đợi cô.”

Đợi cô?! Lê Lạc trừng mắt nhìn, chẳng lẽ Tạ Uẩn Ninh có chuyện gì muốn nói với cô sao, còn nữa, mọi người đi đâu hết rồi?

Đúng, anh có chuyện muốn nói với cô. Tạ Uẩn Ninh bước hai bước về phía Lê Lạc, anh hỏi: “Bữa cơm kia, cô muốn giữ tới khi nào?”

Com!? Lê Lạc nhớ lại. Rõ ràng là Tạ Uẩn Ninh thiếu cơm của cô, sao anh còn không không biết xấu hổ mà đòi cô chứ. Cho nên, Tạ Uẩn Ninh đợi cô chỉ là vì muốn nhanh chóng trả nợ?

Không phải sao? Mấy ngày nay anh vẫn đợi cô đây.

“Chọn ngày cũng không bằng trùng hợp, hay là hôm nay luôn?” Lê Lạc hỏi, ánh mắt lóe lên, tươi cười rạng rỡ.

“Hôm nay sợ rằng không được, tôi cần chuẩn bị một chút.” Tạ Uẩn Ninh chủ động nói: “Ngày mai thì sao?”

Ngày mai cũng được, đương nhiên là có thể! Chỉ là Tạ Uẩn Ninh phải chuẩn bị cái gì chứ, chẳng lẽ anh muốn tự mình xuống bếp sao? Lê Lạc không nhận được mím mím môi, sau đó nhếch miệng mỉm cười, khoai trá nói với Tạ Uẩn Ninh: “Vậy ngày mai em qua tìm thầy.” Vinh hạnh chờ Tạ Uẩn Ninh tự mình xuống bếp mời cô ăn cơm.

Tạ Uẩn Ninh vốn muốn gật đầu đồng ý, suy nghĩ một chút, anh lại nói: “Không cần, tôi tới đón cô.”

Lê Lạc vui vẻ gật đầu: “Được.”

“Tôi cũng cần 1 ngày.” Tạ Uẩn Ninh mở miệng lần nữa, dặn dò cô: “Cho nên ngày mai không nên sắp xếp những chuyện khác.”

Lê Lạc càng vui vẻ gật đầu: “Không thành vấn đề!”

1 ngày, Tạ Uẩn Ninh muốn mời cô Mãn Hán toàn tịch (\*) sao? Lê Lạc ngồi xe bus trở về nhà trọ, khoe miệng không nhận được cong lên, vui vẻ, vô cùng vui vẻ. Chỉ là dù là bữa tiệc Mãn Hán thì cô cũng nhận nha, dù sao món quà sinh nhật mà cô tặng Tạ Uẩn Ninh cũng không hề rẻ.

(\*) Mãn Hán toàn tịch: Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa. Về lịch sử hình thành, khi người Mãn Châu thôn tính được Trung Quốc, họ chỉ dành cho người Hán các chức vụ nhỏ do đó người Hán đấu tranh giành quyền lực. Vua nhà Thanh là Khang Hi đã muốn giải quyết tranh chấp và đã tổ chức một buổi đại tiệc để giải quyết tranh chấp vào dịp sinh nhật thứ 66 của mình. Đại tiệc này bao gồm các món ăn Hán và Mãn, cả hai nhóm đầu bếp làm cùng nhau. Sau cuộc khởi nghĩa Vũ Xương, thương dân đã biết đến đại tiệc này. Buổi đại tiệc đã được tổ chức trong Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh. Bữa đại tiệc bao gồm 6 buổi tiệc trong 3 ngày với tổng cộng 320 món, trong đó có 196 món chính và 124 món ăn nhẹ. Tùy theo cách đếm số món, ít nhất tuyệt đối cũng có 108 món. Sau khi xem trước số món, ông đã đặt tên đại tiệc như trên. Đại tiệc được chia ra tiệc trong cung và ngoài cung dành cho vua và các quan chức cấp khác nhau, trong đó tiệc nội cung dành cho hoàng gia và quan lớn, trong đó có quan Hán trên nhị phẩm. Một cuốn sách thời Càn Long đã mô tả chi tiết đại tiệc này và cách chế biến.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lê Lạc nhận được điện thoại của Tạ Uẩn Ninh.

Nửa giờ sau, Lê Lạc ngồi trong một nhà hàng ở thành phố Lan, chờ Tạ Uẩn Ninh bung hai phần đồ ăn sáng tối, không nhanh không chậm ngồi xuống, chủ động đưa cho cô bát cháo khoai lang tím, sau đó lặng lẽ cầm thìa lên.

Thì ra là không phải Mãn Hán toàn tịch, mà là ăn từ sáng đến tối..

Thực ra cũng không hẳn là ăn từ sáng đến tối. Sau khi ăn sáng xong, Tạ Uẩn Ninh liền dẫn cô tới bảo tàng khoa học kỹ thuật và bảo tàng sinh vật biển và thủy cung hiện đại nhất thành phố Lan, anh dẫn cô tới phòng nghiên cứu người máy tối tân nhất, dẫn cô tới ngắm những chú cá heo dễ thương, còn giúp cô chụp ảnh cùng cá heo, sau đó hai người còn cùng nhau xem một phim trên màn hình nước 5 dặm tuyệt đẹp. Nước chảy xuống như thác, Tạ Uẩn Ninh cảm áo khoác âu phục chặn lại bọt nước giúp cô...

Vẫn chưa tới giờ bữa tối, Tạ Uẩn Ninh không chọn ăn ở nhà hàng, anh dẫn cô ra ngoại ô chọn một chai rượu đỏ thật ngon, sau đó lái xe dẫn cô trở lại nhà anh.

Đoạn đường này, Lê Lạc ngồi ở ghế lái phụ, hai tay ôm chai rượu đỏ, áp lực vô tri vô giác lan tràn toàn thân.

Có cái gì đó sai sai.

Bữa tối, Tạ Uẩn Ninh tự mình xuống bếp. Anh nói cô đợi anh một tiếng. Trước khi anh xuống phòng bếp, anh còn giúp cô mở TV lên, để cô ngồi xem TV đợi anh.

Trên TV cũng không có gì hay ho lắm, kênh thiếu nhi thì đang chiếu bộ phim hoạt hình “Công chúa ngủ trong rừng” của Disney. Ngồi ngay ngắn trên sofa ở phòng khách, Lê Lạc chọn bộ phim này, vừa xem vừa oán thán. Sau đó, cô vuốt vuốt trán mình, trong lòng hít vào một hơi thật dài, bởi vì cô chọn

nghĩ đến câu nói ngày hôm qua của Tạ Uẩn Ninh——“Tôi cũng cần 1 ngày.”

Không phải là cô nhạy cảm đâu, nhưng cô cần nghiêm túc suy tính một chút: Tạ Uẩn Ninh nói 1 ngày, là 12 tiếng ban ngày, hay là cả buổi tối, là 24 giờ 1 ngày vậy...

Bộ phim dần tới hồi kết, Tạ Uẩn Ninh cũng đã nấu cơm xong. Lê Lạc từ ghế sa lon đi sang, nhìn những món ăn trên bàn, bữa cơm tối này quả thật có thể ví với Thao Thiết thịnh yến (\*). Không ngờ tài nấu nướng của Tạ Uẩn Ninh cũng không tồi chút nào.

(\*)Thao Thiết là một loại động vật huyền thoại trong các truyền thuyết Trung Quốc cổ đại, được cho là một trong chín người con của Rồng, Thao Thiết được cho là rất tham ăn. Thao Thiết thịnh yến ý chỉ một bữa tiệc với rất nhiều món ăn.

Thật ra thì chuyện này cũng không khó hiểu, Tạ Uẩn Ninh cũng là kiểu người kén ăn, khi anh tới nước Mĩ học, anh đều tự mình xuống bếp nấu nướng.

“Đi lấy rượu đồ tôi đây.” Tạ Uẩn Ninh cời tạp dề ra, mở miệng nói với Lê Lạc, sai cô làm việc: “Sau đó, đến quầy rượu bên kia lấy cốc và dụng cụ mở chai tôi đây.”

Lê Lạc: “... Được.”

Rõ ràng là Hồng Môn Yến (\*), vậy mà còn bắt cô làm việc, anh làm người có còn lương tâm hay không vậy! Lê Lạc tới quầy rượu ở phòng khách lấy cốc và dụng cụ mở chai.. Sau đó, hai người ngồi trước chiếc bàn dài. Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh một chút, mở miệng nói: “Cảm ơn vì giáo sư mời em ăn cơm.” Sau đó, cầm dao nĩa lên, dự định sau khi ăn xong sẽ lập tức rời đi.

(\*)Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

“Sau đó.” Tạ Uẩn Ninh mở miệng.

Lê Lạc cầm dao nĩa, không dám cử động, nhẹ nhàng hạ tầm mắt, cuối cùng vẫn đến rồi sao?

Được rồi. Tạ Uẩn Ninh chậm rãi dựa người ra sau, sau đó đôi tay nắm chặt lại, cả người khẽ nghiêng tới trước, nhìn thẳng vào ánh mắt của Lê Lạc, thẳng thắn mở miệng: “Lê Lạc, em hiểu ý của tôi đúng không?”

Đương nhiên là hiểu, 24 giờ đúng không... Từ nhỏ Lê Lạc đã được mọi người khen là thông minh, không nghĩ tới hiện tại vẫn bị Tạ Uẩn Ninh lừa, suy nghĩ kỹ một chút, thật ra thì anh cũng đã từng nói với cô, anh không phải là một lão sư phẩm hạnh cao thượng, là cô tự cho rằng Tạ Uẩn Ninh phẩm hạnh cao thượng. Rốt cuộc, Tạ Uẩn Ninh đã nói lại rất rõ ràng. Không, là nói một chuyện vốn đã rõ ràng ra.

“Em có thể hiểu, đúng không?” Tạ Uẩn Ninh hỏi lại một lần nữa, trong mắt mang theo ý cười, tất cả đều là gió xuân.

Lê Lạc gật đầu một cái, ngay sau đó lại lắc đầu.

Tạ Uẩn Ninh có chút buồn cười: “...Được rồi, chúng ta ăn trước đã.”

Lê Lạc không nhúc nhích, tay nắm chặt dao nĩa, bây giờ cô còn dám ăn sao. Thật ra thì cô cũng không sao cả, suy nghĩ một chút mình chỉ là lão xử nữ, so với cô Tạ Uẩn Ninh quả thực chính là tiểu thịt tươi. Cô tuyệt đối không thua thiệt.

Chỉ là, trong lúc nhất thời cô thật sự không có cách nào tiếp nhận chuyện này, kích thích này có hơi lớn rồi.

“Giáo sư, thật ra thì em...” Lê Lạc vẫn muốn tìm cách từ chối: “Bây giờ em đã không còn muốn theo đuổi thầy nữa, chỉ là muốn theo đuổi bước chân của thầy thôi, em đối với thầy đã...”

“Đã không có tình yêu nam nữ rồi sao?” Tạ Uẩn Ninh thay cô nói nốt, ngừng lại một chút, anh yên lặng quan sát cô.

Lê Lạc gật đầu mạnh. Đúng vậy đúng vậy.

Tạ Uẩn Ninh nhất thời không nói gì, một lát sau, anh tiếp tục dựa lưng vào ghế nhìn cô: “... Không thích tôi?”

Lê Lạc gật đầu, lại lắc đầu, đầu óc nhanh chóng quay mòng mòng, sau đó nói rõ ràng: “Thích thì vẫn thích, chỉ là đã không phải là tình yêu nam nữ nữa rồi... Không phải lần trước thầy đã từ chối em sao, nói vĩnh viễn sẽ không suy nghĩ đến em. Thương Ngôn cũng nói thầy sẽ không thích những cô gái từ hai mươi tám tuổi trở xuống, cho nên em đã tuyệt vọng rồi... Đúng, tuyệt vọng rồi.”

“Nhưng mà tôi lại thích em mất rồi.” Tạ Uẩn Ninh mở miệng nói, không một chút do dự, hoàn toàn xóa bỏ lời nói trước đây, hít một hơi, anh nói thêm: “Chính là tình yêu nam nữ.”

Lê Lạc: “A...”

Cho nên, Tạ Uẩn Ninh đang tỏ tình với cô sao? Lê Lạc ngừng lại một chút, tiếp tục mông lung.

Tạ Uẩn Ninh đặt tay phải lên mặt bàn, nhẹ nhàng cầm lên bộ dao nĩa, sau đó, anh trả lại Lê Lạc lời thổ lộ cô từng nói với anh: “Đúng, tôi thích em, bắt



đầu từ khi em muốn tôi dẫn em xuống núi đêm hôm đó.”

(Hết chương 33)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 34

“Đúng, tôi thích em, kể từ lúc em muốn tôi dẫn em xuống núi đêm hôm đó.” Tạ Uẩn Ninh nói. Dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, vô cùng chắc chắn.

Lê Lạc lập tức bị dọa đến phát hoảng.

Đêm hôm đó, không phải là cô chỉ mượn anh chìa khóa xe thôi sao? Rõ ràng là Tạ Uẩn Ninh chủ động muốn dẫn cô xuống núi mà... Chẳng lẽ là vì chén thuốc cảm kia ư? Lê Lạc chợt nghĩ.

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh xác nhận suy đoán của cô: “Đúng, chính là vì cốc thuốc cảm em pha cho tôi.”

Lê Lạc:... Sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ?

Nhìn vẻ mặt của Lê Lạc, Tạ Uẩn Ninh không đoán được rốt cuộc Lê Lạc suy nghĩ thế nào về chuyện này. Chẳng qua anh đã quyết tâm làm rõ mối quan hệ giữa anh và Lê Lạc, cho nên anh cũng không định để lại đường lui. Tạ Uẩn Ninh mở miệng lần nữa, nhấn mạnh một sự thật mà ai cũng biết: “Khi bị cảm, khả năng miễn dịch sẽ giảm xuống.”

Lê Lạc tròn tròn mắt, ý của Tạ Uẩn Ninh là đêm đó cô đã lợi dụng lúc anh bị ốm sao? Lê Lạc nắm tay lại, cô còn tưởng rằng sức miễn dịch của anh rất cao đấy. Nhìn Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc cảm thấy dường như bản thân đã lọt vào trong cái bẫy mà anh giăng ra. Tạ Uẩn Ninh thẳng thắn nói rõ ràng mọi chuyện, một vòng lại một vòng, đáng vẻ lại hết sức nghiêm túc, thật sự khiến cô không biết đâu là thật, đâu là giả.

Người có tật giật mình thường hay suy nghĩ nhiều. Lê Lạc ngẩng đầu lên nói: “Giáo sư, thầy chỉ đùa em thôi đúng không?”

Khóe môi Tạ Uẩn Ninh khẽ nhếch lên, gương mặt cũng thả lỏng hơn, trông mặt khẽ cong nhìn Lê Lạc: Nhìn anh giống như đang đùa sao?

Không phải là nói đùa sao? Lê Lạc cúi đầu, đôi mắt to tròn không ngừng chớp, trái tim cũng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“... Vậy phải làm sao bây giờ?” Lê Lạc mím môi hỏi. Lúc cô nói cô yêu anh thì anh từ chối cô, hiện tại cô đã chết tâm rồi, Tạ Uẩn Ninh lại bắt đầu yêu cô ư?

Như thế này chẳng phải là đã để vượt mất một mối tình đẹp sao?

Thế nhưng người khác có thể để vượt mất, còn anh nhất định sẽ không để vượt mất cô.

“Đúng vậy, làm thế nào bây giờ?” Tạ Uẩn Ninh hỏi lại Lê Lạc. Nhớ lại lúc cô tỏ tình với anh, một giây trước còn nói muốn theo đuổi anh, một giây sau lại nói muốn truy đuổi bước chân của anh, không có một chút chắc chắn nào. Chẳng qua anh thấy cô chỉ là một cô nhóc ngây thơ nên cũng không làm khó cô. Chỉ có thể nói tình cảm của trẻ con không đáng tin cậy chút nào, nhưng đến cuối cùng anh vẫn động lòng. Trách ai được?

“Chúng ta cứ ăn trước đã.” Tạ Uẩn Ninh nói: “Sau khi ăn xong chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”

Không thể nói chuyện xong rồi mới ăn sao... Dưới áp lực lớn như vậy thì ai có thể ăn được chứ, như vậy chẳng phải là rất lãng phí thức ăn sao? Và lại anh muốn nói chuyện như thế nào đây, vấn đề này có thể giải quyết bằng vài câu nói ư?

“Giáo sư, thầy thật sự thích em à?” Lê Lạc hỏi, trong lòng đã từ từ chấp nhận sự thật. Huống chi không phải là cô không biết, tình cảm và sự kính trọng mà cô dành cho Tạ Uẩn Ninh hoàn toàn là thật lòng. Lê Lạc nhanh chóng gạt bỏ sự hồi hộp, nên nhớ, lúc cô đã trưởng thành Tạ Uẩn Ninh vẫn chỉ là một đứa bé thôi. Không khí trên bàn ăn quá căng thẳng, Lê Lạc buông tay ra, nhoen miệng cười: “Giáo sư, chẳng lẽ là vì bức họa kia nên thầy muốn lấy thân báo đáp sao?”

Cô đứng là một tiểu ác ma biết cách trả đũa. Tạ Uẩn Ninh dựa người vào ghế, ánh mắt dừng trên gương mặt Lê Lạc, hỏi lại cô: “Chẳng lẽ không phải là em có ý dùng bức họa kia để tỏ rõ tâm ý với tôi sao?”

Tạ Uẩn Ninh hỏi ngược lại khiến Lê Lạc không nói nên lời.

Tạ Uẩn Ninh cũng im lặng, cầm dao đĩa lên cắt thịt bò bít tết, chiếc dao màu trắng bạc phản chiếu ánh sáng từ chiếc đèn trên trần nhà. Bàn tay anh thon dài, xinh đẹp, lịch sự tao nhã. Sau khi cắt xong, anh đẩy đĩa thịt tới trước mặt cô.

Lê Lạc ngượng ngùng nhận lấy đĩa thịt, cúi đầu ăn từng miếng nhỏ, miếng thịt tươi mới ngọt ngào mọng nước, hương vị rất ngon, đầu cô vẫn cúi xuống như cũ, đưa mắt nhìn khắp bàn ăn: bò bít tết, tôm hùm Australia, ốc Hương Hương, còn có một phần bánh ngọt chuẩn bị riêng cho cô...

Trái tim Lê Lạc có chút rạo rực.

Không có chút nguyên tắc nào, cô trực tiếp ngẩng đầu lên nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, mở miệng nói: “Giáo sư, thật ra thì em... Bất cứ lúc nào tình cảm của em cũng đều có thể biến trở lại thành tình yêu.”

Cái gì? Tạ Uẩn Ninh lập tức ngẩng đầu, đối mặt với gương mặt cười tươi của Lê Lạc, trong mắt cô là ba phần dịu dàng, ba phần hoạt bát.

Anh chợt nhớ lại lúc cô thổ lộ với anh, khi đó cô cũng từ theo đuổi anh biến thành truy đuổi bước chân anh, hiện tại tình cảm của cô lại có thể biến thành tình yêu rồi. Nhìn xem, đây chính là kết quả của việc thích một đứa trẻ đó. Một lát sau, anh nhìn Lê Lạc, tiếp tục đặt câu hỏi: “Em muốn thay đổi thế nào? Và bất cứ lúc nào là thế nào, hả?”

Rất tốt, anh vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh.

Cái này, Lê Lạc suy nghĩ một chút, chẳng lẽ Tạ Uẩn Ninh đang ám chỉ chuyện 24 giờ ư? Lòng mi khẽ chớp, Lê Lạc đứng lên, một giây kế tiếp, cô nghiêng người tới trước, đặt lên má phải Tạ Uẩn Ninh một nụ hôn.

...

Một nụ hôn bất ngờ khiến anh không kịp đề phòng. Mềm mại, ấm áp, còn mang một chút sền sệt, dính dính, bởi vì rơi xuống cùng nụ hôn của cô còn có cả nước sốt từ thịt bò, vương trên má phải của Tạ Uẩn Ninh.

Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, thấy Tạ Uẩn Ninh không có bất kỳ phản ứng nào, tròn mắt khẽ nhướng lên: Không phải anh hỏi cô bất cứ lúc nào là thế nào sao?

Tạ Uẩn Ninh: “...”

Tạ Uẩn Ninh thật sự nói không nên lời. Hơn hai mươi năm nay anh chưa từng bị người khác hôn lên mặt như thế này. Cái kiểu hôn như hôn một đứa trẻ con thế này, từ môi Lê Lạc rơi trên gương mặt anh giống như một con bướm đậu khẽ lên gương mặt anh vậy. Anh vẫn không nhúc nhích, giống như là sợ con bướm đang đậu trên mặt sẽ bay đi mất.

Đúng là như vậy, vừa rồi Lê Lạc ăn thịt bò bít tết, dấu vết cô để lại trên gò má của Tạ Uẩn Ninh nhìn giống như một con bướm nhỏ.”Thật xin lỗi.” Lê Lạc đưa khăn giấy qua.

Tạ Uẩn Ninh lặng lẽ nhận lấy khăn giấy, xoa xoa, anh nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, ung dung mở miệng nói: “Được rồi... Nếu đã như vậy, vậy thì không có vấn đề gì nữa rồi.”

Dù nói như vậy nhưng trong lòng anh hiểu rõ, vấn đề giữa anh và Lê Lạc thực sự rất lớn.

“Ý thầy là, chúng ta bắt đầu hẹn hò, trở thành người yêu sao?” Lê Lạc hỏi, bên dưới hàng lông mày lá liễu là một đôi mắt vô cùng xinh đẹp, sáng mắt khẽ lưu chuyển, cô nhìn Tạ Uẩn Ninh.

Không sai, rốt cuộc cô cũng hỏi vào trọng tâm vấn đề.

Về phần lúc nào thì chính thức hẹn hò, Tạ Uẩn Ninh cũng đã suy nghĩ kỹ càng. Anh muốn đợi tới khi kỳ thực tập ở viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài của Lê Lạc kết thúc, anh và cô sẽ xác định mối quan hệ. Nhưng anh nghĩ mình cũng nên hỏi ý kiến của cô bạn gái nhỏ: “Em muốn xác định mối quan hệ này sớm một chút sao, hay là tối nay?”

Lê Lạc thoải mái nói: “Em thì không có vấn đề gì, cũng có thể, tất cả đều nghe thầy.”

Lê Lạc rất muốn cười, khoe môi, ánh mắt tất cả đều ánh lên ý cười. Mơ mơ hồ hồ, Tạ Uẩn Ninh cứ thế nói yêu cô. Chỉ là lời thổ lộ của Tạ Uẩn Ninh tốt hơn nhiều so với dự đoán ban đầu của cô, tâm trạng đương nhiên vô cùng vui vẻ.

Đây chính cảm giác khi yêu sao? Tạ Uẩn Ninh yên lặng một hồi lâu, gật đầu một cái, mở miệng nói: “Vậy thì chờ đến khi kỳ thực tập của em kết thúc, chúng ta sẽ chính thức hẹn hò.”

Đương nhiên Lê Lạc không có dị nghị gì. Ngay đến cả nguyên tắc cô còn không có, lấy đâu ra dị nghị chứ.

Sau đó, Lê Lạc rất hào hứng với bữa tối này. Lê Lạc rót hai ly rượu, cầm ly rượu lên cùng ly với Tạ Uẩn Ninh, vui vẻ nói: “Giáo sư, hy vọng chúng ta hẹn hò thành công.”

“...” Tạ Uẩn Ninh cầm ly rượu lên, cùng ly với cô. Về phần lời nói của Lê Lạc, anh coi như không nghe thấy gì. Yêu một cô gái nhỏ tuổi, anh phải chấp nhận chuyện này.

Thuận lợi trở thành quan hệ yêu đương nửa hẹn hò. Sau khi ăn tối xong Tạ Uẩn Ninh lái xe đưa Lê Lạc trở về nhà trọ. Ngồi ở ghế lái phụ, Lê Lạc nghĩ đến một chuyện nói: “Giáo sư, cứ đưa em đi đi về về thế này cũng rất phiền cho thầy, chi bằng em chuyển tới chỗ thầy.”

Chuyển qua chỗ anh ư? Tạ Uẩn Ninh giữ tay lái, mắt nhìn về phía trước, quá sớm.

“Không phải em từng nói với thầy rằng em muốn chuyển chỗ ở sao.” Lê Lạc nói, thuận tiện oán trách một câu: “Lần trước em còn nhờ thầy hỏi giúp giá thuê nhà ở chỗ thầy, mà hình như thầy quên rồi.”

Tạ Uẩn Ninh: “... Đúng vậy.” Đúng là anh đã quên, bởi vì ở chỗ anh không có kiểu căn hộ một phòng ngủ một phòng khách.

Rốt cuộc cũng có phản ứng, chuyện này cô từng nhờ Tạ Uẩn Ninh giúp một tay, vậy mà cuối cùng đến một câu trả lời cũng không có. Nhưng mà từ hôm nay cô và anh đã trở thành người yêu rồi, có phải chuyện này có thể trở thành yêu cầu hay không? Vì muốn Tạ Uẩn Ninh giúp cô tìm phòng, Lê Lạc nói thêm mấy câu: “Như vậy ngày ngày chúng ta có thể cùng đi tới sở sinh hóa, sau đó lại cùng trở về, rất thích hợp để bồi dưỡng tình cảm. Hơn nữa, em còn có thể làm điểm tâm cho thầy nữa.”

Cô đang dụ trẻ con sao? Tạ Uẩn Ninh dừng xe ở bên ngoài nhà trọ của Lê Lạc, thật ra thì chỗ ở của hai người cũng không quá xa nhau. Chỉ là lời nói của Lê Lạc dù có chút trẻ con, nhưng cũng là một đề nghị hay. Tạ Uẩn Ninh xoay người, đồng ý: “Em quay đầu lại nói lại yêu cầu đó với tôi lần nữa... Tôi sẽ giúp em tìm.”

Hắc hắc, quả nhiên một khi trở thành người yêu, cách đối xử cũng khác hẳn. “Cám ơn giáo sư.” Lê Lạc nói cám ơn, suy nghĩ một chút, đổi lại cách xưng hô: “... Cám ơn Ninh Ninh.”

Chiếm tiện nghi cũng thật là nhanh... Tạ Uẩn Ninh gật đầu một cái, đưa tay giúp Lê Lạc tháo dây an toàn ra: “Rắc rắc” một tiếng, dây an toàn đã được tháo, anh nói: “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai gặp.”

Lê Lạc mỉm cười: “Ngày mai gặp.”

Tạ Uẩn Ninh lại tặng thêm một câu: “... Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon!”

Lê Lạc xuống xe, bước hai bước, tâm tình vui vẻ giống như đang bay trên mây. Tạ Uẩn Ninh thích cô? Bởi vì một cốc thuốc cảm... Lê Lạc đi tới chỗ thang máy, đúng là khó mà tin nổi... Đêm nay đúng là một đêm đáng nhớ.

Đúng là một đêm khiến cô không thể quên.

Sau khi trở về, Tạ Uẩn Ninh lập tức lên mạng tìm phòng. Anh vốn định giao cho trợ lý làm chuyện này, nhưng nghĩ một lúc vẫn tự mình làm. Nếu không... Bạn gái nhỏ hơn mình nhiều như vậy, tính tình thì trẻ con như vậy, sau này phiền toái chắc chắn không ít.

Tại sao? Tại sao anh lại thích Lê Lạc? Tạ Uẩn Ninh ngồi trong thư phòng, dựa lưng vào ghế ngồi, đột nhiên cảm thấy không thể nào hiểu nổi. Không phải anh vẫn thích những người con gái độc lập, trưởng thành sao?

Quên đi, Tạ Uẩn Ninh hướng về phía máy vi tính, xoa xoa trán, tiếp tục tìm phòng.

Bên trong phòng trọ, Lê Lạc cũng lên mạng, gửi đi mấy bức điện tín, toàn bộ đều là địa chỉ IP của nước ngoài.

Ngày hôm sau, Tạ Uẩn Ninh trở về Tạ gia một chuyến. Cha anh tìm anh để bàn bạc về chuyện đính hôn của Thương Ngôn. Cha anh đích thân gọi điện thoại cho anh, trong điện thoại còn lạnh lùng nhắc nhở anh cháu ngoại anh đã đính hôn trước cả anh rồi. Tạ Uẩn Ninh có chút bất đắc dĩ, chỉ là dù không có cuộc điện thoại này, anh cũng muốn về nhà một chuyến. Thương Vũ và Tạ Tịnh Di cũng trở về Tạ gia để bàn bạc thêm. Còn người sắp đính hôn là Thương Ngôn thì tiếp tục ở lại trường chơi bóng cùng đám bạn không về.

Gần tối, Thương Vũ lái xe tới đến Tạ gia, Tạ Tịnh Di ngồi ở ghế lái phụ. Xe dừng ở bên ngoài sân Tạ gia, còn chưa kịp bước vào bên trong, chú Bách đã chạy tới trước, khoa chân múa tay ra hiệu với anh và Tịnh Di: “Cô gia, đại tiểu thư, rốt cuộc hai người cũng tới, mau vào khuyên nhủ Tạ lão gia đi.”

Khuyên nhủ? Tạ Tịnh Di đứng bên cạnh Thương Vũ, giật mình hỏi: “... Cha tôi làm sao?”

Chuyện này nói như thế nào đây, chú Bách đang vội muốn chết, bắt đầu khoa tay múa chân tiếp. Chú Bách là một người cảm, từ khi Tạ Uẩn Ninh ra đời chú liền sống ở Tạ gia, suốt nhiều năm nay chú không cưới vợ, người mà chú thương nhất chính là Tạ Uẩn Ninh.

Không biết vì sao, hôm nay Tạ Uẩn Ninh trở về, vừa với nói vài câu với Tạ lão gia thì Tạ lão gia liền bắt đầu giận dữ. Bình thường mặc dù Tạ lão gia rất quan tâm đến chuyện hôn sự của Uẩn Ninh nhưng cũng lắm cũng chỉ mắng mấy câu, căn bản là sẽ không phát cáu giống như tối nay.

Nhất thời hết cách, chú Bách không thể làm gì khác hơn là đứng chờ ở bên ngoài, mong đại tiểu thư và cô gia có thể khuyên nhủ Tạ lão gia.

Tạ Tịnh Di vội vàng chạy vào, Thương Vũ đi theo phía sau Tạ Tịnh Di, cầm lấy áo khoác từ trong tay vợ bỏ vào trong xe. Kết quả người còn chưa vào tới nhà. Choang một tiếng, cái cốc rơi xuống thảm, nước trong cốc văng ra thấm lên mặt thảm.

Chiếc cốc nhẹ nhàng lăn vài vòng, dừng lại dưới chân Thương Vũ. Thương Vũ khom lưng, nhặt chiếc cốc, đưa cho đi giúp việc ở Tạ gia, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bố vợ và em vợ ở phía đối diện.

Tạ Phồn Hoa giận đến phát điên lên, chỉ vào con gái và con rể nói: “Tạ Uẩn Ninh, có giỏi thì anh lập lại những lời anh vừa nói với tôi ngay trước mặt chị anh và anh rể anh đi.”

Chuyện này thì có gì mà không thể chứ. Tạ Uẩn Ninh thản nhiên ngồi trên ghế sa lon, quay đầu lại nhìn Thương Vũ và Tạ Tịnh Di, không nhanh không chậm, lặp lại một lần nữa: “Con thích sinh viên của mình, hiện tại con đang theo đuổi cô ấy... Cho nên cha mẹ không cần sắp xếp đối tượng hẹn hò cho con nữa. Cô ấy còn nhỏ tuổi, cho nên con cũng không vội chuyện kết hôn, chờ đến khi thích hợp, con sẽ dẫn cô ấy tới đây gặp cha.”

Nói xong, Tạ Uẩn Ninh thở ra một hơi.

Tạ Phồn Hoa hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy khi Tạ Uẩn Ninh nói từng chữ ra, trái tim ông cũng như thất lại, ông giận tím mặt: “Vô liêm sỉ, anh còn có đạo đức của người thầy nữa hay không!”

Tạ Uẩn Ninh hơi ngắc đầu, không có.

Từ đầu tới cuối, Thương Vũ vẫn tiếp tục đứng cách đó không xa, ánh đèn của phòng khách chiếu lên gương mặt anh, rực sáng mà yên lặng.

Tạ gia vốn nổi danh là một gia đình nhân ái, nhân đức, gia huấn của Tạ gia chính là “Hậu đức tái vật, thượng thiện nhược thủy” (\*). Bản thân Tạ Phồn Hoa lại càng đạo đức, ông luôn đặt quyền lợi chung lên trên quyền lợi riêng. Ban đầu Tạ Phồn Hoa cũng từng phản đối chuyện Tịnh Di gả cho mình như vậy. Thương Vũ cúi thấp đầu, cảm thấy ngay cả những ngọn đèn ở Tạ gia cũng ánh lên sự quang minh chính đại.

Tâm tình, lại có chút châm chọc không nói nên lời.

(\*)“Hậu đức tái vật” (Kinh dịch) nghĩa là lấy đức dày mà bao dung, nâng đỡ vạn vật. Đức dày chính là phúc khí lớn nhất của đời người. Có đức một phần là có phúc một phần, có đức mười phần thì cũng có phúc mười phần. Đức ấy giống như mạch nước ngầm dưới lòng sông, có sức mạnh vô cùng to lớn nhưng trên bề mặt lại không chút gợn sóng. Người cao quý không phải bởi danh phận mà chính bởi đã tôi luyện đức độ khiến cho người ta trong ngoài đều sáng, tinh thần lẫn thể chất đều tỏa ánh hào quang thiện lương. Bởi vậy, người đức dày có thể kết thiện duyên được với nhiều người, qua đó tích tụ được phúc báo, thuận lợi trong mọi chuyện dù là trên đường làm người hay làm việc.

“Thượng thiện nhược thủy” (Lão Tử) nghĩa là người thiện nhất giống như nước. Nước thân thiện lại không tranh giành với vạn vật, nước không chỗ nào không chảy đến nhưng lại hạ mình ở nơi mà tất cả mọi người đều không thích, vì vậy nước gần với Đạo nhất. Người thiện nhất chọn nơi ở thiện nhất, tâm trí luôn trầm tĩnh mà lại thâm sâu khó dò như biển, đối xử chân thành với mọi người, hữu ái và không vụ lợi, lời đã nói ra là sẽ thủ tín, công việc giỏi về xử lý tình giận, có thể cai trị tốt quốc gia, giải quyết công việc giỏi về phát huy sở trường, hành động giỏi về nắm chắc thời cơ. Người thiện nhất sở tác sở vi đều không hề tranh giành, cho nên chưa từng có mất, cũng sẽ không oán trách người khác.

Trong một căn nhà nhỏ trên vùng núi Cao Lĩnh, Tiểu Thụ đã thu dọn hành lý xong, cô đi sang một gian phòng khác, một gian phòng cũ nát nồng nặc mùi thuốc nhưng lại được dọn dẹp rất chỉnh tề. Bà ngoại cô đang nằm trên giường xem ti vi, thấy cô đi vào, bà tươi cười nhìn cô.

Đưa tay, kêu cô cùng xem phim.

Tiểu Thụ ngồi xuống bên giường bà, nghiêng người để không cản trở tầm nhìn của bà ngoại. Tầm mắt rơi xuống mấy hộp thực phẩm dinh dưỡng và chậu hoa trên đầu giường của bà ngoại. Những thứ này đều là do Lê Lạc mang tới từ đợt trước. Mặc dù ngày nào cô cũng tưới nước cho chậu hoa hai lần, nhưng không hiểu sao nó vẫn héo rũ. Bỏ thì thương vương thì tội, cô vẫn đặt nó ở đầu giường của bà ngoại.

Vẫn được coi là đẹp.

Tiểu Thụ ngồi ở bên giường bà, nắm lấy tay bà ngoại, cúi đầu nói: “Bà ngoại, mấy ngày nữa con phải đi rồi... Chị Lạc ở thành phố Lan đã tìm cho con một công việc tốt.” Tiểu Thụ nói dối bà vì không muốn bà lo lắng, giống như khi thi tốt nghiệp trung học, cô cũng không nói nhiều với bà, chỉ nói một câu không thi đỗ. Bởi vì người nhà của cô ngoại trừ việc lo lắng cho cô thì cũng không thể làm được gì.

Lúc chia tay, Lê Lạc nói xin lỗi cô, đại khái Lê Lạc cảm thấy mình đã trì hoãn việc nhập học của cô. Nhưng sao cô lại trách Lê Lạc chứ? Nếu như Lê Lạc không nói cho cô biết tất cả, làm sao cô có thể biết nguyên nhân mình không đỗ là do danh sách sinh viên bị thay đổi, nếu như không có Lê Lạc giúp cô trả tiền thuốc thang, làm sao cô còn có ý định sẽ tiếp tục việc học, nếu như không phải là Lê Lạc nói cho cô biết không nên thỏa hiệp với cuộc sống, cô đã sớm từ bỏ ước mơ rồi.

Cô chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp Lê Lạc, khi đó cô đang làm việc ở một xưởng in ở thành phố Bạch Vân, lúc gần tối, khi cô một mình trở về từ xưởng in thì một chiếc xe thể thao dừng lại bên cạnh cô, một cô gái xinh đẹp đến chúi mắt bước từ trong xe xuống, mỉm cười thật tươi nói với cô: “Hi, em là Tiểu Thụ đúng không, chị là Lê Lạc.”

Tiểu Thụ kiên định ngắc đầu.

Bên tai vang lên câu nói của Lê Lạc: “Vào ngày diễn ra bữa tiệc đính hôn đó, em không cần để ý tới những người khác, em chỉ cần tìm Tạ Phồn Hoa. Trước đây ông ấy từng là cục trưởng cục giáo dục Cao Đẳng của Bộ Giáo Dục, ách, chính là cha của lão sư của chị, là một người đức cao vọng trọng chân chính.”

Nhưng, người đức cao vọng trọng chân chính là Tạ Phồn Hoa sắp bị chính con trai mình làm tức chết rồi.

(Hết chương 34)

P/s: Nghi lễ mà không có gấu thì nên làm gì? Ở nhà edit truyện chứ làm gì nữa:)))

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35

Đầu Tạ Phồn Hoa đau như muốn nứt ra, Tạ mẫu đành hỏi hột an ủi chồng: “Cuối cùng thì con trai chúng ta cũng tìm được người con gái nó yêu, ông không thể vui về một chút sao?”

Tạ Phồn Hoa héch mắt lên, sau đó trực tiếp quay đầu đi, không thêm nói chuyện.

Tính tình hai cha con nhà này đúng là giống nhau như đúc. Uẩn Ninh tự nhiên lại thích một cô gái nhỏ, người làm mẹ là Ôn Tiểu San cũng rất kinh ngạc, chỉ là nhìn thái độ của con trai tối nay thì chắc chắn là thật rồi.

Tạ Tịnh Di và Thương Vũ ngồi xuống ghế salon đối diện. Di Lý bưng trà tới rót cho hai người, Tạ mẫu hơi ngẩng đầu, nói với di Lý: “Lấy máy đo huyết áp của cục trưởng Tạ tới đây, tôi muốn đo huyết áp cho ông ấy.”

Di Lý đặt bình trà xuống: “Vâng...” Trong đầu oán thán một tiếng: Chung quy là tức con trai thôi mà, không phải sao?

Thái độ của mẹ rõ ràng là ra vẻ. Tạ Uẩn Ninh không còn lời gì để nói, cầm bình trà lên rót trà cho mọi người, sau đó vững vàng đặt xuống, tiếp tục dựa vào ghế sa lon.

Sở dĩ anh nói ra chuyện này sớm như vậy là bởi vì anh hiểu rõ, cửa của Tạ gia không dễ vào. Sinh ra trong một gia đình có liên quan đến cả chính trị lẫn kinh doanh, anh có một người cha cần trọng đến từng câu nói, còn có một người mẹ mạnh mẽ vang dội, một người nắm quyền cao chức trọng nhiều năm trong Bộ Giáo Dục, một người nắm quyền điều hành cả một doanh nghiệp. Mặc dù hai người họ vẫn luôn thúc dục chuyện hôn sự của anh nhưng cũng đòi hỏi rất cao về điều kiện của con dâu. Đầu tiên là phẩm hạnh của con dâu, thứ hai là gia đình con dâu. Anh biết rõ phẩm hạnh và gia đình của Lê Lạc, cho nên tối nay anh mới nói là anh theo đuổi cô. Thứ nhất có thể giảm bớt phiền phức cho tương lai, thứ hai anh quả thật muốn nói rõ trước mặt mọi người Lê Lạc sẽ trở thành người của anh, vì thế anh sẽ che chở, bảo vệ cô.

Chỉ là anh cũng không ngờ cha anh lại phản ứng gay gắt như vậy.

Tạ Tịnh Di cũng bắt đầu khuyên nhủ: “Cha, cha hiểu lầm Uẩn Ninh rồi. Lê tiểu thư căn bản cũng không thể tính là sinh viên của Uẩn Ninh... Uẩn Ninh là nghiên cứu viên chứ không phải là giáo sư, chỉ là cho một đứa bé đi theo học tập mà thôi, hai người căn bản không phải là thầy trò.”

Đương nhiên là ông biết quan hệ giữa con trai mình và nữ sinh kia là như thế nào rồi, ông giận đến mức này chỉ là vì quan hệ thầy trò sao? Tạ Phồn Hoa hừ lạnh. Ông không phải là người cổ hủ, càng không phải là loại người bảo thủ, cố chấp, chỉ là lời nói của Tạ Uẩn Ninh vừa rồi có thể chấp nhận nổi sao? Ông biết năm nay Uẩn Ninh dẫn theo hai đứa bé, một đứa là Thương Ngôn, một đứa là một nữ sinh Vương giáo sư tự mình giao cho Uẩn Ninh, kết quả anh không dẫn theo làm nghiên cứu cho tốt, lại còn vừa ý! Lại còn theo đuổi nữ sinh đó! Có thể chấp nhận sao? Trước đây ông giới thiệu cho anh biết bao nhiêu người phụ nữ phẩm hạnh tốt, tuổi tác phù hợp, tất cả anh đều không thích, lại còn chê người ta ngây thơ... Cho nên, cái cô gái mới hơn hai mươi đó không ngây thơ sao? Còn có thể khiến Tạ Uẩn Ninh nhìn bằng cặp mắt khác?

Tất cả đều là nói bậy, một đầu ngón chân của Tạ Phồn Hoa cũng không tin.

Tạ Uẩn Ninh tiếp tục ngồi, bắt đầu dĩ nháy mắt.

Đối diện, Thương Vũ cũng ngồi ngay ngắn, nghe Tịnh Di khuyên bảo vợ, sau đó cầm một tách trà lên, nhấp một ngụm. Tạ gia có dòng dõi thư hương (dòng dõi Nho học), lại còn là hào môn vọng tộc (giàu sang, quyền thế). Sinh ra trong một gia đình như vậy, thế nhưng tính tình của vợ anh không giống bố vợ, cũng không giống mẹ vợ.

Trái ngược với Tạ Uẩn Ninh, tính tình di truyền từ cha, cách làm việc lại cực kỳ giống mẹ. Khoan thai đặt ly trà xuống, Thương Vũ cũng khuyên đôi câu: “Cha, ánh mắt của Uẩn Ninh rất tinh tường, cô gái mà cậu ấy nhìn trúng đương nhiên sẽ không kém cỏi. Thật ra thì con cũng đã gặp cô gái kia vài lần, quả thực là một đứa bé thông minh, ưu tú hiếm có.”

Mở miệng một tiếng đứa bé hai tiếng đứa bé, Tạ Uẩn Ninh đúng là phải cảm ơn Thương Vũ rồi. Lười nhác, Tạ Uẩn Ninh nâng đầu, quay sang hướng khác.

“Cho nên, hai đứa đều đã gặp rồi?” Quả nhiên, chân mày Tạ Phồn Hoa càng nhíu chặt hơn, nhìn con gái và con rể hỏi: “Chỉ có người cha này đến bây giờ mới biết?”

Bên cạnh, Tạ mẫu nắm lấy tay chồng, nói: “Yên tâm, tôi cũng giống ông, đều chưa gặp cô bé đó.”

“Cha mẹ, hai người hiểu lầm rồi, chúng con gặp vị Lê tiểu thư kia là vì có nguyên nhân khác.” Tạ Tịnh Di cười cười, sau đó tranh thủ nhắc đến chuyện

đính hôn của Thương Ngôn và Giai Khởi: “Cha mẹ, nếu như hai người muốn gắp vị Lê tiểu thư kia một lần... Vậy thì có thể bảo Thương Ngôn mời cô ấy tới bữa tiệc đính hôn là được.”

Cuối cùng cuộc nói chuyện cũng quay lại chủ đề bữa tiệc đính hôn, Tạ Phồn Hoa cũng bình tĩnh lại. Suy nghĩ một chút, nếu quả thật là một đứa bé tốt, vậy thì cũng không phải là không thể. Nói một cách công bằng thì Uẩn Ninh và đứa bé kia cũng không thể tính là thầy trò... Lạnh lùng liếc nhìn Tạ Uẩn Ninh ngồi bên cạnh, Tạ Phồn Hoa lạnh giọng hỏi: “Hôn sự của tiểu Ngôn và Giai Khởi, anh có ý kiến gì không?”

Tạ Phồn Hoa vẫn chủ động nhún nhường con trai.

Từ nhỏ đến lớn, Tạ Uẩn Ninh luôn khiến ông cảm thấy yên tâm và kiêu ngạo, khó khăn lắm con trai mới động lòng với một cô gái, Tạ Phồn Hoa tức giận thì tức giận, nhưng cũng không muốn tổn hại tới tình cảm cha con.

“Làm cậu, anh cũng cho ý kiến đi.” Tạ Phồn Hoa mở miệng lần nữa: “Được rồi, nói một chút về ý tưởng của anh xem.”

Ah, Tạ Uẩn Ninh nắm chặt tay, có một số chuyện anh vốn không muốn nói, nhưng cha lại hỏi ý kiến của anh. Là cậu của Thương Ngôn, Tạ Uẩn Ninh lấy tư thái của trưởng bối mở miệng: “Chuyện đính hôn của Thương Ngôn và Giai Khởi năm nay, ý kiến của con là —— không đồng ý.”

Tạ Phồn Hoa: “...”

Không chỉ Tạ Phồn Hoa, mọi người trong Tạ gia và cả Thương Vũ đều yên lặng trong chốc lát, nhất là Tạ Tịnh Di, cô lúng túng nhìn em trai mình, hỏi: “Uẩn Ninh, tại sao cậu lại không đồng ý?”

Tạ Uẩn Ninh chậm rãi mở miệng: “Thứ nhất em cảm thấy chuyện này hơi sớm, Thương Ngôn và Giai Khởi đều đang còn là sinh viên, thứ hai em cảm thấy Giai Khởi còn quá nhỏ...” Lời này quá mất mặt, Tạ Uẩn Ninh đổi giọng, nói tiếp: “Làm trưởng bối, chúng ta nên tôn trọng ý kiến của Thương Ngôn, hiện tại Thương Ngôn vẫn chưa trưởng thành, chúng ta nên chờ Thương Ngôn trưởng thành thêm một chút, không cần phải gấp gáp thay nó chọn người để kết hôn.”

Lời nói này, Tạ Uẩn Ninh đã vượt quá bốn phận rồi, người làm cha là Thương Vũ cũng không nói nhiều đến vậy. Chẳng qua ý kiến của anh chính là như vậy.

Cái này, tại sao lại là chọn người để kết hôn?

Tạ Tịnh Di mỉm cười, chuyện đính hôn này cũng là do Thương Ngôn chính miệng nói với cô, Tạ Tịnh Di sợ em trai mình hiểu lầm chuyện gì đó, cô nói: “Uẩn Ninh, cậu cũng biết mà, Thương Ngôn và Giai Khởi là thanh mai trúc mã, tình cảm giữa chúng cũng không phải bình thường. Chuyện đính hôn này cũng là do chính Thương Ngôn nói với chị.”

Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn là thanh mai trúc mã, chuyện này không sai, Tạ Uẩn Ninh mỉm môi, nghiêm túc mở miệng: “Chị, chị không cảm thấy Thương Ngôn còn quá nhỏ sao? Giai Khởi lại càng nhỏ.”

Tạ Phồn Hoa cười lạnh, nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: “Không phải anh cũng thích một “tiểu cô nương” sao?”

Tạ Uẩn Ninh không còn lời nào để nói.

Buổi tối, Thương Ngôn lại tìm đến nhà cậu tá túc, anh từng ngủ trên ghế sa lon của cậu mấy lần, không ngờ lại ngủ rất ngon.

“Ghế sa lon này có thể tặng luôn cho cháu, trực tiếp mang đi đi.” Tạ Uẩn Ninh ném chần qua, tức giận nói.

Đương nhiên Thương Ngôn hiểu cậu đang muốn đuổi người, nhiều năm qua anh đã sớm hiểu rõ tính tình của cậu rồi. Đắp chăn nằm trên ghế sa lon, Thương Ngôn thờ dài một tiếng.

“Thật sự muốn đính hôn?” Tạ Uẩn Ninh đứng đối diện Thương Ngôn, cất tiếng hỏi.

“Ừ.” Thương Ngôn gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Cậu, những ngày qua cháu đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cháu cũng nhận ra cháu đối với Lê Lạc thật sự chỉ là mới lạ, giống như trước đây cậu từng nói với cháu vậy.”

Rất tốt. Tạ Uẩn Ninh nhìn Thương Ngôn, giọng nói cũng nhẹ hơn: “... Sao lại nghĩ thông suốt được như vậy?”

Thương Ngôn hậm hực cười: “Ngày hôm qua đột nhiên cháu nghĩ, nếu như Lê Lạc và Giai Khởi cùng rơi xuống nước, cháu sẽ cứu ai trước? Cháu nghĩ người cháu cứu trước nhất định là Giai Khởi.”

Tạ Uẩn Ninh: “...”

“Cho nên cháu cũng đã hiểu tình cảm của mình với Giai Khởi?” Tạ Uẩn Ninh hỏi.

Đúng, Thương Ngôn nghĩ mình đã hiểu rõ. Nam nữ ở gần nhau lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, giống như cha và mẹ, cũng giống như anh và Giai Khởi. Anh không thể vì tình cảm thay đổi mà vứt bỏ Giai Khởi được. Hướng chỉ tất cả mọi người đều hy vọng anh và Giai Khởi đính hôn, anh không thể bởi vì nhất thời cảm thấy mới lạ mà hoài nghi tình cảm của mình có vấn đề. Thật xấu hổ, nhưng Thương Ngôn muốn nhận được sự tán thành từ cậu, anh hỏi: “Cậu, có đúng hay không?”

Tạ Uẩn Ninh không trả lời, anh không phải là bậc thầy về tình cảm. Lạc đề một chút, Tạ Uẩn Ninh trả lời Thương Ngôn một câu: “Chuyện rơi xuống nước đó, Lê Lạc không cần cháu cứu.” Bởi vì nếu như cô rơi xuống nước, anh sẽ xuống nước cứu cô.

Tạ Uẩn Ninh quay người đi, đi thẳng đến phòng ngủ. Nằm trên giường, Tạ Uẩn Ninh cầm điện thoại di động lên nhìn, một ngày không liên lạc, thế nào ngay đến cả một tin nhắn cũng không có?

Hắc hắc. Thứ hai, Lê Lạc đi tới viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài, nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh đang đậu xe phía trước, bỗng dưng nhớ tới quan hệ giữa anh và cô. Ánh mắt ngập tràn ý cười, cô đi về phía Tạ Uẩn Ninh, định ân cần chào hỏi với tư cách bạn gái.

Trong xe, Thương Ngôn bước xuống trước.

Lê Lạc đi tới. Tạ Uẩn Ninh ngồi ở ghế lái, tắt máy, xa xa nhìn thấy Lê Lạc đang chạy tới, tâm trạng khá tốt, bước xuống xe, sau đó anh nói với Lê Lạc: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lê Lạc ngọt ngào nháy mắt, giống như đang dùng ánh mắt gửi đến Tạ Uẩn Ninh một icon trái tim. Tạ Uẩn Ninh cũng nháy mắt, không chút xao động, anh nói với Thương Ngôn: “Cháu đi mua hai phần đồ ăn sáng đi...”

Ngừng lại một chút, quay đầu hỏi Lê Lạc: “Em đã ăn chưa?”

Lê Lạc gật đầu: “Em ăn rồi.”

Vậy thì hai phần là đủ rồi, \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* bởi vì sáng nay anh và Thương Ngôn chưa ăn, Tạ Uẩn Ninh tiếp tục sai Thương Ngôn làm chân chạy vật. Thương Ngôn rất không tình nguyện gật đầu: “Vâng.”

Tạ Uẩn Ninh ném chứng minh thư nhân dân cho Thương Ngôn: “Dùng thẻ của cậu.”

Ở viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài, chứng minh thư nhân dân ngoại trừ việc dùng để phân biệt thân phận thì còn có thể dùng để quẹt thẻ ở nhà ăn. Tạ Uẩn Ninh đưa CMND cho Thương Ngôn, sau đó cùng Lê Lạc đi tới phòng nghiên cứu, sau đó quang minh chính đại ngồi ở chỗ của Thương Ngôn với lý do chờ đồ ăn sáng và Thẻ CMND.

“Tối hôm qua em ngủ ngon không?” Tạ Uẩn Ninh hỏi người trước mặt, anh ngồi xuống ghế, cánh tay đặt trên mặt bàn, nghiêng đầu nhìn Lê Lạc.

Không tệ, dù chỉ được mấy tiếng, Lê Lạc hài lòng gật đầu, cô cũng hỏi: “Còn giáo sư thì sao?”

“Tôi cũng vậy, không tệ.” Tạ Uẩn Ninh trả lời, suy nghĩ một chút: “Tôi đã tìm được phòng cho em, có thời gian thì chúng ta cùng đi xem một chút.”

“Cảm ơn giáo sư.” Lê Lạc cười, dừng lại một chút, cô nói: “Nếu như phòng tốt, có lẽ em sẽ mua luôn, vốn em cũng định sẽ mua nhà.”

“Ừ.” Trước đây Tạ Uẩn Ninh cũng đồng ý với ý tưởng mua nhà của Lê Lạc, nhưng anh không nghĩ Lê Lạc nên mua nhà ở chỗ anh, anh đã mua một căn, vì thế cô cũng không cần phải mua nữa. “Chuyện mua nhà tạm thời coi như xong.” Tạ Uẩn Ninh không muốn nói một cách trực tiếp: “Ở chỗ tôi phòng ốc cũng không tốt lắm. Nếu như em thật sự muốn mua nhà, lần sau tôi sẽ giúp em tìm một chỗ khác —— để xem có loại biệt thự sân vườn như em muốn không.”

Ah. Ở thành phố Lan mà có phòng ốc không tốt sao? Lê Lạc thờ dãi một tiếng, chống cằm nhìn Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh đứng lên đi trước, trước khi rời đi anh nói với Lê Lạc: “Khi nào Thương Ngôn quay lại, em nói nó mang đồ ăn sáng và Thẻ CMND lên cho tôi nhé.”

Lê Lạc: “Ukm...” Cho nên, chờ bữa ăn sáng và Thẻ CMND đều là lấy cớ, thế thôi.

Trong phòng ăn, Thương Ngôn nhận được điện thoại của mẹ. Tay trái anh cầm hai túi đồ ăn sáng, tay phải cầm điện thoại di động đặt ở bên tai.

Trong điện thoại di động, mẹ nói với anh: “... Tiểu Ngôn, con nhớ mời Lê Lạc tham gia bữa tiệc đính hôn của con nhé, ông ngoại và bà ngoại muốn gặp mặt Lê tiểu thư.”

Thương Ngôn rất buồn bực: “Sao ông ngoại và bà ngoại lại muốn gặp mặt Lê Lạc ạ?”

Trong điện thoại di động, mẹ anh tỏ ra rất kinh ngạc: “Cậu con thích Lê tiểu thư mà, con không biết sao?”

Cái gì, cậu thích Lê Lạc? Bên tai Thương Ngôn vang ong ong, trong đầu anh chỉ còn mấy tiếng cậu thích Lê Lạc. Anh vừa ngạc nhiên vừa khiếp sợ nói: “... Mẹ, có khi nào chỉ là hiểu nhầm không?”

Đáp án đương nhiên là không phải, mẹ anh dịu dàng nói: “Tối hôm qua chính miệng cậu con nói vậy, làm sao có thể nhầm được. Đúng rồi, nếu cậu con còn chưa có nói với con, vậy thì con cứ coi như không biết, đừng có khiến Lê tiểu thư lúng túng, lại làm hỏng nhân duyên của cậu con.”

Trong lúc nhất thời, tâm trạng Thương Ngôn phức tạp giống như cầm chảo mồng 8 tháng chạp trong tay (\*), mùi gì cũng có. Hít một hơi, Thương Ngôn vẫn trả lời một tiếng: “... Con biết rồi.”

(\*) Vào ngày mùng tám tháng chạp ở Trung Quốc, người ta thường ăn cháo mùng tám tháng chạp. Cháo mùng 8 tháng chạp được nấu từ gạo nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen... Loại cháo này bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ.

---

Thương Ngôn mang đồ ăn sáng đến phòng làm việc của Tạ Uẩn Ninh trên lầu ba, nhưng sau khi đưa đồ ăn xong lại không rời đi. Tạ Uẩn Ninh ngẩng đầu, cất tiếng hỏi: “Muốn hỏi chuyện gì thì hỏi luôn đi.”

“Cậu, cậu thật sự thích Lê Lạc sao?” Thương Ngôn hỏi thẳng, suốt dọc đường từ nhà ăn tới đây anh đã suy nghĩ về chuyện này, thế nhưng vẫn không có cách nào tiếp nhận.

“Mẹ cháu gọi điện thoại cho cháu sao?” Tạ Uẩn Ninh hỏi lại, anh đoán rất chính xác.

“Vâng, mẹ cháu muốn cháu mời Lê Lạc tham gia bữa tiệc đính hôn.” Thương Ngôn cúi đầu, còn nói anh không nên phá hỏng nhân duyên của cậu, nhưng mà anh đã phá hỏng rồi. Thương Ngôn ngoảnh đầu đi, mở miệng xin lỗi: “Lần trước cháu đã nói với Lê Lạc, cậu không thích phụ nữ dưới hai tám tuổi.”

“Cậu biết.” Tạ Uẩn Ninh không để tâm, tỏ ra khoan dung nói: “Cậu đã nói rõ với Lê Lạc rồi.”

Khuôn mặt Thương Ngôn đỏ bừng lên: “Cậu đã nói hết với Lê Lạc rồi ư?”

Tạ Uẩn Ninh nhìn Thương Ngôn như nhìn một đứa trẻ: “Yên tâm, cậu không nói với Lê Lạc là cháu nói với cậu.”

Tâm trạng Thương Ngôn càng rối loạn hơn, lúng túng nói: “Cậu...”

Tạ Uẩn Ninh biết Thương Ngôn đang lo chuyện gì, anh chậm rãi nói: “Cậu và Lê Lạc vẫn chưa chính thức ở chung, vì thế cháu vẫn cứ coi Lê Lạc là bạn là được, không cần xem cô ấy là mẹ của mình.”

Thương Ngôn: “...” Anh không ngờ cậu anh lại có thể tự nhiên nói ra những lời này như vậy, chẳng lẽ cậu anh không cảm thấy chuyện này quá đột ngột sao?

Đương nhiên là có hơi đột ngột, anh không chỉ phải thay đổi cách đối xử với Lê Lạc từ đối xử với sinh viên trở thành đối xử với bạn gái, còn phải thay đổi hình mẫu bạn gái lý tưởng của mình thành hình ảnh của Lê Lạc, chuyện này sẽ cần một khoảng thời gian. Chỉ là chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến chuyện anh đang nói với Thương Ngôn, những lời cần nói vẫn phải nói trước. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, Lê Lạc chắc chắn sẽ trở thành mẹ của Thương Ngôn.

Nhưng cô gái mình từng thầm thương trộm nhớ nay lại trở thành mẹ, Thương Ngôn khó mà tiếp nhận được. Không cam lòng, cuối cùng Thương Ngôn hỏi cậu: “Cậu, cậu nghiêm túc chứ?”

Tạ Uẩn Ninh nhìn Thương Ngôn, mặc dù sự thật rất tàn nhẫn, anh vẫn nói: “Trước nay cậu chưa từng quan tâm đến chuyện hôn nhân, cháu cảm thấy hiện tại cậu nghiêm túc hay là nói đùa?”

Thương Ngôn xuống lầu.

Trong phòng nghiên cứu, Lê Lạc đang tưới hoa cho hai chậu cây. Thương Ngôn đẩy cửa bước vào, Lê Lạc quay đầu mỉm cười nhìn anh, cất tiếng chào: “Trở lại rồi à.”

Nụ cười nhẹ nhàng điểm trên gương mặt.

Tại sao, tại sao tất cả mọi người đều có thể tỏ ra tự nhiên như vậy, chỉ có một mình anh rối rắm trong những suy nghĩ hỗn loạn? Thương Ngôn âm thầm hít một hơi, nghĩ đến việc Lê Lạc sẽ trở thành mẹ của anh, quả thực là vô cùng chua xót. Nhưng bên trong cảm giác chua xót lại có một chút thoải mái.

Vừa rồi lúc xuống lầu, anh vẫn cãi lại cậu một câu: “Dù thế nào đi chăng nữa cháu cũng không gọi nổi Lê Lạc là mẹ.”

Tạ Uẩn Ninh: “Cậu có bắt cháu phải gọi cô ấy là mẹ từ bây giờ đâu.”

Nghĩa là sau này vẫn phải gọi đúng không? Thương Ngôn đau đầu, xoa trán.

Đối diện, “mẹ” của anh quan tâm hỏi: “Thương Ngôn, anh cảm thấy không khỏe à?”

Thương Ngôn vội vàng lắc đầu, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Lê Lạc, anh lại nói: “Không có gì, chỉ là chuẩn bị đính hôn nên có chút khấn trương.”

...

Bởi vì danh tiếng của Tạ gia và tập đoàn AC nên bữa tiệc đính hôn của Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi lập tức trở thành tiêu điểm trên diễn đàn Lan Đại. Không chỉ diễn đàn Lan Đại, mà rất nhiều diễn đàn, trang tin bất quá khác cũng nhiệt tình thảo luận về vấn đề này, đồng thời có không ít trang web đã bắt đầu quảng cáo cho sản phẩm Lin'love của Lâm Hi Âm. Trong những bài đăng đó có không ít bài là do Lâm Hi Âm mua tin, cũng có một số là Lê



Lạc thay Lâm Hi Âm mua. Bao gồm cả những bài viết khen Lâm Giai Khởi, cái gì mà hoa khôi Lan Đại, rồi lại còn người yêu thanh mai trúc mã.

Lâm Hi Âm muốn khoác lên người con gái mình hình ảnh của một thiên kim danh媛 (tiểu thư con nhà danh giá) chân chính, vậy thì Lê Lạc cũng sẽ giúp Lâm Hi Âm một tay.

Mấy ngày nay, số lượng người theo dõi của cô đã tăng lên thành mấy trăm ngàn, tâm trạng Lâm Giai Khởi cũng tốt lên rất nhiều, mặc dù bạn cùng phòng liên tục nịnh nọt, tăng bốc cô, cô vẫn giả vờ tỏ ra phiền muộn: "... Thật ra thì mình cũng không muốn đính hôn sớm như vậy."

"Đương nhiên là chúng tớ biết rồi." Các bạn cùng phòng hòa theo nói: "Nhưng Thương Ngôn nhà cậu gấp gấp lắm rồi, có một cô bạn gái thanh mai trúc mã xinh đẹp như vậy, đương nhiên là muốn cưới về nhà càng sớm càng tốt rồi."

"Đáng ghét, đừng trêu chọc mình như thế." Lâm Giai Khởi trả lời bạn cùng phòng, liếc nhìn điện thoại di động, sau đó nói: "Mình ra ngoài ăn cùng Thương Ngôn đây."

Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn hẹn nhau ở Cửa Bắc Lan Đại, đây thường là nơi đông người qua lại nhất, Lâm Giai Khởi thích nắm tay Thương Ngôn đi đi lại lại quanh đây. Xa xa, cô nhìn thấy Thương Ngôn đang đứng đợi ở phía trước, đang định đi lên thì thấy Thương Ngôn đang nhìn về chỗ khác.

Thương Ngôn nhìn thấy Tiểu Thụ!

Thời tiết càng ngày càng lạnh, trời tối càng lúc càng nhanh. Trong khoảng thời gian như một cái nháy mắt, bóng đêm đã phủ xuống thành phố, cũng trong khoảng thời gian như một cái nháy mắt, Tiểu Thụ đã biến mất rồi, biến mất trong màn đêm náo nhiệt, ồn ã.

Đúng là Tiểu Thụ đã tới Lan Đại. Cô không nhận được nên mới tới đây để ngắm nhìn dáng vẻ của Lan Đại một chút. Kết quả lại bắt gặp bạn trai của Lâm Giai Khởi, cô vội vã chạy tới ra cổng Lan Đại, nấp ở phía sau cột đèn đường, cả người vừa đứng thẳng vừa khần trương.

Cô tới thành phố Lan đã hai ngày rồi, Lê Lạc đã sắp xếp chỗ ở giúp cô, lại sợ cô cảm thấy nhàm chán nên đã mang cho cô rất nhiều sách, để cho cô xem qua trước, còn làm cả thẻ thư viện cho cô. Thấy Lê Lạc thoải mái như vậy, cô hỏi Lê Lạc: "Nếu như em gặp phải phải Lâm Giai Khởi thì làm thế nào?"

Lê Lạc cười, nói với cô: "Tiểu Thụ, là Lâm Giai Khởi nợ em, không phải em nợ Lâm Giai Khởi. Cho nên dù có bắt gặp thì cũng đâu có sao?"

Đúng vậy, cho nên cô đang sợ cái gì? Tiểu Thụ cúi đầu, có phải một người chịu cảnh yếu thế quá lâu liền mất đi tư thái hay không?

Trong cái không khí lạnh lẽo của mùa đông, đèn đường tuy mờ nhưng ấm áp. Trong tầm mắt của cô, Lâm Giai Khởi nắm tay người bạn trai thanh mai trúc mã anh tuấn của mình tới nhà hàng đối diện.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện với nhau.

Tiểu Thụ cầm điện thoại di động, nhận cuộc gọi từ Lê Lạc, trong điện thoại Lê Lạc vui vẻ hỏi cô: "Hi, Tiểu Thụ, buổi tối cùng đi ăn cơm nhé?"

"Chị Lê Lạc, lỡ chúng ta đi chung rồi bị phát hiện thì làm thế nào?" Tiểu Thụ thấp thỏm, lo lắng nói: "Em sẽ làm chị bị lộ."

Trong điện thoại, Lê Lạc bật cười, nhắc nhở cô: "Tiểu Thụ, chúng ta là bạn cơ mà! Không phải là chúng ta đã quen nhau vào lần đi dã ngoại đó sao?"

Bên ngoài nhà hàng, Thương Ngôn nói với Lâm Giai Khởi: "... Anh vừa nhìn thấy một người rất giống Tiểu Thụ."

"Tiểu Thụ là ai vậy?" Lâm Giai Khởi hạ tầm mắt, cô đã không còn nhớ rõ Tiểu Thụ là ai.

Thương Ngôn không nói tiếp chuyện này nữa: "Chúng ta vào đi thôi."

Thật ra thì Lâm Giai Khởi cũng không quên, cô chỉ không muốn nhắc đến Tiểu Thụ. Là do Tiểu Thụ đáng thương, cũng là do số phận Tiểu Thụ không tốt.

Đúng vậy, là số phận không tốt, trách ai được?

Trước bữa tiệc đính hôn của hai nhà Thương, Lâm, Lê Lạc đi tới salon tóc mà Giai Khởi từng dẫn cô đến. Tóc cô đã dài thêm không ít, cuối cùng cũng có thể đổi kiểu tóc rồi. Không ngờ, lúc đến đây lại còn bắt gặp Lâm Hi Âm.

Đúng là một người rất chăm chút nhan sắc, ngày mai con gái đính hôn vậy mà tối nay còn có thể bớt chút thời gian để tới đây uốn tóc. Lê Lạc đi thẳng tới chỗ Lâm Hi Âm. Lê Lạc mặc áo khoác và quần jean bó sát, chân đi ủng ngắn.

Thấy sau lưng xuất hiện một người. Trong gương, Lâm Hi Âm ngẩng đầu lên.

"Hi, Di Lâm, thật là trùng hợp." Lê Lạc đặt tay ở phía sau ghế, khẽ nghiêng người, nhìn những chiếc kẹp trên đầu Lâm Hi Âm nói: "Tâm trạng di Lâm cũng không tệ nhỉ, di muốn làm kiểu tóc gì vậy?"

Chỉ có hai người, Lâm Hi Âm không muốn để ý tới Lê Lạc, nhưng không nhận được, vênh vao nói: "Ngày mai Giai Khởi và Thương Ngôn đính hôn rồi, bằng hữu thân thích cả hai nhà rất đông, cho nên tối mới tới làm tóc, Lê tiểu thư có ý kiến gì không?"

“Không có ý kiến nha, Di Lâm thật biết nói đùa.” Lê Lạc soi gương, dí dõm híp mắt lại nói: “Vi ngày mai phải tham gia bữa tiệc đính hôn của Thương Ngôn cho nên cháu cũng tới đây cắt tóc.”

Ý khiêu khích trong lời nói của Lê Lạc, Lâm Hi Âm nghe mà không hiểu thì không phải là người hơn Lê Lạc 20 tuổi. Tò vè khinh thường, Lâm Hi Âm lạnh lùng mở miệng: “Lê tiểu thư, tôi biết cô không có cha mẹ dạy dỗ, nhưng vẫn cố mà tích chút đức đi, tu tâm dưỡng tính đi, Giai Khởi và Thương Ngôn đã muốn đặt cưới rồi.”

“Đúng, Di Lâm dạy phải.” Sau khi nghe Lâm Hi Âm nói, Lê Lạc không cảm thấy buồn, cô vui vẻ nói: “Cho nên lần trước khi Di Lâm ngài nói cháu không nên mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình, cháu đã buông tha Thương Ngôn rồi.”

Lâm Hi Âm tò vè khinh thường, cô không tin.

Quả nhiên, Lê Lạc mím môi, nói tiếp: “Cho nên cháu liền đổi sang theo đuổi Tạ Uẩn Ninh, oh, chính là cậu của Thương Ngôn.”

Trong gương, Lâm Hi Âm không nhìn được mà bật cười: “Lê tiểu thư, tôi không biết là cô ngây thơ hay là cố ý ra vẻ với tôi, chẳng qua tôi tốt bụng nhắc nhở cô một câu: dù là Thương Ngôn, hay là Tạ công tử, gia đình bọn họ đều rất coi trọng gia thế nhà gái, không phải chỉ nhìn gương mặt là được đâu.”

“Oa, thật sao?” Lê Lạc nháy mắt, mím cười rạng rỡ hỏi: “Di Lâm đang khen cháu xinh đẹp sao?”

Lâm Hi Âm không chịu nổi, nói với chủ salon ở phía sau: “Giúp tôi đổi chỗ.”

Cùng lúc đó, Tạ Uẩn Ninh sau khi đỗ xe xong đã đi lên tìm cô, Lê Lạc vui vẻ, hưng phấn vỗ tay: “Ninh Ninh, em ở đây.”

Ninh Ninh? Lâm Hi Âm quay đầu lại.

Trước cửa salon tóc cao cấp, Tạ Uẩn Ninh mặc áo khoác đen, đứng bên cạnh nữ nhân viên phục vụ, đi thẳng đến bên Lê Lạc.

(Hết chương 35)

P/s: Có ai thích bố mẹ Tạ như mị không:)))

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 36

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: BíchDiepDuong

Lê Lạc nhận được ba lời mời tới dự bữa tiệc đính hôn của Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi từ Lâm Giai Khởi, Thương Ngôn và Tạ Tịnh Di. Ngay cả Tạ Uẩn Ninh cũng nhắc cô ngày hôm đó ăn mặc ra dáng một chút.

Cho nên, Lê Lạc không chỉ cẩn thận lựa chọn váy áo xinh đẹp, mà còn đi làm lại tóc. Tạ Uẩn Ninh biết cô muốn đi cắt tóc nên đã lái xe đưa cô đi, thuận tiện cùng đi ăn tối ở một nhà hàng gần đó.

...

Trong salon tóc, Lê Lạc mím cười nhìn Tạ Uẩn Ninh, không quên nói với Lâm Hi Âm: "Tạ Uẩn Ninh chọn gia thế rất kỹ sao? Ah, vậy thì chúng ta có thể hỏi anh ấy một chút."

Lâm Hi Âm: "..."

Tạ Uẩn Ninh đi từ phía ngoài vào bên trong, gương mặt không lộ vui buồn, đứng trước mặt cô và Lâm Hi Âm. Lê Lạc cảm thấy Tạ Uẩn Ninh quá lạnh lùng, đang muốn gương mặt anh có chút vui vẻ, bả vai trầm xuống. Tạ Uẩn Ninh đặt tay lên vai cô, giống như là đang dạy dỗ cô vì câu "Ninh Ninh" vừa rồi, sắc mặt không vui liếc nhìn cô một cái.

"Uẩn Ninh..."

Giọng nói dịu dàng ôn nhu này không phát ra từ Lê Lạc, mà là Lâm Hi Âm.

Lâm Hi Âm cười tươi nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, gương mặt có chút xấu hổ. Cô thật sự không ngờ người bước vào lại là Tạ Uẩn Ninh, quả thực là bất

ngờ đến khó mà tin nổi. Ngày mai Giai Khởi và Thương Ngôn sẽ đính hôn, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp mặt vị công tử Tạ gia này. Lâm gia và Thương gia sẽ sớm trở thành một nhà, vậy thì cũng coi như sẽ trở thành một nhà với Tạ gia, theo như phong tục của thành phố Lan, cô nên theo con gái gọi Tạ Uẩn Ninh là cậu. Chỉ là Lâm Hi Âm thật sự không gọi nổi tiếng “cậu” này, mà Tạ Uẩn Ninh chưa chắc đã thích cô xưng hô với anh như vậy.

Cứ trực tiếp gọi tên có khi lại tạo được cảm giác thân thiết.

Tuy nhiên Tạ Uẩn Ninh lại không hề muốn tiếp nhận sự thân thiết này và đương nhiên, anh chỉ nhìn về phía Lê Lạc, mở miệng hỏi: "Em vẫn muốn cắt tóc sao?"

"Phải cắt chứ." Lê Lạc vuốt mái tóc không dài không ngắn của mình, một lần nữa tự luyến (\*) đứng trước gương của Lâm Hi Âm ngắm nhìn chính mình, sau đó cô tình nói: "Dì Lâm rất quan tâm đến cháu, cháu và Dì Lâm lại có duyên gặp mặt như vậy, cho nên cháu muốn tham khảo ý kiến của Dì Lâm một chút, cháu nên cắt kiểu nào thì đẹp vậy, Dì Lâm."

(\*) tự luyến: tự yêu mình; quá chú ý chăm sóc đến vẻ đẹp của mình; tính tự yêu mình.

Lời nói của cô khiến Tạ Uẩn Ninh giật giật khóe miệng, anh không tin, cũng không buồn để ý tới.

Đúng lúc đó, chủ salon cũng vừa sắp xếp một chỗ ngồi khác cho Lâm Hi Âm, cô ý tới đây nói một tiếng: "Lâm tiểu thư, chúng ta có thể đổi sang chỗ khác rồi."

Lâm Hi Âm nắm tay vịn của ghế xoay, mỉm cười quay đầu, nhỏ nhẹ nói với chủ salon tóc: "... Không cần đổi nữa."

Lê Lạc nhún nhún vai, trực tiếp chọn một chỗ gần cửa sổ, tùy tiện ngồi xuống, sau đó chọn người thợ cắt tóc đã cắt cho cô lần trước, chính là vị tiểu ca rất am hiểu về những kiểu tóc cổ kia.

(\*) tiểu ca: cách gọi những thanh niên trẻ.

Tiểu ca bước thẳng tới chỗ cô, giống như là bằng hữu lâu năm không gặp, cất tiếng chào cô: "Lorna, đã lâu không gặp!"

Không ngờ, tiểu ca đẹp trai vẫn còn nhớ rõ tên tiếng Anh của cô, Lê Lạc đáp lại bằng một nụ cười sáng lạn, người phía sau lại khẽ nhíu mày.

Lê Lạc quay đầu lại, hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Có thể giúp em chọn một kiểu tóc không?"

Tạ Uẩn Ninh ngồi xuống chiếc ghế salon ở phía sau lưng cô, không để ý tới cô, nhân viên phục vụ mang cà phê và điểm tâm tới cho anh. Lê Lạc thấy hơi mất hứng, cô biết đi cắt tóc cùng người khác rất nhàm chán, lại càng không thích hợp với kiểu người như Tạ Uẩn Ninh. Cho nên sau khi ăn cơm tối xong, cô đã định hai người mỗi người đi một ngã, nhưng chính anh muốn đi cùng cô, kết quả lại tỏ vẻ không vui là sao.

Lê Lạc thờ dãi một cái, lật lật mấy trang hình kiểu tóc, chỉ vào mẫu tóc ngắn màu xanh nâu, động lòng hỏi tiểu ca cắt tóc: "Anh thấy em nhuộm màu này được không?"

"Lorna, nói ra chắc em sẽ không tin, nhưng tôi đang định đề cử cho em màu này." Anh đặt tay lên đầu cô, vẽ mặt tán thưởng.

"Really?" Lê Lạc kinh ngạc, sau đó sáng khoái đồng ý: "Ok, vậy nhuộm giúp em màu này đi." Cùng lắm thì lần sau tới đây nhuộm lại, hôm nay đi cùng Tạ Uẩn Ninh, cô không nên lãng phí thời gian của anh.

Sau đó một tiếng "Không thể" vang lên từ phía sau, Tạ Uẩn Ninh đứng lên, nhìn màu sắc cô chỉ, gương mặt trầm xuống nhắc nhở cô: "Nếu như em dám nhuộm màu này, đề án thực tập kỳ này cũng không cần làm nữa."

Lê Lạc: "..."

Tiểu ca cắt tóc cũng: "..."

Đối diện với ánh mắt khó hiểu từ tiểu ca cắt tóc, Tạ Uẩn Ninh không ngại trần thuật lại một sự thật: "Tôi là bạn trai của cô ấy, cũng là người hướng dẫn của cô ấy."

Tiểu ca cắt tóc: Omg!

Nửa tiếng sau, Lê Lạc cắt một kiểu tóc ngắn đơn giản, sau đó bị Tạ Uẩn Ninh dắt lên xe. Ghế lái phụ, Lê Lạc kéo gương xuống nhìn một chút, hỏi người bên cạnh: "Ninh Ninh, kiểu tóc này thật sự dễ nhìn sao?"

(\*) Search trên mạng thì nó ra kiểu tóc ngắn sau búi 1 chòm ở phần mái như này

Ninh Ninh! Tạ Uẩn Ninh vẫn không khởi động xe, \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* quay đầu nhìn về phía Lê Lạc. Nếu như cô còn dám gọi anh như vậy một lần nữa, anh thật sự muốn ném cô ra khỏi xe, sắc mặt không thay đổi, Tạ Uẩn Ninh mở miệng nói: "Có thể đổi lại cách xưng hô hay không?"

Lê Lạc nhích lại gần ghế ngồi, cúi đầu: "Được rồi, giáo sư." Rõ ràng quan hệ giữa hai người chính là quan hệ yêu đương, vậy mà Tạ Uẩn Ninh còn bày ra

dáng vẻ giáo sư làm cái gì, vừa nãy thì chuyện đề án thực tập, bây giờ thì không cho phép gọi tên. Mặt Lê Lạc buồn như đưa đám: “Giáo sư, chẳng lẽ ngay cả tên em cũng không thể gọi sao?”

Tạ Uẩn Ninh: "Chờ đến khi chúng ta chính thức hẹn hò đi, hiện tại tôi vẫn là giáo sư và cũng là tổ trưởng của em, gọi thẳng tên tự cũng không thích hợp lắm."

Lê Lạc nghe Tạ Uẩn Ninh giải thích, gật đầu đồng ý, ai bảo cô nói tất cả đều nghe anh chứ. Chỉ là mối quan hệ giữa cô và Tạ Uẩn Ninh có thể giữ được đến ngày hai người chính thức hẹn hò sao? Lê Lạc nghiêng nghiêng đầu, mím môi nhìn ra phía ngoài cửa xe...

Mặc dù Tạ Uẩn Ninh vẫn nghiêm túc như vậy nhưng lúc anh đưa cô tới nhà trọ, Lê Lạc vẫn chủ động hôn lên má anh: "Cám ơn giáo sư, ngủ ngon."

Nói xong, cô mở cửa xe ra.

"Chờ chút." Tạ Uẩn Ninh gọi Lê Lạc, Lê Lạc cứ nghĩ Tạ Uẩn Ninh lại muốn dạy dỗ cô, không ngờ bàn tay Tạ Uẩn Ninh kéo cô lại, sau đó lưu lại trên mặt cô một nụ hôn, môi anh nhẹ nhàng chạm lên gò má cô, giọng nói trầm trầm: "Ngủ ngon."

Giã vờ quân tử!

Lê Lạc vui vẻ xuống xe, tay trái xoa nhẹ lên má, gương mặt nóng bừng, quay người lại vẫy vẫy tay phải, tạm biệt Tạ Uẩn Ninh, sau đó mới đi vào nhà trọ.

Đêm khuya, Lê Lạc nằm trên giường, theo thói quen tròn tròn mắt nhìn bầu trời trên trần nhà. Tay trái bắt gác lại sờ lên má.

Mu bàn tay chợt nhói đau giống như bị móng tay nhọn cửa vào da thịt. Quả nhiên, hận dễ khiến người ta khắc cốt ghi tâm hơn yêu, hận chính là không thể nào quên được. Nhiều năm như vậy, cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác lòng bàn tay mình bị móng tay sắc nhọn hung hăng cắn chặt.

Sau khi cha mẹ qua đời, cô uất ức đến phát bệnh, thậm chí còn phải ngồi xe lăn, ngày ngày cô không ăn không uống. Hi Âm cầm tay cô gọi chị chị em em nhưng móng tay lại cứ mạnh vào da thịt cô, đau đến mức rớt cuộc cô cũng có phản ứng, cúi đầu kêu Lâm Hi Âm một tiếng: "Chị..."

Đúng lúc đó một người đi từ bên ngoài vào, trên người mặc âu phục, dáng vẻ rất anh tuấn. Lâm Hi Âm đứng lên, nói với người phía sau: "Thương Vũ, Thanh Gia vẫn không chịu ăn cơm, phải làm thế nào đây..."

Đó là khoảng thời gian Lê Lạc không bao giờ muốn nhớ lại, thế nhưng cũng không có cách nào quên được. Khi ấy cả thân thể và linh hồn cô đều bị trói chặt bên trong chiếc xe lăn nhỏ. Hi Âm đã giam giữ cô, cô không ra được, cũng không có bất kỳ người nào có thể bước vào. Rất may mắn, sau đó cô đã trốn được ra nước ngoài, sau đó đưa cho Lâm Hi Âm món quà cuối cùng: chính là tin tức cô tự sát mà chết, tác thành cho mong ước của Lâm Hi Âm.

Tối nay lúc trở về, Tạ Uẩn Ninh có hỏi cô: "Em không thích Lâm Hi Âm sao?"

"Giáo sư, Lâm Hi Âm vu oan cho em là người tình của Thương Vũ, thầy cảm thấy em có thể thích cô ta sao?" Cô bình bình thần thần hỏi ngược lại Tạ Uẩn Ninh, ngừng lại một chút, lại nói: "Chỉ là giáo sư cũng không thích Di Lâm à?"

"Thật sự tôi cũng không thích người này." Tạ Uẩn Ninh trả lời cô. Nhưng anh không nói nguyên nhân cho cô biết, mà cô cũng không quan tâm lắm.

Ngày hôm sau, Lê Lạc dậy sớm chạy bộ, cô cứ chạy mãi cho đến khi mồ hôi đầm đìa. Sau khi chạy xong, tắm rửa sạch sẽ, khoác áo ngủ ra ngoài, nhìn lên đồng hồ mới 7 rưỡi sáng.

Lúc này Lâm gia cũng đã bắt đầu bận rộn.

Lúc sáu rưỡi, Lâm Giai Khởi khoe ảnh lễ phục đính hôn lên wechat – một bộ lễ phục màu hồng xinh đẹp, ưu nhã lại quý phái. Lê Lạc chạy bộ xong vẫn là bấm like cho Lâm Giai Khởi. Chỉ là có nhiều lúc hạnh phúc cũng giống như bọt biển, vừa chạm vào đã vỡ.

Tựa như ký ức khó quên nhất mà cô vẫn chôn sâu trong tiềm thức, khi ấy cô đẩy xe hành lý chạy như bay từ sân bay ra ngoài, trong vali hành lý đều là quà mà cô tự tay chọn cho người nhà. Bánh xe hạnh phúc lăn nhanh trên mặt sân bay soi rõ cả bóng người, tâm trạng của cô cũng như bay trên mây, ngược mắt nhìn về phía cửa đón khách tìm kiếm bóng dáng cha mẹ. Nhưng chưa kịp nhìn thấy người, điện thoại di động đã vang lên, không nhìn số điện thoại, cô lập tức bấm nghe, làm nũng hỏi: "Cha mẹ, con xuống máy bay rồi, cha mẹ đang đứng ở đâu..."

Lúc đó, bọn họ đều đã mất.

Ở thành phố Lan, hôn lễ thường được tổ chức vào buổi tối, nhưng bữa tiệc đính hôn lại thường cử hành vào buổi trưa. Thiệp mời mà Lê Lạc nhận được từ Lâm Giai Khởi cũng ghi thời gian là mười hai giờ trưa.

Cô đưa tay kéo tủ quần áo ra, bên trong treo một bộ lễ phục mới. Một bộ váy đen tuyền lộng lẫy, kiểu dáng cũng ưu nhã như một nàng công chúa. Nhà trọ của cô có lắp hệ thống lò sưởi, cô trực tiếp cởi áo choàng tắm trên người ra, mặc bộ lễ phục lên.

Tạ Uẩn Ninh nói cô ăn mặc ra dáng một chút, vậy thì mặc màu đen là đủ bảo thủ rồi đúng không?

Lê Lạc soi gương, cài một chiếc kẹp tóc kim cương lên mái tóc ngắn, ngoài ra trên người không đeo thêm bất kỳ trang sức nào khác. Vóc dáng hoàn

hảo của cô chính là lớp trang điểm đẹp nhất, nhất là phần lưng, giống như một bức tranh phong cảnh đầy xuân sắc, càng che đậy lại càng khiến người ta chú ý.

Thoa son môi lên, Lê Lạc khẽ mím môi, đôi môi đỏ mọng thở dài một hơi, suy nghĩ tính toán lại mọi chuyện, ngồi trước bàn trang điểm, cô gửi đi bức thư điện cuối cùng.

Trong phòng ngủ Lâm gia, Lâm Giai Khởi đang mặc thử lễ váy, hai ngày nay số lượng người theo dõi cô trên mạng xã hội vẫn tăng đều đều. Giống như ban phát phúc lợi cho những người theo dõi, cô chủ động đăng ảnh mình mặc lễ phục đính hôn, sau đó dí dõm nói: "Mặc thử một chút đã, còn chưa makeup đầu nha."

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Lâm Hi Âm nặng nề xuất hiện trước cửa.

Lâm Giai Khởi hơi giật mình, các bạn cùng phòng cô cũng bị vẻ mặt của Lâm Hi Âm dọa một phen, Lâm Hi Âm lập tức thu lại vẻ mặt khó coi, nở một nụ cười, tiến lên ôm lấy Lâm Giai Khởi: "Bảo bối của mẹ đẹp quá, vừa rồi là mẹ bị con mê hoặc."

Hoá ra là như vậy.

"Cám ơn mẹ." Lâm Giai Khởi then thùng đồ mặt, tựa đầu vào ngực Lâm Hi Âm, cảm động nói: "Có thể làm con gái của mẹ, con thật sự rất hạnh phúc..." Lâm Giai Khởi nói thật lòng, nước mắt nhẹ rơi.

Đúng vậy, làm sao có thể không hạnh phúc chứ, được lớn lên trong hoàn cảnh tốt nhất, có một người bạn trai thanh mai trúc mã tốt nhất, ngoại hình thì được di truyền tất cả ưu điểm của mẹ, cho dù tính khí không tốt, điều ngoa tùy hứng nhưng vẫn luôn có người cưng chiều, yêu thương.

Học hành không giỏi cũng có thể học ở ngôi trường danh giá bậc nhất.

Giống như Lâm Giai Khởi từng đăng trên wechat, kiếp này cô may mắn, hạnh phúc như vậy, nhất định là kiếp trước đã cứu cả hệ ngân hà.

Chỉ là mặc dù đang ôm ấp con gái nhưng tâm trạng Lâm Hi Âm lại vô cùng phức tạp. Điện thoại di động của cô nhận được một tin nhắn, là một tin nhắn từ số lạ, nội dung như sau: "Lâm phu nhân, có người nói con gái cô đã thay thế một nữ sinh khác trong danh sách sinh viên đổ vào Lan Đại, xin hỏi đây là sự thật sao? Cô có thể chấp nhận phỏng vấn để xác nhận không? —— ký giả Chu Tân Tuyền."

Chu Tân Tuyền là ai?

Chính là ký giả khó ở nhất thành phố Lan, thích nhất là đào bới chuyện cũ của những người có tiền. Có người nói anh ta là ký giả giàu có nhất, chính trực nhất thành phố Lan, cũng có người nói anh ta chán ghét, hận đời.

Lâm Hi Âm lập tức xóa bỏ tin nhắn này, mặc kệ có phải là một trò đùa quái ác hay không, chuyện quan trọng nhất trong ngày hôm nay là chuyện đính hôn của con gái, những chuyện khác, chung quy rồi cũng sẽ có cách giải quyết, nếu thật sự không giải quyết được, cô có thể cầu xin Thương Vũ. Giai Khởi sớm muộn gì cũng gả cho Thương Ngôn, anh ta nhất định sẽ giúp cô.

11 giờ trưa.

Lê Lạc ngồi trong xe Tạ Uẩn Ninh tới khách sạn, mặc dù Lâm Giai Khởi nói cô không cần chuẩn bị quà nhưng cô vẫn chuẩn bị một phần tiền mừng, mặc kệ nói thế nào Giai Khởi cũng là cháu ngoại của cô không phải sao?

Lê Lạc quay sang hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, hôm nay thầy đưa bao nhiêu tiền mừng vậy?"

Hơn hai mươi năm đã qua, hiện tại thành phố Lan chuẩn bị quà mừng như thế nào Lê Lạc hoàn toàn không biết, nghĩ đến Thương Ngôn cũng là cháu ngoại của Tạ Uẩn Ninh, vậy thì cũng tương tự với cô và Giai Khởi.

Tạ Uẩn Ninh nhất thời chưa trả lời Lê Lạc, trước tiên anh đậu xe vào bãi đậu xe. Hôm nay Thương Ngôn đính hôn, tiền mừng anh đưa đương nhiên không nhỏ, cho nên anh nhìn bao lì xì trong tay Lê Lạc, mở miệng nói: "Thật ra thì em có thể không cần đưa."

Cái này không thể được, Lê Lạc lắc đầu một cái nói: "Mặc dù em và Thương Ngôn là bạn, nhưng cũng không thể quá tùy ý."

Tạ Uẩn Ninh bất đắc dĩ, anh nói Lê Lạc không cần đưa cũng không phải bởi vì cô và Thương Ngôn là bạn, mà chỉ là thuận miệng nói. Tạ Uẩn Ninh nói với Lê Lạc số tiền mừng anh đưa.

Lê Lạc chắc lưỡi hít hà, đi xuống xe, quả nhiên cháu ngoại ruột có khác.

Từ cửa khách sạn vào đến thang máy.

Lê Lạc đi đôi giày cao gót màu đen, bước chân nhẹ nhàng đi theo Tạ Uẩn Ninh. Từ thang máy ra ngoài chính là phòng tiệc, hội trường hiện tại đã rất náo nhiệt, cô tùy ý nhìn quanh hiện trường, hôm nay các bên truyền thông tới cũng không ít.

Lê Lạc chú ý tới chiếc bàn ngay phía trước, mỉm cười nói với Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, lão nhân gia (ông bà cụ) ngồi đằng trước vẫn luôn nhìn thầy."

"Đó là cha mẹ tôi." Tạ Uẩn Ninh nói với Lê Lạc: "Đi thôi, qua đó chào hỏi."

Không muốn. Lê Lạc nhảy bèn đứng trước mặt Tạ Uẩn Ninh, cười nói: "Giáo sư, em muốn đi xung quanh xem một chút." Ngừng lại một chút, lại nói: "Em tự mình chơi, hẹn gặp lại."

Cánh tay trực tiếp bị nắm chặt, \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* không cho thương lượng. Tạ Uẩn Ninh trực tiếp dẫn theo Lê Lạc đi tới, sau đó dặn dò một câu: "Đợi lát nữa nhớ lễ phép một chút, biết không?"

Lê Lạc: "..."

Ở chiếc bàn tròn lớn phía trước có Tạ phụ, Tạ mẫu, còn có Thương Vũ, Tạ Tịnh Di và Phương Tử Văn đang ngồi tè tẹ. Chỉ thiếu mỗi Lâm Hi Âm, lúc này có lẽ đang ở phòng nghỉ, lát nữa sẽ cùng ra với con gái. Lê Lạc bị Tạ Uẩn Ninh dẫn tới, nở một nụ cười lễ phép với mọi người. Sau đó, cũng chỉ như vậy.

Tất cả tầm mắt cùng hội tụ trên mặt cô, có quan sát, có suy nghĩ, còn có ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thương Vũ.

Hôm nay cô tới đây để xem kịch hay chứ không phải là để bị nhìn. Lê Lạc không nói lời nào, hoàn toàn mất đi sự thông minh, hăng hái vốn có, cũng quên mất lời dặn dò của Tạ Uẩn Ninh vừa rồi. Sau đó Tạ phụ Tạ mẫu vẫn đang chờ cô chào hỏi khẽ cau mày, Tạ Tịnh Di vội vàng nói: "Lê tiểu thư, cô đến đây bên ngồi đi."

"Giáo sư..." Lê Lạc nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, có thể không?

Aizz! Tạ Uẩn Ninh cũng không hy vọng hôm nay Lê Lạc sẽ thể hiện thật tốt, vì thế anh cũng không từ chối ý tốt của chị mình, anh nói với Lê Lạc: "Ngồi đi."

"Oh, vậy em ngồi nhé." Lê Lạc đi tới bên cạnh Tạ Tịnh Di, sau đó lấy điện thoại di động ra, ngay trước tất cả mọi người, nhắm mắt làm ngơ bắt đầu nghịch điện thoại di động.

Tạ Phồn Hoa quay đầu đi.

Tạ mẫu cũng thờ dài một cái.

Thương Vũ cúi thấp đầu, bật cười một tiếng.

Tạ Uẩn Ninh dựa người về sau, cũng không giải thích gì về hành động không lễ phép của Lê Lạc, cũng không ngăn Lê Lạc không được chơi, giống như đang dung túng cho đứa nhỏ nhà mình vậy.

Hết cách rồi, bạn gái không hiểu chuyện, anh lại không thể dạy dỗ cô ngay trước mặt mọi người.

Hai tay Lê Lạc cầm điện thoại di động, nửa người dựa vào ghế, ngay trước mặt tất cả nhân vật chính của ngày hôm nay, không hề kiêng nể gì, mở trang web tin tức tìm bài báo sốt dẻo nhất. Một sự kiện phải mất bao lâu mới có thể tạo nên hiệu ứng từ xã hội? Một tuần? Ba ngày? Một ngày?

Không, chỉ cần ba giờ.

9 giờ sáng, diễn đàn Lan Đại tung ra một tin tức bùng nổ như một trái lựu đạn, cháu ngoại của nguyên cục trưởng cục giáo dục Tạ Phồn Hoa hôm nay sẽ đính hôn với Lâm Giai Khởi – người đã thay thế vị trí của một cô gái miền núi trong danh sách nhập học vào Lan Đại.

Tin tức nhanh chóng được truyền đi, chưa đầy một tiếng sau tin tức này đã lan ra tất cả các diễn đàn trên mạng Internet. Đương nhiên chuyện này lan đi nhanh như vậy cũng là nhờ công của Lâm Hi Âm, một thời gian trước đã mua tin từ các báo để lảng xê cho con gái mình.

Lê Lạc hơi xúc động, thờ dài một cái.

Còn mười phút nữa bữa tiệc đính hôn sẽ bắt đầu, Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi đang chuẩn bị bước ra. Các bên truyền thông cũng lục tục đi lên phía trước để chuẩn bị chụp ảnh, tin tức này nhất định sẽ đủ nóng để lên trang nhất của tất cả các tờ báo ngày mai.

Lê Lạc đặt điện thoại di động xuống, ánh mắt di chuyển một vòng, từ Tạ phụ, Tạ mẫu, Thương Vũ, Tạ Tịnh Di, lại nhìn đến cha của Lâm Giai Khởi - Phương Tử Văn, sau đó nhìn ra phía sau, có vẻ như số người trong hội trường này đang đọc tin tức không nhiều lắm?

Rốt cuộc Lâm Hi Âm cũng đã tới, thật vừa đúng lúc, ngồi xuống vị trí đối diện với cô.

Lê Lạc nhắm mắt làm ngơ, do dự một chút, cô vẫn đưa điện thoại di động của mình cho Tạ Uẩn Ninh, để Tạ Uẩn Ninh đọc nội dung bài báo. Trong số những người ở đây, cô chỉ thân thiết với Tạ Uẩn Ninh, vậy nên cô sẽ để cho Tạ Uẩn Ninh là người đầu tiên biết chuyện.

...

Ở trong phòng nghỉ ngơi, Lâm Giai Khởi đã chuẩn bị xong, chu miệng chụp ảnh cùng các bạn cùng phòng. Một người bạn cùng phòng cô đang cầm điện thoại di động lướt wechat, sau khi đọc xong nội dung bài viết, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn đặt điện thoại di động xuống, nhìn Lâm Giai Khởi nói: "Giai Khởi, hình như có người muốn hãm hại cậu..."

Bên ngoài phòng nghỉ ngơi, Thương Ngôn mặc bộ lễ phục màu trắng đứng chờ ở trước cửa. Một lát nữa anh sẽ phải đính hôn, thế nhưng anh lại không thể diễn tả nổi tâm trạng của bản thân lúc này. Nhắm chán nhìn ra phía ngoài, bỗng dưng anh ngẩn ra, bên ngoài cửa khách sạn có mấy chiếc xe của ký giả đang đậu, sau đó một bóng dáng gầy yếu bước từ trong xe xuống, trên người mặc đồng phục trường cấp 3...

Điều làm anh kinh ngạc không phải là sự xuất hiện của ký giả, mà là cô gái mặc đồng phục cấp ba kia... Là Tiểu Thụ ư?!

Bên ngoài phòng tiệc, ánh đèn phôi trương mà sáng ngời. Lâm Hi Âm tươi cười rạng rỡ hỏi thăm Tạ phụ Tạ mẫu, chỉ là còn chưa kịp tán dóc, điện thoại di động đặt trên mặt bàn đã đổ chuông.

Màn hình hiển thị cuộc gọi từ Chủ Nhiệm Lưu, Lâm Hi Âm vội vàng cầm điện thoại di động lên, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Chủ Nhiệm Lưu là ai, Chủ Nhiệm Lưu chính là người đã giúp cô đưa Lâm Giai Khởi vào nhập học ở Lan Đại, vị này từng là cấp dưới của Tạ Phồn Hoa. Lâm Hi Âm cũng nhờ thông qua mối quan hệ này mới biết đến Chủ Nhiệm Lưu. Đương nhiên giúp thì có giúp, nhưng những thứ Chủ Nhiệm Lưu nhận được cũng không hề ít.

"Tôi đi xem Giai Khởi thế nào..." Lâm Hi Âm nói với mọi người, sau đó đứng lên, cầm điện thoại di động rời đi.

Lâm Hi Âm vừa đi, Lê Lạc mỉm cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh trả điện thoại di động lại cho cô, sau khi đọc xong bài báo cũng không nói một lời nào. Lê Lạc có chút thất vọng, còn nghĩ Tạ Uẩn Ninh có thể trao đổi đôi câu với cô.

Trong một góc phòng tiệc, Lâm Hi Âm mặc một bộ váy hàng hiệu cao cấp, mặt mũi trang điểm rất tỉ mỉ, mái tóc uốn xoắn ưu nhã búi lên phía sau, chỉ chừa lại hai lọn tóc rủ trước trán.

Chỉ là lúc này, này hai lọn tóc cũng bị Lâm Hi Âm vén ra sau tai. Lâm Hi Âm thấy Chủ Nhiệm Lưu đột nhiên gọi điện tới, nghe Chủ Nhiệm Lưu nói chuyện xong, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, cô cố gắng ổn định tâm tư, nói với Chủ Nhiệm Lưu: "Chỉ cần họ không có chứng cứ, thì không thể chứng thực Giai Khởi đã thế chỗ đứa bé kia, tất cả đều chỉ là cố tình hãm hại..."

Tại sao lại không có chứng cứ, trên mạng chứng cứ đã bay đầy trời.

Bên trong điện thoại di động, giọng nói run rẩy của Chủ Nhiệm Lưu truyền tới: "Lâm phu nhân, máy vi tính của tôi bị hack, toàn bộ tài liệu của chúng ta trước đây đã bị người ta lấy đi, cô mau kiểm tra lại những văn kiện trong máy tính của cô đi..."

Bây giờ làm sao cô có thời gian để kiểm tra chứ. Lâm Hi Âm cúp điện thoại di động, xoay người, ánh đèn trong phòng tiệc chợt tắt, chỉ chừa lại một ánh đèn led rực rỡ chiếu sáng đoạn đường dành cho hai nhân vật chính của ngày hôm nay ——

Nhưng Thương Ngôn và Giai Khởi còn chưa kịp bước ra sân khấu, ngay phía trước, cửa chính đã bị đẩy ra. Đứng dưới ánh đèn không phải là con gái của cô, mà là một cô gái mặc đồng phục trường cấp 3, sau lưng cô gái đó chính là ký giả đã gửi tin nhắn cho cô hôm nay.

Dự cảm xấu lan ra khắp người cô.

Trước cửa chính phòng tiệc, Chu Tiểu Thụ mặc đồng phục trường cấp 3, vóc người nhỏ gầy, ánh mắt kiên định. Đây là lần đầu tiên cô đến một nơi như vậy, lần đầu tiên thấy nhiều người nổi tiếng như vậy. Đứng dưới ngọn đèn sáng rực, cô bước thẳng về phía trước, sống lưng thẳng tắp, bên tai vang lên những lời mà Lê Lạc đã nói với cô.

"Tiểu Thụ, bữa tiệc đính hôn ngày ấy, tất cả mọi người em đều không cần để ý tới, em chỉ cần tìm Tạ Phồn Hoa..."

"Tiểu Thụ, em không cần phải sợ, bữa tiệc đính hôn đó chị cũng sẽ ở hội trường cùng em, em cũng không cần lo lắng đến khi đó không biết phải nói thế nào, bởi vì chị sẽ tìm một người có thể thay em nói chuyện."

"Quan trọng nhất, Tiểu Thụ, em không cần cúi đầu, bởi vì em không cần cúi đầu trước bất kỳ ai..."

(Hết chương 36)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 37

Tiểu Thụ bước tới.

Lê Lạc nghiêng đầu, hướng theo ánh đèn led nhìn về phía Tiểu Thụ, ánh mắt sáng rỡ lên. Rõ ràng ánh đèn trong hội trường đều đã tắt, nhưng ánh mắt cô lại lấp lánh như ánh đèn.

Không chỉ cô mà tất cả mọi người trong hội trường cũng đều hướng ánh mắt về phía hai người Tiểu Thụ và Chu Tân Tuyền. Tiểu Thụ mặc bộ đồng phục cao trung (cấp 3) hơi cũ kỹ, đứng dưới ánh đèn led rực rỡ lại giống như có một loại năng lượng đang tỏa ra từ bên trong cô.

Ở thành phố Lan, Chu Tân Tuyền là một người vô cùng nổi tiếng, người ta nói rằng không có ai mà anh không biết, cũng không có người nào anh không hiểu.

Một người lớn dẫn theo một đứa trẻ bước vào hội trường, Chu Tân Tuyền đứng trước mặt Tạ Phồn Hoa, cầm trong tay một tập tài liệu. Về phần bên trong tập tài liệu là thứ gì, Lê Lạc là người hiểu rõ nhất, con người thờ ơ nhìn sang hướng khác, thò ra một hơi thật dài.

Thành phố Lan có một lời đồn, nơi nào có chuyện xấu xa, ngay lập tức Chu Tân Tuyền sẽ xuất hiện. Vì thế Tạ Phồn Hoa vô cùng bất ngờ khi Chu Tân Tuyền lại xuất hiện ở trước mặt ông, điềm tĩnh hỏi: "Chu Tân Tuyền, cậu muốn làm gì?"

Chu Tân Tuyền cúi thấp đầu, anh vẫn luôn tôn trọng địa vị và danh tiếng của Tạ Phồn Hoa, khách khí mở miệng: "Cục trưởng Tạ, có thể tìm một chỗ nào đó để nói chuyện không?"

Chu Tân Tuyền đột nhiên dẫn theo một cô gái mặc đồng phục đến thăm, các ký giả truyền thông trong hội trường lập tức đổi ý, không đợi để chụp nhân vật chính ngày hôm nay nữa mà đồng loạt hướng ống kính về phía Tạ Phồn Hoa. Mặc dù hôm nay bọn họ được mời tới đây là để tuyên truyền cho sản phẩm Lin'love của Lâm Hi Âm, nhưng họ đều là nhà báo, khả năng đánh hơi tin tức vô cùng nhạy bén.

Lông mi Lê Lạc chớp động, giống như là bị đèn flash chiếu vào mắt.

Dưới tình huống như vậy, cộng thêm ý tứ trong lời Chu Tân Tuyền, chỉ cần là người hiểu chuyện đều hiểu đây là chuyện không thể không đối mặt. Chu Tân Tuyền muốn tìm một chỗ khác để nói chuyện quả thực là muốn giữ thể diện cho Tạ Phồn Hoa, nhưng Tạ Phồn Hoa vốn là một người bướng bỉnh, ông vẫn tỏ ra bất cần bất phạt (\*) nói: "Không cần, ký giả Chu cứ trực tiếp nói luôn ở chỗ này đi."

(\*) Bất cần bất phạt: Không kiêu căng, không khoe khoang.

Lê Lạc không thể không nói, thái độ chính trực của Tạ Uẩn Ninh cực kỳ giống Tạ Phồn Hoa.

Sau đó Thương Vũ đứng lên, mỉm cười nhìn Chu Tân Tuyền, khách khí nói: "Ký giả Chu, hôm nay là bữa tiệc đính hôn của con trai tôi, không biết có chuyện gì mà lại nhất định phải nói vào lúc này." Ngừng lại một chút, anh nói tiếp: "Người tới đều là khách, hôm nay là bữa tiệc đính hôn của con trai tôi, ký giả Chu đã đến thăm, dù là vì lý do gì thì tôi cũng rất vinh dự được đón tiếp anh. Hay là thế này, ký giả Chu cứ ngồi xuống uống một chén đã, chờ bữa tiệc đính hôn kết thúc, bất kể ký giả Chu đến đây vì chuyện gì, chúng tôi cũng sẽ sắp xếp thời gian tiếp nhận phỏng vấn của anh."

Cách đó không xa, Lâm Hi Âm cũng đã tới, ngay lúc này cô chỉ muốn ngăn tất cả những việc sắp xảy ra lại. Cô đứng bên cạnh Thương Vũ, gương mặt vô cùng lo lắng, thỉnh câu nói: "Ký giả Chu, anh chờ bữa tiệc đính hôn kết thúc rồi nói có được không..."

Tất cả mọi người ở đây hôm nay, người biết lý do Chu Tân Tuyền đến đây, ngoại trừ Lê Lạc thì có lẽ chỉ còn Lâm Hi Âm. Lê Lạc đưa tay chống lên mặt bàn, Tạ Uẩn Ninh ở bên cạnh nhìn cô một cái. Lê Lạc sờ mũi, nhip tim liền đập nhanh hơn.

Tạ Uẩn Ninh tiếp tục nhìn về phía trước, tạm thời cô không đoán được tâm trạng anh lúc này.

Thương Vũ và Lâm Hi Âm đều nói ra những lời chu đáo, khách sáo như vậy, nhưng mà điều duy nhất Chu Tân Tuyền coi trọng chính là thể diện của Tạ Phồn Hoa. Tạ Phồn Hoa ngăn cản Thương Vũ, còn Lâm Hi Âm thì lại cố gắng ngăn Tạ Phồn Hoa, Tạ Phồn Hoa nói: "Chu Tân Tuyền, anh cứ nói thẳng ở đây luôn đi, rốt cuộc vì lý do gì mà anh lại đến quấy rầy bữa tiệc đính hôn của đứa cháu yêu quý của tôi? Nếu không ngại, sau khi nói xong chuyện, mời anh ở lại uống ly rượu."

Chu Tân Tuyền bật cười, nếu Tạ Phồn Hoa chính trực đã không muốn kiêng dè, anh cũng sẽ không che che giấu giấu nữa, làm như vậy sẽ tổn hại đến danh tiếng của Tạ Phồn Hoa. Ngừng một chút, Chu Tân Tuyền lên tiếng: "Cục trưởng Tạ, hôm nay tôi đến đây không phải là để uống rượu, càng không phải là có ý chọc giận khiến ngài không vui, chỉ là muốn đòi lại công bằng cho cô bé ở bên cạnh tôi."

"Chu Tân Tuyền, \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* tôi thật sự cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao anh lại tới chỗ tôi để đòi lại công bằng chứ!" Tạ Phồn Hoa vẫn giữ phong thái như cũ cảm khái một câu, dừng lại chốc lát, ông hướng tầm mắt về phía Chu Tiểu Thụ, chủ động hỏi Chu Tiểu Thụ: "Đứa bé, cháu tên là gì?"

Một tiếng “đứa bé” khiến hốc mắt Tiểu Thụ ửng hồng, cô cúi thấp đầu xuống đất. Từ lúc đi vào đến bây giờ, cô vẫn không dám nhìn về phía Lê Lạc bởi vì cô sợ sẽ làm liên lụy tới Lê Lạc, nhưng cô có thể cảm nhận được Lê Lạc đang nhìn chăm chú vào cô, giống như đang khích lệ cô.

Cả người Chu Tiểu Thụ run run.

Lê Lạc không muốn cô cúi đầu, bởi vì Lê Lạc không muốn cô khom lưng trước bất kỳ ai. Chỉ là giống như đang cầu xin một người quyền cao chức trọng vậy, Chu Tiểu Thụ thẳng tắp quỳ xuống trước mặt Tạ Phồn Hoa. Cô quỳ xuống trước mặt Tạ Phồn Hoa, bởi vì cô tin những lời mà Lê Lạc nói, người này là một người đức cao vọng trọng chân chính, có thể trả lại cho cô vị trí của mình ở Lan Đại.

Trong lúc nhất thời, ánh đèn flash của các ký giả truyền thông đồng loạt lóe lên, âm thanh chụp ảnh vang lên tách tách.

Thương Ngôn cũng đã đi tới, vượt qua tất cả các ký giả truyền thông, nhìn về cô gái đang quỳ gối trước mặt ông ngoại mình, Tiểu Thụ, anh vừa khiếp sợ lại không thể nói gì khác ngoài việc gọi tên Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ..."



Gương mặt Lâm Hi Âm trắng bệch, sắc mặt Thương Vũ và Tạ Tịnh Di cũng vô cùng nặng nề. Tạ Uẩn Ninh cúi đầu, không biết tại sao chuyện này lại trở thành như vậy. Lê Lạc cũng cúi đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô không muốn Tiểu Thụ cúi đầu, bởi vì cô cảm thấy Tiểu Thụ chính là người thiệt thòi, oan ức nhất, không ngờ Tiểu Thụ lại quỳ xuống. Phải bắt lực đến nhường nào thì một cô gái mới phải quỳ xuống trước mặt một người không quen biết. Phải bắt lực đến nhường nào, một người mới không có cách nào phản kháng vận mệnh của mình.

Nhìn thấy Tiểu Thụ quỳ xuống, Chu Tân Tuyền vô cùng xúc động. Anh liếc nhìn Lâm Hi Âm một lần nữa, sau đó quay đầu lại, vô cùng khí phách hỏi Tạ Phồn Hoa: "Cục trưởng Tạ, trước đây ngài từng là cục trưởng cục giáo dục Đại học, chắc hẳn ngài hiểu rất rõ nguyên tắc tuyển sinh của các trường đại học, cao đẳng đúng không, nếu như tôi nhớ không nhầm là nguyên tắc "Tam Công Nhất Ưu", có đúng hay không?"

"Không sai." Tạ Phồn Hoa trả lời Chu Tân Tuyền, nguyên tắc này là do chính ông đưa ra, đương nhiên là ông hiểu rất rõ. Tạ Phồn Hoa nhìn Chu Tân Tuyền, nói: "Công khai, Công chính, Công bằng, chọn người Ưu tú trúng tuyển, việc thực hiện sẽ do trường học chịu trách nhiệm, chọn một người có năng lực và phẩm cách làm người giám sát việc thực hiện."

"Không sai." Chu Tân Tuyền cũng nhìn Tạ Phồn Hoa, bởi vì tin tưởng Tạ Phồn Hoa nên anh không hề chần chừ, trực tiếp đưa tập tài liệu cho Tạ Phồn Hoa, không hề ngại ngạo không siểm nịnh nói: "Cục trưởng Tạ, mời ngài xem qua tập tài liệu này một chút, xem xong rồi ngài sẽ hiểu vì sao hôm nay tôi lại tới đây."

Thật ra thì dù Tạ Phồn Hoa không xem những tài liệu này, ông căn bản cũng đã hiểu sơ sơ mọi chuyện. Mía mai là ở chỗ, hai ngày trước khi Lâm gia tới thăm, ông còn nói với người của Lâm gia: Bây giờ đề thi được vào Lan Đại ngày càng khó khăn, Giai Khởi đúng là một đứa bé tài đức vẹn toàn.

Xem xong những tài liệu về vụ việc này, Tạ Phồn Hoa thật sự cảm thấy giống như là có một cái tát giáng vào cái mặt già nua này của ông vậy. Ông không biết Giai Khởi có phải là một đứa bé tài đức vẹn toàn hay không, nhưng cha mẹ Lâm Giai Khởi tuyệt đối không phải là người tốt.

"Cạch!" Tạ Phồn Hoa đặt tài liệu lên bàn, đứng dậy đỡ cô bé đang quỳ trước mặt mình - Chu Tiểu Thụ lên, ông ngừng đầu nói với Tiểu Thụ: "Chuyện này, dù là thay mặt Tạ gia hay thay mặt cả cục giáo dục Đại học, Tạ Phồn Hoa tôi cũng sẽ đòi lại công bằng cho cháu."

Dứt lời, Tạ Phồn Hoa đứng lên, trực tiếp cầm tập tài liệu về những trao đổi bí mật giữa Lâm Hi Âm và Chủ Nhiệm Lưu, bao gồm cả lịch sử chuyển tiền giữa hai người, không khách khí chút nào ném cho Thương Vũ và con gái Tạ Tịnh Di bên kia, nặng nề lên tiếng: "Không phải là người làm ông ngoại như tôi không nể mặt, nhưng bữa tiệc đính hôn hôm nay tôi không tham gia được." Ngừng lại một chút, Tạ Phồn Hoa nhìn về phía người cháu ngoại đang đứng bên cạnh nói: "Thương Ngôn, ông ngoại rất xin lỗi cháu, nhưng ông ngoại không thể chúc phúc cho cháu và con gái Lâm gia."

Nói xong, ông liếc nhìn Lâm Hi Âm, phát tay áo rồi đi.

Thương Ngôn: "..."

Lâm Hi Âm: "Bác Tạ..."

"Cha..." Tạ Tịnh Di cũng bối rối, Thương Vũ ôm vợ mình.

Tạ Phồn Hoa rời đi, Tạ mẫu liền đi theo, Tạ Uẩn Ninh cũng đứng lên, trước khi đi, anh nhớ tới người bạn gái cần chăm sóc của mình. Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư..."

Anh đưa chìa khoá xe cho cô, nói: "Lát nữa em tự về nhé."

"... Vâng." Lê Lạc nói, nhận lấy chìa khoá, tâm trạng trở nên phức tạp.

Tạ Phồn Hoa phát tay áo đi phía trước, Chu Tân Tuyền đứng ở phía sau nhắc nhở một câu: "Cục trưởng Tạ, lát nữa ngài nên đi cửa sau."

Tạ Phồn Hoa hiểu ý tốt của Chu Tân Tuyền, hiện tại tin tức này có lẽ đã lan truyền trên khắp các trang mạng Internet, cho nên ở bên ngoài chắc chắn đang có rất nhiều ký giả đang chờ để phỏng vấn ông. Tuy vậy, Tạ Phồn Hoa vẫn quyết định đi ra từ cửa chính, cả đời này ông chưa từng đi cửa sau.

Đương nhiên, Tạ Uẩn Ninh cũng đã tính đến tình huống này. Làm con trai, anh đương nhiên phải đi cùng cha, thay cha đáp lại những ký giả kia.

Cho nên trước tiên anh mới đưa chìa khoá xe cho Lê Lạc, để cho cô đi về trước.

...

Người Tạ gia đã rời đi, Chu Tân Tuyền nhìn về phía Lâm Hi Âm. Lâm Hi Âm trốn tránh ánh mắt của anh, trực tiếp len qua đám ký giả truyền thông, vội vã đi tìm con gái Giai Khởi. Những ký giả này rõ ràng là do cô mời tới, vậy mà cuối cùng lại thành tự đập đá vào chân mình. Giống như đang cầu cứu, Lâm Hi Âm nhìn về phía người đàn ông đang đứng cách đó không xa, không phải là chồng mình Phương Tử Văn, mà là Thương Vũ.

Nhưng Thương Vũ nào có để ý đến Lâm Hi Âm, anh đưa Tạ Tịnh Di trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó còn phải giải quyết cục diện rối rắm ở hiện trường.

"Lâm phu nhân, xin hỏi quý tiểu thư nhập học Lan Đại là nhờ cướp chỗ của nữ sinh miền núi sao?"

"Lâm phu nhân, xin hỏi trước đó cục trưởng Tạ có biết chuyện này không?"

"Lâm phu nhân, cô cảm thấy chuyện này có ảnh hưởng đến chuyện kết thân giữa hai nhà không?"

Từng câu hỏi sắc bén nhọn cứ thế vang lên, thúc ép Lâm Hi Âm trả lời. Ký giả truyền thông mà cô mời đến bữa tiệc đính hôn đa phần là thuộc giới thời trang, nhưng mà bọn họ cũng hiểu đây rõ ràng là tin tức xã hội nóng nhất ngày hôm nay, so với bữa tiệc đính hôn như trong cổ tích của hoàng tử và công chúa thì phanh phui chuyện xấu của công chúa mới càng khiến cho người ta hưng phấn có đúng hay không? Các ký giả tranh nhau đặt câu hỏi khiến Lâm Hi Âm như sắp phát điên.

Cô phải nhanh chóng đi tìm con gái Giai Khởi, ngăn cho Giai Khởi ngàn vạn lần không được ra ngoài.

Thật bất hạnh, Lâm Giai Khởi đã đi ra rồi, đứng ngay phía sau các bạn cùng phòng của cô. Biết mọi chuyện đã bị đưa ra ánh sáng, bữa tiệc đính hôn của mình xảy ra sự cố, đương nhiên cô phải ra ngoài hỏi mẹ phải làm thế nào bây giờ. Sau đó, ký giả lập tức chuyển sự chú ý lên Lâm Giai Khởi.

Người có phản ứng nhanh nhất là Thương Ngôn, anh sai bước đi tới bên cạnh cô. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lâm Giai Khởi luống cuống, suýt chút nữa đã khóc lóc hỏi Thương Ngôn: "Thương Ngôn làm thế nào, phải làm thế nào bây giờ?"

Thương Ngôn không trả lời Lâm Giai Khởi, anh đưa Lâm Giai Khởi vào trong phòng nghỉ. Các bạn cùng phòng của Lâm Giai Khởi cũng trốn vào phòng nghỉ ngơi.

Sau đó, Thương Ngôn quay người lại, một mình đối diện với tất cả ánh đèn flash. Phía trước cách đó không xa, Chu Tiểu Thụ đứng trong tầm mắt của anh, ánh mắt giống như đang xin lỗi và xấu hổ.

Thương Ngôn thu lại tầm mắt, một thân mặc âu phục trắng, gương mặt ửng đỏ cố gắng trấn định. Anh cũng rất muốn xin lỗi cô, xin lỗi vì đã không biết chân tướng sớm hơn, khiến cho mọi chuyện trở nên gay go như vậy.

Đối mặt với các ký giả liên tục đặt câu hỏi, Thương Ngôn không thể giữ được gương mặt không đổi sắc, anh chỉ có thể cố gắng giữ tốc độ và giọng nói bình thường nhất có thể để ứng đối với các câu hỏi từ phía ký giả, nhưng cuối cùng giọng nói vẫn trở nên lộn xộn, sau đó một bàn tay giữa chặt vai anh.

Thương Vũ đã tới, che chở cho con trai.

Tình huống như vậy \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* đối với Thương Ngôn mà nói thì đúng là khó mà xử lý được, nhưng đối người đã quá quen thuộc trong việc xử lý với các ký giả truyền thông như Thương Vũ thì cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn. Anh ung dung đứng bên cạnh con trai, nói với mọi người: "Chuyện này dù là Thương gia, hay là Tạ gia, chúng tôi đều không biết chuyện, con trai tôi lại càng không biết chuyện này. Hôm nay chuyện xảy ra thật sự bất ngờ, nhất là lại xảy ra ở trong bữa tiệc đính hôn khiến chúng tôi đều rất kinh ngạc. Chẳng qua tôi hi vọng các bạn trước tiên không nên gấp gáp, chờ sau khi chuyện này được điều tra rõ ràng, chúng tôi nhất định sẽ trả lời tất cả các câu hỏi từ các bạn."

Cách đó không xa, Lê Lạc xem xong trò vui liền chuẩn bị rời đi. Hôm nay, bữa tiệc đính hôn mà Lâm Hi Âm mong đợi nhất cuối cùng lại trở thành trò cười trong mắt thiên hạ, như ý nguyện, cuối cùng cô cũng có thể nhìn thấy cảnh Lâm Hi Âm giống như một tên hề nực cười đứng dưới ánh đèn sân khấu, sắc mặt tái nhợt, vô cùng hoảng loạn.

Giống như một con khổng tước trắng rơi xuống nước.

Không phải là Lâm đại tiểu thư có thể một mình lo hết mọi chuyện sao? Đến nay còn có rất nhiều người biết một Lâm Hi Âm một mình lo cho cả nhà. Vợ chồng Lâm gia qua đời, một mình đưa con gái lớn không chỉ chèo chống Lâm thị mà còn phải chèo chống cả nhà, đồng thời lại phải cẩn thận chăm sóc đứa em gái thần kinh thất thường, thậm chí vì em gái mà học cách tiêm, ngày ngày tự mình tiêm thuốc dinh dưỡng cho em gái.

Lê Lạc xoa xoa mu bàn tay, nhớ lại cảm giác lạnh lẽo khi kim tiêm xuyên qua lớp da và tĩnh mạch của cô, hòa vào máu của cô... Cúi đầu, Lê Lạc thu lại ánh mắt, ngẩng cao đầu.

Cầm trong tay chìa khóa xe của Tạ Uẩn Ninh, từng bước một bước về phía Lâm Hi Âm, sau đó bước qua như không có chuyện gì.

Âm thanh giày cao gót bước trên mặt đá cẩm thạch vang lên tinh tang. Chị, quý trọng những ngày tháng tốt đẹp còn lại đi, bởi vì ngày hôm nay mới chỉ là bắt đầu.

Lê Lạc chuẩn bị rời đi, trước khi đi, cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn chăm chú vào mình. Lê Lạc quay đầu lại, không kiên nhẫn liếc nhìn Thương Vũ, nhún vai một cái.

Thang máy nhanh chóng đi xuống. Lê Lạc không có khí tiết, đương nhiên cô sẽ đi bằng cửa sau. Cô không biết tình hình ở cửa chính bây giờ như thế nào, nhưng nghĩ một chút thì hẳn là rất náo nhiệt. Hiện tại tin tức được đưa ra ánh sáng với tốc độ còn nhanh hơn tưởng tượng của cô.

Cũng như vậy, cô nghĩ lúc này nhất định là Tạ Uẩn Ninh đang phải đối mặt với các ký giả.

Lê Lạc lái xe của Tạ Uẩn Ninh, rẽ sang một chỗ ngoặt, cuối cùng vẫn lái xe ra cổng chính khách sạn. Phía trước khách sạn, quả nhiên là Tạ Uẩn Ninh đang bị các ký giả vây lại, anh đang thay cha lên tiếng, dằng dặc vô cùng tinh táo.

Không do dự, Lê Lạc trực tiếp lái xe tới, dừng ở phía sau những ký giả này, sau đó nhấn hai tiếng còi. Tạ Uẩn Ninh nhìn thấy cô, nói đôi câu với ký giả, dẫn theo Tạ phụ Tạ mẫu lướt họ.

Lê Lạc phối hợp, mở cửa xe ra.

Tạ Uẩn Ninh nhanh chóng đưa Tạ phụ Tạ mẫu lên xe, sau đó thân hình cao lớn đứng trước cửa xe, nói với các ký giả: "Cảm ơn sự quan tâm và chú ý của mọi người đến chuyện này, Tạ gia cũng rất quan tâm đến chuyện này. Sau khi điều tra rõ ràng mọi chuyện, chúng ta tôi chắc chắn sẽ đưa ra câu trả lời thỏa đáng nhất cho mọi người, cảm ơn."

Tạ Uẩn Ninh lên xe.

Cửa xe đóng lại, Lê Lạc đạp chân ga, lái xe ra khỏi khách sạn. Phía sau xe, Tạ Phồn Hoa suýt chút nữa đã bị văng ra ngoài, sau khi hoàn hồn, ông nói với Lê Lạc một câu: "Lê tiểu thư, cảm ơn cô."

Một tiếng cảm ơn của Tạ Phồn Hoa thật sự khiến Lê Lạc trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cầm tay lái, cô điều chỉnh lại tốc độ, đồng thời ánh mắt khẽ chuyển, hậm hực mở miệng nói: "Khiếu thú papa (\*), bác yên tâm, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu."

(\*) Đại khái là Lê Lạc gọi Uẩn Ninh là "khiếu thú" nên tiện mồm gọi bố Uẩn Ninh là "khiếu thú papa" luôn, "khiếu thú" nó kiểu như thú vật í, mà để là thú vật thì nó hơi thô, sau kiểu gọi bố Uẩn Ninh là "bố của thú vật" hay "bố của khiếu thú" ... đều không ổn lắm nên mình để khiếu thú papa luôn.

Khiếu thú papa... Tạ Phồn Hoa phải mất một lúc mới biết là Lê Lạc đang nhắc đến mình. Tối nay cuối cùng anh cũng nhận được một tiếng gọi từ đứa bé này, nhích lại gần chỗ ngồi phía sau, Tạ Phồn Hoa nói với Lê Lạc: "Tạ Phồn Hoa tôi xưa nay chính trực, không sợ bị người ta hiểu lầm, đương nhiên sẽ không lo lắng."

Ah. Lê Lạc không nói thêm lời nào nữa, tiếp tục lái xe, tỏ ra thoải mái khẽ mấp máy môi.

Vừa rồi cô nói với Tạ Phồn Hoa rằng sẽ không có việc gì, cũng không phải là hư tình giả ý an ủi (giả vờ an ủi) cái gì, mà là bởi vì cô đã chuẩn bị chu toàn những tin tức sẽ được đăng lên, tất cả mũi nhọn đều không hướng về Tạ gia, còn có thể giúp Tạ gia một tay, chứng thực Tạ gia hoàn toàn không biết chuyện. Cộng thêm với năng lực của Tạ gia và Thương Vũ, chắc chắn Tạ gia sẽ không bị ảnh hưởng hay liên lụy chút nào.

Chỉ là không ngờ lại khiến Tạ Phồn Hoa tức giận đến như vậy, Lê Lạc cảm thấy hơi chột dạ, liếc nhìn Tạ Uẩn Ninh bên ghế lái phụ, Tạ Uẩn Ninh nhay bèn trả lời cô: "Chuyện chú lái xe."

Tình thần của một người con dâu trời dấy trong Lê Lạc, cô gạt đầu một cái: "Được... Giáo sư."

Đưa Tạ phụ Tạ mẫu về Tạ gia xong, Lê Lạc lập tức bỏ trốn.

Bên trong Tạ gia, Tạ Uẩn Ninh vừa mới đưa cha mẹ vào phòng, đang muốn tìm Lê Lạc thì di Lý đã đưa chiếc chìa khóa xe mà Lê Lạc nhờ đưa cho anh. Trong điện thoại di động, lặng lẽ nhận được một tin nhắn từ Lê Lạc: "Giáo sư, nhất định là hôm nay cha mẹ của thầy rất tức giận, vì thế nên em không quấy rầy mọi người nữa. Thầy cũng đừng quá lo lắng, em đi về trước. \*icon trái tim\*\*icon trái tim\*\*icon trái tim\*\*"

Tạ Uẩn Ninh cầm điện thoại di động, nhìn ba icon trái tim trên màn hình, nhấn lại: "Ngày mai gặp."

Chỉ là ngày hôm sau, Tạ Uẩn Ninh không đến viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài, Thương Ngôn cũng không luôn, bởi vì Tạ Phồn Hoa nhập viện.

Đương nhiên, Lâm Giai Khởi cũng không trở về Lan Đại.

Trong phòng khách Lâm gia, Lâm Hi Âm tiểu tụy, không chịu nổi dựa người vào chiếc ghế sa lon đắt tiền màu tím, chồng cô Phương Tử Văn ngồi ở bên cạnh than ngắn thở dài càng khiến cô tức giận, đúng lúc ấy, trong phòng ngủ của Lâm Giai Khởi truyền tới mấy tiếng thỉnh thịch, càng khiến cho huyết thái dương của Lâm Hi Âm đau nhức. Hít một hơi, cô nói với Phương Tử Văn: "Anh đừng có làm tôi tức thêm nữa, mau cùng tôi đi xem Giai Khởi thế nào..."

Phương Tử Văn còn chưa kịp đứng lên, cửa phòng ngủ của con gái đã mở ra. Lâm Giai Khởi vẫn mặc bộ váy đính hôn như hôm qua, nhưng kiểu tóc và lớp make up đã trở nên rối loạn, đôi mắt to khóc đến sưng đỏ.

Lúc Lâm Giai Khởi đọc được những bình luận trên mạng sáng nay, cô đã ném vỡ không ít đồ đạc, vì sao người người trên mạng đều ra sức mắng chửi cô chứ, cô thực sự không hiểu nổi mình đã làm sai chuyện gì! Cô muốn vào Lan Đại sao! Cô ép Thương Ngôn thích cô sao! Chu Tiểu Thụ không may mắn thì liên quan gì đến cô! Tâm trạng vô cùng tiêu cực nhưng lại không có cách nào phát tiết, tất cả những gì cô có thể làm chỉ là đập phá đồ đạc, giống như là cách một đứa trẻ làm khi còn nhỏ vậy.

Thế nhưng chỉ đập đồ đạc không đủ để cô trút giận, Lâm Giai Khởi mở cửa, nhìn chăm chăm vào cha mẹ mình ở phòng khách. Giống như là thay đổi đối tượng để trút giận, Lâm Giai Khởi hét lên với Lâm Hi Âm và Phương Tử Văn: "Đều là tại hai người... Nếu như không phải là trước đây hai người muốn con vào Lan Đại, căn bản là đã không có chuyện tối ngày hôm qua!"

Lâm Hi Âm muốn giải thích: "Giai Khởi..."

Nước mắt Lâm Giai Khởi chảy ròng, hít mũi một cái nói: "Nếu như lần này Thương Ngôn muốn chia tay con, con nhất định sẽ hận hai người, hận hai người!"

Lâm Hi Âm quay đầu đi, hai mắt nhắm lại, mặc cho con gái trút giận.

Ngày hôm qua chịu đựng đến buổi tối, Tạ Phồn Hoa tuổi đã cao, lại tức giận quá đến mức phải vào bệnh viện.

Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, Tạ Phồn Hoa dựa vào giường bệnh nói với con rể Thương Vũ: "Thương Vũ, chuyện này anh phải xử lý thật tốt, điều tra cho rõ ràng, rốt cuộc là ai muốn mượn chuyện này để hủy danh tiếng của Tạ gia."

"Cha, chuyện này có lẽ không phải là nhằm vào Tạ gia." Thương Vũ trả lời Tạ Phồn Hoa, sau đó nói sơ sơ một chút về tình hình trên mạng. Anh cũng đã lên kế hoạch để công bố những chuyện đã xảy ra hôm qua, thế nhưng không ngờ cộng đồng mạng lại đều rất thiên vị Tạ gia, nếu như ác ý nhằm vào Tạ gia thì mọi chuyện không thể nào an ổn như vậy.

Tạ Phồn Hoa nặng nề than thở một tiếng: "Còn có đứa bé tên Tiểu Thụ gì đó, hãy khôi phục học tịch (\*) cho cô bé."

(\*) Học tịch: sổ ghi tên cũng như tư cách của học sinh, sinh viên của một trường.

Trước đây khi ông vẫn còn làm cục trưởng, mỗi khi đến kỳ tuyển sinh, ông đều tổ chức thanh kiểm tra vô cùng nghiêm khắc, do vậy chuyện này vẫn được kiểm soát rất tốt. Thật không ngờ là sau khi ông về hưu, danh tiếng của ông lại bị hủy hoại vì nhà con gái nhà thông gia cướp mất vị trí của một nữ sinh miền núi. Lễ đính hôn còn chưa kịp diễn ra, bọn họ đã tìm ông đòi công bằng. Cháu ngoại của ông vẫn cúi đầu ngồi trên ghế sa lon cách đó không xa, Tạ Phồn Hoa nhìn cháu ngoại một cái, vẫn không nói câu tiếp theo ra khỏi miệng.

Tạ Uẩn Ninh đứng lên từ ghế sa lon, nói với đứa bé xui xẻo ngồi đối diện anh: "Đi thôi, đi cùng cậu đến sở."

Thương Ngôn ngẩng đầu lên, anh hơi do dự, nhưng vẫn đứng lên đi theo cậu mình, trước khi đi, anh quay lại nhìn cha mẹ và ông bà ngoại một chút, nói không nên lời.

Thương Ngôn bị Tạ Uẩn Ninh dẫn đi.

Trên giường bệnh, Tạ Phồn Hoa nói: "Hôn sự giữa hai nhà phải chấm dứt thôi. Thương Ngôn là một đứa bé ngoan, đành để nó chịu thiệt một chút vậy, lựa lời nói với nó để nó cắt đứt với cô tiểu thư nhà họ Lâm kia đi."

"Cha..." Tạ Tịnh Di đang định mở miệng, Thương Vũ đã ngăn lại, anh nói: "Cha, con và Tịnh Di cũng nghĩ như vậy. Cha yên tâm, chuyện này chúng con sẽ xử lý thật tốt."

Thương Vũ và Tạ Tịnh Di đi từ bệnh viện ra ngoài, anh muốn về công ty một chuyến, anh sắp xếp người đưa Tạ Tịnh Di về nhà trước. Vẫn không yên lòng, anh dặn dò Tạ Tịnh Di: "Hai ngày nay, bắt kể Lâm Hi Âm dùng cách gì để liên lạc với em, em cũng không được gặp cô ta."

Tạ Tịnh Di gật đầu.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, đối diện với một đồng công việc, sự vụ phiền phức, Thương Vũ ngồi trên ghế xoa xoa huyệt thái dương, rõ ràng là đầu đau như muốn vỡ ra nhưng anh lại nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 38

Tạ Uẩn Ninh và Thương Ngôn đều không đi làm, Lê Lạc đành xuống căn tin ăn trưa một mình.

Cách đó không xa, Chu Bắc và Tiêu Ca bụng khay thức ăn đi về phía cô, một trước một sau ngồi xuống trước mặt cô, gương mặt tràn đầy sự phấn khích và lấy lòng. Lê Lạc biết vì sao bọn họ lại phấn khích như vậy, chớp mắt một cái, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Thong thả ung dung, giống như đang đếm từng hạt cơm.

Chu Bắc vốn luôn nhiều chuyện rốt cuộc cũng không nhịn nổi, anh nói: "Tiểu Lê, mau mau nói cho chúng tôi biết đi, có phải bữa tiệc đính hôn ngày hôm qua rất đặc sắc hay không?"

"Đặc sắc, vô cùng đặc sắc." Lê Lạc ngẩng mặt lên, lại cảm khái một câu: "Quả thực là chấn động bốn phương, du dương trầm bổng, đặc sắc vô cùng, đến mức khiến cho người ta muốn xem lại một lần nữa."

Chu Bắc kích động: "Nhanh, cô mau kể lại tình huống lúc đó đi."

Lê Lạc: "Không phải là trên mạng có rất nhiều video và hình ảnh sao?"

"Video và hình ảnh trên mạng làm sao so được với cô được chứng kiến ở ngay hiện trường được chứ." Chu Bắc nói, tiếp tục bày ra vẻ mặt trông đợi nhìn Lê Lạc.

"Cái này..." Lê Lạc hơi khó xử: "Chu lão sư, khả năng diễn đạt của tôi không tốt, chỉ bằng đợi khi giáo sư Tạ trở về, anh hỏi trực tiếp thầy ấy luôn đi?"

Sau đó, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

"Lê Lạc..." Chu Bắc không vui, bắt đầu phê bình cô: "Chu lão sư tôi đối xử với cô cũng không tệ, bình thường cô hỏi tôi cái gì tôi cũng đều nói cho cô biết, tôi thật lòng thật dạ đối xử tốt với cô. Còn cô, cứ như vậy mà được sao?"

"Không phải vậy, Chu lão sư." Lê Lạc mỉm cười, nói thật: "Chỉ là tôi cảm thấy chúng ta không nên bàn luận về những chuyện này ở sau lưng Thương Ngôn."

"Chúng ta đâu có nói về Thương Ngôn." Chu Bắc để lộ ý cười, lập tức vui vẻ trở lại: "Cô mau kể một chút về phản ứng của hai mẹ con Lâm gia ngày hôm qua đi."

"Ah... cái này thì được." Lê Lạc cực kỳ vui vẻ, cười hi hi nói: "Hay là đợi lát nữa tôi sẽ viết hẳn một bản báo cáo tỉ mỉ, đầy đủ đưa cho anh?"

"Không thành vấn đề, chỉ cần lão Tạ không để bụng là được." Chu Bắc vờn tay, ý bảo Lê Lạc đập tay với anh, một lời đã định.

Lê Lạc vờn tay đập tay với Chu Bắc, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Chu Bắc nhớ ra một chuyện, tốt bụng nhắc nhở Lê Lạc một câu: "Lê Lạc, cô cũng nên đến bệnh viện thăm hỏi cục trưởng Tạ đi chứ."

Lê Lạc ngẩng đầu lên: "... Tại sao?"

Tại sao ư, cái này còn cần anh nói rõ ra sao? Ánh mắt Chu Bắc tươi cười: "Chính là cần thiết, cực kỳ cần thiết."

Lê Lạc không nói thêm gì nữa, cúi thấp đầu, đẩy lòng than thở một tiếng, vẫn là quên đi.

Tạ Phồn Hoa nhập viện, đây là tình huống Lê Lạc không ngờ tới. Sau khi ăn cơm trưa, Lê Lạc nằm phơi nắng trong phòng nghiên cứu, ánh mặt trời mùa đông nhàn nhạt bao phủ lấy cô, rất ấm áp, rất thoải mái.

Một tay gác lên trán, Lê Lạc cầm điện thoại di động đắn đo suy nghĩ: Chu Bắc nói cô nên đi thăm Tạ Phồn Hoa, quả thực là về tình về lý cô đều nên đi thăm ông ấy một chút, chỉ là cô là người gây ra chuyện này, cô thật sự có hơi chột dạ.

Lê Lạc gọi điện thoại vào đường dây nóng của bệnh viện, lấy danh nghĩa học sinh cũ của Tạ Phồn Hoa hỏi thăm số phòng bệnh, cô y tá dễ thương nói lại cho cô. Sau đó Lê Lạc lên mạng, đăng nhập vào một tài khoản khác, định mua một bó hoa gửi qua, đến lúc chuẩn bị đặt mua lại cảm thấy những thứ hoa như Úc Kim hay Bách Hợp đều không xứng với khí phách của Tạ Phồn Hoa, suy nghĩ một chút, trực tiếp đổi thành một chậu Thanh Tùng.

Trình tùng kinh bách (\*), không tệ không tệ.

(\*) Trình tùng kinh bách: Bắt nguồn từ câu thơ của Kim Nguyên Hảo:

“Trình tùng kinh bách tứ thời xuân,

Tễ nguyệt quang phong nhất sắc tân.”

Câu này nói về sự kiên trung, chính trực của cây tùng, cây bách, hàm ý chỉ những người có khí phách, thanh cao.

Thanh Tùng là loại cây tượng trưng cho những người đức độ, rất thích hợp để tặng cho Tạ Phồn Hoa. Lê Lạc ung dung đặt hàng, chủ quán liền hỏi cô có muốn viết lời chúc hay không. Cái này sao, Lê Lạc vén lại mấy sợi tóc vương trên trán, viết ra mấy câu thơ.

“Đại tuyết áp thanh tùng,

Thanh tùng đỉnh thả trực.

Yếu tri tùng cao khiết,

Đài đảo tuyết hoa thời.”

(\*) Editor ngu văn nên dịch bậy:

“Tuyết lớn phủ trắng tùng

Tùng vẫn đứng hiên ngang

Tùng thanh cao, cao quý

Đợi đến mùa tuyết tan.”

Lời chúc này, chỉ cần đọc qua là biết do người làm công tác văn hoá đem tặng.

Lê Lạc hài lòng đặt điện thoại đi động xuống. Hôm nay không có ai quản cô, vì thế nên cô càng thêm rảnh rỗi, lười biếng, nghĩ tới Tạ Uẩn Ninh hôm nay sẽ không đi làm, cô xách túi lên. Thoải mái quẹt thẻ đi về, ai ngờ lúc quay đầu lại lại nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh và Thương Ngôn đang đi tới.

Lê Lạc đứng bất động, nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh và Thương Ngôn, cười nhạt.

Tạ Uẩn Ninh đi về phía cô, đứng đối diện cô, nói trúng tim đen: "Em dám trốn việc về sớm sao?"

"Không phải..." Lê Lạc cúi đầu, thành thật trả lời: "Hai người đều không có ở đây, một mình em rất nhàm chán."

Vậy sao? Tạ Uẩn Ninh không \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* truy cứu nữa, đi về phía trước, không đồng ý cho Lê Lạc tiếp tục về sớm.

Tạ Uẩn Ninh đã tới, Lê Lạc cũng không thể về, đành đi bên cạnh Thương Ngôn cùng vào sở.

Thương Ngôn mặc một bộ quần áo thể thao thoải mái, đầu cúi thấp, anh chẳng còn phần chần vui vẻ được như hôm trước ngày đính hôn nữa. Cả bộ quần áo đều mang màu xám tro, giống như tâm trạng tối tăm mù mịt của anh từ hôm qua đến giờ. Thấy Thương Ngôn như vậy, Lê Lạc cảm thấy rất có lỗi, cô đi bên cạnh Thương Ngôn, quan tâm hỏi một câu: "Thương Ngôn, anh ổn chứ?"

Thương Ngôn mím môi, cố gắng nặn ra một nụ cười, trả lời cô: "Không tệ..."

Mặc dù nói như vậy nhưng dù nghe giọng điệu hay nhìn dáng vẻ đều cảm thấy rất không tốt, rõ ràng là gượng cười. Lê Lạc nhìn phía trước một chút, tình thế trên mạng đã rất rõ ràng, phương án tốt nhất cho Tạ gia chính là giải trừ hôn ước hai nhà và bày tỏ thái độ một cách rõ ràng. Cho nên nếu như Tạ gia coi trọng quan hệ xã hội thì nhất định sẽ bắt Thương Ngôn chia tay với Giai Khởi.

Có lẽ, những gì cần nói bọn họ cũng đã nói với Thương Ngôn.

Lê Lạc nhún vai một cái, làm một người ngoài và cũng chính là người khơi mào mọi chuyện, cô không có tư cách khuyên Thương Ngôn. Bởi vì dù cô có nói gì đi chăng nữa thì cũng là "Chồn chúc tết gà", không có gì tốt đẹp. Đương nhiên cô là người hiểu rõ nhất, Thương Ngôn là một người trọng tình nghĩa. Dù cho Giai Khởi có ngàn sai vạn sai, giống như những fan hâm mộ của Thương Ngôn vẫn nói trên diễn đàn Lan Đại: Giai Khởi ngay cả đầu ngón chân cũng không xứng với nam thần của bọn họ thì Giai Khởi và Thương Ngôn tóm lại vẫn là thanh mai trúc mã.

Suy nghĩ một chút Thương Ngôn đúng là một đứa bé xui xẻo... Ai bảo anh xui xẻo gặp phải tôi. Lê Lạc áy náy đưa tay ra, đang định vỗ vai Thương Ngôn, cho Thương Ngôn một chút an ủi và khích lệ, kết quả lại đúng lúc Tạ Uẩn Ninh quay người lại, ánh mắt rơi xuống cánh tay sắp đặt lên vai Thương Ngôn, nhúm mày nhìn cô một cái.

Lê Lạc ngậm ngùi thu tay lại, buông xuống.

Tạ Uẩn Ninh vẫn giữ vẻ mặt đoan chính, hắng giọng, trực tiếp nói với cô: "Lê Lạc, theo tôi tới phòng làm việc."

"Giáo sư, vừa rồi thầy lấy thân phận bạn trai gọi em, hay là thân phận tổ trưởng?" Lúc Lê Lạc đi tới bên cạnh anh, ánh mắt lạnh lợi nhìn anh, hỏi.

Tạ Uẩn Ninh trả lời cô: "Bạn trai." Không thêm che giấu.

Oh. Lê Lạc cười hi hi đi theo Tạ Uẩn Ninh tới phòng làm việc, sau đó quay lại nhẹ nhàng khép cửa. Nếu là bạn trai gọi cô tới phòng làm việc, đương nhiên là đóng cửa sẽ tốt hơn.

Bên trong, Tạ Uẩn Ninh đã ngồi xuống trước bàn làm việc, anh nói với cô: "Không cần đóng cửa."

A, Lê Lạc vung tay lên, lại đẩy cửa ra. Cửa phòng làm việc thoải mái mở rộng ra, Lê Lạc đứng ở giữa cửa, nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh. Hết sức thân nhiên.

Tạ Uẩn Ninh cũng nhìn cô, trong ánh mắt có hai phần tìm tòi nghiên cứu.

Tạ Uẩn Ninh gọi cô tới đây làm gì? Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, cô không hiểu anh muốn tìm hiểu gì từ cô, nháy mắt hỏi: "Giáo sư, chẳng lẽ thầy gọi em lên đây chỉ vì muốn ngắm em sao?"

"Bạn trai không thể ngắm bạn gái của mình sao?" Tạ Uẩn Ninh hỏi lại Lê Lạc. Về phần không cần cô đóng cửa là vì anh biết rõ hiện trên lầu ba này chỉ có hai người anh và cô. Giọng nói ngay thẳng lại mang theo vài phần dịu dàng, Tạ Uẩn Ninh hạ thấp giọng hỏi Lê Lạc: "Ngày hôm qua sao lại chạy nhanh như vậy?"

Thì ra là chuyện ngày hôm qua... Lê Lạc tiến gần thêm mấy bước, trả lời: "Hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, em sợ sẽ mang thêm phiền phức cho thầy."

Cô cũng hiểu được chuyện hôm qua rất lớn sao, vậy mà anh lại cảm thấy ngày hôm qua có người ngủ rất ngon đấy. Tạ Uẩn Ninh tiếp tục nhìn Lê Lạc, vẻ mặt không tin. Lê Lạc bị nhìn đến phát hoảng, sờ sờ mũi, thẳng thắn nói: "Bởi vì em biết, dường như cha mẹ thầy không thích em lắm."

"Đường như không thích em lắm" đã là nói giảm nói tránh rồi. Nào có cha mẹ nào lại thích một đứa con gái không cha không mẹ chứ. Lê Lạc hiểu rất rõ chuyện này, ngày hôm qua Tạ phụ Tạ mẫu đối xử với cô khá lịch sự cũng chỉ là vì nể mặt con trai mình mà thôi. Cho nên ngày hôm qua cô mới lặng lẽ rời khỏi Tạ gia một mình. Làm người thì phải thức thời, nếu đã biết Tạ phụ Tạ mẫu không thích cô, cô còn ở lại đó làm gì chứ.

Mặc dù Lê Lạc cũng không tiếc nuối cái gì, nhưng lời này nói thẳng ra lại nghe có chút tổn thương. Chỉ là Tạ Uẩn Ninh hỏi nên cô mới trả lời.

Tạ Uẩn Ninh cũng nhận ra sự tổn thương trong ánh mắt cô, hít một hơi dài, anh ngẩng đầu lên, nhìn cô nói: "Lê Lạc, không phải là cha mẹ tôi không thích em."

Giọng Tạ Uẩn Ninh rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng, rơi vào trong lòng Lê Lạc cũng là vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng. Thế nên dù Lê Lạc không tin, cô vẫn gật đầu một cái.

"Ngày hôm qua không phải là tôi đã bảo em phải lễ phép sao?" Tạ Uẩn Ninh muốn ôm Lê Lạc vào trong lòng ngực mình, trong lòng anh có rất nhiều lời không làm sao nói ra được, càng nhiều hơn chính là thứ tình cảm dịu dàng như nước.

Sau đó Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, không lên tiếng.

Những lúc Lê Lạc trầm mặc thế này là lúc cô có vẻ ngoan ngoãn nhất, Tạ Uẩn Ninh nhìn thấy trong ánh mắt cô có nét tươi cười, cô gái của anh, làm sao anhỡ trách cứ gì chứ. Anh đã hỏi Vương giáo sư về chuyện gia đình cô. Trước đó hai tuần, Vương giáo sư đã nói cho anh biết: sau khi cha mẹ nuôi của Lê Lạc đưa cô sang Mỹ thì liền mặc kệ cô, sau đó bởi vì thông minh lanh lợi nên đã được bác sĩ Lê giúp đỡ hoàn thành khóa luận tốt nghiệp.

Cô gái của anh, đúng là vô cùng thông minh lanh lợi.

"Được rồi." Tạ Uẩn Ninh chủ động nhường cô, thay đổi giọng điệu, nói: "Yên tâm đi, ngày hôm qua ấn tượng của cha mẹ tôi với em cũng không tệ."

À? Cô thể hiện như vậy mà còn có ấn tượng không tệ? Yêu cầu của Tạ phụ Tạ mẫu với con dâu lại thấp đến thế sao! Lê Lạc mở to hai mắt, cô không tin, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tạ Uẩn Ninh, cô nói: "Giáo sư, thấy rõ ràng là nói đùa cho em vui."

Đúng vậy. Đúng là Tạ Uẩn Ninh muốn an ủi Lê Lạc. Ngày hôm qua, sau khi trở về, cha anh chỉ nói một câu duy nhất có thể coi là khen ngợi Lê Lạc chính là —— Mở cửa xe rất nhanh.

Chỉ là dù vậy thì sao chứ, anh thích là được rồi. Tạ Uẩn Ninh mỉm cười, ngừng lại một chút, quang minh chính đại nói với Lê Lạc: "Đi đóng cửa vào."

Lê Lạc: Anh muốn làm gì!

Tạ Uẩn Ninh ngẩng đầu lên, vẫn ra vẻ chính trực nhìn cô, sau đó mỉm cười.

Rõ là tiểu hài tử (đứa trẻ) xấu xa muốn giờ trò lưu manh...

Lê Lạc xoay người đi đóng cửa, nhưng là đóng cửa từ bên ngoài, sau đó còn vẫy tay chào Tạ Uẩn Ninh, gương mặt vô cùng hớn hờ.

Lê Lạc trở lại phòng nghiên cứu, Thương Ngôn đang nghe điện thoại, không cần nghĩ cũng biết là do Lâm Giai Khởi gọi tới, đứng cách một đoạn cũng vẫn nghe được tiếng khóc nức nở trong điện thoại. Thương Ngôn an ủi vài câu liền tắt máy, sau đó khở sở ôm mặt, anh mở diễn đàn Lan Đại lên, từ hôm qua đến giờ, đây là lần đầu tiên anh lên mạng.

Mới đọc được năm phút đồng hồ, sắc mặt đã khó chịu tới ừng ờ.

Tình hình hiện tại trên diễn đàn Lan Đại, Lê Lạc là người hiểu rõ nhất. Chuyện này âm ỉ tới như vậy, vậy mà Thương Ngôn lại không hề bị người ta mắng chửi, thậm chí còn có rất nhiều nữ sinh thành lập quần đoàn ủng hộ Thương Ngôn.

Thương Ngôn là nam thần nổi tiếng của Lan Đại, đương nhiên hình tượng nam thần của anh không dễ gì đập vỡ, cũng giống như danh tiếng, uy tín của Tạ gia vậy. Chỉ đáng thương cho Lâm Giai Khởi, dù mang tiếng là hoa khôi Lan Đại, lại được Lâm Hi Âm hết lòng lăng xê, cuối cùng vẫn chỉ là hữu danh vô thực. Lúc không có chuyện gì thì có thể nổi lên thành phong trào, một khi gặp chuyện không may, lập tức không chịu nổi một đòn. Trên diễn đàn Lan Đại, mọi người phân biệt đối xử rõ ràng với Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn, nhưng nhìn bạn gái bị chửi đến mức này này, làm bạn trai, chắc chắn là trong lòng anh cũng không thoải mái.

"Thương Ngôn, những bình luận đó anh đọc là được rồi, đừng để bụng." Lê Lạc nói: "Mà tốt nhất là đừng đọc."

Thương Ngôn đặt điện thoại di động xuống, xoa trán nói: "Lê Lạc, nếu như lúc trước tôi lập tức đi điều tra về chuyện tình của Tiểu Thụ..." Thương Ngôn không nói tiếp, bởi vì trên đời này không có hai chữ "nếu như".

Lê Lạc hiểu ý Thương Ngôn, đúng là một đứa trẻ thiện lương, đến thời điểm này mà vẫn tự nhận trách nhiệm về mình. Lê Lạc cúi thấp đầu, nói thẳng không một chút kiêng nể: "Thương Ngôn, mỗi người chúng ta đều phải chịu trách nhiệm về hành động của mình, đã phạm sai lầm thì đương nhiên là phải gánh chịu hậu quả. Anh không cần phải gánh chịu trách nhiệm vì sai lầm của người khác, luật pháp đã quy định một khi đủ mười tám tuổi là một cá nhân phải tự gánh chịu trách nhiệm rồi. Có thể Giai Khởi rất uất ức, nhưng xã hội xưa nay vẫn luôn nghiêm khắc như vậy, nó sẽ không bởi vì người trong cuộc không biết chuyện, không biết mình phạm sai lầm hay là uất ức mà bao dung tha thứ cho người đó, trừ khi đó là một đứa trẻ hoặc là một người tàn tật."

Đây là lần đầu tiên Lê Lạc nói với anh bằng giọng điệu nghiêm túc và không khách khí đến vậy, Thương Ngôn kinh ngạc, vẻ mặt hồ thẹn, sau đó giống

như là có chút ngoài ý muốn, anh nhếch miệng nói: "Hôm nay trên đường đây, cậu cũng nói với tôi như vậy."

Thật ra thì, đương nhiên là anh biết Giai Khởi không còn là một đứa trẻ, anh càng không có bất cứ lời phản bác hay giải thích gì đối với những bình luận trên Internet. Giai Khởi và mẹ Giai Khởi đã làm sai, đây là một sự thật không thể phủ nhận. Xảy ra chuyện như vậy đối với anh mà nói, buồn phiền nhiều hơn là đau lòng.

Diễn đàn Lan Đại đã hoàn toàn bùng nổ.

Bây giờ là thời đại công nghệ 4.0, tin tức truyền thông lan truyền vừa nhanh chóng lại tràn lan, hiện tại cũng là thời đại mà ý thức dân chủ phát triển rất mạnh mẽ. Giai cấp càng ngày càng trở nên rõ ràng, vì thế mọi người lại càng không dễ dàng tha thứ cho những hành động dơ bẩn đó.

Lan Đại lập tức đưa ra hai thông báo quan trọng, một là khôi phục tư cách sinh viên cho Chu Tiểu Thụ, hai là xóa bỏ Lâm Giai Khởi ra khỏi danh sách sinh viên của Lan Đại.

Sau đó toàn bộ sinh viên Lan Đại đã nổi dậy yêu cầu nhà trường công khai nói rõ nguyên nhân của vụ việc Lâm Giai Khởi thay thế Chu Tiểu Thụ nhập học, và công khai nói lời xin lỗi tới Chu Tiểu Thụ, đưa ra một lời giải thích công bằng cho tất cả sinh viên Lan Đại.

Cộng đồng mạng đã náo loạn thành như vậy, Lâm Hi Âm cũng hết cách. Điều khiến cô cảm thấy lo lắng không phải là những lời mắng chửi của thiên hạ, mà là cô có khuyết nhũ được Giai Khởi hay không. Chuyện sống gió trên mạng sớm muộn gì cũng sẽ qua, nhưng học tịch ở Lan Đại thì chắc chắn không giữ được rồi. Hiện tại Lan Đại vẫn chưa nói rõ phương án xử lý, có lẽ là vì nể mặt Tạ gia, muốn chờ xem thái độ của Tạ Phồn Hoa thế nào.

Cho nên Giai Khởi có bị tước học tịch ở Lan Đại hay không còn phụ thuộc vào thái độ của Tạ gia, phụ thuộc vào việc Tạ gia có còn cần đứa cháu dâu Giai Khởi này nữa không.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ nên cô không có cách nào ngăn cản nổi, Lâm Hi Âm cũng tức giận đến mức phải nhập viện. Cô biết chuyện này nhất định là có người cố ý nhắm vào cô, nhưng cô không lại không có được bất cứ chứng cứ nào, điều duy nhất lơ lửng trong đầu cô chỉ có gương mặt kiêu ngạo của Lê Lạc, một gương mặt cực kỳ giống Lâm Thanh Gia.

Lâm Hi Âm hung hăng đập tay xuống ghế sa lon, trợn mắt nghiêng răng, giận dữ đùng đùng.

Năm nay cô và chủ nhiệm Lưu đã rà soát toàn bộ danh sách sinh viên trúng tuyển vào Lan Đại, sau đó nghiêm túc chọn lựa xem nên chọn ai. Cô gái đến từ vùng núi Thiết Linh - Chu Tiểu Thụ đó không cha không mẹ, bà ngoại lại bị liệt, rõ ràng chính là thể thân thích hợp nhất. Nếu quả thật bị phát hiện thì cũng dễ dàng xử lý. Hàng năm có nhiều thí sinh thi trượt như vậy, nguyên nhân thi trượt cũng có đủ loại, số thí sinh vùng núi thi trượt cũng không hề ít. Sau đó Chu Tiểu Thụ cũng không hề biết bản thân bị thay thế nên mới đi tìm việc làm.

Tại sao một người đã từ bỏ việc học hành lại xuất hiện ở hội trường đính hôn? Tại sao một đứa con gái không cha không mẹ yếu đuối lại có thể khiến Chu Tân Tuyên tự mình đứng ra bênh vực? Còn có dư luận trên mạng xã hội nữa, đối tượng bị công kích không chỉ có Giai Khởi, còn có cô, và cả sản phẩm Lin'love của cô nữa... Lâm Hi Âm \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* dựa người vào ghế sa lon hồi sức, chỉ cảm thấy giống như có một cái lưới lớn đang được ném về phía cô, khiến cô không ứng phó nổi, vì thế nên mới phải đối mặt với tình cảnh này.

Trong phòng, Lâm Giai Khởi lại đang lên cơn. Lâm Hi Âm hít một hơi thật sâu, cực kỳ phiền não, cô cầm ly trà dưỡng sinh mà chồng cô vừa bung lên cho cô ném xuống mặt đá cẩm thạch hoa lệ.

"Choang" một tiếng, tiếng vang còn dứt khoát hơn so với âm thanh trong phòng Lâm Giai Khởi.

Không khí trong nhà vô cùng ngột ngạt, Phương Tử Văn vốn định tìm một lý do gì đó để tới công ty cũng đứng ngây người.

Sau đó, Lâm Giai Khởi đi ra khỏi phòng.

Cô tức giận, uất ức, nhưng cô cũng biết vào lúc này cũng chỉ có mẹ mới có thể giúp được mình. Hiện tại cộng đồng mạng cứ như một lũ chó điên vậy, đều ra sức cắn cô không chịu nhà, cô thực sự không biết phải làm thế nào. Ngay cả các bạn cùng phòng cũng không thêm để ý đến cô nữa.

Ngày hôm qua cô gửi tin nhắn nhờ các bạn cùng phòng lên diễn đàn giải thích giúp cô, ai ngờ ngay cả cô bạn bình thường vẫn luôn nịnh bợ cô cũng nói với cô: "Giai Khởi, rốt cuộc là cô bị hãm hại, hay là thật vậy?"

Lâm Giai Khởi ném máy vi tính đi, cảm thấy tất cả mọi người đều hám lợi đến ghê tởm.

Thực sự mà nói thì cô cũng chả yêu thích gì Lan Đại cả, chỉ là nếu quả thật bị tước bỏ học tịch thì chắc chắn cô sẽ cảm thấy khó chịu và mất thể diện hơn cả khi nghe những lời mắng chửi trên mạng. Ôm một bụng uất ức, Lâm Giai Khởi đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn Lâm Hi Âm, bày ra dáng vẻ yếu ớt, nhu nhược.

Bởi vì cô biết, trong cái nhà này mẹ lợi hại hơn cha rất nhiều.

Nhưng mà dù đối mặt với dáng vẻ đáng thương của con gái, Lâm Hi Âm cũng chẳng thể làm được gì. Hai ngày nay đừng nói là liên lạc với Thương Vũ, ngay cả Tạ Tịnh Di cũng tránh mặt cô. Chỉ là Tạ Tịnh Di lại có một lý do quá chính đáng khiến cô không thể nói gì hơn, cha Tạ Tịnh Di nằm viện.

Giống như Tạ Tịnh Di cho rằng cha mình nằm viện đều là do lỗi của Lâm Hi Âm cô vậy.



Giai Khởi có thể giữ lại học tịch ở Lan Đại hay không, Lâm Hi Âm thật sự không thể can thiệp nữa rồi. Ban đầu người giúp Giai Khởi nhập học chính là Chủ Nhiệm Lưu, nhưng bây giờ đến thân mình Chủ Nhiệm Lưu còn không lo nổi, tình trạng còn thảm hơn cả cô.

"Mẹ, phải làm thế nào đây?" Giai Khởi hỏi Lâm Hi Âm.

Lâm Hi Âm liếc nhìn con gái, châm chọc nói: "Còn có thể làm gì nữa, mặc cho số phận thôi."

Lan Đại tổ chức một buổi đối thoại sinh viên với toàn bộ sinh viên của trường, mười nghìn sinh viên Lan Đại ngồi chật kín trong hội trường, Lê Lạc cũng ngồi ở bên trong. Hiệu trưởng tự mình lên tiếng nói lời xin lỗi, đồng thời tuyên bố khôi phục tư cách sinh viên cho Chu Tiểu Thụ, đồng thời xóa bỏ tư cách sinh viên của Lâm Giai Khởi.

Hiệu trưởng tuổi đã cao, đứng trên bục phát biểu, vẻ mặt trang trọng nói: "Mấy ngày gần đây chuyện danh sách sinh viên bị người ta cố tình sửa đổi được đưa tràn lan trên mạng, đây là chuyện đau lòng nhất mà tôi đã gặp phải kể từ khi tôi giữ chức vị hiệu trưởng đến nay, đối mặt với sự phê bình và không hài lòng của các bạn, tôi cảm thấy rất xấu hổ và có lỗi, đồng thời bởi vì chuyện này đã gây ra ảnh hưởng lớn tới cả Lan Đại và xã hội, với tư cách hiệu trưởng, tôi khó mà chối được tội này. Cho nên hôm nay, ở ngay tại đây, tôi chính thức gửi lời xin lỗi tới cả xã hội, tới nhà trường, tới tất cả mọi người."

Hiệu trưởng đã nói lời xin lỗi, tất cả sinh viên Lan Đại ở dưới hội trường đều trầm mặc.

Hiệu trưởng tiếp tục nói: "Hai ngày nay tôi cũng thường xuyên đọc các bình luận trên mạng, có một người bạn nhỏ đã chất vấn tôi rằng: 'Nếu như ngay cả trường học và ngành giáo dục cũng không thể cho học sinh được sự công bằng, vậy thì sau này làm sao chúng tôi có thể đối mặt được với xã hội cạnh tranh không công bằng chứ.' Điều này rất đúng, thế giới này vẫn luôn không công bằng, bao gồm cả những áp lực cạnh tranh mà sau này các bạn phải đối mặt nữa. Vì thế ngành giáo dục và những cuộc thi tuyển sinh vốn phải là một cuộc thi cạnh tranh công bằng nhất để có thể chọn lựa được những nhân tài ưu tú từ khắp nơi, không thiên vị ai. Cũng như vậy, với tư cách là một người đã làm trong ngành giáo dục nhiều năm, chúng tôi đều đang ở đây và chung sức cố gắng để giữ được hai chữ công bằng. Hôm nay tôi đứng ở đây tự sám hối, nhưng tôi cũng hi vọng mọi người không nên nản chí và thất vọng về trường học, còn về sự cạnh tranh không công bằng mà tương lai các bạn phải đối mặt, tôi càng hy vọng các bạn có thể không coi những thứ không công bằng kia là sự khó khăn, mà hãy coi đó là một thử thách của cuộc sống. Cuộc sống là một chiến trường không mầu mực, cho nên hiện tại các bạn càng phải cố gắng nâng cao năng lực, tích lũy kiến thức, nâng cao sức cạnh tranh. Cuối cùng, tôi thực sự hi vọng mọi người sẽ không thất vọng về Lan Đại, không thất vọng về nền giáo dục nước nhà, cũng như không thất vọng về xã hội này. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức có thể, để sau này khi các bạn bước ra khỏi cánh cổng Lan Đại vẫn cảm thấy tự hào về Lan Đại..."

Cả hội trường đều vang lên tiếng vỗ tay, không phải là một vài tiếng, mà là tiếng vỗ tay vang dội từ mười nghìn người trong hội trường.

Lê Lạc ngồi an tĩnh, nhìn phía trước một chút, vẫn đưa tay lên vỗ. Đã từng, cô cũng đã từng thất vọng, nhưng vẫn luôn có một chút tốt đẹp, hiền hòa nhắc nhở cô: Không cần phải thất vọng, không cần phải tuyệt vọng, dù sao cuộc đời vẫn còn dài.

Những người làm chuyện xấu đều sẽ phải nhận quả báo.

Tạ Phồn Hoa phải làm giải phẫu não. Đúng là trong cái rủi có cái may, trong đêm đính hôn đó, vì bị huyết áp cao nên ông phải nhập viện kiểm tra, không ngờ lại phát hiện một khối u mạch máu não. Do kịp thời phát hiện ra, sau khi Tạ Uẩn Ninh xem qua báo cáo kết quả kiểm tra liền đồng ý ký đơn đề nghị giải phẫu.

Bác sĩ mổ chính là bác sĩ Thẩm, anh rất yên tâm.

Cuộc giải phẫu diễn ra rất thuận lợi, ba ngày sau Tạ Phồn Hoa đã có thể nằm trên giường bệnh lo lắng về chuyện của Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi, Tạ Phồn Hoa hỏi Tạ Tịnh Di: "Rốt cuộc là như thế nào?"

Tạ Tịnh Di không biết phải trả lời thế nào, lặng yên một hồi, cô hỏi ngược lại cha mình: "Cha, cha cũng biết tính tình của Thương Ngôn mà, nó sẽ vì chuyện như vậy mà chia tay với Giai Khởi sao?"

Tạ Phồn Hoa cũng trầm mặc.

Thương Vũ lại có một ý tưởng, anh nói: "Không phải lần trước em nói muốn cả nhà cùng đi du lịch sao, chúng ta có thể dẫn Thương Ngôn đi đâu đó một chút, để nó có thời gian suy nghĩ lại mọi chuyện."

Đây là một ý hay. Tạ Tịnh Di nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh đang ngồi cách đó không xa: "Uẩn Ninh, cậu có muốn đi cùng hay không?"

Tạ Uẩn Ninh lắc đầu từ chối.

Tạ Tịnh Di mỉm cười thân thiết: "Chị đang hỏi cậu và Lê tiểu thư đó?"

Đây là muốn dụ dỗ anh sao? Tạ Uẩn Ninh tạm thời không bộc lộ cảm xúc gì, tiếp tục giữ tư thế tay chống cằm ngồi trên ghế sa lon, dáng người cao cao cong lại như hình vòng cung, tay cầm điện thoại di động.

Đột nhiên nói về Lê Lạc, Tạ Phồn Hoa tức giận thở dài, nhìn lên bồn cây Thanh Tùng đặt trên đầu giường bệnh, gần đây có nhiều người đến thăm ông như vậy, vậy mà cái người mở cửa xe thật là nhanh - Lê tiểu thư kia đến cái bóng cũng không thấy.

Gần tối, lúc Lê Lạc đang đứng hóng gió ngoài ban công thì nhận được tin nhắn Tạ Uẩn Ninh gửi tới, anh nói với cô: "Em đến bệnh viện một chuyến đi."

Đến bệnh viện sao, Lê Lạc không muốn đi. Sau đó bên trong khung chat, Tạ Uẩn Ninh nhắn thêm: "Cộng thêm 5 điểm vào bài tổng kết kỳ thực tập."

Lê Lạc không có cốt khí (khí phách, khí khái...), sau khi suy nghĩ một chút vẫn lái xe tới bệnh viện, trên đường đi mua thêm một giỏ hoa quả.

Lúc Lê Lạc tới bãi đậu xe của bệnh viện, cô nhắn cho Tạ Uẩn Ninh: "Em đến rồi."

Tạ Uẩn Ninh nhắn lại rất nhanh: "Em tới cửa đi, tôi ra đón em."

"Được." Lê Lạc khoác áo khoác, cầm theo giỏ hoa quả, kết quả lại hiểu lầm ý Tạ Uẩn Ninh, cô cứ nghĩ Tạ Uẩn Ninh nói cửa là cửa phòng bệnh nên trực tiếp đi thang máy từ tầng hầm lên tầng 13, đi tới cửa phòng bệnh của Tạ Phồn Hoa. (Diệp: Ý anh là anh chờ chị ở cổng bệnh viện)

Nhưng tới cửa thì không thấy Tạ Uẩn Ninh đâu.

Lê Lạc không thể làm gì khác nên đành đưa tay mở cửa, len lén nhìn vào bên trong tìm Tạ Uẩn Ninh. Bên trong, Tạ Phồn Hoa đang nằm trên giường bệnh, bên cạnh là Tạ mẫu, Thương Vũ và Tạ Tịnh Di, nhưng lại không thấy Tạ Uẩn Ninh. Đã thò đầu vào nhìn nên cũng không thể rút về, huống chi mất Tạ Phồn Hoa sáng như đuốc đã quét về phía cô, Lê Lạc đành nở nụ cười trong veo, lễ phép, hiểu chuyện nói: "Khiếu thú papa, cháu tới thăm ngài nè."

P/s: Nhân lúc chưa sắp nặt vì thi cuối kỳ, mình đăng thêm 1 chương nè. Thực ra thì vì mình sắp thi và cũng không biết đến lúc ấy có đảm bảo được lịch đăng 1 tuần/1 chương không nên tranh thủ lúc chưa thi mình có edit dư ra vài chương để định đăng dần, cơ mà thấy mọi người hóng nên lại đăng luôn. Tuần sau thì chắc là vẫn có chương mới như bình thường cơ mà từ 29 đến mừng 9 thì mình không chắc lắm( Anw, nếu không ra được chương mới thì sẽ có đền bù ạ và mình cũng hứa là đợi nghỉ hè rảnh rang mình sẽ hoạt động với công suất tối đa ạ. Và cuối cùng là cảm ơn mọi người đã nghe mình làm nhảm và cảm ơn mọi người đã ủng hộ bộ truyện này, mình là người mới nên còn nhiều thiếu sót, mình sẽ cố gắng cải thiện hơn. Rất cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 39

Tạ Uẩn Ninh đứng đợi bạn gái ở cổng bệnh viện, nhưng đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy cô, lại nhìn thấy chiếc xe thể thao màu trắng trong bãi đỗ xe, đoán là Lê Lạc đã lên trước.

Quả nhiên, khi anh trở lại phòng bệnh trên tầng 13, Lê Lạc đã đang ngồi trong phòng bệnh, mắt nhìn quanh, thấy anh đi vào, lập tức đứng lên, đi tới bên cạnh anh. Giống như một đứa bé không dám đứng cách xa người lớn dù chỉ nửa bước. Tạ Uẩn Ninh rút tay từ trong túi ra, tự nhiên nắm lấy Lê Lạc, tay trong tay đứng trước mặt cha mẹ và người thân.

Đã nắm tay rồi sao? Tạ Phồn Hoa nghiêng đầu, bên trái giường bệnh là bồn Thanh Tùng, bên phải là giỏ trái cây Lê tiểu thư mua. Lần đầu tiên nhìn thấy con trai nắm tay một bé gái, tâm trạng Tạ Phồn Hoa vô cùng phức tạp.

Con trai để tâm như vậy, đương nhiên cha mẹ cũng để tâm. Cho dù ngày hôm trước chuẩn bị lên bàn mổ, Tạ Phồn Hoa cũng không quên hỏi thăm Vương giáo sư về thân phận của vị Lê tiểu thư này. Vương giáo sư chính là người sắp xếp cho Lê tiểu thư vào chỗ Uẩn Ninh, thế nhưng Vương giáo sư lại nói với ông, bản thân Vương giáo sư cũng là được người khác nhờ vả.

Quan hệ này vòng tới vòng lui, căn bản ông cũng biết được vị Lê tiểu thư này là một cô nhi, bố mẹ mất sớm, được bố mẹ nuôi đưa sang Mỹ, sau này khôn lớn lại quay về nước, khi cô ở nước Mỹ còn được một bác sĩ gốc Hoa giúp đỡ.

Việc học hành không tệ, cũng rất thông minh, còn hợp tác với AC trong việc nghiên cứu sản phẩm. Chỉ là tính tình hơi... Tạ Phồn Hoa và vợ mình cũng đã bàn bạc qua về Lê Lạc, kết quả rút ra là con trai của họ chưa hẳn đã thích tính tình của Lê tiểu thư!

Tạ Phồn Hoa vẫn còn ngờ vực, khách khí nói với Lê Lạc: "Lê tiểu thư, cô ngồi đi."

Ah. Lê Lạc gật đầu, nhưng cô vẫn đứng bên cạnh Tạ Uẩn Ninh không nhúc nhích, cho đến khi Tạ Uẩn Ninh dẫn cô đến chỗ ghế salon cùng ngồi xuống.

Bên cạnh ghế salon lớn mà hai người họ ngồi là một ghế salon đơn. Thương Vũ đang vắt chân ngồi ở đó, anh quay đầu nhìn cô, sau đó lại quay đi. Tạ Tịnh Di ngồi bên giường bệnh gọt táo, vỏ táo hồng hồng mỏng tang trượt xuống từ tay cô, từng vòng từng vòng một, cô mỉm cười dịu dàng, nói: "Vừa rồi chị còn không biết Uẩn Ninh đi đâu, hóa ra là xuống đón Lê tiểu thư à."

Tạ Uẩn Ninh không để tâm đến lời chế nhạo của chị mình, anh cũng cười nói: "Đúng vậy, chỉ là không ngờ cô ấy lại lên trước."

Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, giải thích: "Em cứ tưởng thầy chờ em ở cửa phòng bệnh..."

Tạ Uẩn Ninh bắt lực nhìn cô, người bình thường đều sẽ hiểu là cửa (cổng) bệnh viện chứ? Liếc nhìn Lê Lạc, Tạ Uẩn Ninh đành thừa nhận: người mình thích cũng chẳng phải là một cô gái bình thường.

Tạ Tịnh Di tiếp tục gọt táo cho Lê Lạc.

Không giống như cha mẹ mình, cô rất thích tính tình của Lê Lạc. Giống như việc cô và Lâm Hi Âm đã trở thành bạn vậy, trên người Lâm Hi Âm có một sự kiên cường mà cô không có. Trên người vị Lê tiểu thư này cũng luôn toát ra sự nhiệt tình. Sự nhiệt tình này thể hiện sức sống và ý chí mạnh mẽ của họ. Nhưng đương nhiên, sự nhiệt tình ở Lê Lạc và ở Lâm Hi Âm không hề giống nhau, cô cảm thấy Lê Lạc đơn thuần hơn rất nhiều.

Và cũng không thể phủ nhận, cô thích Lê Lạc còn vì thích kiểu gọi "chị Tạ" của Lê Lạc, và vì Lê Lạc đã giữ bí mật giúp cô.

Nhớ tới điều bí mật này, lại nhìn chồng mình vẫn đang ngồi bên cạnh, Tạ Tịnh Di lại cúi đầu, trong lòng chua xót. Tạ Tịnh Di vẫn luôn chôn giấu bí mật khó giải bày này ở một góc sâu nhất trong tim, cô dùng tình yêu dành cho Thương Vũ bao bọc lấy nó từng lớp, từng lớp, gió thổi cũng không lọt. Thật ra thì có một người chồng như Thương Vũ, cô còn có điều gì không hài lòng chứ? Anh vẫn luôn hoàn thành tất cả trách nhiệm và nghĩa vụ đối với cô, bất kể là sinh nhật hay ngày kỷ niệm, anh đều không quên, lần trước cô nhắc tới chuyện du lịch với anh, không ngờ anh vẫn luôn nhớ kỹ.

Sau đó Thương Vũ đề nghị đi du lịch, Tạ Tịnh Di cũng cảm thấy đây là một chủ ý không tệ. Thương Ngôn và Giai Khởi sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt, làm mẹ, cô là người hiểu rõ tính tình con trai mình nhất, cô ép hai đứa nó chia tay chỉ càng khiến tình hình xấu đi.

"Vậy chúng ta cùng nhau đi đâu chơi?" Tạ Tịnh Di hỏi, cô nhắc đến chuyện đi du lịch một lần nữa, hiện tại cô cũng chẳng muốn đi Chile nữa, quá xa, quá một môi, lần trước cô cũng chỉ tùy tiện nhắc tới.

Thương Vũ trả lời vợ mình: "Anh đi đâu cũng được, em cứ quyết định đi."

"Lê tiểu thư, em có ý tưởng nào không?" Tạ Tịnh Di đưa quả táo cho Lê Lạc, hỏi Lê Lạc.

Tạ Tịnh Di hỏi thăm ý kiến của Lê Lạc, thứ nhất là vì cô biết Lê Lạc là một cô bé ham vui, thứ hai là vì cô muốn Uẩn Ninh đi cùng, vì thế nên phải dụ dỗ được Lê Lạc cùng đi.

Lê Lạc không biết ý định của Tạ Tịnh Di, nhưng khi nghe Tạ Tịnh Di và Thương Vũ muốn cùng đi du lịch, cô lại có thể đoán được bọn họ đang muốn dẫn Thương Ngôn ra ngoài giải sầu, tùy ý trả lời: "Thành phố Lan đang lạnh như vậy, nếu là em thì em muốn tìm một hòn đảo ấm áp nào đó chơi một chút." Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh cũng nhìn cô: Thế nào, cũng muốn đi chơi?

Tạ Tịnh Di gật đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô hỏi chồng mình: "Thương Vũ, em nhớ mấy năm trước chúng ta có mua một ngôi biệt thự ở ngoài đảo Thị, nhưng mà vẫn chưa tới đó lần nào đúng không?"

Hòn đảo ấm áp nhất trong nước chính là đảo Thị, mà cô và Thương Vũ lại đã có nhà ở đó, đúng là thật trùng hợp.

"... Đúng, căn biệt thự kia vẫn luôn có người trông nom, năm ngoái lão Phùng còn thuê người sửa sang lại toàn bộ." Thương Vũ trả lời Tạ Tịnh Di, ánh mắt khẽ chuyển, nói tiếp: "Đảo Thị đúng là một địa điểm tốt, bây giờ đi cũng rất thích hợp, khí hậu rất ấm áp."

Cho nên, thật sự sẽ đi đảo Thị?

Lê Lạc thờ ra một hơi, nhìn ra bên ngoài cửa sổ phòng bệnh, cô không nghĩ lại có thể có chuyện trùng hợp như vậy. Cô chỉ tùy tiện nhắc đến hòn đảo ấm áp, thật sự không hề có ý nhắc đến Chương Tử Nguyệt kia. Thế nhưng cô thực sự bội phục Thương Vũ. Tiểu tình nhân còn đang ở biệt thự trên đảo Thị, vậy mà anh lại có thể coi như không có việc gì mà dẫn vợ con đến chơi.

Đúng là Thương Vũ có hai phần bất đắc dĩ, đôi tay nắm chặt lại, khẽ dựa người vào ghế sofa. Không sai, mấy năm trước anh và Tịnh Di có mua một căn biệt thự ở đảo Thị. Sau khi quen Tử Nguyệt, anh liền sắp xếp cho Tử Nguyệt tới đó ở. Nhưng thấy không thích hợp lắm nên lại mua thêm một căn.

Đã chọn được địa điểm du lịch, bây giờ chỉ cần chờ đến đợt nghỉ lễ thì sẽ dẫn Thương Ngôn đi chơi. Tạ Tịnh Di thuận miệng hỏi Lê Lạc: "Lê tiểu thư, em có muốn đi chơi cùng chúng tôi không?" Ngừng lại một chút, sau đó nói: "Năm nay em mới từ Mỹ về, có thể em không biết khung cảnh và không khí ngoài đảo ở nước ta không tệ chút nào đâu." Tạ Tịnh Di nói như vậy, rõ ràng là muốn dụ dỗ Lê Lạc cùng đi.

Cái này, đúng là Lê Lạc rất muốn đi, có ăn, có uống, có chơi, không chừng còn có thể... cô hoàn toàn không có lý do để không đi. Chỉ là cô là người ngoài, cô không thể biểu hiện quá rõ ràng, cô chớp chớp mắt, vút tú cầu cho Tạ Uẩn Ninh: "Nếu giáo sư đi thì em cũng đi."

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Lê Lạc ngẩng đầu nhìn Tạ Uẩn Ninh, ánh mắt mang theo một chút hy vọng.

Tạ Uẩn Ninh cũng dựa người vào ghế sa lon, thành thật mà nói, anh không muốn đi cùng họ. Nếu như Lê Lạc thật sự muốn đi chơi, anh có thể dẫn Lê Lạc tới một nơi thú vị hơn. Nhưng nhìn vẻ mặt Lê Lạc rõ là muốn đi mà còn nhịn xuống, hỏi ý kiến của anh, anh không nỡ từ chối cô.

Tạ Uẩn Ninh mỉm cười nhìn Tạ Tịnh Di: "Vậy thì đi chung đi, thật phiền phức."

Tạ Tịnh Di: "Phiền phức cái gì chứ, đều là người một nhà."

"Khụ..." Tạ Phồn Hoa đang nằm trên giường bệnh đột nhiên ho khan, thấy hai vợ chồng mình không được mời, Tạ Phồn Hoa khoa trương nói với vợ mình: "Tiểu San, lúc nào chúng ta cũng tìm một hải đảo ấm áp đi phơi nắng một chút đi."

Thấy cha mình ăn cả hũ giấm chua như thế, Tạ Tịnh Di nhúc nhủ nói: "Cha, không phải là cha vừa mới giải phẫu sao?"

(\*) ăn giấm chua = ghen

Tạ Phồn Hoa không trả lời con gái. Cũng đâu phải là hôm nay đi luôn, mà cứ coi như hôm nay đi luôn thì cũng đâu phải là đi leo núi, có gì mà ông không đi được chứ.

"Tịnh Di, mời cha mẹ đi chung đi." Thương Vũ nói: "Gần đây đã xảy ra nhiều chuyện, tất cả mọi người cùng đi giải sầu. Cũng còn nửa tháng nữa mới tới đợt nghỉ lễ, lúc đó để cha bay ra đảo Thị phơi nắng một chút cũng không sao."

Được rồi, Tạ Phồn Hoa hài lòng gật đầu.

"Thương Vũ, như thế có phiền con không?" Tạ mẫu khách khí hỏi con rể, nắm tay chồng mình, ánh mắt nhìn về phía Thương Vũ.

Thật ra thì ban đầu dù là Tạ Phồn Hoa hay Tạ mẫu Ôn Tiểu San đều không thích người con rể Thương Vũ này lắm, hai người cho rằng Thương Vũ tính ranh lại kinh doanh giỏi như vậy, chỉ sợ rằng con gái mình sẽ chịu thiệt thòi. Chỉ là thời gian qua đi, bọn họ càng ngày càng hài lòng với Thương Vũ, dù là chuyện công ty hay là chuyện trong nhà, trong trong ngoài ngoài anh đều có thể giúp ông bà lo liệu chu toàn, ổn thỏa.

Thậm chí còn thân thiết hơn con trai ruột hai phần.

"Không phiền." Thương Vũ trả lời mẹ vợ: "Biệt thự cũng là của nhà nên có gì mà phiền chứ, phòng ốc cũng đủ cả."

"Vậy cũng được, chúng ta cùng đi ra đảo tắm nắng." Tạ mẫu nói, sau đó nhìn lên bình truyền dịch của chồng, thấy bình truyền dịch đã sắp hết liền nhấn chuông gọi y tá vào.

Vừa rồi bà nói như vậy, nhưng thật ra thì giải sầu và phơi nắng đều chỉ là viện cớ, mục đích chính của bà chính là nhân lúc đi du lịch quan sát Lê tiểu thư một chút. Con trai bà vẫn luôn luôn rất độc lập, cũng rất kiên định, lần này lại tỏ thái độ rõ ràng như vậy, làm cha mẹ bọn họ cũng không ngăn nổi. Chỉ là mua heo thì phải xem chuồng heo. Nhưng ngay cả chuồng heo cũng không có, vậy thì bọn họ đành chỉ có thể quan sát nhiều một chút.

(\*) Lấy vợ cho con thì phải nhìn xem bên nhà gái như thế nào, nhưng Lê Lạc là cô nhi, không xem được nhà gái nên phải tự quan sát xem tính tình chị thế nào.

Y tá trưởng đi vào thay bình truyền dịch khác cho Tạ Phồn Hoa.

Tạ Uẩn Ninh cũng đứng lên, anh biết Lê Lạc ngồi không yên, vậy thì anh dẫn cô đi về trước. Hôm nay anh muốn Lê Lạc tới đây một chuyến, cũng không phải là muốn Lê Lạc lấy lòng cha mẹ mình, mà chỉ để tránh sau này cô bị trách móc.

Lê Lạc đi theo anh, nhìn thấy ánh mắt của Tạ Uẩn Ninh, chủ động nói với Tạ phụ Tạ mẫu: "Khiếu thú papa, khiếu thú mama, cháu xin phép về trước." Ánh mắt chuyển về phía Tạ Tịnh Di và Thương Vũ, cô nói: "Chị Tạ, chú Thương, hẹn gặp lại."

Cách xưng hô này có hơi loạn thì phải.

Trên giường bệnh, Tạ Phồn Hoa \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* nhích lại gần đầu giường, nói: "Lê tiểu thư, cảm ơn giỏ trái cây của cô... Có thời gian thì mời cô tới nhà chúng tôi chơi."

Lời này, không phải là không tán thành hay là tán thành. Chỉ là Tạ Phồn Hoa nói chuyện mang theo chút tức giận, Lê Lạc không chỉ không cảm thấy thiện chí, mà còn cảm thấy Tạ Phồn Hoa hơi quái gở, chỉ là cô cũng không để ý, gật đầu nói: "Vâng."

Được rồi. Chợt nhớ tới một chuyện, Tạ Phồn Hoa nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: "Anh mang bồn Thanh Tùng này về đi, nhớ chăm sóc cho cẩn thận, đặt ở bệnh viện không thích hợp lắm, sẽ làm nó ô uế mất."

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Thanh Tùng...

Lê Lạc cũng nhìn về phía bồn Thanh Tùng mình đặt mua kia, cô đã đặt mua bồn Thanh tùng đất tiền nhất, nhìn cây và hình trên mạng cũng không khác nhau lắm, đều đẹp đẽ, xanh mướt, kiên cường, mạnh mẽ.

Không ngờ cha mình lại thích bồn cây Thanh Tùng này đến vậy, Tạ Uẩn Ninh không thể làm gì khác, vẫn là đi tới, hỏi: "Bồn cây này do ai tặng?"

"Không biết." Tạ mẫu trả lời con trai: "Không có tên."

Mấy ngày nay có rất nhiều người gửi hoa và quà tới, nhưng chỉ có duy nhất người gửi bồn Thanh Tùng này là không để lại tên. Đây cũng là lý do khiến chồng bà cực kỳ yêu thích nó. Còn có mấy câu thơ trên tấm thiệp này nữa, chồng bà đọc xong đã rất vui.

Tạ Uẩn Ninh cầm tấm thiệp trong tay xem qua một chút.

Bên cạnh, y tá trưởng thay bình truyền dịch xong, chợt nhớ tới cuộc điện thoại mà mình nhận được, chen vào nói: "Có khi nào là học sinh cũ của Tạ lão gửi tới hay không? Tôi có nhận được một cuộc điện thoại của học sinh cũ của Tạ lão, người đó hỏi tôi số phòng bệnh của Tạ lão."

Bên cạnh cửa, Lê Lạc hơi ngẩng đầu, coi như không có việc gì liếc mắt nhìn vu vơ.

Tạ mẩu cười cười, cái này cũng có thể, lúc còn trẻ chồng bà từng dạy ở Lan Đại hai năm.

Kết quả, nhìn mấy câu thơ trên tấm thiệp, khoe miệng Tạ Uẩn Ninh nhếch lên, cố tình nói: "Cha từng dạy cả học sinh tiểu học sao?"

Lê Lạc: "..."

Tạ Uẩn Ninh đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng bệnh, Lê Lạc đi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, nhìn Tạ Uẩn Ninh cầm bồn hoa, khoe khoang khen một câu: "Vị học sinh kia của Tạ lão nhất định là rất có tâm."

"Đúng là rất có lòng." Tạ Uẩn Ninh trả lời cô, ngừng lại một chút, anh đứng lại nhìn cô, trực tiếp hỏi: "Nhưng sao đã gửi cây tới đây mà không nói với tôi một câu?"

Tạ Uẩn Ninh hỏi cô, giọng nói rất nhẹ, cũng rất chắc chắn.

Phát hiện ra rồi? Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh.

Khoe môi Tạ Uẩn Ninh khẽ cong, anh nhìn Lê Lạc nói: "Quả nhiên là học sinh tiểu học gửi tới, chỉ có học sinh tiểu học mới làm việc mà không để lại tên, đúng không?"

Đâu có, cô là nghiên cứu sinh đó nhé.

Đối mặt với lời nói đùa của Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc toét miệng cười, cô cảm thấy hơi ngượng, sau đó tò mò hỏi: "Giáo sư, làm sao mà thầy biết bồn hoa này là em tặng?"

Bởi vì ngoại trừ cô ra, anh không nghĩ ra còn ai sẽ gửi tặng bồn cây, còn cả cái phong cách gửi đồ không ghi tên nữa. Tạ Uẩn Ninh một tay ôm bồn Thanh Tùng, một tay nắm tay Lê Lạc, trả lời cô: "Ở nhà tôi vẫn còn một chậu Quân Tử Lan em tặng."

A, Lê Lạc nghiêng đầu, thì ra là cô thua là do đây sao.

---

Tiểu Thụ đi nhập học, bởi vì chịu ảnh hưởng từ Lê Lạc nên cô cũng chọn chuyên ngành sinh hóa.

Mấy ngày sau khi Tạ lão giải phẫu xong, Tiểu Thụ đi theo Chu Tân Tuyên sang thăm Tạ lão, mang theo một giỏ quà quê. Trong phòng bệnh, Tạ Phồn Hoa hỏi thăm Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ, cháu định nhập học luôn hay là chờ sang năm học mới?"

Tạ Phồn Hoa hỏi như vậy chủ yếu là vì lo lắng Tiểu Thụ vào học muộn thì không theo kịp được các bạn.

"Cháu muốn đi học luôn." Tiểu Thụ không do dự trả lời, sau đó cẩn thận từng li từng tí hỏi Tạ Phồn Hoa: "Cháu có thể trực tiếp nhập học sao?"

Đối với một đứa bé nghèo khó mà nói, thời gian là vô cùng quý giá, mặc dù chỉ có nửa năm nữa là sang năm học mới rồi, nhưng cô cũng không muốn lãng phí.

Tiểu Thụ đã thỉnh cầu, đương nhiên Tạ Phồn Hoa sẽ không từ chối. mấy ngày trước, hiệu trưởng Lan Đại cũng đi tìm ông, Tạ Phồn Hoa chỉ nói hai câu: "Nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế. Nếu như trường học và ngành giáo dục cũng không thể cho bọn trẻ sự đối xử công bằng, nhất định bọn trẻ sẽ rất đau lòng."

Tiểu Thụ nhập học, Lâm Giai Khởi cũng chuyển trường, chuyển đến một trường cao đẳng ngoại ngữ. Thái độ của Tạ gia rất rõ ràng, Lâm Hi Âm không thể làm gì khác hơn là sắp xếp cho Lâm Giai Khởi học ngoại ngữ vài tháng, sau đó đưa cô ra nước ngoài.

Đối với sự sắp xếp này của mẹ mình, Lâm Giai Khởi phản kháng, cô không đồng ý. Ba tháng sau muốn cô ra nước ngoài, khác gì nói cô và Thương Ngôn hoàn toàn tách nhau ra. Huống chi bắt cô nhọc nhằn cuốn gói khỏi Lan Đại, Lâm Giai Khởi không làm được.

Sau đó rốt cuộc bạn cùng phòng cũng gọi điện thoại cho cô, đối trá quan tâm cô vài câu, sau đó mở miệng nói: "Cái đó, Giai Khởi... cô quản lý ký túc có nhắn cậu tới mang đồ về... bao giờ thì cậu có thể tới đây một chuyến vậy?"

Lâm Giai Khởi không nói gì, trực tiếp ném điện thoại đi động đi, ngồi xuống giường gào khóc.

...

Ngày hôm sau, lúc Lê Lạc và Thương Ngôn cùng làm thí nghiệm, Thương Ngôn nhận được một cuộc điện thoại từ Lâm Hi Âm.

"Cái gì... Giai Khởi tự sát?" Thương Ngôn hỏi, giọng nói run rẩy giống như không thể nào tưởng tượng nổi.

Lê Lạc cũng không thể tưởng tượng nổi, ngẩng đầu nhìn Thương Ngôn.

"Được, bây giờ cháu sẽ tới bệnh viện." Thương Ngôn cúp điện thoại đi động, tùy tiện cất dụng cụ thí nghiệm vào trong ngăn kéo. Lê Lạc hỏi: "Tình hình thế nào rồi?"

"Tôi cũng không biết..." Thương Ngôn nói với cô: "Lê Lạc, cô nói với cậu nói giúp tôi rằng tôi đi về trước nhé."

"Anh mau đi đi." Lê Lạc hít một hơi, vẫn là an ủi anh: "Sẽ không có chuyện gì đâu, anh cũng đừng gấp quá, đi đường cẩn thận."

Thương Ngôn gật đầu, ra khỏi phòng thí nghiệm.

Lâm Giai Khởi tự sát, Lê Lạc không tới bệnh viện nên không biết tình hình ra sao, nhưng cô có kết bạn trên weibo với Lâm Giai Khởi. Sau khi Thương Ngôn đi khoảng nửa tiếng (\*), Giai Khởi có đăng một tấm ảnh cửa cổ tay với dòng caption: "Đây chính là kết quả mà các người muốn đúng không!"

(\*) Giai Khởi tự tử trước, sau đây Thương Ngôn mới đi, nhưng ở đây tác giả viết là "sau khi Thương Ngôn đi" Giai Khởi mới đăng ảnh chứ không phải là "trước khi Thương Ngôn đi", chắc là lúc cắt tay xong Giai Khởi chụp ảnh nhưng đợi đi viện băng bó xong mới đăng ảnh, nên là "sau" chứ không phải là "trước". Nói chung là em í tính cả rồi, cắt tay cho có thôi chứ kiểu gì cũng được cứu nên cứ chụp cái ảnh đã để còn có cái đăng lên khoe thiên hạ =]]]]

Lê Lạc bật cười. Thật ra thì có nhiều lúc cô thật sự cảm thấy Lâm Giai Khởi rất đáng yêu, cho nên khi nhìn thấy bức ảnh Giai Khởi đăng, cô lập tức "trượt tay" bấm like. Nhưng nghĩ một chút, làm người có thể xấu xa nhưng không thể không phúc hậu, lại hủy bỏ lượt like.

Buổi trưa, cô và Tạ Uẩn Ninh ra ngoài ăn cơm trưa, cô thẳng thắn nói: "Với tình hình này, Thương Ngôn có muốn chia tay với Giai Khởi cũng hơi khó khăn."

"Tôi lại không nghĩ như vậy, Lâm Giai Khởi làm như vậy chỉ càng đẩy Thương Ngôn ra xa hơn." Tạ Uẩn Ninh trả lời cô.

Cũng đúng. Lê Lạc đồng ý với ý kiến của Tạ Uẩn Ninh, không thể không nói đàn ông hiểu rõ đàn ông hơn, đàn ông bây giờ cũng đã không còn thương hương tiếc ngọc như ngày xưa nữa.

Tạ Uẩn Ninh mỉm cười, không biết vì sao Lê Lạc lại thờ dài, không nói gì thêm, anh gọi phục vụ tới tính tiền.

Lê Lạc tự giác chuyển một nửa số tiền vào tài khoản của Tạ Uẩn Ninh. Cô tự giác như vậy, Tạ Uẩn Ninh lại có ý kiến: "Lê Lạc, em có coi tôi là bạn trai em không vậy?"

Lê Lạc: "... Không phải thầy chính là bạn trai em sao?"

Tạ Uẩn Ninh không phản đối, hai người cùng đi bộ về phía quảng trường. Lê Lạc chủ động nắm tay Tạ Uẩn Ninh, nghiêng người qua nói: "Cho dù chúng ta không phải là bạn bè trai gái thì cũng vẫn có thể nắm tay thuần khiết như thế này mà."

Lê Lạc cười khanh khách, giọng nói dí dỏm lại đáng yêu, Tạ Uẩn Ninh lật tay lại, sau đó nắm gọn tay bạn gái trong lòng bàn tay.

Chỉ là dù nói là nắm tay thuần khiết, nhưng trong đầu Tạ Uẩn Ninh lại có ý định không thuần khiết chút nào.

Cách quảng trường không xa có một khu giải trí cho trẻ em. Lúc Tạ Uẩn Ninh dẫn Lê Lạc đi ngang qua, khu giải trí đang phát một bài Đồng ca thanh thúy.

"Nếu như bạn yêu tôi, vậy thì hãy dành thật nhiều thời gian bên tôi,

Nếu như bạn yêu tôi, vậy thì hãy hôn nhẹ lên má tôi,

Nếu như bạn yêu tôi, vậy thì hãy khen ngợi tôi nhiều hơn nữa..."

Đây là một bài đồng ca cũ, trên đường về Lê Lạc khẽ ngâm nga, giọng hát của cô không còn được như trước, cô cũng chỉ có thể hát loại đồng ca không rõ giai điệu thế này. Buổi chiều làm thí nghiệm, Thương Ngôn không có ở đây, Lê Lạc được Tạ Uẩn Ninh phụ đạo 1 thầy 1 trò, hoàn thành một bài thí nghiệm sinh hóa có độ khó cao, Lê Lạc khoa trương nói với Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, thầy cũng mau khen em đi."

"Được, em mau lại đây đi." Tạ Uẩn Ninh dựa người vào bàn thí nghiệm, vẫy tay gọi Lê Lạc, đáng vẻ rất tùy ý, lại có chút không tùy ý.

Lê Lạc đi về phía Tạ Uẩn Ninh, đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn 5 cm. Hai người đều mặc áo blue trắng, đứng trước mặt Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc ngửi thấy mùi nguy hiểm toát ra từ Tạ Uẩn Ninh.

Nhưng cô còn chưa kịp phản ứng, Tạ Uẩn Ninh đã đưa tay ra, ôm lấy cô vào trong lòng anh.

Đây là một cái ôm thân mật.

Bởi vì vừa rồi khoảng cách còn chưa đủ gần, anh mới nói cô tới gần anh, gần anh hơn một chút.

Tạ Uẩn Ninh tựa người vào bàn thí nghiệm, Lê Lạc tựa vào người Tạ Uẩn Ninh, vòng eo bị Tạ Uẩn Ninh ôm chặt. Trong lúc nhất thời, thân thể dựa sát nhau, hơi thở quấn quanh hơi thở.

Tim đập loạn nhịp.

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh khẽ cúi đầu.

(Hết chương 39)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh khẽ cúi đầu.

Nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh.

Một giây kế tiếp, môi chạm môi, mềm mại, ướt ướt. Một giây, hai giây, ba giây...

Ồ xấu xa!Ồ lưu manh! Đây là cách anh khen cô sao? Lê Lạc đỏ mặt bất mãn, chạm phải ánh mắt của Tạ Uẩn Ninh, anh cũng hỏi ngược lại cô: Không phải chính cô đã nói nếu yêu cô thì hãy hôn cô một cái sao?

Lê Lạc: "..."

Eo bị anh ôm chặt, cả người Lê Lạc áp sát người Tạ Uẩn Ninh, gần như không thể động đậy. Trong lúc nhất thời đôi tay cũng không biết nên đặt ở đâu, cô cảm thấy trước đây mình làm chuyện xấu cũng không hề hối hận đến như vậy. Sau đó từ từ, cô cũng đưa tay ôm lấy Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh chạm nhẹ lên môi cô, không nặng không nhẹ mút vào. Môi anh dán lên môi cô, mềm mại, ấm áp, rất nghiêm túc.

Người đàn ông Tạ Uẩn Ninh này, ngay cả việc hôn cũng mang đậm phong cách cá nhân của anh đến thế.

Sau đó đầu lưỡi của anh trượt vào miệng cô, cả hai người đều khẽ run. Nhưng Lê Lạc đột nhiên đẩy anh ra.

Tạ Uẩn Ninh nhú mày nhìn cô.

Lê Lạc chớp mắt, cô không phải cố tình làm anh mất hứng, chỉ là cô sợ nhớ tới một vấn đề: phòng thí nghiệm này chỉ là một phòng thí nghiệm cơ sở ở sở sinh hóa, chỉ cần là người của sở đều có thể tùy ý ra vào bất cứ lúc nào.

Cô và Tạ Uẩn Ninh quang minh chính đại ôm hôn ở đây, nếu chẳng may có người đi vào thì phải làm thế nào? Nói không chừng còn bị Thương Ngôn từ bệnh viện trở về bắt gặp...

Không phải là cô và Tạ Uẩn Ninh còn chưa chính thức qua lại sao? Cho dù hai người đã chính thức qua lại, bị bắt gặp trong tình cảnh này cũng rất ngượng ngùng. Lê Lạc lúng túng nhìn Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh cũng nhìn cô, ánh mắt của anh khiến cô đầu vầng mắt hoa.

"Giáo sư, nhờ lát nữa Thương Ngôn quay lại thì làm thế nào?" Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, hiếm khi thấy cô lúng túng đến thế: "Còn có Chu Bắc, Tiêu Tiêu Nhạ nữa..." Tiêu Tiêu Nhạ là nick name mà Lê Lạc đặt cho trợ lý của Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Quả thật, Lê Lạc nói cũng rất có lý, là do anh có ý định bất chính. Chỉ là tình cảm cũng giống như thủy triều, một khi đã dâng lên làm sao có thể dễ dàng rút xuống. Tạ Uẩn Ninh dự định sẽ tới nơi khác, tiếp tục làm việc bất chính.

"Em đi theo tôi." Tạ Uẩn Ninh buông Lê Lạc ra, dẫn theo Lê Lạc đi ra khỏi phòng thí nghiệm

Đi tới đâu?

Tạ Uẩn Ninh không trả lời Lê Lạc, anh khoác áo blue trắng, quẹt thẻ của mình, một cánh cửa tự động mở ra, anh dẫn theo Lê Lạc đi tới phòng thí nghiệm cao cấp nhất ở sở sinh hóa.

Trong phòng thí nghiệm cao cấp nhất của sở sinh hóa Thanh Hoài, Tạ Uẩn Ninh nói: "Sẽ không có ai ra vào nơi này." Vì thế sẽ không có ai có thể quấy rầy. "Thương Ngồn sẽ không vào được đây." Tạ Uẩn Ninh nói tiếp.

Anh nói hai câu, trông ngược Lê Lạc đập thình thịch. Sau đó, Tạ Uẩn Ninh lại hôn cô...

Cửa phòng thí nghiệm tự động đóng lại, không gian rộng rãi bị niêm kín, bầu không khí giữa hai người không nhiễm một hạt bụi nhưng tràn đầy tình cảm. Làm chuyện xấu luôn khiến người ta kích động. Ở một nơi không ai có thể bước vào như thế này, Lê Lạc thoải mái đáp lại Tạ Uẩn Ninh.

Hôn là việc mà không cần thầy dạy cũng tự biết, cũng là một việc rất ngẫu hứng. Chỉ cần hai người ôm nhau đủ thân mật, chỉ cần đã đủ thân mật nhưng trong lòng vẫn khao khát có thể thân mật hơn một chút, triệt để hơn một chút.

Chính là một trò chơi giữa hai người, có thể bắt đầu nhưng khó mà dừng lại được.

Không biết đã trải qua bao lâu, rốt cục cũng ngừng lại. Lê Lạc dựa lưng vào tường phòng thí nghiệm, Tạ Uẩn Ninh đứng trước mặt cô. Hôm nay cô đi giày bệt nên thấp hơn Tạ Uẩn Ninh một cái đầu, cô ngước đầu nhìn anh.

Ánh mắt sáng trong như nước của cô như mang theo ý cười.

Không ngờ Tạ Uẩn Ninh lại có thể cùng cô làm chuyện trái nguyên tắc như thế này, nụ cười trong mắt Lê Lạc càng ngày càng rõ ràng. Cô cố tình nhắc nhở Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, không phải quan hệ giữa chúng ta chỉ là bạn bè bình thường thôi sao?"

Bạn bè bình thường không phải là người yêu, cho nên tại sao anh có thể hôn cô lâu như thế, hôn sâu như thế chứ. Còn nữa, anh dẫn cô tới phòng thí nghiệm cao cấp không phải là vì dẫn cô đi tham quan, cũng không phải là vì học tập, mà chỉ vì muốn lúc hôn cô sẽ không có ai quấy rầy, đúng là quá xấu xa, quá không nên.

Nụ cười của Lê Lạc vừa tinh quái vừa đáng yêu, cô cố tình nhắc nhở Tạ Uẩn Ninh chuyện anh vừa làm đúng là không bằng cảm thú.

Đương nhiên, Tạ Uẩn Ninh cũng biết mình vô cùng không nên làm như vậy. Chỉ là anh chưa bao giờ quan tâm đến những thứ như đạo đức hay phẩm hạnh, cũng không tự đặt ra quá nhiều nguyên tắc. Tạ Uẩn Ninh hít một hơi, giống như vừa vứt bỏ hoàn toàn đạo đức và nguyên tắc, anh trả lời Lê Lạc: "Đúng vậy, chúng ta vẫn chưa chính thức qua lại."

Cho nên: "Vừa rồi tôi cưỡng hôn em"

Tạ Uẩn Ninh bình bình thần thần nói hai từ "cưỡng hôn" ra. Không phải là bạn trai bạn gái hôn nhau, vậy thì chỉ có thể là cưỡng hôn.

Aaaa, mặt Lê Lạc đỏ ửng lên. Thằng nhóc nhà họ Tạ này quá không cần thể diện rồi!

Tạ Uẩn Ninh cúi đầu, ánh mắt rơi xuống đôi môi đỏ mọng của Lê Lạc, tâm tư khẽ động. Tình cảm trong lòng dây dưa, giằng vò, nhưng cũng càng ngày càng nhiều thêm, khiến anh trở nên điên cuồng, khó lòng thỏa mãn. Chỉ hôn một lần, anh đã yêu đôi môi của cô, mềm mại, rất ngọt.

Anh vẫn còn là bản thân mình trước đây sao? Đương nhiên là không phải.

Cho nên vừa rồi anh mới \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* cưỡng hôn cô, mới phóng túng như vậy! Khi Tạ Uẩn Ninh nói ra hai từ "cưỡng hôn", Lê Lạc thật sự cảm thấy bản thân bị trêu ghẹo. Cho nên gương mặt mới đỏ lên. Đứng trước mặt Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc cũng vô liêm sỉ hỏi một câu: "... Nếu là cưỡng hôn, vậy em có được bồi thường không?"

Tạ Uẩn Ninh mím môi, hạ thấp giọng hỏi: "Em muốn bồi thường thế nào?"

Lê Lạc hí mắt lại, đùa bỡn hỏi: "Cộng thêm 5 điểm vào đề án thực tập?"

Tạ Uẩn Ninh cũng hơi hí mắt lại: "...". Hiển nhiên là anh không đồng ý rồi.

Lê Lạc cảm thấy chơi rất vui, thỏa hiệp một chút, tiếp tục thương lượng: "3 điểm?"

Tạ Uẩn Ninh lại cúi đầu, ánh mắt càng nhuu càng chặt.

"Aizz... Vậy 1 điểm thì sao?" Trong lòng Lê Lạc vừa vui lại vừa ngọt ngào, trốn tránh Tạ Uẩn Ninh. Nhưng vì cô đang dựa vào tường nên lại không thể tránh, khoe miệng cô tràn ngập ý cười, tiếp tục không kiêng nể ai, cô nói: "Giáo sư, thầy đã làm chuyện xấu xa thế này với em, vậy mà ngay cả một chút phí bịt miệng cũng không cho em sao?"

Nhưng là a a a, umh —— Cô lại bị hôn, bị bịt miệng.



"Không thể cộng điểm." Tạ Uẩn Ninh rời khỏi môi Lê Lạc, nghiêm túc mở miệng nói. Lần trước cô tới bệnh viện thăm cha anh, anh có thể miễn cưỡng có thể cộng thêm cho cô 5 điểm. Đàng này chỉ hôn thôi mà muốn anh cộng thêm 5 điểm sao? Huống chi trước khi cô rời khỏi sở sinh hóa Thanh Hoài, anh không có ý định sẽ chỉ hôn cô một lần đâu. Nếu như mỗi lần hôn đều cộng thêm cho cô 1 điểm, vậy thì điểm của cô sẽ gấp đôi của Thương Ngôn mất, mà có khi còn hơn thế. Tạ Uẩn Ninh cũng đỏ mặt, sau đó nói cho Lê Lạc một cách khác: "Cho nên, em có thể cưỡng hôn tôi."

...

Ba phút sau.

Lê Lạc đi tới trước mặt Tạ Uẩn Ninh, hai người đối vị trí, cô kiễng chân lên "cưỡng hôn" Tạ Uẩn Ninh.

5 phút sau, Tạ Uẩn Ninh hỏi cô: "Mệt không?"

Lê Lạc: "...". Việc này đúng là rất mệt mỏi, chiều cao khác biệt quá lớn.

Rất nhanh, người cô bị anh ôm lên, Lê Lạc tiếp tục "cưỡng hôn" anh.

10 phút sau, Tạ Uẩn Ninh thả Lê Lạc xuống.

Hai mươi phút sau, Lê Lạc rời khỏi phòng thí nghiệm cao cấp trên lầu 3. Lúc cô đi xuống, Thương Ngôn thật sự đã quay lại.

Bởi vì bài thí nghiệm chiều nay rất quan trọng, mà lúc Thương Ngôn đến bệnh viện thấy Giai Khởi cũng không có chuyện gì nên anh lại quay về. Nhưng lúc anh quay về phòng thí nghiệm thì lại không thấy ai, sau đó thấy Lê Lạc nghênh ngang đi vào, anh hỏi thăm: "... Lê Lạc, cô đi đâu vậy?"

Lê Lạc: "Lầu ba..."

Thương Ngôn: "... A, cô đi tìm cậu tôi sao?"

Không, Lê Lạc lắc đầu, cười nói: "Là cậu anh tìm tôi."

Thương Ngôn cũng cười cười, nghĩ đến chuyện cậu mình thích Lê Lạc, lại cúi thấp đầu.

Nói những chuyện này có hơi không thích hợp, Lê Lạc đành hỏi Thương Ngôn: "Giai Khởi sao rồi?" Mặc dù cô nhìn thấy bài đăng trên weibo là biết chuyện cũng không có gì, nhưng vẫn hỏi thăm một câu.

Thương Ngôn nhìn về hướng khác, giống như không muốn nhắc đến chuyện này. Chẳng qua anh vẫn trả lời Lê Lạc: "... Không có việc gì."

Lúc sáng, lòng Thương Ngôn như lửa đốt một mạch chạy tới bệnh viện. Đạo gần đây, trên mạng có rất nhiều bình luận ác ý. Mặc dù chuyện Giai Khởi làm sai là thật, nhưng anh là bạn trai cô nên trong lòng vẫn luôn muốn che chở cho cô. Huống chi Giai Khởi nói với anh, cô chỉ chấp nhận sự sắp xếp của cha mẹ. Cô không hề biết mình đã thay thế vị trí của Tiểu Thụ. Cho nên trong suốt thời gian này, Thương Ngôn vẫn luôn quan tâm đến cảm xúc của Giai Khởi.

Đương nhiên anh cũng biết, dù là ông ngoại, bà ngoại hay cha mẹ, còn cả Cậu, bọn họ đều muốn anh chia tay với Giai Khởi.

Sau đó anh không ngờ, Giai Khởi lại coi thường mạng sống của mình. Tới khi anh đến bệnh viện lại nhìn thấy Giai Khởi đang đăng weibo. Vết thương đã được băng bó lại, bác sĩ băng bó cho cô là bác sĩ Triệu, bác sĩ Triệu vỗ vỗ bả vai anh nói: "Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ thôi."

Trong lúc nhất thời, Thương Ngôn không biết cảm xúc của mình là như thế nào. Rốt cuộc là trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng rất bất đắc dĩ.

Trong phòng bệnh, Giai Khởi không muốn gặp anh, bởi vì chuyện cô bị đuổi khỏi Lan Đại mà cô tức giận với anh mấy ngày, cũng bởi vì anh không nhờ ông ngoại anh giúp cô, bởi vì Nhà họ Tạ chỉ ngồi nhìn mà không giúp cô...

Ngoài cửa phòng bệnh, Di Lâm khóc lóc, hi vọng anh có thể hiểu cho Giai Khởi một chút. Cô giải thích: "Nếu như hôm nay không phải là đi phát hiện ra sớm, nói không chừng Giai Khởi đã..."

Trong phòng bệnh, Giai Khởi tức giận, ngoài phòng bệnh, Di Lâm khổ sở rơi lệ.

Thương Ngôn đột nhiên cảm thấy thật sự bất lực. Anh "trốn" khỏi bệnh viện. Hai ngày trước cha tìm anh nói chuyện. Có mấy câu dù cha nói rất uyển chuyển, nhưng anh vẫn có thể hiểu ý của cha.

Bọn họ thật sự muốn anh dựa vào sự việc lần này mà chia tay với Giai Khởi, họ hy vọng anh có thể tìm một cô gái tốt hơn.

"Tính cách của vợ mình phải tốt thì người đàn ông mới có thể có một cuộc sống thoải mái." Cha nói.

Thương Ngôn hỏi cha: "Cũng là bởi vì vậy nên cha mới cưới mẹ sao?"

Cha anh không trả lời anh ngay lập tức, ngừng lại một chút mới nói: "Không sai, mẹ con là một cô gái tốt."

...

Trong phòng nghiên cứu, Lê Lạc đưa cho Thương Ngôn một quả xoài coi như an ủi.

Thương Ngôn mỉm cười, nhận lấy quả xoài nói: "Lê Lạc, cô coi tôi là đứa trẻ sao."

Đúng vậy. Thương Ngôn mặc dù nhìn bề ngoài thì có thể cho rằng Thương ngôn bằng tuổi cô, nhưng nếu tính theo một nghĩa khác mà nói: cô thậm chí còn có thể coi người đã cưỡng hôn cô - Tạ Uẩn Ninh là đứa trẻ kia, ở trong mắt cô chẳng lẽ Thương Ngôn không phải là "đứa trẻ" sao?

"Tiểu Thụ sẽ nhập học luôn sao?" Thương Ngôn hỏi cô.

"Nhập học luôn." Lê Lạc trả lời Thương Ngôn, sau đó cũng không giấu anh: "Buổi tối Tiểu Thụ muốn mời tôi đi ăn cơm."

Thương Ngôn tò mò hỏi: "Tại sao Tiểu Thụ lại muốn mời cô ăn cơm?"

"Bởi vì lát nữa tôi muốn giúp Tiểu Thụ mang hành lý đến ký túc xá." Lê Lạc cười nói, sau đó đứng dậy. Vừa rồi cô đã xin phép Tạ Uẩn Ninh về sớm. Không thể cộng điểm, nhưng có thể cho phép cô xin nghỉ.

Thương Ngôn ngẩng đầu lên: "Tôi có thể đi cùng không?"

Lê Lạc: "... Được."

Thương Ngôn đi cùng Lê Lạc, giúp khuôn hành lý là một mặt, mặt khác anh nghĩ mình nên nghiêm túc thay Giai Khởi nói lời xin lỗi với Tiểu Thụ. Trong bệnh viện, Giai Khởi bộc lộ rõ thái độ căm ghét với Tiểu Thụ. Giai Khởi nghỉ ngơi Tiểu Thụ cô tình xuất hiện ở bữa tiệc đính hôn là do đã có âm mưu từ trước.

Những lời này của Giai Khởi Thương Ngôn không thích một chút nào. Âm mưu hay không âm mưu anh không muốn biết, nhưng anh hiểu: Nếu như Chu Tân Tuyền muốn mượn Nhà họ Tạ để lãng xê tin tức vậy thì nhất định anh ta sẽ chọn bữa tiệc đính hôn, điều này còn phải nghi ngờ sao?

Trên đường tới chỗ Tiểu Thụ, Thương Ngôn nhớ tới chuyện Tiểu Thụ muốn mời Lê Lạc ăn tối, anh thương lượng trước với Lê Lạc: "Lê Lạc, tối nay để tôi mời hai người ăn tối."

"Được." Lê Lạc sáng khoái đồng ý với Thương Ngôn, cô hiểu tấm lòng của Thương Ngôn. Chỉ là cô lại càng hiểu rõ Tiểu Thụ, Tiểu Thụ chắc chắn sẽ không để cho Thương Ngôn mời.

Lê Lạc mượn xe của Tạ Uẩn Ninh để chở hàng lý giúp Tiểu Thụ. Bởi vì cốp xe thể thao của cô quá nhỏ, không mang được bao nhiêu đồ. Không giống như chiếc xe việt dã này của Tạ Uẩn Ninh, cốp sau rất rộng rãi.

Tiểu Thụ tạm thời ở chỗ mà cô sắp xếp. Lúc Lê Lạc và Thương Ngôn cùng đi tới, Tiểu Thụ đã chuẩn bị xong. Cũng chẳng có bao nhiêu đồ, chỉ có hai túi đồ, và một cái hòm lớn.

Thấy Thương Ngôn đi cùng tới đây, Tiểu Thụ hơi xấu hổ. Chỉ là cô cũng không hỏi nhiều, chỉ cúi đầu.

Sau đó, Lê Lạc và Tiểu Thụ một người xách một túi đồ. Thương Ngôn bê cái hòm lớn.

Quai xách của cái hòm đã bị hỏng, Thương Ngôn đành phải vát và ôm lên. Cái hòm này là của một người chị họ không dùng nữa nên cho cô, cái gì cũng tốt nhưng lại không có quai xách.

Cái hòm này rất nặng, bên trong đều là những quyển sách Lê Lạc cho cô.

Tiểu Thụ áy náy nhìn Thương Ngôn nói: "Bạn học Thương, tôi có thể tự mang được."

"Không cần." Mặt Thương Ngôn đỏ bừng vì mệt, nhưng vẫn thoải mái cười tươi với Tiểu Thụ và Lê Lạc: "Cũng may, không nặng lắm."

Trên đường trở về Lan Đại, Lê Lạc lười biếng để mặc cho Thương Ngôn lái xe. Nhưng chủ yếu là vì Tạ Uẩn Ninh gửi tin nhắn cho cô, cô phải trả lời. Tạ Uẩn Ninh hỏi cô buổi tối có muốn đi ăn cùng anh không, sau đó còn nói nhà hàng tình nhân lần trước hai người tới cũng không tệ, có thể tới lần nữa.

Đúng là một người đàn ông thực tế. So với khoảng thời gian trước đây khi hai người chưa xác định quan hệ, thái độ của anh đối với cô trong nháy mắt trở nên tốt hơn rất nhiều. Hôm nay hai người hôn rồi lại hôn, lập tức, thái độ lại trở nên khác nữa.

Chỉ là, Lê Lạc vẫn từ chối anh: "Buổi tối em đi ăn cùng với Tiểu Thụ và Thương Ngôn."

Tạ Uẩn Ninh trở về: "Được."

(Hết chương 40)

P/s: Mị đã trở lại, ăn hại hơn xưa, và cái chương này sao nó ngắn thế nhỉ?

## Chương 41

Không thể không nói, ký túc xá Lan Đại sắp xếp phòng có chút khiến người ta cảm thấy châm chọc.

Tiểu Thụ được sắp xếp vào phòng đối diện với phòng cũ của Lâm Giai Khởi, một phòng là phòng 1204, một phòng là phòng 1205, hai phòng chỉ cách nhau một hành lang. Mặc dù Lâm Giai Khởi sẽ phải chuyển đi, nhưng Tiểu Thụ vẫn sẽ chạm mặt bạn cùng phòng của Lâm Giai Khởi.

Ký túc xá mới của Lan Đại có điều hòa, có bình nóng lạnh, còn có bàn học riêng và có cả sân thượng lớn. Cơ sở vật chất của ký túc xá mới rất tốt, tiền thuê cũng đắt hơn ký túc xá bình thường một chút. Nhưng Tiểu Thụ không phải trả khoản tiền này, Lan Đại miễn học phí và tiền thuê phòng trong hai năm cho Tiểu Thụ.

Khoản học phí của những năm còn lại Tiểu Thụ cũng đã đi vay được. Ban đầu Lê Lạc muốn đóng học phí cho Tiểu Thụ, hiện tại cô không thiếu tiền. Nhưng nghĩ lại vẫn là thôi, không có người nào có thể sống một cuộc sống tốt đẹp chỉ bằng việc nhận được sự giúp đỡ của người khác. Huống chi những người muốn giúp đỡ cho Tiểu Thụ cũng không chỉ có mình cô.

Tiểu Thụ có thể quay lại Lan Đại, Lê Lạc cảm thấy mừng cho Tiểu Thụ, sau đó cô giúp Tiểu Thụ trải ga trải giường, những việc khác cô cũng không giúp được. Một lát sau, Tiểu Thụ đã sắp xếp xong giường đệm. Mặc dù chăn gối mà Tiểu Thụ mang tới có hơi cũ kỹ nhưng rất sạch sẽ, cũng rất dễ thương.

Thương Ngôn không giúp được gì, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn.

Sau khi dọn xong giường đệm, Tiểu Thụ tươi cười xoay người nói: "Được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi."

Xong rồi sao? Không phải cô còn chưa mở rương và mấy cái túi kia sao? Thương Ngôn đứng trước bàn học nói: "... Những thứ khác không cần sắp xếp sao?"

Tiểu Thụ đỏ mặt lắc đầu: "Không cần, sắp xếp mấy thứ đó cũng không mất nhiều thời gian. Lúc về tôi dọn một lúc là xong thôi."

Phía sau Tiểu Thụ phía sau, Lê Lạc bật cười, Thương Ngôn đứng là một thằng nhóc ngốc nghếch. Anh còn đang ở đây thì làm sao Tiểu Thụ dám sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày của con gái chứ.

Sau đó, có lẽ là Thương Ngôn cũng đoán ra nguyên nhân, anh đỏ mặt cúi đầu, thật ngại ngùng.

Ba người cùng đi từ phòng ký túc của Tiểu Thụ ra ngoài, đối diện là phòng cũ của Lâm Giai Khởi. Thương Ngôn từng tới đây đưa đồ ăn sáng cho Giai Khởi nhiều lần, đương nhiên anh biết đó là phòng cũ của Giai Khởi. Không nhìn được nên quay lại nhìn thêm một chút, ánh mắt Thương Ngôn cũng trầm xuống hai phần.

Cửa phòng Lâm Giai Khởi vẫn đang mở. Lúc vừa rồi, anh giúp Tiểu Thụ mang hành lý tới đây, vẫn luôn có người nhìn sang bên này. Lê Lạc liếc mắt nhìn người bên trong một cái. Người bên trong nhận ra mình bị phát hiện, lập tức đóng cửa.

Tiểu Thụ cũng rời ánh mắt đi, đối diện với ánh mắt của Lê Lạc, bày tỏ mình không để ý. cô có rất nhiều chuyện phải làm, phải đi học, phải có chuyên môn giỏi, còn phải đi làm kiếm tiền. Cô bắt đầu muộn hơn mọi người, làm sao còn có thời gian để ý đến ánh mắt và thái độ của người khác chứ.

Lê Lạc rất thích tính cách của Tiểu Thụ, thật sự là một cô nhóc đặc biệt. Thi trượt, không ăn năn hối hận. Không có tiền, lập tức tìm việc làm. Cuộc sống tuy túng thiếu nhưng làm việc gì cũng làm đến nơi đến chốn.

Cho nên cố gắng lên, Tiểu Thụ!

Lê Lạc vui vẻ đi ra khỏi cửa Tây Lan Đại. Nếu như Cửa Bắc Lan Đại đối diện với quảng trường Thanh Sang rộng lớn, Cửa Tây lại hoàn toàn khác, một dãy quầy ăn vặt và hàng quán ven đường.

Cho nên họ chọn đi ra cửa Tây chủ yếu là vì Tiểu Thụ không có nhiều tiền. Thật ra Lê Lạc rất quan tâm đến việc ăn uống. Việc nghiên cứu sinh hóa tạo cho cô một tật xấu, đó là đặc biệt để ý đến vệ sinh và chất lượng của thức ăn. Cho nên dù cô đã tới Lan Đại lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô đi ăn ở cửa Tây Lan Đại.

Không ngờ Thương Ngôn lại rất thông thạo khu vực này. Anh thích chơi bóng, mỗi tuần sau khi đánh bóng cùng bạn xong anh đều tới đây ăn. Hàng quán ở đây bán đồ với giá cả phải chăng hơn nhiều, nam sinh bọn họ mời nhau ăn cũng không phải lo lắng về chi phí.

Cho nên, Thương Ngôn khinh xa thực lộ (\*) dẫn theo Lê Lạc và Tiểu Thụ tới một quán ăn mà anh thường tới. Ông chủ cũng rất nhiệt tình chiêu đãi.

(\*) Khinh xa thực lộ: Xe nhẹ chạy đường quen, quen việc dễ làm.

Hiện tại ban đêm đã rất lạnh, quán của ông chủ có một cái lều nhỏ. Lê Lạc sợ lạnh nên ngồi sâu trong lều tránh gió. Tiểu Thụ và Thương Ngôn ở bên ngoài gọi thức ăn, không biết hai người đang nói chuyện gì, Tiểu Thụ đỏ mặt, Thương Ngôn cũng đỏ mặt.

Cũng có thể là do gió thổi mạnh quá, bị lạnh nên mới đỏ mặt.

Ba người, sáu món ăn. Rất phong phú, rất đầy đủ.

Giữa chừng, Tiểu Thụ đứng lên, cúi đầu đi ra ngoài một chuyến. Sau đó chờ Lê Lạc thông thả ung dung ăn xong, Thương Ngôn mới đứng lên tìm ông chủ tính tiền, kết quả lại phát hiện Tiểu Thụ đã thanh toán rồi. Thương Ngôn cảm ví tiền, đối mặt với nụ cười ôn hoà hiền hậu của ông chủ, lần đầu tiên cảm thấy không biết phải làm thế nào.

Chuyện mời khách này, quả thực là Thương Ngôn không có kinh nghiệm. Bởi vì bình thường khi anh và Giai Khởi đi ra ngoài ăn cơm, cuối cùng đều là anh tính tiền, căn bản không cần tranh giành.

Thôi, bữa cơm này cũng không đắt. Nếu anh dùng bữa cơm này để xin lỗi thì cũng hơi qua loa.

Cách đó không xa, bóng người cao gầy mạnh mẽ từ từ tiến lại gần. Thương Ngôn đứng phía ngoài lều, đối diện với Tạ Uẩn Ninh vừa bước tới nói: "Cậu, cậu đã đến rồi à?"

"Ừ." Tạ Uẩn Ninh nói với Thương Ngôn: "Cậu đến lấy chìa khóa xe."

Thương Ngôn: "Oh." Chìa khóa xe do anh cầm, anh vội vàng đưa cho Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh cầm lấy chìa khóa xe, nói nốt câu nói còn dang dở: "và với tới đón Lê Lạc."

Thương Ngôn: "..."

Tại sao anh luôn quên mất chuyện Lê Lạc có thể sẽ trở thành mợ của anh nhỉ?

Lê Lạc được Tạ Uẩn Ninh đón đi. Bởi vì cửa Tây rất gần với ký túc xá, Lê Lạc trực tiếp nói lời từ biệt với Tiểu Thụ. Lúc chuẩn bị lên xe, Tạ Uẩn Ninh quay lại nhìn đứa cháu ngoại bị mình bỏ quên, mở miệng hỏi: "Cần cậu đưa về không?"

Thương Ngôn lắc đầu từ chối.

Tạ Uẩn Ninh lạnh lùng đóng cửa xe.

Bên cạnh quán ăn, Tiểu Thụ đứng cạnh Thương Ngôn.

Thương Ngôn vẫn muốn trả tiền bữa cơm tối nay cho Tiểu Thụ. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Tiểu Thụ khẽ cúi xuống, cô mỉm cười nói: "Bữa tối nay là do tôi mời, làm sao có thể nhận tiền của anh được chứ."

Thương Ngôn lúng túng, lần đầu tiên anh đối mặt với một cô gái vừa cố chấp vừa nghiêm túc đến như vậy.

Tiểu Thụ phải về túc xá, thật ra thì cô còn phải sắp xếp lại rất nhiều thứ, vừa rồi đúng là bởi vì Thương Ngôn đang ở đó nên mới không sắp xếp được.

Được rồi. Thương Ngôn cũng không muốn lãng phí thời gian của Tiểu Thụ, vốn là một đứa bé trai lễ phép, anh nói với Tiểu Thụ: "Vậy tôi đưa cô về."

"Không cần đâu, gấp lại sau!" Tiểu Thụ từ chối, sau đó vội vàng xoay người bước thật nhanh, không hề quay đầu lại, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Thương Ngôn.

Thương Ngôn kinh ngạc, bóng lưng mà anh nhìn thấy ở cửa Bắc Lan Đại lần trước đúng là Tiểu Thụ sao? Thương Ngôn muốn hỏi Tiểu Thụ một chút, nhưng Tiểu Thụ đã sớm đi vào sân trường Lan Đại.

---

Lê Lạc nhận được điện thoại của thư ký Ngô. Anh cần cô cung cấp số passport để đặt vé máy bay. Vé máy bay này nhất định là bay tới đảo Thị, Lê Lạc đọc số passport cho thư ký Ngô.

Chỉ là lần du lịch này, chi phí tính thế nào? Cô cũng tạm coi như là đối tác của AC, AC mời cô đi du lịch cũng có thể coi là chiêu đãi đối tác. Nhưng rõ ràng là lần này không phải là thương vụ chiêu đãi.

Cúp điện thoại di động, Lê Lạc tiếp tục nằm ở ban công ngắm cảnh đêm, thỉnh thoảng lại tán dóc một hồi với Frankie lầu trên.

Frankie hỏi cô: "Lạc, cô yêu rồi sao?"

Câu nói của Frankie khiến Lê Lạc lập tức nhớ tới Tạ Uẩn Ninh. Không cần kiêng kỵ gì cả, cô trả lời Frankie: "Đúng vậy."

Thật ra thì trong lòng cô, cô cũng không biết cô và Tạ Uẩn Ninh có thể tính là yêu hay không. Nếu nói là quan hệ bạn bè bình thường, anh "cường hôn" cô, cô cũng "cường hôn" anh. Hai nụ hôn này đều không phải là kiểu lướt qua rồi dừng. Không chỉ hôn rất sâu, còn rất kích động.

Nếu như quan hệ này không phải là yêu, nếu như vậy — yêu có thể hiểu là nam nữ tiếp xúc thân thể một cách thuần khiết. Cho nên, cô và Tạ Uẩn Ninh càng ngày càng không thuần khiết rồi. Lê Lạc nhích lại gần lan can.

Quan hệ yêu đương này sớm muộn cũng sẽ có ngày phải kết thúc, chính là cái ngày mà cô công khai toàn bộ chân tướng và bí mật. Nhưng nghĩ lại thì dù sao hiện tại Tạ Uẩn Ninh cũng không có bạn gái, cô giúp anh tập luyện một chút cũng tốt! Quà nhiên, nghĩ như vậy khiến Lê Lạc cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, tâm tình thoải mái thở dài một hơi.

Sau đó, Frankie buồn bã hỏi: "Tôi biết... Bởi vì hôm nay tôi thấy có một người đàn ông đưa cô về, chính là anh ta sao?"

"Đúng vậy." Lê Lạc hát cảm, cười hi hi, lại hỏi Frankie: "Anh ấy rất đẹp trai đúng không?"

Frankie không muốn hàn huyên thêm nữa: "... Ngủ ngon, Lạc."

"Ngủ ngon."

...

Sau đó đợt nghỉ Tết cuối cùng cũng đến.

Vài trận mưa liên tiếp đổ xuống, cái lạnh cũng chính thức tới gần thành phố Lan. Lê Lạc đứng trước tủ quần áo xem thông tin thời tiết, lại so sánh với thời tiết đẹp đẽ với nhiệt độ 30 độ C ở đảo Thị hiện tại. Cô cô xếp quần đi biển, bikini, kem chống nắng, mũ, kính râm, quần áo và đồ dùng hàng ngày vào vali hành lý.

Quần áo và đồ dùng hàng ngày cho 5 ngày đã dọn xong.

Cô mặc áo khoác, quàng thêm khăn quàng cổ, đội mũ Berets, đi giày cao cổ ra cửa.

Trong thang máy, Lê Lạc gửi cho Tạ Uẩn Ninh một tin nhắn "Em chuẩn bị xong rồi.". Tạ Uẩn Ninh vốn muốn đi lên mang hành lý xuống cho cô nhưng Lê Lạc từ chối. Phòng chụp, phòng soi, phòng lưu manh, nếu như Tạ Uẩn Ninh lại giống như lần trước ở phòng thí nghiệm, nếu như anh lại bắt đầu hôn cô, hai người sẽ lỡ luôn mấy bay mất...

Bởi vì, thời gian đã rất gấp rồi.

Thư ký Ngô đặt vé máy bay, chuyến bay khởi hành lúc 7h40 tối nay.

Cho nên lúc 5 rưỡi, sau khi hết giờ làm việc ở sở sinh hóa, Lê Lạc lập tức trở về nhà trọ thu dọn đồ đạc. Cô là một người chậm chạp, chưa bao giờ cô chuẩn bị hành lý vào ngày hôm trước trước khi đi chơi.

Lầu dưới, Tạ Uẩn Ninh xuống xách hành lý thay cô. Lên xe. Anh lái xe chạy thẳng tới sân bay thành phố Lan.

Sau khi dừng xe xong, hai người nắm tay nhau đi vào sân bay, thư ký Ngô đã đợi sẵn ở lối đi cho khách vip, anh gấp muốn chết nhưng lại không dám thể hiện ra, nói với Tạ Uẩn Ninh: "Tạ công tử, ông Tạ, Ôn tổng, Thương tổng đều đang ở bên trong rồi."

Ngay cả Thương Ngôn cũng đã đến rồi.

Mọi người đều đã đến rồi, đều đang chờ anh và Lê tiểu thư. Đây là sự thật mà thư ký Ngô không dám nói ra.

Còn 15 phút nữa là đến thời gian lên máy bay, mọi người đều đang chờ ở phòng nghỉ cao cấp. Tạ Uẩn Ninh một tay kéo vali của Lê Lạc, một tay nắm tay Lê Lạc, rồi cuộc cũng dẫn cô bạn gái "hóa trang như sắp lên sân khấu" chạy tới.

Quả thực chính là như vậy, Lê Lạc mặc áo màu hồng, áo khoác ngoài màu hồng, mũ Berets cũng màu hồng, chỉ có đôi giày cao cổ là màu đen.

Trong phòng nghỉ cao cấp, Tạ Phồn Hoa ngồi ở chính giữa, ông mặc một bộ đồ thể thao màu trắng. Bởi vì đạo trước phẫu thuật phải cạo tóc nên ông đội thêm một chiếc mũ lưỡi trai. Quần áo thể thao rất hợp với mũ lưỡi trai, sau khi giải phẫu, Tạ Phồn Hoa như trẻ ra mười tuổi.

Cách đó không xa, Thương Ngôn mặc một bộ quần áo thể thao cũng ngồi xuống ghế điện thoại di động, nhìn thấy Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh tới đây liền ngẩng đầu cười cười.

Lê Lạc cười tủm tỉm đứng đối diện với Tạ Phồn Hoa và mẹ Tạ, xin lỗi mọi người một câu: "Thật xin lỗi, cháu tới muộn."

Tạ Phồn Hoa hơi ngẩng đầu, ông không trả lời Lê Lạc. Không phải là ông cố ý không trả lời Lê Lạc, mà chủ yếu là vì câu nói của Lê Lạc không có chủ vị, ai mà biết cô đang nói chuyện với ai. Hướng chỉ, tất cả bọn họ đều đang chờ cô và Uẩn Ninh.

A. Thương Vũ cười lên, trả lời Lê Lạc: "Không sao, vẫn chưa lên máy bay mà."

Tạ Uẩn Ninh cũng không cảm thấy mình tới muộn, không phải là vừa kịp sao? Anh cùng Lê Lạc ngồi xuống.

Đúng vậy. Tạ Phồn Hoa nhìn Lê Lạc và con trai mình một chút, không mẫn không nhạt nói: "Hai đứa tới rất đúng giờ."

Aizz, câu nói của Tạ Phồn Hoa thật đúng là khiến người khác ghen tị. Lê Lạc cười cười, trả lời Tạ Phồn Hoa: "Mặc dù chúng cháu đến đúng giờ nhưng khiếu thú papa ngài cũng đã phải đợi chúng cháu khá lâu."

Tạ Phồn Hoa: "..."

Tạ Uẩn Ninh nhẹ nhàng ho khan, rất bất đắc dĩ.

"Cái này cũng không sao, Lê tiểu thư." Mẹ Tạ ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm trả lời thay chồng: "Cô và Uẩn Ninh còn bận làm việc. Chúng ta đợi hai người một chút cũng không sao, cũng nên như vậy."

Lê Lạc: "... Hắc."

Thì ra trong nhà họ Tạ, người lợi hại nhất chính là mẹ Tạ!

Chuyến bay cất cánh đúng giờ, lúc họ xuống đến đảo Thị có lẽ là khoảng mười giờ đêm. Lúc họ vừa đến sân bay trên đảo Thị thì ngay lập tức sẽ có xe tới đón. Thương Vũ đã sắp xếp mọi chuyện rất thỏa đáng, bố Tạ Mẹ Tạ ngồi chuyến bay ban đêm cũng không mệt mỏi.

Khoang thương gia cũng được Thương vũ bao toàn bộ.

Chỗ ngồi của Lê Lạc và Thương Ngôn ở cạnh nhau, đối diện là Thương Vũ và Tạ Tịnh Di. Lê Lạc ngồi xuống đúng chỗ của mình, chỗ ngồi của cô ở bên cạnh cửa sổ. Thương Ngôn cũng ngồi xuống chỗ của mình. Chỉ có cậu anh là ngồi một mình.

Thương Ngôn không tin cậu dám bắt nạt anh ngay trước mặt cả nhà.

Nhưng trước mặt mọi người thì sao, Tạ Uẩn Ninh đi thẳng tới trước mặt Thương Ngôn, vỗ vỗ bả vai Thương Ngôn nói: "Thương Ngôn, đổi chỗ cho cậu."

Thương Ngôn: "..."

Không biết xấu hổ! Tạ Phồn Hoa nghiêng đầu, quay đầu lại nói với Thương Ngôn: "Tiểu Ngôn, đổi chỗ cho cậu cháu đi. Đi lên phía trên này ngồi cùng ông ngoại đi."

Nha. Thương Ngôn hậm hực đứng lên, vẫn là nhường chỗ cho cậu. Sau đó Tạ Uẩn Ninh lập tức ngồi xuống, trên mặt không hề có một chút ngượng ngùng nào.

Phía đối diện, Tạ Tịnh Di đang ngồi gần cửa sổ mỉm cười. Thương Vũ ở bên cạnh đang đọc báo, Tạ Tịnh Di hơi khát. Cô nói với nữ tiếp viên hàng không mang nước tới, sau đó hỏi chồng mình: "Thương Vũ, anh muốn uống gì không?"

"Tạm thời không cần, cảm ơn em." Thương Vũ gấp tờ báo lại.

Máy bay cất cánh. Chuyến bay kéo dài hai tiếng rưỡi, không dài không ngắn. Ban đêm, tất cả các khoang đều tắt đèn nghỉ ngơi. Chỉ là Lê Lạc vốn là cú đêm, cô không cần phải nghỉ ngơi. Bay được khoảng một tiếng, Lê Lạc ngẩng đầu, dùng khẩu hình nói với Tạ Uẩn Ninh, thật nhảm chán.

Trong ánh sáng mờ mờ, hai người phải ở khoảng cách thật gần mới có thể nhìn được Lê Lạc muốn nói cái gì. Tạ Uẩn Ninh phải nhích tới gần một chút mới nhìn được.

Anh trả lời Lê Lạc bằng ánh mắt.

Sau đó, Lê Lạc cũng nhìn hiểu ánh mắt của Tạ Uẩn Ninh muốn nói điều gì.

Lê Lạc lại dùng khẩu hình nói với Tạ Uẩn Ninh một câu nữa, miệng mở ra lại khép lại.

Khẽ mở khẽ khép.

Khẽ mở khẽ khép, thỉnh thoảng còn bấu môi một cái. Trong không khí an tĩnh lại mờ mờ tối tối của máy bay, Tạ Uẩn Ninh giống như bị đầu độc, trực tiếp hôn cô.

Tất cả mọi người đều đang nghỉ ngơi, sẽ không có ai phát hiện.

Thật ra thì vụ hôn này, Tạ Uẩn Ninh vốn không định hôn sâu, anh chỉ muốn che miệng Lê Lạc thôi. Chỉ là khi chạm đến đôi môi mềm mại của cô, đầu lưỡi của anh lại nhẹ nhàng trượt vào. Không cần lý do, không cần lý trí.

Lặng yên không một tiếng động, Tạ Uẩn Ninh hôn bạn gái mình. Không phát ra một âm thanh nào.

Đột nhiên, phía đối diện sáng đèn, Thương Vũ bật đèn lên, đồng thời nhấn chuông gọi phục vụ.

Nữ tiếp viên hàng không nhanh chóng đi vào, Thương Vũ mở miệng nói: "Một chén nước. Cảm ơn."

(Hết chương 41)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 42

"Một ly nước, cảm ơn."

Ánh đèn từ chỗ Thương Vũ chiếu tới cả chỗ của Lê Lạc. Tạ Uẩn Ninh thoáng nghiêng người, lúc quay lại chỗ ngồi không quên đưa tay lau đi vệt nước trên khóe môi Lê Lạc. Nụ hôn bị cắt đứt giữa chừng, nhưng cho dù không kịp xâm nhập, Tạ Uẩn Ninh vẫn rất hài lòng. Từ đầu tới cuối, dù là ánh mắt, vẻ mặt hay thái độ đều hết sức tự nhiên.

Từ đầu tới cuối, Lê Lạc đều ở trạng thái bị động. Hóa ra thằng nhóc Tạ Uẩn Ninh này còn làm chuyện xấu giỏi hơn cô!

Nữ tiếp viên hàng không nhanh chóng mang nước đến, cô rót cho Thương Vũ một ly nước ấm.

Khi nữ tiếp viên hàng mang nước tới, Tạ Uẩn Ninh cũng gọi một ly nước: "Tôi muốn một ly nước đá." Tầm mắt lướt qua chỗ ngồi của Thương Vũ ở phía đối diện. Thương Vũ cũng nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh nhìn bên này nhìn, trong khoang thương gia, ánh mắt ôn hòa u tối của Thương Vũ lại trở nên mơ hồ.

Sau đó anh rất thân nhiên nói với Tạ Uẩn Ninh: Vừa rồi tôi đã nhìn thấy hết.

Tạ Uẩn Ninh thờ nhếch miệng, sau đó dịu dàng hỏi Lê Lạc: "Em muốn uống nước không?"

Lê Lạc không muốn uống nước, cô muốn một ly cà phê.

Ban đêm sao lại đi uống cà phê? Tạ Uẩn Ninh đành gọi cho Lê Lạc một ly nước trái cây. Cầm cốc nước trái cây mà nữ tiếp viên hàng không đưa tới, Lê Lạc cam chịu uống một hớp, ah, chua chua ngọt ngọt.

Một giờ sau, máy bay hạ cánh đúng giờ xuống sân bay quốc tế đảo Thị. Bởi vì khí hậu ở thành phố Lan và đảo Thị khác nhau rất nhiều, trước khi xuống máy bay, Lê Lạc cởi bớt áo khoác, mũ và khăn quàng cổ. Mũ và khăn quàng cổ cô nhét hết vào trong túi xách, còn áo khoác ngoài thì đưa cho Tạ Uẩn Ninh cầm giúp.

Lúc đi từ cầu thang xuống, Lê Lạc đi ở phía sau mẹ Tạ. Mẹ Tạ đi giày cao gót đế nhọn, lúc bước xuống không cẩn thận bị hụt chân. Lê Lạc nhanh nhẹn đưa tay ra đỡ, vững vàng kéo mẹ Tạ trở lại.

Thật may, không có ai nhận ra. Mẹ Tạ quay đầu lại, vừa khách khí vừa nhẹ nhàng nói với cô: "Cảm ơn cô, Lê tiểu thư."

Lê Lạc hơi mím môi, chuyện nhỏ thôi mà.

Ban đêm, gió biển ở đảo Thị ướt, mát nhưng rất ẩm áp.

Bên ngoài sân bay có hai chiếc xe hơi màu đen đang chờ sẵn. 11 giờ đêm, mọi người thuận lợi đi từ sân bay về tới căn biệt thự bên bờ biển của Tạ Tĩnh Di và Thương Vũ. Đây là một khu biệt thự cao cấp mới được đưa vào sử dụng, được xây theo kiến trúc gần giống nhau, mỗi căn biệt thự đều có hồ bơi và những rặng dừa. Đất bồi, đá ngầm, hoa và cây cỏ mọc xanh um, điều kiện rất tốt.

Không chỉ tốt ở vẻ ngoài, mà còn tốt từ bên trong.

Bên trong căn biệt thự, người phụ trách đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ, bao gồm cả việc chia phòng. Lê Lạc được xếp vào một gian phòng không lớn không nhỏ, có lẽ ban đầu đây là phòng dành cho trẻ con, nằm trên lầu hai, ở hướng Bắc, đứng từ đây còn có thể nhìn ra biển. Lại nói về các gian phòng không thể nghĩ ngờ, vị trí để ngắm cảnh biển đẹp nhất trong căn biệt thự này là ở trên lầu ba, bố Tạ, mẹ Tạ và Tạ Uẩn Ninh đều ở đó. Còn Thương Vũ, Tạ Tĩnh Di ngủ trong phòng ngủ chính, Thương Ngôn ngủ ở phòng xếp bên ngoài.

Phòng ngủ chính và phòng xếp cũng ở trên lầu hai.

Đêm đã về khuya, bố Tạ mẹ Tạ vừa đến biệt thự liền đi thẳng lên lầu nghỉ ngơi. Lê Lạc đứng trước cửa phòng mình chúc Tạ Uẩn Ninh ngủ ngon. Tạ Uẩn Ninh mặc âu phục đứng trước mặt cô, dặn dò cô một câu: "Đừng ham chơi, nhớ đi ngủ sớm một chút."

"Được." Lê Lạc mỉm cười đồng ý.

Thật ra cô cũng định sẽ đi ngủ sớm một chút. Trong biệt thự có chuẩn bị sẵn cả đồ ăn khuya, Thương Ngôn và Tạ Tịnh Di đều đã ăn rồi. Lê Lạc vốn không muốn ăn, nhưng ngồi một mình trước cửa sổ sát đất ngắm biển mãi tới tận lúc rạng sáng mà vẫn chưa ngủ được, cô đành ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu tìm đồ ăn.

Hành lang bên ngoài phòng ngủ vẫn sáng đèn, đèn ở dưới lầu cũng đang bật sáng.

Lê Lạc mặc bộ pijama dài tay đi xuống, bước chân lười biếng mà thong thả, cho đến khi nhìn thấy Thương Vũ đang ngồi một mình trước quầy rượu mới ngừng lại.

Bên cạnh quầy rượu, Thương Vũ đã nghe được tiếng bước chân của cô từ sớm, quay đầu lại, nhìn thấy Lê Lạc, trên mặt cũng không hề có vẻ ngạc nhiên, mở miệng cười hỏi: "Lê tiểu thư cũng không ngủ được sao?"

Anh không cảm thấy ngạc nhiên bởi vì tiếng bước chân thân nhiên này cũng cực kỳ giống tiếng bước chân của Thanh Gia.

Thương Vũ hỏi, Lê Lạc không trả lời ngay mà chỉ đứng nhìn Thương Vũ, anh ngồi ngay ngắn ở quầy rượu cách chỗ cô đứng không xa, mặc áo ngủ lụa màu đen, trong tay cầm một chiếc cốc thủy tinh. Trong cốc thủy tinh vẫn còn một chút rượu vang. Nhưng bình rượu vang đặt trước mặt anh chỉ còn gần nửa bình.

Lê Lạc thờ ơ trả lời Thương Vũ: "Đói bụng, thức giấc nên đi tìm chút đồ ăn."

"A." Thương Vũ nở nụ cười, đùa giỡn nói: "Xem ra việc yêu đương tiêu hao rất nhiều năng lượng."

Lê Lạc không trả lời câu nói đùa của Thương Vũ, đi thẳng vào phòng bếp.

"Phòng bếp vẫn còn sủi cảo tôm, bánh ngọt và cháo hải sản." Thương Vũ tiếp tục nói với cô: "Nếu như cô may mắn, có lẽ vẫn còn một chút thức ăn."

Lê Lạc khách sáo quay đầu lại: "Cảm ơn chú Thương."

"Không cần khách sáo, chiêu đãi mọi người là việc mà người chủ nhà này nên làm." Thương Vũ khẽ dựa người vào ghế, sau đó cầm ly rượu lên mời Lê Lạc: "Cô có muốn uống một ly không? Rượu đỏ vang có thể giúp cô ngủ ngon hơn." Ngừng lại một chút, lại nói thêm một câu: "Nếu như ngủ không ngon, vậy thì đừng uống nhiều cà phê."

"Không cần, tôi không thích uống rượu." Lê Lạc trả lời Thương Vũ, sau đó lại nói thêm một câu: "Cảm ơn chú Thương đã nhắc nhở, nhưng mà tôi ngủ rất ngon."

"Vậy là tốt rồi." Thương Vũ thở dài, than thở: "Quả thực, giấc ngủ của những người lớn tuổi như tôi đúng là không được như những người trẻ tuổi các cô."

Lê Lạc mỉm môi, cô không có hứng thú nói chuyện phiếm với anh, bưng một khay thức ăn lên, chuẩn bị lên lầu. Chỉ là lúc đi tới chân cầu thang, suy nghĩ một chút, sau đó xoay người lại, tỏ vẻ tò mò hỏi Thương Vũ: "Chú Thương, phòng tôi đang ở trước đây từng có người ở sao?"

Dưới ánh đèn trắng, Thương Vũ sững sờ, ngập ngừng một chút mới trả lời: "Thỉnh thoảng cũng có một vài người bạn của tôi tới đây chơi có ở nhờ ở căn biệt thự này. Có lẽ cũng có người đã từng ở căn phòng đó. Tôi cũng không rõ lắm. Có chuyện gì sao, Lê Lạc?"

"Không có gì." Lê Lạc quay lại chỗ anh, sau đó thò tay vào trong túi áo ngủ, lấy ra một chiếc khuyên tai, đặt nó lên trên mặt quầy bar màu trắng bạc, ngay trước mắt Thương Vũ. Ánh mắt Thương Vũ rơi xuống chiếc khuyên tai, ngay sau đó lập tức thu lại, nhìn về phía cô.

Lê Lạc nói: "Tôi nhặt được cái này trong phòng. Nhìn chất liệu lại là kim cương... Suy nghĩ một chút vẫn là giao cho chú Thương xử lý vậy."

Thương Vũ ngẩng đầu, cười như không cười nói: "Lê Lạc, cô thật đúng là biết nhặt đồ."

"Không sai, đường tài vận của tôi rất tốt." Lê Lạc trả lời Thương Vũ, nhếch môi cười.

"You are a lucky girl." Thương Vũ đột nhiên nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Lê lạc, giống như anh có thể nhìn xuyên qua cả khoảng thời gian 25 năm.

Thương Vũ đã về Trung Quốc hơn hai mươi năm, vậy mà khẩu âm vẫn giống như giọng Mỹ. Đối với câu đánh giá này, Lê Lạc cảm thấy có chút quen thuộc, chỉ là cô ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục bưng khay đồ ăn trở về phòng.

Lầu dưới, Thương Vũ tiếp tục ngồi trước quầy bar, uống nốt một ngụm rượu cuối cùng. Chiếc khuyên tai trước mặt anh là của Từ Nguyệt. Anh chỉ cần liếc qua một cái là có thể nhận ra bởi vì đôi khuyên tai này là do anh mua từ Paris. Năm ngoái anh dẫn Từ Nguyệt tới đây ở một tuần, sau đó lại tặng đôi khuyên tai này cho Từ Nguyệt. Căn phòng mà Lê Lạc đang ở trước đây được Từ Nguyệt dùng làm phòng chứa đồ. Khi ấy làm mất một chiếc, Từ Nguyệt đã buồn suốt một thời gian dài. Không ngờ tới nay chiếc khuyên tai này lại xuất hiện tại trước mắt anh.

Thương Vũ cầm chiếc khuyên tai lên, vuốt ve một lúc, sau đó ném vào thùng rác.

Vào tuổi của anh, có những điều không cần nói cũng phải hiểu. Có nhiều chuyện, cho dù có che giấu tốt đến đâu thì lâu dần cũng sẽ lộ ra dấu vết. Giống như anh, cũng giống như... cô?



You are a lucky girl... là câu chuyện từ rất nhiều năm trước, khi anh đưa Thanh Gia tới Las Vegas chơi. Đêm đó Thanh Gia chính là cô gái may mắn của anh. Anh không nhớ đêm đó anh và cô thắng được bao nhiêu phỉnh (\*), nhưng anh nhớ lúc đó anh đã cảm thấy rất hạnh phúc. Bây giờ nghĩ lại, vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Khi đó, tiếp cận Thanh Gia là do anh cố ý, yêu cô là chuyện ngoài ý muốn, nhưng anh rất trân trọng đoạn tình cảm này.

(\*) Phỉnh: hay còn gọi là Casino Chips, là một dụng cụ đánh bạc sử dụng trong các sòng bài, thường được sử dụng trong các sòng bạc để chơi trò chơi may rủi như poker, blackjack, roulette,... Nó có hình dáng tương tự như đồng tiền nhưng dày hơn dùng để đặt cược thay cho việc đặt cược trực tiếp tiền hoặc đá quý vì các lý do an ninh.

Thương Vũ trở về phòng ngủ.

Con trai đang ngủ say ở bên ngoài, vợ anh đang nằm trên giường lớn bị anh không cẩn thận đánh thức. Thương Vũ và Tịnh Di nói chuyện một lát. Không hiểu sao lại có chút động tĩnh, anh đặt tay lên người vợ. Nhiều năm làm vợ chồng, đương nhiên Tạ Tịnh Di hiểu ý của Thương Vũ, nhưng nghĩ đến Thương Ngôn còn đang ngủ ở phòng ngoài, cô từ chối Thương Vũ.

Thương Vũ cũng không làm khó cô. Kể từ hai năm trước, khi Tịnh Di làm phẫu thuật cắt bỏ tử cung, cô đã không còn hứng thú đối với chuyện phòng the nữa. Cho tới nay, Tạ Tịnh Di cũng không có bất kỳ yêu cầu gì về chuyện này.

"Ngủ đi." Thương Vũ hôn nhẹ lên gò má Tạ Tịnh Di, môi anh còn vương mùi thơm tinh khiết của rượu vang.

Đêm nay vốn đã rất ngắn rồi.

Ngày hôm sau, khi tất cả mọi người tỉnh lại, Tạ Uẩn Ninh và Lê Lạc ngắm bình minh trên biển cũng đã quay trở lại.

Thương Ngôn là người thức dậy thứ hai, lần này cả nhà dẫn anh đi chơi là vì muốn giúp anh thay đổi tâm trạng. Không có bình luận ác ý trên Internet, không có những lời trách móc của Giai Khởi, chỉ có gió mát và biển rộng. Sáng sớm, Thương Ngôn mặc quần sooc đứng ngoài ban công hít thở không khí trong lành.

Xa xa, anh nhìn thấy cậu và Lê Lạc đã quay trở về. Cậu mặc quần dài áo sơ mi, Lê Lạc một bộ quần áo dài màu xanh dương, đầu đội một chiếc mũ còi, đi chân đất. Hai người họ trò chuyện rất vui vẻ, Thương Ngôn đứng ngoài ban công cũng có thể nhìn ra.

Sau khi ăn điểm tâm, Thương Ngôn và Lê Lạc cùng ra bãi cát nhặt vỏ sò, Thương Ngôn nhớ tới nói về chuyện nhặt vỏ sò, sau đó nhìn đáng vẻ hồn nhiên không âu lo của Lê Lạc. Trong lòng anh không thấy chua xót, chỉ thấy hâm mộ. Lê Lạc chính là chiếc vỏ sò duy nhất mà cậu anh muốn nhặt về nhà.

Thương Ngôn cúi đầu, phía trước là ông ngoại, bà ngoại và cha mẹ anh, còn có cả cậu cũng đang ngồi phơi nắng. Bọn họ đều vô cùng khinh thường hành động đi nhặt vỏ sò hết sức trẻ con này, chỉ có anh và Lê Lạc cảm thấy hứng thú.

"Hi, Lê Lạc..." Thương Ngôn ngẩng đầu lên, mặc dù trong lòng hiểu rất rõ, nhưng anh vẫn muốn hỏi. Anh cố làm như vô tình, hỏi Lê Lạc: "Lê Lạc, cô và cậu tôi đã..." Chính thức abcdxyz chưa? Lần trước cậu nói với anh hai người vẫn còn chưa chính thức có quan hệ.

"Đã cái gì?" Lê Lạc nhìn Thương Ngôn, thấy Thương Ngôn đỏ mặt liền lập tức hiểu ra. Cô không hiểu tại sao Thương Ngôn lại hỏi cô chuyện này... Suy nghĩ một chút, trẻ con bây giờ thật chẳng thuần khiết chút nào, Lê Lạc thoải mái trả lời Thương Ngôn nói: "Không, tôi và cậu anh mới chỉ đến tầng thứ 2 thôi."

Tầng thứ nhất là nắm tay, tầng thứ hai là hôn môi, tầng thứ ba là lên giường. Cô và Tạ Uẩn Ninh vẫn chỉ thuần khiết dừng ở tầng thứ 2.

Sau đó, mặt Thương Ngôn lại càng đỏ hơn. Bởi vì đáp án của Lê Lạc quá trực tiếp, quá thẳng thắn. Đối diện với đáng vẻ cột nhà, không nghiêm túc của Lê Lạc, Thương Ngôn quay mặt sang hướng khác.

Nhìn thấy phản ứng của Thương Ngôn, Lê Lạc rất vui vẻ, sau đó thâm sâu nói một câu: "Một thằng nhóc như anh không nên hỏi nhiều như vậy đâu."

"..." Thương Ngôn hít một hơi, nhắc nhở cái người vừa gọi mình là "thằng nhóc": "Lê Lạc, tôi và cô bằng tuổi nhau."

"Ah." Lê Lạc gạt đầu một cái, sau đó nháy mắt, đổi giọng nói: "Nhưng mà vai vế hiện tại của tôi và anh không giống nhau."

Thương Ngôn không thèm để ý đến Lê Lạc nữa.

Nhưng, Lê Lạc đã quyết tâm bắt nạt anh, quay đầu sang nói với Thương Ngôn: "Gọi thử một tiếng 'mợ' đi Thương Ngôn."

"Lê Lạc, cô!" Thương Ngôn bị Lê Lạc chọc cho tức đến không nhịn được, vừa lúc trong tay đang nắm một nắm cát, không khách khí ném về phía Lê Lạc. Lê Lạc nhanh nhẹn tránh sang một bên nhưng vẫn bị Thương Ngôn ném một chút cát lên người.

Lê Lạc oa oa gào to, tức giận, ném cát về phía Thương Ngôn.

Có phải hai người kia đang chơi rất vui hay không? Tạ Uẩn Ninh ngồi trên bờ cát, anh thừa nhận, ở tuổi của anh, anh có thể cùng Lê Lạc ngắm mặt trời mọc, cùng cô đi dạo biển, nhưng ngồi nghịch cát cùng cô thì anh thật sự có lòng nhưng không đủ lực.

Tạ Uẩn Ninh gọi Lê Lạc tới đây. Lê Lạc đứng lên, chạy thật nhanh tới chỗ anh. Cách đó không xa, Tạ Phồn Hoa và vợ mình đang nằm phơi nắng liếc

mắt nhìn nhau, trầm tĩnh nghiêng đầu. Không chỉ mở cửa xe nhanh mà chạy trốn cũng rất nhanh.

Ngồi ở ghế dựa bên cạnh, Tạ Tịnh Di đang lấy nước dừa, mỉm cười hỏi Lê Lạc có muốn uống hay không. Lê Lạc đi tới giúp, nhanh nhẹ gài kính râm lên đầu, sau đó cầm một trái dừa lên uống, quả nhiên, rất thanh mát, rất ngon.

Sau khi uống một chút nước dừa, Lê Lạc lấy điện thoại di động ra, lên mạng. Phơi nắng suốt cả buổi sáng, cảm thấy thật nhẹ nhàng khoan khoái. Đeo kính râm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mỉm cười. Chậm rãi khoan thai, Lê Lạc đặt mấy món ăn ở suối nước nóng, sau đó nằm trên bờ cát, nói với Tạ Tịnh Di và mẹ Tạ: "Chị Tạ, mẹ Tạ, buổi chiều chúng ta cùng đi suối nước nóng làm spa đi."

Tới suối nước nóng làm spa? Ánh mắt Tạ Tịnh Di sáng lên, lập tức đồng ý. Đối với mấy trò chơi trên bãi biển, Tạ Tịnh Di đều thấy rất nhàm chán, chỉ có cái này rất hợp ý cô.

Sau đó, ánh mắt Lê Lạc lấp lánh nhìn về phía mẹ Tạ, mẹ Tạ có đi hay không?

"Bà già như tôi cũng không ham náo nhiệt, không đi với các cô đâu." Mẹ Tạ thông thả trả lời Lê Lạc: "Lê tiểu thư, cô cứ đi với Tịnh Di đi."

Lê Lạc: "... Vâng."

Ở bên kia, Tạ Uẩn Ninh không biết vì sao Lê Lạc lại muốn tới suối nước nóng làm spa, nhưng anh cũng đồng ý chuyện chiều nay Lê Lạc đi cùng với chị anh. Từ tối hôm qua đến bây giờ, thái độ của cha mẹ anh đối với Lê Lạc anh đều nhìn ra. Anh biết cha mẹ anh không phải là người thân thiện. Cho nên, buổi chiều lúc Lê Lạc đi cùng chị anh, anh cũng có thể tìm cha mẹ nói chuyện một chút.

Một trái dừa, Lê Lạc uống không hết. Tạ Uẩn Ninh trực tiếp cầm lấy, uống nốt giúp Lê Lạc.

Lê Lạc giật mình: đây là Tạ Uẩn Ninh mắc bệnh sạch sẽ sao?

Buổi chiều, tài xế ở biệt thự lái xe đưa Lê Lạc và Tạ Tịnh Di tới suối nước nóng. Lê Lạc đội mũ xuống xe. Lúc cô còn rất nhỏ, cha mẹ cô cũng từng đưa cô đến đảo Thị. Vừa rời ngồi trên xe đi một vòng, không ngờ lại thay đổi nhiều đến vậy.

Suối nước nóng Lệ Y là trung tâm dưỡng sinh cao cấp nhất ở đảo Thị. Một mặt hướng tới khách hàng cao cấp trên đảo, mặt khác lại phục vụ những khách hàng cao cấp tới đây nghỉ dưỡng. Lê Lạc dẫn Tạ Tịnh Di đi tới sảnh trung tâm, gọi điện thoại di động cho nhân viên lễ tân. Cô muốn thực hiện toàn bộ các liệu pháp, có thể sẽ phải mất cả buổi chiều.

Nếu như cứ đến thứ tư hàng tuần là Tạ Tịnh Di lại cùng Lâm Hi Âm đi spa thì thứ bảy hàng tuần Chương Tử Nguyệt cũng tới đây spa. Sau khi đi spa, Chương Tử Nguyệt sẽ tới cửa hàng thú cưng gần đó để tắm cho cún cưng, sau đó lại cùng người giúp việc đi về biệt thự. Kể từ khi được Thương Vũ bao nuôi, cuộc sống của Chương Tử Nguyệt trở nên phong phú hơn, cũng có quy luật hơn.

Tại sao cô lại biết nhiều chuyện như vậy. Bởi vì cô cần phải biết nhiều như vậy! Chỉ tiếc, hôm nay mẹ Tạ không đi cùng tới đây. Lê Lạc tiếc nuối cất điện thoại di động, mỉm cười với Tạ Tịnh Di.

Thật ra thì cô cảm thấy rất buồn bực, tại sao những bức ảnh lần trước không khiến Tạ Tịnh Di kích động? Đối với một người vợ mà nói, không phải là chuyện chồng đi ngoại tình rất khó để chấp nhận sao? Nhưng bởi vì không có cách nào khiến Tạ Tịnh Di kích động, cô chỉ có thể tiết lộ cho Tạ lão phu nhân.

Chỉ tiếc là khiếu thú mama không thêm đề ý đến cô.

Trong suối nước nóng, Lê Lạc quấn khăn tắm ngồi bên hồ nước nóng hằm hạp. Tạ Tịnh Di hâm mộ nhìn Lê Lạc nói: "Da dẻ của những người trẻ tuổi thật khiến người ta hâm mộ."

"Chị Tạ, da của chị cũng rất đẹp." Lê Lạc cười cười trả lời.

Tạ Tịnh Di lắc đầu, đúng là cô vẫn luôn chăm sóc da rất cẩn thận, nhưng làm sao có thể so được với những cô gái trẻ tuổi chứ. Nhìn da dẻ Lê Lạc một thân trắng nõn như ngưng chi (\*), trong lòng Tạ Tịnh Di sinh ra cảm giác chua xót. Cũng may là bây giờ chồng của cô đã từ bỏ cô gái kia.

(\*) Ngưng chi = mờ đông, trong Kinh Thi có câu: 手如柔荑, 膚如凝脂 (Thủ như nhu đề, Phu như ngưng chi), dịch ra là "Tay trắng và mềm như mầm cỏ non, da trắng mịn màng (như mờ đông)". Để nguyên là "mờ đông" nó hơi ba chấm nên thôi mình để là ngưng chi.

Phía trước, một người phụ nữ trẻ tuổi mặc váy dài trắng đang đi tới, bước chân dài vênh váo dẫm xuống nền, đi tới cách vách suối nước nóng. Suối nước nóng được vây quanh bởi những tấm bình phong mỹ nữ, đứng ở hai bên hoàn toàn có thể nghe được bên kia đang nói gì. Suối nước nóng ở Lệ Y không lớn, người phụ nữ trẻ tuổi vừa đi qua chính là Chương Tử Nguyệt, vừa đi vừa gọi điện thoại.

"Lão Phùng, anh không thể giúp tôi liên lạc với Thương Vũ sao?" Một giọng nói oán trách vang lên từ bên đối diện.

Lê Lạc giả vờ như không nghe thấy gì, chỉ là Tạ Tịnh Di vẫn nghe được, sắc mặt ảm đạm đi nhiều. Ánh mắt Lê Lạc lướt tới chỗ Tạ Tịnh Di. Có lẽ là Tạ Tịnh Di vẫn chưa gặp mặt Chương Tử Nguyệt.

Tâm trạng Lê Lạc có chút mâu thuẫn, cô cúi đầu. Cảm giác mâu thuẫn này kéo dài đến tận khi cô nhân viên mát xa lưng cho cô. Lê Lạc không thể chịu lực, cũng không thích người khác chạm vào thân thể của mình, toàn bộ quá trình giống như bị hành hạ. Tạ Tịnh Di cũng trầm mặc không nói lời nào.

Lê Lạc ngẩng đầu lên, một mặt cô cảm thấy mình đang giúp Tạ Tịnh Di, mặt khác cô cũng hiểu, cô không nên áp đặt suy nghĩ của mình lên Tạ Tịnh Di.

"Lê tiểu thư, thật ra thì vừa rồi cô cũng nghe thấy, đúng không." Tạ Tịnh Di hỏi cô. Khi gặp chuyện, người ta thường có xu hướng muốn được phát tiết, Tạ Tịnh Di cũng vậy.

Lê Lạc an tĩnh lại, mở miệng hỏi: "Chị Tạ, em thật sự không hiểu nổi..."

"Lê Lạc, cô còn nhỏ. Có một số việc sẽ không hiểu." Tạ Tịnh Di nói, cô không gọi Lê Lạc Lê tiểu thư mà trực tiếp gọi tên, bởi vì cô thực sự coi Lê Lạc như một người bạn.

Tâm trạng Lê Lạc càng trở nên phức tạp hơn, yên lặng một lúc, cô nói: "Chị Tạ, em vẫn cảm thấy chị không nên trốn tránh."

Sau đó, vẫn chặm mắt.

Lúc Lê Lạc và Tạ Tịnh Di thay xong quần áo, đi ra ngoài, Chương Từ Nguyệt đang ngồi nghỉ ngơi trong đại sảnh. Cô dẫn theo người giúp việc ngồi ở một bên ôm chó giúp cô. Con chó nhỏ trong chiếc giỏ sủa to, Chương Từ Nguyệt đi qua ôm lấy nó, lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tạ Tịnh Di.

Hôm nay cô cũng vừa mới biết Tạ Tịnh Di và Thương Vũ đang ở đảo Thị.

Tạ Tịnh Di chưa từng gặp mặt Chương Từ Nguyệt, nhưng Chương Từ Nguyệt lại biết Tạ Tịnh Di. Khi Chương Từ Nguyệt và Thương Vũ gặp nhau cô đã biết Thương Vũ đã có vợ con. Dù là trước khi xác định quan hệ hay sau khi xác định quan hệ, Thương Vũ cũng không hề giấu giếm cô chuyện này. Lúc ân ái với cô cũng vẫn đeo nhẫn cưới. Mặc dù khoảng thời gian đó Thương Vũ rất yêu chiều cô, nhưng Chương Từ Nguyệt vẫn cảm thấy rất khó chịu về chuyện này. Sau đó, dù anh vẫn không tháo nhẫn cưới, nhưng là anh sẽ dỗ ngọt cô: "Một người đàn ông dám phá bỏ gông xiềng đạo đức để yêu em, chẳng lẽ như vậy còn không đủ sao?"

Chương Từ Nguyệt nhìn Tạ Tịnh Di rất không vừa mắt. Tạ Tịnh Di cũng nhìn Chương Từ Nguyệt, cô cũng không vui vẻ gì.

Tóm lại vẫn là tuổi trẻ nóng tính. Lúc Chương Từ Nguyệt ôm chú chó nhỏ đi qua chỗ Tạ Tịnh Di, cô cười khẩy ném ra một câu: "Nhường một chút đi, chị gái."

Chị gái...

Thái độ của Chương Từ Nguyệt khiến Tạ Tịnh Di run lên vì tức, cô định gọi Chương Từ Nguyệt quay lại, thậm chí còn muốn nằng chửi người, muốn đánh người. Chỉ là trong lúc nhất thời, không biết là bởi vì mặt mũi hay là vì giáo đường, thậm chí đã quá tức giận rồi nhưng Tạ Tịnh Di vẫn run rẩy không nói nên lời.

"Người phía trước, xin đứng lại." Lê Lạc lên tiếng, gọi Chương Từ Nguyệt lại.

Không chỉ có Tạ Tịnh Di, Lê Lạc cũng bị Chương Từ Nguyệt làm cho tức đến không chịu được. Không phải là cô muốn gây chuyện, mà là vì bản tính của cô vốn như vậy. Cô cất tiếng gọi Chương Từ Nguyệt.

Chương Từ Nguyệt quay đầu lại, gương mặt đầy vẻ khiêu khích: "Xin hỏi có chuyện gì sao?"

Lê Lạc không nói gì, chỉ lập tức vung tay lên, tát Chương Từ Nguyệt một cái. Việc đánh người chính là phải nhanh, chuẩn và tàn nhẫn, phải nhân cơ hội đối phương chưa kịp phản ứng mà lập tức xuống tay.

"Bốp!" Tiếng tát vang lên thanh thúy.

Khí thế của Lê Lạc quá mạnh mẽ, người giúp việc của Chương Từ Nguyệt đã sợ ngây người, đứng yên không nhúc nhích. Một lúc sau mới phản ứng lại, gào vào mặt Lê Lạc: "Sao tự dưng cô lại đánh người chứ?" Nghe khẩu âm là giọng người đảo Thị.

Con chó trong lòng Chương Từ Nguyệt cũng bắt đầu sủa ầm ỹ: "Gâu gâu gâu!" Đúng là một con chó trung thành.

Chương Từ Nguyệt trợn mắt bặm má. Lê Lạc hất cằm lên, thông thả, ung dung mở miệng nói: "Em gái à, về sau trước khi nói người khác nhường đường thì hãy mở to cái mắt của cô ra. Không phải bất kỳ ai cũng phải nhường đường cho cô, có vài người, nếu nhìn thấy thì cô phải học cách đi đường vòng."

"... Cô!" Chương Từ Nguyệt há mồm, gơ tay lên. Cô vừa khiếp sợ vừa tức giận, không chỉ bởi vì cái tát này, mà còn cả việc cô gái kia gọi cô là "em gái" nữa. Nếu như không phải cô biết Thương Vũ chỉ có một đứa con trai, cô còn tưởng người trước mặt mình là con gái của Thương Vũ. Một cô gái hai mươi tuổi mà dám gọi cô là "em gái" ư!

Lê Lạc biết Chương Từ Nguyệt muốn đánh lại, lập tức đưa tay giữ lấy tay Chương Từ Nguyệt, đồng thời thân thể hơi nghiêng về phía trước, dùng âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe được, nói với Chương Từ Nguyệt: "Chương tiểu thư, người đang làm, trời đang nhìn. Cô đừng tưởng chúng tôi không biết gì về thân phận của cô, làm người có thể kiêu ngạo nhưng không thể không cần mặt mũi. Đương nhiên, nếu như cô muốn làm to chuyện, tôi sẽ rất rất vui mừng..."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 43

"Thế nào, không tin lời tôi nói sao? Nếu không thì bây giờ cô cứ gọi điện thoại cho Thương Vũ đi, nói anh ta đích thân tới đây giới thiệu cho cô một chút. Giới thiệu cho cô xem người phụ nữ cô vừa bắt nạt là người nào? Cô có tư cách để gọi người ta một tiếng chị gái không?"

Lê Lạc nhẹ nhàng nói vài câu, Chương Tử Nguyệt run rẩy. Cô cố gắng trấn định đẩy Lê Lạc ra, Chương Tử Nguyệt nói: "Tôi không biết cô đang nói gì."

"Oh, cô không biết sao!" Lê Lạc dùng sức một lần nữa, lôi Chương Tử Nguyệt tới trước mặt mình, sau đó đến gần Chương Tử Nguyệt, nhắc nhở cô: "Vậy thì, căn biệt thự ở số 9 vịnh Thiên Hải, xe Mercedes-Benz 300, đồng hồ Sotirio Bulgari... Những thứ này cô có biết không, có thấy quen không?"

Dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe được, Lê Lạc nói từng chữ từng chữ ra. Cô mang vẻ mặt tức giận, giọng nói ngập tràn sự mỉa mai, hung hung ác ác. Từng món đồ cô kể ra giống như tát một cái tát nữa lên mặt Chương Tử Nguyệt. Tất cả những món đồ cô vừa kể đều là đồ Thương Vũ tặng Chương Tử Nguyệt, làm sao Chương Tử Nguyệt có thể không biết, có thể không quen thuộc chứ.

Quả nhiên sắc mặt Chương Tử Nguyệt trắng bệch ra, vẻ kiêu ngạo cũng lập tức biến mất. Bởi vì, thân phận đã hoàn toàn bị nhìn thấu. Lần đầu tiên bị người ta sỉ nhục như vậy, Chương Tử Nguyệt tức giận vô cùng. Chỉ là đối mặt với một cô gái hung hăng hơn mình, Chương Tử Nguyệt cắn răng nghiến lợi nhin nhục. Rốt cuộc là vì thân phận không quang minh chính đại, quả thực Chương Tử Nguyệt không dám làm to chuyện.

Ban đầu Chương Tử Nguyệt cứ nghĩ rằng Tạ Tịnh Di không biết gì về thân phận của mình. Không ngờ Tạ Tịnh Di không những biết, mà còn biết cận kề, cụ thể như vậy. Quả thực là khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Tiểu Tam và vợ cả, một ở trong tới một ở ngoài sáng. Trên đời này thường chỉ có vợ cả không biết Tiểu Tam, làm gì có tiểu tam nào không biết vợ cả. Vừa rồi, Chương Tử Nguyệt khinh bỉ gọi Tạ Tịnh Di một tiếng "chị gái" chính là vì nghĩ Tạ Tịnh Di không biết mình, tự cao tự đại phát tiết tính tình.

Rõ ràng lúc chia tay, Thương Vũ đã phủ nhận suy đoán của cô, căn bản là Tạ Tịnh Di không biết gì về mình. Vậy thì tại sao bây giờ Tạ Tịnh Di lại biết? Chương Tử Nguyệt run lấy bảy nhìn người trước mắt túm lấy mình, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này là ai?

Rốt cuộc, nhân viên an ninh của Lê Y cũng chạy đến. Đương nhiên Lê Lạc cũng biết nhìn tình hình, cô nhẹ nhàng đẩy Chương Tử Nguyệt ra, lại thuận miệng xin lỗi một câu: "Thật xin lỗi."

Cô nói "Thật xin lỗi" bằng giọng điệu thờ ơ như người bẽ trên, không có một chút thành ý nào cả, có còn không bằng không có. Đúng là khiến người ta ghê tởm. Chương Tử Nguyệt xanh mặt, tức giận tròn trừng mắt nhìn Lê Lạc, nhưng lại nói không nên lời.

Nhân viên an ninh đứng bên cạnh Chương Tử Nguyệt, hỏi thăm ý kiến của Chương Tử Nguyệt xem nên xử lý chuyện này như thế nào.

Tạ Tịnh Di cũng đi tới bên cạnh Lê Lạc, sắc mặt khó coi nhìn Chương Tử Nguyệt. Lê Lạc chỉ mỉm cười, vẻ mặt không hề sợ hãi, tiện tay cầm chiếc túi xách Hermes của mình lên, nhẹ nhàng nháy mắt.

Rốt cuộc, Chương Tử Nguyệt vẫn đành nén giận, nuốt cục tức này xuống, xoay người rời đi. Giày cao gót dẫm trên mặt đá. Người giúp việc vội vã cầm túi xách đuổi theo Chương Tử Nguyệt, tiếp tục dùng giọng địa phương nói mấy câu với Chương Tử Nguyệt, oa oa nha nha, cô nghe không hiểu.

Đến tận khi đã đi ra xa, con chó của Chương Tử Nguyệt vẫn nhìn về phía Lê Lạc sủa to, hết sức hung hãn.

Con chó này đúng là một con chó ngoan trung thành. Lê Lạc mỉm cười. Chỉ là, làm người không thể giống như làm chó, chỉ tham lợi mà không phân biệt nguyên tắc, đúng sai. Nếu như đã ăn bám chồng người khác để được ở biệt thự, lái xe sang trọng, quay đầu lại lại đi điều võ dương oai với vợ cả, khoe mình trẻ, mình xinh đẹp, không phải là chẳng bằng con chó sao? Dù sao, ngay cả con chó cũng biết nhận chủ.

Lê Lạc lạnh lùng đưa mắt nhìn Chương Tử Nguyệt rời đi. Bên cạnh, dường như Tạ Tịnh Di vẫn còn khiếp sợ vì cái tát của cô, cô nói: "Tiểu Lạc..."

Thu lại tầm mắt, Lê Lạc nhìn về phía Tạ Tịnh Di, xin lỗi cô: "Thật xin lỗi." Thật xin lỗi, là bởi vì cô biết, Tạ Tịnh Di cũng không muốn làm to chuyện.

"Nói xin lỗi cái gì." Tạ Tịnh Di mỉm cười, miễn cưỡng nở nụ cười, kéo tay của cô nói: "Em đã giúp tôi, tôi còn phải cảm ơn em ấy... Vừa rồi đã làm khó em, Lê Lạc."

Lời cảm ơn và xin lỗi này Lê Lạc không dám nhận. Nếu như không phải là cô cố ý dẫn Tạ Tịnh Di tới đây, căn bản là chị Tạ sẽ không gặp phải những chuyện này. Lê Lạc cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Chị Tạ, chúng ta về muộn một chút nhé."

...

Đến gần tối, Lê Lạc và Tạ Tịnh Di mới về đến biệt thự. Sau khi rời trung tâm Lê Y, hai người đi uống cà phê. Vừa vặn, ở phía đối diện lại có một cửa hàng bán đồ lưu niệm của người dân bản địa, Lê Lạc dẫn theo Tạ Tịnh Di cùng vào mua sắm... Lúc trở lại, Lê Lạc đội một chiếc nón cói xinh xắn, người mặc lụa hồng. Bên cạnh, Tạ Tịnh Di cũng mặc một bộ váy trắng, tươi mát như gió ngoài đảo. Tạ Tịnh Di vốn rất dịu dàng, mặc màu trắng nhìn rất hợp.

Trong xe, Tạ Tịnh Di nói với Lê Lạc: "Tiểu Lạc, chúng ta chụp chung một tấm ảnh đi."

"Được." Lê Lạc vui vẻ gật đầu, cầm điện thoại lên, nghe rảnh trợn mắt. Hai giờ, Tạ Tịnh Di cố gắng thay đổi bản thân, cho dù chỉ là một hành động nhỏ. Chụp ảnh chung, Tạ Tịnh Di cũng muốn đăng ảnh lên weibo như Lâm Hi Âm. Weibo của cô sẽ không chỉ có những thứ hoa hoa cỏ cỏ nữa. Hoa cỏ rất đẹp, nhưng nhìn thấy nhiều cũng sẽ cảm thấy không có gì thú vị cả.

Sau đó lúc đi xuống xe, Tạ Tịnh Di còn nắm tay Lê Lạc. Lê Lạc dùng ánh mắt nói với Tạ Tịnh Di, yên tâm, cô sẽ không nói với ai.

Về chuyện Tạ Tịnh Di lựa chọn cuộc sống yên bình giả tạo. Trong một khoảng thời gian dài, Lê Lạc cảm thấy mình đã hiểu lầm Tạ Tịnh Di, nhưng thật ra là cô không hiểu Tạ Tịnh Di. Suy nghĩ một chút, lại rất dễ hiểu. Một người suy tính càng nhiều, quan tâm đến càng nhiều người, gánh nặng cũng càng nhiều hơn. Cho dù cả hai đều bị Thương Vũ lừa gạt, nhưng làm sao cô và Tạ Tịnh Di có thể giống nhau được. Một người là cô nhi không cha không mẹ đã sớm mất đi tất cả, một người vẫn còn cha mẹ khỏe mạnh, có con trai, có chồng yêu thương.

Quán cà phê, Tạ Tịnh Di thổ lộ với cô: "Tôi sẽ tìm một cơ hội nói chuyện từ từ với Thương Vũ. Chỉ cần anh ấy chấm dứt với người phụ nữ kia, chuyện này coi như xong. Cho nên Lê Lạc, cô cũng giúp tôi quên chuyện này đi, được không?" Tạ Tịnh Di tha thiết nhìn cô, rất chân thành, rất hy vọng.

Đây chính là thái độ của Tạ Tịnh Di, cũng là biện pháp giải quyết của Tạ Tịnh Di với chuyện của Chương Từ Nguyệt. Đây cũng là thái độ của Tạ Tịnh Di với Thương Vũ. Làm một người vợ, Tạ Tịnh Di vẫn lựa chọn sẽ tha thứ và khoan dung, có lẽ, cô đã tha thứ và khoan dung.

Đề nghị của Tạ Tịnh Di khiến Lê Lạc rầu rĩ, ngừng lại một chút, cô vẫn gật đầu đồng ý. cô tạm thời sẽ không rêu rao chuyện của Chương Từ Nguyệt. Chỉ là, trên đời này thật sự có bí mật nào có thể che giấu mãi mãi sao?

Xách túi lớn túi nhỏ, Lê Lạc và Tạ Tịnh Di cùng trở lại biệt thự. Buổi chiều, khi cô vẫn còn ở quán cà phê, Tạ Uẩn Ninh nhắn tin cho cô hỏi cô khi nào thì về. Cô tỏ ra như chưa có chuyện gì xảy ra, trả lời Tạ Uẩn Ninh.

Bên trái biệt thự có một hồ bơi lớn, Lê Lạc nhìn thấy bóng dáng Thương Ngôn, cô mỉm cười lên tiếng chào hỏi. Thương Ngôn chỉ mặc quần bơi, quay đầu lại, nhìn thấy Lê Lạc và mình mẹ đã trở lại, Thương Ngôn lập tức khoác áo choàng tắm lên, đỏ mặt xấu hổ.

"Hồ bơi mới thay nước, cậu muốn tôi xuống thử nước." Thương Ngôn đứng ở bên cạnh hồ bơi giải thích, gương mặt đỏ ửng. Trong hồ bơi còn có một người khác, lướt trong nước giống như một làn sóng bạc. Dáng người trắng kiêu, tốc độ cực nhanh.

Lê Lạc nhìn theo làn sóng, nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh chui ra từ trong nước. Bơi xong một vòng, người dựa vào thành hồ bơi, nhìn cô đi qua. Bọt nước chảy trên cơ thể rắn chắc, ánh mắt cũng lấp lánh ánh nước.

Hít một hơi thật sâu, Lê Lạc cúi đầu, quả nhiên gương mặt càng già càng cay!

Buổi tối, Lê Lạc và Thương Ngôn ngồi một chỗ ở phòng khách xem hoạt hình, cùng chung chí hướng thảo luận một hồi.

Buổi chiều Tạ Tịnh Di đã mua rất nhiều thứ, đang sắp xếp lại. Thương Ngôn thay áo sơ mi kẻ caro và quần đùi mẹ anh vừa mua cho. Phong cách thời trang ở đảo Thị chuộng hoa hòe. Thương Ngôn vừa thay quần áo, lập tức từ một thanh niên rụt rè biến thành một tên công tử bột.

Cách đó không xa, Tạ Phồn Hoa ngồi đối diện với con trai mình, nhìn Lê Lạc và Thương Ngôn đang xem hoạt hình ở ghế salon bên kia. Nghĩ thầm nếu như Lê Lạc trở thành cháu dâu của ông, chắc chắn ông sẽ đồng ý. Thấy ánh mắt con trai mình thỉnh thoảng lại hướng về ghế salon bên kia, Tạ Phồn Hoa nói: "Tam niên nhất đại câu." (\*)

(\*) Tam niên nhất đại câu: Ý chỉ hai người chỉ cần hơn kém nhau 3 tuổi là tư tưởng, quan niệm đạo đức, suy nghĩ, mẫu mực đều sẽ có những điểm khác nhau, số tuổi chênh lệch càng nhiều thì khác nhau càng nhiều,

Tạ yên lặng ngẩng đầu nhìn ba mình. Tạ Phồn Hoa vốn định nói mấy câu với con trai, nhưng nhìn về mặt con trai mình xong lại không nói nữa. Buổi chiều con trai ông đã nói rõ ràng với ông và Tiểu San. Con trai đã nghiêm túc như vậy, bọn họ còn có thể ngăn cản sao? Mà có muốn ngăn cản cũng không ngăn được. Chỉ là làm ba mẹ, ông và vợ ông đều cảm thấy dù là tính cách, con trai ông và vị Lê tiểu thư này đều rất khác biệt.

Đúng vậy, "Tam niên nhất đại câu". Tạ Uẩn Ninh thu hồi tầm mắt, vừa rồi bơi xong, cả người anh đều có chút mệt mỏi. Thân thể miễn cưỡng dựa vào ghế, Tạ Uẩn Ninh thở ra một hơi. Anh không có cách nào để giải thích với ba mẹ rằng anh và Lê Lạc vẫn rất hòa hợp. Càng thân mật càng hòa hợp. Huống chi, tình cảm cũng không phải là cứ cùng ngồi nghịch cát và xem hoạt hình là có thể tăng lên được.

Tạ Uẩn Ninh đứng lên, đi về phía Lê Lạc.

Trên lầu, Thương Vũ nghe điện thoại xong cũng đi xuống. Trên người cũng mặc bộ quần áo mới vợ mình mua cho. Mặc dù chiều nay đã xảy ra chuyện như vậy nhưng Tạ Tịnh Di vẫn mua cho Thương Vũ một cái áo sơ mi mới.

"Áo em mua rất vừa người." Thương Vũ xuống lầu nói với Tạ Tịnh Di, ánh mắt ôn hòa mang theo một chút lảng tránh. Bởi vì anh biết buổi chiều nay đã xảy ra chuyện gì. Lúc gần tối, trước khi Tịnh Di và Lê Lạc trở lại, anh nhận được một cuộc điện thoại, từ đó cũng biết toàn bộ câu chuyện. Chiều hôm nay không chỉ vợ anh đã gặp mặt Từ Nguyệt, mà Lê Lạc còn tát Từ Nguyệt.

Thương Vũ không biết mình mang tâm trạng gì khi chờ Tịnh Di và Lê Lạc trở lại, cho đến khi tài xế lái xe vào biệt thự. Tịnh Di và Lê Lạc xách theo túi lớn túi nhỏ xuống, trong đó còn có cả chiếc áo sơ mi Tịnh Di mua cho anh.

Cảm động sao? Hay là châm chọc? Phản ứng của Tịnh Di nằm trong dự đoán của anh, phản ứng của Lê Lạc lại nằm ngoài dự đoán của anh.

"Vừa người là tốt rồi..." Tạ Tịnh Di trả lời Thương Vũ, nhưng cô không cười nổi.

Buổi chiều đã xảy ra chuyện như vậy, Tạ Tịnh Di thật sự không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhẹ nhàng đẩy bàn tay Thương Vũ đang đặt ở trên eo cô ra. Tạ Tịnh Di đi tới bên kia. "Đúng rồi, Lê Lạc cũng mua đồ cho mọi người này." Tạ Tịnh Di đột nhiên mở miệng, mỉm cười nói với mọi người.

Ah? Lê Lạc đang ngồi ở ghế sa lon ngẩng đầu lên, Tạ Tịnh Di ra hiệu bằng mắt với cô. Lê Lạc sững sờ đứng lên, nhìn theo ánh mắt của Tạ Tịnh Di về hai túi khác.

Lê Lạc biết trong hai cái túi này có gì, hai cái túi này theo thứ tự một cái là áo sơ mi cho bố Tạ và một cái là áo choàng tơ tằm cho mẹ Tạ. Những thứ này đều là do cô chọn, nhưng không phải do cô mua. Buổi chiều, lúc cô và Tạ Tịnh Di đi mua sắm, cô cũng định mua quà cho bố Tạ mẹ Tạ, chỉ là cô thấy Tạ Tịnh Di đã mua rất nhiều nên lại thôi. Cô hiểu rõ bố Tạ mẹ Tạ nghĩ thế nào về cô, cô cũng không muốn làm bọn họ khó xử.

Không ngờ, Tạ Tịnh Di lại mua hai món đồ mà cô chọn nhưng lại không mua này rồi nói là cô mua tặng. Tạ Tịnh Di nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, bố Tạ mẹ Tạ, Tạ Uẩn Ninh, Thương Ngôn...

Người ta đã có ý tốt, cô không tiện từ chối, Lê Lạc đỏ mặt, thừa nhận hai món đồ này là do cô mua, đối mặt với cái nhìn chăm chú của bố Tạ mẹ Tạ, rất áp lực ngẩng đầu nói: "... Hi vọng hai bác sẽ thích."

Trong nháy mắt, bố Tạ mẹ Tạ cũng mềm lòng.

Sau đó mẹ Tạ Ôn Tiểu San mở miệng trước: "Cảm ơn cô, Lê tiểu thư." Cô rất hài lòng với kiểu dáng và màu sắc của chiếc áo choàng này.

Tạ Phồn Hoa cũng cầm chiếc áo sơ mi in hình thỏ của mình lên nhìn, cau mày hỏi: "Tôi mặc cái áo sơ mi này có phải là quá trẻ hay không? Có lẽ cho Uẩn Ninh mặc... Không, Uẩn Ninh cũng không hợp, chỉ hợp với ... Thương Ngôn."

Nghe ông ngoại nói xong, Thương Ngôn lại gằn gặt đầu nói: "Hắc hắc, đúng là hợp với cháu."

Tạ Tịnh Di bất đắc dĩ mỉm cười nói: "Ba, bây giờ người già rất thích mặc loại áo in hình hoạt hình này đó."

Vậy sao? Tạ Phồn Hoa không hiểu nổi, vẫn là cảm lấy áo sơ mi, gặt đầu một cái: "... Ừ."

...

Cho nên, tất cả mọi người đều có quà, nhưng còn anh thì sao? Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc, mỉm cười. Chiều hôm nay anh nhắn tin cho Lê Lạc, nhờ cô mua kính bơi giúp anh, còn gửi cả nhãn hiệu và hình ảnh cho cô.

Đương nhiên cô sẽ không quên mua kính bơi cho anh. Lê Lạc ngẩng đầu nhìn Tạ Uẩn Ninh, trừ kính bơi, cô còn mua cho anh rất nhiều thứ đấy.

Bố Tạ mẹ Tạ nghỉ ngơi rất sớm, ngồi chơi một lúc rồi lên lầu nghỉ ngơi. Lê Lạc cũng vậy, cô ngoan ngoãn bắt thường khiến Tạ Uẩn Ninh kinh ngạc. Sau đó, khoảng chín giờ tối, Tạ Uẩn Ninh vừa tắm xong thì nhận được tin nhắn của Lê Lạc: "Giáo sư, có thể xuống phòng em 1 chút không? Em có một bất ngờ dành cho thầy."

Bất ngờ gì cơ? Tạ Uẩn Ninh mặc quần soóc, cầm điện thoại đi động lên, xuống lầu.

Trong gian phòng lầu dưới, Lê Lạc ngồi xếp bằng trên giường nhắn tin cho Tạ Uẩn Ninh. Năm phút sau, ngoài cửa vang lên ba tiếng "đồng đồng đồng", thản trọng, mạnh mẽ. Lê Lạc nhảy từ trên giường xuống, mở cửa cho Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh đi vào: "Bất ngờ gì cơ?"

"Đây đây đây!" Lê Lạc tươi cười, ý bảo Tạ Uẩn Ninh nhìn về phía chiếc giường nhỏ của cô. Tạ Uẩn Ninh nhìn về phía chiếc giường nhỏ, ánh mắt khó động, khóe môi bỗng dung cong xuống.

Trên chiếc giường nhỏ, Lê Lạc xếp những món đồ cô mua cho Tạ Uẩn Ninh lúc chiều thành hình. Áo sơ mi hoa, quần soóc hoa, kính bơi nón bơi, tất cả xếp lại cùng nhau, xếp thành một "bản sao của Tạ Uẩn Ninh". Sợ không đủ đề tường tượng, cô còn dùng giấy trắng vẽ một gương mặt đẹp trai, chính là bản sao của Tạ Uẩn Ninh.

Nhìn: "Anh" đang nằm trên giường nhỏ của cô, đầu độ mũ, đeo kính bơi, người mặc áo sơ mi hoa quần soóc hoa, đôi thon dài nhét trong túi quần. Quả thực là rất đáng yêu!

Hôm nay lúc mọi người được tặng quà, cô nhìn thấy sự tiếc nuối trong ánh mắt của Tạ Uẩn Ninh. Cố gắng nhịn đến lúc về phòng, bày biện xong, cô mới nhắn tin cho Tạ Uẩn Ninh. Cười hi hi, Lê Lạc ngồi trên giường khoe quà của mình, vung tay lên nói: "Những thứ trên giường này đều là của thầy, vui không?"

Vui không? Giống như là trêu chọc một đứa bé vậy, cô đùa cho anh vui.

Không sai, anh và cô thật sự rất khác biệt. Tạ Uẩn Ninh khẽ cười, “Ừ” một tiếng. Đối diện với dáng vẻ hớn hờ của Lê Lạc, Tạ Uẩn Ninh lướt nhìn xung quanh, anh ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Tất cả những thứ trên chiếc giường này đều là của tôi?"

"Đúng vậy, đều là của thầy." Lê Lạc gật đầu, kính bơi, mũ bơi, áo somi hoa quần sooc hoa, tất cả đều là của anh. Đều là cô mua cho anh.

"Ừ." Tạ Uẩn Ninh cúi thấp đầu, ánh mắt sáng lên, không nặng không nhẹ hỏi thêm một câu: “Vậy còn em?"

...

"Em.. Em cũng là của thầy!" Lê Lạc dứt khoát trả lời Tạ Uẩn Ninh, ngược đầu lên. Cảm thấy không đủ, cô đưa tay lên đầu thành hình trái tim. Như vậy có đủ không, có thể khiến Tạ công tử vui vẻ không.

"..." Tạ Uẩn Ninh đột nhiên cảm thấy động lòng, cảm giác này không chỉ là động lòng trong tim, mà nồng độ Adrenalin trong cơ thể cũng đang dâng cao. Đúng là cô nam quả nữ không nên ở trong cùng một phòng.

(\*) Adrenalin là một hoocmon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

Nguồn: Wikipedia

"Vậy tôi lên lầu trước, chúc em ngủ ngon." Tạ Uẩn Ninh nói.

"Được, bây giờ em sẽ ngủ." Lê Lạc ngoan ngoãn đồng ý.

Tạ Uẩn Ninh: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Lê Lạc đứng lên tiễn Tạ Uẩn Ninh, chỉ là đi đến cửa phòng, cô ngược đầu nói: "Em mua cho thầy nhiều đồ như vậy mà thầy cũng không tặng cho em một nụ hôn chúc ngủ ngon sao?"

Tạ Uẩn Ninh: "... " Ngừng lại một chút, anh nghiêng người, áp chế cảm xúc lại, đặt một nụ hôn lên má trái Lê Lạc, sau đó nói thật nhỏ: "Ngủ ngon, nghỉ ngơi sớm một chút."

Xoay người, phát hiện cửa phòng ngủ chính đang mở, Thương Vũ mặc áo ngủ đi từ bên trong ra, Tạ Uẩn Ninh thay Lê Lạc đóng cửa lại. "Nghỉ ngơi sớm một chút, anh rê." Tạ Uẩn Ninh đi lướt qua Thương Vũ.

Đứng bên cạnh cửa phòng ngủ chính, Thương Vũ nhàn nhạt trả lời: "Cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút, Uẩn Ninh."

Nghỉ ngơi sớm một chút.

Đêm khuya yên tĩnh, nhưng không phải ai cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt. Thương Vũ không có cách nào có thể nghỉ ngơi thật tốt. Trong phòng ngủ, Tạ Tịnh Di nghĩ tới chuyện lúc chiều, cô cũng không có cách nào có thể nghỉ ngơi thật tốt. Trên lầu, bố Tạ mẹ Tạ nghĩ tới chuyện của Lê Lạc và con trai mình, cũng không có cách nào có thể nghỉ ngơi thật tốt, Tạ Uẩn Ninh vừa tắm nước lạnh cũng không có cách nào có thể lập tức nghỉ ngơi thật tốt.

Lên mạng, đối mặt với chất vấn và khiêu khích của bạn gái, Thương Ngôn cũng không có cách nào có thể nghỉ ngơi thật tốt, nằm ở ghế sofa phòng ngoài lẫn lộn khó ngủ...

Nhưng cũng chỉ là khó ngủ, đến khoảng hai giờ sáng, căn bản mọi người đều đã ngủ.

Tạ Uẩn Ninh bị tiếng điện thoại di động đánh thức, là số điện thoại lạ từ đảo Thị. Tạ Uẩn Ninh nhận cảm giác đau đầu xuống. Đương nhiên, đang chờ anh là vị cảnh sát đang thẩm vấn Lê Lạc, rất may là anh vẫn nghe cuộc điện thoại từ đồn công an này.

"Xin chào, anh là Tạ Uẩn Ninh đúng không?"

"Tôi là..."

"Tôi gọi từ đồn công an Lam Thủy thuộc khu Nam Thủy, bạn gái Lê Lạc của anh đang ở chỗ chúng tôi, anh có thể tới đây một chút không?"

Hơn nửa đêm, bạn gái anh không ngủ ở lầu dưới, sao lại ở đồn công an!?! Tạ Uẩn Ninh dụi mắt, xoa trán. Xác định mình không phải đang nằm mơ.

Bên ngoài là bóng đêm u tối không xóa được, gió biển mặn chát thổi vào, vén rèm cửa lên. Một đợt sóng biển đang vỗ vào đá ngầm... Điện thoại di động bật chế độ rảnh tay, Tạ Uẩn Ninh nhìn thời gian, bây giờ là hai giờ sáng.

Nhanh chóng khôi phục sự tỉnh táo, anh nói: “Anh nói tình huống cụ thể cho tôi đi." Tạ Uẩn Ninh nói, sau đó nhanh chóng mặc quần áo vào.

Trong điện thoại di động, truyền đến tiếng trả lời của nam cảnh sát: "Bạn gái anh đánh người ở quán rượu, anh mau đến đây xử lý đi."

## Chương 44

Edit: BíchDiepDuong

Hai giờ đêm tại đồn công an đảo Thị, Lê Lạc mặt không đổi sắc dựa vào tường. Má trái sưng đỏ là dấu vết rõ ràng của việc bị người ta đánh. Đương nhiên, hai người dám dạy dỗ cô kia cũng không khá hơn bao nhiêu. Không thể không thừa nhận tối nay chuyện khiến cô hối hận nhất chính là ra ngoài đi dạo. Không, phải nói là tối hôm qua, dù sao bây giờ cũng đã là rạng sáng.

Bên tai vang lên lời khuyên của Tạ Uẩn Ninh: Buổi tối nếu không có chuyện gì thì đừng đi linh tinh. Vào giờ phút này lời khuyên kia thực sự chính là lời nói vàng ngọc. Là cô không chịu nghe lời anh... Cho nên lát nữa Tạ Uẩn Ninh tới đây chắc chắn sẽ rất tức giận.

Lê Lạc cúi thấp đầu. Thật ra thì tối hôm qua Tạ Uẩn Ninh dặn cô đi ngủ sớm một chút, cô rất nghe lời mà đi nghỉ sớm, nằm ở trên giường nhìn về phía trần nhà đếm cừu, ép mình phải đi ngủ sớm một chút. Ngán vạn lần không nên nhưng cô vẫn cầm điện thoại di động lên, lướt đến bài viết mà Lâm Giai Khởi chia sẻ. Bài viết kia là do Lâm Hi Âm vừa viết, nội dung nôm na chính là tưởng nhớ người thân và cô em gái đã qua đời. Đoạn cuối cùng còn viết cô em gái biến thành kẻ ngốc, cuộc sống hàng ngày cũng không thể tự mình lo liệu, là cô cả ngày lẫn đêm ở bên bầu bạn. Cuối cùng cô em gái lựa chọn việc từ giả cõi đời như một cách để giải thoát, điều này khiến cô chịu sự tổn thương sâu sắc khi người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất. Bởi vì em gái cô chính là người thân duy nhất của cô trên thế gian này...

Ba giờ trước đó.

Lê Lạc tựa vào đầu giường nhìn bài viết tình cảm mùi mẫn của Lâm Hi Âm, tình chân ý thiết hồi tưởng, hít vào một hơi thật dài. Cô không biết tại sao Lâm Hi Âm có thể xây dựng nên nhiều câu chuyện cảm động như vậy. Sau đó nhớ lại, thực ra từ ngay từ khi còn nhỏ Lâm Hi Âm đã viết văn không tẻ, lần nào cũng được giáo viên khen ngợi. Khi ấy ba mẹ còn muốn cô và Lâm Hi Âm học văn, cô chỉ khịt mũi coi thường, chép lại mấy bài thơ bài văn ngày xưa thì có cái gì đáng học. Từ nhỏ đến lớn, cô và Lâm Hi Âm vẫn luôn luôn không hợp nhau, đối chọi gay gắt. Những mâu thuẫn giữa hai người cứ lớn dần lớn dần, cuối cùng trở thành kẻ thù lâu năm.

Đoạn văn Lâm Hi Âm nhắc tới chuyện đưa em gái biến thành kẻ ngốc chính là một đoạn ký ức mà Lê Lạc không muốn nhớ lại nhất. Hai mươi lăm năm trước cô chạy trốn tới Mi, may mắn gặp được bác sĩ Lê. Lúc cô đưa ra quyết định “ngủ đông”, bác sĩ Lê hỏi cô nếu như có một ngày cô có thể tỉnh lại, cô cần giúp cô xóa đi trí nhớ để bắt đầu lại cuộc đời một lần nữa hay không?

Quên đi tất cả những chuyện cũ khó chịu và những ký ức đau thương, khi tỉnh lại lần nữa có thể được hưởng thụ sinh mạng mới, hưởng thụ tuổi thanh xuân, đây quả thực là một đề nghị rất hay. Cho dù trên đời này cô đã không còn người thân và bạn bè, nhưng cô còn có thể gặp gỡ rất nhiều người tốt, sau đó còn có thể trở thành bạn bè, người thân của họ.

Chỉ là nếu như quên hết tất cả thì cô vẫn còn là Lâm Thanh Gia sao? Ba mẹ đã rời khỏi thế gian này, nếu như cô cũng quên bọn họ, nếu như ngay cả cô cũng không còn nhớ đến họ, vậy thì thức tỉnh còn có ý nghĩa gì?

Quên đi hay buông tha, đều là sự thỏa hiệp của kẻ yếu. Mà cô, không đồng ý thỏa hiệp.

Hai ngày nay, Lâm Hi Âm đã bắt đầu tẩy trắng cho Lâm Giai Khởi và bản thân. Mạng xã hội chính là như vậy, mưa gió bão bùng một hồi cũng sẽ qua. Phần đông mọi người đều mắng Lâm Hi Âm và Lâm Giai Khởi, nhưng cũng có một số người lại có ý kiến khác, ủng hộ Lâm Hi Âm. Những người ủng hộ này rất đáng để lợi dụng, Lâm Hi Âm rất giỏi việc lợi dụng những người này.

Chuyện trên mạng xã hội, cô đã dừng tay, mặc kệ cho Lâm Hi Âm tẩy trắng. Một mặt cô cũng không muốn nhaim vào Lâm Giai Khởi, mặt khác, chiêu trò như vậy cô cũng không muốn chơi hai lần. Nhà quân sự luôn phải lừa địch, thay đổi nhiều trò khác nhau không phải là càng thú vị hơn sao?

Chỉ là sau nửa đêm, cô làm cách nào cũng đều không ngủ nổi.

Đêm khuya yên tĩnh, trong căn biệt thự, một vài hình ảnh khó chịu cứ lướt qua trong đầu cô. Ký ức xa xưa không thể quên, chuyện cũ mà lại gần trong gang tấc. Không thể nào bình ổn được tâm trạng, cô định xuống lầu tìm chút gì để uống, hoặc là cái gì đó để ăn.

Đương nhiên trước khi xuống lầu, Lê Lạc thực sự chỉ muốn tìm một chút gì đó để ăn. Kết quả cô lại nhìn thấy trên quầy rượu có hai chùm chìa khóa xe. Biệt thự có hai chiếc xe, đều dừng ở bên ngoài. Quý thần xui khiến, cô cầm một chùm chìa khóa xe ra cửa.

Đột nhiên cô muốn ra ngoài hít gió một chút để quên đi những hình ảnh vẫn luôn giày vò cô. Sau đó sáng mai, cô lại có thể vui vẻ trở lại, còn có thể mua đồ ăn sáng nóng hổi cho Tạ Uẩn Ninh và mọi người.

Lái xe đến khu náo nhiệt ở đảo Thị, nhìn thấy phía trước có cảnh sát giao thông đang kiểm tra nồng độ cồn, Lê Lạc tự giác điều chỉnh tốc độ xe chậm lại, hạ kính xe xuống, phối hợp với cảnh sát giao thông thổi một hơi. Tại sao con đường này lại kiểm tra nồng độ cồn, thì ra là phía trước chính là phố rượu của đảo Thị.



Sau đó, thực sự chỉ có thể trách cô xui xẻo, chọn đâu không chọn lại chọn đúng quán rượu của Chương Tử Nguyệt. Cô biết Chương Tử Nguyệt có một quán rượu ở đảo Thị, nhưng cô không biết quán rượu của Chương Tử Nguyệt có tên là Tam Thu Quế Tử.

“Trọng hồ điệp nghiêng thanh gia, hữu tam thu quế tử, thập lý hà hoa.”

Lúc cô đi vào Tam Thu Quế Tử, cô còn nghĩ quán rượu này và cô có một chút duyên phận, nếu đã tới đây thì cũng vào xem một chút. Không ngờ có duyên phận với cô không phải là quây rượu, mà là Chương Tử Nguyệt.

Đương nhiên, từ đầu tới cuối Chương Tử Nguyệt cũng không hề lộ mặt, chỉ là cô vừa đi vào không bao lâu thì hai người đàn ông này liền đi tới gây chuyện, rõ ràng là cố ý tìm cô gây chuyện. Vì chưa quen cuộc sống ở đây, đương nhiên cô sẽ không gây chuyện, vốn định lập tức rời đi, lại bị người ta kéo lại, một bàn tay giơ lên hung hăng tát vào mặt cô.

Rất rõ ràng, hai người đàn ông lạ mặt tự dưng đi ra gây chuyện với cô, cộng thêm việc cô gặp phải chuyện này ở quây rượu, cô lập tức hiểu được là ai tìm họ tới dạy dỗ cô. Chiều hôm nay cô tát Chương Tử Nguyệt một cái, đến đêm cô lại đi vào địa bàn của Chương Tử Nguyệt, Lê Lạc tự nhận mình xui xẻo. Người đánh cô là một người đàn ông hơn hai mươi tuổi, tên là Kê Tử. Dù vóc người Kê Tử không lớn nhưng sức lực không hề nhỏ, bàn tay tát vào mặt cô khiến đầu cô choáng váng, khóe miệng rỉ máu, nghiêng răng nghiêng lợi chịu đau. Cô sợ đau từ nhỏ, lại còn vừa bước vào địa bàn của người khác, chỉ có thể cầu xin tha thứ nói: "... Có thể để tôi đi không?"

Hoàn toàn không có đáng về uy phong như lúc khiển trách Chương Tử Nguyệt hồi chiều. Cô sợ đau, chỉ có thể không có cốt khí như vậy. Cô yêu cầu bọn họ bỏ qua cho mình, là vì không còn cách nào khác, còn có một chút đáng thương.

Nhưng người phía sau không muốn bỏ qua cho cô. Nếu như không phải là người kia nhất thời lại muốn động tay động chân, cô cũng sẽ không đập chai rượu. Hai người đàn ông này giữ lấy tay chân của cô, Kê Tử còn đưa tay sờ cô, giữ gương mặt sưng đỏ của cô nói: "Da dẻ con bé này cũng không tồi đâu..."

Không biết có phải là cố ý hù dọa cô hay không, hay là do rượu khiến cho tên kia thật sự muốn làm thật, Kê Tử thở ra toàn mùi rượu khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Giống hệt như ký ức khiến cô khó chịu nhất, Lê Lạc một lần nữa cảm nhận sâu sắc nỗi tuyệt vọng khi kêu trời trời không đáp, gọi đất đất không thưa. Cô chợt nghĩ tới Tạ Uẩn Ninh, nghĩ đến lời khuyên của anh, lại nghĩ đến nếu như anh có thể lập tức tới đây thì thật tốt.

Thì ra là trong lúc vô thức cô đã lệ thuộc vào Tạ Uẩn Ninh đến vậy.

Khi Kê Tử động tay động chân định sờ ngực cô, cô gào to tên một người. Không phải là Tạ Uẩn Ninh, mà là Thương Vũ. Cô tin nếu như Chương Tử Nguyệt đang đứng nhìn từ trong bóng tối, Thương Vũ nhất định sẽ khiến cô ta kiêng kỵ. Đầu óc bắt đầu suy nghĩ thật nhanh, nếu như quây rượu này là của Chương Tử Nguyệt thì nhất định sẽ có quan hệ với Thương Vũ, nói không chừng bọn họ cũng đã từng gặp Thương Vũ.

"Thương tổng..." cô lớn tiếng quát lên, tỏ ra như Thương Vũ đang ở phía trước: "Chú Thương, tôi đang ở đây!"

Quả nhiên, hai người đàn ông này đều sững sốt một lát, Kê Tử quay đầu lại. cô lập tức thừa dịp bọn họ chưa chuẩn bị, đá về phía bộ hạ của họ, sau đó thuận tay cầm vỏ chai rượu rỗng ở bên cạnh đập vào đầu một người trong hai người họ...

Cô đập \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* trúng tên to khỏe.

Sau khi trốn ra khỏi quây rượu, cô lập tức tới tìm người cảnh sát giao thông đang kiểm tra nồng độ cồn, cảnh sát giao thông tốt bụng sắp xếp cho cô tới đồn công an ở gần đó... Tất cả mọi chuyện trải qua chính là như vậy, trừ đi những chuyện cô đoán được trong lòng, cô trần thuật toàn bộ với người cảnh sát trực đêm. Chỉ là tối nay cô thật sự quá xui xẻo, người cảnh sát trực đêm ở đồn công an vị này rõ là thiên vị cho bọn Kê Tử. Một nữ sinh gặp chuyện không may ở quây rượu tự nhiên lại bị nói thành đánh lộn với người khác.

Đương nhiên một người trong bọn họ quả thực là bị cô đập trúng, phải đi bệnh viện băng bó.

Thái độ của người cảnh sát trực đêm rất rõ ràng, anh ta thiên vị người địa phương. Không chừng hai bên đã chào hỏi, hoặc là căn bản đã cấu kết với nhau. Nhận thấy khác thường, cô liền không thêm giải thích thêm gì nữa. Chuyện gì cần nói cô đều đã nói rõ ràng, nếu như bọn họ không nghe ra rõ ràng thì không phải là khả năng biểu đạt của cô có vấn đề, mà là bọn họ không muốn tin.

Như vậy, cô cần gì phải lãng phí nước bọt mà giải thích.

Má trái mơ hồ cảm thấy đau đau, Lê Lạc cúi đầu, cho đến khi bên ngoài phòng trực ở cửa đồn công an vang lên tiếng xe ô tô tiến vào. Đối với một người quen thuộc, có phải là có thể nhớ được cả những điều vụn vặt trong cuộc sống hay không. Ví dụ như tiếng đậu xe của Tạ Uẩn Ninh, cô cũng có thể nhận ra.

Lê Lạc quay đầu đi, Tạ Uẩn Ninh đã đi từ trong xe xuống.

Màn đêm bao phủ bên ngoài, Tạ Uẩn Ninh khoác áo khoác màu đen, nện bước chân dài đi vào. Ba bước cũng thành hai bước, anh đẩy cửa kính phòng trực ra. Tầm mắt nhìn chăm chăm vào cô, trông mắt thu lại, bên trong đều ngọn lửa. Lê Lạc quay đầu đi, thoáng thu hồi ánh mắt, vô cùng chột dạ.

Cô không dám nhìn anh.

Tạ Uẩn Ninh cũng thu ánh mắt lại. Anh còn có thể nói gì đây. Bạn gái anh đi khắp nơi làm loạn, chẳng lẽ sau này anh thật sự phải coi chừng cô từng gây từng phút hay sao! Rõ ràng tối hôm qua còn chúc anh ngủ ngon, anh còn giúp cô đóng cửa phòng. Một vạn lần anh cũng không tin nổi, chớp mắt một cái cô lại phải vào đồn cảnh sát. Chỉ có một lát mà cô đã tới quán bar đánh nhau, còn cần anh tới bảo lãnh!

Nhận xong cuộc điện thoại, cả người anh khôi phục sự tỉnh táo, còn xuống lầu hai nhìn một chút, thấy cô không có ở trong phòng. Giường đệm trống không, bạn gái cũng đã không cánh mà bay.

Từ lúc nhận được điện thoại của cảnh sát đến bây giờ, anh thà tin rằng Lê Lạc bị người ta bắt cóc. Lo lắng suốt cả đoạn đường chạy tới, Tạ Uẩn Ninh thừa nhận mình rất tức giận, mặc dù cảnh sát nói: Cô ấy không sao, chỉ có đối phương bị cô ấy đập bình rượu vào thôi.

Thật may, cô không sao.

Chỉ là, thật sự không sao ư?

Lòng ngực bị cảm xúc không lời ôm trọn, Tạ Uẩn Ninh từng bước đi về phía Lê Lạc, nhìn thấy người trước mặt cúi đầu xuống, anh dùng giọng điệu ra lệnh nói với cô: "Ngẩng đầu lên."

Lê Lạc hướng mặt về bên phải, ngẩng đầu lên.

"Bên trái." Tạ Uẩn Ninh nói, trong vô thức, giọng anh hơi run.

Lê Lạc không muốn để Tạ Uẩn Ninh nhìn bên má trái bị người ta đánh, tiếp tục khó chịu cúi đầu. Tạ Uẩn Ninh không còn nghi ngờ gì nữa, dùng một hồi lâu, anh nói với Lê Lạc: "Em mau ngồi xuống cho tôi."

Cảnh sát trực đêm: "..."

Người đàn ông vừa tới có khí thế quá mạnh mẽ, cảnh sát trực đêm cũng thấy hơi lo. Anh quen hai người đàn ông bị đập bình rượu vào này. Bọn họ đều là bảo vệ ở Tam Thu Quê Tử, còn là người địa phương, anh và bọn họ từng uống rượu vài lần, cũng đã cảm quả cáp của bọn họ. Cho nên hôm nay mới thiên vị bọn họ. Cô gái này vừa một người ngoại tỉnh, không quan tâm mọi chuyện xảy ra như thế nào, A Lượng bị cô gái này đánh vỡ đầu chảy máu, bồi thường chút tiền thuốc thang là được. Nhưng vì cô gái này là người ngoại tỉnh, cần người làm thủ tục bảo lãnh và làm công tác thương lượng bồi thường. Nhưng nhìn người bạn trai của cô gái này, vừa cao to vừa đẹp trai, chỉ là có vẻ hơi khó đối phó...

Chính xác là rất khó đối phó.

Tạ Uẩn Ninh nhìn người cảnh sát viết bản tường trình rồi bảo anh ký tên. Tạ Uẩn Ninh cầm bút, căn bản không thèm nghe cảnh sát trần thuật, chỉ nhìn Lê Lạc đang đứng cách đó không xa, trầm giọng hỏi: "Lê Lạc, em chắc chắn là ấu đã gây chuyện sao?"

Người cảnh sát cả lợ phát phờ nói: "Tiên sinh, cái này đều là do tôi thẩm vấn cả hai bên rồi viết ra, chẳng lẽ có thể là giả?"

Tạ Uẩn Ninh không thèm để ý. Không sai, anh không tin nội dung viết trên này, cho nên anh muốn tự mình hỏi Lê Lạc. Anh nhìn Lê Lạc, muốn cô trả lời anh.

Ánh mắt Tạ Uẩn Ninh sáng quắc, Lê Lạc thoáng cúi đầu. Trong lúc nhất thời, tâm trạng cô cực kỳ phức tạp. Bởi vì cô đột nhiên nghĩ đến, nếu như cô phủ nhận cô gây chuyện, chuyện này sẽ to chuyện. Chỉ cần cô không nhận mình chủ động ấu đã, Tạ Uẩn Ninh chắc chắn sẽ tra rõ, không chừng còn tra được chuyện của Chương Tử Nguyệt. Mặc dù bị tát một cái tát quả thực là ông trời có ý giúp cô. Nếu như hôm nay chuyện này làm to ra, bố Tạ mẹ Tạ biết chuyện, Thương Vũ chắc chắn sẽ mất đi sự ủng hộ của nhà họ Tạ, cô cũng dễ dàng lấy lại tất cả của Lâm gia.

Nói đi, Lê Lạc, mau nói cho Tạ Uẩn Ninh đi. Hôm nay cô bị đánh là bởi vì chiều hôm qua cô tát Chương Tử Nguyệt. Mau nói cho Tạ Uẩn Ninh tất cả mọi chuyện. Chỉ cần cô nói ra chuyện của Chương Tử Nguyệt hỏi chiều, Tạ Uẩn Ninh sẽ tra được Tam Thu Quê Tử. Chỉ cần cô không nhận ấu đã, chuyện sẽ kéo dài tới trời sáng. Đến lúc đó bố Tạ mẹ Tạ cũng sẽ phát hiện chuyện tối nay, chuyện của Chương Tử Nguyệt sẽ bị lộ.

Nói đi, Lê Lạc. Một cơ hội tốt đến vậy, cô không thể buông bỏ.

Lê Lạc há miệng, lời đến khóe miệng, bên tai lại nghĩ tới lời nhờ vả chân thành của Tạ Tịnh Di: "Lê Lạc, cô sẽ giúp tôi giữ bí mật, đúng không..."

Mà cô đã đồng ý với Tạ Tịnh Di. Cho nên chuyện này không thể làm to.

Cuối cùng, Lê Lạc lần nữa cúi đầu, không nói tiếng nào chấp nhận chuyện đánh lộn. Không cam lòng, nhưng nghĩ một chút thì cô cũng không thua thiệt. Mặc dù cô bị đánh một cái, nhưng cô cũng đã đánh Chương Tử Nguyệt. Cú đá vào bộ hạ và cú đập chai rượu kia cô xuống tay cũng không nhẹ.

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh chất vấn lần nữa: "Lê Lạc, em xác nhận là em chủ động gây chuyện đánh lộn?"

Lê Lạc ngẩng đầu lên, trả lời Tạ Uẩn Ninh: "... Là gây chuyện ấu đã."

Bọn Kê Tử sợ ngây người. Bởi vì gây chuyện ấu đã là họ ăn vạ nói bừa, không ngờ cô gái này lại thừa nhận. Vừa rồi anh nhận được điện thoại của Chương tiểu thư, cô ý nói anh không được làm to chuyện. Cúp điện thoại đi động, Kê Tử đi tới, nói: "... Nếu đối phương đã nói xin lỗi, chuyện này chúng tôi cũng không truy cứu, bồi thường chút tiền thuốc thang là tốt rồi."

A, Lê Lạc mỉm môi.

Đương nhiên, Tạ Uẩn Ninh cũng không thêm để ý đến Kê Từ, cũng không để ý đến người cảnh sát trực đêm hôm nay. Trước khi ký tên, anh lại nhìn về phía Lê Lạc lần nữa, giống như một lần nữa hỏi cô chuyện gì đã xảy ra.

Tối nay Tạ Uẩn Ninh đã hỏi cô ba lần, bởi vì anh không tin cô sẽ chủ động gây chuyện. Lê Lạc hơi ngẩng đầu, thẳng thắn nói với Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, em thật sự đập bình rượu, tiền thuốc thang em sẽ đền."

Tạ Uẩn Ninh không nói một lời, đen mặt ký tên, bỏ lại bút. Dẫn bạn gái đi.

Xe dừng ở cách cửa không xa, Tạ Uẩn Ninh mở cửa xe ra, nghiêm nghị mặt nói với người bên cạnh: "Lên xe."

Lê Lạc khom lưng đi lên xe, Tạ Uẩn Ninh đứng ở bên ngoài nhìn cô, đáng vẻ nghiêm túc, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Ánh mắt hai người chạm nhau trong chốc lát, Lê Lạc hít mũi một cái, không hiểu sao lại cảm thấy chua xót.

"Mặc kệ là ai gây chuyện, mặt em là do ai đánh?" Tạ Uẩn Ninh mở miệng hỏi, ánh mắt rơi vào nửa bên mặt sưng đỏ của Lê Lạc, đoán một lần đã trúng: "Chính là người vừa rồi, đúng không?"

Lê Lạc cắn môi, không phủ nhận.

"Em chờ chút." Tạ Uẩn Ninh nói, sau đó đóng cửa xe lại, một lần nữa đi về phía cửa phòng trực ban.

Kê Từ đóng cửa đi thẳng ra ngoài, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông cao lớn không hiểu sao lại quay lại, lại còn đi về phía mình. Chưa kịp phản ứng, một quả đấm đã rơi trên mặt. Rất mạnh, rất tàn nhẫn.

Kê Từ bị đánh ngã trên mặt đất, nhỏ ra một ngụm nước, đều là máu.

"Tiền thuốc thang của mày và anh em tốt của mày tao sẽ trả đủ." Tạ Uẩn Ninh nói, vừa kiêu căng lại lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45

Lê Lạc không ngờ với tính cách của Tạ Uẩn Ninh mà lại đánh người ngay trước phòng trực ban của đồn công an, không có một chút do dự nào. Kê Từ bị đánh ngã trên mặt đất không dậy nổi, người cảnh sát trong phòng trực ban kia cũng chạy ra. Lê Lạc định mở cửa xe ra xuống giúp Tạ Uẩn Ninh, đánh cũng đã đánh rồi, cô đi lên đá thêm hai phát nữa cũng không sao.

Nhưng Tạ Uẩn Ninh đã xoay người quay lại xe, trực tiếp lái ô tô rời đi.

Phía sau, cảnh sát trực đêm chạy tới.

Lê Lạc quay đầu lại nhìn, liếm khoe môi một cái, không hiểu sao lại có cảm giác như hiệp lữ cùng nhau trốn đến một nơi xa. À, Tạ Uẩn Ninh là đại hiệp, nhưng tối nay cô không phải là nữ hiệp. Mà ma nữ cũng không phải, cô chỉ là một củ cải trắng bị người ta lãng nhục.

Cho nên, cảm động đến tận trái tim

Lê Lạc nhích lại gần ghế ngồi, nhớ lại một màn kia lần nữa. Tạ Uẩn Ninh đóng cửa xe thay cô, trong nháy mắt liền quay lại trước phòng trực ban, đáng vẻ như muốn đánh người. Lê Lạc mỉm môi cười, tâm trạng đã tốt hơn rồi.

Ở ghế lái, mặt Tạ Uẩn Ninh vẫn xanh mét. Từ lúc lái xe từ đồn công an đi đến bây giờ, anh không thêm nói với cô một câu nào. Suy nghĩ một chút, Lê Lạc bắt đầu dỗ dành Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, thật xin lỗi..."

Anh vẫn không thêm để ý tới cô, cô lại muốn tỏ ra thân thiết với anh.

"Giáo sư, thầy đang tức giận đúng không?" Lê Lạc cảm thấy khóe miệng hơi đau: "Em có thể giải thích." Thật ra thì, cô chỉ có thể giải thích với Tạ Uẩn Ninh rằng cô mắc chứng mất ngủ nghiêm trọng. Cô không thể nói với anh rằng... Thôi, tối nay đã xảy ra chuyện như vậy, Lê Lạc cũng không muốn giải thích thêm gì cả, chỉ có thể mặc cho anh dạy dỗ.

Lê Lạc cúi thấp đầu, ánh mắt vẫn hướng về Tạ Uẩn Ninh, mở miệng lần nữa: "Giáo sư, thật xin lỗi. Em không nghe lời thầy, sau này em sẽ không bao giờ ra ngoài vào ban đêm nữa."

Tạ Uẩn Ninh khẽ hít một hơi, nhưng vẫn không nói chuyện, chỉ nghiêm túc lái xe. Một Tạ Uẩn Ninh như vậy, không ngờ lại trực tiếp đánh người ở phòng trực ban. Bởi vì Tạ Uẩn Ninh cũng không phải là người thích gây chuyện, cô chỉ muốn nhanh thoát khỏi chuyện này. Lê Lạc cúi thấp đầu xuống, thở dài một cái. Tạ Uẩn Ninh không để ý tới cô, cô cũng không nói nữa, dựa vào ghế ngồi, cả người đều khó chịu.

"Miệng còn đau không?" Rốt cuộc Tạ Uẩn Ninh cũng chịu mở miệng nói chuyện, đây là câu hỏi đầu tiên của anh. Phía trước có đèn đỏ, Tạ Uẩn Ninh đạp phanh dừng lại.

Lê Lạc vội vàng trả lời: "Không đau."

Sung thành như vậy mà còn nói không đau. Tạ Uẩn Ninh không tin, anh cầm điện thoại di động lên, tìm một tiệm thuốc mở qua đêm. Những chuyện khác, anh tạm thời không hỏi được, cho đến khi đèn xanh sắp sáng, Tạ Uẩn Ninh mở miệng lần nữa, giọng nói lạnh hơn trăm hơn vừa rồi: "Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?"

Đèn xanh sáng, Tạ Uẩn Ninh tiếp tục lái xe.

Cô biết, Tạ Uẩn Ninh vẫn sẽ hỏi cô. Lê Lạc quay mặt qua, nhẹ nhàng hỏi: "Giáo sư, thầy tin là em không chủ động gây chuyện, đúng không?"

Đúng không?

Nếu như không đúng, anh sẽ liên tục hỏi lại cô sao? Tạ Uẩn Ninh trầm mặc, bởi vì đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Lỗ mũi hơi đau một chút, Lê Lạc sờ mũi một cái. Chuyện này cô đã đồng ý với Tạ Tĩnh Di, lúc ở đồn công an cô không nhắc tới Chương Tử Nguyệt. Nhưng cô cũng sẽ không thừa nhận mình chủ động gây chuyện ầu ẩu.

"Là bọn họ trêu ghẹo em, sau đó động tay động chân." Lê Lạc nói. Dù sao mọi chuyện cũng chính là như vậy.

"Trêu ghẹo?" Tạ Uẩn Ninh hỏi.

Lê Lạc vội vàng nói thêm một câu: "Là nói mấy câu trêu ghẹo..."

Tạ Uẩn Ninh nhất thời không nói gì, giữ tay lái. Anh rất hối hận, vừa rồi lẽ ra anh nên đánh tên kia thêm mấy quả. Thật ra thì khi anh đến đồn công an, anh cũng có thể đoán được phần nào nguyên nhân Lê Lạc nháo lên cùng bọn lưu manh kia. Tối nay xảy ra chuyện như vậy, chủ yếu vẫn là do ai kia đêm khuya còn đi lung tung. Chỉ là cô bị đánh, anh còn có thể mắng cái gì. Tạ Uẩn Ninh nghiêm mặt hỏi: "Vậy vừa rồi tại sao em lại thừa nhận chủ động gây chuyện?"

Giọng nói trầm trầm như nước lạnh trút xuống, lộ ra từng tia ý lạnh.

Tại sao? Bởi vì cô nhìn ra tên cảnh sát kia và bọn Kê Tử là cùng một ruộc, nếu như cô không thừa nhận chủ động gây chuyện, chuyện chắc phải lãng nhăng đến tận ngày mai... Bố Tạ mẹ Tạ sẽ biết chuyện, cô không chỉ chịu oan một cái tát, còn chẳng có ai thấy biết ơn cô.

"Giáo sư, người cảnh sát kia căn bản là thiên vị cho tên Kê Tử đó, chúng ta không có lợi." Lê Lạc mở miệng nói, giọng nói chậm hai phần.

Tạ Uẩn Ninh hừ lạnh. Anh không tin đây là lý do khiến cô làm vậy.

Quả nhiên, một giây tiếp theo, Lê Lạc nhếch khóe môi sung đỏ lên nói: "Quần tử báo thù, 'si' năm không muộn." Bởi vì khóe miệng sung đỏ, mười (shí) phát âm thành si, lại bởi vì cô nhấn mạnh mà càng giống như là một nhân vật khôi hài trong giang hồ bị người ta đánh bại, tới lúc chết cũng không quên chuyện báo thù.

Thật ra thì hôm nay Lê Lạc cũng không muốn Tạ Uẩn Ninh vì cô mà nói lý lẽ với bọn lưu manh kia. Cứ chờ đã. Đối phó với loại người đó, chỉ có thể dùng cách gây ông đập lưng ông. Tạ Uẩn Ninh quá đứng đắn lại quá chính trực, cô thật sự không ngờ, anh lại vì cô mà đánh người ngay trước đồn công an.

Thật không ngờ cô bị đánh đến thành như vậy mà vẫn còn hăng sức góm. Tạ Uẩn Ninh nuốt con giận xuống nói: "Vậy em định báo thù thế nào? Khi nào thì báo thù?"

Lần đầu tiên Tạ Uẩn Ninh nói với cô về chuyện báo thù này. Lê Lạc nhìn phía trước một chút, thu hồi suy nghĩ quay đầu lại. Chuyện của Chương Tử Nguyệt kia sớm muộn gì cô cũng sẽ trả đủ. Còn người cảnh sát thiên vị kia, Lê Lạc mở miệng nói: "Nếu như em không nhìn lầm, mã số của người cảnh sát kia là 430..."

"4307." Tạ Uẩn Ninh trả lời thay cô.

Lê Lạc vui mừng, không ngờ Tạ Uẩn Ninh cũng ghi nhớ. Thật ra thì người đáng đánh cũng đã đánh lại rồi, cô cũng không cảm thấy mình uất ức, chỉ là Tạ Uẩn Ninh tin tưởng và bao che cho cô khiến cô rất xấu hổ. "Giáo sư, chuyện đêm nay, có thể không nói cho ba mẹ thầy biết được không..." cô mở miệng nhờ vả.

Tạ Uẩn Ninh không trả lời cô, Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh liếc nhìn Lê Lạc. Trừ khi anh bị điên thì mới nói chuyện này với ba mẹ mình. Nửa đêm canh ba đến quầy rượu chơi, dù cô có là con gái Tổng Thống thì ba mẹ anh cũng sẽ phản đối.

"Lê Lạc..." Tạ Uẩn Ninh muốn nói chuyện, nhưng cuối cùng lại thôi. Cô bị đánh, anh còn có thể mắng cô cái gì.

Dừng xe trước cửa tiệm thuốc, Tạ Uẩn Ninh muốn xuống xe, Lê Lạc cũng tháo dây an toàn. Bởi vì cô nhìn thấy đối diện tiệm thuốc có một tiệm KFC.

"Lê tiểu thư, cô lại đi xuống làm gì." Giọng nói vẫn mang theo sự tức giận như trước. Anh thở hắt hắt thở hắt hắt, quát cô.

Lê Lạc yếu ớt trả lời: "Em muốn đi mua một ít KFC cho thầy ăn."

Rốt cuộc là ai mua cho ai ăn. Tạ Uẩn Ninh quát Lê Lạc lần nữa: "Em ngoan ngoãn ngồi trong xe cho tôi, tôi đi xuống mua." Ngừng lại một chút: "Khóa kỹ cửa xe vào."

Anh phải dặn thêm vì anh thật sự không yên lòng.

Từ lúc lái xe từ biệt thự đi, Tạ Uẩn Ninh cảm thấy mình giống như là một người cha lúc nào cũng phải lo lắng cho con gái vậy. Từ trước tới nay, anh không phải một người thích lo lắng cho người khác, vậy mà không ngờ anh lại thích một cô gái thỉnh thoảng lại gây chuyện. Rốt cuộc anh vẫn không nở mắng cô thêm vài câu. Cũng may là Lê Lạc không phải con gái anh, nếu không chắc cứ vài phút anh lại muốn đánh cho cô một trận.

Mua thuốc xong, Tạ Uẩn Ninh đến tiệm KFC đối diện mua một thùng về cho cả nhà, xách trong tay, trở lại xe.

Mua cả một thùng, cần nhiều như vậy sao?

Lê Lạc cầm thùng gà Tạ Uẩn Ninh đưa cho cô, cô hỏi: "Giáo sư, cần nhiều như vậy sao?"

"Cần." Tạ Uẩn Ninh nói: "Nếu như ngày mai mọi người hỏi còn có thể nói là chúng ta cùng đi ra ngoài ăn đêm."

Lê Lạc: "... À." Hiểu rồi, thì ra anh mua thùng gà này là để làm bằng chứng.

---

Lúc hai người trở lại biệt thự, trời đã mờ sáng. Hùng đông ở Đảo Thị đến rất sớm, dù bây giờ mới tầm ba giờ sáng. Lê Lạc nhìn vành mắt thâm đen của Tạ Uẩn Ninh, nói xin lỗi: "Giáo sư, thầy mau đi nghỉ ngơi đi."

"Vậy còn em?" Tạ Uẩn Ninh chất vấn.

Cô, cô cũng phải về phòng nghỉ ngơi.

Tạ Uẩn Ninh trực tiếp dẫn cô lên phòng của anh. Bởi vì anh nói muốn coi chừng cô, anh thật sự không muốn lại phải đi đến đồn công an báo lãnh người thêm lần nào nữa. Chỉ là bố Tạ mẹ Tạ cũng ngủ ở tầng ba, Lê Lạc rón rén đi vào.

Phòng ngủ ở tầng ba không giống phòng ngủ ở tầng hai của cô, hai mặt giáp biển, còn có cả ban công rất rộng. Bởi vì đêm qua xảy ra chuyện như vậy, chiếc chăn trên giường lớn vẫn còn đang vén lên một nửa. Lê Lạc chú ý tới ánh mắt của Tạ Uẩn Ninh, rất không tự nguyện bò lên giường.

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Anh chỉ muốn cô ngồi ở mép giường để thoa thuốc giúp cô thôi mà.

Tạ Uẩn Ninh thoa thuốc mỡ lên khóe miệng sưng đỏ của Lê Lạc, không nặng không nhẹ, thuốc mỡ nhẹ nhẹ lành lạnh rất thoải mái. "Còn đau không?" Tạ Uẩn Ninh hỏi lại lần nữa, giọng anh lúc này đã trở nên dịu dàng.

Lê Lạc lắc đầu, lúc bị đánh thời điểm thì rất đau, nhưng bây giờ thì không cảm thấy đau nữa. Cô mỉm cười nhìn Tạ Uẩn Ninh, bày tỏ rằng cô không sao.

Khóe miệng cũng đã rách ra, sao có thể không đau. Tạ Uẩn Ninh nhún mày, quyết tâm, xoa mạnh một chút.

"Aaa..." Lê Lạc nhếch miệng, đau!

Lần này là để cho cô nhớ thật lâu. Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc, cảm thấy bản thân mình ngoại trừ mang thân phận là bạn trai cô ra thì còn kiêm luôn chức ba, chức mẹ cô luôn.

"Thật xin lỗi..." Lê Lạc nói xin lỗi lần nữa. Cô biết Tạ Uẩn Ninh đối xử với cô rất tốt.

Sau khi bôi thuốc xong, Lê Lạc định đi xuống lầu, dù sao ba mẹ giáo sư cũng đang ngủ ở sát vách.

"Hôm nay, em ngủ ở đây." Tạ Uẩn Ninh lạnh giọng căn dặn, không quên cay độc nói một câu: "Nếu không lát nữa lại không cánh mà bay."

À. Người đuổi lý không có tư cách giải thích, Lê Lạc quay lại chiếc giường lớn của Tạ Uẩn Ninh một lần nữa, đắp chăn xong, thò đầu ra nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh. Sau đó nghe lời nhắm hai mắt lại, khóe miệng nhếch lên.

Tạ Uẩn Ninh cam chịu, cũng nằm lên giường. Anh chỉ cời áo khoác, còn mấy tiếng nữa là trời sáng, anh cũng không mong đợi là sẽ ngủ được bao lâu,

huống chi Lê Lạc còn đang nằm bên cạnh mình.

Tạ Uẩn Ninh nhắm hai mắt lại, Lê Lạc lại mở mắt. "Không ngủ được sao?" Tạ Uẩn Ninh hỏi cô, anh phản ứng quá nhanh làm Lê Lạc kinh ngạc. Lê Lạc nghiêng đầu, nhìn Tạ Uẩn Ninh vẫn đang nhắm mắt như cũ, thành thật trả lời: "Giấc ngủ của em không tốt, mỗi đêm chỉ có thể ngủ vài tiếng."

Hiển nhiên là những lời cô nói... Tạ Uẩn Ninh không tin. Giống như một đứa bé không chịu ngủ còn viện lý do vậy. Lê Lạc cũng đành chịu, nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng trở mình.

Đột nhiên, một cái tay đặt lên eo của cô. Tạ Uẩn Ninh ôm lấy cô. Đây là một cái ôm không đủ thân mật, giống như cố ý giữ khoảng cách. "Nhắm mắt lại, đừng lộn xộn là sẽ ngủ được." Tạ Uẩn Ninh nói với cô.

Lê Lạc: "..."

Nhắm mắt lại, đừng lộn xộn là có thể ngủ được. Tạ Uẩn Ninh nói câu này với Lê Lạc, cũng tự nói với chính mình.

---

Khi ánh mặt trời rạng rỡ chiếu khắp cả căn phòng đã là tám giờ sáng.

Lúc Tạ Uẩn Ninh mặc quần áo thoải mái đi xuống lầu, tất cả mọi người đã ngồi ở bàn ăn ăn sáng, quay đầu lại nhìn anh. Tạ Uẩn Ninh giữ vẻ mặt tự nhiên đi tới. Rạng sáng nay, lúc trở về, anh đặt thùng gà KFC trên bàn ăn, Thương Ngôn hỏi anh: "Cậu, tối hôm qua cậu đi ra ngoài sao?"

"Đúng, cậu và Lê Lạc cùng ra ngoài ăn khuya." Tạ Uẩn Ninh trả lời.

"Cho nên Lê tiểu thư không xuống ăn sáng sao?" mẹ Tạ hỏi con trai, chân mày hơi nhíu.

"Cô ấy còn đang ngủ." Tạ Uẩn Ninh ngồi xuống, ngừng lại một chút lại nói: "Lát nữa con sẽ mang đồ ăn lên cho cô ấy."

Tạ Tịnh Di: "Chỉ ăn no rồi, để chị mang lên cho Lê Lạc."

"Đề em đi." Tạ Uẩn Ninh từ chối ý tốt của chị mình, anh nói: "Cô ấy đang ở phòng em."

Bố Tạ, mẹ Tạ: "..."

Tạ Uẩn Ninh giải thích: "Thân thể cô ấy không thoải mái, đêm qua lúc về em dẫn cô ấy lên cùng, chăm sóc một chút."

"Oh..." Cả bàn ăn chỉ có Thương Ngôn và Tạ Tịnh Di tin những lời này.

Cho nên hôm nay Lê tiểu thư sẽ không đi đảo Lâm Nguyệt cùng mọi người sao? Đảo Lâm Nguyệt là đảo lân cận với đảo Thi, cũng là một khu du lịch nổi tiếng. Lần này, thư ký Ngô đã sắp xếp cho mọi người tới đảo Lâm Nguyệt một ngày, đợi lát nữa sẽ đi du thuyền ra đảo, có thể ngồi hóng gió biển, câu cá. Ngày mai sẽ trở lại, sau đó mọi người sẽ cùng bay về thành phố Lan.

Rất rõ ràng, Lê Lạc không thể đi cùng mọi người. Ngay cả gặp mọi người cô cũng không thể gặp chứ đừng nói là cùng đi câu cá và hóng gió biển.

Lúc Lê Lạc thức dậy, mượn tạm phòng vệ sinh của Tạ Uẩn Ninh. Khóe miệng đã không sưng nữa nhưng lại hóa thành vết bầm đen, vừa nhìn là biết cô bị người ta tát. Soi gương một hồi, Lê Lạc bất đắc dĩ mím môi, bởi vì quá dễ để nhận ra.

Chuyến đi tới đảo Lâm Nguyệt hôm nay, đương nhiên Tạ Uẩn Ninh cũng không đi, thanh thanh đạm đạm nói: "Con ở lại chăm sóc Lê Lạc."

Con trai lớn như bát nước hắt đi, Tạ Phồn Hoa cũng không ép buộc: "Chăm sóc tốt cho Lê tiểu thư."

Tạ Uẩn Ninh khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Thương Vũ nói: "Anh rể, vất vả rồi."

"Không cần khách khí." Thương Vũ trả lời Tạ Uẩn Ninh, dừng lại chốc lát, anh hỏi lại lần nữa: "Khung cảnh ở đảo Lâm Nguyệt không tệ, cậu và Lê tiểu thư không đi thật sao?"

"Không đi. Sau này có cơ hội sẽ đi." Tạ Uẩn Ninh cười cười.

"Chúng ta cũng không nên cố ép Lê Lạc và Uẩn Ninh." Tạ Tịnh Di nói chuyện thay em trai mình, hiểu chuyện nhìn Thương Vũ nói: "Thân thể Lê Lạc khó chịu, Uẩn Ninh phải chăm sóc cô ấy."

Thương Vũ khẽ mỉm cười, không nói thêm nữa.

Chỉ là đang yên đang lành, sao tự dưng thân thể lại không thoải mái? Trước khi lên đường, Tạ Tịnh Di nấu cho Lê Lạc một ly trà gừng. Dù là cảm lạnh hay là đến tháng, hiệu quả đều rất tốt. Bưng trà gừng đứng bên ngoài phòng, Tạ Tịnh Di gõ cửa ba tiếng.

Lê Lạc ở trong phòng xem xét tình hình, ba mẹ giáo sư ở tầng một cũng đã chuẩn bị lên đường, cô cho rằng ngoài cửa là Tạ Uẩn Ninh, lập tức đi đôi dép của Tạ Uẩn Ninh ra mở cửa, kết quả lại đối mặt với gương mặt đang mỉm cười của Tạ Tịnh Di: "Chị Tạ..."

Khóe miệng lập tức mím lại, cố gắng che giấu vết bầm đen.

...

Lúc Tạ Tịnh Di đi xuống cầu thang lại bắt gặp Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh gật đầu chào cô, tiếp tục lên trên. "Uẩn Ninh..." Tạ Tịnh Di gọi em trai mình lại định hỏi thăm tình hình một chút. Vừa rồi cô nhìn thấy khóe môi bầm đen của Lê Lạc, cô hỏi Lê Lạc có chuyện gì, Lê Lạc trả lời cô rằng đêm qua vấp ngã. Nhưng nếu vấp ngã làm sao lại sưng hết cả mặt, Tạ Tịnh Di không tin, trong lòng nảy sinh rất nhiều nghi ngờ. Lúc ăn sáng, Uẩn Ninh nói đêm qua anh và Lê Lạc ra ngoài... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ở chỗ rẽ cầu thang, Tạ Tịnh Di trực tiếp hỏi em trai mình: "Tối hôm qua hai đứa đã xảy ra chuyện gì?"

Nói xong, Tạ Tịnh Di bắt đầu có những suy đoán không tốt.

Tạ Uẩn Ninh dừng bước, anh nhìn về mặt của chị mình, cũng sinh ra nghi ngờ. Về mặt của chị anh rất kỳ lạ, dường như chị anh biết một số chuyện mà anh không biết vậy. Thật ra thì rạng sáng nay khi đi từ đồn công an về, anh nửa tin nửa ngờ về những lời Lê Lạc nói. Anh không tin một cô gái thông minh như cô lại có thể chỉ vì mấy câu trêu ghẹo cột nhà mà ra tay đánh người. Cách đối nhân xử thế của Lê Lạc có hơi ương bướng, nhưng chắc chắn sẽ không ngu ngốc như vậy.

Cho nên, nhất định là có chuyện gì đó mà anh không biết. Tạ Uẩn Ninh nhìn chị mình, ngờ vực nói: "Đúng là không phải ngã, mà là bị người ta đánh."

Sắc mặt Tạ Tịnh Di trắng bệch, tức giận nắm chặt tay.

"Chị." Tạ Uẩn Ninh mở miệng, suy nghĩ một chút, hỏi: "Có phải là lúc chị và Lê Lạc đi suối nước nóng đã xảy ra chuyện gì hay không?" Anh hỏi về suối nước nóng, bởi vì ngoại trừ tối hôm qua, chỉ có buổi chiều hôm trước, lúc Lê Lạc đi cùng chị anh tới suối nước nóng, cô mới nằm ngoài tầm mắt của anh.

...

5 phút sau, Tạ Tịnh Di xuống lầu đi cùng với người nhà tới đảo Lâm Nguyệt. Tạ Uẩn Ninh cũng trở về phòng ngủ của mình, trực tiếp mở cửa. Lê Lạc đang nằm trên giường lớn, thấy anh đi vào thì lập tức ngồi dậy, mặt mày hớn hờ hỏi: "Giáo sư, chị Tạ và mọi người đều đi hết rồi sao?"

Tạ Uẩn Ninh gật đầu. Tâm trạng có chút phức tạp.

Lê Lạc nghe ngóng bên ngoài, thật ra thì cô đã nghe được tiếng xe ô tô rời đi, nhưng hỏi lại Tạ Uẩn Ninh lần nữa cũng không sao, giống như một đứa bé hư đang há hê đắc ý, cô nói với Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, rốt cuộc là chỉ còn hai người chúng ta sao."

Ah. Tạ Uẩn Ninh đi tới, bên tai vang lên lời suy đoán của chị anh lần nữa: "Uẩn Ninh, Lê Lạc không nói với em là vì chị, là vì chị cầu xin cô ấy đừng nói với ai. Thật xin lỗi..."

(Hết chương 45)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 46

"Chỉ có hai người chúng ta, rất vui về sao?" Tạ Uẩn Ninh hỏi Lê Lạc, trong vô thức giọng nói trở nên dịu dàng.

Hắc hắc, Lê Lạc ngồi xếp bằng trên giường lớn của Tạ Uẩn Ninh, cảm thấy khiêu thú mỗi lúc một kiểu. Vừa rồi lúc anh tỉnh dậy xuống lầu ăn sáng còn tỏ ra ghét bỏ hất bàn tay cô đang đặt trên eo anh ra.

Giống như anh coi cô là khối đất dẻo dính người ấy. Rõ ràng là con tức giận của anh vẫn chưa nguôi.

Cho nên, bây giờ Tạ Uẩn Ninh đã hết giận rồi sao? Lê Lạc len lén nhìn sắc mặt anh mà lựa lời nói chuyện, mấy ngày nay tâm trạng cô chưa lúc nào vui vẻ, nhẹ nhõm, phần chần, vô ưu vô lo, không phải kiêng kị gì. Rốt cuộc, trong biệt thự cũng chỉ còn lại cô và Tạ Uẩn Ninh. Không cần đối mặt với Thương Vũ, cũng không cần đối mặt với bố Tạ mẹ Tạ, bị bọn họ quan sát, tìm hiểu từng ly từng tí.

Chỉ có, cô và tiểu lưu manh Ninh Ninh của cô.

Khóe miệng bầm đen cười toe toét, Lê Lạc hớn hờ ra mặt, trả lời Tạ Uẩn Ninh: "Đương nhiên là vui vẻ rồi, bởi vì em chỉ thích ở cùng với giáo sư thôi."

Tạ Uẩn Ninh: "...". Cho nên, anh còn có thể tức giận với cô thế nào đây. Hôm nay vốn muốn nói với cô về chuyện hôm qua, kết quả sáng nay tỉnh dậy lại thấy Lê Lạc rúc trong ngực anh, anh cũng đã không còn tức giận nữa. Hơn nữa, sau khi nghe những suy đoán về chân tướng sự thật của chị anh, anh không những hết giận, còn có một chút thỏa hiệp.

Rốt cuộc, trời âm u mây mưa chuyển thành trời quang, mặt trời lặng lẽ lộ rạng từ sau những tầng mây.

Cho nên, khoảng thời gian tốt đẹp này nên dùng để làm việc gì đây? Lê Lạc ngẩng đầu lên, bắt đầu tưởng tượng. Tóm lại cô phải hưởng thụ trọn vẹn hai ngày nghỉ phép này. Đầu óc suy nghĩ thật nhanh, bơi lội? Lặn? Lướt sóng... Ah, thật ra thì hai người cùng nhau lướt sóng trên biển cũng rất thú vị, tâm trạng vui vẻ cứ thế dâng lên trong lòng cô!

"Ngủ." Tạ Uẩn Ninh trả lời Lê Lạc. Cả đêm hôm qua đã không ngủ rồi, không phải là bây giờ nên ngủ bù sao?

Lê Lạc lập tức cúi đầu xuống, qua loa nói: "Được rồi", sau đó nhắm hai mắt lại, nằm cứng đờ trên giường lớn. Trên đời này còn có chuyện gì khiến cô ghét hơn ngủ không?

Vén chăn lên, Tạ Uẩn Ninh cũng nằm lên giường. Lê Lạc xoay người về phía Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh cũng nhìn về phía cô, bình tĩnh hỏi cô: "... Muốn ôm sao?"

Ách, anh muốn đền bù cho chuyện sáng nay anh hất tay cô ra sao? Lê Lạc hớn hờ, vậy thì cô sẽ cho Tạ Uẩn Ninh một cơ hội, gật đầu nói: "Muốn."

Một giây sau, cô đã nằm trong lòng ngực của Tạ Uẩn Ninh.

Đây là một cái ôm vừa thân mật nhưng cũng hết sức tự nhiên, giống như tình cảm của hai người thuận theo tự nhiên, phát triển đến giai đoạn ôm nhau vậy. Lê Lạc điều chỉnh tư thế cho thoải mái, ngược mắt hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, chúng ta phải đi ngủ thật sao?" Thời tiết bên ngoài tốt như vậy, biển xanh như vậy, sóng biển khoan khoái như vậy, anh thật sự không muốn ra ngoài chơi cùng cô sao?

"Trước tiên phải ngủ một lát đã, nghe lời." Tạ Uẩn Ninh ra lệnh, sau đó nhắm hai mắt lại làm gương cho cô.

Lê Lạc: "... " cô nhìn xung quanh một hồi, thật không biết phải làm thế nào.

Cô thật sự không ngủ được. Lê Lạc ngồi dậy, nghiêm túc thương lượng với Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, nếu không thì thầy cứ ngủ đi, em..." Xuống lầu đi dạo vài bước cũng được.

"Thật sự không ngủ được?" Tạ Uẩn Ninh hỏi Lê Lạc, thật ra thì anh cũng không buồn ngủ. Thấy Lê Lạc gật đầu, đưa tay ôm cô vào trong ngực, lặng lẽ ôm một lát, kìm nén tình cảm trong lòng, anh hỏi: "Miệng còn đau không?"

Lê Lạc ngẩng đầu lên, lắc đầu. Không đau.

"... Có thể chạm vào chứ?" Tạ Uẩn Ninh lại hỏi.

Lê Lạc lắc đầu, đến khi nhận ra ý anh, lại gật đầu hai cái. Ngay sau đó, cô trực tiếp tiến gần hơn, áp môi mình lên môi Tạ Uẩn Ninh, cười hi hi nói: "Chạm như thế này thì không sao."

Câu nói của cô giống như ngọn lửa nhỏ thiêu đốt tình cảm trong lòng anh. Tạ Uẩn Ninh cố gắng kìm nén, lại kìm nén, anh đè lên người Lê Lạc, sau đó cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Bởi vì hai người đang nằm trên giường lớn, tất cả động tác đều là thuận theo tự nhiên, giống như đại não đưa nhận định và câu trả lời vậy. Tạ Uẩn Ninh chống trên người Lê Lạc, chạm nhẹ một chút, xâm nhập một chút.

Đây là một nụ hôn dịu dàng

Cho đến khi thực sự động lòng, không thể không dừng lại, Tạ Uẩn Ninh mới dừng. Lê Lạc được hôn nên rất hài lòng, tỏ ra lười biếng, ôm lấy cổ Tạ Uẩn Ninh, lầy lỏn nói: "Nụ hôn của thầy thật kỳ diệu, em vốn không buồn ngủ mà giờ lại thấy buồn ngủ rồi."

Tạ Uẩn Ninh: "... " Là một người đàn ông, anh không cảm thấy đây là một lời khen.

Sau đó lúc hai người cùng ăn trưa, Tạ Uẩn Ninh lại hỏi Lê Lạc về chuyện cô bị đánh một lần nữa. Chị anh đã kể cho anh toàn bộ những chuyện xảy ra vào chiều hôm trước, chị anh đoán chuyện tối hôm qua chắc chắn có liên quan đến người phụ nữ kia.

Đương nhiên, nguyên nhân xảy ra chuyện cũng là vì có người không nghe lời.

Tạ Uẩn Ninh trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, đồng thời hỏi thêm một câu: "Bởi vì sợ nếu làm to chuyện thì ba mẹ tôi sẽ biết cho nên tối qua em mới không nói ra ư?"

Chuyện này... \*BichDiepDuong – DdLe#Quy#Don\* Lê Lạc cúi đầu. Thành thật mà nói, cô không sợ làm to chuyện, thậm chí cô còn hi vọng bố Tạ mẹ Tạ mau chóng biết được toàn bộ chân tướng. Chỉ là cô đã hứa với chị Tạ, cô không muốn thất hứa. Ban đầu cô gửi ảnh cho Tạ Tịnh Di chính là vì muốn chia rẽ Tạ Tịnh Di và Thương Vũ. Chỉ là cô đã hiểu sai tính cách của Tạ Tịnh Di, cũng không hiểu được tầm quan trọng của việc duy trì mối quan hệ hôn nhân và gia đình đối với một người phụ nữ.

Trước khi trở về nước, cô định sẽ biến Tạ Tịnh Di thành đồng minh của mình. Cô và Tạ Tịnh Di đều bị Thương Vũ lừa gạt, phản bội, chỉ thương Tạ Tịnh Di chẳng hay biết gì... Cuối cùng cô lại phí công vô ích. Cô lựa chọn tôn trọng Tạ Tịnh Di. Bởi vì Tạ Tịnh Di là một cô gái tốt.



Cho nên cô tôn trọng quyết định cố gắng cứu vãn cuộc hôn nhân này của Tạ Tịnh Di.

Lẽ ra một người phụ nữ dịu dàng lương thiện như vậy phải nhận được sự đối xử tốt nhất mới đúng. Thế nhưng những người hiền lành lại thường hay bị bắt nạt. Cho nên, cho dù cô tôn trọng quyết định của Tạ Tịnh Di, cô cũng vẫn tin rằng nếu như một khi mọi chuyện vỡ lở, Tạ Tịnh Di sẽ không thể tiếp tục ở bên Thương Vũ. Bởi vì đối với Thương Vũ mà nói, lợi ích vĩnh viễn là thứ quan trọng nhất.

Buổi trưa, trên chiếc du thuyền màu trắng, Tạ Tịnh Di ăn trưa cùng người nhà, sau đó đi thẳng từ phòng ăn trong du thuyền lên boong thuyền trên tầng hai hóng mát.

Vừa nhìn biển rộng mênh mông bát ngát, cô vừa cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện.

Lê Lạc tự nhiên lại bị đánh, người phụ nữ kia dựa vào cái gì mà dám hung hăng đến thế! Hai tay Tạ Tịnh Di nắm chặt vào lan can du thuyền, mặc cho gió biển thổi tóc cô bay bay. Suốt cả buổi sáng nay, cô đã phải cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. Cô không muốn ba mẹ và Thương Ngôn phát hiện ra, cô sợ bọn họ nghi ngờ giữa cô và Thương Vũ có xích mích, lại càng sợ con trai Thương Ngôn khổ sở, bởi vì mục đích của chuyến đi lần này là để Thương Ngôn giải sầu.

Chỉ là cô thật sự không cam lòng, cô có quá nhiều nghi ngờ cần giải đáp. Cô muốn thổ lộ, cô muốn chất vấn. Tại sao ngày đó cô lại gặp người phụ nữ kia ở đảo Thị? Người phụ nữ kia là người đảo Thị hay cũng chỉ là khách du lịch như bọn cô...

Tất cả những chuyện này cô đều không biết. Thật ra thì cô nên sớm ngả bài mới phải. Lê Lạc nói không sai, bất kể cô muốn giải quyết chuyện này như thế nào thì cũng không nên trốn tránh. Tại sao cô có thể hy vọng xa vời rằng Thương Vũ sẽ vì mình mà cắt đứt với người phụ nữ kia chứ. Nếu như cô ngả bài từ sớm, cô cũng sẽ không gặp phải tình cảnh đau khổ, khó xử như hiện tại. Chỉ là cô luôn suy tính quá nhiều, luôn không đành lòng phá hỏng cuộc hôn nhân tốt đẹp suốt hai mươi năm. Sau đó cứ trì hoãn một ngày lại một ngày. Cho dù lần này tới đây gặp phải chuyện không thể nào chịu đựng được như vậy, nhưng cô vẫn phải suy nghĩ cho ba mẹ và con trai, cô sẽ cố đợi cho đến khi trở về thành phố Lan mới chất vấn Thương Vũ, cho dù có đau lòng tới phát khóc thì cũng phải chờ chuyện đi này kết thúc.

Gió trên biển thổi mạnh, Tạ Tịnh Di vẫn đứng yên trên boong thuyền. Du thuyền chạy trên mặt biển trải dài mênh mông, vô tận, bọt sóng cuộn cuộn dâng lên làm ướt chân cô, bên tai cô chỉ còn lại những âm thanh trống rỗng: "Rào rào... Rào rào..."

Tiếng gậy da gõ lên sàn thuyền vang lên, cho đến khi người kia dừng lại ở phía sau cô.

Tạ Tịnh Di quay đầu, nhìn về phía Thương Vũ, trong nháy mắt, nước mắt cứ thế ướt nhoe trên mặt. Phía dưới boong thuyền, Thương Ngôn đang chụp ảnh cho ông ngoại và bà ngoại, vui vẻ hòa thuận...

Thật mỉa mai làm sao! Ánh mắt của Thương Vũ nói cho cô biết, anh biết, chuyện gì anh cũng đều biết hết! Cố nhin con tức trong lồng ngực xuống, cô nhỏ giọng chất vấn chồng mình: "Người phụ nữ kia, cô ta là người đảo Thị, đúng không?"

Về mặt Thương Vũ không đổi, bình tĩnh thừa nhận. Gió biển thổi vạt áo sơ mi của anh bay phấp phật.

Tạ Tịnh Di cúi đầu, gương mặt trắng bệch. Cô đúng là một người phụ nữ ngốc, cho đến tận vừa rồi, cô vẫn còn cầu nguyện rằng Thương Vũ sẽ xóa bỏ toàn bộ nghi ngờ của cô, nói với cô rằng tất cả đều chỉ là hiểu lầm. Chân tướng đã rõ ràng ở ngay trước mắt cô, nhưng cô vẫn không tin, cô không muốn tin!

Rốt cuộc cũng nhận được một đáp án rõ ràng. Tạ Tịnh Di không nhìn được, lấy tay che mặt, yên lặng rơi lệ, yên lặng khóc lóc, sau đó được Thương Vũ ôm vào lòng. Bên tai là giọng nói đau lòng của Thương Vũ: "Thật xin lỗi, Tịnh Di..."

Thật xin lỗi! Chỉ một câu xin lỗi là có thể xoa dịu sự phẫn nộ và không cam lòng của cô sao, chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ kiêu ngạo, hống hách của người phụ nữ kia và khoe miệng bầm đen của Lê Lạc, cả người cô đã tức đến phát run. Tại sao người phụ nữ kia có thể bắt nạt cô, bắt nạt người nhà của cô chứ!

Cô tức đến không thở nổi, Tạ Tịnh Di hít một hơi dài, gió biển ướt mặn hòa vào trong thân thể. Thương Vũ ngầm thừa nhận càng khiến cho trái tim cô rét lạnh. Nước mắt rơi nhoe trên mặt, cô ngẩng đầu lên, hỏi Thương Vũ một lần nữa: "Tôi hôm qua Lê Lạc bị người ta đánh, anh biết không?"

Cái gì, Thương Vũ nhú mày. Rõ ràng, về mặt ngạc nhiên của anh nói cho cô biết, anh không biết.

Quả thực, Thương Vũ cũng không biết. Nếu như bọn họ vẫn đang ở thành phố Lan, có thể anh sẽ biết hành tung của Lê Lạc. Nhưng trong chuyến đi này, những chuyện anh có thể biết không nhiều. Ngày hôm đó anh biết chuyện Lê Lạc tát Từ Nguyệt là vì Từ Nguyệt gọi điện thoại cho anh.

Thương Vũ nghiêm mặt.

Sau đó, Tạ Tịnh Di càng tức giận hơn.

Không có một người phụ nữ nào có thể cho phép tiểu tam ngông cuồng, lại còn ngông cuồng đến mức đánh cả người nhà, bạn bè mình. Thật ra thì Tạ Tịnh Di cũng không biết người đánh Lê Lạc có phải là người phụ nữ kia hay không, nhưng toàn bộ sự tức giận và uất ức mà cô phải chịu đều bắt nguồn từ người phụ nữ đó.

"Thương Vũ, anh phải cho tôi một câu trả lời công bằng!" Tạ Tịnh Di ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Thương Vũ, gầm nhẹ: "Nếu không tôi... sẽ không"

để yên cho anh!"

Dường như câu nói sau cùng đã rút hết toàn bộ sức lực của Tạ Tịnh Di.

"Mẹ... Ba..." Đột nhiên nghe thấy tiếng Thương Ngôn gọi, Tạ Tịnh Di quay lưng về phía Thương Ngôn, dùng tốc độ nhanh nhất lau sạch nước mắt, quay người lại nói với con trai: "Thương Ngôn, con đi xuống dưới chơi với ông ngoại và bà ngoại đi. Mẹ nói chuyện với ba một lát."

Thương Ngôn đứng trên cầu thang của du thuyền, sừng sốt một lát, sau đó gật đầu, nói: "Vây ba mẹ nói chuyện một lát rồi xuống ăn hoa quả nhé, con chờ ba mẹ."

Lời nói của Thương Ngôn suýt chút nữa lại làm Tạ Tịnh Di mất khống chế. Thương Vũ đứng phía sau Tạ Tịnh Di, dùng thân thể cao lớn che đi dáng vẻ Tạ Tịnh Di ôm mặt khóc, nói với con trai: "Thương Ngôn, con đi xuống trước đi."

"Được." Thương Ngôn gật đầu, anh biết mình nên nhanh chóng rời đi, chỉ là đôi chân đột nhiên nặng như chì. Sau đó anh vội vã chạy xuống tầng dưới.

...

Bên ngoài biệt thự có một hồ bơi, Lê Lạc mặc bikini kẻ caro màu hồng, nằm phơi nắng trên chiếc thuyền hơi màu vàng. Sóng gợn lăn tăn trong bể bơi, chiếc thuyền hơi khẽ bập bênh, Lê Lạc hài lòng uống một ngụm nước trái cây, vô cùng thoải mái.

Mặc dù không thể đi đảo Lâm Nguyệt, không được ngồi trên du thuyền lớn, không được câu cá biển, ngay cả lướt sóng Tạ Uẩn Ninh cũng chệch ngại, không cho cô chơi. Nhưng mà chỉ cần có một cái đầu giàu trí tưởng tượng, cô cũng có thể tự chơi trong bể bơi, bập bênh bập bênh!

Ánh mặt trời rạng rỡ chiếu lên người cô, mặc dù biết da mình không bắt nắng, Lê Lạc vẫn xoa người lại, để ánh mặt trời chiếu đều một chút.

Đối diện, Tạ Uẩn Ninh ngồi trên ghế dài cạnh bể bơi, lười biếng cầm điện thoại di động, không biết đang chơi cái gì.

Lê Lạc chỉ cảm thấy đáng tiếc, ánh mặt trời rạng rỡ như vậy mà Tạ Uẩn Ninh lại ngồi nghịch điện thoại di động. Ngay cả người không thể rời xa điện thoại như cô còn tạm thời không nghịch điện thoại đây.

Cải kính râm lên tóc, đẩy thuyền nhỏ về phía bờ, Lê Lạc ngẩng đầu hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, thầy không muốn xuống nước sao?"

Xuống nước làm cái gì, chèo thuyền cùng cô à? Tạ Uẩn Ninh ngẩng đầu lên, đặt điện thoại di động xuống, gọi Lê Lạc lên bờ. Màn hình điện thoại di động tự khóa, trong máy là hình ảnh cô mặc bikini chơi trong bể bơi. Vừa rồi anh không nhìn được nên đã chụp trộm cô vài tấm ảnh.

Được rồi. Lê Lạc vô cùng nghe lời lên bờ, đẩy thuyền hơi đi tới thành bể bơi, sau đó sải đôi chân thon dài, đi tới bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, khoác khăn tắm lên, chớp chớp đôi lông mi ướt nhẹp như đang hỏi Tạ Uẩn Ninh. Nói mau, sao tự dưng lại gọi cô đi lên.

Tạ Uẩn Ninh nhìn cô bạn gái nhỏ của mình một chút, đưa tay chạm lên khóe môi bầm đen của Lê Lạc, anh hỏi: "Còn tức không?"

Ý của Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc có thể hiểu. Thành thật mà nói, cô vẫn còn hơi tức. Mặc dù lúc ở quán rượu cô đã đá Kê Từ, lại còn đập bình rượu vào người còn lại, nhưng căn bản là không làm gì được Chương Từ Nguyệt. Mặc dù trước đó cô đã tát Chương Từ Nguyệt một cái, nhưng cứ nghĩ đến chuyện mình bị cái loại phụ nữ kia dạy dỗ là cô lại không thể nào không tức, cho nên sớm muộn gì cô cũng sẽ đòi lại khoản nợ này, nhưng cô sẽ đợi đến khi rời khỏi đảo Thị rồi tính.

"Vẫn còn một chút." Lê Lạc trả lời Tạ Uẩn Ninh, đồng thời dùng ngón trỏ và ngón cái ra dấu cho Tạ Uẩn Ninh: "Đại khái là còn chừng này."

"Ừ." Tạ Uẩn Ninh gật đầu, lại đưa tay xoa xoa gương mặt bạn gái lần nữa: "Như vậy, phải làm thế nào em mới hết giận?"

Chuyện này, Lê Lạc khoác khăn tắm, nằm trên ghế dài màu trắng, khoe ra đôi chân trần trắng nõn, nghiêng đầu, nửa thật nửa đùa trả lời anh: "Làm thế nào ư, em phải đập nát quán bar của cô ta thì mới hết giận."

Tạ Uẩn Ninh dừng lại một lát, sau đó gật đầu nói: "Được."

(Hết chương 46)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 47

Tạ Uẩn Ninh không nặng không nhẹ phụ họa một tiếng, nhưng Lê Lạc cũng không muốn làm thật. Cô là một người hiểu chuyện, cường long bắt áp địa đầu xà (1), huống chi cô còn chẳng phải là "cường long", cho nên không cần thiết phải vì con giận nhất thời mà đập quán của Chương Từ Nguyệt ngay

trên đảo Thị. Cầu giáo cầu nhất chủy mao (2), chỉ tỏ phá hỏng tâm trạng tốt của hai ngày nghỉ cuối cùng.

(1) Cường long bất áp địa đầu xà: Một con rồng có mạnh đến đâu thì cũng không thắng được con rắn ngay trên địa bàn của nó.

(2) Cầu giáo cầu nhất chủy mao: Hai con chó cắn nhau thì trong miệng cũng toàn là lông, ý chỉ hai người đánh nhau thì cả hai đều bị thương, không ai có lợi cả.

Nhưng, ngoài việc tự an ủi bản thân bằng hai câu thành ngữ này, lý do chính vẫn là cô thua vì thực lực không đủ và cô cũng không muốn làm to chuyện. Nếu cô thật sự đập nát quán rượu của Chương Tử Nguyệt, giọng trống kua chiêng lấy lại được danh dự và mặt mũi, nhưng ngay lập tức cô sẽ trở thành một đứm lưu manh vênh vào hồng hách, như vậy thì chẳng thà ăn nhậu chờ đợi rồi âm thầm ngáng chân Chương Tử Nguyệt.

Con người ấy mà, nếu như có thể làm mưa làm gió thì làm gì có ai muốn nằm gai nếm mật (nếu đủ mạnh để trả thù thì làm gì có ai chịu nuốt giận)! Nghĩ lại thì đêm đó cô nên giận để cầu xin họ buông tha đúng là có chút... tưng quẫn. Chỉ là đêm đó cô đang ở trên địa bàn của người khác, kịp thời nhận tội mới có thể chịu ít thiệt thòi hơn... Thật ra thì, so với tính cách nhất quyết không chịu thiệt trước kia, cô đã thay đổi rất nhiều.

Khẽ thở dài một hơi, Lê Lạc đổi chân, phóng khoáng nói với Tạ Uẩn Ninh: "Quên đi, ác giả ác báo, kẻ ác rồi cũng sẽ bị ông trời trừng phạt... Em tiếp tục bơi lội thôi."

Sao hả, anh không tin cô ư? Lê Lạc chớp mắt, cảm thấy hơi ngượng.

Đúng là anh không tin. Những lời Lê Lạc vừa nói, Tạ Uẩn Ninh không tin một chút nào, anh nhìn cô bạn gái xinh đẹp bản lĩnh của mình, hỏi lại lần nữa: "Thật sao, không muốn trút giận, cũng không muốn đập quán rượu à?"

Cái gì? Lê Lạc nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, nhìn thật kỹ vẻ mặt của bạn trai mình, cô chợt nhận ra có gì đó mờ ám. Về mặt nghiêm túc này của Tạ Uẩn Ninh chắc chắn không phải là giả. Cho nên anh thật sự ủng hộ cô đập quán rượu sao? Nghĩ một chút thì cũng không phải là không thể, mặc dù Tạ Uẩn Ninh đứng đắn chính trực, nhưng anh cũng không phải là "lão cán bộ" (\*), "lão cán bộ" sẽ đánh nhau ngay trước cửa phòng trực ban của đồn công an sao? Nhưng mà anh cũng có tác phong của "lão cán bộ" đúng không? Về mặt Lê Lạc trở nên hưng phấn, ngay lập tức được đăng chân lên đăng đầu, 1 giây trước còn nói kẻ ác rồi cũng sẽ bị ông trời trừng phạt, bây giờ đã thay đổi lập trường luôn, cô đứng trước mặt Tạ Uẩn Ninh nói: "Nhưng không biết phải đến bao giờ thì kẻ ác mới bị ông trời trừng phạt, thật ra thì kẻ ác cần để kẻ ác hơn dạy dỗ... Giáo sư, em rất sẵn lòng trở thành kẻ ác, thay trời dạy dỗ Chương Tử Nguyệt!"

(\*) Lão cán bộ: Chỉ những người dù là lúc làm việc hay trong cuộc sống đều giữ tác phong như những cán bộ tham gia kháng chiến trước kia, không đi theo các trào lưu, không hiểu ngôn ngữ mạng, thậm chí còn không thể dùng mạng xã hội, lạc hậu, cổ hủ... Đôi khi nó cũng chỉ những người đàn ông có cuộc sống giản dị, kín đáo, có yêu cầu nghiêm khắc với bản thân... Ví dụ: Cận Đông

"Coi như giúp chị Tạ hả giận, cũng để em trút giận..." Ngừng lại một chút, Lê Lạc giơ ngón tay cái và ngón trỏ lên: "Dù sao vẫn còn chừng này tức giận vẫn chưa nguôi."

Ah, Tạ Uẩn Ninh mỉm cười nhìn Lê Lạc, coi như ngầm đồng ý với cô, anh thực sự cảm thấy hiện tại đến bản thân anh cũng không hiểu nổi anh nữa rồi.

"Vậy bao giờ thì chúng ta sẽ xuất phát?" Lê Lạc tha thiết mong chờ, cô đứng dậy, đôi chân thon dài nhún nhảy, dáng vẻ như không thể chờ đợi thêm được nữa, giống như chiếc khăn tắm khoác trên người đã biến thành áo giáp chiến đấu vậy.

Cô nghĩ rằng anh sẽ dẫn theo cô rồi hai người tự tay đập quán rượu à? Tạ Uẩn Ninh mỉm cười, lắc đầu, có trách thì chỉ có thể trách anh nói chuyện này ra quá sớm, nhưng đàn ông đã nói thì phải giữ lời.

Đương nhiên nếu như không chắc chắn, anh cũng sẽ không hỏi Lê Lạc có muốn trút giận không, đồ trẻ con chặc? Mặc dù, đúng là hơi giống đồ trẻ con.

Sau đó, Lê Lạc cũng hiểu ý của Tạ Uẩn Ninh, trong nháy mắt, nhận được đáp án chắc chắn trong ánh mắt của Tạ Uẩn Ninh, cô đã rất vô liêm sỉ mà ngồi lên đùi Tạ Uẩn Ninh. Cô mặc bikini hàng hiệu, nhưng lại rất ít vải, người thì vừa từ bể bơi lên, cứ như vậy ngồi trên đùi Tạ Uẩn Ninh... thân thể ẩm ướt là một hình ảnh rất cảm động. Chỉ là cô rất hiểu tiểu Ninh Ninh của cô, anh không kém cỏi đến như vậy.

Vừa dí dỏm, lại vừa buồn cười, Lê Lạc giơ tay ôm lấy cổ Tạ Uẩn Ninh, cô ra vẻ hồn nhiên, ngây thơ, hăng giọng nói: "Tạ công tử, nếu như chàng đồng ý giúp tiểu nữ trút được cơn giận này, tiểu nữ từ nguyện ý..."

"Nguyện ý gì?" Tạ Uẩn Ninh hỏi, ánh mắt vẫn vô cùng nghiêm túc như trước.

Nguyện ý... Lê Lạc tiếp tục nhớ lại những lời thoại kinh điển trong những bộ phim võ hiệp mà cô xem từ hơn ba mươi năm trước, nói: "Nguyện ý lấy thân báo đáp, sau đó làm..." Làm trâu làm ngựa thì quá coi thường bản thân rồi, cô nghĩ một chút, sau đó đổi thành: "Làm tiểu thiên sứ của chàng, vĩnh viễn đi theo chàng"

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Đợi Lê Lạc diễn xong, Tạ Uẩn Ninh hồ hững đẩy bạn gái ra xa người mình, nằm ra ghế, giống như một tên công tử bột, Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc nói: "Vậy em còn không mau đi thay quần áo đi."

Lê Lạc lập tức vui vẻ, cô mỉm cười, gật đầu: "Dạ!"

---

Tạ Uẩn Ninh không có khả năng dẫn Lê Lạc đi đập quán rượu. Vừa rồi anh đã gọi cho một người bạn, anh biết thể lực của anh ta ở vùng biên giới không tệ chút nào. Mặc dù người bạn này của anh thường xử lý những việc công, những chuyện như thế này cũng không nên tìm người quá chính trực. Người bạn kia của anh không phải người đảo Thị, nhưng anh ta có thể nhanh chóng tìm giúp anh một “con rắn độc” ở đảo Thị.

Về phần người phụ nữ kia, cô ta còn chẳng được tính là “rắn độc”.

Đương nhiên, hôm nay anh đồng ý mong muốn đập quán rượu của Lê Lạc, một mặt là vì mặc dù Lê Lạc ham chơi nhưng cô đã phải chịu uất ức, mặt khác anh muốn thay mặt nhà họ Tạ cảnh cáo anh rể mình.

Nếu như trước đây anh không muốn làm to chuyện vì nghĩ chị mình vẫn chưa biết chuyện, nhưng hiện tại ngay cả bạn gái mình cũng vì chuyện này mà chịu uất ức, anh không thể nào mắt nhắm mắt mở mà coi như không có chuyện gì được.

Buổi chiều, Tạ Uẩn Ninh dẫn Lê Lạc đi gặp đại ca xã hội đen kia. Thật ra thì gọi người này là đại ca xã hội đen cũng hơi có lỗi với thân phận của anh ta, vì anh Trương này là một người rất nổi tiếng ở đảo Thị.

Ba người cùng ngồi uống trà chiều, biết Lê Lạc tới Lam Thủy chơi sau đó bị đánh ở Tam Thu Quế Tử, mà Lam Thủy lại còn là địa bàn của anh, anh Trương lập tức mở miệng cam đoan: "Tạ công tử, tôi nhất định sẽ giúp cậu xử lý mấy thằng nhóc đó." Ngừng lại một chút, nhìn lên khoe miệng bầm đen của Lê Lạc nói: "Em gái, để em xảy ra chuyện như vậy ở đảo Thị, thật sự xin lỗi em."

Lê Lạc nhú mày, bật cười khanh khách nói: "Anh Trương khách sáo quá, anh giúp bọn em một tay, em còn phải cảm ơn anh mới đúng."

Anh Trương thoải mái cười to, anh thấy tính tình Lê Lạc rất thoải mái, lấy thân phận anh trai nhắc nhở cô: "Em gái, tôi không thể không nhắc nhở em một câu, một cô gái xinh đẹp giống như em, sau này đừng đi chơi một mình vào ban đêm, biết không... Chẳng lẽ, em giận đối với Tạ công tử?"

Lê Lạc xấu hổ, cúi thấp đầu.

Tạ Uẩn Ninh nắm tay Lê Lạc, nói cảm ơn một lần nữa: "Cảm ơn anh Trương."

"Tạ công tử khách sáo rồi, Hàn Hâm là bạn của tôi, đương nhiên Tạ công tử cũng là bạn của tôi." Anh Trương nói chuyện theo phong cách giang hồ, thẳng thắn, dứt khoát, dễ nghe hơn kiểu nói chuyện vòng vo đủ kiểu của dân trí thức nhiều. Sau khi uống trà chiều, anh đã nhận Tạ Uẩn Ninh làm bạn, nhận Lê Lạc làm em gái. Chẳng qua anh ta cảm thấy hơi buồn cười. Hàn Hâm nói Tạ Uẩn Ninh không những xuất thân từ danh gia vọng tộc, mà còn là một phần tử trí thức cao cấp ở thành phố Lan. Không ngờ anh ta lại nhờ anh đi đập quán rượu, đúng là một người thú vị.

Mà nghĩ lại thì trong giới trí thức ngày nay cũng không còn bao nhiêu người cô hủ.

Xử lý xong chuyện, còn nhận được một người anh có thể lực. Lúc đi ra khỏi quán trà, Lê Lạc vui vẻ hôn lên má Tạ Uẩn Ninh, sau đó Tạ Uẩn Ninh ghét bỏ lau mặt, kéo cô đi.

\*\*\*

Đảo Thị là một nơi nổi tiếng với các phố rượu, rất nhiều quán rượu được mở ra, với nhiều hình thức khác nhau. Quán rượu của Chương Tử Nguyệt thuộc kiểu văn nghệ. Giống như đại đa số các quán rượu khác, Tam Thu Quế Tử chỉ mở từ buổi chiều, chỉ là buổi chiều thường ít người tới, gần như là không có người khách nào.

Khoảng bốn giờ chiều, Tam Thu Quế Tử bị đập nát. Những người tới đập quán rượu lấy lý do là em gái của anh Trương bị người ở đây bắt nạt nên đập quán. Tổng cộng có mười hai người đến, đều là lưu manh xã hội đen, đập nát một quán rượu, quả thực đúng là giống như anh Trương nói – đây chỉ là chuyện nhỏ. Chẳng tốn bao nhiêu công sức, Tam Thu Quế Tử đã hoàn toàn hoàn toàn thay đổi, thủy tinh vỡ vụn rơi đầy trên sàn, bàn ghế nằm lộn xộn, ngay cả màn hình Led phía trên sân khấu cũng bị đập nát. Ban đầu Lê Lạc cũng cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng chỉ cần nghĩ đến những thứ này đều là tài sản của Chương Tử Nguyệt hoặc Thương Vũ, cô lại cảm thấy không đáng tiếc một chút nào. Lãng phí vài chai rượu, vài cái ly, cô cho rằng phá bỏ mấy thứ này còn thúc đẩy phát triển kinh tế xã hội ấy.

Chiều hôm nay Chương Tử Nguyệt cũng đang ở quán rượu, giống như đêm đó, lúc cô đang ngồi trên tầng hai quán rượu thì nhìn thấy Lê Lạc đi vào. Không hiểu vì sao mà tự dưng lại có một đám người kéo đến quán rượu của cô, lấy lý do em gái anh Trương bị bắt nạt rồi bắt đầu đập quán. Toàn bộ quá trình, Chương Tử Nguyệt đều không thể làm được gì. Nếu như chỉ có hai, ba người đến, mấy tên bảo vệ cô thuê còn có thể đánh lại được. Nhưng lại có tới mười mấy người, tất cả đều là dân xã hội đen ở đảo Thị, cô chỉ có thể mặc cho bọn họ đập nát cả quán.

Anh Trương là ai, là một người đàn ông tuyệt đối không thể chọc giận. Chương Tử Nguyệt không biết tại sao mình lại chọc đến em gái của anh Trương, cực kỳ tức giận trở mặt nhìn bọn họ đập quán rượu, tức đến đỏ mắt. Mặc dù quán rượu này vẫn đứng tên Thương Vũ, nhưng anh đã giao cho cô toàn quyền xử lý. Anh và cô gặp nhau tại đây, sau đó anh mới mua lại quán rượu này, cô từ một ca sĩ hát thuê trở thành bà chủ. Thương Vũ là ông chủ, cô là bà chủ, quán rượu này rất có ý nghĩa với cô. Bây giờ mặc dù cô đã chia tay với Thương Vũ, nhưng quán rượu này vẫn còn!

Nghe từng tiếng “choang” vang lên, Chương Tử Nguyệt tức giận cắn môi. Điều khiến cô tức giận nhất chính là cô còn không biết em gái anh Trương là ai kia! Gần đây cô cũng quá xui xẻo rồi, quả thực là đã mặc áo đạo sĩ mà vẫn còn gặp quỷ. Thương Vũ chia tay với cô, tới tuổi nước nóng thì bị người ta tát, đến bây giờ thì quán rượu vô duyên vô cớ bị đập...

Nghĩ tới nghĩ lui, Chương Tử Nguyệt không thể không nghĩ tới cô gái kia!

Cửa quán rượu bị đẩy ra. Chương Tử Nguyệt nhìn về phía bên ngoài, hít vào một hơi thật dài, hóa ra đúng là cô gái này! Lại còn dẫn theo một người đàn ông điệu võ dương oai, cấn răng nghiêng lợi trừng mắt về phía cửa quán rượu, cô và cô ta đúng là oan gia ngõ hẹp!

Cuối cùng quán rượu cũng bị đập nát, lúc Lê Lạc đẩy cửa bước vào, ánh hoàng hôn từ bên ngoài cũng chiếu vào. Đứng trong ánh hoàng hôn, Lê Lạc đi một đôi ủng đi mưa màu vàng duyên dáng, yêu kiều. Làm chuyện xấu cũng phải có đạo đức, nếu đã đập quán rượu của Chương Tử Nguyệt, đương nhiên cô và Tạ Uẩn Ninh cũng phải ra mặt, để cho Chương Tử Nguyệt còn biết ai đập, không phải sao? Ban đầu cô còn muốn tới đây đập cùng nhưng Tạ Uẩn Ninh không cho phép, bởi vì anh sợ mẩu thủy tinh bay loạn sẽ làm cô bị thương. Sau đó cô nhìn cả quán một lượt, đúng là thâm không nổi nhìn, khoe miệng Lê Lạc khề cong lên, quả nhiên vẫn là “khieu thú” lo lắng chu toàn, đúng là mảnh vụn thủy tinh rất dễ đâm vào chân. Cho nên anh mới mua ủng đi mưa cho cô đi.

Nhìn về phía Chương Tử Nguyệt, Lê Lạc đang định nghênh ngang đi vào, tay bị kéo lại. Tạ Uẩn Ninh giữ cô lại, cho dù xung quanh đều là người phe mình, anh vẫn muốn đi phía trước cô.

Thật trùng hợp, hôm nay Kê Tử cũng đang ở đây, đứng ở phía sau Chương Tử Nguyệt. Lê Lạc thần nhiên thẳng lưng bước tới, vẻ mặt và thái độ khác hẳn với dáng vẻ yếu đuối khi bị bắt nạt ở quán rượu đêm đó. Chẳng qua là đêm đó cô quá xui xẻo. Bây giờ tỏ ra oai phong cũng chỉ là giả vờ.

Chỉ là, cô vẫn tương đối hiểu người phía sau.

Đạp giày lên những mảnh vụn thủy tinh trên đất, Lê Lạc nhìn về Chương Tử Nguyệt đã tái mặt, rõ ràng hai bên đều hiểu rõ, cô còn cố tình mỉm cười hỏi thăm một câu: "Chương tiểu thư, sao quán rượu của cô lại thành thế này?"

Chương Tử Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Lê Lạc, lại nhìn Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh đứng bên cạnh Lê Lạc khiến Chương Tử Nguyệt ngửa mặt. Sau đó Lê Lạc bật cười, nhìn về phía Kê Tử nói: "Hi, Kê Tử tiên sinh, còn nhớ tôi chứ?"

Kê Tử là bảo vệ của quán rượu, vóc dáng nhỏ gầy, mới chỉ tốt nghiệp trung học, bởi vì anh ta là anh họ của Chương Tử Nguyệt nên mới được làm bảo vệ ở đây. Tiền lương hàng tháng cũng được hơn 1 vạn, nhưng ngoại trừ uống rượu với mấy người cảnh sát địa phương ra anh ta chẳng làm gì cả.

Vừa rồi lúc quán rượu bị đập, còn chưa kịp nói câu nào đã bị khống chế.

Đương nhiên Lê Lạc cũng biết Kê Tử là một người cay độc! Không lãng phí thời gian nữa, Lê Lạc chỉ Tạ Uẩn Ninh, cười híp mắt nói với Chương Tử Nguyệt: "Quên mất, tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Lê Lạc, là bạn gái của anh đẹp trai này, có thể cô không biết anh ấy, nhưng tôi vẫn phải giới thiệu với cô một chút... Anh ấy là em trai của Tạ Tĩnh Di, cũng là người mà sau này cô nhìn thấy thì phải tự biết đường tránh!"

Lúc giới thiệu về Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc hát cầm, nhấn mạnh từng chữ. Cho nên đừng tưởng rằng chị Tạ dịu dàng tốt bụng là dễ bắt nạt, nên nhớ chị Tạ có một đứa em trai cực kỳ không dễ bắt nạt đấy! Đúng không, Lê Lạc liếc nhìn Tạ Uẩn Ninh, cô nói như vậy ổn chứ.

Tạ Uẩn Ninh mỉm cười, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng.

Em trai Tạ Tĩnh Di? Người đàn ông lạnh lùng này là Tạ Uẩn Ninh sao? Chương Tử Nguyệt nhìn vào mắt Tạ Uẩn Ninh, trong ánh mắt sắc bén còn có sự mỉa mai. Nếu như những lời Lê Lạc nói với cô mang theo sự chế nhạo, thì ánh mắt của người đàn ông này rõ ràng là sự cảnh cáo. Mặt Chương Tử Nguyệt trắng bệch, sau đó, vẫn vênh mặt lên.

Lê Lạc nhếch môi, nhìn thấy Chương Tử Nguyệt tức điên lên mà không làm gì được, cô không còn thấy tức giận nữa! Cuối cùng cô nhìn Kê Tử, mặt Kê Tử vẫn còn sưng. Một cú đấm của Tạ Uẩn Ninh đêm đó còn mạnh hơn gấp mười lần cái tát mà cô phải chịu.

Cho nên coi như xong, kẻ ác cũng có danh dự, làm người cũng không thể khinh người quá đáng. Sau đó trước khi rời đi, Lê Lạc còn quay đầu lại, không quên dặn dò Chương Tử Nguyệt một câu: "Chương tiểu thư, nếu như cô muốn tìm tôi tính sổ, cô nên nhớ... Anh Trương là anh tôi."

Chương Tử Nguyệt: "..."

Tạ Uẩn Ninh cũng: "..."

Chương Tử Nguyệt vừa tức vừa hận, Tạ Uẩn Ninh thì bất đắc dĩ.

Lê Lạc bị Tạ Uẩn Ninh dắt ra khỏi quán rượu, sai bước rời đi, trong lòng cô vô cùng thoải mái! Mặc dù tiểu tam cũng có danh dự, nhưng nhìn Chương Tử Nguyệt tức giận quả thực là vô cùng sáng khoái. Nhưng tại sao rõ ràng là cùng làm chuyện xấu mà Tạ Uẩn Ninh vẫn mang dáng vẻ nhân phẩm cao thượng? Aizz, thái độ này đúng là rất tuyệt!

Tạ Uẩn Ninh cũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy bạn gái mình điệu võ dương oai trong quán rượu, dáng vẻ giống như đã từng làm vậy rất nhiều lần, anh thật sự nghi ngờ Lê Lạc chính là mẩu thủy tinh thể... Sau đó bị anh nhặt được.

\*\*\*

Đến tận khi Thương Vũ tới khách sạn trên đảo Lãm Nguyệt anh mới biết chuyện Tam Thu Quế Tử bị đập. Lần đầu tiên anh cảm nhận được cái gì gọi là tự bẽ mặt đập vào chân mình. Tĩnh Di vừa muốn anh đòi công bằng cho cô, anh còn chưa kịp xử lý, Tam Thu Quế Tử đã bị đập.

Quán rượu đó, sau khi anh mua lại liền giao cho Tử Nguyệt quản lý. Nhưng bây giờ anh đã không còn muốn tiếp tục kinh doanh nó nữa, anh định sau

đợt này sẽ để lão Phùng bán bỏ hoặc đóng cửa. Vì chút tình cảm trong hai năm qua, anh muốn tự mình nói với Từ Nguyệt về chuyện quán rượu. Cho nên hai ngày trước anh mới nhận điện thoại của Từ Nguyệt, nếu như anh bán quán rượu đi hoặc cho đóng cửa quán rượu, anh sẵn sàng chuyển cho cô một khoản bồi thường... Không ngờ hai ngày nay, Từ Nguyệt đã phá hủy nốt chút ít tình cảm còn sót lại của anh dành cho cô.

Trong khách sạn trên núi trong đảo Lãm Nguyệt, gió biển và gió núi cùng thổi qua. Thương Vũ đứng ngoài ban công, đọc thầm mấy câu thơ: "Trọng hồ điệp nghiêng thanh gia, hữu tam thu quế tử, thập lý hà hoa..." Trong lòng chỉ cảm thấy châm chọc và bất đắc dĩ.

Thật ra thì nếu như Lê Lạc không xuất hiện, anh cũng đã quên mất dáng vẻ của Thanh Gia, bởi vì ngay cả dáng vẻ đẹp nhất của cô anh cũng không nhớ. Nếu không sao anh có thể nuông chiều Chương Từ Nguyệt thành dáng vẻ như hiện tại, hoàn toàn đánh mất bản tính.

Sau đó, anh lại không thể không thừa nhận, kiểu phụ nữ như vậy rất dễ có được. Không giống Tịnh Di, tốt đến mức anh không thể phụ bạc, cũng không giống Thanh Gia, giống như gió mát trong núi, không có gì trói buộc, không sợ điều gì, khiến anh thêm muốn nhưng không thể nào có được.

Nếu như Thanh Gia là gió? Vậy Lê Lạc là gì? Chính là một con bão trên biển, cô cố ý thổi về phía anh, cướp đi tất cả của anh sao? Thương Vũ quay người lại. Trong phòng, Tạ Tịnh Di đã ngủ rồi, ngay cả lúc ngủ chân mày cũng vẫn nhíu lại.

Thương Vũ đi tới, đưa tay qua. Tạ Tịnh Di lặng lẽ xoay lưng lại, cô vẫn chưa ngủ.

"Tịnh Di, ngày mai cho anh 2 tiếng." Thương Vũ ngồi bên cạnh giường, anh nói: "Anh sẽ trả lại công bằng cho em."

Nghe chồng mình nói xong, Tạ Tịnh Di sực sật mũi, nước mắt lại chảy xuống. Cô còn có thể tin tưởng anh sao?

"Được..." Tạ Tịnh Di đồng ý, trả lời Thương Vũ: "Ngày mai anh hãy chấm dứt với cô ta đi... Em, ba mẹ và Thương Ngôn sẽ đến sân bay, chờ anh... quay về."

Nói xong hai chữ "Quay về", Tạ Tịnh Di suyết chút nữa đã nghẹn ngào thành tiếng.

Đêm cuối cùng trong biệt thự trên Đảo Thị chỉ có hai người.

Hai người còn ngủ ở hai tầng khác nhau, Tạ Uẩn Ninh không yên lòng. Cho nên lúc anh lên tầng trên, Tạ Uẩn Ninh đề nghị với Lê Lạc: "Buổi tối tới phòng tôi ngủ đi."

Hắc! Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, đồ lưu manh...

Ánh mắt Lê Lạc quá mờ ám, Tạ Uẩn Ninh không mặn không nhạt giải thích một câu: "Tôi sợ em ngủ một mình một tầng sẽ thấy sợ." Sau khi giải thích xong, Tạ Uẩn Ninh không nói gì nữa.

Ngay lập tức, khóe miệng Lê Lạc cong lên. Bởi vì 25 năm ngủ đông cô còn không sợ, sao có thể sợ ngủ một mình một tầng chứ. Thật ra thì cô cũng muốn ngủ cùng Tạ Uẩn Ninh, sau đó trò chuyện cùng anh. Nhưng giấc ngủ của cô không tốt, cô sợ sẽ ảnh hưởng đến Tạ Uẩn Ninh. Cho nên, Lê Lạc đành từ chối: "Thôi, em vẫn nên ngủ một mình thôi." Ngừng lại một chút, cô thấy Tạ Uẩn Ninh lại muốn nói gì đó, vội vàng giơ ba ngón tay lên nói: "Em thề, em sẽ không rời khỏi căn phòng nửa bước."

Bạn gái đã từ chối như vậy, Tạ Uẩn Ninh cũng không ép cô, chuẩn bị đi lên tầng trên. Thấy Tạ Uẩn Ninh muốn lên tầng trên, Lê Lạc suy nghĩ một chút, nho nhả lễ phép hỏi: "Giáo sư, trước khi đi ngủ em có thể nói chuyện phiếm với thầy không?"

Ah. Tạ Uẩn Ninh tiếp tục lên lầu, nói chuyện phiếm sao? Cũng rất bình thường mà... Ngừng lại một chút, Tạ Uẩn Ninh quay người lại, gật đầu đồng ý: "Có thể, chúng ta nói chuyện một lát rồi ngủ."

Giọng nói trong trẻo, thản nhiên, cũng rất bình tĩnh, sau đó anh đưa tay cho Lê Lạc, ý bảo cô đi lên tầng trên với anh.

Có một số việc, nếu đã là bạn trai bạn gái rồi, cần gì phải khách sáo nữa?

...

Ngày hôm sau, Lê Lạc cùng ăn cơm tối với bố Tạ, mẹ Tạ và Thương Ngôn, sau đó lên đường ra sân bay, ngồi chuyến bay lúc 8h tối để trở về thành phố Lan. Nếu như lần trước là cả nhà đợi cô và Tạ Uẩn Ninh, lần này, tất cả mọi người đợi Thương Vũ. Tạ Tịnh Di nói: "Thương Vũ phải xử lý một vài chuyện ở đảo Thị, một lát nữa anh ấy sẽ đến." Cô vẫn lựa chọn tin tưởng Thương Vũ thêm một lần nữa, tin tưởng anh sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng.

Tạ Tịnh Di đã nói vậy, bố Tạ mẹ Tạ cũng không nghi ngờ gì cả. Bọn họ đều rất hài lòng về chuyến đi này, mặc dù vẫn không tìm hiểu được gì về Lê tiểu thư cả.

Khóe miệng Lê Lạc dán băng, từ lúc gặp bố Tạ mẹ Tạ cô vẫn chỉ cúi đầu, không nói gì. Nghĩ đến những lời mà Tạ Tịnh Di vừa nói, cô nghĩ có lẽ Thương Vũ đang xử lý chuyện của Chương Từ Nguyệt.

Thấy bố Tạ mẹ Tạ thỉnh thoảng lại nhìn khóe miệng mình, Lê Lạc quay đầu đi. Để che khóe miệng bầm đen lại, hôm nay cô cố tình dán băng y tế, khi bọn họ hỏi thăm, cô cũng giải thích rồi.

Cô bị muỗi đốt, khoe miệng sưng lên, sau đó lại gãi nên vết thương bị rách ra, cho nên cô mới dán băng y tế.

Lời giải thích kiểu này, ngay cả Thương Ngôn cũng không tin, anh chỉ cúi đầu đọc tin tức trong điện thoại di động. Sau đó trừ Tạ Tĩnh Di biết rõ sự tình ra, bố Tạ mẹ Tạ cũng đều hiểu lầm, hai người nhìn chăm chăm vào con trai mình, đúng là cảm thú!

Tạ Uẩn Ninh ngồi trên ghế salon, bình tĩnh hơi cúi đầu, ngầm chấp nhận hai chữ “cảm thú”.

Không sai, anh là cảm thú.

(Hết chương 47)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thực Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48

Còn khoảng hai mươi phút nữa là đến giờ lên máy bay, Thương Vũ vẫn chưa đến.

Lê Lạc ngồi nghịch điện thoại, đúng giờ lại đăng một bài phân tích về mỹ phẩm dưỡng da. Mặc dù đang trong thời gian nghỉ phép, nhưng cô vẫn đăng bài rất đều đặn. Ban đầu cô viết những bài này chủ yếu là vì muốn tăng nhân khí (\*), lâu dần lại cảm thấy rất thú vị. Hiện tại việc giao tiếp trên mạng xã hội dễ dàng hơn trước kia nhiều, vì thế cũng có nhiều chuyện thú vị khiến cô phân tâm hơn. Giống như tối hôm qua, bởi vì cô và Tạ Uẩn Ninh nói chuyện phiếm quá lâu, nên cô mới chỉ viết được một nửa bài phân tích, hôm nay mới viết nốt.

(\*) Nhân khí: Độ nổi tiếng, độ phổ biến của một người, thể hiện mức độ chú ý, hoan nghênh của mọi người với người đó.

Lười biếng nằm trên ghế sofa, đột nhiên Lê Lạc phát hiện ra một vấn đề: Không phải là cô đang muốn giữ gìn mối quan hệ yêu đương với Tạ Uẩn Ninh chứ? Rồi sẽ có một ngày thân phận của cô được đưa ra ánh sáng, ngàn vạn lần đừng chờ đến khi tiểu Ninh Ninh phát hiện cô là một bà di quái dị rồi rồi bỏ cô, cô lại lún quá sâu vào mối quan hệ này. Quan hệ giữa cô và Tạ Uẩn Ninh chỉ nên là thuận nước đẩy thuyền yêu đương một hồi, đừng để đến cuối cùng con thuyền của cô lại chìm giữa biển lớn.

Nhưng quan trọng hơn là chuyện yêu đương này vừa lãng phí thời gian lại khiến cô phân tâm... Mà cô và Tạ Uẩn Ninh còn chưa chính thức yêu đương đấy. Nếu như mỗi lần chung đụng đều giống như tối hôm qua, sóng cứ vỗ mạnh như vậy, chỉ cần không cẩn thận một chút là thuyền sẽ bị lật.

Tóm lại là không được, không được.

Lúc Lê Lạc suy nghĩ thường hay mím môi, thỉnh thoảng tay lại chống cằm hoặc đỡ trán. Phát hiện ra Tạ Uẩn Ninh đang nhìn mình, cô chột dạ, đáp lại anh bằng một nụ cười tươi sáng. Chỉ là khả năng quan sát của Tạ Uẩn Ninh rất tốt, anh nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi thẳng: "Đang suy nghĩ gì sao?"

Đang suy nghĩ... Làm cách nào để rời bỏ anh đây! Lê Lạc chỉ cười không nói.

Bên kia, sau khi Thương Vũ đi từ đảo Lãm Nguyệt về liền đến Tam Thu Quế Tử. Chiều hôm qua, sau khi Tam Thu Quế Tử bị đập liền đóng cửa ngừng buôn bán. Hôm nay, lúc anh tới, cả quán rượu vẫn cực kỳ bữa rộn, vụn thủy tinh rơi đầy trên sàn. Giống như cô cố tình để lại cho anh xem vậy.

Đúng vậy, hôm nay Chương Tử Nguyệt có tình địch Thương Vũ ở quán rượu, đương nhiên cô cũng muốn cho Thương Vũ nhìn tình trạng thê thảm của nơi này, cho anh biết ngày hôm qua cô đã khó chịu và nhục nhã thế nào, để anh nhìn thật kỹ Tam Thu Quế Tử của anh và cô đã bị đập đến hoàn toàn thay đổi.

Quán rượu này là nơi anh và cô gặp nhau, để lại cho cô một đoạn thời gian khó quên, sau đó anh mua quán rượu này và đổi tên thành Tam Thu Quế Tử, tên quán được lấy từ bài thơ mà anh thích nhất "Tam thu quế tử, thập lý hà hoa". Quán rượu này tốt đẹp như vậy, cô coi nó như vườn địa đàng của cô và Thương Vũ, dùng hết tâm sức để quản lý nó thật tốt.

Sau khi quán rượu bị đập, cô gọi điện thoại cho Thương Vũ, anh nghe máy. Cô hẹn anh nói chuyện, anh cũng đã tới. Trong lòng Chương Tử Nguyệt rất tủi thân, nhưng cũng cảm thấy được an ủi phần nào, Thương Vũ vẫn còn tình cảm với cô đúng không?

Cho nên cô mới cố tình hẹn anh gặp nhau ở quán rượu, bởi vì cô không tin Thương Vũ nhìn thấy Tam Thu Quế Tử bị đập thành thế này mà không cảm thấy xót xa chút nào. Cho dù cuộc hẹn với Thương Vũ khiến cô cảm thấy được an ủi, nhưng chuyện xui xẻo của ngày hôm qua vẫn khiến Chương Tử Nguyệt cực kỳ tức giận, cực kỳ không cam tâm. Đương nhiên cô biết mình chỉ là tiểu tam, nhưng như thế thì sao? Cô giết người phóng hỏa à, hay là tàn nhẫn không có tính người? Ban đầu cô cũng hơi tự trách mình vì vấn đề đạo đức, chỉ là đứng trước “lợi ích” và “bản thân”, tất cả đều chẳng đáng là gì cả. Đạo đức và xấu hổ chỉ giống như những cục đá nhỏ bị ném xuống hồ, mặt hồ chỉ lăn tăn gợn sóng một lát là hết.

Người không vì mình trời chu đất diệt, không phải sao? Cho nên đối mặt với những lời chỉ trích và ánh mắt khinh thường, Chương Tử Nguyệt đều nghĩ rằng: Là bọn họ không dám buông thả, không dám yêu dám hận nên mới ném đá cô, cô cần gì phải quan tâm đến ánh mắt của bọn họ?

Sau đó đợi lát nữa Thương Vũ đến đây, Chương Tử Nguyệt sẽ mượn cơ hội này tỏ ra yếu đuối, tranh thủ lấy lại sự cưng chiều của Thương Vũ. Cô không tin, một người đàn ông yêu cô đến như vậy lại có thể nói bỏ là bỏ dễ dàng như vậy. Trong khoảng thời gian hai người xa nhau, cuối cùng cô cũng hiểu, không phải là cô yêu Thương Vũ vì tiền, mà cô thật sự yêu anh...

Thương Vũ đi tới sảnh quán rượu, giày da sáng màu đạp lên những mảnh vụn thủy tinh tạo thành những tiếng “lộp bộp lộp bộp”. Chương Tử Nguyệt chờ anh trên tầng hai, cho dù cô muốn làm hòa, nhưng cô vẫn không thềm nề mặt mà xuống lầu. Anh họ Kê Tử của Chương Tử Nguyệt đang tiếp đón Thương Vũ ở tầng 1, kể lại với Thương Vũ toàn bộ quá trình quán rượu bị đập.

Kê Tử là kiểu người khiến người ta không thể nào không ghét, Thương Vũ ngồi xuống một cái ghế dựa thoải mái, lại gọi một nhân viên khác tới hỏi. Nhân viên phục vụ ấp úng không biết phải nói thế nào. Anh đứng lên, tự mình đi tới phòng giám sát.

Theo quy định của cảnh sát ở đảo Thị, tất cả các quán rượu đều phải lắp camera ở các góc, hơn nữa trong vòng một tháng không được phép xóa băng ghi hình, mà cũng không có cách nào xóa được. Nhìn màn hình máy vi tính, Thương Vũ xem đoạn băng ghi hình chiều hôm qua, từ lúc một nhóm người đi vào quán rượu rồi bắt đầu đập phá, cho đến khi Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh cùng đi vào, Lê Lạc nói chuyện với Tử Nguyệt... Mặc dù trong đoạn băng ghi hình không có tiếng, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được về đặc ý trên mặt Lê Lạc. Anh dám khẳng định, Lê Lạc biết quán rượu này là của anh, cho nên cô mới giống trống khua chiêng đi đập quán rượu của anh, cô rất vui về....!

Thương Vũ chuẩn bị đứng lên, nhìn thấy có người vô cùng căng thẳng, đột nhiên lại nhớ đến chuyện Tịnh Di nói đêm hôm trước Lê Lạc bị đánh. Trên đời này, bất cứ chuyện gì cũng đều để lại dấu vết, đều có nhân có quả. Liên hệ lại tất cả mọi chuyện, anh không thể không nghĩ không lẽ Lê Lạc bị người ta đánh ở đây sao?

"Băng ghi hình buổi tối 3 ngày trước đâu?" Anh cố ý hỏi chuyện này, ánh mắt thâm trầm quan sát những người xung quanh. Không đợi họ trả lời, Thương Vũ đã tìm được băng ghi hình buổi tối 3 ngày trước.

Mặt Kê Tử trắng bệch.

Trong băng ghi hình buổi tối ba ngày trước, anh thật sự nhìn thấy cảnh Lê Lạc bị đánh. Thảo nào ngày hôm qua Lê Lạc không xuống ăn sáng, Tịnh Di có thể nhận ra Lê Lạc bị tát, chứng tỏ cái tát này không nhẹ chút nào... Cũng có thể hiểu tại sao Tạ Uẩn Ninh lại dẫn Lê Lạc tới đây đập phá quán. Cô gái mình thích bị đánh thành như vậy, đúng là không thể nhẫn nhịn.

Thương Vũ chẳng buồn xem nốt băng ghi hình, anh đứng lên nhìn về phía Kê Tử, Kê Tử lập tức trốn về phía sau. Đàn ông lớn tuổi không đánh nhau, Thương Vũ cảm giận nhìn Kê Tử, trực tiếp lên tầng hai.

"Đúng, là em ra lệnh cho bọn họ đánh đấy."

Trên tầng hai, Chương Tử Nguyệt không những không nhận được sự áy náy của Thương Vũ, mà lại còn bị anh chất vấn. Một chút hy vọng trong lòng đã nguội lạnh hơn nữa, hít một hơi dài, cô hùng hồn hét lên với Thương Vũ: "Đó là vì anh không biết, chiều hôm đó cô ta cũng tát em một cái, em chỉ trả lại cho cô ta một cái tát thôi."

"Vậy cô nói xem, tại sao Lê Lạc lại đánh cô?" Thương Vũ đặt câu hỏi, giọng nói không nặng nhưng lại lạnh lẽo đến tận xương. Tử Nguyệt tỏ ra hùng hồn như vậy khiến anh hiểu được một chuyện, người phụ nữ này bị chiều hư rồi, bị anh chiều hư rồi.

Câu chất vấn thứ hai của Thương Vũ, Chương Tử Nguyệt không trả lời, bởi vì hôm đó là cô sỉ nhục Tạ Tịnh Di trước.

Đã biết hết tất cả mọi chuyện, Thương Vũ nói ngắn gọn, anh nói thẳng: "Tử Nguyệt, có một chuyện tôi vẫn không đành lòng nhắc nhở cô, tôi cứ cho rằng cô sẽ hiểu. Nhưng thật tiếc là tôi lại đánh giá quá cao sự thông minh của cô..."

Chương Tử Nguyệt quay đầu, tròn tròn mắt.

Thương Vũ trầm ngâm một lát, nhìn về ánh mắt rất giống Thanh Gia của Chương Tử Nguyệt, anh nói: "Nếu như cô còn hung hăng như vậy, lại cứ cố tình gây chuyện, cô cũng không có cách nào duy trì cuộc sống như hiện tại đâu, cô hiểu ý tôi chứ?"

Cái gì! Chương Tử Nguyệt tròn mắt, mặt cũng đỏ lên. Hai câu nói lạnh lùng này của Thương Vũ còn khiến cô tức giận hơn nỗi nhục nhã khi quán rượu bị đập tối hôm qua, cũng như vậy, thái độ của Thương Vũ hiện tại còn khiến cô cảm thấy xa lạ và khó chịu hơn lần chia tay trước đó.

"Thương Vũ, anh nghĩ rằng em chỉ quan tâm đến những thứ này sao?" Chương Tử Nguyệt hất cằm lên, cắn răng nghiêng lợi nói. Cô cảm thấy mình đã chịu đựng đủ uất ức rồi, đến bây giờ lại còn nhận được kiểu đối xử thế này từ anh, cô tức thân bất khốc, cô gần như hét lên: "Anh nghĩ rằng em cần tiền của anh sao!"

Ha ha.

Đã đến lúc rồi, Thương Vũ chuẩn bị đi. Rất lâu trước đây anh vẫn còn một chút tình cảm với Tử Nguyệt, nhưng Tử Nguyệt lại không chịu hiểu sự quan tâm chăm sóc của anh dành cho cô, trái lại lại còn suốt ngày đi gây chuyện. Tình cảm đã hết, trong lòng còn có một chút tuyệt tình, lúc đi đến cửa, Thương Vũ quay lại một lần nữa, nhìn về phía Chương Tử Nguyệt nói: "Tử Nguyệt, nghe cô nói cô yêu tôi không phải là vì tiền, tôi rất vui."

"..." Chương Tử Nguyệt ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút chờ mong. Dù sao cô cũng vẫn chỉ là một cô gái hai mươi lăm tuổi, cho dù lúc nào cô cũng tự cao tự đại, hống hách, nhưng cô cũng rất ngây thơ. Cho nên trong khoảnh khắc Thương Vũ quay đầu lại, cô khờ dại cho rằng Thương Vũ sẽ cảm động, sẽ không rời bỏ cô, sau đó cô nhìn Thương Vũ lạnh lùng nói tiếp, anh nói với cô: "Cô đã không cần tiền của tôi, vậy thì chuyện cần biệt thự kia và khoản



tiền bồi thường cũng không cần phiền đến lão Phùng nữa, tránh làm dơ bản tình cảm trong sáng mà cô dành cho tôi."

Trong nháy mắt, mặt cô trắng bệch, tay chân rét run.

"Còn quán rượu này, cô cũng không cần quán nữa, tôi sẽ cố gắng bán nó nhanh nhất có thể." Thương Vũ tiếp tục nói thêm một câu. Giọng nói ôn hòa của anh lọt vào tai cô lại trở nên cực kỳ lạnh nhạt và độc đoán, giống như bàn giao công việc vậy.

Chương Tử Nguyệt mở miệng muốn nói nhưng không nói nên lời: "...". Cô hoàn toàn không ngờ Thương Vũ lại có thể đối xử với cô như vậy! Ngay lập tức, cô nhận ra, nếu như anh không cho cô biệt thự và tiền, vậy thì sau này cô phải sống thế nào đây? Đột nhiên, cô đã không còn cảm giác hơn người khi đám sống buông thả nữa. Cô cực kỳ tức giận, cô cầm cốc nước trên bàn lên, ném thẳng về phía Thương Vũ, hét to một câu: "Thương Vũ, tôi hận anh!"

Cốc nước không đập trúng Thương Vũ, nhưng lại làm ướt áo khoác âu phục của Thương Vũ. Dù vậy, Thương Vũ cũng không buồn dừng lại, xoay người đi xuống lầu, rời khỏi quán rượu.

Trên đường đến sân bay, Thương Vũ cởi áo khoác ra, cầm trong tay, sau đó đi tới phòng chờ. Tạ Tịnh Di quay đầu nhìn anh, ánh mắt của cô chỉ có một mình anh hiểu. Thương Vũ đi tới bên cạnh Tạ Tịnh Di, nắm lấy tay vợ, đồng thời nói với bố Tạ, mẹ Tạ: "Xin lỗi, con phải xử lý một số chuyện nên tới muộn."

Bố Tạ, mẹ Tạ quan tâm hỏi: "Xử lý ổn thỏa rồi chứ?"

Thương Vũ khẽ xoa cằm, mỉm cười trả lời: "Con đã xử lý ổn thỏa rồi."

Lê Lạc quay đầu đi, trong lòng thầm kêu "Ah" một tiếng. Sau đó nhận thấy Thương Vũ cứ nhìn chằm chằm vào miếng băng dán trên khóe miệng cô, cô nghiêng đầu sang hướng khác.

Đối diện, Tạ Uẩn Ninh cũng thầm kêu "Ah" một tiếng, anh đứng lên, nói với bạn gái của mình: "Đứng lên đi, chúng ta lên máy bay." Sau đó, đưa bàn tay ra trước mặt Lê Lạc, ý bảo cô nắm tay anh.

Lê Lạc nắm lấy tay Tạ Uẩn Ninh, nhảy lên.

Cách đó không xa, Tạ Tịnh Di đột nhiên nói: "Lần này cả nhà chúng ta đi chơi nhưng đến giờ vẫn chưa chụp chung tấm ảnh nào, hay là bây giờ chúng ta cùng chụp một tấm nhé?"

Lê Lạc quay người lại, đột nhiên cô cảm thấy đau lòng, đau lòng thay cho Tạ Tịnh Di. Tạ Tịnh Di đã nói như vậy cũng có nghĩa là cô tha thứ cho Thương Vũ. Là "người ngoài" duy nhất, Lê Lạc giờ tay lên nói: "Được, để em chụp cho mọi người."

Vừa dứt lời, Tạ Uẩn Ninh đã hưng hăng nắm lấy tay cô, không một chút lưu tình dẫn cô tới bên cạnh anh.

Lê Lạc: rõ ràng là cô có ý tốt mà không được cảm ơn!

Sau đó vẫn là nữ tiếp viên hàng không dùng điện thoại di động của Tạ Tịnh Di chụp ảnh cho mọi người. Thật ra thì Lê Lạc cũng không định chụp chung nhưng Tạ Uẩn Ninh ôm chặt bả vai cô, cô chỉ có thể nhìn về phía máy ảnh và mỉm cười thật tươi, cười đến huỳnh hoang lóa mắt. Thương Ngôn đứng ngay bên cạnh cô, hai người cùng nhau giơ hai ngón tay thành hình chữ V, bên kia là Thương Vũ và Tạ Tịnh Di, hai vợ chồng họ cũng mỉm cười. Trong bức ảnh, người duy nhất không cười là Tạ Uẩn Ninh, mặt anh nghiêm lại giống như là có người nợ anh tám trăm vạn vậy.

Ngay cả người nghiêm túc như bố Tạ, mẹ Tạ cũng mỉm cười thân thiện.

Đây chính là hạnh phúc sao?

Sau khi chụp ảnh xong, Tạ Tịnh Di đăng lên weibo, dùng hình ảnh để nói với Thương Vũ thái độ của cô. Nếu cô đã lựa chọn tha thứ và tin tưởng, cô cũng sẽ không làm anh khó xử. Chỉ là cô khổ tâm như vậy, Thương Vũ có thể hiểu được bao nhiêu?

Thấy Tạ Tịnh Di đăng weibo, Lê Lạc bấm like. Sau đó Lâm Giai Khởi cũng để lại một hàng icon khổ tâm kèm theo một câu bình luận: "Di Tạ không dẫn con chơi!"

Tạ Tịnh Di lúng túng không biết phải trả lời Lâm Giai Khởi thế nào, cuối cùng đành gửi một icon khuôn mặt tươi cười dịu dàng thân thiện coi như an ủi. Sau đó, bên dưới icon khuôn mặt tươi cười dịu dàng thân thiện của Tạ Tịnh Di, Lê Lạc để lại một icon mặt cười đắc ý. Giống như là trêu chọc trẻ con vậy, Lê Lạc thoải mái trả lời Lâm Giai Khởi bằng một icon cười đắc ý. Ha ha, cô đi chơi cùng họ nè!

Không nghi ngờ chút nào, cái nụ cười đắc ý của cô thật sự khiến Lâm Giai Khởi tức giận như một con mèo xù lông.

Trong phòng khách Lâm gia, Lâm Hi Âm mặc áo tơ tằm màu trắng, mặt mũi uể oải mệt mỏi dựa vào ghế sofa, sau đó cũng bấm like cho Tạ Tịnh Di. Buổi đính hôn của Giai Khởi và Thương Ngôn đã bị phá hỏng, nhưng cô vẫn cố gắng cứu vãn mọi chuyện. Đương nhiên lúc Lâm Hi Âm bấm like, trong lòng cô chỉ có sự giễu cợt: Không phải là Tạ Tịnh Di rất ít khi đăng weibo sao? Biết Thương Vũ có tình nhân mà vẫn còn bày đặt khoe mình hạnh phúc...

Lâm Hi Âm cười lạnh một tiếng, ánh mắt dừng lại trên gương mặt của Thương Vũ và Lê Lạc. Sự cách biệt về tuổi tác giữa hai con người đứng chung trong một tấm hình đã khiến cô có một cảm giác vô cùng mãnh liệt. Giống như Lâm Thanh Gia của hai mươi năm về trước đã xuyên không đến hiện tại

vậy.

Cô luôn cảm thấy như vậy khi một mình đối diện với Lê Lạc.

Trong hình, Thương Vũ vẫn phong độ như trước, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những dấu hiệu của tuổi trung niên trên gương mặt anh, rõ ràng vẫn nhìn ra được anh là một người đàn ông đã hơn 40 tuổi. Mà Lê Lạc, nếu như không phải cô biết Lâm Thanh Gia đã nhiễm phải siêu vi khuẩn, cô chắc chắn đã nghi ngờ Lê Lạc là con gái của Lâm Thanh Gia. Bởi vì chỉ có Lâm Thanh Gia mới hận cô đến vậy.

Kể từ lúc cô gái này xuất hiện, cuộc sống của cô lập tức trở nên không bình thường. Cô gái miền núi, lễ đính hôn của Giai Khởi, những lời công kích trên mạng xã hội... Tất cả những chuyện này tuyệt đối không phải là trùng hợp, hơn nữa Lê Lạc còn luôn cố ý tiếp cận nhà họ Tạ và Tạ Uẩn Ninh.

Cho nên, để kiểm chứng xem giữa Lê Lạc và Lâm Thanh Gia có quan hệ gì hay không, cô đã viết một bài viết tưởng nhớ về người nhà. Nếu như giữa hai người có quan hệ gì đó, chắc chắn Lê Lạc sẽ có phản ứng. Chỉ là nếu như giữa Lê Lạc và Lâm Thanh Gia thật sự có quan hệ gì đó thì cô phải làm thế nào?

Phải làm thế nào... Lâm Hi Âm nhích lại gần ghế sa lon, nhớ tới những chuyện từ rất rất lâu về trước nhưng lại không thể nào quên, Lâm Thanh Gia đứng ở trên bậc cầu thang cao cao cảnh cáo cô: "Lâm Hi Âm, nếu như cô còn khiến ba mẹ tức giận nữa thì cô mau rút ra khỏi cái nhà này cho thôi!"

Cao cao tại thượng như vậy, cật thế bất nạt người khác như vậy! Lâm Hi Âm nắm chặt điện thoại của mình, trong vô thức, năm ngón tay đã trắng bệch.

\*\*\*

Sau khi đi chơi về, ngay ngày hôm sau Lê Lạc liền tới quán cà phê trong thư viện Lan Đại tìm Tiểu Thụ. Tiểu Thụ đang làm thêm ở quán cà phê trong thư viện. Một tiếng được 10 đồng, tiền lương tuy không nhiều lắm nhưng điều kiện làm việc rất tốt. Địa điểm lại ở ngay trong trường học, không chỉ rất thuận tiện, mà cô còn có thể học pha cà phê.

Từ sau hôm cùng đi ăn tối ở cửa Tây Lan Đại, hai người vẫn chưa gặp lại nhau. Hôm nay gặp mặt, Lê Lạc cảm thấy Tiểu Thụ đã khác trước khá nhiều, cô cảm thấy cả người Tiểu Thụ đều vô cùng phấn chấn và vui vẻ. Sau đó, cô lấy món quà lưu niệm cô mua từ đảo Thị về đưa cho Tiểu Thụ. Đó là một chiếc vòng tay nho nhỏ, không đắt, nhưng rất đáng yêu.

Tiểu Thụ vui vẻ cất đi, ngẩng đầu lên nói với cô: "Lê Lạc, em mời chị uống cà phê."

"Không cần." Lê Lạc mỉm cười từ chối, bởi vì cô muốn mua mười cốc, lát nữa mang tới sở sinh hóa. Nếu đã tới đây, cô liền mua cà phê cho mọi người trong sở luôn. Cô vẫn nhớ, lần đầu tiên cô mua cà phê mang đến sở sinh hóa để lấy lòng mọi người, Tạ Uẩn Ninh đã vút luôn cốc của anh vào thùng rác, lý do là... quá ngọt!

"Mười cốc mocha. Một cốc nhiều đường nhiều sữa, một cốc không đường ít sữa..." Lê Lạc nói với nhân viên order.

Cầm lấy mười cốc cà phê, Lê Lạc đi ra khỏi quán cà phê trong thư viện, sau đó điện thoại di động vang lên.

Nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình có mã vùng quốc tế, Lê Lạc vô cùng vui vẻ, vừa đi xuống cầu thang vừa nghe điện thoại, khoe miệng Lê Lạc cong lên, cô vui vẻ thốt lên, giọng nói mang theo sự kích động và chờ mong: "Hi, Benson, cuối cùng tôi cũng đợi được điện thoại của anh rồi."

Rất nhanh, trong điện thoại di động vang lên giọng nói vui vẻ của một người đàn ông: "Hi, Thanh Gia..."

(Hết chương 47)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 49

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Lê Lạc tới sở sinh hóa mới biết sáng hôm nay có một buổi hội thảo cao cấp, cô và Thương Ngôn không được dự thính. Trước khi hội thảo bắt đầu, Lê Lạc mang một túi cà phê mua từ thư viện Lan Đại tới cho Tạ Uẩn Ninh, sau đó lấy hai cốc cho cô và Thương Ngôn rồi nói với Tạ Uẩn Ninh: "Cốc trên cùng là của thầy, không đường, ít sữa."

Tạ Uẩn Ninh nhận lấy túi cà phê, khẽ gật đầu: "Ừ."

Bây giờ cho dù chỉ là chuyện nhỏ nhất, anh cũng sẽ trả lời cô một tiếng, lúc thì "Ừ" lúc thì "Ah", nhưng đó đều à cách Tạ Uẩn Ninh thể hiện sự dịu dàng. Cách đó không xa, Chu Bắc cười ha ha đi tới, thần nhiên hỏi: "Nhất định là thiên sứ nhỏ Lê Lạc lại mua cà phê rồi... Có phần của tôi không?"

Lê Lạc mỉm cười: "Đương nhiên là phải có phần của Chu lão sư rồi."

"Chỉ có Lê Lạc là đối xử tốt với tôi." Chu Bắc trả lời, còn định tới bên cạnh Lê Lạc.

Tạ Uẩn Ninh liếc nhìn Chu Bắc, anh không buồn để ý. Buổi hội thảo vẫn chưa bắt đầu, anh cầm túi cà phê trong tay, dặn dò Lê Lạc một câu: "Sau này mấy chuyện như đi mua cà phê chuyện cứ bảo Thương Ngôn đi mua là được." Cũng như thế, đây là cách anh thể hiện với mọi người rằng mối quan hệ giữa anh và Lê Lạc không phải là mối quan hệ bình thường.

Lê Lạc vui vẻ nói: "Được."

Bên ngoài sở sinh hóa, Thương Ngôn đang dắt xe đạp, không hiểu sao tự dưng lại hất xi một cái, anh đưa tay xoa mũi, tâm trạng có chút buồn bực.

Tạ Uẩn Ninh thiên vị Lê Lạc nhiều như vậy, đương nhiên Chu Bắc có thể nhận ra Tạ Uẩn Ninh đang cố ý tiết lộ mối quan hệ của anh và Lê Lạc với mọi người, anh cố tình giả vờ như không hiểu gì, phụ họa một câu: "Đúng vậy, một cô gái như cô mua nhiều cà phê như vậy, xách rất nặng."

Lê Lạc mỉm cười, chuẩn bị rời đi.

"Lê Lạc, cô còn cần tôi giới thiệu bạn trai giúp cô không?" Chu Bắc đột nhiên hỏi cô, chắc chắn là cố ý.

Tạ Uẩn Ninh thờ một hơi, dáng vẻ vẫn ung dung, anh tuân như trước.

Lê Lạc khách khí trả lời Chu Bắc: "Cảm ơn Chu lão sư, hiện tại thì chưa cần."

Chu Bắc không quan tâm nữa, nhưng sự nhiệt tình vẫn không thay đổi: "Khi nào cần thì cứ nói với tôi một tiếng, tôi nhất định sẽ giới thiệu cho cô những người tốt nhất."

"Cảm ơn Chu lão sư." Lê Lạc nói cảm ơn, sau đó, cầm hai cốc cà phê xuống lầu.

Từ đầu tới cuối, bạn trai cô - Tạ Uẩn Ninh không nói một lời, ánh mắt vẫn nhìn theo Lê Lạc cho đến khi bóng lưng của cô khuất khỏi tầm mắt anh.

Sau khi Lê Lạc xuống lầu, Chu Bắc lại đến bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, dùng giọng điệu ám muội hưng phấn tra hỏi người trong cuộc: "Tổ trưởng, tình yêu thầy trò có lãng mạn không?"

Tạ Uẩn Ninh không trả lời Chu Bắc, anh đưa cả túi cà phê trong tay cho Chu Bắc, bởi vì anh còn đang bận suy nghĩ câu nói "Hiện tại chưa cần." của Lê Lạc nghĩa là sao?! Quên đi, dù sao cô cũng còn nhỏ, không biết giữ mồm giữ miệng. Thấy ánh mắt Chu Bắc vẫn hướng về mình, Tạ Uẩn Ninh không thêm che giấu, trực tiếp thừa nhận: "Đúng, rất lãng mạn."

Mới tháng trước thôi anh còn nói với Chu Bắc rằng tuyệt đối không yêu người dưới 28 tuổi, vậy mà giờ thân nhiên thừa nhận thế đấy.

Hiếm khi có cơ hội chế nhạo Tạ Uẩn Ninh, Chu Bắc nghiêm túc nhớ lại một hồi, cười hỏi: "Tổ trưởng, không phải là cậu nói sẽ không để ý đến những cô gái dưới 28 tuổi sao?"

"..." Tạ Uẩn Ninh nhìn Chu Bắc, một giây sau, anh thân nhiên hỏi một câu: "Chẳng lẽ Lê Lạc không lớn lên nữa hay sao?"

Chu Bắc: "...". Trong lúc nhất thời anh không biết phải phản bác như thế nào, anh thật sự không ngờ Tạ Uẩn Ninh lại có thể hoàn toàn không có nguyên tắc như vậy!

Đúng vậy, đúng là không có nguyên tắc.

Tạ Uẩn Ninh đi vào phòng hội thảo, cho đến bây giờ anh vẫn cảm thấy Lê Lạc đúng là hơi trẻ con, hơi ngây thơ. Nhưng thế thì sao, anh có thể kiên nhẫn đợi cô trưởng thành. Trong phòng hội thảo, đối mặt với những chuỗi số liệu và trị số, Tạ Uẩn Ninh nhấp một ngụm cà phê. Cà phê rất ngon, rất phù hợp với yêu cầu của anh.

Cho nên bạn gái nhỏ tuổi thì sao, anh thích là được rồi.

Bên ngoài phòng nghiên cứu, Lê Lạc bắt gặp Thương Ngôn vừa đến nơi, đưa cà phê cho anh.

Tối hôm qua Thương Ngôn ngủ không ngon, đối với anh mà nói, cốc cà phê của Lê Lạc giống như cốc nước đối với người khát, anh nói cảm ơn rồi nhận lấy. Uống một hơi hết hơn nửa cốc, đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Sau đó anh đi toilet, Giai Khởi vừa nhắn cho anh một tin nhắn thoại.

Bên cạnh bồn rửa tay, giọng nói chắc chắn của Lâm Giai Khởi vang lên: "Thương Ngôn, có một chuyện em phải nói cho anh biết, Lê Lạc đã thừa nhận với mẹ em rằng cô ta muốn cướp anh khỏi em. Bởi vì chúng ta đính hôn nên cô ta mới chuyển mục tiêu sang cậu anh..."

Thương Ngôn nhấn tắt điện thoại di động, anh không nghe nổi nữa. Anh có thể chịu đựng bệnh công chúa của Giai Khởi, nhưng anh không có cách nào có thể chịu đựng được việc ngày nào cô cũng bôi nhọ, nói xấu Lê Lạc. Sao Lê Lạc lại muốn cướp anh khỏi cô chứ, rõ ràng Lê Lạc còn từ chối lời tỏ lộ của anh kia mà...

Lúc cả nhà cùng đi du lịch ở Đảo Thị, anh và Lê Lạc cùng nhặt vỏ sò, anh đột nhiên cảm thấy cực kỳ hâm mộ cậu anh. Không phải là bởi vì cậu và Lê

Lạc có thể ở bên nhau, mà là vì cậu hiểu rõ và vô cùng kiên định với tình cảm của mình. Trên bờ biển có nhiều vỏ sò đẹp như vậy, đẹp tới mức khiến người ta hoa mắt, người ta thường bị những chiếc vỏ sò trước mắt thu hút, chứ không phải là bị chiếc vỏ sò mình thích nhất thu hút. Anh chỉ có thể nhìn đến những chiếc vỏ sò trước mắt, còn cậu anh lại có thể tìm được chính xác chiếc vỏ sò mà cậu thích nhất.

Thương Ngôn đi ra khỏi WC, anh cảm thấy thực sự mệt mỏi, anh không biết phải làm thế nào. Người nhà của anh đã mặc kệ chuyện anh và Giai Khởi không chia tay, bởi vì bọn họ đều cảm thấy anh và Giai Khởi khó có thể bên nhau dài lâu. Không cần thiết phải phản đối anh và Giai Khởi nữa, cứ làm vậy chỉ khiến anh không vui.

Thương Ngôn có thể hiểu được suy nghĩ của người nhà, bởi vì, chính anh cũng cảm thấy mình và Giai Khởi không hợp nhau. Thậm chí, anh đã từng muốn chia tay với cô. Chỉ là gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, Giai Khởi lại bị đuổi khỏi Lan Đại, vì thế nên dù có thế nào đi chăng nữa anh cũng không thể nói ra hai chữ “Chia tay”. Anh sợ Giai Khởi làm loạn, cũng sợ Giai Khởi khó chịu.

Chỉ là một khi trong đầu đã có ý định chia tay thì nó cũng giống như hạt giống rơi xuống đất vậy.

Bất cứ lúc nào, ý tưởng đó cũng giống như bóng ma lượn lờ trong đầu. Bên trong phòng nghiên cứu, Thương Ngôn lại nghĩ đến chuyện chia tay, ở phía đối diện, Lê Lạc cũng đang nghĩ tới chuyện chia tay. Trong bầu không khí yên lặng, một người xoa trán, một người cúi đầu.

Mặc dù nhìn Lê Lạc có vẻ tương đối thoải mái, nhưng cô đã suy nghĩ nát óc rồi. Ví dụ như cô nên chia tay với Tạ Uẩn Ninh vào lúc nào thì mới hợp lý? Phải làm thế nào mới có thể chia tay trong vui vẻ?

Nên chia tay trước khi kỳ thực tập kết thúc? Hay là sau khi kỳ thực tập kết thúc?

Nghĩ một chút thì vẫn là trước đi, nếu không cô sẽ cảm thấy tự khinh thường chính mình. Chỉ là nếu như chia tay trước khi kỳ thực tập kết thúc, liệu chuyện này có ảnh hưởng đến điểm số của bài báo cáo thực tập của cô không?

Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, cô vẫn tin tưởng nhân phẩm của và tính cách của Tạ Uẩn Ninh, cô tin anh sẽ không để tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến điểm số bài báo cáo thực tập của cô.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lê Lạc vẫn cảm thấy thật khó xử. Muốn trách thì trách đêm đó Tạ Uẩn Ninh làm bữa tiệc lớn quá, cũng trách cô đồng ý quá nhanh.

Chỉ là với tình trạng của hai người hiện nay, Lê Lạc tin cô chắc chắn chẳng thể nào nói ra được hai chữ “Chia tay” với Tạ Uẩn Ninh.

Trước khi tới giờ nghỉ trưa, Tạ Uẩn Ninh gọi cô vào phòng làm việc, sửa bản báo cáo thí nghiệm cho cô. Cửa phòng làm việc vẫn đang đóng, hai người ở sát cạnh nhau, nhìn thấy cô khom người không được thoải mái, Tạ Uẩn Ninh kéo cô ngồi lên đùi anh, sau đó cầm báo cáo lên nói: "Ngồi như thế này có dễ nhìn hơn không?"

Lê Lạc gật đầu, đúng là dễ nhìn hơn.

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh nghiêm túc giảng giải cho cô về những vấn đề trong bản báo cáo, sau đó lại giải thích cho cô một vài thuật ngữ tiếng anh.

"Giáo sư..." Lê Lạc ngừng đầu, Tạ Uẩn Ninh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, nháy mắt nói với cô: "Lần này em viết báo cáo không tệ, thưởng cho em"

Lê Lạc: "..."

Tới giờ cơm trưa, Tạ Uẩn Ninh muốn dẫn Lê Lạc ra ngoài ăn cơm, Lê Lạc lại muốn kìm chế tình cảm, cô từ chối: "Giáo sư, chúng ta vẫn nên ăn ở căn tin thôi."

"Tại sao?" Tạ Uẩn Ninh đứng dậy, khoác áo khoác lên. Nhìn anh rất tao nhã, lịch sự, lại có vẻ khiêm tốn.

Lê Lạc viện cớ: "Thứ nhất, em cảm thấy chúng ta không nên để chuyện yêu đương ảnh hưởng đến việc hòa đồng cùng mọi người, thứ hai, chúng ta luôn cùng đi ăn mà không rủ Thương Ngôn đi cùng, cứ như vậy có vẻ không ổn lắm."

Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc, lý do thứ nhất anh có thể hiểu, nhưng lý do thứ hai thì không, cậu và mẹ đi ăn không rủ cháu ngoại đi cùng thì có gì không ổn chứ... Thôi kệ, Tạ Uẩn Ninh đồng ý đi ăn ở căn tin.

---

Buổi trưa, trong căn tin, Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh ngồi đối diện nhau, hôm nay cô không có tâm trạng ăn uống. Tạ Uẩn Ninh gấp thức ăn cho cô, đối diện với ánh mắt đen như mực của Tạ Uẩn Ninh, trong đầu Lê Lạc chỉ có một suy nghĩ: Làm sao chia tay được đây, cô có thể chia tay anh ư!

Thương Ngôn và Chu Bắc cũng tới bên cạnh ngồi cùng cho đủ người. Sợ mình quấy rầy hai người, Chu Bắc lập tức tìm đề tài để nói: "Hôm nay có một vấn đề nóng, mọi người biết không?"

Thương Ngôn phụ họa Chu Bắc: "Chu lão sư, là vấn đề gì thế?"

"Chính là chuyện nhận con nuôi rồi xảy ra mâu thuẫn." Chu Bắc nói: "Một đôi vợ chồng nhận nuôi một đứa bé, nhưng sau đó lại cảm thấy mình không dạy dỗ nổi đứa bé đó nên không muốn nuôi nữa, sau đó bị công chúng đưa ra bàn luận, có rất nhiều ý kiến trái chiều... Mọi người thấy thế nào?"

Thương Ngôn phát biểu ý tưởng: "Tôi cảm thấy cả ba mẹ đứa bé và đứa bé đều có lỗi, nhưng đương nhiên là lỗi ở ba mẹ nhiều hơn."

"Không sai." Chu Bắc khẳng định, gương mặt hỏi ý kiến Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh trả lời qua loa: "Dù sao có con ruột vẫn là tốt nhất."

Lê Lạc đột nhiên hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, nếu như thầy có một đứa con nuôi và một đứa con ruột, thầy có thiên vị không?"

Tạ Uẩn Ninh quay đầu, anh hỏi Lê Lạc: "Sao tôi phải nhận con nuôi?"

... Chỉ là ví dụ thôi mà?

Tạ Uẩn Ninh cũng nhìn Lê Lạc nói: "Tôi chỉ muốn có con ruột."

Lê Lạc: Yên tâm, tuyệt đối không phải là con ông hàng xóm.

Buổi tối, trong ghế tổ chim, Lê Lạc dùng máy tính lên mạng tìm bài thảo luận mà Chu Bắc nói. Vấn đề nhận con nuôi này đã gây ra không ít sóng gió trên mạng. Bây giờ là thời đại công nghệ, chỉ cần có vài vấn đề xã hội vớ vẩn cũng có thể trở thành vấn đề để mọi người thảo luận. Sau đó cô không biết vì sao chuyện này lại chạm đến trái tim thủy tinh của Lâm Hi Âm. Lâm Hi Âm chia sẻ topic thảo luận đó, đồng thời dùng ngôn ngữ sắc bén lên án chuyện hai vợ chồng kia không chịu chịu trách nhiệm.

Phía dưới có không ít người đồng tình.

Lâm Hi Âm có một acc clone khác, acc clone này còn phản ánh đúng con người thật của cô ta hơn cái acc "Lâm Lâm Lâm Lâm đại tiểu thư". Dù sao mỗi người cũng đều cần có một khoảng không gian bí mật của riêng mình, trong acc clone này, ngoài việc thể hiện tính cách thật sự của mình, Lâm Hi Âm còn viết cả nhật ký về mối tình với một người đàn ông khác.

Trong lúc vô tình, Lê Lạc đã biết được acc clone này.

Chỉ là cô thật sự tò mò, nếu Lâm Hi Âm đã tức giận như vậy, tại sao không dùng acc "Lâm Lâm Lâm Lâm đại tiểu thư" mà chia sẻ?

Suốt một thời gian rất dài, Lê Lạc cảm thấy rất thương ba mẹ, mọi nỗ lực và tâm huyết họ bỏ ra không những không được thừa nhận mà còn bị phủ nhận, bị hiểu sai. Có một lần Lâm Hi Âm làm mẹ cô khóc, cô giận quá mất khôn nên đã hét lên đuổi Lâm Hi Âm dứt ra khỏi nhà.

Lẽ ra cô không nên nói ra câu này, cô không có tư cách đuổi Lâm Hi Âm dứt ra khỏi Lâm gia. Đến nay cô cũng rất hối hận vì đã nói với Lâm Hi Âm câu nói đó. Nếu như không có câu nói ấy, có phải là có thể giảm bớt một chút mâu thuẫn hay không, có phải bi kịch kia sẽ không xảy ra hay không...

Đêm đó cô bị mẹ mắng, cô uất ức trốn trong phòng. Uất ức là một loại cảm xúc cực đoan, cô uất ức, Lâm Hi Âm cũng uất ức. Rốt cuộc là ai đúng ai sai? Nhưng mặc kệ tình cảm cá nhân thế nào, làm người vẫn phải nói đạo lý, nói chuyện tình cảm, không phải sao?

Cũng trong đêm đó, cô biết được lý do Lâm Hi Âm trở thành con gái của ba mẹ. Hơn hai mươi năm trước, trong phòng sinh, vì sức khỏe không tốt nên mẹ cô đã mất đi đứa con gái vừa chào đời, bác sĩ còn nói sau này bà sẽ không thể có con. Ngày hôm ấy, có một cô gái vị thành niên cũng sinh con trong bệnh viện thành phố Lan. Cô gái vị thành niên ấy hoàn toàn không có năng lực và khả năng kinh tế để nuôi dưỡng bé gái này, vì thế ba mẹ cô đã nhận nuôi đứa bé đó.

Cô gái vị thành niên vô cùng cảm ơn ân đức của ba mẹ cô.

Lý do ba mẹ nhận nuôi bé gái đó, đến bây giờ Lê Lạc mới có thể hiểu được, giống như mẹ đã nói với cô, lúc ấy nhận nuôi là vì động lòng trắc ẩn, cũng bởi vì cảm thấy có một chút duyên phận. Đương nhiên cũng là vì muốn an ủi bản thân.

Cho nên, ngay cả thủ tục nhận nuôi cũng không làm, cứ thế đưa về nhà như con gái ruột.

Chỉ là hai năm sau, ba mẹ cô có cô. Khi cô còn bé, sức khỏe không tốt lắm, lại rất ham chơi, cho nên mẹ thường quan tâm cô nhiều hơn một chút, ai ngờ những hành động đó trong mắt Lâm Hi Âm lại trở thành chứng cứ cho sự thiên vị của mẹ.

...

Điện thoại di động hiển thị lời nhắc nhở về chuyện Benson đã đến thành phố Lan. Cô đã hẹn anh cùng đi ăn vào tối thứ Năm. Benson bạn thân lâu năm của cô, cũng là người quản lý tài sản cá nhân của cô, cho dù hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để hai người gặp mặt, nhưng cô vẫn muốn mời Benson ăn một bữa cơm để bày tỏ lòng biết ơn.

Chỉ là gần đây ngày nào cô cũng đi ăn cùng Tạ Uẩn Ninh, nếu tối thứ năm cô muốn đi gặp Benson, vậy thì còn phải nghĩ ra một lý do hợp lý để "xin phép" Tạ Uẩn Ninh.

Trưa thứ năm, lúc hai người cùng ra ngoài ăn trưa, Lê Lạc nói với Tạ Uẩn Ninh tối nay cô không thể đi ăn cùng anh. Tạ Uẩn Ninh cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đồng ý: "Được, nhưng lúc về đến nhà nhớ gọi videocall cho tôi."

Lê Lạc gật đầu liên tục.

Tạ Uẩn Ninh nhìn cô, anh thuận miệng hỏi: "Tối nay em có hẹn đi ăn với bạn à?"

Lê Lạc do dự một chút, sau đó gật đầu.

Tạ Uẩn Ninh nhận ra sự do dự trong ánh mắt Lê Lạc, anh hỏi: "Là con trai sao?"

Lê Lạc ngẩng đầu lên, nuốt miếng cơm trong miệng xuống.

Tạ Uẩn Ninh bật cười một tiếng, vừa hào phóng vừa tự tin dựa người vào ghế nói: "Nếu sau này em muốn gặp bạn bè, dù là trai hay gái. Không cần nghĩ lý do, cứ nói thẳng với tôi... Tôi nghĩ tôi cũng không phải kiểu bạn trai hay ghen."

Lê Lạc: "...". Một lát sau, cô gật đầu.

Tạ Uẩn Ninh lập tức hỏi lại: "Cho nên, người bạn em gặp tối nay là con trai à?"

"Vâng." Lê Lạc không nói dối Tạ Uẩn Ninh: "Anh ấy là bạn học đại học của em khi em còn ở Mỹ." Dù đó là bạn học đại học cùng cô từ hai mươi lăm năm trước, đây cũng không tính là nói dối.

"Ừ, bạn từ Mỹ tới thì cũng nên mời người ăn cơm." Tạ Uẩn Ninh dựa vào thành ghế, rút một tờ giấy ăn ra: "Nhớ chào hỏi người ta giúp tôi, lần sau nếu có cơ hội chúng ta cùng mời anh ta ăn một bữa."

Ừm! Lê Lạc gật đầu đồng ý. Sau đó trong lòng lại cảm thấy lo lắng, rốt cuộc cô phải nói chia tay với Tạ Uẩn Ninh thế nào đây? Không lẽ học theo anh? Mời anh ăn một bữa thật ngon, sau đó...

7 giờ tối, Lê Lạc lái xe tới cao ốc Thiên Lan, đỗ xe xuống bãi đỗ xe ở tầng hầm B2, lúc chuẩn bị dừng xe vào chỗ theo quy định thì đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại. Đeo tai nghe lên, cô vừa đỗ xe vừa nghe điện thoại.

Người gọi điện thoại cho cô là người thám tử trước đây cô thuê, sự chuyên nghiệp của anh đúng là hạng nhất. Lần trước anh báo cho cô một tin quan trọng, lần này cũng vậy: "Lorna, cô bị theo dõi..."

"Cảm ơn."

Lê Lạc đi từ trong xe thể thao xuống, trên người khoác áo khoác dạ màu đỏ, phối hợp với mũ len đỏ. Áo khoác rất hợp với mũ len. Ấn thang máy lên tầng sáu, hai tiếng trước cô hẹn Benson gặp nhau tại một nhà hàng Trung Hoa trên tầng sáu.

Chậm rãi ngồi chờ ở tầng sáu, Benson vẫn chưa đến.

Lê Lạc nhích lại gần bàn ăn, lấy gương ra dặm lại son môi. Ngồi chờ khoảng năm phút, Lê Lạc vẫy tay gọi một người phục vụ tới: "Xin hỏi WC ở đâu nhỉ?"

Phục vụ lễ phép trả lời cô, phòng WC của các cửa hàng ở cao ốc Thiên Lan đều ở bên ngoài.

"Cảm ơn." Lê Lạc rút hai tờ giấy ăn ra. Sau đó nhanh chóng, rời khỏi phòng ăn.

Ngay từ trước khi đi thang máy lên tầng sáu, cô đã nhắn tin cho Benson: "Benson, tôi đột nhiên nhớ ra, đồ ăn ở một nhà hàng khác ở thành phố Lan rất ngon, chúng ta hẹn ở nhà hàng kia nhé. Phiên cậu tới bên đó luôn."

Trong nhà hàng trên tầng 6, rất lâu sau vẫn không thấy Lê Lạc quay lại, trên bàn chỉ còn tờ giấy ăn được gấp gọn gàng. Người theo dõi mở tờ giấy ăn ra, bên trong chỉ có hai chữ "SB".

Hai chữ này là do cô dùng son môi vẽ nguyệt ngọc lên.

Sau đó anh cầm tờ giấy ăn này về, chuyển lại cho người đã thuê anh.

(Hết chương 49)

P/s: Đoán xem, acc clone của Lâm Hi Âm là gì nào =))))

À, còn cái này nữa, mình chỉ muốn nói là chắc chắn không có mấy tình huống máu chó kiểu Lê Lạc lời Benson (Hứa Chính Dịch) ra làm lý do chia tay Tạ Uẩn Ninh đâu, mặc dù mình thích Hứa Chính Dịch vch =)))

Ghế tổ chim của Lê Lạc chắc là kiểu trong hình nhé.

□ □ □  
Tập tin gởi kèm  
□  
□

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 50

Lê Lạc và Benson đổi sang nhà hàng Thánh Đình ở số 87 đường Hoài Bắc, lần đầu tiên cô gặp Tạ Uẩn Ninh chính là ở nhà hàng này. Tạ Uẩn Ninh là người rất kén chọn thức ăn, cho dù đi xem mắt cũng phải chọn nhà hàng thật tốt.

Cho nên, cô chọn nhà hàng này.

Xe thể thao dừng lại ở bãi đỗ xe, Lê Lạc mở cửa xe, nghiêng người xuống xe. Về chuyện người nào theo dõi cô, cô tin hôm nay tuyệt đối không phải là lần đầu tiên bị người ta theo dõi, có lẽ ngay từ một thời gian trước cô đã bị người ta theo dõi rồi. Vừa vô cùng tò mò về cô, lại có thể làm việc kín kẽ như vậy, chắc chắn không phải là Lâm Hi Âm mà là Thương Vũ.

Lê Lạc thờ ơ mỉm cười. Thật ra thì cô chẳng hiểu gì về thái độ hiện tại của Thương Vũ, cũng như cô đã từng không hiểu tình cảm mà Thương Vũ dành cho cô. Lâm Hi Âm vẫn thường dùng acc clone để bày tỏ tình cảm của mình với Thương Vũ, cho đến bây giờ vẫn là “Nhân sinh giống như lần đầu gặp gỡ”. Có lẽ kiểu đàn ông mưu toan như Thương Vũ khiến Lâm Hi Âm bị thu hút. Nhưng đối với cô mà nói, một người đàn ông có quá nhiều toan tính rất dễ mất đi sức hút, có ảnh hưởng đến nhân cách hay không thì cô không biết, nhưng chắc chắn là sẽ bớt đẹp trai.

Lê Lạc đi lên tầng hai của nhà hàng Thánh Đình, phục vụ mở cửa giúp cô, sống lưng thẳng tắp nhìn xung quanh nhà hàng, cô đi về chỗ ngồi gần cửa sổ. Bởi vì Benson đang đợi cô ở đó.

Vừa rồi lúc cô đỗ xe có nhìn thấy một chiếc xe của Pháp, cô đoán có lẽ Benson đã đến trước. Quả nhiên là vậy. Rất nhiều năm rồi, trong tất cả những người cô quen, người duy nhất cuồng xe của Pháp chỉ có một mình Benson, Hứa Chính Dịch, Hứa tiên sinh.

Cách đó không xa, Hứa Chính Dịch đang ngồi trên ghế salon cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô gái đang đi tới: gương mặt trái xoan, lông mi dài, mắt đen, mái tóc dài đã cắt ngắn, vừa ngắn lại mỏng, khoác áo khoác dạ màu đỏ và mũ len đỏ, áo khoác rộng thùng thình cũng không che được vòng eo thon thả. Trong vẻ xinh đẹp đến chói mắt lại lộ ra một chút yếu đuối.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một cô gái trẻ tuổi vừa xinh đẹp lại vừa phong cách, không phải là đáng vẽ của một người bạn cũ của người đàn ông trung niên như anh.

Lê Lạc đi tới trước mặt Hứa Chính Dịch, bên trong nhà hàng rất ấm áp, cô cởi bỏ áo khoác ngoài, bên trong là một chiếc áo len màu đen in hình hoạt hình.

Nhiều năm trôi qua, đã vậy người kia còn "ngủ đông" chừng hai mươi năm, vậy mà đến khi tỉnh lại vẫn còn cuồng nhân vật hoạt hình đến vậy, kiểu người như vậy, Hứa Chính Dịch chỉ biết một mình Lâm Thanh Gia. Hai người ôm nhau một cái, Hứa Chính Dịch tươi cười giải thích một câu: "Đi Nam Cực một chuyến, tôi muộn rồi."

"Không muộn, vừa đúng lúc." Lê Lạc vui vẻ ra mặt, ngồi xuống ghế sofa mềm mại, khẽ dựa người ra sau. Đôi mắt sáng long lanh nhìn về Hứa Chính Dịch, khóe môi khẽ nhếch.

Nhìn Lê Lạc như vậy có ba phần giống với dáng vẻ thiên kim tiểu thư trước đây, đoan trang nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người.

"Thanh Gia, thật ra thì tôi không muốn gặp cô chút nào... Bởi vì mỗi lần nhìn thấy cô, tôi đều cảm thấy có một sự kích thích sâu sắc." Hứa Chính Dịch mở miệng nói. Năm nay anh bốn mươi lăm tuổi, cho dù phong cách ăn mặc trẻ trung, gương mặt trẻ con và má lúm đồng tiền cũng khiến anh trẻ hơn. Nhưng mà so với Lê Lạc thì đúng là một trời một vực. Hứa Chính Dịch đặt tay lên lồng ngực mình, cảm khái hỏi: "Chúng ta cùng tuổi, đúng không?"

"Đúng vậy, chúng ta cùng tuổi." Lê Lạc hớn hờ nói thêm một câu: "Tôi sinh vào mùa xuân, tính theo tháng sinh thì cậu còn phải gọi tôi là chị đấy, bạn cũ à."

Hứa Chính Dịch tiếp tục cảm nhận được một nhát kiếm đâm vào tim.

Đã 25 năm trôi qua, đây không phải là lần đầu tiên anh gặp lại Lâm Thanh Gia sau khi cô “tỉnh lại”, nhưng lần nào gặp cô anh cũng muốn cảm thán một hồi. Đã từng là bạn thân, vậy mà nay anh đã đến tuổi trung niên, còn cô vẫn tuổi thanh xuân, gương mặt chẳng hề thay đổi, cô vẫn là một cô gái hai mươi tuổi, sao có thể không khiến người ta cảm thán chứ!

"Cái này dễ, nếu như cậu muốn thì cũng ngủ đông 180 năm đi, chờ đến khi tôi già rồi thì cậu tỉnh lại lần nữa, đến lúc đó chị đây kệ cho cậu kích thích luôn." Lê Lạc nói đùa, ngừng lại một chút, cô nói: "Benson, cậu nên gọi tôi là Lê Lạc."

"Ok." Hứa Chính Dịch đồng ý, nhưng anh vẫn cười hỏi một câu: "Là người bạn tri kỷ duy nhất, cũng là người quản lý tài sản cá nhân của cô, vậy mà tôi cũng không được đối xử đặc biệt hơn một chút sao?"

Lê Lạc cười yếu ớt, đáp lời: "Benson, cậu là người bạn mà tôi tin tưởng nhất, vậy mà tiền thù lao cậu cũng đòi chẳng ít chút nào, tôi cứ nghĩ rằng cậu sẽ đối xử với tôi đặc biệt hơn với người khác đấy."

"A..." Hứa Chính Dịch bị cô phản bác đành nhận thua. Ngừng lại một chút, anh lại nói chuyện chính: "Hai ngày trước tôi vừa kiểm tra sổ tiền cô tiêu trong hai tháng gần đây... Lorna, là người quản lý tài sản của cô, tôi không thể không nhắc nhở cô... Hai tháng nay cô tiêu nhiều tiền quá."

Hễ cứ nhắc tới chuyện tiêu tiền là cô lại thấy nhức đầu. Lê Lạc gật đầu, thở dài một hơi, cô nói: "Hết cách rồi, đó là những khoản tiền không thể không chi."

"Cho nên, trong thời gian tới cô phải chi tiêu tiết kiệm một chút." Hứa Chính Dịch nói đùa, sau đó cầm thực đơn lên bắt đầu gọi món, anh gọi liền một lúc rất nhiều món, sau đó mỉm cười: "Đừng lo, bữa cơm này cô vẫn mời được."

Lê Lạc nhíu mày lại, chẳng hề để ý, cô trả lời Benson: "Yên tâm, tôi cũng không hẹp hòi như vậy. Coi dù cậu muốn tôi mời cậu 10 bữa cơm, chỉ cần tôi có thể ăn thịt, tuyệt đối sẽ không để cho cậu ăn canh."

"Cảm ơn, tôi rất cảm động." Hứa Chính Dịch trả thực đơn lại cho phục vụ, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, suy nghĩ một chút rồi nói: "Lorna, hình như cô có hơi khác so với lần cuối cùng tôi gặp cô ở Mỹ."

"Oh, vậy sao?" Ánh mắt Lê Lạc sáng lên, cô gật đầu nói: "Đúng là tôi có thay đổi một chút, cậu đoán xem khác chỗ nào đi?"

Hứa Chính Dịch không trả lời ngay, mà lại nhìn khóe miệng vẫn chưa khỏi của Lê Lạc: "Miệng cô bị thế nào vậy?"

Cái này, Lê Lạc đưa tay sờ sờ, nhớ tới lời Tạ Uẩn Ninh đã nói với cô trước khi cô tới đây: "Nếu như người bạn kia của em có hỏi, em cứ nói với anh ta là bị một con muỗi to cắn là được... Tôi không ngại bị người ta hiểu lầm."

Gò má tự dưng nóng lên, Lê Lạc trả lời: "Tôi bị muỗi cắn."

"Oh, vậy thì chắc là con muỗi đó phải đạt đến cấp bậc vampire rồi nhì." Hứa Chính Dịch cười lên, nghĩ về chuyện vừa rồi, anh nhìn Lê Lạc, nói ra đáp án: "Lorna, cô yêu rồi."

Đáp án của anh vô cùng chính xác.

Lê Lạc vui vẻ, thành thật trả lời: "Đúng vậy." Mặc dù cô sắp phải chia tay...

"Gia cảnh của đối phương như thế nào, là một người có tiền sao?" Hứa Chính Dịch hỏi, một kẻ đầu cơ như anh cực kỳ nhạy cảm với chuyện tiền bạc.

"Rất giàu, là một "lão cán bộ" vô cùng đẹp trai." Lê Lạc trả lời, khẽ dựa người về sau, cô khẳng định: "Nhưng mà tôi chắc chắn sẽ không vay tiền của anh ấy." Cho dù sau này cô có phải nhịn ăn nhịn mặc đi chẳng nữa thì cô cũng sẽ không vay tiền Tạ Uẩn Ninh. Cô đã tính đến chuyện chia tay với Tạ Uẩn Ninh, nếu như còn dính dáng đến vấn đề tiền bạc thì cô chẳng khác gì một bà đi khốn nạn lừa tình lừa tiền người ta.

Hứa Chính Dịch tiếc nuôi bày tỏ: "Vậy nếu sau này cô có nghèo khó, không có tiền ăn cơm, vậy thì cứ gọi tôi một tiếng."

"Cầu trời là không cần." Lê Lạc nghĩ đến cảnh tượng đó một chút, sau đó quẹt miệng nói: "Nếu không, chắc chắn là tôi không trả nổi tiền lãi cao vút đó của cậu."

"Ha ha." Hứa Chính Dịch sáng khoái cười ra tiếng, anh nói: "Lorna, cô phải tin tưởng người quản lý tài sản của mình một chút chứ."

Lê Lạc cúi đầu cười, không phản bác lời Benson vừa nói. Mặc dù Benson đòi tiền thù lao khá cao, nhưng số tiền lãi anh kiếm về cho cô cũng không hề nhỏ, anh đã giúp cô kiếm được khoản tiền lớn hơn gấp trăm lần khoản tiền vốn từ 25 năm trước.

Số tiền chuyển nhượng mà cô nhận được từ Uy Nhĩ Tư không ít, nhưng khoản tiền đó cô đã tiêu hết từ lâu rồi. Cho dù không tính đến tiền bản quyền, dù cho cô có lấy lại toàn bộ tài sản của Lâm gia cũng vẫn còn chưa đủ. Tại sao 25 năm trước cô lại có một khoản tiền vốn kia? Chỉ có thể nói rằng có một số việc, chính là ba mẹ đã để lại cho cô niềm hi vọng cuối cùng.

Quả thực là ba mẹ cô đã thiên vị cô, hai mươi lăm năm trước, khi cô quyết định trốn sang Mỹ thì mới biết ba mẹ cô đã mua hai hợp đồng bảo hiểm, người thụ hưởng là một mình cô. Sau khi ba mẹ qua đời vì tai nạn, toàn bộ tài sản của Lâm gia đều bị Lâm Hi Âm chiếm đoạt, nhưng khoản bồi thường bảo hiểm này thì không, vì Lâm Hi Âm còn không biết nó tồn tại, hoặc có lẽ Lâm Hi Âm biết nhưng lại không có cách nào chiếm được. Bởi vì cô là người thụ hưởng duy nhất của hai hợp đồng bảo hiểm này. Khi ấy, khoản tiền bồi thường đó là một khoản tiền cực kỳ lớn đối với cô, nhưng cô lại muốn rời khỏi thế gian này. Cuối cùng trước khi lựa chọn "ngủ đông", cô tìm được Benson, lúc ấy Benson là một nhà đầu cơ kiêm nhà quản lý tài sản nổi tiếng ở phố Wall, nhưng do không cẩn thận đắc tội với người ta nên bị mất việc.

Trên đời này vẫn luôn tồn tại một thứ mang tên duyên phận.

Giống như Benson vẫn luôn hỏi cô, tại sao cô lại tin tưởng anh. Dù sao khi đó cô và anh cũng không quá thân thiết, chỉ có thể coi là bạn bè xã giao.



Tin tưởng một người cần có nguyên nhân sao? Có lúc chỉ cần trực giác và duyên phận. Khi đó cô là một con quỷ xui xẻo, Benson cũng vậy, hai con quỷ xui xẻo gặp nhau, tin tưởng nhau một chút cũng không có gì lạ cả.

Mà thật ra thì khi ấy cô cũng chẳng còn ai có thể tin tưởng được.

Lê Lạc giơ ly nước trái cây lên, nói với Benson: "Benson, chúc cậu thành công, cũng chúc tôi thành công."

"Cheers." Hứa Chính Dịch chạm cốc với Lê Lạc, là người bạn được cô tin tưởng, anh thật lòng khuyên cô một câu: "Lorna, nếu như cô đã yêu, lại có một tài sản không nhỏ, hơn nữa người bạn này của cô còn có thể khiến tài sản của cô tăng lên gấp bội, cô hoàn toàn có thể có được một cuộc sống mới, một cuộc sống hạnh phúc khiến tất cả mọi người đều hâm mộ."

"Cảm ơn cậu, Benson." Lê Lạc đặt ly nước trái cây xuống, cúi đầu nói: "Nhưng mà tôi sẽ sớm chia tay thôi."

Hứa Chính Dịch sững sờ, dời ánh mắt đi: "Coi như tôi chưa nói gì cả."

"Ah!" Lê Lạc than thở một tiếng, buông tay nói: "Benson, tôi cảm thấy để có thể thoải mái sống những ngày tháng ung dung tự tại thì không khó, nhưng nếu không có một trái tim thoải mái ung dung, vậy thì những ngày tháng thoải mái đó chắc chắn sẽ không bền lâu."

Hứa Chính Dịch bật cười: "Thanh Gia, cô nghĩ thông suốt rồi..."

Lê Lạc nhìn ra bên ngoài một chút, không để ý đến cách xưng hô của Benson. Chỉ là nếu Benson cho rằng cô nghĩ thông suốt rồi thì đúng là anh đánh giá cô hơi cao. Không phải là cô đã nghĩ thông suốt, mà chỉ là cô không dám nghĩ đến phương án tốt hơn.

Haizz!

Sau khi kết thúc bữa tối vui vẻ cùng bạn cũ, Lê Lạc chào tạm biệt Benson, trước khi đi cô hỏi Benson: "Tôi có thể mua hợp đồng bảo hiểm không?"

"Đương nhiên." Hứa Chính Dịch trả lời: "Nhưng cô còn có người thụ hưởng à?"

"Có chứ." Lê Lạc mỉm cười, cô tiếp tục hỏi: "... Nhưng người thụ hưởng bắt buộc phải ra trình diện à?"

"Nếu như người thụ hưởng đã đủ mười tám tuổi trở lên, trên lý thuyết, anh ta cần tự ký tên." Hứa Chính Dịch trả lời, anh nhìn Lê Lạc: "Lorna, không phải là người thân của cô đều đã mất rồi sao?"

Lê Lạc suy nghĩ một chút, nhưng cô không trả lời. Thật ra thì cô chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Cô phải đi rồi, Lê Lạc khoác áo khoác dạ lên người, đội mũ len lên, sau khi chuẩn bị xong thì điện thoại trong túi áo rung lên một cái, màn hình hiển thị tin nhắn mà Tạ Uẩn Ninh vừa gửi tới: "Xong chưa? Em có muốn tôi tới đón không?"

Lê Lạc mỉm cười trả lời: "Xong rồi. Không cần đến đón, em tự lái xe được mà."

"Được."

Sau khi trả lời tin nhắn của Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc mở cửa xe thể thao, lái xe đến một khu phố đông đúc, đoạn đường này đang tắc, cô đi theo dòng xe, lái một chút lại dừng một chút. Nếu như ở thành phố nhiều xe nên tắc đường, vậy tại sao lòng tham của con người lại không có đáy?

Lê Lạc trở lại nhà trọ, nhớ lời Tạ Uẩn Ninh dặn, cô gọi videocall cho Tạ Uẩn Ninh. Cô nhìn về phía Camera, nháy mắt một cái, sau đó cất tiếng chào Tạ Uẩn Ninh: "Ninh Ninh, em về đến nhà trọ rồi."

Nhìn gương mặt cô hiển thị trong màn hình, Tạ Uẩn Ninh ngồi thẳng trên ghế sa lon, nhìn cô hai giây, khen một câu: "Tối nay em rất đẹp."

Anh nói chuyện chậm như vậy, còn chẳng nhúc nhích gì cả, làm cô còn tưởng là mạng bị lag.

"Ách... Cảm ơn." Lê Lạc ngồi bên giường trả lời anh, phía sau cô là ban công, trên ban công có chiếc ghế tổ chim. Sau đó Tạ Uẩn Ninh cũng để ý tới nó, còn hỏi cô đó là gì.

Lê Lạc đi tới bên cạnh chiếc ghế tổ chim ngoài ban công, sau đó ngồi vào, giờ điện thoại di động lên cao nói: "Đây là một kiểu xích đu làm bằng kim loại, hình tròn... Có phải là nhìn nó rất giống tổ chim không?"

"Ừ, đúng là rất giống." Tạ Uẩn Ninh trả lời, tiếp tục ngồi trên chiếc sofa trong phòng khách nhà mình, bắt chéo chân, chủ động nhắc tới một chuyện: "Lần trước em nhờ tôi tìm nhà, tôi cũng đã tìm một thời gian."

Lê Lạc ngồi trong ghế tổ chim, ồ một tiếng: "... Tìm được rồi ư?" Mọi chuyện vẫn luôn biến hóa khó lường như vậy.

"Không tìm được." Tạ Uẩn Ninh khẳng định chắc chắn: "Ở chỗ tôi không có kiểu phòng mà em muốn tìm."

Vậy sao anh không nói luôn từ đầu đi!

Tạ Uẩn Ninh chợt cúi đầu: "Cho nên, em có thể dọn qua ở chung với tôi."

"A..." Lê Lạc há hốc miệng, cô còn đang muốn chia tay, Tạ Uẩn Ninh lại muốn sống chung... Hình như có gì đó sai sai! Lê Lạc nhìn vào điện thoại di động, khoe miệng méo xệch, không nói nên lời, lại đưa tay vò đầu.

"Chỗ tôi vẫn còn thừa phòng trống, rất phù hợp với yêu cầu của em." Tạ Uẩn Ninh uyển chuyển đưa ra lời đề nghị, chỉ là uyển chuyển thật sự không phải là phong cách của anh, ngừng lại một chút, anh trực tiếp nói rõ ý mình: "Không phải là em muốn bồi dưỡng tình cảm với tôi sao? Tôi cảm thấy sống chung là phương thức bồi dưỡng tình cảm thích hợp nhất."

Lê Lạc cực kỳ chột dạ: "... Hắc."

Tạ Uẩn Ninh: "Như vậy nghĩa là em đồng ý rồi?"

Không có, không có! Lê Lạc lập tức lắc đầu.

Tạ Uẩn Ninh trầm mặc, dường như anh đợi xem cô định từ chối anh như thế nào.

Lê Lạc: "Giáo sư, không phải là chúng ta vẫn chưa chính thức yêu đương sao?"

"Tôi không nói em phải dọn qua ngay lập tức." Tạ Uẩn Ninh nói, sau đó tổng kết lại bằng một câu: "Chờ đến khi chúng ta chính thức yêu đương, cũng chính là lúc kỳ thực tập của em ở sở sinh hóa kết thúc, chúng ta sẽ sống chung, cùng nhau bồi dưỡng tình cảm"

Lê Lạc: "... A A a a!

"Còn nữa, ghế tổ chim của em nhìn cũng không tệ." Tạ Uẩn Ninh đã đưa ra quyết định, lại tặng thêm một câu: "Đến lúc đó em có thể mang nó theo."

Lê Lạc: "... Cô còn chưa qua mà anh đã nhớ nhung đồ của cô rồi..."

Khỏe môi Tạ Uẩn Ninh nhếch lên, giọng nói mang theo một chút dỗ dành, chiều chuộng: "Nếu cuối tuần này em có thời gian, chúng ta cùng đi mua giường cho em." Ngừng lại một chút, anh nói: "Đương nhiên, em cũng có thể ngủ chung giường với tôi."

Trên đời này căn bản là không có người đàn ông nào không muốn chiếm tiện nghi, giống như không có người bạn trai nào không biết đùa giỡn vậy. Lê Lạc không nhịn được, lẩm bẩm một câu: "Tiểu lưu manh."

"Sai rồi." Tạ Uẩn Ninh phủ nhận lời đánh giá của cô, anh nói: "Là lão lưu manh."

Cho nên, rốt cuộc là tiểu lưu manh và bà đi quái gỡ, hay là lão lưu manh và cô học sinh quái gỡ đây?

Qua nửa đêm cô mới ngủ được, vậy mà cô còn nằm mơ. Không biết có phải là do đêm qua cô và Tạ Uẩn Ninh nói chuyện về việc sống chung và ở chung hay không, trong giấc mơ của cô, cô và Tạ Uẩn Ninh "lăn lộn" trên một chiếc giường lớn, có lúc cô ở dưới, có lúc cô lại ở trên, cả hai người đều vô cùng sung sướng... Nếu như cuối cùng không vì một dòng dịch âm trào ra mà thức giấc thì có lẽ trong giấc mộng này cô còn lăn giường với Tạ Uẩn Ninh đến khi trời sáng.

Cả người nóng hầm hập đi vào phòng vệ sinh, Lê Lạc cầm băng vệ sinh, xấu hổ mắng thầm một câu: "Fuck."

Ngày hôm sau, trong tòa cao ốc của tập đoàn AC, Thương Vũ nhận lấy tờ giấy ăn mà Lê Lạc để lại ở bàn ăn. Không nghi ngờ gì nữa, Lê Lạc đã phát hiện ra có người theo dõi mình. Nhìn trên hai chữ "SB" trên tờ giấy ăn, Thương Vũ bật cười hừ nhẹ một tiếng.

Thư ký Ngô hỏi ông chủ: "Nếu Lê tiểu thư đã phát hiện, chúng ta có cần bảo vệ cô ấy nữa không?"

"Tạm thời không cần." Thương Vũ trả lời: "Nếu Lê tiểu thư đã không cần, vậy thì bỏ đi."

Thư ký Ngô rời đi, Thương Vũ đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc của tổng giám đốc, cảm xúc không thể nói được thành lời. Thanh Gia, chính là em, đúng không... Sau hai mươi lăm năm chạy trốn, cuối cùng người con gái mà anh yêu nhất cũng đã quay trở về, nhưng bây giờ anh đã có vợ hiền con ngoan...

Trong phòng khách không lớn không nhỏ, Phương Tử Văn nằm trên chiếc ghế sofa bọc vải bố màu vàng nhạt, đầu gối lên đùi cô tình nhân Ô Từ Yên, thoải mái than thở một câu: "Từ Yên, ở chỗ của em vẫn là thoải mái nhất!"

Ô Từ Yên xoa trán Phương Tử Văn, tỏ ra không tin. Nhưng cô không biết Phương Tử Văn lại nói rất thật lòng.

Hiện tại Phương Tử Văn thật sự không muốn ở lại căn nhà kia một chút nào. Không khí trong nhà lúc nào cũng ngột ngạt, đối mặt với đứa con gái suốt ngày nổi giận và bản mặt lạnh lùng của vợ mình, lúc anh ở nhà, dù có muốn ợ một cái cũng phải hết sức cẩn thận.

Chỗ ở của Từ Yên tuy có hơi nhỏ, nhưng lại rất thoải mái, tự tại, lại giống như một ngôi nhà thật sự. Còn căn nhà của Lâm Hi Âm dù rất rộng, được thiết kế theo kiến trúc của Pháp, hào nhoáng nhưng trống rỗng. Trên tường còn treo đầy những bức tranh theo phong cách Baroque, ngày nào cũng nhìn khiến anh phát ngán, còn cả cô vợ của anh nữa, đẹp thì đúng là đẹp thật, nhưng ở cùng cô lâu ngày anh mới cảm nhận được anh thực sự vừa một người

vừa một lòng... Tóm lại, bây giờ Phuong Tử Văn chỉ cảm thấy cực kỳ bất mãn, tình cảm của anh đều dồn hết lên Ô Tử Yên.

Tử Yên không chỉ là thư ký tốt của anh, mà còn là người tình xinh đẹp, là bảo bối của anh. Phuong Tử Văn cầm tay Ô Tử Yên lên, hôn rồi lại hôn, hôn rồi lại hôn, đến khi anh muốn, Ô Tử Yên lại từ chối.

Không phải lúc nào Ô Tử Yên cũng đều đồng ý với Phuong Tử Văn, cô tiếp tục xoa trán Phuong Tử Văn, nói với Phuong Tử Văn: "Phuong tổng, anh biết không? Benson tiên sinh đã về nước rồi."

Phuong Tử Văn nhất thời không phản ứng kịp: "Benson?"

Ô Tử Yên nhắc nhở: "Chính là cái người chuyên hỗ trợ khách hàng đầu tư ra nước ngoài ấy."

Đương nhiên là Phuong Tử Văn biết người này, Ô Tử Yên từng giới thiệu qua với anh về anh ta, Phuong Tử Văn mở to mắt, lịch sự hỏi Ô Tử Yên: "Chúng ta có thể liên lạc với anh ta không?"

Ô Tử Yên hôn Phuong Tử Văn một cái nói: "Bất kể chuyện gì thì cũng đều có cách, không phải sao?"

Phuong Tử Văn hơi chần chừ: "Chỉ là chuyện này, anh sợ Hi Âm sẽ không đồng ý?"

"Chuyện này kiếm ra tiền mà, bà già kia có thể không đồng ý à?" Ô Tử Yên cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Hắc hắc, không nói chuyện công việc nữa, nhức đầu! Anh vừa mới động lòng, cả người không thể nào an tĩnh được, Phuong Tử Văn nhắm tính thời gian, bây giờ mới là 8 rưỡi tối. Nếu như nhanh một chút, anh vẫn sẽ về kịp giờ.

"Nhanh, cho anh..." Phuong Tử Văn giục Ô Tử Yên, người đã nghiêng về phía cô.

Đối phương Tử Văn mà nói, đây chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời, không có gì tốt bằng lúc đang giàu sang phú quý được hưởng thụ những gì mình thích.

Ngày thứ bảy, Tạ Uẩn Ninh tới đón Lê Lạc, anh muốn dẫn cô tới cửa hàng nội thất chọn giường.

(Hết chương 50)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51

Rõ ràng là vẫn chưa chính thức yêu đương, nhưng lại giống như đang tiến vào giai đoạn yêu cuồng nhiệt.

Bên ngoài đã có tuyết rơi, trước khi ra khỏi nhà Lê Lạc đeo thêm một đôi bao tay da, vẫn là loại bao tay da cừu có thể dùng điện thoại di động như trước đây. Kiểu dáng hoạt bát lại không mất đi sự duyên dáng. Trong lúc chờ thang máy, cô nhấn cho Tạ Uẩn Ninh một tin nhắn, bên trong khung chat, Tạ Uẩn Ninh gửi cho cô một icon trái tim. Lê Lạc vui vẻ, ung dung nhét điện thoại di động vào trong túi xách.

Thang máy đã đi xuống, cửa mở ra. Bên trong có người, chính là Frankie tầng trên và một cô gái nước ngoài rất xinh đẹp, tóc vàng mắt xanh, hình như cũng là một em gái người Đức.

Lê Lạc đi vào. Trong thang máy, Frankie lập tức giả vờ như không biết cô, đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho cô, ngàn vạn lần không được để lộ "Bí mật" của anh. Lê Lạc mỉm cười, có thể thấy Frankie rất thích người bạn gái mới của mình.

Vì thế nên mới sợ bạn gái sẽ hiểu lầm.

Lê Lạc phối hợp xoay người, thang máy đi xuống, phía sau, em gái người Đức đang nói chuyện với Frankie, hai người nói chuyện bằng tiếng Đức. Lê Lạc có thể nghe hiểu mấy từ tiếng Đức đơn giản, đại ý chính là cô gái người Đức hỏi Frankie: "Em thật sự chính là cô gái mà anh yêu nhất sao?" Sau đó Frankie cũng dùng tiếng Đức trả lời bạn gái: "Đương nhiên, em chính là thiên sứ của anh."

Không nhận được, Lê Lạc cong cong khóe miệng, cô hiểu Frankie. Có nhiều lúc tình cảm chính là như vậy, lửng lơ bất định nhưng lại khiến người ta không thể kìm nén được, không thể diễn tả được, chỉ muốn đắm chìm trong nó, đáp lại người đó bằng sự ngọt ngào nhất.

Nhưng đến khi tình cảm và lý tưởng xung đột thì phải lựa chọn thế nào?

Tạ Uẩn Ninh đỗ xe ở nhà trọ, Lê Lạc cầm một ly trà gừng cốc ngồi vào tay lái phụ. Trà gừng cốc ở máy bán hàng tự động rất ngọt, mà Tạ Uẩn Ninh thì không thích uống đồ uống có vị ngọt nên cô cũng không mua cho anh.

Trong xe, Tạ Uẩn Ninh mặc áo len cao cổ màu đen và áo khoác lông dê, gương mặt lạnh lùng nhưng vẫn rất dễ nhìn. Cho dù chỉ ngồi ở ghế lái, nhưng vẫn lộ ra một phần sắc sảo, chín chắn, nhiệt tình. Lê Lạc cảm thán: bạn trai cô đúng là đẹp trai nhất, trong lòng lại cảm thấy không nỡ. Sau đó Tạ Uẩn Ninh thắt dây an toàn giúp cô, anh nói: "Hôm nay chúng ta sẽ đi chọn giường cho em, còn tủ treo quần áo bàn đọc sách có thể chọn sau, sau khi chọn giường xong, em có thể chọn tủ quần áo và bàn đọc sách theo phong cách em thích."

Lê Lạc ghen ngào: "...".

Tạ Uẩn Ninh nhìn bạn gái mình một chút: "Có vấn đề sao?"

Lê Lạc: "... Có."

Tạ Uẩn Ninh không cho bạn gái có cơ hội nói chuyện, anh nổ máy xe nói: "Đợi chúng ta đến trung tâm nội thất rồi nói."

Oh. Lê Lạc dựa vào ghế ngồi, đây đâu phải là nói chuyện yêu đương nữa, căn bản là vợ vả muốn kết hôn thì có. Vấn đề của cô chính là cô không thể đồng ý chuyện mua giường, đồ dùng gia đình... và chuyện sống chung.

Còn một tháng nữa là kỳ thực tập của cô ở sở sinh hóa sẽ kết thúc. Theo như lời Tạ Uẩn Ninh nói, sau khi kỳ thực tập của cô hai người sẽ chính thức yêu đương, sau đó lập tức dọn về sống chung.. Tốc độ phát triển như thế thật sự vượt xa so với dự tính của cô.

Nếu tình hình cứ phát triển theo hướng này, có khi nào sẽ có một ngày, thù lớn còn chưa trả được, cô đã trở thành mẹ trẻ con rồi không. Lê Lạc đầu ngửa ra sau, dựa vào ghế lái phụ, đột nhiên trong đầu lại nghĩ đến hình ảnh: Trong phòng trẻ lộn xộn lung tung, đồ chơi vứt khắp phòng, Tạ Uẩn Ninh ra lệnh cho cô ở nhà chăm con, không được ra khỏi nhà. Nhưng đứa bé lại không ngoan ngoãn lắm, cô vừa mới bế tiểu Ninh đi, tiểu Lê lại bắt đầu đập phá. Cô hận không thể ngửa mặt lên trời tìm lại ý chí mạnh mẽ thừa nào, phía sau vang lên giọng nói lạnh lùng mà mai mỉa của Tạ Uẩn Ninh: "Ngày cả con mình còn không chăm nổi mà còn nghĩ đến chuyện báo thù?"

Đúng là một kết cục bi thảm. Lê Lạc vội vàng uống một ngụm trà ngũ cốc cho đỡ sợ.

"Rất ngon à?" Tạ Uẩn Ninh đột nhiên hỏi.

Lê Lạc chủ động đưa cốc trà ngũ cốc của mình tới trước mặt Tạ Uẩn Ninh, để anh chỉ cần cúi đầu là có thể uống được, nhưng Tạ Uẩn Ninh không uống. Anh nghiêng đầu, nhìn khóe môi cô.

Lê Lạc phản ứng rất nhanh, lập tức liếm khóe môi.

"Vẫn còn." Tạ Uẩn Ninh nói: "Tôi giúp em." Đúng lúc gặp được đèn đỏ, Tạ Uẩn Ninh nghiêng người sang, đưa tay xoa xoa khóe miệng Lê Lạc, sau đó tạm dừng toàn bộ thời gian chờ đèn đỏ còn lại để "cường hôn" cô. Anh khó kìm lòng nổi, vì thế cứ làm những gì anh thích.

Bởi vì đây là việc mà tối hôm qua anh rất muốn làm.

Thời gian gần đây, số lần Tạ Uẩn Ninh ôm, hôn Lê Lạc càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Cô là cô gái của anh, dù anh có hôn cô, ôm cô, yêu cô nhiều đến thế nào cũng vẫn không đủ —— đèn xanh rồi. Tạ Uẩn Ninh tự giác buông bạn gái ra, tiếp tục lái xe, khóe môi mấp máy, đáng về anh tuần nhưng không mất đi sự phóng đảng.

Thì ra muốn một người đàn ông từ Vô Tòng biến thành Tây Môn Khánh cũng chẳng khó chút nào! Lê Lạc giống như một cô dâu nhỏ bị hôn, liếm liếm khóe môi, cố gắng khôi phục hình tượng cô bé kiều ngạo, nhìn thẳng phía trước nói: "Giáo sư, em cảm thấy chúng ta phát triển quá nhanh."

Bạn gái nhỏ chất vấn như vậy, Tạ Uẩn Ninh lập tức trả lời: "Lúc em lựa chọn yêu đương với một người đàn ông hơn em chín tuổi, em nên cân nhắc đến vấn đề này rồi mới phải."

Lê Lạc: "...". Không phải là còn chưa bắt đầu sao?

Khụ! Tạ Uẩn Ninh cũng cảm thấy những lời mình nói ra hơi cứng nhắc, anh thông thả giải thích: "Lê Lạc, tôi không còn trẻ nữa, em hiểu chứ?"

"Vâng..." Lê Lạc trả lời một tiếng, bày tỏ mình có thể hiểu, sau đó đáy lòng chỉ cảm thấy vô cùng ưu thương. Rõ ràng không phải là cô yêu một người đàn ông lớn hơn cô 9 tuổi, mà là anh yêu một bà chị hơn anh 14 tuổi!

Lê Lạc chống tay lên đầu, mắt nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh. Cứ yêu đương như vậy cũng thật là kích thích...

Trong trung tâm nội thất, Lê Lạc nắm tay Tạ Uẩn Ninh đi dạo từ tầng một đến tầng ba. Có phải là bất kể người phụ nữ nào cũng đều thích đi dạo trong trung tâm nội thất hay không. Lê Lạc vốn định tìm lý do để trốn ra ngoài, kết quả là vừa mới đi vào, lại lập tức bị những món đồ xinh xắn ở đây thu hút, ánh mắt lưu luyến dừng lại trên những món đồ ấm áp, đáng yêu.

Không chỉ Lê Lạc thấy thích, Tạ Uẩn Ninh cũng cảm thấy khá tốt.

Sau đó, Lê Lạc quay đầu nhìn anh nói: "Giáo sư, chúng ta về đi."

Về? Tạ Uẩn Ninh đứng trước mặt Lê Lạc, khẽ đưa mắt nhìn cô, cúi đầu hỏi: "Vẫn chưa chọn được gì mà?"

"Em nghĩ là không cần mua đâu." Lê Lạc cúi đầu, nói thẳng nguyên nhân cho Tạ Uẩn Ninh: "Nếu như em chỉ ở một thời gian ngắn, vậy thì quá lãng phí."

Tạ Uẩn Ninh: "...". Ngừng lại một chút, anh nói: "Tôi không cảm thấy lãng phí."

Lê Lạc vẫn cúi đầu, cô hỏi: "Giáo sư, nếu như chúng ta không còn bên nhau nữa thì sao?"

Tạ Uẩn Ninh: "...".

Lê Lạc cúi thấp đầu, nói tiếp: "Nếu như chúng ta chia tay, những thứ này đều sẽ để ở chỗ thầy. Sau này thầy sẽ có bạn gái mới, nếu cô ấy nhìn thấy giường, tủ mà thầy mua cho em sẽ cảm thấy không thoải mái." Nói đến cảm giác này, Lê Lạc nhớ đến Frankie và bạn gái anh ta. Frankie không tỏ ra thân thiết với cô vì anh không muốn bạn gái ghen.

Tạ Uẩn Ninh không nói thêm gì nữa, chỉ cố gắng kìm nén tâm trạng của mình.

Lê Lạc lập tức mở miệng chuyển đề tài. Thật ra thì cô luôn muốn làm Tạ Uẩn Ninh vui vẻ, tặng anh bức tranh làm quà sinh nhật cũng là vì muốn anh vui vẻ, lúc cô đồng ý hẹn hò với Tạ Uẩn Ninh, mặc dù phần nhiều là thuận nước đẩy thuyền, nhưng cũng có một phần là vì muốn Tạ Uẩn Ninh vui vẻ. Giống như hôm nay, cô cũng không muốn làm anh không vui.

Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, ánh mắt chân thành lại trong sáng như nước.

Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc, không phải là anh không vui. Bạn gái anh suy nghĩ cho anh như vậy, sao anh có thể cảm thấy không vui chứ, anh vui mừng còn không kịp ấy. Nếu Lê Lạc tạm thời không muốn mua giường, Tạ Uẩn Ninh đồng ý. Lúc anh dẫn Lê Lạc ra khỏi trung tâm nội thất, anh trả lời cô một câu: "Không sai, em nói rất đúng."

Lê Lạc cảm thán: Đúng là một người đàn ông dứt khoát lại hiểu chuyện.

Mặc dù không đi dạo trung tâm nội thất, nhưng ngày thứ bảy vẫn luôn có rất nhiều nơi thích hợp để hai người bồi dưỡng tình cảm. Tạ Uẩn Ninh dẫn Lê Lạc tới vườn thú, cho đến khi màn đêm buông xuống, sau khi hai người cùng đi ăn cơm tối xong mới trở về, xe chạy văng vẳng trên đường. Thành phố vừa lên đèn.

Ở bên kia, có một bữa tiệc vừa mới bắt đầu...

Trong phòng khách sạn cao cấp chỉ có ba người. Phương Tử Văn, Ô Tử Yên và Benson. Ô Tử Yên mặc một bộ váy công sở hàng hiệu, cười tủm tỉm rót rượu cho Phương Tử Văn và Benson, sau đó thông minh lựa chọn không nói nhiều, ngồi một bên dự thính. Tối nay Phương Tử Văn cũng ăn mặc áo mũ chỉnh tề, đầu tóc vuốt keo tron bóng. Đối lập với Phương Tử Văn và Ô Tử Yên, Benson chỉ mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh xám, vô cùng tùy ý. Đương nhiên cũng không phải là Benson không coi trọng bữa cơm tối nay, mà là vì anh vừa đi chạy về.

Phương Tử Văn nâng cốc mời Benson, sau đó lại nói trước đây cũng từng làm việc ở Mỹ một thời gian, lúc đó cũng làm những hoạt động đối ngoại với bên ngoài như thế này.

Dù là người thế nào, là đàn ông hay là phụ nữ, thành công hay là thất bại, đều thích nhắc đến chuyện cũ. Chuyện cũ cũng chỉ có hai loại, một là hối tiếc vì không thành, hai là khoe khoang ngày tháng về vang chói lọi. Phương Tử Văn là một người đàn ông có sự nghiệp, đương nhiên là thuộc loại sau.

Hôm nay, anh mời cổ vấn đầu tư Benson nổi tiếng ở phố Wall tới khách sạn cao cấp như vậy, đương nhiên cũng là có nguyên nhân. Một phần là Tử Yên đề nghị, nhưng nguyên nhân chính là do chuyện buôn bán ra nước ngoài trong hai năm qua thực sự không tốt, nhất là dạo gần đây, anh liên tục mất đi nhiều đơn đặt hàng lớn, quả thực, Phương Tử Văn rất muốn đầu tư tiền ra nước ngoài.

Sau đó anh lợi dụng Ô Tử Yên hoàn thành chuyện này giúp anh, anh nói dối cô rằng muốn chuyển bớt tài sản đi, sau này ly hôn sẽ có lợi hơn.

Nhưng anh sẽ ly hôn sao? Mặc dù Phương Tử Văn rất không vừa lòng với Lâm Hi Âm, nhưng anh chưa hề có ý định ly hôn. Đương nhiên anh cũng rất lệ thuộc vào Ô Tử Yên, dù là công việc hay là bổ sung tình cảm. Một người đàn ông một mặt không muốn ly hôn, mặt khác lại dụ dỗ người tình làm việc cho mình, phải làm thế nào đây? Đương nhiên là vẽ cho cô một cái bánh nướng thật lớn, nhìn thấy được nhưng lại không ăn được.

Ba người ngồi quanh bàn ăn, Benson nhìn Phương Tử Văn và Ô Tử Yên. Lần trước khi anh cảm thán với Thanh Gia rằng thanh xuân không đợi ai cả, Thanh Gia đã nói với anh một câu: "Benson, thật may là cậu không kết hôn, nếu không cậu mà biến thành kiểu đàn ông như Phương Tử Văn thì cậu thảm rồi."

Kiểu đàn ông như Phương Tử Văn? Benson cảm thấy buồn cười, cô bạn thân của anh đúng là vừa độc mồm độc miệng, không phúc hậu chút nào. Lúc Benson và Phương Tử Văn cùng đi ra ngoài, lại vô tình bắt gặp ông chủ cũ của Phương Tử Văn, đang đi ra từ một phòng khác.

Người Trung Quốc rất thích vừa bàn chuyện vừa ăn uống uống, Benson bắt tay với ông chủ cũ của Phương Tử Văn: "Xin chào, Thương tổng, ngưỡng mộ đã lâu."

"Ngưỡng mộ đã lâu, Hứa tiên sinh." Thương Vũ trả lời Benson, nhìn anh một lúc lâu.

Hứa Chính Dịch là tên tiếng Trung của Benson, nhưng mọi người thường nghe đến cái tên Benson nhiều hơn, chẳng qua anh cũng không hề che giấu tên tiếng Trung của mình. Đi không đôi tên ngồi không đôi họ là nguyên tắc làm việc của anh.

"Hứa tiên sinh, chúng ta đã từng gặp nhau lần nào chưa?" Thương Vũ mở miệng hỏi Hứa Chính Dịch, anh thản nhiên nói: "Tôi có cảm giác nhìn Hứa tiên sinh rất quen."

"Rất bình thường." Hứa Chính Dịch mỉm cười trả lời: "Cũng có rất nhiều người nói nhìn tôi rất giống một ngôi sao thể thao nổi tiếng." Nói xong, anh nở một nụ cười xán lạn, khoe ra hai má lúm đồng tiền cho Thương Vũ xem, bày ra vẻ mặt rất giống ngôi sao thể thao kia.

"Hứa tiên sinh thật là thẳng thắn." Thương Vũ mỉm cười, gật đầu nói: "Hy vọng có một ngày chúng ta có cơ hội hợp tác."

Hứa Chính Dịch: "Hy vọng có một ngày chúng ta có cơ hội hợp tác."

Bởi vì bàn chuyện hơi lâu, lúc Phuong Tử Văn về đến nhà đã rất khuya. Nhưng vợ anh Lâm Hi Âm và con gái Giai Khởi vẫn chưa ngủ, đang ngồi trên ghế sa lon xem ti vi. Vợ anh chẳng nói chẳng rằng, Lâm Giai Khởi lại nghiêng đầu qua gọi anh một tiếng ba.

Chung quy anh cũng chỉ có một đứa con gái, con gái gọi anh một tiếng ba, Phuong Tử Văn lập tức mềm lòng, lại nghĩ đến gần đây mình ít quan tâm đến con gái nên lại càng thấy áy náy.

Phuong Tử Văn đi tới ghế sa lon, đau lòng hỏi thăm con gái: "Con học ở trường mới đã quen chưa?"

Lâm Giai Khởi không muốn trả lời, một lát sau mới mở miệng nói: "Vẫn như vậy thôi, toàn là con nhà giàu."

"... Chẳng lẽ con không phải là con nhà giàu à?" Phuong Tử Văn nói đùa, thấy con gái vẫn buồn buồn, không vui, có ý lấy lòng hỏi: "Tiền tiêu vặt tháng này có đủ không, hay ba cho con thêm nhé?"

"Không cần."

Lâm Giai Khởi từ chối, Phuong Tử Văn thật sự cảm thấy bất ngờ. Chỉ là một lát sau, Lâm Giai Khởi lại quay đầu qua, nói với Phuong Tử Văn: "Ba, gần đây con bắt đầu học lái xe rồi... Ba mua xe cho con nhé."

Mua xe? Phuong Tử Văn nhìn về phía Lâm Hi Âm.

Rốt cuộc Lâm Hi Âm cũng có một chút phản ứng, rất có lòng, mở miệng nói: "Mua đi, không phải chỉ là một chiếc xe sao? Nếu Thương gia muốn thoái hôn, cũng không thể để họ xem thường con gái chúng ta."

"... Không sai." Phuong Tử Văn ngồi lên ghế sa lon, ôm con gái mình nói: "Giai Khởi, dù thế nào đi chăng nữa con vẫn là vàng bạc, là bảo bối của ba mẹ. Cho dù Thương Ngôn không cần con nữa, ba cũng có thể nuôi con cả đời."

"A." Lâm Hi Âm cười lạnh, lời nói này là ý gì. Con gái của Lâm Hi Âm mà lại không có ai muốn cưới sao?

"Ba, con và Thương Ngôn còn chưa chia tay đâu." Lâm Giai Khởi cũng không vui khi thấy ba nói như vậy, cô tức giận nói: "Mà cho dù có chia tay thì cũng không phải là do Thương Ngôn không quan tâm đến con, mà là con không cần anh ta nữa."

"Đúng!" Phuong Tử Văn cực kỳ vui vẻ, cuối cùng cũng cảm thấy mình có thể thoải mái hít thở ở cái nhà này rồi.

...

Vậy mà, nằm trên giường lớn trong nhà trọ, Lê Lạc lại cảm thấy mình sắp không thở được, cô bị hôn tới đầu óc choáng váng, cô thật sự nghi ngờ, có phải là Tạ Uẩn Ninh từng luyện khí công rồi không. Lẽ ra tối nay cô không nên đồng ý cho Tạ Uẩn Ninh lên phòng ngủ. Chỉ không để ý một chút đã bị đẩy ngã xuống giường như thế này.

Lòng ngực vang lên những tiếng đập dồn dập, không biết là nhịp tim của ai.

Thân thể người đàn ông trưởng thành cao 1m8 đè trên người cô, Lê Lạc thật sự cảm thấy mình sắp bị đè nát rồi. Cô đưa tay đẩy anh một cái, nói với anh: "Giáo sư, thầy nặng quá..."

"Đúng, tôi rất nặng." Nhưng không quan trọng. Tạ Uẩn Ninh trả lời Lê Lạc, hai ngày nay không phải là anh không nhận ra Lê Lạc rất khác thường, chỉ là anh không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc đi dạo trong trung tâm nội thất thì anh hiểu rồi. Hóa ra bạn gái của anh còn nghĩ đến chuyện chia tay?

Không sao, anh tha thứ cho cô, cô còn nhỏ, không hiểu chuyện. Anh lớn hơn cô chín tuổi, có một số chuyện để anh nắm bắt và cân nhắc thì tốt hơn, cũng như tối nay vậy, anh muốn cô hiểu rõ: tầm quan trọng của mối quan hệ này đối với anh.

(Hết chương 51)

Hóng chương hai người chia tay =)))) Hóng lắm rồi ấy =))))

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 52

Bên ngoài truyền đến những tiếng “Rào Rào”, trời mưa.

Một trận mưa to gió lớn đột nhiên trút xuống giữa màn đêm như vậy, cơn mưa tầm tã giống như một tấm rèm nước che mờ cả thành phố. Trong chốc lát, ánh đèn, cao ốc, tất cả đều trở nên nhạt nhòa trong màn mưa.

Trong thế giới mờ mịt, chỉ còn lại những tiếng rào rào, giọt giọt tí tách, và cả sột sột soạt soạt.

Sột sột soạt soạt, là âm thanh phát ra do hai thân thể quần quít trong lớp chăn lông cừu. Lê Lạc bị Tạ Uẩn Ninh đẩy lên giường, người cô vừa trượt xuống một chút, anh lại đẩy cô trở lại, ngay cả cơ hội để thở anh cũng không cho cô.

Đúng là khí thế “Trường phong phá lãng hội hữu thời, trực quải vân phạm tế thương hải” (\*)... Rõ ràng tối nay lúc anh đưa cô lên lầu vẫn còn tương đối gió êm sóng lặng, vậy mà chỉ vào phòng của cô một lúc, không ngờ lại lập tức nổi gió.

(\*) Trích trong bài thơ Hành lộ nan của Lý Bạch

“Kim tôn mỹ tửu đầu thập thiên,

Ngọc bàn trân tu trị vạn tiền.

Đình bồi đầu trợ bất năng thực,

bạt kiếm tứ cổ tâm mang nhiên.

Dục độ Hoàng Hà băng tắc xuyên,

Tương đẳng Thái Hằng tuyết ám thiên.

Nhân lai thủy điều tọa khê thương,

Hốt phục thừa chu mộng nhật biên.

Hành lộ nan! Hành lộ nan!

Đa kì lộ, Kim an tại?

Trường phong phá lãng hội hữu thì,

Trực quải vân phạm tế thương hải.”

Dịch nghĩa:

Chén quý, rượu ngon mười ngàn một đấu,

Mâm ngọc, món ngon giá vạn tiền,

Bỏ chén, quăng đũa không ăn nổi

Rút kiếm nhìn quanh lòng ngơ ngác!

Muốn vượt sông Hoàng Hà nhưng băng làm tắc sông

Định lên đỉnh Thái Hằng nhưng bị tuyết che tối trời,

Lúc an nhàn ngồi câu cá trên khe suối

Bỗng lại ngồi thuyền mơ về phía mặt trời,

Đường đi khó! Đường đi khó!

Nhiều ngã ba biết đi phía nào?

Gió mạnh rồi có lúc dề ngon sóng lớn,

Giương buồm mây trắng tiến vượt vào biển xanh.

Lê Lạc nằm giữa giường lớn, nhìn Tạ Uẩn Ninh, không nhúc nhích. Cô cảm thấy chiếc thuyền báo thù của cô đã bị lật chìm trong những cơn gió to sóng lớn của Tạ Uẩn Ninh rồi...

Tạ Uẩn Ninh cũng nhìn Lê Lạc, trong ánh mắt yên lặng như nước cất giấu ba phần tình cảm, ba phần khao khát. Bên ngoài mưa gió lạnh lẽo, trong phòng lại vô cùng nóng. Tất cả đều nóng, những nụ hôn nóng, ánh mắt cũng nóng, hơi thở cũng nóng... Trong sự tĩnh lặng lại có những ý định nóng bỏng.

Chỉ có ánh đèn lẳng lặng soi sáng trên đỉnh đầu hai người.

"Lê Lạc, em hiểu tôi muốn làm gì, đúng không?" Tạ Uẩn Ninh nói rất nhỏ, giọng nói trầm lạnh của anh mang theo cảm giác dề nén. Anh đang hỏi ý kiến của cô.

Lê Lạc chớp mắt, cô hiểu. Nhưng cô không nói gì.

Đương nhiên cô hiểu ý Tạ Uẩn Ninh, hôm nay anh cũng đã nhắc nhở cô: "Anh không còn trẻ nữa." Chỉ là cô không ngờ lại nhanh như vậy, vội vàng như vậy khiến cô không kịp chuẩn bị. Nhưng tối nay anh và cô xảy ra chuyện này cũng không quá bất ngờ. Giống như giấc mơ của cô ngày hôm trước vậy, dường như tất cả đều đã được định trước. Sau đó Lê Lạc nhận ra cô không hề có chút kháng cự nào, thậm chí cô cũng thật sự muốn... Ăn sạch Tạ Uẩn Ninh. Nhưng nếu như cô "ăn" anh rồi sau đó lại bỏ rơi anh, có phải là rất vô lại không? Lê Lạc cảm thấy vô cùng rối rắm và buồn rầu. Tạ Uẩn Ninh lại không hiểu những rối rắm và buồn rầu của cô.

"Giáo sư... Thầy sẽ không hối hận chứ?" Lê Lạc ôm lấy cổ của Tạ Uẩn Ninh, nghiêm túc đặt câu hỏi. Giọng cô mềm dịu giống như vải sa tanh. Nếu như sau này hai người chia tay, anh không hối hận, vậy thì cô cũng không sao. Cô nguyện ý vui vẻ cùng anh.

Cô nói với anh những lời này có phải là hơi ngược đời không? Tạ Uẩn Ninh yên lặng một lát. Cô gái của anh nằm bên dưới người anh, gò má ửng đỏ nhìn anh, thoát nhìn rất nghiêm túc những cũng rất đáng yêu. Anh thích cô đến mức chỉ muốn hung hăng giữ chặt cô và chăm sóc cô thật tốt. Đàn ông một khi đã yêu, đều trở nên rất ấu trĩ.

Sau đó Lê Lạc cũng ôm anh, giống như một đứa trẻ hư khích lệ anh cùng làm chuyện xấu.

Nếu đã như vậy thì làm thôi.

Bàn tay Tạ Uẩn Ninh lướt tới ngực Lê Lạc, bắt đầu vuốt ve. Bầu ngực cô duyên dáng yêu kiều lại đàn hồi. Không lớn không nhỏ, giống như một con chim tước đáng yêu mềm mại. Tạ Uẩn Ninh nhẹ nhàng vuốt ve cô, hôn cô... Lòng bàn tay và ngón tay anh đều có vết chai do hàng năm chơi bóng. Cảm giác mềm mại áp lên lòng bàn tay của anh, Tạ Uẩn Ninh không chịu nổi, hít một hơi thật dài.

Sau đó, Lê Lạc cũng hít một hơi, cô cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Trái tim cô cứ đập loạn trong lồng ngực.

"Chờ tôi một lát, được không?" Tạ Uẩn Ninh mở miệng nói, sau đó nhanh chóng thu tay lại.

Lê Lạc gật đầu, cô biết Tạ Uẩn Ninh muốn đi mua cái gì, tâm trạng vừa mong đợi vừa khẩn trương. Ngay bên dưới nhà trọ có một siêu thị tiện lợi, chỉ cần năm phút là đủ rồi.

5 phút sau, cô và tiểu lưu manh Ninh Ninh của cô sẽ cùng chơi một trò chơi lớn!

Rất nhanh, Tạ Uẩn Ninh ra khỏi phòng trọ của cô.

Lê Lạc cũng đứng lên đi vào nhà vệ sinh, cô dựa vào tường nhìn vào chiếc gương lớn phía trên bồn rửa mặt, người phụ nữ trong gương quần áo xốc xếch, sắc mặt ửng hồng. Cô thở một hơi dài, tâm trạng vẫn không thể nào ổn định.

Ngoại trừ cảm giác khẩn trương còn có một chút rối rắm.

Làm thế nào bây giờ, rốt cuộc cô có muốn ngủ cùng anh không? Lê Lạc gờ đầu, nhìn lên trần nhà của phòng vệ sinh, cảm thấy chuyện này giống như một bài toán khó nhằn mà ông trời giao cho cô vậy... Đúng là từ xưa tới nay cửa ải khó vượt qua nhất vẫn là cửa ải mỹ nam! Lê Lạc định tắm qua một cái, sau đó theo thói quen lấy một miếng băng vệ sinh mới từ trong ngăn kéo ra... Omg!

Cô vẫn còn đang trong kỳ kinh nguyệt?

Bà di đáng chết!

Thật mất hứng...

Lê Lạc gọi điện thoại cho Tạ Uẩn Ninh, nói với anh rằng tối nay anh không thể giương buồm khởi hành, Tạ Uẩn Ninh cũng lạnh lùng cúp điện thoại của cô. Bởi vì Tạ Uẩn Ninh đã đang đi thang máy lên, trong túi áo bành tô là hai hộp bcs khôn nạn.



...

Nửa đêm, mặc dù không làm được gì, nhưng Tạ Uẩn Ninh vẫn ngủ ở chỗ Lê Lạc. Không biết trận mưa đã ngừng từ lúc nào, Lê Lạc mặc áo ngủ bông kẻ caro vui trong lồng ngực Tạ Uẩn Ninh, cầm hai hộp bcs khôn nạn mà Tạ Uẩn Ninh mua về trong tay. Lật tới lật lui, vuốt vuốt, giống như đang chơi rubic vậy.

Tạ Uẩn Ninh giành lại, ngăn Lê Lạc tiếp tục nghiền cứu nó, anh nói với cô: "Ngủ đi."

Nghỉ ngơi sớm một chút, không phải cô đang trong kỳ kinh nguyệt sao?

Lê Lạc ngẩng đầu giải thích một câu: "... Giáo sư, em thật sự quên mất." Vừa rồi lúc cô không thể kim lòng nổi, nếu như cô mà nhwos ra bà di đang đến thì cô cũng sẽ không rồi rầm đến như vậy.

"Không sao." Tạ Uẩn Ninh trả lời, anh biết anh không thể nào “ăn” được bạn gái dễ dàng thuận lợi như vậy. Mặc dù nghĩ như vậy, Tạ Uẩn Ninh vẫn rất bất đắc dĩ, anh dùng tay mát xa bụng dưới cho Lê Lạc.

"Như thế này có dễ chịu hơn không?" Anh hỏi cô.

"Thoải mái lắm." Cực kỳ thoải mái! Lê Lạc gật đầu, ực tay của Tạ Uẩn Ninh không nặng không nhẹ, rất dễ chịu, cho nên cô càng tựa sát vào người Tạ Uẩn Ninh, đầu cũng dựa vào ngực anh.

Đột nhiên cô chợt nghĩ ra, cô quan tâm nhìn Tạ Uẩn Ninh, anh... Thoải mái không?

Mặc dù Lê Lạc chưa từng trải qua những chuyện như thế này, nhưng cô cũng không phải là tiểu bạch thỏ (\*) ngây thơ thuần khiết. Cô biết Tạ Uẩn Ninh phải bỏ dở nửa chừng như vậy chắc chắn là rất không thoải mái, dù là thân thể hay trong lòng đều vậy. Làm người không thể chỉ hưởng thụ mà không hồi đáp. Lê Lạc nghiêng người hỏi thăm Tạ Uẩn Ninh: "Do you need a hand..." Cái đó, có cần cô giúp một tay không?

(\*) Tiểu bạch thỏ: những cô nàng ngây thơ, trong sáng, ít va chạm với đời

What? Bàn tay Tạ Uẩn Ninh dừng lại trên bụng Lê Lạc.

Chung quy, cô vẫn thấy hơi áy náy, Lê Lạc tiếp tục dùng tiếng Anh để nói ra ý mình, chính là cô có thể dùng tay giúp anh. Đôi mắt sáng như nước khề chớp, Lê Lạc đưa tay về phía bụng Tạ Uẩn Ninh, giống như Tạ Uẩn Ninh đặt tay lên bụng của cô, vừa nghiêm túc vừa khấn trương nói: "I do it in same way."

Tạ Uẩn Ninh: "... Ngừng lại một chút, tà ác chiến thắng hoàn toàn: "... Thank you."

...

Bên ngoài trời lại mưa, tiếng mưa rơi nối tiếp nhau, rào rào....

Trời mưa suốt cả đêm qua, đến tầm năm giờ sáng mới ngừng. Lê Lạc cũng phải đến khoảng năm giờ mới ngủ. Nhưng từ lúc 11 giờ đêm cô đã bắt đầu giả vờ ngủ. Hai người ngủ chung phiền phức ở chỗ đó, cô không thể cũng không tiện quấy rầy Tạ Uẩn Ninh nghỉ ngơi.

Đêm khuya yên tĩnh, cô quay lưng về phía Tạ Uẩn Ninh, lấy điện thoại di động ra lướt mạng, sau đó một cánh tay ôm chặt lấy eo cô, một cánh tay khác trực tiếp lấy đi điện thoại di động trong tay cô, đặt sang bên kia, sau đó anh ra lệnh: "Về sau lúc ngủ, không được cầm điện thoại di động lên giường."

"..." Lê Lạc im lặng xoay người đi. Cảm giác dịu dàng này, đúng là không dài lâu.

Ngày hôm sau là chủ nhật, cũng là ngày nghỉ. Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh cùng ăn sáng, sau đó anh đưa cô tới thư viện. Trước khi đi Tạ Uẩn Ninh ngồi ở trong xe nói với cô: "Buổi chiều tôi tới đón em, sau đó về nhà ăn một bữa cơm."

Nhà? Sau khi Lê Lạc hiểu ra, lập tức lắc đầu: "Không cần đâu, tối nay em đi ăn với Tiểu Thụ."

Lê Lạc từ chối, Tạ Uẩn Ninh cũng không phản đối, anh chỉ hỏi cô: "Quan hệ giữa em và Tiểu Thụ rất tốt?"

Lê Lạc mỉm cười: "Cũng không tệ lắm, hiện tại em và cô ấy là bạn bè."

"Được." Tạ Uẩn Ninh gật đầu: "Vậy ngày mai gặp lại..." Nếu như có thể, sẽ là buổi tối gặp lại.

"Giáo sư, nếu như em..." Lê Lạc cúi thấp đầu, đột nhiên mở miệng nói: "Nếu như em muốn chia tay, thầy sẽ đồng ý chứ?" Giọng nói nhẹ nhàng, giống như gió thổi vào trong xe.

"... Em đang nói đùa à?" Giọng nói lạnh lùng xa xăm vang lên, Tạ Uẩn Ninh trả lời cô.

Ách, cô chỉ muốn hỏi thử thôi mà.

"... Hắc hắc." Lê Lạc vô cùng lúng túng, lại cảm thấy chuyện này đúng là có hơi buồn cười. Cô bật cười nói: "Đúng, em nói đùa thôi."

"Sau này đừng bao giờ nói đùa như vậy." Tạ Uẩn Ninh nói với Lê Lạc, anh dùng sự dịu dàng nhất mà anh có thể để nói với cô, ánh mắt chân thành của anh khiến Lê Lạc chột dạ, khóe miệng anh nhếch lên, chậm rãi nói: "Bởi vì tôi sẽ coi là thật."

Lê Lạc: "...". Nếu là thật thì sẽ như thế nào? Tim cô đập nhanh hơn.

Tạ Uẩn Ninh: "Vậy thì em xong đời rồi."

Lê Lạc: "...". Xong đời là ý gì? Tim cô lại càng đập nhanh hơn.

"Em sẽ vĩnh viễn mất đi người bạn trai, và cả kết quả bài báo cáo thực tập nữa." Tạ Uẩn Ninh nói, không do dự chút nào, lưu loát rõ ràng.

Thật là đáng sợ. Lê Lạc ghen hòng trợn mắt nhìn Tạ Uẩn Ninh, sau đó cúi đầu xuống, cô cảm thấy nhẹ nhõm.

"Chỉ đùa một chút thôi mà." Tạ Uẩn Ninh dựa vào ghế lái, đổi giọng nói: "Nếu như em thật sự muốn chia tay, tôi sẽ đồng ý với em, tôi tôn trọng quyết định của em. Nếu đã không giữ nổi người, vậy thì càng không giữ được trái tim. Đúng không?"

Hơn nữa, anh cũng không phải là người đàn ông mặt dày.

Những lời Tạ Uẩn Ninh nói rất có lực sát thương. Lê Lạc cúi đầu, xấu hổ đến nỗi tỉnh rồi mù.

"Cho nên, là vì tối hôm qua tôi không cho em dùng điện thoại di động à?" Nên cô mới nói đến chuyện chia tay. Đây là lý do duy nhất mà Tạ Uẩn Ninh có thể nghĩ ra, anh nhún mày.

"Không phải..." Sao có thể là vì chuyện ngớ ngẩn đó chứ, Lê Lạc vuốt tóc, hỏi ngược lại Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, em là... người như vậy sao?"

"Đương nhiên là không phải." Tạ Uẩn Ninh phủ nhận, anh cũng tin bạn gái anh không ngây thơ như vậy, không không hiểu chuyện như vậy, nhưng Tạ Uẩn Ninh vẫn nói điều mà anh lo lắng ra: "Tôi sợ có những lúc em nghĩ không thông."

Hắc hắc... Lê Lạc tiếp tục mỉm cười, tiếp tục nghe anh nói.

"Tóm lại, nếu em có ý kiến gì thì cứ nói với tôi một tiếng." Tạ Uẩn Ninh mở miệng nói lần nữa, có bạn gái nhỏ tuổi rất phiền phức ở chỗ đó, chuyện gì đều phải dạy. Anh cũng không thích dùng giọng điệu dạy dỗ để nói về chuyện tình cảm của hai người, nhưng rõ ràng là Lê Lạc không nghiêm túc với tình cảm của mình. Không phải là lúc cô thổ lộ với anh và đồng ý yêu anh đều như vậy sao?

Đối mặt với đôi mắt xinh đẹp hoạt bát của Lê Lạc, Tạ Uẩn Ninh biến tình yêu của mình thành những từ ngữ đơn giản nhất: "Hai người có thể ở bên nhau chính là duyên phận. Có được duyên phận không dễ chút nào, vì thế chúng ta nên quý trọng nó. Nếu như có một ngày em cảm thấy tôi có điều gì không tốt, vậy thì hãy nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ nghiêm túc kiểm điểm bản thân, sẽ thay đổi."

"Giáo sư..." Lê Lạc nhìn anh.

"Đương nhiên ——" Tạ Uẩn Ninh hơi chần chừ, do dự không biết có nên nói hay không, nhìn thấy ánh mắt Lê Lạc vẫn mơ hồ như trước, anh nói tiếp: "Cho nên, ngàn vạn lần xin em đừng nói chia tay. Nếu như em nói ra, tôi nhất định sẽ đồng ý với em, tuyệt đối không ép buộc em."

Lê Lạc cảm thấy áp lực trong lòng sâu như biển lớn vậy: "... Giáo sư, em vào thư viện đây."

"Được, học tập chăm chỉ." Tạ Uẩn Ninh mỉm cười, cho đến hiện tại, bạn gái nhỏ của anh vẫn vô cùng đáng yêu. "Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi, chuyện học hành cũng được, nếu là những kiến thức về chuyên ngành thì tôi cũng có thể giúp em."

Lê Lạc: "Vâng..."

"Khoan đã."

Cái gì?

"Hôn một cái."

Đúng là một tiểu lưu manh bá đạo. Vừa rồi còn đe dọa cô, kết quả trước khi đi, còn phải hôn anh một cái, "chụt chụt", Lê Lạc hôn hai cái.

Hôn một tặng một, không cần cảm ơn!

\_\_\_\_\_

Trong thư viện, Lê Lạc và Tiểu Thụ cùng ngồi đọc sách, trước mặt đặt một ly cà phê, chăm chú đọc sách. Tiểu Thụ mới nhập học được hơn một tháng, nhưng lại muốn cùng thi cuối kỳ cùng bạn học, áp lực học rất lớn.

Chỉ là Lê Lạc cũng không giúp được gì cho Tiểu Thụ, thứ nhất là vì cô không học đại học ở Lan Đại, thứ hai là vì những kiến thức mà cô có được là do cô học ở Mỹ từ 25 năm trước, chương trình học và phương thức kiểm tra ở Mỹ đều không giống ở đây. Cô đề nghị với Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ, cô có thể

mượn sách của bạn bè, hỏi bọn họ xem trọng tâm ôn tập ở đâu."

Tiểu Thụ ngẩng đầu lên, xấu hổ nói: "Lê Lạc, chị yên tâm, kỳ thi lần này em vẫn tự lo được mà."

Lê Lạc mỉm cười gật đầu.

Tiểu Thụ cúi thấp đầu, cô không tự tin một cách mù quáng. Những vấn đề cần ôn cô đều đã biết, hoàn toàn không cần lo lắng. Nhưng những bài thi trên đại học không phải là dễ ứng phó. Cho nên hôm nay cô mới đọc lại cả quyển sách, hi vọng có thể tranh thủ từng giây từng phút để học thêm, nắm giữ thêm được nhiều kiến thức quan trọng hơn. Giống ngày đó hiệu trưởng từng nói: "Cuộc sống là một chiến trường không có tiêu chuẩn", cho nên cô phải chuẩn bị nhiều kiến thức hơn để nâng cao khả năng cạnh tranh! Chu Tiểu Thụ cũng không nói gì nữa, lặng lẽ đọc sách. Có thể là do hoàn cảnh học tập trước kia không thuận lợi, từ khi còn bé cô đã có thể vừa trông bếp cho bà ngoại vừa học thuộc lòng bài thi.

Đương nhiên Lê Lạc biết Tiểu Thụ là một cô gái thông minh. Có rất nhiều cô gái thông minh, nhưng những cô gái thông minh nhưng vẫn làm mọi chuyện đến nơi đến chốn lại không nhiều. Tiểu Thụ rất tốt, Lê Lạc rất coi trọng cô.

Đương nhiên, người như Tiểu Thụ cũng sẽ được người khác coi trọng, ví dụ như bạn học Trương Dục dạo trước vừa tỏ tình với Lâm Giai Khởi chẳng hạn. Trương Dục là cậu lớp trưởng từng rầm rầm rộ rộ tỏ tình với Lâm Giai Khởi rồi bị cô từ chối, chuyện Lâm Giai Khởi bị đuổi học khiến Trương Dục rất dè dặt, sau đó sự chú ý của anh liền đặt lên người Tiểu Thụ. Nếu như trước đây Trương Dục thích Lâm Giai Khởi chỉ là vì Lâm Giai Khởi xinh đẹp, Trương Dục theo đuổi Chu Tiểu Thụ lại giống như là vì phát hiện ra nét đẹp từ nội tâm của Tiểu Thụ.

Đương nhiên, cũng là vì muốn ra oai với Lâm Giai Khởi nữa. Vì thế ngày nào cũng như ngày nào, dù nắng dù mưa Trương Dục vẫn đến thư viện mua một ly cà phê, sau đó mượn cơ hội nói chuyện với Tiểu Thụ.

Chuyện này khiến Tiểu Thụ rất buồn phiền. Thật trùng hợp, hôm nay Trương Dục gặp phải Lê Lạc.

Trương Dục chủ động ngồi bên cạnh Tiểu Thụ, thân thiết hỏi: "Hi, Tiểu Thụ, chị gái này là bạn cậu à?" "Buổi tối cùng đi ăn đi, tôi mời hai người."

Lại còn bày đặt giả vờ không nhớ ra Lê Lạc là ai, anh thật sự không nhớ à? Ngày hôm đó anh thất bại, anh đánh nhau với Thương Ngôn, Lê Lạc còn ngồi xem từ đầu đến cuối.

Trương Dục mặt dày, Tiểu Thụ quần bách quay đầu lại, thật sự không nhận được nói: "Bạn học, tôi không quen cậu!"

"Không sao, vậy tôi tự giới thiệu mình một lần nữa..." Trương Dục tùy tiện cười nói, đẹp trai không bằng chai mặt, anh lấy một tập tài liệu ôn thi ra, tiếp tục tỏ ra ân cần với Tiểu Thụ. Cho đến khi bị Lê Lạc cắt đứt: "Bạn học Trương, có thể nhờ cậu một chút không?"

"Có thể." Trương Dục lập tức gật đầu, nhìn Lê Lạc.

"Vậy thì làm phiền cậu rời khỏi cái bàn này giúp tôi." Lê Lạc nói, giọng nói vẫn ôn hòa và lịch sự như trước.

Trương Dục: "..."

Lê Lạc mỉm cười, ý bảo Trương Dục có thể mau - cắt - đi - rồi!

"Được." Trương Dục đứng lên.

Rốt cuộc cũng đuổi được người ta đi, Lê Lạc khoanh tay trước ngực dựa vào ghế, dặn dò Tiểu Thụ một câu: "Em không cần khách khí với loại người này, không giải quyết được thì nói với chị, chị giải quyết giúp em."

Tiểu Thụ gật đầu: "Lê Lạc, cảm ơn chị."

"Không cần lúc nào cũng nói cảm ơn với chị." Lê Lạc nghiêng người, nói với Tiểu Thụ: "Nếu không, chị cũng phải nói cảm ơn em, không phải sao?"

...

Kỳ thực tập sắp kết thúc.

Thứ tư, tổ NB họp thường niên. Đồng thời Lê Lạc cũng đã suy nghĩ suốt mấy ngày nhưng vẫn không nghĩ ra lý do chia tay, cũng không tìm được bất kỳ cơ hội chia tay nào. Đại khái cũng là không bỏ được, nhất là khi Tạ Uẩn Ninh đã nói như vậy. Nếu như cô muốn chia tay, anh nhất định sẽ đồng ý với cô, tuyệt đối không ép buộc.

... Cô cũng không hy vọng anh ép buộc cô, cũng không phải là diễn phim tình cảm. Chỉ là Tạ Uẩn Ninh dứt khoát như vậy lại khiến cô luyến tiếc. Ban đầu khi cô đồng ý yêu anh, cô đã định chờ tới khi thân phận của cô lộ ra, đương nhiên hai người sẽ chia tay. Đến lúc đó chắc chắn Tạ Uẩn Ninh sẽ biết cô đã lợi dụng anh, biết cô lợi dụng anh để tiếp cận người nhà của anh... Với tính cách của Tạ Uẩn Ninh, nhất định anh sẽ cực kỳ căm ghét cô, căm ghét thái độ của cô.

Chia tay là điều tất nhiên.

Sau đó nghĩ đến chuyện sau này Tạ Uẩn Ninh sẽ cực kỳ ghét cô, Lê Lạc lập tức cảm thấy buồn bực. Lúc cả tổ chuẩn bị xuất phát, Lê Lạc dựa vào ghế

ngồi than thở, thiếu chút nữa đã cảm thán một câu cô và Tạ Uẩn Ninh đúng là sinh không đúng thời.

Ngoài cửa vang lên tiếng chào hỏi của Thương Ngôn: "Lê Lạc, đi thôi. Cậu bảo tôi tới đây gọi cô."

Lê Lạc đứng lên: "... Oh."

Sau đó đúng là vụn vụn không ngờ tới, Thương Ngôn còn chia tay trước cô, ngay hôm nay, tổ cô cùng tới quán karaoke. Trong khi cô vất vả nghĩ lý do chia tay, tới nay Thương Ngôn chia tay còn không cần lý do.

Địa điểm tụ họp hôm nay là do Tạ Uẩn Ninh chọn, chính là chỗ mà lần trước anh dẫn cô đến, nhưng lần này không phải là phòng nhỏ nữa, mà là một căn phòng rất lớn.

Sau đó cô còn chưa kịp ngồi xuống, Chu Bắc đã lại gần nói với cô: "Lê Lạc, cô đi theo tôi ra đây một chút."

Cái gì?

Lê Lạc ra ngoài cùng Chu Bắc, Chu Bắc dẫn cô ra bên ngoài, đến chỗ khúc quanh ở hành lang, Chu Bắc chỉ về đôi trai gái đang hôn nhau ở phía trước, nhẹ giọng hỏi cô: "Lê Lạc, hôm nay tôi không đeo kính, cô gái phía trước có phải là bạn gái của tiểu Thương hay không?"

Đúng, cô gái phía trước đang dựa vào tường, bị một chàng trai trẻ cao lớn hôn, chính là Lâm Giai Khởi.

"Có nên nói cho Thương Ngôn biết hay không?" Chu Bắc đứng ở phía trước, hỏi Lê Lạc.

Lê Lạc không trả lời.

Chu Bắc còn nói: "Lê Lạc, hay là cô vào nói với Thương Ngôn..." Sau đó quay người sang —— Thương Ngôn!

Lê Lạc nhìn Chu Bắc, vừa rồi cô rất muốn nói với Chu Bắc: Không cần nói với Thương Ngôn đâu, bởi vì Thương Ngôn đã nhìn thấy hết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 53

Thật ra Chu Bắc chỉ muốn kéo Lê Lạc xuống nước, không ngờ lại kéo theo nhiều người như vậy. Vừa rồi anh chỉ đi WC một chuyến, kết quả lại nhìn thấy cảnh này, anh nghĩ có lẽ Thương Ngôn vẫn chưa biết chuyện này, nhưng anh lại nằm trong “hội người cao tuổi” ở sở nghiên cứu, tự gọi Thương Ngôn ra đây cũng không ổn lắm. Thứ nhất là quá nhiều chuyện, thứ hai là quá tàn nhẫn.

Thương Ngôn là một đứa bé tốt, mặc dù dạo trước chuyện xấu của Lâm gia bị phanh phui, nhưng mỗi lần có ai nói về chuyện đó cậu vẫn che chở cho bạn gái. Thế nhưng Chu Bắc vốn thích xen vào chuyện của người khác, lại nhớ đến con bé Lê Lạc kia lắm mưu nhiều kế, anh liền đi gọi Lê Lạc ra, cùng đi xem vũng nước đục này.

Cho nên, sự tình biến thành thế này thật sự không phải là do lão Chu anh suy tính không chu toàn. Nhìn thấy người đang đứng phía sau, Chu Bắc rút lui trước, trước khi đi còn vỗ vai Thương Ngôn.

Tiêu Ca vốn đi xem náo nhiệt cũng nhanh chóng đi theo Chu Bắc, trước khi đi cũng vỗ vai Thương Ngôn.

Lê Lạc: "..."

Tạ Uẩn Ninh ra ngoài chỉ vì muốn dẫn bạn gái về, đương nhiên cũng sẽ không ở lại đây xử lý chuyện này thay Thương Ngôn. Với tư cách là cậu của Thương Ngôn, anh cảm thấy Thương Ngôn gặp phải chuyện này chưa chắc đã là chuyện xấu, anh cũng tin rằng Thương Ngôn có thể xử lý tốt chuyện này.

Cuộc tình này, dù là cắt đứt hay tiếp tục, cũng nên do Thương Ngôn tự quyết định. Dù anh có là cậu Thương Ngôn đi chăng nữa thì anh cũng chỉ là người ngoài cuộc.

Cho nên, Tạ Uẩn Ninh tới dẫn Lê Lạc rời đi.

Lê Lạc cảm thấy cực kỳ mông lung, tự dưng bị gọi ra ngoài, rồi lại bị Tạ Uẩn Ninh dẫn về, trên đường về còn nhận được ánh mắt cảnh cáo của Tạ Uẩn Ninh, anh cho rằng cô quá nhiều chuyện. Lê Lạc cảm thấy uất ức, lúc trở lại phòng hát liền chọn một bài hát cũ: “quá uất ức”, giọng hát trong trẻo, mạnh mẽ.

Hôm nay, lúc đến đây cô có hỏi Tạ Uẩn Ninh nghĩ như thế nào về chuyện cô hát, Tạ Uẩn Ninh xoa đầu cô trả lời: "Cho em một cơ hội để tự làm xấu mặt

minh." Càng ở bên cạnh anh lâu cô càng phát hiện ra, cái miệng của anh đúng là quá xấu xa. Cho nên cô cũng không khách khí cho anh cảm nhận lại một lần nữa xem thế nào mới là âm thanh của tự nhiên. Chỉ là lúc Lê Lạc hát bài "Quá uất ức", điều mà bọn Chu Bắc chú ý không phải là giọng hát của cô, mà là lời bài hát.

Bọn họ đều cảm nhận một cách sâu sắc, Lê Lạc chọn bài thật hợp với hoàn cảnh.

"Quá uất ức

Ngay cả chuyện chia tay cũng để em là người biết cuối cùng

Quá uất ức

Vẫn nói thích em nhưng lại ôm hôn người khác..."

Chắc chắn... Nếu Thương Ngôn mà nghe được mấy câu hát này chắc chắn là cậu ta sẽ muốn đánh chết cô!

Tạ Uẩn Ninh khẽ lắc đầu: Có anh ở đây, Thương Ngôn dám sao? Mà cứ coi như anh không có ở đây thì sau này sớm muộn gì Lê Lạc cũng sẽ trở thành mợ của Thương Ngôn. Ban đầu anh chọn nơi này làm địa điểm họp mặt tổ cũng là có nguyên nhân. Còn gần hai tuần nữa kỳ thực tập của Lê Lạc ở sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài sẽ kết thúc, anh cũng nên công khai quan hệ giữa anh và cô rồi. Buổi họp mặt của tổ tối nay là cơ hội thích hợp nhất... Không ngờ anh còn chưa kịp công khai đã chứng kiến cảnh tượng kia. Vì điều!

Thật sự không biết hôm nay là ngày "Tốt" gì, Tạ Uẩn Ninh tạm thời từ bỏ ý định công khai quan hệ.

Bên ngoài, Lâm Giai Khởi cũng không ngờ tối nay lại gặp Thương Ngôn, lại còn để Thương Ngôn nhìn thấy cô hôn một chàng trai khác. Lâm Giai Khởi đẩy chàng trai cưỡng hôn mình ra, cúi đầu nhìn Thương Ngôn. Không biết vì sao, nhưng khi nhìn gương mặt trắng bệch của Thương Ngôn, trong lòng cô không những không cảm thấy áy náy mà còn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Chẳng lẽ anh thì được phép gặp Lê Lạc, còn cô thì không thể gặp gỡ chàng trai tốt hơn sao?

Từ sau buổi đính hôn của hai người đến bây giờ, thái độ của di Tạ và Thương Ngôn đều khiến trái tim cô nguội lạnh và khổ sở. Nhất là Thương Ngôn, tại sao anh không thể trở thành chàng hoàng tử luôn bảo vệ cô mà lại giống như mọi người, cho rằng cô sai rồi!

Những cảm xúc khó chịu và sự uất ức trong lòng cô cũng không phải chỉ mới có ngày một ngày hai, từ khi Lê Lạc xuất hiện đã bắt đầu nảy sinh, từng chút từng chút tích dần lại trở thành oán hận. Thật ra thì, vừa rồi cô bị người ta cưỡng hôn. Hôm nay cô ra ngoài chơi cùng bạn cùng lớp mới, người hôn cô tên là Trần Huy, là một chàng trai nổi tiếng trong trường cô, sang năm anh muốn cùng cô sang Anh du học, anh ta theo đuổi cô cũng được một thời gian rồi. Nhà anh ta cũng rất giàu có, ngoại hình thì rất đẹp trai, bởi vì thấy cô không vui nên hôm nay mới cố ý rủ mọi người đi hát cùng cô, sau đó tìm một lý do gọi cô ra ngoài, cúi đầu hôn cô.

Nhưng Lâm Giai Khởi cũng không có ý định giải thích những chuyện này với Thương Ngôn, bởi vì cô muốn Thương Ngôn khổ sở. Khác với Thương Ngôn, rất nhiều người bạn mới của cô lại có thể hiểu cô. Bọn họ cũng biết chuyện trên mạng kia, họ đều cho rằng nếu như có cơ hội vào Lan Đại thì tội gì không vào, những người công kích cô trên mạng toàn là bọn đạo đức giả. Thậm chí Trần Huy còn đích thân lên các diễn đàn nói chuyện thay cô.

Không giống như Thương Ngôn, anh chỉ bảo cô không cần để ý nữa, thậm chí còn hi vọng cô lên tiếng xin lỗi.

Cho nên Lâm Giai Khởi vẫn rất có thiện cảm với bạn học Trần Huy vừa cưỡng hôn cô, còn ôm ờ hôn một lúc lâu. Quán karaoke rất ồn, cô nhắm mắt nên không nhìn thấy Thương Ngôn, đến khi Trần Huy buông cô ra, ghé vào bên tai cô nói: "Người phía sau có phải là bạn trai em hay không?"

Nếu như anh đã nhìn thấy, Lâm Giai Khởi cũng không muốn giải thích gì cả. Rốt cuộc cô cũng có thể để Thương Ngôn cảm nhận cảm giác tức giận là như thế nào. Trần Huy cũng không kém cỏi hơn Thương Ngôn bao nhiêu đâu.

Trần Huy cũng nhìn Thương Ngôn, tay vẫn ôm lấy eo Lâm Giai Khởi khiêu khích nói: "Nếu anh đã không bảo vệ được bạn gái của anh, vậy sau này tôi sẽ thay anh bảo vệ cô ấy."

Nói xong liền dẫn theo Lâm Giai Khởi xoay người rời đi.

Sắc mặt Thương Ngôn từ trắng bệch trở nên đỏ bừng, anh không cảm thấy khó chịu, chỉ cảm thấy buồn cười. Anh tiến lên kéo Lâm Giai Khởi lại. Anh hiểu tính tình Giai Khởi, nếu như bây giờ anh gây gỗ hoặc tức giận với cô thì Giai Khởi lại càng tức giận và sẽ tiếp tục đi cùng chàng trai này. Anh không thể làm như vậy, dù anh có chia tay với Giai Khởi, anh cũng không hi vọng Giai Khởi bị tên khốn này lừa. Thương Ngôn kéo Lâm Giai Khởi lại, dùng giọng điệu thương lượng nói: "Giai Khởi, đi cùng anh, anh đưa em về nhà."

Trong chốc lát, Lâm Giai Khởi có một chút do dự.

Trần Huy lập tức nắm \*Bích\*Diep\*Duong\*Diem\*đan\*Le\*Quy\*Don\* lấy tay Thương Ngôn, sau đó dùng lực hất tay anh ra: "Người anh em, đừng có ra vẻ như vậy được không! Trước đây không quý trọng, bây giờ hối hận rồi à? Muộn rồi!"

"Giai Khởi, sau này để tôi bảo vệ cậu, được không?" Trần Huy tiếp tục nói với Lâm Giai Khởi, ánh mắt chân thành, tha thiết, giọng nói dễ nghe.

Lâm Giai Khởi lúng ta lúng túng, gương mặt xinh đẹp đỏ ửng: "Trần Huy..." Trong lòng, cô thực sự đã chùn bước.

"Lâm Giai Khởi!" Thương Ngôn không nhìn nổi con tức nữa rồi, anh chỉ vào Trần Huy chất vấn: "Em có thể có chút đầu óc hay không, loại người này muốn gì ở em, em còn không nhìn ra hay sao?"

Không nghi ngờ chút nào, những lời này của Thương Ngôn đã chọc giận Lâm Giai Khởi. Thương Ngôn dám mắng cô không có đầu óc, Lê Lạc thì có đầu óc sao? Đúng, Thương Ngôn từng khen Lê Lạc thông minh ở trước mặt cô! Thông minh đến mức phải đi hãm hại người khác! Lâm Giai Khởi ngắt đầu đáp trả Thương Ngôn: "Trần Huy đối xử với em thế nào em là người hiểu rõ nhất, cậu ấy thật lòng yêu em. Cho nên cậu ấy tin tưởng em, không giống như anh, chỉ biết cùng người ngoài chỉ trích em!"

Câu nói cuối cùng, Lâm Giai Khởi hét to, vành mắt ửng đỏ.

Lâm Giai Khởi lựa chọn đi cùng Trần Huy.

Thương Ngôn ngăn cản cô một lần nữa, nhưng anh không ngăn được Lâm Giai Khởi, chỉ có thể động tay với người đi cùng Giai Khởi, liên tục đâm đối phương hai quyền. Trần Huy ngang nhiên bị đánh hai quyền nhưng lại không đáp trả, nhếch khóe miệng róm máu nói: "Nếu như chịu hai cú đâm này là có thể thoát Giai Khởi khỏi tay anh, tôi cảm thấy rất đáng."

Mẹ kiếp, lại còn diễn trò! Thương Ngôn chỉ cảm thấy buồn cười, anh kéo tay Giai Khởi lần nữa, khớp xương cứng đờ.

Những lời chất vấn của Giai Khởi khiến anh rất hối hận, hối hận vì ban đầu đầu óc có bệnh mới đồng ý yêu cô. Anh sai rồi, anh không hiểu rõ tình cảm của mình, không kịp thời đưa ra quyết định. Nhưng mặc kệ là như thế nào, anh cũng không hi vọng Giai Khởi xúc động như vậy, vì giận dữ với anh mà tùy tiện đi cùng chàng trai khác, bởi vì cô sẽ chịu thiệt thòi, có biết hay không!

Nhìn dáng vẻ hiện tại của Thương Ngôn, Lâm Giai Khởi cũng cảm thấy hơi chua xót và mềm lòng. Tại sao cô và Thương Ngôn lại trở thành thế này? Rõ ràng là anh vẫn rất cưng chiều cô, yêu thương cô, Lâm Giai Khởi không nghĩ ra nguyên nhân, nhưng người duy nhất mà cô có thể nghĩ đến chính là Lê Lạc!

Đúng, tất cả đều là tại Lê Lạc...

Lâm Giai Khởi ngắt đầu lên, kết quả lại nhìn thấy Lê Lạc ở cách đó không xa, cắn răng nói: "Thương Ngôn, bây giờ anh không có tư cách chăm sóc cho em. Bởi vì chúng ta đã chia tay rồi, ngay từ lúc anh vứt bỏ em, em đã không cần anh nữa rồi."

"Trần Huy là bạn trai mới của em, tại sao em lại không thể đi cùng cậu ấy chứ." Lâm Giai Khởi cố tình nói những lời khiến Thương Ngôn khó chịu nhất, cô muốn Thương Ngôn đau lòng. Thương Ngôn hối hận, cô muốn cho anh biết: vì Lê Lạc anh vĩnh viễn mất đi cô!

...

Cô đã nói đến thế này, Thương Ngôn mà vẫn không buông tay cũng không hợp lý lẽ chút nào. Người cũng đã đánh, lời nên nói cũng đã nói, nếu như vẫn không giữ được chân cô, vậy thì cũng đến lúc hai người nên chia tay rồi.

"Được." Thương Ngôn đồng ý.

Đồng ý chia tay, cũng đồng ý để Lâm Giai Khởi rời đi cùng người đàn ông khác.

Thương Ngôn đột nhiên đồng ý khiến trái tim Lâm Giai Khởi tan vỡ, giống như tất cả cảm xúc chất trong lòng cùng nhau bộc phát. Chỉ là Trần Huy đã nắm lấy bả vai cô, dịu dàng nói với cô: "Giai Khởi, chúng ta đi thôi. Về sau tôi sẽ đưa đón cậu."

Lâm Giai Khởi rời đi, Thương Ngôn vẫn đứng yên.

Lê Lạc đi WC, cho nên vừa rồi có đi ngang qua đó một lát, lúc cô trở lại, Thương Ngôn vẫn đứng yên ở đó. Cô không thể làm như không thấy anh một lần nữa, chỉ là cô cũng không biết nên nói gì với Thương Ngôn.

Thương Ngôn lại là người mở lời trước: "Lê Lạc, tối nay tôi không tham gia buổi họp mặt được rồi... Cô nói với cậu giúp tôi nhé, tôi đi trước đây."

Lê Lạc gật đầu một cái, mím môi, giống như đang nghĩ xem nên nói gì.

Thương Ngôn lại mở miệng trước, nặn ra một cười nói: "Không cần an ủi tôi, bởi vì hiện tại tôi đã được giải thoát khỏi rất nhiều khổ sở."

Thương Ngôn thẳng thắn nói ra sự thật. Lê Lạc không thể làm gì khác hơn là tiếp tục gật đầu, cô chợt nhận ra Thương Ngôn rất thích bộ phim cũ này. Trước đây cô và anh cũng từng nói với nhau bằng lời thoại của bộ phim này, lúc ấy cô cũng một lời thoại kinh điển của bộ phim đó để an ủi Thương Ngôn.

Thương Ngôn: "Lê Lạc, cảm ơn cô."

Lê Lạc mỉm cười, cô không nhận lời cảm ơn này, bởi vì cô không nhận nổi. Cô chỉ nói với Thương Ngôn: "Anh đi trước đi, tôi nói với cậu anh giúp anh."

Thương Ngôn nói cảm ơn cô lần nữa: "Cảm ơn..."

Lê Lạc thực sự muốn Thương Ngôn có thể buông lỏng tâm trạng, cô mỉm cười nói: "Take it easy..."

Thương Ngôn nhún vai, rồi đi.

Lê Lạc cũng nhún vai.

Mặc dù Thương Ngôn nói anh được giải thoát khỏi rất nhiều khổ sở, nhưng có lẽ anh còn tự trách bản thân nhiều hơn. Trên đời này giữa thiện và ác vốn dĩ cũng chẳng hề có một ranh giới cụ thể, giống như trắng và đen cũng không quá khác biệt. Người và người khác nhau ở cách đối mặt với mọi chuyện, người có nội tâm hướng thiện thì luôn tự kiểm điểm bản thân mình trước thay vì đùn đẩy trách nhiệm cho người khác.

Cái gì mà “Đều là chuyện đương nhiên”, cái gì mà “Đều là lỗi của người khác”.

Đương nhiên, cô cũng không phải là người tốt.

...

Sau khi buổi họp mặt kết thúc, Lê Lạc ngồi trong xe Tạ Uẩn Ninh, nói với Tạ Uẩn Ninh: "Thương Ngôn chia tay với Lâm Giai Khởi rồi."

"Ừ." Tạ Uẩn Ninh trả lời Lê Lạc: "Rất bình thường." Chứng kiến cảnh tượng tối nay mà không chia tay thì mới là không bình thường. Tình cảm của con nít ranh, có thể kéo dài lâu như vậy cũng không dễ dàng.

Cho tới bây giờ, Tạ Uẩn Ninh chưa từng coi trọng đoạn tình cảm này của cháu ngoại, mặc dù Thương Ngôn thông minh hiểu chuyện, nhưng lại chẳng hiểu gì về chuyện tình cảm cả, bạn gái Thương Ngôn thì cũng vậy, thậm chí còn không bằng Thương Ngôn. Hai người như vậy mà yêu nhau, dù cho không phải chịu tác động gì từ bên ngoài thì sớm muộn gì cũng sẽ chia tay.

Huống chi, hai người lại chịu rất nhiều tác động từ bên ngoài. Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc, đưa điện thoại di động cho Lê Lạc, nói với cô: "Gửi tin nhắn cho Thương Ngôn giúp tôi, nói nó về ký túc nghỉ ngơi sớm một chút."

Lê Lạc nhận lấy điện thoại của Tạ Uẩn Ninh, không thể gọi điện thoại sao?

Tạ Uẩn Ninh nhìn thẳng về phía trước, không giải thích gì thêm. Gọi điện thoại là chuyện của anh, gửi tin nhắn là chuyện của cô, có thể giống nhau sao? Dù Lê Lạc có phải là nhân tố bên ngoài tác động lên mối quan hệ của Thương Ngôn hay không, anh cũng phải dạy cô ý thức của một người mẹ, không thể để cô ngày nào cũng hi hi ha ha cười đùa với Thương Ngôn.

Được rồi.

Lê Lạc cầm điện thoại di động của Tạ Uẩn Ninh, cam chịu số phận tìm số của Thương Ngôn, gửi tin nhắn. Cô vừa nhắn vừa khẽ đọc cho Tạ Uẩn Ninh nghe: "Thương Ngôn, đừng khổ sở, về ký túc xá nghỉ ngơi sớm một chút. Ký tên: cậu thân yêu của cháu..." Như vậy có được không? Cô len lén nhìn xem Tạ Uẩn Ninh có muốn ghi thêm gì không, anh không muốn thêm gì cả.

"Ký tên: Cậu thân yêu của cháu —— xóa." Tạ Uẩn Ninh nói, có chút không hài lòng.

"Ừm." Lê Lạc xóa bỏ câu này.

"Đương nhiên em có thể ký tên là mẹ." Tạ Uẩn Ninh nói tiếp, cho cô tự lựa chọn: "Nhưng không thể thêm chữ “thân yêu của cháu”."

Bá đạo! Lê Lạc cảm thán một tiếng, sau đó nhanh chóng gửi cho Thương Ngôn, cuối tin nhắn, theo thói quen cô chèn thêm một icon trái tim. Sau khi gửi xong, cô trả điện thoại di động lại cho Tạ Uẩn Ninh.

Trong sân tennis, tin nhắn mà Thương Ngôn nhận được chính là: "Thương Ngôn, đừng khổ sở, về ký túc xá nghỉ ngơi sớm một chút. \*icon trái tim\*"

Lần đầu tiên, anh cảm nhận được tình yêu sâu sắc từ cậu.

Đúng vậy, tối nay Thương Ngôn luôn tự trách mình, nhất là khi Giai Khởi trách anh không đứng bên cạnh bảo vệ cô. Lúc Giai Khởi xảy ra chuyện, anh đã hỏi cậu anh, nếu bây giờ anh chia tay Giai Khởi thì có phải là rất khổ nạn hay không? Anh còn đưa ra một ví dụ để hỏi cậu: "Nếu như có một ngày người cậu yêu làm ra một chuyện rất sai trái, tất cả mọi người đều cho rằng người cậu yêu đã làm sai rồi, vậy thì cậu sẽ đứng bên nào?"

"Bên cạnh người mình yêu." Cậu không hề chần chừ mà trả lời anh, nhưng lại nói thêm điều kiện: "Nhưng phải là người mình yêu thật lòng."

Cho nên anh cảm thấy áy náy, bởi vì anh không thể vì Giai Khởi mà bỏ qua người nhà của mình, bỏ qua ánh mắt của người khác, thậm chí còn tỏ ra cao thượng, tỏ ra đạo đức... Cũng tốt, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Thương Ngôn đứng dậy, đánh nốt quả bóng cuối cùng, ra khỏi sân tennis.

Tạ Uẩn Ninh đưa bạn gái về nhà trọ, lúc Lê Lạc tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe, Tạ Uẩn Ninh đột nhiên nói một câu: "Đã hết rồi sao?" (\*)

(\*) Nguyên văn là: 要结束了吗? (Muốn/Phải kết thúc rồi à/sao?) – ý anh hỏi là kỳ kinh nguyệt của em hết chưa? Nhưng Lê Lạc hiểu nhầm “kết thúc” = chia tay

Tìm Lê Lạc chợt lờ một nhịp, quay đầu nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh biết... cô muốn chia tay sao?

"Nếu như hết rồi thì tôi %dien^dAn\*Le4qu\$DoN đi lên cùng em." Tạ Uẩn Ninh nói, giọng anh nghiêm túc và rất chắc chắn. Nhận ra lời mình lời nói có nghĩa khác, anh chớp mắt. Nếu như cô bằng lòng, cho dù chưa hết, anh cũng muốn lên lầu ngủ cùng cô.

Hóa ra là nói kinh nguyệt à... Lê Lạc dựa vào ghế, anh dọa cô sợ muốn chết. Cô còn tưởng Tạ Uẩn Ninh biết phép đọc suy nghĩ cơ, ngay cả ý định trong đầu cô mà cũng có thể nhận ra.

"Hết rồi." Lê Lạc trả lời Tạ Uẩn Ninh, gò má ửng đỏ.

Mặt Tạ Uẩn Ninh cũng nóng ran, nhẹ nhàng lên tiếng: "Ừ..."

Thái độ và ý định của anh rất rõ ràng, anh muốn hoàn thành chuyện mà đêm thứ bảy tuần trước vẫn chưa hoàn thành. "Đợi... Đợi một chút." Lê Lạc chợt mở miệng, ngăn Tạ Uẩn Ninh lái xe vào nhà trọ của cô.

Tạ Uẩn Ninh quay đầu qua, ánh mắt dừng lại trên gương mặt bạn gái.

Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: "Đi sang chỗ thầy đi."

Tạ Uẩn Ninh ừ một tiếng.

Lê Lạc tiếp tục viện cớ: "... Giường của thầy lớn hơn."

Tạ Uẩn Ninh gật đầu: "... Là tôi suy nghĩ không chu toàn."

Lê Lạc yên lặng quay đi, đỡ trán thảm cảm thán một câu: Nguy hiểm!!! Cô nói chuyện yêu đương tới ngu luôn rồi à? Suýt chút nữa đã quên mất trong phòng cô có một tập tài liệu, tối hôm qua cô xem xong liền đặt ở đầu giường, cô không thể để Tạ Uẩn Ninh nhìn thấy tập tài liệu kia được.

...

Nửa tiếng sau, Lê Lạc mặc áo sơ mi trắng của Tạ Uẩn Ninh làm áo ngủ, ngồi trên giường lớn của Tạ Uẩn Ninh. Giường của Tạ Uẩn Ninh lớn hơn giường cô một chút, là kiểu giường 1m9 x 2m.

Bên ngoài phòng khách, Tạ Uẩn Ninh ung dung đứng ở quầy rượu pha sữa nóng, áo sơ mi mở ba cúc. Trong phòng lắp hệ thống sưởi tự động, chỉ cần nhiệt độ trong phòng thấp hơn một chút là nhiên liệu sẽ tự động được đốt cháy.

Phòng Tạ Uẩn Ninh rất ấm, Lê Lạc chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng cũng không cảm thấy lạnh. Cô dựa người vào cửa phòng ngủ, nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, cô nói với Tạ Uẩn Ninh: "Ninh Ninh, em đi tắm trước đây."

Tạ Uẩn Ninh chớp mắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Anh pha hai cốc sữa nóng, rót vào cốc thủy tinh, Tạ Uẩn Ninh cảm thấy lòng bàn tay anh còn nóng hơn cả cái cốc. Ổn định tâm trạng và điều hòa lại lượng adrenalin (\*) trong người mình, Tạ Uẩn Ninh không muốn bản thân giống như một con sói vồ mồi.

(\*) Adrenalin: 1 loại hooc môn trong cơ thể, chi tiết thì mình có đề cập đến trong một số chương phía trước rồi, nếu bạn không nhớ có thể search gg nha

P phía trước, Lê Lạc đi một đôi dép size lớn, chuẩn bị đi tắm, còn chưa bước được hai bước, chuông cửa đột nhiên vang lên. Cô không nghĩ giờ này lại có người đến, cô giật mình, hoảng sợ giống như một con thỏ hoảng sợ vừa gây chuyện, dùng tốc độ nhanh nhất trốn vào phòng ngủ, đóng cửa lại —— Ah!

Đồng hồ trong phòng ngủ chỉ 11 rưỡi đêm, cả người Lê Lạc dán lên cửa phòng ngủ, nửa đêm nửa hôm rồi mà còn có ai tìm đến đây vậy? Kiểm tra công tơ nước à...

Ngoài cửa, là Thương Ngôn.

Tạ Uẩn Ninh tỏ ra bình thường, đi ra mở cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thương Ngôn. Thương Ngôn vui vẻ nhìn cậu, vì nhận được tin nhắn ấm áp của cậu nên anh mới tới đây, dù sao tối nay anh cũng bị đội nón xanh (\*) trước mặt mọi người, anh cần người tâm sự.

(\*) Đội nón xanh = bị cấm sùng

"Cậu, cháu có thể ngủ nhờ chỗ cậu một đêm không?" Thương Ngôn hỏi, sau đó theo thói quen nói thêm một câu: "Cháu ngủ trên ghế sa lon ở phòng khách cũng được."

"Không thể." Tạ Uẩn Ninh từ chối, không hề có một chút do dự và thương lượng nào: "Ghế sa lon trong phòng khách cũng không thể."

Thương Ngôn: "..."

Tạ Uẩn Ninh cường điệu, chậm rãi nói: "Thật sự không được."



Đừng nói là ghế salon trong phòng khách, dù Thương Ngôn muốn ngủ ngoài cửa anh cũng sẽ không đồng ý, anh sợ tiếng động quá lớn sẽ khiến Thương Ngôn nghe thấy.

Không thèm giải thích gì thêm, Tạ Uẩn Ninh đóng sập cửa lại. "Rằm——"

(Hết chương 53)

Hai chương này nó dài..

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thức Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 54

Thương Ngôn không thể tưởng tượng nổi tại sao cậu lại có thể tuyệt tình như vậy, cứ thế bỏ mặc anh ở ngoài cửa, nửa đêm tới đây lại bị từ chối phủ phàng như vậy, anh tức giận đá vào tường hai phát, cuối cùng nản lòng thoái chí, ấn thang máy rồi đi.

Ban đầu lúc anh đến đây, anh còn tưởng rằng cậu rất quan tâm mình... Xuy!

Thương Ngôn rời đi.

Tạ Uẩn Ninh thân nhiên xoay người vào nhà, ánh đèn hắt lên thân người, ngoại hình tuấn nhã anh tuấn. Cho dù chuyện anh muốn làm không trong sáng chút nào, nhưng nhìn anh vẫn thanh cao như trước. Trước cửa nhà tắm có một chiếc dép bị rơi lại, nằm nghiêng trên chiếc thảm màu đen. Tạ Uẩn Ninh khom lưng nhặt chiếc dép lên, đi về phía phòng ngủ, gõ ba lần, mở miệng nói: "Lê Lạc, là anh."

Giọng anh cực kỳ dịu dàng.

Căn hộ này của Tạ Uẩn Ninh cách âm rất tốt, nếu muốn nghe lén thì đúng là làm chuyện thừa thãi. Bởi vì người Lê Lạc dán lên cửa phòng ngủ mà còn không nghe được Tạ Uẩn Ninh nói gì với người ngoài cửa, cho nên cô cũng không biết vừa rồi là ai tới đây, đã rồi đi hay chưa?

Nếu Tạ Uẩn Ninh đã gõ cửa, Lê Lạc liền mở cửa ra. Cô đứng bằng một chân, chân trái không đi dép đặt lên chân phải, dáng vẻ có chút hậm hực nhưng cũng rất ung dung.

Chiếc dép của cô đang nằm trong tay Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh cúi người, đặt chiếc dép bên cạnh chân Lê Lạc, ánh mắt dừng lại trên đôi chân trắng nõn mượt mà của cô một lúc, sau đó giúp cô đi dép vào.

Chuyện cô làm vừa nãy chính là con thỏ ngọc chạy trốn về tổ, động tác nhanh đến mức anh cũng không kịp phản ứng. Nhưng đó là do tối nay hai người phải làm chuyện xấu, đúng không?

"Có thể... Tắm được rồi." Tạ Uẩn Ninh nói, dáng người anh cao lớn, bóng anh hắt lên người Lê Lạc.

Càng ngày càng gần.

Dường như cái bóng cũng có sức nặng, Lê Lạc tránh Tạ Uẩn Ninh, đi vào phòng tắm.

Phòng tắm đã có khăn tắm và bàn chải đánh răng mới. Sau khi Lê Lạc tắm xong, trần truồng đứng trước bệ rửa tay làm bằng đá cẩm thạch đánh răng. Cô lấy tay lau đi vết hơi nước trên gương, người phụ nữ trong gương thân hình trắng nõn thon thả, gầy gò, da thịt hồng hồng vì vừa tắm xong.

Vóc dáng cô không tệ, cô cao 1m68. Thế nhưng người cô vẫn giống như lúc cô 18 tuổi, không đầy đặn lắm, nghĩ một chút, nếu như không phải lúc cô 20 tuổi đã lựa chọn ngủ đông thì có lẽ đã đầy đặn hơn một chút. Cô nhớ ngực mẹ cô cũng khá to, lẽ ra cô phải được di truyền mới phải chứ. Nhưng ngực cô bây giờ không lớn không nhỏ giống như vẫn chưa dậy thì xong vậy, cũng may nhìn vẫn còn đẹp.

Nhũ đầu nho nhỏ, hồng hồng giống như bông hoa anh đào đầu hạ.

Lê Lạc chạm nhẹ lên ngực một chút, chẳng có cảm giác gì cả. Không giống với cảm giác mà Tạ Uẩn Ninh mang lại cho cô đêm đó. Đánh răng xong, Lê Lạc soi gương nhếch miệng cười, cứ nghĩ đến chuyện một lát nữa tiểu thụy tươi sẽ phải ăn một bà già quái gở, cô bật cười.

Hắc hắc hi hi..

Mặc lại chiếc áo sơ mi trắng của Tạ Uẩn Ninh lên, Lê Lạc đi ra khỏi phòng tắm. Ý định mơ hồ, mắt không buồn nhìn đường, không cẩn thận liếc va phải

người. Ngẩng đầu lên, Tạ Uẩn Ninh nắm lấy bả vai cô, nhìn cô một lúc: "Tắm xong rồi?"

Lê Lạc gật đầu.

Sau đó, anh ôm lấy cô, đi về phòng ngủ.

Có người tắm xong vẫn chưa lau khô người, đôi mắt ướt át như nước khiêu khích ánh mắt anh. Tạ Uẩn Ninh cầm lên khăn lên lau giúp Lê Lạc, mắt chạm mắt, trong không khí phảng phất hơi thở động lòng người.

Lòng ngứa ngáy, khó nhìn. Chỉ muốn lập tức ôm cô vào lòng, vuốt ve cô.

Lê Lạc biết ý định của Tạ Uẩn Ninh, cô lùi người về phía sau một chút, hai người môi chạm môi, dây dưa không dứt.

Bàn tay Tạ Uẩn Ninh vuốt ve thân thể cô, cảm giác khác hẳn với lúc cô tự chạm vào chính mình. Dường như Tạ Uẩn Ninh có thể điều khiển được trái tim và nhịp tim của cô vậy. Lê Lạc nằm trên giường lớn, thở hổn hển, cảm thấy hết sức thú vị.

Chỉ là hôn được một lát, Tạ Uẩn Ninh tạm thời dừng lại, mặc dù áo sơ mi của anh gần như đã trượt khỏi người cô, thân thể cô lộ ra trước mắt anh. Lê Lạc nằm ở giữa giường, đỏ mắt chờ mong nhìn Tạ Uẩn Ninh: "Không tiếp tục sao..."

"Anh đi tắm." Tạ Uẩn Ninh nặn ra ba chữ, hai gò má cũng phỉm hồng.

"Uhm." Lê Lạc đáp một tiếng, sau đó xấu hổ xoay người, khép hai chân lại. Áo sơ mi không cẩn thận bị kéo lên, lộ ra cặp mông tròn trịa. Tạ Uẩn Ninh cầm một cái gối lên, đặt lên mông cô, che đi cảnh xuân.

Sau đó mới xoay người, đi vào phòng tắm.

Lê Lạc xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm cái hố để chui vào, nửa người cô ở mép giường, đầu rũ xuống đất... Có ai có thể cứu vớt bà cô sa ngã này không!

Làm người ấy mà, tận hưởng niềm hạnh phúc trước mắt là rất quan trọng.

Tạ Uẩn Ninh tắm xong quay lại, Lê Lạc đã nằm trong chăn. Tạ Uẩn Ninh đưa cho cô một ly sữa tươi ấm. Thái độ phục vụ này đáng để đánh giá 5 sao!

Lê Lạc dựa vào đầu giường uống nửa ly, mùi sữa ngọt ngào vẫn vít trong miệng cô. Cô không uống hết. Tạ Uẩn Ninh đặt ly sữa cô không uống hết sang một bên, ánh mắt rơi xuống khoe miệng cô, không cho cô thời gian phản ứng, cúi đầu hôn cô.

Đầu tiên chỉ là chạm nhẹ.

Lê Lạc nằm xuống giường, Tạ Uẩn Ninh đè lên người cô, đầu lưỡi của anh trượt vào miệng cô, linh hoạt đảo quanh. Miệng hai người đều có mùi sữa, nước bọt quện vào với nhau, nuốt xuống. Giống như nuốt cả quả táo xuống.

Yêu là một cảm xúc rất kỳ lạ, cô và Tạ Uẩn Ninh đều thích sạch sẽ, nhưng lại đều không ghét làm chuyện này.

Quần áo đã cởi sạch, hoàn toàn lồ lộ dưới ánh đèn. Không khí phảng phất như có một dòng nước ấm, an tĩnh, ấm áp, giống như một con sông chảy giữa hai người, bình tĩnh giữ sức.

Tạ Uẩn Ninh tắt đèn trong phòng ngủ.

Miệng tiếp tục dây dưa, trong phòng ngủ chỉ còn lại tiếng thở dốc rất nhỏ nhưng cũng rất rõ ràng, từng đợt, từng đợt. Có của cô, cũng có của Tạ Uẩn Ninh. Cô không nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh, nhưng vẫn cảm nhận được nụ hôn của anh và bàn tay đang vuốt ve thân thể cô. Dịu dàng, từ trên xuống dưới. Hơi thở và cơ thể siết chặt đều nóng ran. Suýt chút nữa Lê Lạc đã rên rỉ thành tiếng, rất hưởng thụ, mặc dù có hơi nhột, nhưng cô có thể chịu được, cô cảm thấy mình giống như một nữ vương được tiểu tướng quân Ninh Ninh hầu hạ, cả cơ thể và trái tim đều được thỏa mãn.

Sau đó, bàn tay anh chạm tới nơi riêng tư nhất của cô. Tiến vào từng chút một, tới tận bên trong. Người cô khẽ run lên. Nơi đó bản thân cô cũng hiếm khi chạm tới, bây giờ lại bị Tạ Uẩn Ninh hoàn toàn nắm giữ. Lê Lạc hít một hơi, cố gắng ổn định cảm xúc, căng thẳng đưa tay ôm lấy Tạ Uẩn Ninh.

Tại sao cô lại có thể mất thể diện như vậy...

Aaaa! Tạ Uẩn Ninh vui đầu xuống cổ cô, giọng đàn ông trầm thấp vang lên ở bên tai. Anh gọi tên cô. Hai tiếng, một tiếng Lê Lạc, một tiếng Tiểu Lạc.

Sau đó, trái tim Lê Lạc mềm nhũn.

Giọng nói dịu dàng của anh giống như xuân dược, tiếng hít thở khêu gọi của anh khiêu khích thân thể cô, khiến cô tràn đầy mong đợi với chuyện tiếp theo. Cô cảm thấy ngón tay anh chạm rai tiến vào, được một đoạn thì dừng lại.

Tiến vào.

Lại lui ra.

Ngón tay anh cọ xát bên trong cô, cứ như thế vài lần.

Lê Lạc rên rỉ, ôm lấy Tạ Uẩn Ninh, cảm thấy mình dần mất đi cảm giác an toàn, cho nên chỉ có thể ôm lấy Tạ Uẩn Ninh. Cô càng ngày càng mất sức phản kháng, thế nhưng anh lại càng ngày càng mạnh mẽ.

Anh trở thành vua, là vị vua có thể giữ cô trong tay.

Nhưng cô cũng không so đo, cơ thể thoải mái khiến cô cảm thấy ấm áp dễ chịu, lười biếng. Lê Lạc thông minh lựa chọn hưởng thụ để trái tim và cơ thể đều vui vẻ, còn những thứ khác cô giao lại cho Ninh Ninh.

Cuối cùng, dương vật của anh chạm tới nơi nhạy cảm của cô... Lê Lạc lập tức khấn trương ôm lấy Tạ Uẩn Ninh, khuôn mặt đỏ bừng, nóng ran.

Tạ Uẩn Ninh nói với cô: Anh muốn tiến vào. Giọng nói căng thẳng mà trầm thấp.

Cô nói: được... Hồi hộp, chờ mong.

—— chờ đợi những đợt sóng ập đến!

Cô nghĩ, hiện tại thư thái như vậy, phía sau nhất định chính là trời cao!

Tạ Uẩn Ninh mạnh mẽ tiến vào.

...

...

...

...

Rất thất vọng!

Quá đau đớn... Lê Lạc hít một hơi dài, cắn răng, chân mày cũng nhíu chặt lại.

Thực sự anh mới vào được một nửa.

Lê Lạc muốn anh ngừng lại, nhưng Tạ Uẩn Ninh vẫn cố chấp, cố gắng tiến vào bên trong. Không giống cô, Tạ Uẩn Ninh vừa thoải mái lại vừa khó chịu, cô có thể cảm nhận được tiếng thở dốc kiềm chế của anh.

Rõ ràng hai người đều thở dốc, nhưng nhịp điệu lại hoàn toàn khác nhau.

Tạ Uẩn Ninh đẩy hai chân cô rộng ra, giao hòa cùng cô. Mà cô, giống như bị xé rách.

Con mẹ nó! Đau! Giống như bị lửa thiêu đốt, Lê Lạc muốn khóc, nhưng cô vẫn cố nhịn. Hơi thở nóng bỏng của Tạ Uẩn Ninh phả lên mặt cô khiến cô không đành lòng từ chối anh, chỉ có thể mặc anh tiếp tục tiến sâu hơn. Cũng bởi vì anh là Tạ Uẩn Ninh, cô mới bằng lòng làm chuyện này cùng anh.

"Lê Lạc... Tiểu Lạc..." Anh gọi cô, giọng nói trầm thấp nhưng rất dịu dàng.

"Giáo sư..." Lê Lạc đáp lời Tạ Uẩn Ninh, yếu ớt lại rồi rầm, gần như không phát ra tiếng.

Hai người tiếp xúc thân mật đến như vậy, có thể đừng gọi anh là giáo sư hay không? Tạ Uẩn Ninh hôn lên chân mày Lê Lạc, mở miệng nói: "Gọi tên anh."

"Ninh Ninh..." Lê Lạc thì thào.

Tạ Uẩn Ninh: "Gọi Uẩn Ninh."

Lê Lạc: "Uẩn Ninh..."

Tạ Uẩn Ninh cười một tiếng, thân dưới bắt đầu chuyển động. Lê Lạc chỉ có thể ôm lấy Tạ Uẩn Ninh, bả vai Tạ Uẩn Ninh vừa rộng lại vừa cứng, cũng không đủ mềm.

Cô biết Tạ Uẩn Ninh đã rất dịu dàng, rất chậm rãi, chỉ là cách anh ân ái cũng giống như tính cách của anh vậy, vừa nghiêm túc lại dừng mãi. Cô không biết, cô bị anh đâm vào bao nhiêu lần.

Cho đến cuối cùng, hai người đều ướt sũng mồ hôi, ôm nhau. Bên ngoài, tuyết bắt đầu rơi. Lê Lạc quay đầu qua, vùi đầu vào lồng ngực Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh đưa tay ôm chặt cô, giống như dùng khuỷu tay che chắn cô.

Trong chớp mắt, đáy lòng ướt át giống như là trên trời trút xuống một trận mưa xuân. Lê Lạc nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Tạ Uẩn Ninh, vui vẻ mỉm cười.

Mặc dù đau, nhưng rất đáng.

...

Ngày hôm sau, bên ngoài tuyết rơi trắng xóa, bên trong phòng lại ấm áp như mùa xuân. Tối hôm qua Lê Lạc ngủ rất ngon, người cô dán lên người Tạ Uẩn Ninh, chân cô còn gác lên người Tạ Uẩn Ninh, cực kỳ hưng hăng.

Lê Lạc muốn đẩy, Tạ Uẩn Ninh lại ôm lấy cô nói: "Ngủ thêm một lát nữa."

"Em muốn xem tuyết đã rơi dày thế nào." Cô nói với anh

"Tuyết rơi?" Tạ Uẩn Ninh mở mắt, chỉ là anh không nhìn ra ngoài cửa sổ, mà lại nhìn người trước mặt. Bên ngoài tuyết rơi đầy trời, bạn gái xinh đẹp như hoa nằm bên cạnh anh. Một buổi sáng tỉnh mơ, ánh mắt và trái tim đều bị cảnh đẹp này chiếm trọn.

Làm thế nào đây, ánh mắt của anh không thể rời khỏi cô. Tạ Uẩn Ninh ôm lấy Lê Lạc một lần nữa, cơ thể hai người áp sát, bàn tay anh đặt trên eo Lê Lạc, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Nhột..." Lê Lạc giả một chút.

Tạ Uẩn Ninh cười khê, anh rất hạnh phúc. Anh có thể cảm nhận được hôm qua là lần đầu tiên của cô, anh cũng vậy... Lần đầu tiên. Tạ Uẩn Ninh nghiêng người, hôn lên má Lê Lạc, dùng phương thức trực tiếp nhất thể hiện tình yêu của mình.

"Còn đau không?" Anh hỏi.

Lê Lạc lắc đầu, hiện tại đã đỡ hơn nhiều so với tối hôm qua. Ngày hôm qua cô đau giống như bị hành hung vậy, suýt chút nữa thì vừa ra trận cô đã muốn rút lui, cũng may cô vẫn nhịn được đến khi kết thúc. Aizz, muốn trách thì trách cô đã mong đợi quá nhiều. Nếu như đoạn trước cô cho Tạ Uẩn Ninh 100 điểm, thì đoạn sau giống như một cái tát vào mặt cô. Không phải là sống... Mà chính là đất đá trôi. Nhưng cô vẫn khích lệ anh, cô cũng hôn Tạ Uẩn Ninh một cái, khen ngợi anh: "Ninh Ninh rất tốt."

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Anh không thích Lê Lạc gọi anh là Ninh Ninh, cơ thể lại có phản ứng. Cô gắng không chế thú tính và dục vọng của bản thân, Tạ Uẩn Ninh hít một hơi, ôm Lê Lạc ôm vào trong ngực nói: "Ngày mai, em dọn qua đây ở đi."

Lê Lạc: "...". Chớp mắt, ngay sau đó, cô lắc đầu.

"Vậy thì tuần sau, sau khi kỳ thwucj tập kết thúc." Tạ Uẩn Ninh thỏa hiệp nói, đồng thời tỏ rõ sự quyết tâm: "Không được từ chối anh nữa."

Không, Lê Lạc tiếp tục lắc đầu. Cô không thể sống chung với Tạ Uẩn Ninh.

"Tại sao?" Tạ Uẩn Ninh hỏi, anh cố gắng thỏa hiệp: "Chúng ta đã như vậy, đương nhiên chúng ta nên sống chung với nhau."

Cứ ngủ cùng nhau thì phải sống chung sao?

Những lời này giống như là lừa trẻ con vậy. Nhưng cô không phải là trẻ con, mà là một bà di có nhiều bí mật. Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, viện cớ nói: "Em cảm thấy chúng ta phát triển quá nhanh." Tại sao cô lại nói câu này? Nói một câu em muốn chia tay khó lắm sao? Khó đến vậy sao! Đương nhiên là rất khó...

"Nhưng mà chúng ta đã phát triển." Tạ Uẩn Ninh trả lời, nhấn mạnh với cô: "Đã phát triển rồi."

Lê Lạc trầm mặc, trông mắt cô khê chuyển, nhìn lên trần nhà.

"Có thể nói cho anh biết lý do không?" Tạ Uẩn Ninh hỏi: "Em đang lo lắng chuyện gì?"

Anh nhìn chăm chăm vào cô, bức bách cô.

Tạ Uẩn Ninh thật sự rất bá đạo, rất khó đối phó. Cô biết mình không nên dây vào anh, không nên ngủ cùng anh. Nhưng làm thế nào bây giờ, cô đã dây vào anh, đã ngủ cùng anh, bây giờ phải trả lại cho anh thế nào? Lê Lạc suy nghĩ mông lung. Suýt chút nữa đã nói hai chữ "Chia tay" ra khỏi miệng... Kết quả là ngậm miệng.

Muốn chia tay, cũng không thể chia tay trên giường!

"Giáo sư, thầy không cảm #B#chDie0??Du@ng thấy sống chung như thế sẽ phá hỏng danh dự của em sao?" Lê Lạc mở miệng nói, nói một câu chẳng hợp với ý tưởng trong đầu cô một chút nào, cho nên giọng nói chẳng có chút sức lực nào.

Thậm chí, còn có chút chột dạ.

Cũng may, đây là một câu nói người thường cũng có thể hiểu. Tạ Uẩn Ninh yên lặng một lúc, đưa ra biện pháp giải quyết: "Vậy thì kết hôn đi."

"..."

Cái gì! Lê Lạc hít một hơi, cảm thấy hô hấp cũng khó khăn.

Tạ Uẩn Ninh nhìn cô nói: "Đương nhiên cũng có thể đăng ký kết hôn trước, bởi vì em vẫn còn đang đi học."

Lê Lạc: "...". Cô vẫn không thể nói nên lời, cô gắng hít một hơi, hô hấp vẫn vô cùng khó khăn.

Tạ Uẩn Ninh nhéo mũi bạn gái, thông khí giúp cô, nói tiếp: "Những chuyện này anh đều nghĩ kỹ rồi, mặc dù em là nghiên cứu sinh nước ngoài nhưng nếu muốn kết hôn ở Trung Quốc cũng không khó khăn lắm, chỉ cần xin giấy chứng nhận tình trạng hôn nhân ở Đại Sứ Quán cộng thêm với chứng minh tư cách nghiên cứu sinh của em là được rồi, những thứ này anh sẽ lo giúp em."

"Chúng ta đăng ký kết hôn trước, chờ đến khi em học xong thì cử hành hôn lễ, được không?"

"Đương nhiên nếu như em muốn cử hành hôn lễ luôn cũng được..." Tạ Uẩn Ninh nhìn gương mặt ngây ngốc của Lê Lạc, chậm rãi, khoan thai nói tiếp: "Kỳ nghỉ đông này anh cùng em về Mi một chuyến, gặp mặt cha mẹ nuôi của em, gặp cả giáo sư Lê đã dạy dỗ em nữa."

Đại não Lê Lạc đã hoàn toàn mất không chế: "...". Thì ra là sau khi đất đá ngừng trôi, chính là sạt lở núi.

"Đói không?" Tạ Uẩn Ninh khẽ mỉm cười, không để ý đến phản ứng của Lê Lạc, anh mở miệng nói: "Anh đi nấu bữa sáng cho em, em ngủ thêm một lát nữa đi."

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh rời khỏi phòng ngủ.

Vừa rời Tạ Uẩn Ninh cố tình nói những lời này cho Lê Lạc nghe. Bởi vì anh muốn biết thái độ của Lê Lạc, cũng muốn nhận được một thái độ rõ ràng. Và anh muốn biết, một chút do dự và thấp thòm trong ánh mắt Lê Lạc là do đâu?

Nhưng kỳ nghỉ đông, anh thật sự muốn cùng cô về Mi, xem tình hình bên kia một chút. Đương nhiên nếu Lê Lạc cũng muốn sớm kết hôn cùng anh, anh cũng không để ý, thậm chí còn rất vui lòng. Cô đã lựa chọn yêu đương với một người đàn ông đã đến tuổi kết hôn thì nên gánh chịu hậu quả.

Tạ Uẩn Ninh đi nấu bữa sáng, Lê Lạc từ từ ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn màn tuyết trắng xóa bên ngoài cửa sổ, cô ngây người một lát, đến lúc phản ứng kịp, cô dùng tốc độ nhanh nhất mặc lại quần áo.

...

Trong phòng học của sở sinh hóa, Lê Lạc và Thương Ngôn đang viết nốt báo cáo thực tập. Ngày hôm qua hai người đều trải qua chuyện lớn, sắc mặt đều có chút u buồn.

Lê Lạc viết báo cáo rất khá, đồng thời cô còn viết thêm một bức thư chia tay.

Tạ Uẩn Ninh nói, chỉ cần cô nói muốn chia tay, anh sẽ đồng ý. Cho nên nếu hôm nay cô đưa bức thư chia tay 1000 chữ và báo cáo thực tập này cho Tạ Uẩn Ninh, anh sẽ phải đồng ý thôi.

Trong bức thư chia tay, cô viết liệt kê toàn bộ nguyên nhân ra, đương nhiên cô phải nhấn mạnh, lập đi lập lại mới đủ 1000 chữ, bởi vì lý do mà cô có thể nghĩ ra chỉ là hai người không thích hợp.

Thật là phiền lòng! Đúng là lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán thì ắt phải chịu hậu quả, Lê Lạc nhìn tuyết rơi ngoài trời, dựa đầu vào thành ghế, vốn dĩ cô không nên yêu.

"Lê Lạc, cuối tuần sẽ có kết quả bài báo cáo, không biết cậu sẽ cho chúng ta bao nhiêu điểm?" Đối diện, Thương Ngôn nói chuyện với cô, có lẽ anh cũng cảm thấy không khí trong phòng không tốt lắm nên mới tìm đề tài để nói chuyện: "Tôi nghĩ điểm của cô sẽ cao hơn tôi."

Dường như anh đã hoàn toàn bị cậu bỏ rơi rồi.

Không, không thể nào. Lê Lạc nhìn bức thư chia tay trong máy tính, xóa toàn bộ, không do dự chút nào. Đồng thời trong lòng còn tự trách mình một câu, cô có thể nghiêm túc một chút hay không, thư chia tay mà còn định đánh máy, chẳng có thành ý chút nào cả.

Dù thế nào cũng nên viết tay!

Gần tối, Lê Lạc mang báo cáo thực tập đến phòng làm việc của Tạ Uẩn Ninh, trong tập báo cáo có kẹp bức thư chia tay cô đã viết xong. Tạ Uẩn Ninh ngồi xuống, cầm lấy tập báo cáo trong tay cô, tiện tay đặt trên bàn.

"Tuần sau sẽ có điểm." Tạ Uẩn Ninh hỏi cô: "Em có muốn đoán thử không?"

Lê Lạc lắc đầu, cô không dám đoán.

Tạ Uẩn Ninh lại hỏi: "Tối nay em muốn ăn gì?"

Lê Lạc không lên tiếng, một lát sau, cô nói thẳng: "Giáo sư, em về trước đây. Thầy mở báo cáo thực tập của em ra đọc một chút đi, em nghĩ nếu thầy đọc hết tập báo cáo, thầy cũng sẽ không muốn đi ăn cơm cùng em nữa... Giáo sư hẹn gặp lại."

Ninh Ninh hẹn gặp lại.

Nói xong, Lê Lạc chạy khỏi phòng làm việc của Tạ Uẩn Ninh, ra khỏi sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài, sau đó ngồi xe bus quay về Lan Đại.

Bên ngoài, tuyết trắng bay bay. Lê Lạc lấy tay che mắt, vành mắt đỏ hồng. Bên trong lòng bàn tay đã ươn ướt.

Trong phòng làm việc, Tạ Uẩn Ninh mở báo cáo thực tập của Lê Lạc ra, bên trong có kẹp một tờ giấy. Phía trên là dòng chữ viết tay của Lê Lạc.

"Tạ Uẩn Ninh, chúng ta chia tay thôi.

Em cảm thấy chúng ta không thích hợp.

Em nghiêm túc."

(Hết chương 55)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Thực Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.